This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

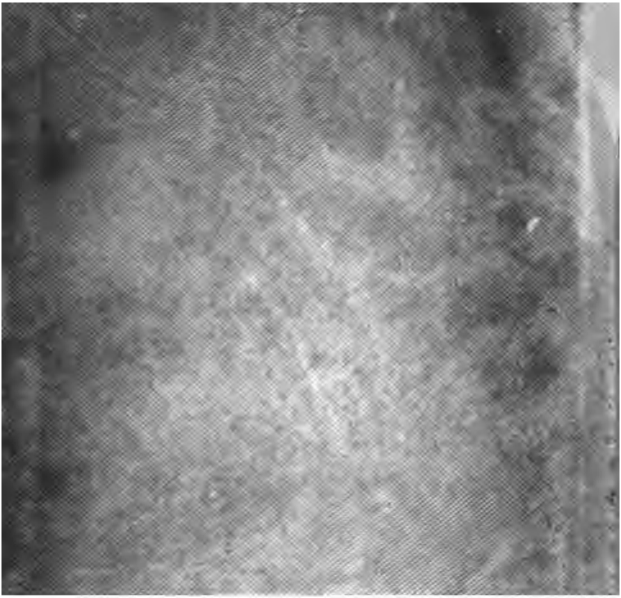
We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

600095415U

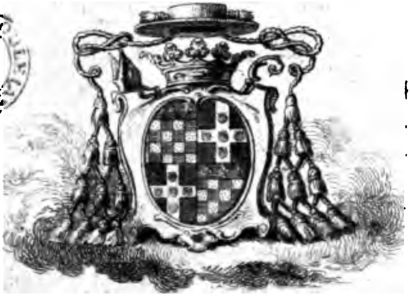


12841. f. 4

REVIARIUM AGATHENSE,

iſtriſſimi & Reverendiſſimi in Chriſto Patris DD. CAROLI - FRANCISCI - SIMEONIS VERMANDOIS DE SAINT SIMON ROUVROY SANDRICOURT, Episcopi & Comitis Agathenſis auctoritate, ac venerabilis ejusdem Eccleſiæ Capituli conſenſu editum.

PARS AUTUMNALIS.



PARISIIS,

Apud BIBLIOPOLAS Uſuum Pariſienſium & Agathenſium.

M. DCC. LXV.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

TABULA TEMPORARIA

Ann. Domini.	*Aureus Num.*	*Epacta*	*Indictio.*	*Litt. Dom.*	*Dom. post. Epiph.*	*Septuageſima.*	*Dies Cinerum.* Simplex.
1765	18	vij	13	f	3 †	3 Febr.	20 Febr.
1766	19	xviij	14	e	2 †	26 Jan.	12 Febr.
1767	1	*	15	d	5 †	15 Febr.	4 Martii
1768	2	xj	1	c b	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1769	3	xxij	2	A	2	22 Jan.	8 Febr.
1770	4	iij	3	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1771	5	xiv	4	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1772	6	xxv	5	e d	5 †	16 Febr.	4 Martii
1773	7	vj	6	c	4 †	7 Febr.	24 Febr.
1774	8	xvij	7	b	3 †	30 Jan.	16 Febr.
1775	9	xxviij	8	A	5	12 Febr.	1 Martii
1776	10	ix	9	g f	4	4 Febr.	21 Febr.
1777	11	xx	10	e	2 †	26 Jan.	12 Febr.
1778	12	j	11	d	5 †	15 Febr.	4 Martii
1779	13	xij	12	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1780	14	xxiij	13	b A	2	23 Jan.	9 Febr.
1781	15	iv	14	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1782	16	xv	15	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1783	17	xxvj	1	e	5 †	16 Febr.	5 Martii
1784	18	vij	2	d c	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1785	19	xviij	3	b	2 †	23 Jan.	9 Febr.
1786	1	*	4	A	5	12 Febr.	1 Martii
1787	2	xj	5	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1788	3	xxij	6	f e	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1789	4	iij	7	d	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1790	5	xiv	8	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1791	6	xxv	9	b	6	20 Febr.	9 Martii
1792	7	vj	10	A g	4	5 Febr.	22 Febr.
1793	8	xvij	11	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1794	9	xxviij	12	e	5 †	16 Febr.	5 Martii
1795	10	ix	13	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1796	11	xx	14	c b	2 †	24 Jan.	10 Febr.
1797	12	j	15	A	5	12 Febr.	1 Martii
1798	13	xij	1	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1799	14	xxiij	2	f	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1800	15	iv	3	e	4 †	9 Febr.	26 Febr.
1801	16	xv	4	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1802	17	xxvj	5	c	5 †	14 Febr.	3 Martii
1803	18	vij	6	b	4 †	6 Febr.	23 Febr.
1804	19	xviij	7	A g	3	29 Jan.	15 Febr.

FESTORUM MOBILIUM.

Anni Domini.	PASCHA. Annuale.	*Aſcenſio Domini.* Sol. maj.	*Pentecoſtes.* Annuale.	*Feſt. Corp. Chriſti.* Sol. maj.	*Dom. poſt Pent.*	*Dom. I. Adv. Domini.*
1765	7 April.	16 Maii	26 Maii	6 Junii	26	1 Dec.
1766	30 Martii	8 Maii	18 Maii	29 Maii	27	30 Nov.
1767	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1768	3 April.	12 Maii	22 Maii	2 Junii	26	27 Nov.
1769	26 Martii	4 Maii	14 Maii	25 Maii	28	3 Dec.
1770	15 April.	24 Maii	3 Junii	14 Junii	25	2 Dec.
1771	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1772	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1773	11 April.	20 Maii	30 Maii	10 Junii	25	28 Nov.
1774	3 April.	12 Maii	22 Maii	2 Junii	26	27 Nov.
1775	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1776	7 April.	16 Maii	26 Maii	6 Junii	26	1 Dec.
1777	30 Martii	8 Maii.	18 Maii	29 Maii	27	30 Nov.
1778	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1779	4 April.	13 Maii	23 Maii	3 Junii	26	28 Nov.
1780	26 Martii	4 Maii	14 Maii	25 Maii	28	3 Dec.
1781	15 April.	24 Maii	3 Junii	14 Junii	25	2 Dec.
1782	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1783	20 April.	29 Maii	8 Junii	19 Junii	24	30 Nov.
1784	11 April.	20 Maii	30 Maii	10 Junii	25	28 Nov.
1785	27 Martii	5 Maii	15 Maii	26 Maii	27	27 Nov.
1786	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1787	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1788	23 Martii	1 Maii	11 Maii	22 Maii	28	30 Nov.
1789	12 April.	21 Maii	31 Maii	11 Junii	25	29 Nov.
1790	4 April.	13 Maii	23 Maii	3 Junii	26	28 Nov.
1791	24 April.	2 Junii	12 Junii	23 Junii	23	27 Nov.
1792	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1793	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1794	20 April.	29 Maii	8 Junii	19 Junii	24	30 Nov.
1795	5 April.	14 Maii	24 Maii	4 Junii	26	29 Nov.
1796	27 Martii	5 Maii	15 Maii	26 Maii	27	27 Nov.
1797	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1798	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1799	24 Martii	2 Maii	12 Maii	23 Maii	28	1 Dec.
1800	13 April.	22 Maii	1 Junii	12 Junii	25	30 Nov.
1801	5 April.	14 Maii	24 Maii	4 Junii	26	29 Nov.
1802	18 April.	27 Maii	6 Junii	17 Junii	24	28 Nov.
1803	10 April.	19 Maii	29 Maii	9 Junii	25	27 Nov.
1804	1 April.	10 Maii	20 Maii	31 Maii	27	2 Dec.

Ubicumque reperitur nota hæc † juxta numerum Dominicarum quæ Epiphaniam inter & Septuageſimam occurrunt in præcedenti Tabella Temporaria, deſignat Officium Dominicæ cujusdam anticipandum in Sabbatum, aut aliquam Feriam præcedentem, proùt habetur fuſiùs, Part. I. Cap. VI. num. 16. Rubricarum generalium.

In ſequenti Calendario appoſitum eſt tempus quo quisque Sanctus obiit : an. *ſignificat anno :* c. an. *circa annum :* ſ. *ſeculo :* c. med. ſ. *circa medium ſeculi :* c. fin. ſ. *circa finem ſeculi. Quibus nihil apponitur, tempus eorum mortis planè incertum.*

Feſta quæ majoribus notantur caracteribus, feriantur apud populum.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies Menſis.		JANUARIUS.
*	A	Cal.	1	CIRCUMCISIO DOMINI, *Solemne-minus.* cum *commem.* Octavæ S. Stephani.
xxix	b	iv	2	Octava S. Stephani, Proto-Martyris : *Duplex-majus.*
xxviij	c	iij	3	Genovefæ, Virginis, *Semiduplex :* an. 512.
xxvij	d	Prid.	4	Baſilii magni, Cæſarienſis in Cappadocia Episcopi, & Eccleſiæ Doctoris, *Semiduplex :* obiit 1. Januarii, an. 379.
xxvj	e	Non.	5	Vigilia Epiphaniæ, *ſine jejunio, Simplex :* cum *commem.* S. Simeonis Stylitæ, Anachoretæ prope Antiochiam : circa an. 460.
25. xxv	f	viij	6	EPIPHANIA DOMINI, *Solemne-majus.*
xxiv	g	vij	7	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*
xxiij	A	vj	8	De Octava Epiphaniæ, *Semidupl.* cum *commem.* SS. Juliani & Baſiliſſæ, Mart. iv. ſ.
xxij	b	v	9	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		JANUARIUS.
xxj	c	iv	10	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex*: cum *commem.* S. Pauli, primi Eremitæ Thebaidis: c. an. 341.
xx	d	iij	11	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex*.
xix	e	Prid.	12	
xviij	f	Idib.	13	Octava Epiphaniæ, & Baptiſmus Domini, *Duplex-majus.*
xvij	g	xix	14	Hilarii, Pictavienſis Epiſcopi, & Eccleſiæ Doctoris, (è 13.) *Duplex-minus:* c. an. 368. cum *commem.* S. Felicis, Presbyt. Nolani: c. an. 265.
xvj	A	xviij	15	Sulpitii, Bitur. Epiſc. (è 17.) *Semid.* an. 644. *Tranſlat. hâc die*, cum *commem.* S. Mauri, Glannofolienſis Abbatis, c. finem VI. ſec.
xv	b	xvij	16	
xiv	c	xvj	17	Antonii, Abbatis Ægyptii, *Semiduplex:* an. 356.
xiij	d	xv	18	Pontificatus, ſeu Cathedra ſancti Petri Apoſtoli, quâ primùm Antiochiæ, tum Romæ ſedit, *Semiduplex.*
				Prima Septuageſima.
xij	e	xiv	19	Boniti, Claromontani Epiſc. *Simplex:* c. an. 710.
xj	f	xiij	20	Sebaſtiani, Martyris, *Duplex-minus:* c. an. 288. cum *comm.* S. Fabiani, Papæ & Martyris: an. 250.
x	g	xij	21	Agnetis, Virginis & Mart. *Semiduplex:* an. 303 *vel* 304. cum *commem.* SS. Fructuoſi, Tarragonenſis Epiſcopi, Augurii & Eulogii, Diac. & Mart. c. an. 257.
ix	A	xj	22	Vincentii, Diaconi & Mart. *Semiduplex:* an. 303 *vel* 304.
viij	b	x	23	
vij	c	ix	24	Timothei, Epheſini Epiſc. & Mart. *Simplex:* I. ſec.
vj	d	viij	25	Converſio S. Pauli, Apoſtoli, *Duplex-majus:* an. *quibusdam* 30 *vel* 31, *aliis* 34 *vel* 35.
v	e	vij	26	
iv	f	vj	27	
iij	g	v	28	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis		FEBRUARIUS.
ij	A	iv	29	Franciſci Saleſii, Genevenſis Epiſc. (è 28 Dec.) *Semiduplex:* an. 1622.
j	b	iij	30	Bathildis, Francorum Reginæ, Viduæ, *Simplex:* c. an. 680.
*	c	Prid.	31	Petri Nolaſci, Inſtitut. Ord. B. Mariæ de Mercede, (è 25 Dec.) *Semiduplex:* an. 1256.

FEBRUARIUS.

xxix	d	Cal.	1	Ignatii, Antiochiæ Epiſc. & Mart. (è 20 Dec.) *Semiduplex:* an. 107.
xxviij	e	iv	2	PRÆSENTATIO DOMINI, & PURIFICATIO BEATÆ MARIÆ VIRGINIS, *Solemne-majus.*
xxvij	f	iij	3	Blaſii, Sebaſteni Epiſcopi & Martyris, *Simplex:* c. an. 316.
				Prima dies Cinerum.
25. xxvj	g	Prid.	4	
xxv. xxiv	A	Non.	5	Agathæ, Catanenſis Virginis & Mart. *Simplex:* an. 251.
xxiij	b	viij	6	Vedaſti, Atrebatenſis Epiſc. *Simplex:* c. an. 539. cum *commem.* S. Amandi, Trajectenſis Epiſc. c. an. 679.
xxij	c	vij	7	
xxj	d	vj	8	Joannis de Matha, Preſbyteri, Ordinis SS. Trinitatis Fundat. (è 21 Dec.) *Semiduplex:* an. 1213.
xx	e	v	9	
xix	f	iv	10	Scholaſticæ, Caſſinenſis Virg. *Simplex:* c. an. 543.
xviij	g	iij	11	Benedicti, Anianenſis Abbatis, *Simplex:* an. 821.
xvij	A	Prid.	12	
xvj	b	Idib.	13	Fulcranni, Lodovenſis Epiſcopi, *Semiduplex:* an. 1006.
xv	c	xvj	14	
xiv	d	xv	15	
xiij		xiv	16	
xij	f	xiij	17	
xj	g	xij	18	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		FEBRUARIUS.
x	A	xj	19	
ix	b	x	20	
viij	c	ix	21	*Ultima Septuageſima.*
vij	d	viij	22	
vj	e	vij	23	
*	*	*	*	*Dies intercalaris addendus in anno biſſextili.*
v	f	vj	24	MATTHIÆ, Apoſt. *Duplex-maj.* t. ſ.
iv	g	v	25	*In anno biſſextili.*
iij	A	iv	26	
ij	b	iij	27	
j	c	Prid.	28	

In anno biſſextili Februarius eſt dierum 29, & Feſtum ſancti Matthiæ celebratur 25 Februarii, & bis dicitur *ſexto Calendas*, id eſt, 24 & 25. Littera verò Dominicalis quæ aſſumpta fuit in menſe Januario, mutatur in præcedentem; ut, ſi in Januario Littera Dominicalis fuit A, mutatur in præcedentem, quæ eſt g; & ſic de aliis.

Feriâ vj poſt Cineres ſit Officium de Quinque Plagis Chriſti, *Duplex-minus.*

MARTIUS.

*	d	Cal.	1	ALbini, Andegavenſis Episcopi, *Simplex:* an. 550.
xxix	e	vj	2	
xxviij	f	v	3	
xxvij	g	iv	4	
xxvj	A	iij	5	
25. xxv.	b	Prid.	6	
xxiv	c	Non.	7	Perpetuæ & Felicitatis, Mart. *comm.* c. an. 204.
xxiij	d	viij	8	*Primum Novilunium Paſchale.*

MARTIUS

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis		
xxij	e	vij	9	
xxj	f	vj	10	
				Vltima dies Cinerum.
xx	g	v	11	
xix	A	iv	12	
xviij	b	iij	13	
xvij	c	Prid.	14	
xvj	d	Idib.	15	
xv	e	xvij	16	
xiv	f	xvj	17	
xiij	g	xv	18	Alexandri, Hieroſolymitani Epiſc. & Mart. *commem.* an. 250.
xij	A	xiv	19	
xj	b	xiij	20	
x	c	xij	21	
				Primum Paſcha.
ix	d	xj	22	
viij	e	x	23	
vij	f	ix	24	
vj	g	viij	25	ANNUNTIATIO DOMINICA, *Solemne majus.*
v	A	vij	26	
iv	b	vj	27	
iij	c	v	28	
ij	d	iv	29	
j	e	iij	30	
*	f	Prid.	31	[De Octava Annuntiationis, *Semidupl.* ſi Paſcha occurrerit die 22 Martii.]

Feriâ ſextâ poſt Dominicam Paſſionis fit Officium de Compaſſione Beatæ Mariæ Virginis, *Duplex-minus.*

APRILIS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		
xxix.	g	Cal.	1	Octava Annuntiationis, [modò Paſcha occurrat 22 *vel* 23 Martii.] *Duplex-majus.*
xxviij	A	iv	2	Franciſci de Paula, Inſtitutoris Ordinis Minimorum, *Semiduplex:* an. 1507.
xxvij	b	iij	3	
25. xxvj	c	Prid.	4	Ambroſii, Mediolanenſis Episc. & Eccl. Doctoris, *Duplex-minus:* an. 397.
xxv. xxiv	d	Non.	5	*Ultimum Novilunium Paſchale.*
xxiij	e	viij	6	
xxij	f	vij	7	
xxj	g	vj	8	
xx	A	v	9	
xix	b	iv	10	
xviij	c	iij	11	
xvij	d	Prid.	12	
xvj	e	Idib.	13	Hermenigildi, Martyris, *commem.* an. 586.
xv	f	xviij	14	
xiv	g	xvij	15	
xiij	A	xvj	16	
xij	b	xv	17	
xj	c	xiv	18	
x	d	xiij	19	
ix	e	xij	20	Joſeph, Sponſi Beatæ Mariæ Virginis, (è 19 Mart.) *Duplex-majus:* 1. ſec.
viij	f	xj	21	
vij	g	x	22	
vj	A	ix	23	Georgii, Mart. *commem.* c. an. 303.
v	b	viij	24	Roberti, Abbatis Caſæ Dei, *commem.* an. 1064.
iv	c	vij	25	Marci, Evangeliſtæ, *Duplex-majus:* c. an. 68. *Ultimum Paſcha.*
iij	d	vj	26	Cleti ſeu Anacleti, Papæ & Martyris, *commem.* c. an. 91.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.	APRILIS.
ij	e	v	27 Polycarpi, Smyrn. Episc. & M (è 26 Martii.) *Semidup.* an.
j	f	iv	28 Aphrodiſii, Biterrenſis Episc. & *commem.* III. ſec.
[illegible]	g	iij	29 Mariæ Egyptiæ, (è 1.) *Semid* VI. ſec.
xxix	A	Prid.	30 Eutropii, Santonenſis Episc. & *commem.* III. ſ.

MAIUS.

xxviij	b	Cal.	1 PHilippi * & Jacobi ** (A Apoſtolorum, *Duplex-majus* an. 81. ** an. 62.
xxvij	c	vj	2 Athanaſii, Alexandriæ Episc. & Doct. *Semiduplex* : an. 373.
xxvj	d	v	3 Inventio ſanctæ Crucis, *Duplex* an. 326.
25. xxv	e	iv	4 Monicæ, Viduæ, *commem.* an
xxiv	f	iij	5 Theodardi, Narbonenſis Episc. *commem.* an. 893.
xxiij	g	Prid.	6 Joannis, Apoſt. & Evang. an tam Latinam, *Semidupl.* an.
xxij	A	Non.	7
xxj	b	viij	8
xx	c	vij	9 Gregorii Nazianzeni, Conſtan litani Episc. & Eccl. Doct. an. 391.
			Prima Pentecoſte.
xix	d	vj	10
xviij	e	v	11 Pontii, Martyris, *Semiduplex* 258. cum *commem.* S. Ma Viennenſis Episc. poſt an. 4
xvij	f	iv	12
xvj	g	iij	13
xv	A	Prid.	14 Pachomii, Tabennæ in Thebai batis, *commem.* an. 348 *vel*
xiv	b	Idib.	15 Guimerræ, Carcaſſonenſis Ep *commem.* c. an. 931.
xiij	c	xvij	16
xij	d	xvj	17

JULIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis		
xxvj	g	Cal.		MArtialis, Lemovicenſis Epiſcopi, (è 30 Junii) *Semiduplex ;* iii. ſ. cum *commem.* Octavæ SS. Petri & Pauli.
25. xxv	A	vj	2	Viſitatio B. M. V. *Duplex-majus :* cum *commem.* Octavæ SS. Petri & Pauli.
xxiv	b	v	3	De Octava, *Semid.* cum *commem.* S. Raymundi, Canonici Toloſani, c. fin. xi. ſ.
xxiij	c	iv	4	De Octava, *Semiduplex.*
xxij	d	iij	5	
xxj	e	Prid.	6	Octava SS. Petri & Pauli, Apoſtolor. *Duplex-minus.*
xx	f	Non.	7	Thomæ, Cantuarienſis Epiſc. & Mart. (è 29 Dec.) *Semiduplex :* an. 1170. *Tranſlatio hâc die*, an. 1222.
xix	g	viij	8	
				¶ Dominicâ ſecundâ celebratur ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS * ECCLESIÆ CATHEDRALIS, & ALIARUM DIŒCESIS ECCLESIARUM, *Solemne-majus*, cum Octava, in propria Eccleſia, Agathæ, & ubi de Eccleſia principalis Dedicatione conſtat. Alibi, *Solemne-minus*, ſine Octava. * an. 1453.
xviij	A	vij	9	
xvij	b	vj	10	Septem Fratrum, filiorum ſanctæ Felicitatis, Mart. *Simplex :* c. an. 150.
xvj	c	v		Benedicti, Caſſinenſis Abb. (è 21 Mart.) *Semiduplex :* an. 543. *Tranſlatio hâc die*, c. an. 653.
xv	d	iv	2	Dici & Clari, Martyrum, *Simplex.*
xiv	e	iij	3	
xiij	f	Prid.	14	Bonaventuræ, Albanenſis Epiſcopi & Doctoris, *Semiduplex :* an. 1274.
xij	g	Idib.	15	Henrici, Imperatoris, *Semiduplex ;* an. 1024.
xj	A	xvij	16	
x	b	xvj	17	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		JULIUS.
ix	c	xv	18	Thomæ Aquinatis, Doctoris, (è 7 Mart.) *Duplex-minus :* an. 1274. *Canonizatio hâc die :* an. 1333.
viij	d	xiv	19	Vincentii à Paulo, Presbyteri Miſſion. Inſtitut. (è 27 Sept.) *Semiduplex :* an. 1660.
vij	e	xiij	20	Arſenii, Diaconi, & Anachoretæ, (è 19.] *Simplex :* an. 445.
vj	f	xij	21	Victoris, Mart. *Simplex :* c. an. 290.
v	g	xj	22	Mariæ Magdalenes, *Duplex-majus :* 1. ſec.
iv	A	x	23	
iij	b	ix	24	
ij	c	viij	25	Jacobi (Zebedæi) Apoſtoli, *Duplex-majus :* anno 44. cum *commem.* S. Chriſtophori, Mart. in Lycia : III. ſ. & S. Cucufatis, Mart. c. an. 304.
j	d	vij	26	Joachim & Annæ, Parentum beatæ Mariæ Virginis, *Duplex-minus.*
*	e	vj	27	
xxix	f	v	28	Nazarii & Celſi, Martyrum, *Semiduplex : I vel* II ſec.
xxviij	g	iv	29	
xxvij	A	iij	30	Ignatii Loyolæ, Presb. Inſtit. Societatis Jeſu. (è 31.) *Semiduplex :* an. 1556.
25. xxvj	b	Prid.	31	Germani, Autiſſiodorenſis Episcopi, *Semiduplex :* an. 448.

AUGUSTUS.

xxv. xxiv	c	Cal.	1	PEtri ad Vincula, (è 20 Aprilis) *Duplex-minus :* (In Cath. *Duplex-majus :*) an. 44 & 65. *Dedicat. Baſilicæ ejusdem hâc die :* an. 439 *vel* 451. cum *commem.* S. Felicis, Mart. Gerundenſis : c. an. 304.
xxiij	d	iv	2	Stephani, Papæ & Mart. *Simplex :* an. 257.
xxij	e	iij	3	REVELATIO ſeu INVENTIO CORPORIS S. STEPHANI, Proto-Martyris, (è 19 Dec.) (Agathæ, *Solemne-majus :* cum

MAIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		
xj	e	xv	18	
x	f	xiv	19	Yvonis, Presbyt. *Semid.* an. 1303.
ix	g	xiij	20	Baudilii, Nemauſenſis Mart. *Simplex*: c. med. III. ſec.
viij	A	xij	21	
vij	b	xj	22	
vj	c	x	23	
v	d	ix	24	Francisci Regis, Presb. (è 31. Dec.) *Simpl.* an. 1640. cum *commem.* SS. Donatiani & Rogatiani, Martyrum, c. an. 287.
iv	e	viij	25	
iij	f	vij	26	
ij	g	vj	27	
j	A	v	28	Guillelmi, Aquitaniæ Ducis, & Comitis Toloſani, poſteà Monachi, *Semidupl.* an. 812. cum *commem.* S. Germani, Pariſ. Episc. an. 576.
*	b	iv	29	
xxix	c	iij	30	
xxviij	d	Prid.	31	

¶ Dominicâ primâ poſt Pentecoſten fit Officium de SS. TRINITATE, *Solemne-minus.*

JUNIUS.

xxvij	e	Cal.	1	
25. xxvj	f	iv	2	Pothini, Lugdunenſis Episc. Blandinæ Virginis, & Quadraginta quinque Martyrum, *Semiduplex*: an. 177. cum *commem.* SS. Marcellini, Presb. & Petri Exorciſtæ, Mart. an. 304.
xxv. xxiv	g	iij	3	Clotildis, Reginæ Francorum, *Semid.* poſt an. 537.
xxiij	A	Prid.	4	
xxij	b	Non.	5	
xxj	c	viij	6	Claudii, Veſuntion. Episc. *Simplex*: an. 581.
xx	d	vij	7	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		
iij		xj	22	Octava Aſſumptionis B. M. *Duplex-majus* : cum *comm.* S. Symphoriani, Mart. c. an. 179.
ij	d	x	23	¶ Agathæ, Dominicâ proximâ poſt Octavam Aſſumpt. celebratur Feſtum S. Severi, Agathenſis Abbatis, (è 25.) *Solemne-minus* : c. an. 500.]
j	e	ix	24	Bartholomæi, Apoſt. *Duplex-majus* : I ſec.
*	f	viij	25	Ludovici IX. Regis Franciæ, *Duplex-majus* : an. 1270.
xxix	g	vij	26	[Per Diœceſim.] S. Severi, Agathenſis Abbatis, (è 25.) *Duplex-minus* : c. an. 500.
xxviij	A	vj	27	Cæſarii, Arelatenſis Epiſcopi & Eccl. Doct. *Duplex-minus* : an. 542.
xxvij	b	v	28	Auguſtini, Hipponenſis Epiſcopi, & Eccl. Doctoris, *Duplex-minus* : an. 430. cum *commem.* S. Juliani Brivatenſis, Mart. c. an. 304.
xxvj	c	iv	29	Decollatio S. Joannis-Baptiſtæ, *Duplex-majus* : an. 28 *vel* 32.
xxv	d	iij	30	
xxiv	e	Prid.	31	Paulini, Trevirenſis Epiſc. *Simplex* : an. 358.

SEPTEMBER.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		
xxiij	f	Cal.	1	ÆGidii, Abbatis in Occitania, *Semiduplex* : an. 547 *vel* 558. cum *commem.* S. Lupi, Senonenſis Ep. an. 628.
xxij	g	iv	2	Lazari à Chriſto ſuſcitati, & SS. Mariæ & Marthæ ſororum, Chriſti hoſpitum, *Duplex-minus* : cum *commem.* S. Antonini, Mart. Apamiarum Patroni, III ſec.
xxj	A	iij	3	Gregorii Magni, Papæ & Eccl. Doct. (è 12. Mart.) *Duplex-minus* : an. 604. *Ordinatio hâc die* : an. 590.

Geneſ

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis		SEPTEMBER.
xx	b	Prid.	4	Geneſii Arelatenſis, Mart. (è 25 Aug.) *Semiduplex* : III *vel* IV. ſ. cum *commem.* ſancti Marcelli Cabillonenſis, Mart. an. 179.
xix	c	Non.	5	
xviij	d	viij	6	
xvij	e	vij	7	
xvj	f	vj	8	NATIVITAS B. M. V. *Solemne-majus.*
xv	g	v	9	De Octava, *Semid.*
xiv	A	iv	10	De Octava, *Semid.* cum *commem.* S. Salvii, Albienſis Episc. c. an. 684.
xiij	b	iij	11	De Octava, *Semiduplex.*
xij	c	Prid.	12	De Octava, *Semiduplex.*
xj	d	Idib.	13	De Octava, *Semiduplex.*
x	e	xviij	14	Exaltatio ſanctæ Crucis, (imperante Conſtantino : an. 326 *vel* 327. imperante Heraclio : an. 629.) *Duplex-majus* : cum *commem.* de Oct. ac S. Cornelii, Papæ & Mart. an. 252.
ix	f	xvij	15	Octava Nativitatis B. M. *Duplex-minus.*
viij	g	xvj	16	Cypriani, Carthaginenſis Episc. Eccl. Doct. & Mart. *Semiduplex* : an. 258. cum *commem.* S. Camellæ, Virg. & Mart. c. fin. XI. ſ.
vij	A	xv	17	Joannis-Chryſoſtomi, Conſtantinop. Episc. & Eccl. Doct. (è 14.) *Semiduplex* : an. 407.
vj	b	xiv	18	Ferreoli, Viennenſis, Mart. *Simplex* : c. an. 304.
v	c	xiij	19	
iv	d	xij	20	
iij	e	xj	21	Matthæi, Apoſt. & Evang. *Duplex-majus* : I. ſ. cum *commem.* S. Caſtoris, Aptenſis Episc. c. an. 420.
ij	f	x	22	Mauricii & Soc. Mart. *Semid.* an. 286.
j	g	ix	23	Theclæ, Virginis & Mart. *Semiduplex* : c. fin. I. ſ.
*	A	viij	24	Yſarni, Maſſilienſis Abbatis, *Simplex* : an. 1048.
xxix	b	vij	25	
xxviij	c	vj	26	
xxvij	d	v	27	Coſmæ & Damiani, fratrum, Mart. *Semiduplex* : c. init. IV. ſ.
25. xxvj	e	iv	28	Trophimi, Arelat. Episc. (è 29 Dec.) *Semiduplex* ; III ſ. *Tranſlatio hâc die,*

Agath.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis		SEPTEMBER.
				an. 1152. cum *commem.* S. Exuperii, Episc. Toloſ. c. init v. ſ.
xxv, xxiv	f	iij	29	Michaëlis, & omnium Angelorum, *Duplex-majus:* Hoc Feſtum in Apulia ſumpſit initium, an. 493 *vel* 536.
xxiij	g	Prid.	30	Hieronymi, Preſbyteri & Eccl. Doct. *Duplex-minus:* an. 420. cum *commem.* S. Simonis, Comitis Criſpiacenſis, poſteà Monachi, an. 1082.

OCTOBER.

xxij	A	Cal.	1	REmigii, Remenſis Epiſcopi, (è 13 Jan.) *Duplex-minus:* an. 533. *Tranſlatio prima hâc die*, ante an. 585.
xxj	b	vj	2	Feſtum Angelorum Cuſtodum, *Duplex-minus:* (Agathæ, cum *commem.* Liberationis Civitatis: an. 1567.)
xx	c	v	3	Dionyſii Areopagitæ, primi Athenarum Epiſcopi & Martyris, *Simplex:* an. 95.
xix	d	iv	4	Franciſci, Aſſiſinatis in Umbria, Ordinis Fratrum Minorum Inſtitutoris, *Semiduplex:* an. 1226.
xviij	e	iij	5	
xvij	f	Prid.	6	Brunonis, Monachi, Inſtitut. Ordinis Carthuſianorum, *Semiduplex:* an. 1101. cum *commem.* S. Fidis, Virg. & Mart. c. an. 287 *vel* 290.
xvj	g	Non.	7	
xv	A	viij	8	
xiv	b	vij	9	Dionyſii, primi Pariſiorum Epiſcopi, Ruſtici Presb. & Eleutherii Diaconi, Mart. *Semiduplex:* an. 275 *vel* 286.
xiij	c	vj	10	
xij	d	v	11	Firmini, Ucetienſis Epiſcopi, *Simplex:* an. 553.
xj	e	iv	12	
x	f	iij	13	Geraldi, Comitis Aureliacenſis, *Simplex:* an. 909.
ix	g	Prid.	14	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		OCTOBER.
viij	A	Idib.	15	Thereſiæ, Virg. Inſtauratricis Ordinis Carmelit. *Semiduplex :* anno 1582. cum *commem.* S. Bertrandi, Conven. Episc. an. 1126.
vij	b	xvij	16	
vj	c	xvj	17	
v	d	xv	18	Lucæ, Evang. *Duplex-majus :* 1 ſec.
iv	e	xiv	19	
iij	f	xiij	20	
ij	g	xij	21	Urſulæ & Sociarum, Virg. & Mart. *Semiduplex :* an. 450. cum *commem.* S. Hilarionis, Abbatis, an. 371.
j	A	xj	22	
*	b	x	23	
xxix	c	ix	24	
xxviij	d	viij	25	Criſpini & Criſpiniani fratrum, Martyrum, *Simplex :* an. 288.
xxvij	e	vij	26	Ruſtici, Narbon. Episcopi, *Semiduplex :* an. 461.
xxvj	f	vj	27	
25. xxv	g	v	28	Simonis & Judæ, Apoſt. *Duplex-majus :* 1. ſ.
xxiv	A	iv	29	
xxiij	b	iij	30	Flori, Lodovenſis Episc. *Simplex :* c. fin. iv. ſ.
xxij	c	Prid.	31	Vigilia *cum jejunio :* cum *commem.* S. Quintini, Mart. c. an. 287.

NOVEMBER.

xxj	d	Cal.	1	OMNIUM SANCTORUM, *Solemne-majus :* Inſtitut. c. an. 835.
xx	e	iv	2	Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum, *Duplex-majus:* Inſtituta an. 998. (*commem.* Octavæ omnium SS. ſi Dominica ſit.)
xix	f	iij	3	De Octava omnium Sanctorum, *Semiduplex :* cum *commem.* SS. Euſtachii & Soc. Mart. (è 1.)
xviij	g	Prid.	4	Caroli Borromæi, Mediolanenſis Episc. Cardin. (è 3.) *Duplex-minus :* an.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		NOVEMBER.
				1584. cum *commem.* omnium SS. *ac* S. Amantii, Ruthen. Ep. v. ſ.
xvij	A	Non.	5	De Octava omnium SS. *Semiduplex:* cum *commem.* S. Geraldi, Biterrenſis Episc. an. 1123.
xvj	b	viij	6	Stephani Agathæi, Aptenſis Episcopi, *Semiduplex:* an. 1046. cum *commem.* omnium SS. *ac* S. Papuli, Presbyt. & Mart. (è 1.) III. ſec.
xv	c	vij	7	De Octava omnium Sanctorum, *Semiduplex.*
xiv	d	vj	8	Octava omnium SS. & Veneratio SS. Reliquiarum, *Duplex-minus.*
xiij	e	v	9	
xij	f	iv	10	Thyberii, Modeſti, & Florentiæ, Agathenſium, Martyrum, *Duplex-minus:* IV ſec. cum *commem.* S. Martini, Papæ & Mart. (è 16 Sept.) an. 655.
xj	g	iij	11	Martini, Turonenſis Episcopi, *Duplex-majus:* an. 397. cum *commem.* S. Verani, Cabellicenſis Episc. c. an. 590.
x	A	Prid.	12	Leonis Magni, Papæ & Eccl. Doct. *Semiduplex:* c. an. 461 *vel* 462. cum *commem.* S. Rufi, Avenionen. Episc. III ſ.
ix	b	Idib.	13	Brictii, Turon. Episc. *Simplex:* an. 444.
viij	c	xviij	14	
vij	d	xvij	15	
vj	e	xvj	16	Eucherii, Lugdun. Episc. *Simplex:* c. an. 444.
v	f	xv	17	
iv	g	xiv	18	
iij	A	xiij	19	Elizabeth, Viduæ, *Simplex:* an. 1231.
ij	b	xij	20	¶ Agathæ, Dominicâ ultimâ poſt Pent. celebratur feſtum S. ANDREÆ, Apoſt. (è 30.) *Solemne-minus:* I. ſ.
j	c	xj	21	Præſentatio B. M. V. *Duplex-minus:* cum *commem.* S. Columbani, Abbatis: an. 615.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		NOVEMBER.
*	d	Prid.	22	Cæciliæ, Virginis & Mart. *Semidupl.* II *vel* III ſ.
xxix	e	x	23	Clementis, Papæ & Mart. *Semidupl.* an. 100.
xxviij	f	ix	24	Chryſogoni, Mart. *Simplex:* an. 304.
xxvij	g	viij	25	Catharinæ, Virg. & Mart. *Simplex:* IV. ſ.
25. xxvj	A	vij	26	Lini, Papæ & Mart. *Simplex:* c. an. 78.
xxv. xxiv	b	vj	27	Vitalis & Agricolæ, Mart. *Simplex:* c. an. 304.
				Prima ſedes Adventûs.
xxiij	c	v	28	
xxij	d	iv	29	Saturnini, Toloſani Episc. & Mart. *Semidupl.* c. an. 258 *vel* 275.
xxj	e	iij	30	(Per Diœceſim,) Andreæ, Apoſtoli, *Duplex-majus:* I ſec.

DECEMBER.

xx	f	Cal.	1	Eligii, Noviomenſis Episc. (è 30 Nov.) *Simplex:* an. 659.
xix	g	iv	2	Franciſci Xaverii, Presbyteri, *comm.* an. 1552.
				Ultima ſedes Adventûs.
xviij	A	iij	3	
xvij	b	Prid.	4	
xvj	c	Non.	5	
xv	d	viij	6	Nicolai, Myrenſis Episc. *Semiduplex:* c. an. 320.
xiv	e	vij	7	
xiij	f	vj	8	Conceptio B. M. V. *Solemne-minus.*
xij	g	v	9	Leocadiæ, Virg. & Mart. *commem.* c. an. 288.
xj	A	iv	10	Eulaliæ Emeritenſ. Virginis & Mart. *commem.* c. an. 288.
x	b	iij	11	Pauli, primi Narbon. Episc. *Duplex-minus:* III. ſec. cum *commem.* S. Damaſi, Papæ, anno 384.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis		DECEMBER.
ix	d	Prid	12	
viij	c	Idib.	13	**Luciæ, Virginis & Martyris**, *commem.* an. 304.
vij	e	xix	14	
vj	f	xviij	15	
v	g	xvij	16	
iv	A	xvj	17	
iij	b	xv	18	
ij	c	xiv	19	
j	d	xiij	20	
*	e	xij	21	**Thomæ, Apoſt.** *Duplex-majus :* 1. ſ.
xxix	f	xj	22	
xxviij	g	x	23	
xxvij	A	ix	24	Vigilia *cum jejunio.*
xxvj	b	viij	25	**NATALE DOMINI**, *Annuale.*
25. xxv	c	vij	26	*STEPHANI*, Diac. & Proto-Mart. Eccl. Cathed. & Diœc. Patroni, *Annuale :* an. 33. cum *commem.* Octavæ Natalis Domini.
xxiv	d	vj	27	Joannis, Apoſtoli & Evangeliſtæ, *Duplex-majus :* anno 100 *vel* 104. cum *commem.* Octavæ Natalis Domini, & S. Stephani.
xxiij	e	v	28	Innocentium, Mart. *Duplex-minus :* 1. ſ. cum *commem.* Octavæ Natalis Domini, & S. Stephani.
xxij	f	iv	29	De Octava Natalis Domini, cum *commem.* Oct. S. Stephani.
xxj	g	iij	30	Officium Dominicæ intra Octavam Natalis Domini, *Semiduplex :* cum *commem.* Oct. S. Stephani.
* 19. xx	A	Prid.	31	De Octava Natalis Domini, cum *commem.* Oct. S. Stephani, S. Sylveſtri, Papæ : an. 335. *ac* ſanctæ Columbæ, Virg. & Mart. an. 258 *vel* 273.

* Hæc Epacta 19. nunquam eſt in uſu, niſi quando eodem anno concurrit cum aureo Numero xix.

PRIVILEGE DU ROI.

LOUIS, PAR LA GRACE DE DIEU, ROI DE FRANCE ET DE NAVARRE; A nos amés & féaux Conſeillers les Gens tenant nos Cours de Parlement, Maîtres des Requêtes ordinaires de notre Hôtel, Grand Conſeil, Prévôt de Paris, Baillifs, Sénéchaux, leurs Lieutenans Civils, & autres nos Juſticiers qu'il appartiendra; SALUT. Notre bien amé & féal Conſeiller en nos Conſeils, le Sieur CHARLES-FRANÇOIS SIMÉON DE SAINT SIMON DE SANDRICOURT, Evêque d'Agde, Nous a fait expoſer qu'il auroit beſoin de nos Lettres de Privilège pour l'impreſſion des Uſages de ſon Diocèſe. A CES CAUSES, voulant favorablement traiter ledit ſieur Evêque, Nous lui avons permis & permettons par ces Préſentes, de faire imprimer par tel Imprimeur qu'il voudra choiſir, tous les *Bréviaires*, *Diurnaux*, *Miſſels*, *Rituels*, *Antiphoniers*, *Manuels*, *Graduels*, *Proceſſionnaux*, *Epiſtoliers*, *Pſeautiers*, *demi-Pſeautiers*, *Directoires*, *Heures*, *Catéchiſmes*, *Ordonnances*, *Mandemens*, *Statuts Synodaux*, *Lettres Paſtorales & Inſtructions à l'uſage de ſondit Diocèſe*, en tels volumes, forme, marge, caractères, conjointement ou ſéparément, & autant de fois que bon lui ſemblera, & de les faire vendre & débiter par tout notre Royaume, pendant le temps de douze années conſécutives, à compter du jour de la date des Préſentes; ſans toutefois qu'à l'occaſion des Livres ci-deſſus ſpécifiés, il puiſſe en être imprimé d'autres qui ne ſoient pas dudit ſieur Evêque. Faiſons défenſes à tous Imprimeurs, Libraires, & autres Perſonnes, de quelque qualité & condition qu'elles ſoient, d'en introduire d'impreſſion étrangère dans aucun lieu de notre obéiſſance; comme auſſi d'imprimer ou faire imprimer, vendre, faire vendre, & débiter leſdits Livres en tout ou en partie, ni d'en faire aucunes Traductions ou Extraits, ſous quelque prétexte que ce puiſſe être, ſans la permiſſion expreſſe & par écrit dudit ſieur Evêque, ou de ceux qui auront droit de lui; à peine de confiſcation des Exemplaires contrefaits, de trois mille livres d'amende contre chacun des contrevenans, dont un tiers à Nous, un tiers à l'Hôtel-Dieu de Paris, & l'autre tiers audit ſieur Evêque, ou à celui qui aura droit de lui, & de tous dépens, dommages & intérêts: A la charge que ces Préſentes ſeront enregiſtrées tout au long ſur le Regiſtre de la Communauté des Imprimeurs & Libraires de Paris, dans trois mois de la date d'icelles; que l'impreſſion de ces Livres ſera faite dans notre Royaume, & non ailleurs, en bon papier & beaux caractères, conformément aux Régle-

mens de la Librairie ; qu'avant de les expoſer en vente, les Manuſcrits ou Imprimés qui auront ſervi de copie à l'impreſſion deſdits Livres, ſeront remis ès mains de notre très-cher & féal Chevalier Chancelier de France le Sieur De Lamoignon ; & qu'il en ſera enſuite remis deux Exemplaires de chacun dans notre Bibliothèque publique, un dans celle de notre Château du Louvre, un dans celle dudit Sieur De Lamoignon ; & un dans celle de notre très-cher & féal Chevalier Garde des Sceaux de France le Sieur Feydeau de Brou, le tout à peine de nullité des Préſentes. Du contenu deſquelles vous mandons & enjoignons de faire jouir ledit ſieur Evêque, & ſes ayans cauſe, pleinement & paiſiblement, ſans ſouffrir qu'il leur ſoit fait aucun trouble ou empêchement : Voulons que la copie des Préſentes, qui ſera imprimée tout au long au commencement ou à la fin deſdits Livres, ſoit tenue pour duement ſignifiée, & qu'aux copies collationnées par l'un de nos amés & féaux Conſeillers-Secrétaires, foi ſoit ajoutée comme à l'original : Commandons au premier notre Huiſſier ou Sergent, ſur ce requis, de faire pour l'exécution d'icelles tous actes requis & néceſſaires, ſans demander autre permiſſion, & nonobſtant clameur de Haro, Chartre Normande, & Lettres à ce contraires. Car tel eſt notre plaiſir. Donne' à Paris, le dix-ſeptiéme jour du mois d'Août, l'an de grace mil ſept cent ſoixante-trois, & de notre règne le quarante-huitiéme. Par le Roi en son Conseil.

Signé, LE BEGUE, avec paraphe.

Regiſtré ſur le Regiſtre XV. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, n° 1098, fol. 461, conformément au Réglement de 1723, qui fait défenſes, art. XLI, à toutes perſonnes, de quelque qualité & condition qu'elles ſoient, autres que les Libraires & Imprimeurs, de vendre, débiter, faire afficher aucuns Livres pour les vendre en leurs noms, ſoit qu'ils s'en diſent les Auteurs ou autrement, à la charge de fournir à la ſusdite Chambre neuf Exemplaires preſcrits par l'article CVIII. du même Réglement. A Paris, ce 27 Août 1763.

Signé, LE BRETON, Syndic.

Ceſſion du Privilége.

NOUS, CHARLES FRANÇOIS SIMEON VERMANDOIS DE SAINT SIMON ROUVROY SANDRICOURT, Evêque & Comte d'Agde, Conſeiller du Roi, &c. avons cédé & tranſporté, cédons & tranſportons par ces Préſentes aux Sieurs Pierre-Gilles Le Mercier, Jean Deſaint & Charles Saillant, Jean-Thomas Hériſſant, Antoine Boudet, Claude-Jean-Baptiſte Hériſſant & Auguſtin-Martin Lottin, Libraires & Imprimeurs à Paris, le droit de Privilége qui nous appartient en conſéquence des Lettres-Patentes de SA MAJESTE' à Nous accordées le dix-ſeptiéme jour du mois d'Août de la préſente année mil ſept cent ſoixante-trois, pour en jouir par leſdits ſusnommés & leurs ayans cauſe, comme de choſe à eux appartenante, & pour, en vertu dudit Privilége, imprimer ſeuls les *Bréviaires, Diurnaux, Miſſels, Antiphoniers, Manuels, Graduels, Proceſſionnaux, Epiſtoliers, Pſeautiers, Heures, & tous les Livres ſervans à l'Office Divin à l'uſage de notre Diocèſe, tant pour les Eccléſiaſtiques, que pour les Laïcs*, tout ainſi & en la maniére qu'il eſt porté audit Privilége, dont nous leur avons fait remettre une Copie collationnée. Donné à Paris, le vingt-neuviéme Août mil ſept cent ſoixante-trois.

Signé, ✠ CHARLES FRANÇOIS SIMEON, Evêque & Comte d'Agde.

Regiſtré la préſente Ceſſion ſur le Regiſtre XV. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, n° 1098, conformément aux anciens Réglemens, confirmés par celui du 28 Février 1723. A Paris, ce 31 Août 1763.

Signé, LE BRETON, Syndic.

PSALTERIUM
DISPOSITUM PER HEBDOMADAM.

PARS AUTUMNALIS.

DOMINICA,
AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Ante Officium Nocturnum dicitur ſecretò :

PAter noſter, qui es in cœlis; ſanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat voluntas tua ſicut in cœlo & in terra: panem noſtrum quotidiánum da nobis hódie, & dimitte nobis débita noſtra, ſicut & nos dimíttimus debitóribus noſtris: & ne nos indúcas in tentatiónem; ſed líbera nos à malo. Amen.

AVe, María, grátiâ plena; Dóminus tecum: benedícta tu in muliéribus, & benedíctus fructus ventris tui Jeſus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc, & in hora mortis noſtræ. Amen.

CRedo in Deum, Patrem omnipotentem, creatórem cœli & terræ: Et in Jeſum Chriſtum Fílium ejus únicum, Dóminum noſtrum: qui conceptus eſt de Spíritu ſancto, natus ex María Vírgine: paſſus ſub Póntio Piláto, crucifixus, mórtuus, & ſepultus: deſcendit ad ínferos: tértiâ die reſurrexit à mórtuis: aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis: inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos. Credo in Spíritum ſanctum, ſanctam Eccléſiam cathólicam, Sanctórum communiónem, remiſſiónem peccatórum, carnis reſurrectiónem, vitam æternam. Amen.

Deinde altâ voce dicitur :

DOmine, lábia mea apéries; ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. *Pſ.* 50.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Allelúia.

Sic dicitur Allelúia. *etiam ad alias Horas.*

Invitatorium. Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94.

VEníte, exultémus Dómino, jubilémus Deo ſalutári noſtro: præoccupémus faciem ejus in confeſſióne, & in pſalmis jubilémus ei.

Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Quóniam Deus magnus Dóminus, & rex magnus ſuper omnes deos: quóniam non repellet Dóminus plebem ſuam; quia in manu ejus ſunt omnes fines terræ, & altitúdines móntium ipſe cónſpicit.

* Veníte, adorémus.

Quóniam ipsíus eſt mare, & ipſe fecit illud, & áridam fundavérunt manus ejus: veníte, adorémus, & procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipſe eſt Dóminus Deus noſter; nos autem pópulus ejus, & oves páscuæ ejus.

* Veníte, adorémus.

Hódie ſi vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda veſtra, ſicut in exacerbatióne, ſecundùm diem tentatiónis in deſerto, ubi tentavérunt me patres veſtri, probavérunt & vidérunt ópera mea.

* Veníte, adorémus.

Quadraginta annis próximus fui generatióni huic, & dixi: Semper hi errant corde; ipſi verò non cognovérunt vias meas: quibus jurávi in ira mea, ſi introíbunt in réquiem meam.

* Veníte, adorémus.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen.

Repetitur, Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Hymnus.

DIe diérum príncipe
Lux è ténebris éruta:
Chriſtus ſepulcri cárcere,
Lux vera mundi, pródiit.

Et mors, & horrendũ chaos
Vocem jubentis áudiunt:
Nos ſurdióres, ô pudor!
Deo pigébit óbſequi?

Umbris ſepulta dum ſtupet
Natúra, lucis fílii,
Surgámus, & noctem piis
Exerceámus cánticis.

Legem, prophétas, & ſacro
Pſalmos calentes lúmine,
Proſána dum ſilent loca,
Divína templa pérſonent.

Cœleſtis hæc vincat tuba
Cordis ſopórem lánguidi,
Novique mores éxprimant
Vitam reſurgentis novam.

Hoc conſequémur, te duce,
Fons caritátis, ô Deus,
Qui legis addis litteræ
Vitæ datórem ſpíritum.

Sit laus Patri, laus Fílio,
Par ſit tibi laus, Spíritus,
Afflante quo mentes ſacris
Lucent & ardent ígnibus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Beátus vir.

*Aſteriſcus hic * notat mediationem & pauſam.*

Pſalmus 1.

BEátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, & in via peccatórum non ſtetit, * & in cáthedra peſtiléntiæ non ſedit;

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * & in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tanquam lignum quod plantátum eſt ſecùs decurſus aquárum, * quod fructũ ſuum dabit in témpore ſuo.

Et fólium ejus non défluet; * & ómnia quæcunque fáciet, proſperabuntur.

Non ſic ímpii, non ſic; * ſed tamquam pulvis quem prójicit ventus à fácie terræ.

Ideò non reſurgent ímpii in judício, * neque peccatóres in concílio juſtórum;

Quóniam novit Dóminus viam juſtórum, * & iter impiórum períbit.

Glória Patri, & Fílio, * & Spirítui ſancto:

Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, * & in ſécula ſeculórum. Amen.

Hi verſus Glória *&* Sicut erat. *dicuntur in fine Pſalmorum, Diviſionum & Canticorum, niſi aliter notetur.*

Ant. Beátus vir qui non ábiit in consílio impiórum, ſed in lege Dómini meditábitur die ac nocte.

Ant. 4. f. Servíte Dómino.

Pſalmus 2.

QUare fremuérunt gentes, * & pópuli meditáti ſunt inánia?

Aſtitérunt reges terræ, & príncipes convenérunt in unum * adverſùs Dóminum, & adversùs Chriſtum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * & projiciámus à nobis jugum ipſórum.

Qui hábitat in cœlis irridébit eos, * & Dóminus ſubſannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira ſua, * & in furóre ſuo conturbábit eos.

Ego autem conſtitútus ſum rex ab eo ſuper Sion montem ſanctum ejus, * prædicans præceptum ejus.

Dñus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego hódie génui te.

Póſtula à me, & dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * & poſſeſſiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * & tamquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite: * erudímini, qui judicátis terrã.

Servíte Dómino in timóre, * & exultáte ei cum tremóre:

Apprehéndite disciplínam, nequando iraſcátur Dóminus, * & pereátis de via juſta.

Cùm exárſerit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Ant. Servíte Dómino, & exultáte ei: apprehéndite diſciplínam.

Ant. 8. *G.* Dicunt.

Pſalmus 3.

DOmine, quid multiplicáti ſunt qui tríbulant me? * multi inſurgunt adverſùm me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es, * glória mea, & exaltans caput meum.

Voce meâ ad Dóminum clamávi, * & exaudívit me de monte ſancto ſuo.

Ego dormívi, & ſoporátus ſum; * & exurrexi, quia Dóminus ſuſcépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdantis me: * exurge, Dómine; ſalvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percuſſiſti omnes adverſantes mihi ſine cauſa, * dentes peccatórum contriviſti.

Dómini eſt ſalus; * & ſuper pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Dicunt ánimæ meæ: Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus; tu autem, Dómine, ſusceptor meus es.

℣. Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; ℟. Et cuſtodívi legem tuam. *Pſ.* 118.

Poſt verſiculum cujuſlibet Nocturni dicitur ſecretò: Pater noſter.

Altâ voce: ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Abſol. & Benedict. habentur poſt Pſalterium.

Lectiones cum Reſponſoriis ut in Proprio.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Díligam te.

Pſalmus 17.

Díligam te, Dómine, fortitúdo mea: * Dóminus firmamentum meum, & refúgium meum, & liberátor meus.

Deus meus adjútor meus, * & ſperábo in eum.

Protector meus, & cornu ſalútis meæ, * & ſusceptor meus.

Laudans invocábo Dóminum; * & ab inimícis meis ſalvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & torrentes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inferni circumdedérunt me: * præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * & ad Deum meum clamávi;

Et exaudívit de templo ſancto ſuo vocem meam; * & clamor meus in conſpectu ejus, introívit in aures ejus.

Commóta eſt & contrémuit terra: fundamenta móntium conturbáta ſunt, & commóta ſunt; * quóniam irátus eſt eis.

Aſcendit fumus in ira ejus, & ignis à fácie ejus exarſit: * carbónes ſuccenſi ſunt ab eo.

Inclinávit cœlos, & deſcendit: * & calígo ſub pédibus ejus.

Et aſcendit ſuper Chérubim, & volávit: * volávit ſuper pennas ventórum.

Et póſuit ténebras latíbulum ſuum: in circúitu ejus tabernáculum ejus; * tenebróſa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conſpectu ejus nubes tranſiérunt, * grando, & carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus, & Altíſſimus dedit vocem ſuam: * grando & carbónes ignis.

Et miſit ſagittas ſuas, & diſſipávit eos: * fúlgura multiplicávit, & conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum, * & reveláta ſunt fundamenta orbis terrárum,

Ab increpatióne tua, Dómine, * ab inſpiratióne ſpíritûs iræ tuæ.

Ant. Díligam te, Dómine, fortitúdo mea, firmamentum meum, & refúgium meum.

Ant. 4. *D.* Ero immaculátus.

Diviſio Pſalmi 17.

Miſit de ſummo [Dóminus,] & accépit me, * & aſſumpſit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíſſimis, & ab his qui odérunt me; * quóniam confortáti ſunt ſuper me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ ; * & factus eſt Dóminus protector meus.

Et eduxit me in latitúdinem : * ſalvum me fecit, quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum retríbuet mihi;

Quia cuſtodívi vias Dómini, * nec ímpiè geſſi à Deo meo ;

Quóniam ómnia judícia ejus in conſpectu meo, * & juſtítias ejus non répuli à me.

Et ero immaculátus cum eo, * & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum in conſpectu oculórum ejus.

Cum ſancto ſanctus eris, * & cum viro innocente innocens eris :

Et cum electo electus eris, * & cum perverſo pervertéris.

Quóniam tu pópulum húmilem ſalvum fácies, * & óculos ſuperbórum humiliábis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam, Dómine : * Deus meus, illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar à tentatióne, * & in Deo meo transgrédiar murum.

Ant. Ero immaculátus cum Deo meo, & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Ant. 7. a. Déxtera tua.

Altera diviſio Pſalmi 17.

DEus meus, impollúta via ejus ; elóquia Dómini igne examináta : * protector eſt ómnium ſperántium in ſe.

Quóniam quis Deus præter Dóminum ? * aut quis Deus præter Deum noſtrum ?

Deus qui præcinxit me virtúte, * & póſuit immaculátam viam meam ;

Qui perfécit pedes meos tamquam cervórum, * & ſuper excelſa ſtátuens me ;

Qui docet manus meas ad prælium : * & poſuiſti ut arcum æreum bráchia mea,

Et dediſti mihi protectiónem salútis tuæ ; * & déxtera tua ſuſcépit me.

Et disciplína tua correxit me in finem, * & disciplína tua ipſa me docébit.

Dilataſti greſſus meos ſubtus me, * & non ſunt infirmáta veſtígia mea.

Pérſequar inimícos meos, & comprehendam illos, * & non convertar donec defíciant.

Confringam illos, nec póterunt ſtare : * cadent ſubtus pedes meos.

Et præcinxiſti me virtúte ad bellum ; * & ſupplantaſti inſurgentes in me ſubtus me.

Et inimícos meos dediſti mihi dorſum, * & odientes me diſperdidiſti.

Clamavérunt, nec erat qui ſalvos fáceret : * ad Dóminum, nec exaudívit eos.

Et comminuam eos ut púlverem ante fáciem venti : * ut lutum plateárum delébo eos.

Erípies me de contradictiónibus pópuli : * conſtitues me in caput géntium.

Pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi : * in audítu auris obedívit mihi.

Fílii aliéni mentíti ſunt mihi : * fílii aliéni inveteráti ſunt, & claudicavérunt à ſémitis ſuis.

Vivit Dóminus, & benedíctus Deus meus ; * & exaltétur Deus ſalútis meæ.

Deus, qui das vindíctas mihi, & ſubdis pópulos ſub me,* liberátor meus de inimícis meis iracundis.

Et ab inſurgéntibus in me exaltábis me : * à viro iníquo erípies me.

Proptéreà confitébor tibi in natiónibus, Dómine; * & nómini tuo pſalmum dicam.

Magníficans ſalútes regis ejus, * & fáciens miſericórdiam chriſto ſuo David, & ſémini ejus uſque in ſéculum.

Ant. Déxtera tua ſuſcépit me, Dómine ; & diſciplína tua ipſa me docébit.

℣. Legem tuam, Dómine, non ſum oblítus : ℟. Médiâ nocte ſurgébam ad confitendum tibi. *Pſ.* 118.

Pater noſter.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. In Deo.

Pſalmus 27.

AD te, Dómine, clamábo : Deus meus, ne síleas à me ; * nequando táceas à me, & aſſimilábor deſcendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum ſanctum tuum.

Ne ſimul trahas me cum peccatóribus ; * & cum operántibus iniquitátem ne perdas me :

Qui loquuntur pacem cum próximo ſuo ; * mala autem in córdibus eórum.

Da illis ſecundùm ópera eórum, * & ſecundùm nequítiam adinventiónum ipſórum.

Secundùm ópera mánuum eórum tríbue illis : * redde retributiónem eórum ipſis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, & in ópera mánuum ejus ; * déſtrues illos, & non ædificábis eos.

Benedíctus Dóminus, * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, & protéctor meus : * in ipſo ſperávit cor meum, & adjútus ſum.

Et reflóruit caro mea; *& ex voluntáte mea confitébor ei.

Dóminus fortitúdo plebis ſuæ, * & protéctor ſalvatiónum chriſti ſui eſt.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ ; * & rege eos, & extolle illos uſque in ætérnum.

Ant. In Deo ſperávit cor meum, & adjútus ſum ; & ex voluntáte mea confitébor ei.

Ant. 1. D. Psállite.

Pſalmus 29.

EXaltábo te, Dómine, quóniam ſuſcepiſti me, * nec delectáſti inimícos meos ſuper me.

Dómine Deus meus, clamávi ad te, * & ſanáſti me.

Dómine, eduxiſti ab inferno ánimam meam : * ſalvaſti me à deſcendéntibus in lacum.

Psállite Dómino, ſancti ejus, * & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus ;

Quóniam ira in indignatióne ejus, * & vita in voluntáte ejus.

Ad véſperum demorábitur fletus, * & ad matutínum lætítia.

Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in ætérnum.

Dómine, in voluntáte tua * præſtitiſti decóri meo virtútẽ:

Avertiſti fáciem tuam à me; * & factus ſum conturbátus.

Ad te, Dómine, clamábo, * & ad Deum meum deprecábor.

Quæ utílitas in ſánguine meo, * dum deſcendo in corruptiónem?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiábit veritátem tuam?

Audívit Dóminus, & miſértus eſt mei: * Dóminus factus eſt adjútor meus.

Convertiſti planctum meum in gáudium mihi: * conſcidiſti ſaccum meum, & circumdediſti me lætítiâ;

Ut cantet tibi glória mea, & non compungar: * Dómine Deus meus, in ætérnum confitébor tibi.

Ant. Psállite Dómino, ſancti ejus, & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus.

Ant. 5. a. Veníte.

Pſalmus 65.

JUbiláte Deo, omnis terra; pſalmum dícite nómini ejus: * date glóriam laudi ejus.

Dícite Deo: Quàm terribília ſunt ópera tua, Dómine! * in multitúdine virtútis tuæ mentiéntur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, & pſallat tibi: * pſalmum dicat nómini tuo.

Veníte, & vidéte ópera Dei: * terríbilis in conſíliis ſuper fílios hóminum.

Qui convertit mare in áridam; in flúmine pertranſíbunt pede: * ibi lætábimur in ipſo.

Qui dominátur in virtúte ſua in ætérnum; óculi ejus ſuper gentes reſpíciunt: * qui exáſperant, non exalténtur in ſemetipſis.

Benedícite, gentes, Deum noſtrum; * & audítam fácite vocem laudis ejus.

Qui póſuit ánimam meam ad vitam, * & non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probáſti nos, Deus: * igne nos examinaſti, ſicut examinátur argentum:

Induxiſti nos in láqueum, poſuiſti tribulatiónes in dorſo noſtro: * impoſuiſti hómines ſuper cápita noſtra.

Tranſívimus per ignem & aquam; * & eduxiſti nos in refrigérium.

Introíbo in domum tuam in holocauſtis: * reddam tibi vota mea,

Quæ diſtinxérunt lábia mea, & locútum eſt os meum * in tribulatióne mea.

Holocauſta medulláta ófferam tibi cum incénſo aríetum: * ófferam tibi boves cum hircis.

Veníte, audíte, & narrábo, omnes qui timétis Deum, * quanta fecit ánimæ meæ.

Ad ipſum ore meo clamávi, * & exaltávi ſub lingua mea.

Iniquitátem ſi aſpéxi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.

Proptéreà exaudívit Deus,* & attendit voci deprecatiónis meæ.

Benedictus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, & misericórdiam ſuam à me.

Ant. Veníte, audíte, & narrábo quanta fecit ánimæ meæ.

℣. Deum exquisívi mánibus meis nocte, ℟. Et non ſum deceptus. *Pſ.* 76.

Pater noſter.

Poſt ultimum Reſponſorium dicitur Te Deum. *ſi dicendum ſit.*

TE Deum laudámus, * te Dóminum confitémur.

Te æternum Patrem * omnis terra venerátur.

Tibi omnes Angeli; * tibi cœli, & univerſæ poteſtátes;

Tibi Chérubim & Séraphim* inceſſábili voce proclámant:

Sanctus,

Sanctus,

Sanctus,

Dóminus Deus ſábaoth.

Pleni ſunt cœli & terra * majeſtátis glóriæ tuæ.

Te glorióſus * Apoſtolórum chorus,

Te Prophetárum * laudábilis númerus,

Te Mártyrum candidátus * laudat exércitus.

Te per orbem terrárum * ſancta confitétur Eccléſia,

Patrem * immenſæ majeſtátis:

Venerandum tuum verum * & únicum Fílium,

Sanctum quoque * paraclétum Spíritum.

Tu Rex glóriæ, * Chriſte:

Tu Patris * ſempitérnus es Fílius:

Tu, ad liberandum ſuſceptúrus hóminem, * non horruiſti Vírginis úterum:

Tu, devicto mortis acúleo, * aperuiſti credéntibus regna cœlórum:

Tu ad déxteram Dei ſedes * in glória Patris.

Judex créderis * eſſe ventúrus.

Te ergo quæſumus, fámulis tuis ſúbveni, * quos pretióſo ſánguine redemiſti.

Æternâ fac * cum ſanctis tuis in glóriâ numerári.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * & bénedic hæreditáti tuæ;

Et rege eos, * & extolle illos uſque in æternum.

Per ſíngulos dies * benedícimus te;

Et laudámus nomen tuum in ſéculum, * & in ſéculum ſéculi.

Dignáre, Dómine, die iſto * ſine peccáto nos cuſtodíre.

Miſerére noſtri, Dómine,* miſerére noſtri.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodùm ſperávimus in te.

In te, Dómine, ſperávi; * non confundar in æternum.

℣. *Sacerd.* Anima mea exultábit in Dómino, ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Si non continuò ſequantur Laudes, hîc dicitur: Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Orémus. *deinde Oratio propria, cum integra concluſione. Et tunc ante Laudes dicitur ſecretò*, Pater & Ave.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium meũ intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

Glória Patri, &c.

Ant. 8. *G.* Deus.

Pſalmus 62.

Deus, Deus meus, * ad te de luce vígilo.

Sitívit in te ánima mea, quàm multipliciter tibi caro mea * in terra deſerta, & ínvia, & inaquóſa.

Sic in ſancto appárui tibi, * ut vidérem virtútem tuam & glóriam tuam.

Quóniam mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas, * lábia mea laudábunt te.

Sic benedícam te in vita mea, * & in nómine tuo levábo manus meas.

Sicut ádipe & pínguédine repleátur ánima mea, * & lábiis exultatiónis laudábit os meum.

Si memor fui tuî ſuper ſtratum meum, * in matutinis meditábor in te.

Quia fuiſti adjútor meus, * & in velamento alárum tuárum exultábo.

Adhæſit ánima mea poſt te; * me ſuſcépit déxtera tua.

Ipſi verò in vanum quæſiérunt ánimam meam, * introíbunt in inferióra terræ:

Tradentur in manus gládii, * partes vúlpium erunt.

Rex verò lætábitur in Deo, laudabuntur omnes qui jurant in eo; * quia obſtructum eſt os loquéntium iníqua.

Ant. Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo: ſitívit in te ánima mea.

Ant. 1. a. Exultent.

Pſalmus 69.

Deus, in adjutórium meum inténde: * Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

Confundantur, & revereantur, * qui quærunt ánimam meam.

Avertantur retrorsùm, & erubeſcant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur ſtatim erubeſcentes, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur in te omnes qui quærunt te; * & dicant ſemper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego verò egénus & pauper ſum: * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus & liberátor meus es tu: * Dómine, ne moréris.

Ant. Exultent & lætentur in te, qui díligunt ſalutáre tuum, Dómine.

Ant. 5. C. Servíte Dómino.

Pſalmus 99.

Jubiláte Deo, omnis terra: * ſervíte Dómino in lætítia.

Introíte in conſpectu ejus, * in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus: * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In æternum miſericórdia ejus, * & usque in generatió-

nem & generatiónem véritas ejus.

Ant. Servíte Dómino in lætítia: ſcitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus.

Ant. 4. E. Benedictus es.

Cantic. trium Pueror. Dan. 3.

BEnedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, Dómino: * benedícite, omnes virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, ſol & luna, Dómino: * benedícite, ſtellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber & ros, Dómino: * benedícite, omnes ſpíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis & æſtus, Dómino: * benedícite, frigus & æſtus, Dómino.

Benedícite, rores & pruína, Dómino: * benedícite, gelu & frigus, Dómino.

Benedícite, glácies & nives, Dómino: * benedícite, noctes & dies, Dómino.

Benedícite, lux & ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite, univerſa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária & flúmina, Dómino.

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béſtiæ & pécora, Dómino: * benedícite, fílii hóminũ, Dómino.

Benedícat Iſrael Dóminũ; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, ſervi Dómini, Dómino.

Benedícite, ſpíritus & ánimæ juſtórum, Dómino: * benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Anánia, Azária, Míſael, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Hic, loco Glória Patri, *dicitur:*

Benedicámus Patrem, & Fílium, cum ſancto Spíritu; * laudémus & ſuperexaltémus eum in ſécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli; * & laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui; & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. 7. d. Hymnus.

Pſalmus 148.

LAudáte Dóminum, de cœlis: * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœló-

rum : * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini ;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt ; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculum ſéculi : * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dóminum, de terra ; * dracónes, & omnes abyſſi ;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus ;

Montes, & omnes colles ; * ligna fructífera, & omnes cedri ;

Béſtiæ, & univerſa pécora ; * ſerpentes, & vólucres pennátæ ;

Reges terræ, & omnes pópuli ; * príncipes, & omnes júdices terræ ;

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini, * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram ; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis ejus, * fíliis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Ant. Hymnus ómnibus ſanctis ejus, fíliis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Capitulum. Deut. 6.

AUdi, Iſrael : Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota fortitúdine tua ; eruntque verba hæc in corde tuo : & meditáberis in eis ſedens in domo tua, & ámbulans in itínere, dórmiens atque conſurgens.

℟. Deo grátias.

Sic reſpondetur in fine omnium Capitulorum.

Hymnus.

AD templa nos rurſus vocat
Surgentis auróræ nitor,
Novaſque pro læto monet
Referre grates múnere.

At victor auróram ſuo
Fulgóre Chriſtus óbruit :
Huic, magna cujus pars ſumus,
Juvat triumpho pláudere.

Quòd evolútus faſciis
Repentè mundus éxtitit,
Puro renídens lúmine,
Virtútis hoc quantæ fuit !

Quòd tráditum neci Pater,
Ut fóntibus vitam daret,
Vitæ redónat Fílium,
Amóris hoc quanti fuit !

Æternus ut rerum Sator
Aſpexit orbem, prótinus,
Colóre depictum ſuo,
Probávit excellens opus.

At lætius quantò óbtulit
Seſe Patri ſpectáculum,
Cœleſtis Agni cándido
Ablútus orbis ſánguine !

Cum luce nobis rédditur
Mundi renaſcentis decor,
Occulta per quem Núminis
Mens ſúrgit ad magnália.

At ſplendor æterni Patris,
Lumenque Chriſtus córdium,
Deum dat in ſe, quantus eſt,
Sub nube carnis cérnere.

Præſta, beáta Trínitas,
Ut legis ad facem tuæ
Vitémus omne quod vetas,
Sectémur omne quod jubes.
Amen.

℣. Manè aſtábo tibi, Dómine, & vidébo ; ℟. Quó-

niam non Deus volens iniquitátem tu es. *Pſ.* 5.

Antiphona, ut in Proprio.

Canticum Zachariæ. Luc. 1.

BEnedictus Dóminus Deus Iſrael, * quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ;

Et erexit cornu ſalútis nobis * in domo David púeri ſui,

Sicut locútus eſt per os ſanctórum, * qui à ſéculo ſunt, Prophetárum ejus,

Salútem ex inimícis noſtris, * & de manu ómnium qui odérunt nos;

Ad faciendam miſericórdiam cum pátribus noſtris, * & memorári teſtamenti ſui ſancti:

Jusjurandum quod jurávit ad Abraham patrem noſtrum, * datúrum ſe nobis,

Ut ſine timóre, de manu inimicórum noſtrórum liberáti, * ſerviámus illi

In ſanctitáte & juſtítia coram ipſo, * ómnibus diébus noſtris.

Et tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis; * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus,

Ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus, * in remiſſiónem peccatórum eórum,

Per víſcera miſericórdiæ Dei noſtri, * in quibus viſitávit nos Oriens ex alto,

Illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent, * ad dirigendos pedes noſtros in viam pacis.

Glória Patri.

Antiphona & Oratio, ut in Proprio. Poſteà dicitur:

Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò: Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen.

Deinde: Pater noſter.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus;
Nil mens ináne cógitet:
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor:
Auctóre quæ te cœpimus,
Da, te favente, próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibique párcimas.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 1. D. In toto corde meo.

Pſalmus 117.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc Iſrael quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc domus Aaron, *

quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant nunc qui timent Dóminum, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

De tribulatióne invocávi Dóminum, * & exaudívit me in latitúdine Dóminus.

Dóminus mihi adjútor, * non timébo quid fáciat mihi homo.

Dóminus mihi adjútor, * & ego deſpíciam inimícos meos.

Bonum eſt confídere in Dómino, * quàm confídere in hómine.

Bonum eſt ſperáre in Dómino, * quàm ſperáre in princípibus.

Omnes gentes circuiérunt me; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdantes circumdedérunt me; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdedérunt me ſicut apes, & exarſérunt ſicut ignis in ſpinis; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Impulſus, everſus ſum ut cáderem; * & Dóminus ſuſcepit me.

Fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Vox exultatiónis & ſalútis * in tabernáculis juſtórum.

Déxtera Dómini fecit virtútem, déxtera Dómini exaltávit me, * déxtera Dómini fecit virtútem.

Non móriar, ſed vivam, * & narrábo ópera Dómini.

Caſtígans caſtigávit me Dóminus, * & morti non trádidit me.

Aperíte mihi portas juſtítiæ: * ingreſſus in eas, confitébor Dómino.

Hæc porta Dómini; * juſti intrábunt in eam.

Confitébor tibi, quóniam exaudiſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Lápidem quem reprobavérunt ædificantes, * hic factus eſt in caput ánguli.

A Dómino factum eſt iſtud, * & eſt mirábile in óculis noſtris.

Hæc eſt dies quam fecit Dóminus: * exultémus & lætémur in ea.

O Dómine, ſalvum me fac; ô Dómine, bene proſperáre: * benedíctus qui venit in nómine Dómini.

Benedíximus vobis de domo Dómini: * Deus Dóminus, & illuxit nobis.

Conſtitúite diem ſolemnem in condenſis, * uſque ad cornu altáris.

Deus meus es tu, & confitébor tibi: * Deus meus es tu, & exaltábo te.

Confitébor tibi, quóniam exaudiſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Pſalmus 118.

BEáti immaculáti in via, * qui ámbulant in lege Dómini.

Beáti qui ſcrutantur teſtimónia ejus, * in toto corde exquírunt eum.

Non enim qui operantur iniquitátem, * in viis ejus ambulavérunt.

Tu mandaſti * mandáta tua cuſtodíri nimis.

Utinam dirigantur viæ meæ * ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas!

Tunc non confundar, * cùm perſpéxero in ómnibus mandátis tuis.

Confitébor tibi in directióne cordis; * in eo quod dídici judícia juſtítiæ tuæ.

Juſtificatiónes tuas cuſtódiam; * non me derelinquas uſquequáque.

In quo córrigit adoleſcéntior viam ſuam? * in cuſtodiendo ſermónes tuos.

In toto corde meo exquiſívi te; * ne repellas me à mandátis tuis.

In corde meo abſcondi elóquia tua, * ut non peccem tibi.

Benedictus es, Dómine: * doce me juſtificatiónes tuas.

In lábiis meis * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.

In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum, * ſicut in ómnibus divítiis.

In mandátis tuis exercébor, * & conſiderábo vias tuas.

In juſtificatiónibus tuis meditábor, * non oblivíſcar ſermónes tuos.

Diviſio Pſalmi 118.

Retríbue ſervo tuo, vivífica me; * & cuſtódiam ſermónes tuos.

Revéla óculos meos, * & conſiderábo mirabília de lege tua.

Incola ego ſum in terra; * non abſcondas à me mandáta tua.

Concupívit ánima mea deſideráre juſtificatiónes tuas * in omni témpore.

Increpaſti ſuperbos: * maledicti qui declínant à mandátis tuis.

Aufer à me oppróbrium & contemptum; * quia teſtimónia tua exquiſívi.

Etenim ſedérunt príncipes, & adversùm me loquebantur; * ſervus autem tuus exercebátur in juſtificatiónibus tuis.

Nam & teſtimónia tua meditátio mea eſt, * & consílium meum juſtificatiónes tuæ.

Adhæſit pavimento ánima mea: * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, & exaudiſti me; * doce me juſtificatiónes tuas.

Viam juſtificatiónum tuárum ínſtrue me; * & exercébor in mirabílibus tuis.

Dormitávit ánima mea præ tædio: * confirma me in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove à me: * & de lege tua miſerére mei.

Viam veritátis elégi: * judícia tua non ſum oblítus.

Adhæſi teſtimóniis tuis, Dómine: * noli me confúndere.

Viam mandatórum tuórum cucurri, * cùm dilataſti cor meum.

Quando ſit Officium de Dominica, niſi aliter notetur, dicitur Symbolum ſequens.

Quicumque vult ſalvus eſſe, * ante ómnia opus eſt ut téneat cathólicam fidem:

Quam niſi quiſque íntegram inviolatamque ſerváverit, *

abſque dúbio in æternum períbit.

Fides autem cathólica hæc eſt, * ut unum Deum in Trinitáte, & Trinitátem in Unitáte venerémur;

Neque confundentes perſónas, * neque ſubſtántiam ſeparantes.

Alia eſt enim perſóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritûs ſancti.

Sed Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti una eſt divínitas, * æquális glória, coætérna majeſtas.

Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus ſanctus.

Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus ſanctus.

Immenſus Pater, immenſus Fílius, * immenſus Spíritus ſanctus.

Æternus Pater, æternus Fílius, * æternus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres æterni, * ſed unus æternus.

Sicut non tres increáti, nec tres immenſi; * ſed unus increátus, & unus immenſus.

Simíliter omnípotens Pater, omnípotens Fílius, * omnípotens Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres omnipotentes, * ſed unus omnípotens.

Ita Deus Pater, Deus Fílius, * Deus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dii, * ſed unus eſt Deus.

Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius, * Dóminus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres Dómini, * ſed unus eſt Dóminus.

Quia ſicut ſingillátim unamquamque perſónam, Deum ac Dóminum confitéri chriſtiánâ veritáte compéllimur; * ita tres deos aut dóminos dícere cathólicâ religióne prohibémur.

Pater à nullo eſt factus, * nec creátus, nec génitus.

Fílius à Patre ſolo eſt, * non factus, nec creátus, ſed génitus.

Spíritus ſanctus à Patre & Fílio, * non factus, nec creátus, nec génitus, ſed procédens.

Unus ergo Pater, non tres patres: unus Fílius, non tres fílii: * unus Spíritus ſanctus, non tres ſpíritus ſancti.

Et in hac Trinitáte nihil prius aut poſtérius, nihil majus aut minus; * ſed totæ tres perſónæ coætérnæ ſibi ſunt & coæquáles.

Ita ut per ómnia, ſicut jam ſuprà dictum eſt, * & Unitas in Trinitáte, & Trínitas in Unitáte veneranda ſit.

Qui vult ergo ſalvus eſſe, * ita de Trinitáte ſéntiat.

Sed neceſſárium eſt ad ætérnam ſalútem, * ut Incarnatiónem quoque Dómini noſtri Jeſu Chriſti fidéliter credat.

Eſt ergo fides recta, ut credámus & confiteámur * quia Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Dei Fílius, Deus & homo eſt.

Deus eſt ex ſubſtántia Patris ante ſécula génitus, * & homo eſt ex ſubſtántia matris in ſéculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex ánima rationáli, & humána carne ſubſiſtens.

Æquális Patri ſecundùm divinitátem, * minor Patre ſecundùm humanitátem.

Qui licèt Deus ſit & homo, * non duo tamen, ſed unus eſt Chriſtus.

Unus autem non converſióne divinitátis in carnem, * ſed aſſumptióne humanitátis in Deum.

Unus omníno, non confuſióne ſubſtántiæ, * ſed unitáte perſónæ.

Nam ſicut ánima rationális & caro unus eſt homo; * ita Deus & homo unus eſt Chriſtus,

Qui paſſus eſt pro ſalúte noſtra, descendit ad ínferos, * tértiâ die reſurrexit à mórtuis:

Ascendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis; * inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos:

Ad cujus adventum omnes hómines reſúrgere habent cum corpóribus ſuis, * & redditúri ſunt de factis própriis ratiónē.

Et qui bona egérunt, ibunt in vitam æternam; * qui verò mala, in ignem æternum.

Hæc eſt fides cathólica; * quam niſi quisque fidéliter firmiterque credíderit, ſalvus eſſe non póterit.

Ant. In toto corde meo exquiſívi te, Dómine: doce me juſtificatiónes tuas. *Pſ.* 118.

Capitulum. Epheſ. 5.

ERátis aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte; fructus enim lucis eſt in omni bonitáte, & juſtítiâ, & veritáte: probantes quid ſit beneplácitum Deo.

℟. *breve.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, [*Hic verſus quandoque mutandus eſt, ut notatur in Proprio.*] * Miſerére nobis. Glória Patri, & Filio, & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti: tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum noſtrum, &c.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino, ℟. Deo grátias.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti

ſimus. ℟. Amen. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1.

Deinde, ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur Pſalm. De profundis. *& in fine,* Réquiem. *cum* ℣℣. Requieſcant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiſcum. *& Oratio,* Abſolve. *ut habetur in fine III. Nocturni Officii Defunctorum.*

Poſteà dicitur, ℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò,* Pater. *Altâ voce,* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réſpice in ſervos tuos, Dómine, & in ópera tua; & dírige fílios eórum: ℟. Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos; & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos, & opus mánuum noſtrárum dírige. *Pſ.* 89. Glória Patri.

Orémus.

DIrígere & ſanctificáre, régere & gubernáre dignáre, Dómine Deus, Rex cœli & terræ, hódie corda & córpora noſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros, in lege tua, & in opéribus mandatórum tuórum; ut hìc, & in æternum, te auxiliante, ſalvi & líberi eſſe mereámur, Salvátor mundi; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Lector: Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit,* domna. *ſolus vel ſola recitans,* Dómine.]

Bened. Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Tum fit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ad calcem: in cujus fine dicitur, Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

Poſt lectionem, Hebdomad. dicit: Adjutórium noſtrum in nómine Dómini: ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite. *Lector verſus ad eum,* Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Hebr.* 13. *Lector.* Amen.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen. *Deinde,* Pater, &c.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſancte donórũ parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 6. *C.* Da mihi.

Ex Pſalmo 118.

LEgem pone mihi, Dómine, viam juſtificatiónum tuárum, * & exquíram eam ſemper.

Da mihi intellectum, & ſcrutábor legem tuam; * & cuſtódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in ſémitam mandatórum tuórum, * quia ipſam vólui.

Inclína cor meum in teſtimónia tua, * & non in avarítiam.

Averte óculos meos ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue ſervo tuo elóquium tuum * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum quod ſuſpicátus ſum, * quia judícia tua jucunda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me.

Et véniat ſuper me miſericórdia tua, Dómine, * ſalutáre tuum ſecundùm elóquium tuum.

Et respondébo exprobrántibus mihi verbum, * quia ſperávi in ſermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque; * quia in judíciis tuis ſuperſperávi.

Et cuſtódiam legem tuam ſemper, * in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Et ambulábam in latitúdine, * quia mandáta tua exquiſívi.

Et loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum; * & non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ diléxi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua quæ diléxi, * & exercébar in juſtificatiónibus tuis.

Diviſio Pſalmi 118.

MEmor eſto verbi tui ſervo tuo, * in quo mihi ſpem dediſti.

Hæc me conſoláta eſt in humilitáte mea, * quia elóquium tuum vivificávit me.

Superbi iníquè agébant usquequáque: * à lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum à ſéculo, Dómine; * & conſolátus ſum.

Defectio ténuit me * pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; * & cuſtodívi legem tuam.

Hæc facta eſt mihi, * quia juſtificatiónes tuas exquiſívi.

Pórtio mea, Dómine, * dixi, cuſtodíre legem tuam.

Deprecátus ſum fáciem tuam in toto corde meo: * miſerére mei ſecundùm elóquium tuum.

Cogitávi vias meas, * & converti pedes meos in teſtimónia tua.

Parátus ſum, & non ſum

turbátus,* ut cuſtódiam mandáta tua.

Funes peccatórum circumplexi ſunt me ; * & legem tuam non ſum oblítus.

Médiâ noćte ſurgébam ad confitendum tibi * ſuper judícia juſtificatiónis tuæ.

Párticeps ego ſum ómnium timéntium te , * & cuſtodiéntium mandáta tua.

Miſericórdiâ tuâ , Dómine, plena eſt terra : * juſtificatiónes tuas doce me.

Diviſio Pſalmi 118.

Bonitátem feciſti cum ſervo tuo , Dómine , * ſecundùm verbum tuum.

Bonitátem , & diſciplínam, & ſciéntiam doce me ; * quia mandátis tuis crédidi.

Priuſquàm humiliárer , ego delíqui ; * proptéreà elóquium tuum cuſtodívi.

Bonus es tu ; * & in bonitáte tua doce me juſtificatiónes tuas.

Multiplicáta eſt ſuper me iníquitas ſuperbórum ; * ego autem in toto corde meo ſcrutábor mandáta tua.

Coagulátum eſt ſicut lac cor eórum : * ego verò legem tuam meditátus ſum.

Bonum mihi quia humiliaſti me , * ut diſcam juſtificatiónes tuas.

Bonum mihi lex oris tui * ſuper míllia auri & argenti.

Manus tuæ fecérunt me , & plasmavérunt me : * da mihi intellećtum , & diſcam mandáta tua.

Qui timent te, vidébunt me, & lætabuntur ; * quia in verba tua ſuperſperávi.

Cognóvi , Dómine , quia æquitas judícia tua , * & in veritáte tua humiliaſti me.

Fiat miſericórdia tua , ut conſolétur me , * ſecundùm elóquium tuum ſervo tuo.

Véniant mihi miſeratiónes tuæ , & vivam ; * quia lex tua meditátio mea eſt.

Confundantur ſuperbi , quia injuſtè iniquitátem fecérunt in me ; * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertantur mihi timentes te , * & qui novérunt teſtimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, * ut non confundar.

Ant. Da mihi intellećtum,& ſcrutábor legem tuã , Dómine.

Capitulum. 1. Joan. 2.

In hoc ſcimus quóniam cognóvimus Deum,ſi mandáta ejus obſervémus. Qui dicit ſe noſſe eum,& mandáta ejus non cuſtódit, mendax eſt, & in hoc véritas non eſt : qui autem ſervat verbum ejus , verè in hoc cáritas Dei perfećta eſt.

℟. *br.* Inclína cor meum , Deus , * In teſtimónia tua. Inclína. ℣. Averte óculos meos , ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me. * In teſtimónia tua. Glória. Inclína.

℣. Deduc me in ſémitam mandatórum tuórum; ℟. Quia ipſam vólui. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus , in adjutórium.

Hymnus.

Jam ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine ;
Sinuſque pandens áureos ,

Igníta vibrat ſpícula.
Tu, Chriſte, qui mundum novâ,
Sol verus, accendis face;
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 2. D. Inclinávi.

Ex Pſalmo 118.

DEfécit in ſalutáre tuum ánima mea, * & in verbum tuum ſuperſperávi.

Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, * dicentes: Quando conſoláberis me?

Quia factus ſum ſicut uter in pruína;* juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Quot ſunt dies ſervi tui? * quando fácies de perſequéntibus me judícium?

Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes;* ſed non ut lex tua.

Omnia mandáta tua, véritas: * iníquè perſecúti ſunt me, ádjuva me.

Pauló minùs conſummavérunt me in terra; * ego autem non derelíqui mandáta tua.

Secundùm miſericórdiam tuam vivífica me, * & cuſtódiam teſtimónia oris tui.

In æternum, Dómine,* verbum tuum pérmanet in cœlo.

In generatiónem & generatiónem véritas tua: * fundaſti terram, & pérmanet.

Ordinatióne tuâ perſevérat dies: * quóniam ómnia ſérviunt tibi.

Niſi quòd lex tua meditátio mea eſt, * tunc fortè periiſſem in humilitáte mea.

In æternum non oblivíſcar juſtificatiónes tuas; * quia in ipſis vivificaſti me.

Tuus ſum ego, ſalvum me fac; * quóniam juſtificatiónes tuas exquisívi.

Me expectavérunt peccatóres ut pérderent me: * teſtimónia tua intellexi.

Omnis conſummatiónis vidi finem: * latum mandátum tuum nimis.

Diviſio Pſalmi 118.

QUómodò dilexi legem tuã, Dómine! * totâ die meditátio mea eſt.

Super inimícos meos prudentem me feciſti mandáto tuo, * quia in æternũ mihi eſt.

Super omnes docentes me intellexi, * quia teſtimónia tua meditátio mea eſt.

Super ſenes intellexi, * quia mandáta tua quæsívi.

Ab omni via mala prohíbui pedes meos, * ut cuſtódiam verba tua.

A judíciis tuis non declinávi, * quia tu legem poſuiſti mihi.

Quàm dúlcia fáucibus meis elóquia tua! * ſuper mel ori meo.

A mandátis tuis intellexi;* proptéreà odívi omnem viam iniquitátis.

Lucerna pédibus meis verbum tuum, * & lumen ſémitis meis.

Jurávi & ſtátui * cuſtodíre judícia juſtítiæ tuæ.

Humiliátus ſum usquequáque, Dómine: * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Voluntária oris mei beneplácita fac, Dómine, * & judícia tua doce me.

Anima mea in mánibus meis ſemper; * & legem tuam non ſum oblítus.

Poſuérunt peccatóres láqueum mihi; * & de mandátis tuis non errávi.

Hæreditáte acquiſívi teſtimónia tua in æternum, * quia exultátio cordis mei ſunt.

Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum, * propter retributiónem.

Diviſio Pſalmi 118.

Iniquos ódio hábui, * & legem tuam dilexi.

Adjútor & ſuſceptor meus es tu; * & in verbum tuum ſuperſperávi.

Declináte à me, maligni; * & ſcrutábor mandáta Dei mei.

Súſcipe me ſecundùm elóquium tuum, & vivam; * & non confundas me ab expectatióne mea.

Adjuva me, & ſalvus ero; * & meditábor in juſtificatiónibus tuis ſemper.

Sprevíſti omnes diſcedentes à judíciis tuis, * quia injuſta cogitátio eórum.

Prævaricantes reputávi omnes peccatóres terræ; * ídeò dilexi teſtimónia tua.

Confige timóre tuo carnes meas; * à judíciis enim tuis tímui.

Feci judícium & juſtítiam: * non tradas me calumniántibus me.

Súſcipe ſervum tuum in bonum: * non calumnientur me ſuperbi.

Oculi mei defecérunt in ſalutáre tuum, * & in elóquium juſtítiæ tuæ.

Fac cum ſervo tuo ſecundùm miſericórdiam tuam, * & juſtificatiónes tuas doce me.

Servus tuus ſum ego: * da mihi intellectum, ut ſciam teſtimónia tua.

Tempus faciendi, Dómine: * diſſipavérunt legem tuam.

Ideò dilexi mandáta tua * ſuper aurum & topázion.

Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.

Ant. Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum.

Capitulum. 1. Joan. 5.

HÆc eſt cáritas Dei, ut mandáta ejus cuſtodiámus; & mandáta ejus grávia non ſunt.

℟. *br.* Teſtimónia tua intellexi, Dómine: * Latum mandátum tuum nimis. Teſtimónia. ℣. Omnis conſummatiónis * vidi finem. * Latum. Glória Patri. Teſtimónia.

℣. Dilexi mandáta tua ſuper aurum: ℟. Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

LAbente jam ſolis rotâ,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.

O Chriſte, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Filio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 4. E. Omnia.

Ex Pſalmo 118.

MIrabília teſtimónia tua; * ídeò ſcrutáta eſt ea ánima mea.

Declarátio ſermónum tuórum illúminat, * & intelle-ctum dat párvulis.

Os meum apérui, & attráxi ſpíritum; * quia mandáta tua deſiderábam.

Aſpice in me, & miſerére mei, * ſecundùm judícium diligéntium nomen tuum.

Greſſus meos dírige ſecundùm elóquium tuum; * & non dominétur meî omnis injuſtítia.

Rédime me à calúmniis hóminum, * ut cuſtódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina ſuper ſervum tuum, * & doce me juſtificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei; * quia non cuſtodiérunt legem tuam.

Juſtus es, Dómine, * & rectum judícium tuum.

Mandaſti juſtítiam teſtimónia tua, * & veritátem tuam nimis.

Tabéſcere me fecit zelus meus, * quia oblíti ſunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum vehementer; * & ſervus tuus diléxit illud.

Adoleſcéntulus ſum ego, & contemptus: * juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Juſtítia tua, juſtítia in ætêrnum; * & lex tua véritas.

Tribulátio & angúſtia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea eſt.

Æquitas teſtimónia tua in æternum: * intellectum da mihi, & vivam.

Diviſio Pſalmi 118.

CLamávi in toto corde meo, exaudi me, Dómine: * juſtificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, ſalvum me fac, * ut cuſtódiã mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, & clamávi; * quia in verba tua ſuperſperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo, * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi ſecundùm miſericórdiam tuam, Dómine; * & ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt perſequentes me iniquitáti; * à lege autem tua longè facti ſunt.

Propè es tu, Dómine; * & omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de teſtimóniis tuis, * quia in æternum fundaſti ea.

Vide humilitátem meam, & éripe me; * quia legem tuam non ſum oblítus.

Júdica judícium meum, & rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.

Longè à peccatóribus ſalus, * quia juſtificatiónes tuas non exquiſiérunt.

Miſericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Multi qui perſequuntur me,

& tribulant me ; * à teſtimóniis tuis non declinávi.

Vidi prævaricantes, & tabeſcébam ; * quia elóquia tua non cuſtodiérunt.

Vide quóniam mandáta tua diléxi, Dómine : * in miſericórdia tua vivífica me.

Princípium verbórum tuórum, véritas : * in æternum ómnia judícia juſtítiæ tuæ.

Diviſio Pſalmi 118.

PRíncipes perſecúti ſunt me gratìs, * & à verbis tuis formidávit cor meum.

Lætábor ego ſuper elóquia tua, * ſicut qui invénit ſpólia multa.

Iniquitátem ódio hábui, & abominátus ſum ; * legem autem tuam diléxi.

Séptics in die laudem dixi tibi* ſuper judícia juſtítiæ tuæ.

Pax multa diligéntibus legem tuam ; * & non eſt illis ſcándalum.

Expectábam ſalutáre tuum, Dómine ; * & mandáta tua diléxi.

Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, * & diléxit ea vehementer.

Servávi mandáta tua & teſtimónia tua ; * quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo.

Appropinquet deprecátio mea in conſpectu tuo, Dómine : * juxta elóquium tuum da mihi intellectum.

Intret poſtulátio mea in conſpectu tuo : * ſecundùm elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cùm docúeris me juſtificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum ; * quia ómnia mandáta tua, æquitas.

Fiat manus tua ut ſalvet me, * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi ſalutáre tuum, Dómine ; * & lex tua meditátio mea eſt.

Vivet ánima mea, & laudábit te ; * & judícia tua adjuvábunt me.

Errávi ſicut ovis quæ périit:* quære ſervum tuum, quia mandáta tua non ſum oblítus.

Ant. Omnia mandáta tua æquitas : pax multa diligéntibus legem tuam, Dómine.

Capitulum. 1. Tim. 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ.

℟. *br.* Omnes viæ meæ * In conſpectu tuo, Dómine. Omnes. ℣. Servávi mandáta tua * & teſtimónia tua, * In conſpectu tuo. Glória Patri. Omnes.

℣. Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, ℟. Et diléxit ea vehementer. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 7. *c.* Dixit Dóminus.

Pſalmus 109.

DIxit Dóminus Dómino meo : * Sede à dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion : * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum : * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum: * Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus; implébit ruínas; * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet; * proptéreà exaltábit caput.

Ant. Dixit Dóminus Dómino meo: Sede à dextris meis.

Ant. 4. d. Fidélia.

Pſalmus 110.

CONfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio juſtórum & congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquiſíta in omnes voluntátes ejus.

Confeſſio & magnificéntia opus ejus: * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: * escam dedit timéntibus ſe.

Memor erit in ſéculum teſtamenti ſui: * virtútem óperum ſuórum annuntiábit pópulo ſuo;

Ut det illis hæreditátem géntium: * ópera mánuum ejus, véritas & judícium.

Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi, * facta in veritáte & æquitáte.

Redemptiónem miſit pópulo ſuo, * mandávit in æternum teſtamentum ſuum.

Sanctum & terríbile nomen ejus: * inítium ſapiéntiæ timor Dómini.

Intellectus bonus ómnibus faciéntibus eum: * laudátio ejus manet in ſéculum ſéculi.

Ant. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi.

Ant. 1. *f.* Qui timet Dóminum.

Pſalmus 111.

BEátus vir qui timet Dóminum, * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit ſemen ejus: * generátio rectórum benedicétur.

Glória & divítiæ in domo ejus; * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Exortum eſt in ténebris lumen rectis; * miſéricors, & miſerátor, & juſtus.

Jucundus homo, qui miſerétur & cómmodat, diſpónet ſermónes ſuos in judício; * quia in æternum non commovébitur.

In memória æterna erit juſtus; * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus ſperáre in Dómino, confirmátum eſt cor ejus; * non commovébitur, donec deſpíciat inimícos ſuos.

Diſperſit, dedit paupéribus; * juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi: cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, & irascétur; déntibus ſuis fremet, & tabescet: * deſidérium peccatórum períbit.

Ant. Qui timet Dóminum, in mandátis ejus cupit nimis.

Ant. 7. ç. Sit nomen.

Pſalmus.

Pſalmus 112.

LAudáte, púeri, Dóminum; * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedictum, * ex hoc nunc, & usque in ſéculum.

A ſolis ortu usque ad occaſum, * laudábile nomen Dómini.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus, * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra?

Súſcitans à terra ínopem, * & de ſtércore érigens páuperẽ;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui.

Qui habitáre facit ſtérilem in domo, * matrem filiórum lætantem.

Ant. Sit nomen Dómini benedictum in ſécula.

Ant. 1. A. Nos qui vívimus.

Pſalmus 113.

IN éxitu Iſrael de Ægypto, * domûs Jacob de pópulo bárbaro,

Facta eſt Judæa ſanctificátio ejus, * Iſrael poteſtas ejus.

Mare vidit, & fugit, * Jordánis converſus eſt retrorsùm.

Montes exultavérunt ut aríetes, * & colles ſicut agni óvium.

Quid eſt tibi, mare, quòd fugiſti? * & tu, Jordánis, quia converſus es retrorsùm?

Montes, exultaſtis ſicut aríetes? * & colles, ſicut agni óvium?

A fácie Dómini mota eſt terra, * à fácie Dei Jacob,

Qui convertit petram in ſtagna aquárum, * & rupem in fontes aquárum.

Non nobis, Dómine, non nobis, * ſed nómini tuo da glóriam ſuper miſericórdia tua & veritáte tua;

Nequando dicant gentes: * Ubi eſt Deus eórum?

Deus autem noſter in cœlo; * ómnia quæcumque vóluit, fecit.

Simulácra géntium argentum & aurum, * ópera mánuum hóminum.

Os habent, & non loquentur; * óculos habent, & non vidébunt.

Aures habent, & non áudient; * nares habent & non odorábunt.

Manus habent, & non palpábunt; pedes habent, & non ambulábunt: * non clamábunt in gútture ſuo.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea, * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael ſperávit in Dómino; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Dómus Aaron ſperávit in Dómino; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Qui timent Dóminum, ſperavérunt in Dómino; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Dóminus memor fuit noſtrî, * & benedixit nobis.

Benedixit dómui Iſrael, * benedixit dómui Aaron.

Benedixit ómnibus qui timent Dóminum, * puſillis cum majóribus.

Adjiciat Dóminus ſuper vos, * ſuper vos, & ſuper filios veſtros.

Benedicti vos à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Cœlum cœli Dómino; * terram autem dedit filiis hóminum.

Non mórtui laudábunt te, Dómine, * neque omnes qui deſcendunt in infernum.

Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum. Epheſ. 1.

BEnedíctus Deus, & Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti, qui benedixit nos in omni benedictióne ſpirituáli in cœléſtibus in Chriſto, ſicut elégit nos in ipſo ante mundi conſtitutiónem, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte.

Hymnus.

O Luce qui mortálibus
Lates inacceſſâ, Deus!
Præſente quo ſancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:

Hic, ceu profundâ cónditi
Demérgimur calígine:
Æternus at noctem ſuo
Fulgóre depellet dies.

Hunc nempe nobis præparas,
Nobis reſervas hunc diem,
Quem vix adumbrat ſplén-dida
Flammantis aſtri cláritas.

Moráris heu! nimis diu
Moráris, optátus dies:
Ut te fruámur, nóxii
Linquenda moles córporis.

His cùm ſolúta vínculis
Mens evolárit, ô Deus;
Vidére te, laudáre te,
Amáre te non déſinet.

Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trínitas:
Fac lucis uſúræ brevi
Æterna ſuccédat dies.
Amen.

℣. In Deo laudábimur totâ die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

Antiph. ut in Proprio.

Canticum B. Mariæ Virginis. Luc. 1.

MAgníficat * ánima mea Dóminum.

Et exultávit ſpíritus meus * in Deo ſalutári meo;

Quia reſpexit humilitátem ancillæ ſuæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna qui potens eſt; * & ſanctum nomen ejus.

Et miſericórdia ejus à progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio ſuo; * diſperſit ſuperbos mente cordis ſui.

Depóſuit potentes de ſede, * & exaltávit húmiles.

Eſurientes implévit bonis, * & dívites dimíſit inánes.

Suſcépit Iſraël púerum ſuũ, * recordátus miſericórdiæ ſuæ,

Sicut locútus eſt ad patres noſtros, * Abraham & sémini ejus in ſécula.

Ant. & Orat. ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM.

COnverte nos, Deus ſalutáris noſter; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 6. G. Scuto.

Pſalmus 4.

CUm invocárem, exaudívit me Deus juſtítiæ meæ : * in tribulatióne dilataſti mihi.

Miſerére mei, * & exaudi oratiónem meam.

Filii hóminum, uſquequò gravi corde ? * ut quid diligitis vanitátem, & quæritis mendácium ?

Et ſcitóte quóniam mirificávit Dóminus ſanctum ſuum : * Dóminus exáudiet me, cùm clamávero ad eum.

Iraſcimini, & nolíte peccáre : * quæ dicitis in córdibus veſtris, in cubilibus veſtris compungimini.

Sacrificáte ſacrificium juſtítiæ, & ſperáte in Dómino ; * multi dicunt : Quis oſtendit nobis bona ?

Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dómine ; * dediſti lætítiam in corde meo.

A fructu fruménti, vini, & ólei ſui, * multiplicáti ſunt.

In pace in idipſum dórmiam, * & requieſcam ;

Quóniam tu Dómine, * ſinguláriter in ſpe conſtituiſti me.

Pſalmus 90.

QUi hábitat in adjutório Altiſſimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino : Suſceptor meus es tu, & refúgium meum : * Deus meus, ſperábo in eum ;

Quóniam ipſe liberávit me de láqueo venántium, * & à verbo áſpero.

Scápulis ſuis obumbrábit tibi, * & ſub pennis ejus ſperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus ; * non timébis à timóre nocturno.

A ſagitta volánte in die, à negótio perambulánte in ténebris, * ab incurſu, & dæmónio meridiano.

Cadent à látere tuo mille, & decem míllia à dextris tuis ; * ad te autem non appropinquábit.

Verùmtamen óculis tuis conſiderábis, * & retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam, Tu es, Dómine, ſpes mea : * altiſſimum poſuiſti refúgium tuum ;

Non accédet ad te malum, * & flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis ſuis mandávit de te, * ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te, * ne fortè offendas ad lápidem pedem tuum.

Super áſpidem & baſiliſcum ambulábis, * & conculcábis leónem & dracónem.

Quóniam in me ſperávit, liberábo eum : * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, * & ego exáudiam eum.

Cum ipſo ſum in tribulatióne ; * eripiam eum, & glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum, * & oſtendam illi ſalutáre meum.

Pſalmus 133.

ECce nunc benedícite Dóminum, * omnes ſervi Dómini.

Qui ſtatis in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri;

In nóctibus extóllite manus veſtras in ſancta, * & benedícite Dóminum.

Benedícat te Dóminus ex Sion, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Scuto circúmdabit te véritas ejus; non timébis à timóre nocturno. *Pſ.* 90.

Hymnus.

GRates, peracto jam die,
Deus, tibi perſólvimus;
Pronoque, dum nox íncipit,
Proſtérnimus vultu preces.

Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne novâ
Inflígat hoſtis vúlnera.

Infeſtus usque círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende filios, Pater.

O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

In Officiis de Beata, Hymnus Virgo. *ut in Officio parvo.*

Capitulum. 1. Theſſ. 5.

OMnes vos filii lucis eſtis, & filii diéi: non ſumus noctis, neque tenebrárum; ígitur non dormiámus ſicut & céteri, ſed vigilémus & ſóbrii ſimus.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis: * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Dómine.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

NUnc dimittis ſervũ tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem iſtam; & omnes insídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

℣. Dóminus vobiscum. Benedicámus Dómino.

Finito Completorio, ſubmiſſiori voce dicitur: Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. ℟. Amen. 2. *Cor.* 13.

Poſteà dicitur Antiphona de B. Maria Virgine, ut habetur infrà, ad calcem Pſalterii.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò, Pater, Ave, Credo.

FERIA SECUNDA.

AD OFFICIUM NOCT.

Dómine, lábia. *ſuprà.* 1.

Invit. Veníte, exultémus Dómino, * Jubilémus Deo ſalutári noſtro.

Continuatur Pſalm. 94. Præoccupémus. 2.

Hymnus.

DEi canámus glóriam,
Cœlum ſecundo qui die
Expandit, admirábile
Mortálibus ſpectáculum.

Poli ſtupémus álveo
Stagnáre pénſiles lacus:
Hinc imbre terras fértili
Cœleſtis irrórat Pater.

Quam præparas nobis, Deus,
Eſt hæc imágo grátiæ:
Hæc rore ſtillans úberi
Cordis penétrat íntima.

Hanc qui fidéli cómbibunt
Aquam ſalúbrem péctore,
In his ad æternas domos
Miro reſultat ímpetu.

Beáta gens, quam pródigâ
Ditáre non ceſſas manu!
Amóris hæc memor tui,
Amóris & reddat vices!

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

In Feriis, & aliis Officiis trium Lectionum, dicuntur, pro unico Nocturno, novem Pſalmi ad unamquamque Feriam poſiti, ſub una duntaxat Antiphona poſt ſingulos tres Pſalmos. In Feſtis verò novem Lectionum, poſt quemlibet Pſalmum, unaquæque Antiphona dicitur, vel de Proprio, vel de Communi.

Ant. 4. d. Omnia.

Pſalmus 103.

BEnedic, ánima mea, Dómino: * Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer.

Confeſſiónem & decórem induiſti, * amictus lúmine ſicut veſtimento;

Extendens cœlum ſicut pellem, * qui tegis aquis ſupærióra ejus;

Qui ponis nubem aſcenſum tuum, * qui ámbulas ſuper pennas ventórum;

Qui facis Angelos tuos ſpíritus, * & miniſtros tuos ignem urentem;

Qui fundaſti terram ſuper ſtabilitátem ſuam: * non inclinábitur in ſéculum ſéculi.

Abyſſus, ſicut veſtimentum, amictus ejus: * ſuper montes ſtabunt aquæ.

Ab increpatióne tua fúgient; * à voce tonítrui tui formidábunt.

Aſcendunt montes, & deſcendunt campi, * in locum quem fundaſti eis.

Términum poſuiſti quem non transgredientur; * neque convertentur operíre terram.

Qui emittis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertranſíbunt aquæ.

Potábunt omnes béſtiæ agri; * expectábunt ónagri in ſiti ſua.

Super ea vólucres cœli habitábunt; * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de ſuperióribus ſuis; * de fructu óperum tuórum ſatiábitur terra:

Prodúcens fœnū jumentis, * & herbam ſervitúti hóminum.

Ut edúcas panem de terra, *

& vinum lætíficet cor hóminis;
Ut exhilaret fáciem in óleo,* & panis cor hóminis confirmet.
Saturabuntur ligna campi, * & cedri Líbani quas plantávit.
Illîc páſſeres nidificábunt: * heródii domus dux eſt eórum.
Montes excelſi cervis, * petra refúgium herinácìis.
Fecit lunam in témpora : * ſol cognóvit occáſum ſuum.
Poſuiſti ténebras, & facta eſt nox; * in ipſa pertranſibunt omnes béſtiæ ſylvæ :
Cátuli leónum rugientes, * ut rápiant, & quærant à Deo eſcam ſibi.
Ortus eſt ſol; & congregáti ſunt; * & in cubílibus ſuis collocabuntur.
Exíbit homo ad opus ſuũ, * & ad operatiónem ſuam uſque ad véſperum.

Diviſio Pſalmi 103.

QUàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! * ómnia in ſapiéntia feciſti; impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.
Hoc mare magnum, & ſpatióſum mánibus : * illîc reptília, quorum non eſt númerus, animália puſilla cum magnis.
Illîc naves pertranſíbunt : * draco iſte quem formaſti ad illudendum ei.
Omnia à te expectant, * ut des illis eſcam in témpore.
Dante te illis, cólligent; * aperiente te manum tuam, ómnia implebuntur bonitáte.
Avertente autem te fáciem, turbabuntur : * áuferes ſpíritum eórum, & deficient, & in púlverem ſuum revertentur.
Emittes Spíritum tuum, & creabuntur; * & renovábis fáciem terræ.

Altera diviſio Pſalmi: 103.

SIt glória Dómini in ſéculum : * lætábitur Dóminus in opéribus ſuis;
Qui réſpicit terram, & facit eam trémere; * qui tangit montes, & fúmigant.
Cantábo Dómino in vita mea : * pſallam Deo meo quámdiu ſum.
Jucundum ſit ei elóquium meum; ego verò delectábor in Dómino.
Deficiant peccatóres à terra, & iníqui, ita ut non ſint : * bénedic, ánima mea, Dómino.
Ant. Omnia in ſapiéntia feciſti, Dómine : impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.
Ant. 7. *d.* Mementóte.

Pſalmus 104.

COnfitémini Dómino; & invocáte nomen ejus : * annuntiáte inter gentes ópera ejus.
Cantáte ei, & psállite ei : * narráte ómnia mirabília ejus.
Laudámini in nómine ſancto ejus : * lætétur cor quæréntium Dóminum.
Quærite Dóminum, & confirmámini; * quærite fáciem ejus ſemper.
Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, * prodígia ejus, & judícia oris ejus.
Semen Abraham ſervi ejus, * fílii Jacob electi ejus.
Ipſe Dóminus Deus noſter; * in univerſa terra judícia ejus.
Memor fuit in ſéculum teſtamenti ſui; * verbi quod mandávit in mille generatiónes,
Quod diſpóſuit ad Abrahã : *

& juramenti ſui ad Iſaac.

Et ſtátuit illud Jacob in præceptum, * & Iſrael in teſtamentum ætemum;

Dicens: Tibi dabo terram Chánaan * funículum hæreditátis veſtræ;

Cùm eſſent número brevi, pauciſſimi, * & íncolæ ejus.

Et pertransiérunt de gente in gentem, * & de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis, * & corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere chriſtos meos, * & in prophétis meis nolíte malignári.

Diviſio Pſalmi 104. Et

Vocávit [Dóminus] famem ſuper terram, * & omne firmaméntum panis contrívit.

Miſit ante eos virum; * in ſervũ venúmdatus eſt Joſeph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus; * ferrum pertránsiit ánimam ejus.

Donec veníret verbum ejus, * elóquium Dómini inflammávit eum.

Miſit rex, & ſolvit eum; * princeps populórum, & dimíſit eum.

Conſtítuit eum dóminum domûs ſuæ, * & príncipem omnis poſſeſſiónis ſuæ;

Ut erudíret príncipes ejus ſicut ſemetipſum, * & ſenes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Iſrael in Ægyptum; * & Jacob áccola fuit in terra Cham.

Et auxit pópulum ſuum vehementer, * & firmávit eum ſuper inimícos ejus.

Convertit cor eórum, ut odírent pópulum ejus, * & dolum fácerent in ſervos ejus.

Altera diviſio Pſalmi 104.

Miſit [Dóminus] Móyſen ſervum ſuum, * Aaron quem elégit ipſum.

Póſuit in eis verba ſignórum ſuórum, * & prodigiórum in terra Cham.

Miſit ténebras, & obſcurávit; * & non exacerbávit ſermónes ſuos.

Convertit aquas eórum in ſánguinem, * & occídit piſces eórum.

Edidit terra eórum ranas * in penetrálibus regum ipſórũ.

Dixit; & venit cœnomyía, & cíniſes * in ómnibus fínibus eórum.

Póſuit plúvias eórum grándinem, * ignem comburéntem in terra ipſórum;

Et percuſſit víneas eórum, & ficúlneas eórum; * & contrívit lignum fínium eórum.

Dixit; & venit locuſta & bruchus, * cujus non erat númerus:

Et comédit omne fœnum in terra eórum, * & comédit omnem fructum terræ eórum.

Et percuſſit omne primogénitum in terra eórum, * primítias omnis labóris eórum.

Et eduxit eos cum argento & auro; * & non erat in tríbubus eórum infirmus.

Lætáta eſt Ægyptus in profectióne eórum, * quia incúbuit timor eórum ſuper eos.

Expandit nubem in protectiónem eórum, * & ignem ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, & venit coturnix; * & pane cœli ſaturávit eos.

Dirúpit petram, & fluxérunt aquæ: * abiérunt in ſicco flúmina;

Quoniam memor fuit verbi ſancti ſui, * quod hábuit ad Abraham púerum ſuum.

Et edúxit pópulum ſuum in exultatióne, * & electos ſuos in lætítia.

Et dedit illis regiónes géntium: * & labóres populórum poſſedérunt;

Ut cuſtódiant juſtificatiónes ejus, * & legem ejus requírant.

Ant. Memento mirabílium ejus quæ fecit, prodígia ejus, & judícia oris ejus.

Ant. 1. Víſita nos.

Pſalmus 105.

CONfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Quis loquétur poténtias Dómini, * audítas fáciet omnes laudes ejus?

Beáti qui cuſtódiunt judícium, * & fáciunt juſtítiam in omni témpore.

Memento noſtrî, Dómine, in beneplácito pópuli tui: * víſita nos in ſalutári tuo,

Ad videndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætandum in lætítia gentis tuæ, * ut laudéris cum hæreditáte tua.

Diviſio Pſalmi 105.

PEccávimus cum pátribus noſtris; * injuſtè égimus, iniquitátem fécimus.

Patres noſtri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua: * non fuérunt mémores multitúdinis miſericórdiæ tuæ.

Et irritavérunt aſcendentes in mare, * mare rubrum.

Et ſalvávit eos propter nomen ſuum, * ut notam fáceret poténtiam ſuam.

Et increpuit mare rubrum, & exſiccátum eſt; * & deduxit eos in abyſſis, ſicut in deſerto;

Et ſalvávit eos de manu audiéntium, * & redémit eos de manu inimíci.

Et opéruit aqua tribulantes eos: * unus ex eis non remanſit.

Et credidérunt verbis ejus, * & laudavérunt laudem ejus.

Citò fecérunt, obliti ſunt óperum ejus, * & non ſuſtinuérunt conſilium ejus;

Et concupiérunt concupiſcéntiam in deſerto, * & tentavérunt Deum in inaquóſo.

Et dedit eis petitiónem ipſórum, * & miſit ſaturitátem in ánimas eórum.

Et irritavérunt Móyſen in caſtris, * Aaron ſanctum Dómini.

Aperta eſt terra, & deglutívit Dathan, * & opéruit ſuper congregatiónem Abíron.

Et exarſit ignis in ſynagóga eórum; * flamma combuſſit peccatóres.

Et fecérunt vítulum in Horeb, * & adoravérunt ſcúlptile;

Et mutavérunt glóriam ſuam * in ſimilitúdinem vítuli comedentis fœnum.

Oblíti ſunt Deum qui ſalvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham, terribília in mari rubro.

Et dixit ut diſpérderet eos, ſi non Móyſes electus ejus ſte-

tiſſet in confractióne, in conſpectu ejus, * ut avérteret iram ejus, ne diſpérderet eos.

Et pro níhilo habuérunt terram deſiderábilem; * non credidérunt verbo ejus.

Et murmuravérunt in tabernáculis ſuis; * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum ſuam ſuper eos, * ut proſtérneret eos in deſerto,

Et ut dejíceret ſemen eórum in natiónibus, * & diſpérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti ſunt Beélphegor,* & comedérunt ſacrifícia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus ſuis; * & multiplicáta eſt in eis ruína.

Et ſtetit Phínees, & placávit; * & ceſſavit quaſſátio.

Et reputátum eſt ei in juſtítiam, * in generatiónem & generatiónem uſque in ſempitérnum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis; * & vexátus eſt Móyſes propter eos,

Quia exacerbavérunt ſpíritum ejus; * & diſtinxit in lábiis ſuis.

Altera diviſio Pſalmi 105.

NOn diſperdidérunt gentes, * quas dixit Dóminus illis.

Et commixti ſunt inter gentes, * & didicérunt ópera eórũ.

Et ſerviérunt ſculptílibus eórum; * & factum eſt illis in ſcándalum.

Et immolavérunt fílios ſuos* & fílias ſuas dæmóniis.

Et effudérunt ſánguinem innocentem, * ſánguinem filiórum ſuórum, & filiárum ſuárum, quas ſacrificavérunt ſculptílibus Chanaan.

Et infecta eſt terra in ſanguínibus, & contamináta eſt in opéribus eórum; * & fornicáti ſunt in adinventiónibus ſuis.

Et irátus eſt furóre Dóminus in pópulum ſuum, * & abominátus eſt hæreditátem ſuam.

Et trádidit eos in manus géntium; * & domináti ſunt eórum qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, * & humiliáti ſunt ſub mánibus eórum.

Sæpè liberávit eos; * ipſi autem exacerbavérunt eum in consílio ſuo, & humiliáti ſunt in iniquitátibus ſuis.

Et vidit, cùm tribularentur; * & audívit oratiónem eórum.

Et memor fuit teſtamenti ſui, * & pœnítuit eum ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ ſuæ.

Et dedit eos in miſericórdias, * in conſpectu ómnium qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine Deus noſter, * & cóngrega nos de natiónibus;

Ut confiteámur nómini ſancto tuo, * & gloriémur in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & usque in ſéculum; * & dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Ant. Víſita nos in ſalutári tuo, Dómine, ad videndum in bonitáte electórum tuórum.

℣. Expandit nubem in protectiónem eórum, ℟. Et

ignem ut lucéret eis per noctem. *Pſ.* 104.

Pater noſter.

Abſolutio & Benedictiones, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lectiones cum ℟.℟.℟. habentur in proprio de Tempore ; & ſic in ſequentibus Feriis.

Non dicitur Te Deum. *in Feriis.*

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meũ in ſalutári tuo : ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 5. a. Bonum eſt.

Pſalmus 91.

BOnum eſt confitéri Dómino, * & pſállere nómini tuo, Altíſſime,

Ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam per noctem,

In decachordo pſaltério, * cum cántico in cíthara ;

Quia delectaſti me, Dómine, in fáctura tua, * & in opéribus mánuum tuárũ exultábo.

Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine ! * nimis profundæ factæ ſunt cogitatiónes tuæ.

Vir inſípiens non cognoſcet, * & ſtultus non intélliget hæc.

Cùm exorti fúerint peccatóres ſicut fœnum, & apparúerint omnes qui operantur iniquitátem, * ut intéreant in ſéculum ſéculi :

Tu autem Altíſſimus * in æternum, Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt, * & diſpergentur omnes qui operantur iniquitátem.

Et exaltábitur ſicut unicornis cornu meum, * & ſenectus mea in miſericórdia úberi.

Et deſpexit óculus meus inimícos meos, * & in inſurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Juſtus ut palma florébit, * ſicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri florébunt.

Adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi, * & bene patientes erunt,

Ut annúntient quóniam rectus Dóminus Deus noſter, * & non eſt iníquitas in eo.

Ant. Bonum eſt pſállere nómini tuo, Altíſſime, ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam.

Ant. 8. d. Bonus Dóminus.

Pſalmus 135.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui facit mirabília magna ſolus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui firmávit terram ſuper aquas, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui fecit luminária magna,* quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Solem in poteſtátem diéi, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Lunam & ſtellas in poteſtátem noctis,* quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Ant. Bonus Dóminus : in ætérnum miſericórdia ejus.

Ant. 4. a. Dóminus.

Diviſio Pſalmi 135.

[Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;]

Qui percuſſit Ægyptum cum primogénitis eórum, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Qui edúxit Iſraël de médio eórum, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

In manu poténti, & bráchio excélſo, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Qui divíſit mare rubrum in diviſiónes, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Et edúxit Iſraël per médium ejus, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Et excuſſit Pharaónem & virtútem ejus in mari rubro, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Qui tradúxit pópulum ſuum per deſertum, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Qui percuſſit reges magnos,* quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Et occídit reges fortes, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Sehon regem Amorrhæórum, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Et Og regem Baſan, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Et dedit terram eórum hæreditátem, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Hæreditátem Iſraël ſervo ſuo, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Quia in humilitáte noſtra memor fuit noſtri, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Et redémit nos ab inimícis noſtris, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Qui dat escam omni carni,* quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli, * quóniam in ætérnum miſericórdia ejus;

Confitémini Dómino dominórum,* quóniam in ætérnum miſericórdia ejus.

Ant. Dóminus in humilitáte noſtra memor fuit noſtri, & redémit nos ab inimícis noſtris.

Quando fit Officium de Feria, dicitur Canticum ſequens.

Ant. 7. d. Quis ſímilis tui.

Canticum Moyſi. Exod. 15.

Cantémus Dómino; glorióſè enim magnificátus eſt : * equum & aſcenſórem dejécit in mare.

Fortitúdo mea & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Iſte Deus meus, & glorificábo eum : * Deus patris mei, & exaltábo eum.

Dóminus quaſi vir pugnátor; * Omnípotens, nomen ejus.

Currus Pharaónis & exércitum ejus projécit in mare; * electi príncipes ejus ſubmerſi ſunt in mari rubro.

Abyſſi operuérunt eos; * descendérunt in profundum quaſi lapis.

Déxtera tua, Dómine, magnificáta eſt in fortitúdine; * déxtera tua, Dómine, percuſſit inimícum.

Et in multitúdine glóriæ tuæ depoſuiſti adverſários tuos, * miſiſti iram tuam quæ devorávit eos ſicut ſtípulam.

Et in ſpíritu furóris tui congregátæ ſunt aquæ; * ſtetit unda fluens, congregátæ ſunt abyſſi in médio mari.

Dixit inimícus, Pérſequar & comprehendam; * dívidam ſpólia, implébitur ánima mea.

Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.

Flavit ſpíritus tuus, & opéruit eos mare; * ſubmerſi ſunt quaſi plumbum in aquis veheméntibus.

Quis ſímilis tuî in fórtibus, Dómine? * quis ſímilis tuî, magníficus in ſanctitáte, terríbilis, atque laudábilis, fáciens mirabília?

Extendiſti manum tuam, * & devorávit eos terra.

Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti, * & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum.

Aſcendérunt pópuli, & iráti ſunt; * dolóres obtinuérunt habitatóres Philiſthiim.

Tunc conturbáti ſunt príncipes Edom; robuſtos Moab obtínuit tremor; * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Irruat ſuper eos formído & pavor: * in magnitúdine bráchii tui fiant immóbiles quaſi lapis;

Donec pertránſeat pópulus tuus, Dómine, * donec pertránſeat pópulus tuus iſte quem poſſediſti.

Introdúces eos, & plantábis in monte hæreditátis tuæ, * firmíſſimo habitáculo tuo quod operátus es, Dómine,

Sanctuárium tuum, Dómine, * quod firmavérunt manus tuæ.

Dóminus regnábit * in ætérnum & ultrà.

Ingreſſus eſt enim eques Phárao cum cúrribus & equítibus ejus in mare, * & reduxit ſuper eos Dóminus aquas maris;

Fílii autem Iſrael ambulavérunt per ſiccum * in médio ejus.

Ant. Quis ſímilis tuî, Dómine, magníficus in ſanctitáte, fáciens mirabília?

[*In Feſtis, loco ſuperioris Cantici, dicitur ſequens.*

Canticum. Eccli. 39.

Collaudáte cánticum, * & benedícite Dóminum in opéribus ſuis.

Date nómini ejus magnificéntiam, * & confitémini illi in voce labiórum veſtrórum, & in cánticis labiórum, & cítharis;

Et ſic dicétis in confeſſióne: * Opera Dómini univerſa bona valde.

In verbo ejus ſtetit aqua ſicut congéries : * & in ſermóne oris illíus ſicut exceptória aquárum ;

Quóniam in præcepto ipsíus placor fit , * & non eſt minorátio in ſalúte ipsíus.

Opera omnis carnis coram illo , * & non eſt quidquam abſcónditum ab óculis ejus.

A ſéculo uſque in ſéculum réſpicit , * & nihil eſt mirábile in conſpectu ejus.]

Ant. 1. g. Laudáte Dóminum.

Pſalmus 134.

LAudáte nomen Dómini ; * laudáte , ſervi , Dóminum.

Qui ſtatis in domo Dómini,*in átriis domûs Dei noſtri,

Laudáte Dóminum , quia bonus Dóminus ; * pſállite nómini ejus , quóniam ſuáve ;

Quóniam Jacob elégit ſibi Dóminus , * Iſrael in poſſeſſiónem ſibi.

Quia ego cognóvi quòd magnus eſt Dóminus , * & Deus noſter præ ómnibus diis.

Omnia quæcumque vóluit , Dóminus fecit , * in cœlo , & in terra , in mari , & in ómnibus abyſſis.

Edúcens nubes ab extrémo terræ , * fúlgura in plúviam fecit ;

Qui prodúcit ventos de theſauris ſuis ; * qui percuſſit primogénita Ægypti ab hómine uſque ad pecus.

Et miſit ſigna & prodígia in médio tuî , Ægypte , * in Pharaónem , & in omnes ſervos ejus ;

Qui percuſſit gentes multas , * & occídit reges fortes ,

Sehon regem Amorrhæórum , & Og regem Baſan , * & ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum hæreditátem , * hæreditátem Iſrael pópulo ſuo.

Dómine , nomen tuum in æternum : * Dómine , memoriále tuum in generatiónem & generatiónem ;

Quia judicábit Dóminus pópulum ſuum , * & in ſervis ſuis deprecábitur.

Simulácra géntium argentum & aurum ; * ópera mánuum hóminum.

Os habent , & non loquentur : * óculos habent , & non vidébunt :

Aures habent , & non áudient ; * neque enim eſt ſpíritus in ore ipſórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea , * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael , benedícite Dómino : * domus Aaron , benedícite Dómino :

Domus Levi , benedícite Dómino : * qui timétis Dóminum , benedícite Dómino.

Benedictus Dñus ex Sion , * qui hábitat in Jeruſalem.

Ant. Laudáte Dóminum , pſállite nómini ejus , quóniam elégit Iſrael in poſſeſſióne̅ ſibi.

Capitulum. Prov. 8.

EGo diligentes me díligo ; & qui manè vígilant ad me , invénient me.

Hymnus.

NIl láudibus noſtris eges ,
Sed fílios amas , Pater ;
Multâque cœleſtem prece
Vis provocári grátiam.
Tui profunda cónſilî

Noctis canat ſiléntium:
Tuæ jubar clementiæ
Splendor diéi prædicat.

Tantis minor miráculis
Mens óbſtupet, vox déficit:
Tacére ſed totis nequit
Amor medullis æſtuans.

Erumpat ergo: te memor
Clamet parentem, qui mala
Præſentis ævi mítigas,
Spondes futúri præmia.

Huc vota tendunt córdium;
Infirma ſed tardat caro:
Quæ ducit ad te, da ſequi,
Dux ipſe Jeſu, ſémitam.
Amen.

℣. Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ, Dómine, ℟. Et exultávimus, & delectáti ſumus. *Pſ.* 89.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Benedictus Dóminus Deus Iſraël, quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Preces, quando dicuntur, & ſuffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti; & ſic in aliis Horis & Feriis.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Jam lucis. *infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.*

Ant. 8. G. Quid eſt homo.

Pſalmus 8.

DOmine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícum & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam & ſtellas, quæ tu fundaſti:

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam viſitas eum?

Minuiſti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, inſuper & pécora campi,

Vólucres cœli, * & piſces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Pſalmus 76.

VOce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad Deum, & inténdit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquiſívi, mánibus meis nocte contra eum; * & non ſum deceptus.

Rénuit conſolári ánima mea: * memor fui Dei, & delectátus ſum, & exercitátus ſum; & defécit ſpíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei; * turbátus ſum, & non ſum locútus.

Cogitávi dies antíquos; * & annos ætérnos in mente habui.

Et meditátus ſum nocte cum corde meo; * & exercitábar,

& ſcopébam ſpíritum meum.

Numquid in æternum projíciet Deus? * aut non appónet ut complacítior ſit adhuc?

Aut in finem miſericórdiam ſuam abſcindet, * à generatióne in generatiónem?

Aut obliviscétur miſeréri Deus? * aut continébit in ira ſua miſericórdias ſuas?

Et dixi, Nunc cœpi: * hæc mutátio déxteræ Excelſi.

Diviſio Pſalmi 76.

MEmor fui óperum Dómini, * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum;

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis, * & in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus, in ſancto via tua; * quis Deus magnus ſicut Deus noſter?

Tu es Deus qui facis mirabília, * notam fecíſti in pópulis virtútem tuam:

Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum, * filios Jacob, & Joſeph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ, & timuérunt; * & turbátæ ſunt abyſſi.

Multitúdo ſónitus aquárũ, * vocem dedérunt nubes.

Etenim ſagittæ tuæ tránseunt; * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruscatiónes tuæ orbi terræ; * commóta eſt & contrémuit terra.

In mari via tua, & ſémitæ tuæ in aquis multis; * & veſtígia tua non cognoscentur.

Deduxiſti ſicut oves pópulum tuum * in manu Móyſi & Aaron.

Ant. Quid eſt homo, Dómine, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum? *Pſ.* 8.

Capitulum, ℟. breve, & Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, O fons amóris. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. Tóllite hóſtias.

Pſalmus 24.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubescam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſúſtinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iniqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus ſalvátor meus, & te ſuſtínui totâ die.

Reminíscere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delicta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíneris.

Secundùm miſericórdiam tuam meménto mei tu, * propter bonitátẽ tuam, Dómine.

Dulcis & rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via:

Díriget manſuétos in judí-

cio, * docébit mites vias ſuas.

Univerſæ viæ Dómini, miſericórdia & véritas, * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Diviſio Pſalmi 24.

QUis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * & ſemen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſtamentum ipſius, ut manifeſtétur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum, * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére meî, * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam, & labórem meum, * & dimitte univerſa delícta mea:

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam & érue me; * non erubescam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi, * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſrael * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

Pſalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum; * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, & benedícite nómini ejus; * annuntiáte de die in diem ſalutáre ejus:

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus;

Quóniam magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * terríbilis eſt ſuper omnes deos.

Quóniam omnes dii géntium dæmónia; * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféſſio & pulcritúdo in conſpectu ejus; * ſanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus.

Afferte Dómino, pátriæ géntium, afferte Dómino glóriam & honórem: * afferte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóſtias, & introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Commoveátur à fácie ejus univerſa terra; * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim correxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Lætentur cœli, & exultet terra; commoveátur mare & plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, & ómnia quæ in eis ſunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna ſylvárum à fácie Dómini, quia venit, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * & pópulos in veritáte ſua.

Ant. Tóllite hóſtias, & adoráte Dóminum; étenim correxit orbem terræ. *Pſ.* 95.

Capitulum. Epheſ. 5.

EStóte imitatóres Dei, ſicut filii cariſſimi; & ambuláte in dilectióne, ſicut & Chriſtus dilexit nos, & trádidit ſemetipſum pro nobis oblatiónem, & hóſtiam Deo in odórem ſuavitátis.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino, * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid retríbuam. ℣. Vota mea Dño reddam * coram omni pópulo ejus, * Pro ómnibus. Glória Patri. Quid retríbuam.

℣. Tibi, Dómine, ſacrificábo hóſtiam laudis, ℟. Et nomen Dñi invocábo. *Pſ.* 115.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Jam ſolis. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 6. F. Elégit.

Pſalmus 46.

OMnes gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis;

Quóniam Dóminus excelſus, terríbilis: * Rex magnus ſuper omnem terram.

Subjécit pópulos nobis, * & gentes ſub pédibus noſtris.

Elégit nobis hæreditátem ſuam, * ſpéciem Jacob quam diléxit.

Aſcendit Deus in júbilo, * & Dóminus in voce tubæ.

Pſállite Deo noſtro, pſállite; * pſállite Regi noſtro, pſállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * pſállite ſapienter.

Regnábit Deus ſuper gentes: * Deus ſedet ſuper ſedem ſanctam ſuam.

Príncipes populórum congregáti ſunt cum Deo Abraham; * quónia dii fortes terræ vehementer eleváti ſunt.

Pſalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſrael.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & pſállite.

Pſállite Dómino in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi,

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrarũ in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Pſalmus 98.

DOminus regnávit, iraſcantur pópuli; * qui ſedet ſuper Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus, *

& excelſus ſuper omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile & ſanctum eſt ; * & honor regis judícium díligit.

Tu paraſti directiónes : * judícium & juſtítiam in Jacob tu feciſti.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus ; * quóniam ſanctum eſt.

Móyſes & Aaron in ſacerdótibus ejus, * & Sámuel inter eos qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, & ipſe exaudiébat eos : * in columna nubis loquebátur ad eos.

Cuſtodiébant teſtimónia ejus, * & præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noſter, tu exaudiébas eos : * Deus, tu propítius fuiſti eis, & ulciſcens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte in monte ſancto ejus : * quóniam ſanctus Dóminus Deus noſter.

Ant. Elégit nobis hæreditátem ſuam quam diléxit Dóminus. *Pſ.* 46.

Capitulum. Rom. 8.

SPíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus filii Dei. Si autem filii, & hærédes : hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti.

℟. *br.* Confiteantur Dómino * Miſericórdiæ ejus. Confiteantur. ℣. Et mirabília ejus * filiis hóminum : * Miſericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Pſ.* 106.

℣. Quómodò miſerétur pater filiórum, ℟. Miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe. *Pſ.* 102.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Labente. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. In voluntáte tua.

Pſalmus 52.

DIxit inſípiens in corde ſuo : * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt & abominábiles facti ſunt in iniquitátibus : * non eſt qui fáciat bonum.

Deus de cœlo proſpexit ſuper filios hóminũ, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt : * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Nonne ſcient omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis ?

Deum non invocavérunt : * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus diſſipávit oſſa eórum qui homínibus placent : * confúſi ſunt, quóniam Deus ſprevit eos.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael ? * cùm convérterit Deus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 72.

QUàm bonus Iſrael Deus * his qui recto ſunt corde!

Mei autem penè moti ſunt pedes, * penè effúſi ſunt greſſus mei;

Quia zelávi ſuper iníquos, * pacem peccatórum videns.

Quia non eſt reſpectus morti eórum, * & firmamentum in plaga eórum.

In labóre hóminum non ſunt, * & cum homínibus non flagellabuntur.

Ideò ténuit eos ſupérbia; * operti ſunt iniquitáte & impietáte ſuâ.

Pródiit quaſi ex ádipe iníquitas eórum; * tranſiérunt in affectum cordis.

Cogitavérunt & locúti ſunt nequítiam: * iniquitátem in excelſo locúti ſunt.

Poſuérunt in cœlum os ſuũ, * & lingua eórum tranſívit in terra.

Ideò convertétur pópulus meus hîc; * & dies pleni invenientur in eis.

Et dixérunt: Quómodò ſcit Deus? * &, Si eſt ſciéntia in Excelſo?

Ecce ipſi peccatóres, & abundantes in ſéculo, * obtinuérunt divítias.

Et dixi: Ergo ſine cauſâ juſtificávi cor meum, * & lavi inter innocentes manus meas;

Et fui flagellátus totâ die, * & caſtigátio mea in matutínis.

Si dicébam: Narrábo ſic, * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.

Exiſtimábam ut cognóſcerem hoc: * labor eſt ante me,

Donec intrem in ſanctuárium Dei, * & intélligam in noviſſimis eórum.

Verúmtamen propter dolos poſuiſti eis; * dejeciſti eos, dum allevarentur.

Quómodò facti ſunt in deſolatiónem! * ſúbitò defecérunt; periérunt propter iniquitátem ſuam.

Velut ſómnium ſurgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipſórum ad níhilum rédiges;

Quia inflammátum eſt cor meum, & renes mei commutáti ſunt; * & ego ad níhilum redactus ſum, & neſcívi.

Ut jumentum factus ſum apud te, * & ego ſemper tecum.

Diviſio Pſalmi 72.

TEnuiſti [Dómine] manum déxteram meam, & in voluntáte tua deduxiſti me, * & cum glória ſuſcepiſti me.

Quid enim mihi eſt in cœlo? * & à te quid vólui ſuper terram?

Defécit caro mea, & cor meum; * Deus cordis mei, & pars mea, Deus, in æternum.

Quia ecce qui elongant ſe à te, períbunt; * perdidiſti omnes qui fornicantur abs te.

Mihi autem adhærére Deo bonum eſt, * pónere in Dómino Deo ſpem meam;

Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas * in portis filiæ Sion.

Ant. In voluntáte tua deduxiſti me, Dómine, & cum glória ſuſcepiſti me. *Pſ.* 72.

Capitulum. 2. Theſſ. 1.

DIgnétur vos vocatióne ſuâ Deus noſter, & ímpleat omnem voluntátem bonitátis, & opus fidei in virtúte; ut clarificétur nomen Dómini noſtri Jeſu Chriſti in vobis, & vos in illo.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam; * Quia Deus meus es tu. Doce. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me; * Quia. Glória Patri. Doce. *Pſ.* 142.

℣. In Deo ſalutáre meum, & glória mea: ℟. Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt. *Pſ.* 61.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 2. D. Convértere.

Pſalmus 114.

DIlexi, * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Ant. Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi.

Ant. 8. G. Levávi.

Pſalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat introítum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & usque in ſéculum.

Ant. Levávi óculos meos in montes: auxílium meum à Dómino.

Ant. 1. a. Adjutórium noſtrum.

Pſalmus 123.

NIſi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Iſrael; * niſi quia Dóminus erat in nobis,

Cùm exúrgerent hómines in nos, * fortè vivos deglutiſſent nos.

Cùm irascerétur furor eórum in nos, * fórſitan aqua abſorbuiſſet nos.

Torrentem pertransívit ánima noſtra,* fórſitan pertransiſſet ánima noſtra aquam intolerábilem.

Benedíctus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima noſtra ſicut paſſer erepta eſt * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus eſt : * & nos liberáti ſumus.

Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, qui fecit cœlum & terram.

Ant. 5. a. Magnificávit Dóminus.

Pſalmus 125.

IN convertendo Dóminus captivitátem Sion, * facti ſumus ſicut conſoláti.

Tunc replétum eſt gáudio os noſtrum, * & lingua noſtra exultatióne.

Tunc dicent inter gentes : * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.

Magnificávit Dóminus fácere nobiscum : * facti ſumus lætantes.

Converte, Dómine, captivitátem noſtram, * ſicut torrens in auſtro.

Qui ſéminant in lácrymis,* in exultatióne metent.

Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua.

Venientes autem vénient cum exultatióne, * portantes manípulos ſuos.

Ant. Magnificávit Dóminus fácere nobiscum: facti ſumus lætantes.

Ant. 6. F. Adhæreat.

Pſalmus 136.

SUper flúmina Babylónis, illìc ſédimus, * & flévimus, cùm recordarémur Sion.

In ſalícibus in médio ejus,* ſuſpéndimus órgana noſtra;

Quia illìc interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum;

Et qui abduxérunt nos : * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodò cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tuî, Jerúſalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea faucibus meis* ſi non meminero tuî,

Si non propoſúero Jerúſalem* in princípio lætítiæ meæ.

Memor eſto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúſalem;

Qui dicunt : Exinaníte, exinaníte * usque ad fundamentum in ea.

Fília Babylónis míſera; * beátus qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam retribuiſti nobis.

Beátus qui tenébit, * & allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. Adhæreat lingua mea fáucibus meis, ſi non propoſúero Jerúſalem in princípio lætítiæ meæ.

Capitulum. 1. Petr. 1.

NUnc non videntes, crédi-tis : credentes autem, exultábitis lætítiâ inenarrábili & glorificátâ ; reportantes ſinem fidei veſtræ, ſalútem animárum.

Hymnus.

JActámur heu quot flúctibus!
Spes una de cœlis nitet :
Illuc & ora tóllimus,
Et míttimus ſuſpíria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque protendis manũ :
Jam fulta tanto róbore
Surgit potens infírmitas.

Quæ ſæva nos premunt mala
Vinces, malis poténtior :
Te noſtra duræ séntiet
Mens ſervitútis víndicem.

Quin vile corpus, Fílii
Fulgóre donábis tui :
At illa venális patet
Multo labóre glória.

Felix labor, quem récreas
Tam ſpléndidâ rerum vice!
Fletu quis æternum brevi
Neget paciſci gáudium?

Sit laus Patri, laus Fílio ;
Utrumque qui nectis, Deus,
Utríque compar, ſit tibi
Laus ſempiterna, Spíritus.
Amen.

℣. Ad te, Dómine, clamávi totâ die : ℟. Lætífica ánimam ſervi tui. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Magníficat ánima mea Dóminum, & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo. *Luc.* 1.

Preces, ſi dicendæ ſint, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 2. D. Juſtum.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum : * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valdè ; * ſed tu, Dómine, úſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam : * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam ;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî : * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus ; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem ; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam : * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei : * convertantur & erubeſcant valde velóciter.

Pſalmus 7.

DOmine Deus meus, in te ſperávi : * ſalvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me, & líbera me.

Nequando rápiat ut leo ánimam meam, * dum non eſt qui redimat, neque qui ſalvum faciat.

Dómine Deus meus, ſi feci iſtud; * ſi eſt iníquitas in mánibus meis;

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam méritò ab inimícis meis inánis:

Perſequátur inimícus ánimam meam, & comprehendat, & conculcet in terra vitam meam, * & glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exurge, Dómine, in ira tua, * & exaltáre in finibus inimicórum meórum.

Et exurge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandaſti.

Et ſynagóga populórum circúmdabit te; * & propter hanc in altum regrédere.

Dóminus júdicat pópulos: * júdica me, Dómine, ſecundùm juſtítiam meam, & ſecundùm innocéntiam meam ſuper me.

Conſumétur nequítia peccatórum; * & díriges juſtum, ſcrutans corda & renes, Deus.

Juſtum adjutórium meum à Dómino, * qui ſalvos facit rectos corde.

Diviſio Pſalmi 7.

DEus judex juſtus, fortis & pátiens, * numquid iráſcitur per ſíngulos dies?

Niſi converſi fuéritis, gládium ſuum vibrábit: * arcum ſuum tetendit, & parávit illũ:

Et in eo parávit vaſa mortis; * ſagittas ſuas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injuſtítiam; * concépit dolórem, & péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, & effódit eum; * & íncidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus; * & in vérticem ipsíus iníquitas ejus deſcendet.

Confitébor Dómino ſecundùm juſtítiam ejus, * & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

Ant. Juſtum adjutórium meũ à Dómino, qui ſalvos facit rectos corde. *Pſ.* 7.

Hymnus, Capitulum, ℟. *breve, Antiphona ad* Nunc dimittis. *& Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.*

FERIA TERTIA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitatorium. Pópulus Dómini, & oves manûs ejus, * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

JUbes: &, in præceps aquis
Repentè confluéntibus,
Prodit ſub auras húmidis
Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui tuis,
Pater, dediſti filiis;
Quos orbis unus cóntinet,
Fac una jungat cáritas.

Nunc exulámus; ſed tuam
Mox congregábis in domum
Te Patre dignos, qui pio
Amóre fratres víxerint.

At, qui malignis ártibus
Linguiſque lædunt próximum,
A te repelles: hoc genus
Cœleſtis aula non capit.

En ipſa tellus ímprobos
Dudum labórans ſúſtinet,

[redacted]

Ardetque non ſuæ jugo
Corruptiónis éximi.
Adoptiónem nos quoque
Efflagitámus íntegram,
Cui nos ſacráto Spíritus
Prædeſtinávit píg ore.
Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Diffúſa per quem córdibus
Fraterna regnat cáritas.
Amen.

Ant. 7. d. Quis requieſcet.

Pſalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requieſcet in monte ſancto tuo?

Qui ingréditur ſine mácula, * & operátur juſtítiam;

Qui lóquitur veritátem in corde ſuo; * qui non egit dolum in lingua ſua;

Nec fecit próximo ſuo malum, * & oppróbrium non accépit adverſus próximos ſuos.

Ad níhilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus; * timentes autem Dóminum glorificat.

Qui jurat próximo ſuo, & non décipit: * qui pecúniam ſuam non dedit ad uſúram, & múnera ſuper innocentem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in ætemum.

Pſalmus 18.

CŒli enarrant glóriã Dei, * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum, * & nox nocti índicat ſciéntiam.

Non ſunt loquélæ, neque ſermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit ſonus eórum, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum;

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo, * exultávit ut gigas ad currendam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus uſque ad ſummum ejus: * nec eſt qui ſe abſcondat à calóre ejus.

Diviſio Pſalmi 18.

LEx Dómini immaculáta, convertens ánimas: * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in ſéculum ſeculi: * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſuper mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea: * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delícta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero, & emundábor à delícto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Ant. Quis requieſcet in monte

monte ſancto tuo, Dómine? qui operátur juſtítiam, nec fecit próximo ſuo malum. *Pſ.* 14.

Ant. 5. a. Non proponébam.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suſcípiant montes pacem pópulo: * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet filios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Diviſio Pſalmi 71.

REges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi; * & ánimas páuperum ſalvas fáciet.

Ex uſúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totâ die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedictum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra: fiat, fiat.

Pſalmus 100.

MIſericórdiam & judícium * cantábo tibi, Dómine.

Pſallam, & intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domûs meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam: * faciente prævaricatiónes odívi.

Non adhæſit mihi cor pravum: * declinantem à me malignum non cognoſcébam.

Detrahentem ſecrétò próximo ſuo, * hunc perſequébar.

Superbo óculo, & inſatiá-

bili corde, * cum hoc non edébam.

Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: * ámbulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat.

Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam: * qui lóquitur iníqua, non diréxit in conſpectu oculórum meórum.

In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ, * ut diſpérderem de civitáte Dómini omnes operántes iniquitátem.

Ant. Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam: detrahentem ſecrétò próximo ſuo, hunc perſequébar. *Pſ.* 100.

Ant. 6. F. Adjúvit.

Pſalmus 106.

Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſǽculum miſericórdia ejus.

Dicant qui redempti ſunt à Dómino, * quos redémit de manu inimíci;

Et de regiónibus congregávit eos, * à ſolis ortu & occáſu, ab aquilóne & mari.

Erravérunt in ſolitúdine, in inaquóſo: * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Eſurientes, & ſitientes; * ánima eórum in ipſis defécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum erípuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus filiis hóminum;

Quia ſatiávit ánimam inánem, * & ánimam eſurientem ſatiávit bonis.

Sedentes in ténebris & umbra mortis, * vinctos in mendicitáte & ferro;

Quia exacerbavérunt elóquia Dei, * & conſilium Altíſſimi irritavérunt.

Et humiliátum eſt in labóribus cor eórum: * infirmáti ſunt, nec fuit qui adjuváret.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Et eduxit eos de ténebris & umbrâ mortis, * & víncula eórum diſrúpit.

Diviſio Pſalmi 106.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus filiis hóminum;

Quia contrívit portas æreas: * & vectes férreos confrégit.

Suſcépit eos de via iniquitátis eórum: * propter injuſtítias enim ſuas humiliáti ſunt.

Omnem eſcam abomináta eſt ánima eórum; * & appropinquavérunt usque ad portas mortis.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Miſit verbum ſuum, & ſanávit eos; * & erípuit eos de interitiónibus eórum.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus filiis hóminum.

Et ſacrificent ſacrificium

laudis, * & annúntient ópera ejus in exultatióne.

Qui descendunt mare in návibus, * faciéntes operatiónem in aquis multis;

Ipſi vidérunt ópera Dómini, * & mirabília ejus in profundo.

Dixit: & ſtetit ſpíritus procellæ; * & exaltáti ſunt fluctus ejus.

Ascendunt usque ad cœlos, & descendunt usque ad abyſſos; * ánima eórum in malis tabeſcébat.

Turbáti ſunt, & moti ſunt ſicut ébrius;* & omnis ſapiéntia eórum devoráta eſt.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularéntur; * & de neceſſitátibus eórum edúxit eos.

Et ſtátuit procellam ejus in auram, * & ſiluérunt fluctus ejus.

Et lætáti ſunt quia ſiluérunt: * & deduxit eos in portum voluntátis eórum.

Altera Diviſio Pſalmi 106.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum.

Et exaltent eum in eccléſia plebis, * & in cáthedra ſeniórum laudent eum.

Póſuit flúmina in deſertum,* & éxitus aquárum in ſitim:

Terram fructíferam in ſalſúginem, * à malítia inhabitántium in ea.

Póſuit deſertum in ſtagna aquárum, * & terram ſine aqua in éxitus aquárum;

Et collocávit illic eſurientes: * & conſtituérunt civitátem habitatiónis;

Et ſeminavérunt agros, & plantavérunt víneas; * & fecérunt fructum nativitátis.

Et benedixit eis, & multiplicáti ſunt nimis; * & juménta eórum non minorávit.

Et pauci facti ſunt, * & vexáti ſunt à tribulatióne malórum & dolóre.

Effúſa eſt contémptio ſuper príncipes; * & erráre fecit eos in ínvio, & non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * & póſuit ſicut oves famílias.

Vidébunt recti, & lætabúntur; * & omnis iníquitas oppilábit os ſuum.

Quis ſápiens, & cuſtódiet hæc? * & intélliget miſericórdias Dómini?

Ant. Adjúvit Dóminus páuperem de inópia: vidébunt recti, & lætabuntur.

℣. Exortum eſt in ténebris lumen rectis: ℟. Miſéricors, & miſerátor & juſtus. *Pſ.* 111.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD LAUDES.

Ant. 4. *D.* Qui non accépit.

Pſalmus 23.

Domini eſt terra, & plenitúdo ejus: * orbis terrárum, & univerſi qui hábitant in eo.

Quia ipſe ſuper mária fundávit eum, * & ſuper flúmina præparávit eum.

Quis aſcendet in montem Dómini? * aut quis ſtabit in loco ſancto ejus?

Innocens mánibus & mun-

do corde, * qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo.

Hic accípiet benedictiónem à Dómino, * & miſericórdiam à Deo ſalutári ſuo.

Hæc eſt generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes veſtras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus fortis & potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes veſtras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipſe eſt Rex glóriæ.

Ant. Qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo, hic accípiet benedictiónem à Dómino.

Ant. 5. a. Audiam.

Pſalmus 84.

BEnedixíſti, Dómine, terram tuam, * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti ómnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuã, * avertiſti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam, * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; * quóniam loquétur pacem in plebem ſuam,

Et ſuper ſanctos ſuos, * & in eos qui convertuntur ad cor,

Verúmtamen prope timentes eum ſalutáre ipſius, * ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi: * juſtítia & pax oſculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt, * & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit, * & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; quóniam loquétur pacem in plebem ſuam, & ſuper ſanctos ſuos.

Ant. 3. à. Qui dilígitis.

Pſalmus 96.

DOminus regnávit, exultet terra, * læténtur inſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus: * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet, * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini; * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes qui adórant ſculptília, * & qui gloriántur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum, * omnes Angeli ejus.

Audívit, & lætáta eſt Sion: * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua, Dómine;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram: * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto, * & rectis corde lætítia.

Lætámini, juſti, in Dómino, * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Ant. Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum.

Ant. 7. d. Vivens.

In Feriis, Canticum Ezechiæ. Iſ. 38.

EGo dixi: In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi: * quæſívi reſíduum annórum meórum.

Dixi: Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium: * non aſpíciam hóminem ultrà, & habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta eſt, & convolúta eſt à me, * quaſi tabernáculum paſtórum.

Præciſa eſt, velut à texente, vita mea; dum adhuc ordírer, ſuccídit me: * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sperábam uſque ad mane; quaſi leo ſic contrívit ómnia oſſa mea: * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sicut pullus hirúndinis ſic clamábo, * meditábor ut columba.

Attenuáti ſunt óculi mei, ſuſpicientes in excelſum: * Dómine, vim pátior, reſponde pro me.

Quid dicam, aut quid reſpondébit mihi, * cùm ipſe fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, ſi ſic vívitur, & in tálibus vita ſpíritûs mei, * corrípies me, & vivificábis me.

Ecce in pace amaritúdo mea amaríſſima: * tu autem eruiſti ánimam meam, ut non períret.

Projeciſti poſt tergum tuũ * ómnia peccáta mea.

Quia non inférnus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt, qui deſcendunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, ſicut & ego hódie: * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine, ſalvum me fac; * & pſalmos noſtros cantábimus cunctis diébus vitæ noſtræ in domo Dómini.

Ant. Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, Dómine: pater filiis notam fáciet veritátem tuam.

[*In Feſtis, Canticum.* Eccli. 36.

Miſerére noſtri, Deus ómnium, & réſpice nos, * & oſtende nobis lucem miſerationum tuárum.

Et immitte timórem tuum ſuper gentes quæ non exquiſiérunt te; * ut cognoſcant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua.

Alleva manum tuam ſuper gentes aliénas, * ut vídeant poténtiam tuam.

Sicut enim in conſpectu eórum ſanctificátus es in nobis, * ſic in conſpectu noſtro magnificáberis in eis;

Ut cognoscant te, * ſicut & nos cognóvimus quóniam non eſt Deus præter te, Dómine.

Innova ſigna, & immúta mirabília: * glorífica manum, & bráchium dextrum.

Excita furórem, & effunde iram: * tolle adverſárium, & afflige inimícum.

Feſtína tempus, & memento finis, * ut enarrent mirabília tua.

In ira flammæ devorétur qui ſalvátur; * & qui péſſimant plebem tuam, invéniant perditiónem.

Cóntere caput príncipum inimicórum, * dicéntium: Non eſt álius præter nos.

Cóngrega omnes tribus Jacob, * ut cognoscant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua;

Et hæreditábis eos, * ſicut ab inítio.

Miſerére plebi tuæ ſuper quam invocátum eſt nomen tuum, * & Iſrael quem coæquaſti primogénito tuo.

Miſerére civitáti ſanctificatiónis tuæ Jeruſalem, * civitáti requiéi tuæ.

Reple Sion inenarrabílibus verbis tuis, * & glóriâ tuâ pópulum tuum.]

Ant. 1. *D.* Laudáte.

Pſalmus 150.

Laudáte Dóminum in ſánctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ant. Laudáte Dóminum in ſanctis ejus: laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Capitulum. 1. Joan. 2.

Mandátum novum ſcribo vobis, quod verum eſt & in Chriſto, & in vobis; quia ténebræ tranſiérunt, & verum lumen jam lucet. Qui dicit ſe in luce eſſe, & fratrem ſuum odit, in ténebris eſt usque adhuc. Qui díligit fratrem ſuum, in lúmine manet, & ſcándalum in eo non eſt.

Hymnus.

TE príncipe ſummo, Deus,
Jubes amóre díligi :
Tibi ſecundum prótinus
Jubes amári próximum.
Amóre fundátam tuo
Communiónem réſpice ;
Quâ corpus unum plúrimi,
Unum cor, una mens ſumus.
Illam fides & véritas
Amábili ſtipant choro :
Oblíquus hinc livor procul
Et litis ardor éxulant.
Tu, pacis auctor, mútuos
Aſtringe nexus : da, Pater,
Gaudére fratrum gáudiis,
Da condolére flétibus.
Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui moris ujus ſacrâ
Nos pacis in domo locat.
Amen.

℣. Deus in médio civitátis ſuæ ; non commovébitur :
℟. Adjuvábit eam mane dilúculo. *Pſ.* 45.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Erexit Dóminus cornu ſalútis nobis in domo David púeri ſui, ſicut locútus eſt per os ſanctórum. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Cùm mihi.

Pſalmus 34.

JUdica, Dómine, nocentes me : * expugna impugnantes me.

Apprehende arma & ſcutum, * & exurge in adjutórium mihi.

Effunde frámeam, & conclúde adversùs eos qui perſequuntur me ; * dic ánimæ meæ : Salus tua ego ſum.

Confundantur & revereantur * quærentes ánimam meã.

Avertantur retrorſum, * & confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tamquam pulvis ante fáciem venti, * & ángelus Dómini coárctans eos.

Fiat via illórum ténebræ & lúbricum, * & ángelus Dómini perſequens eos ;

Quóniam gratis abſcondérunt mihi intéritum láquei ſui, * ſupervácuè exprobravérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus quem ignórat ; & cáptio quam abſcondit, apprehendat eum ; * & in láqueum cadat in ipſum.

Anima autem mea exultábit in Dómino, * & delectábitur ſuper ſalutári ſuo.

Omnia oſſa mea dicent : * Dómine, quis ſimilis tibi ?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus, * egénum & páuperem à diripiéntibus eum.

Diviſio Pſalmi 34.

SUrgentes teſtes iníqui, * quæ ignorábam interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis, * ſterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem, cùm mihi moleſti eſſent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam, * & orátio mea in ſinu meo convertétur.

Quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum ; ſic complacébam : * quaſi lugens & contriſtátus, ſic humiliábar.

Et adversùm me lætáti ſunt, & convenérunt : * congregáta ſunt ſuper me flagella, & ignorávi.

Diſſipáti ſunt, nec compun-

cti ; tentavérunt me, ſubſannavérunt me ſubſannatióne : * frenduérunt ſuper me déntibus ſuis.

Dómine, quando reſpícies? * reſtítue ánimam meam à malignitáte eórum, à leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in eccléſia magna : * in pópulo gravi laudábo te.

Non ſupergáudeant mihi qui adverſantur mihi iníquè, * qui odérunt me gratìs, & ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacíficè loquebantur ; * & in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt ſuper me os ſuum ; * dixérunt : Euge, euge, vidérunt óculi noſtri.

Vidiſti, Dómine, ne ſíleas : * Dómine, ne diſcédas à me.

Altera Diviſio Pſalmi 34.

EXurge, & intende judício meo, * Deus meus & Dóminus meus, in cauſam meam.

Júdica me ſecundùm juſtítiam tuam, Dómine Deus meus; * & non ſupergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus ſuis : Euge, euge, ánimæ noſtræ ; * nec dicant : Devorávimus eum.

Erubescant & revereantur ſimul, * qui gratulantur malis meis.

Induantur confuſióne & reveréntiâ, * qui magna loquuntur ſuper me.

Exultent & lætentur qui volunt juſtítiam meam ; * & dicant ſemper : Magnificétur Dóminus, qui volunt pacem ſervi ejus.

Et lingua mea meditábitur juſtítiam tuam, * totâ die laudem tuam.

Ant. Cùm mihi moleſti eſſent, quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Cum ímpiis non ſedébo.

Pſalmus 25.

JUdica me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingreſſus ſum ; * & in Dómino ſperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, & tenta me : * ure renes meos & cor meum ;

Quóniam miſericórdia tua ante óculos meos eſt, * & complácui in veritáte tua.

Non ſedi cum concílio vanitátis,* & cum iníqua geréntibus non introíbo.

Odívi eccléſiam malignántium, * & cum ímpiis non ſedébo.

Lavábo inter innocentes manus meas, * & circúmdabo altáre tuum, Dómine ;

Ut áudiam vocem laudis, * & enarrem univerſa mirabília tua.

Dómine, dilexi decórem domûs tuæ, * & locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum ímpiis, Deus, ánimam meam, * & cum viris ſánguinum vitam meam,

In quorum mánibus iniqui-

tátes ſunt : * déxtera eórum repléta eſt munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingreſſus ſum : * rédime me, & miſerére meî.

Pes meus ſtetit in directo : * in eccléſiis benedícam te, Dómine.

Pſalmus 49.

DEus deórum Dóminus locútus eſt ; * & vocávit terram à ſolis ortu usque ad occáſum.

Ex Sion * ſpécies decóris ejus.

Deus manifeſtè véniet ; * Deus noſter, & non ſilébit.

Ignis in conſpectu ejus exardescet, * & in circúitu ejus tempeſtas válida.

Advocábit cœlum deſursùm, & terram, * discérnere pópulum ſuum.

Congregáte illi ſanctos ejus, * qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia.

Et annuntiábunt cœli juſtítiam ejus, * quóniam Deus judex eſt.

Audi, pópulus meus, & loquar ; Iſrael, & teſtificábor tibi : * Deus, Deus tuus ego ſum.

Non in ſacrifíciis tuis árguam te ; * holocauſta autem tua in conſpectu meo ſunt ſemper.

Non accípiam de domo tua vítulos, * neque de grégibus tuis hircos ;

Quóniam meæ ſunt omnes feræ ſylvárum, * jumenta in móntibus & boves.

Cognóvi ómnia volatília cœli ; * & pulcritúdo agri mecum eſt.

Si eſuríero, non dicã tibi ;* meus eſt enim orbis terræ, & plenitúdo ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum ? * aut ſánguinem hircórum potábo ?

Immola Deo ſacrifíciũ laudis, * & redde Altíſſimo vota tua.

Et ínvoca me in die tribulatiónis; * éruam te, & honorificábis me.

Diviſio Pſalmi 49.

PEccatóri autem dixit Deus : * Quare tu enarras juſtítias meas, & aſſúmis teſtamentum meum per os tuum ?

Tu verò odiſti disciplínam, * & projeciſti ſermónes meos retrorsùm.

Si vidébas furem, currébas cum eo, * & cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítiâ, * & lingua tua concinnábat dolos.

Sedens adversùs fratrem tuum loquebáris, & adversùs fílium matris tuæ ponébas ſcándalum : * hæc feciſti, & tácui.

Exiſtimaſti iníquè, quòd ero tuî símilis : * árguam te, & ſtátuam contra fáciem tuam.

Intellígite hæc, qui oblivíscimini Deum ; * nequando rápiat, & non ſit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me ; * & illîc iter, quo oſtendam illi ſalutáre Dei.

Ant. Cum ímpiis non ſedébo : inter innocentes circúmdabo altáre tuum, Dómine. *Pſ.* 25.

Capitulum. Eccli. 35.

SAcrificium ſalutáre eſt atténdere mandátis, & diſcédere ab omni iniquitáte : & propitiatiónem litáre ſacrificii ſuper injuſtítias, & deprecátio pro peccátis, recédere ab injuſtítia.

℟. *br.* Quis aſcendet in montem Dómini, * Stabit in loco ſancto ejus ? Quis aſcendet. ℣. Innocens mánibus, * & mundo corde, * Stabit in loco ſancto ejus. Glória Patri. Quis aſcendet. *Pſ.* 23.

℣. Congregáte Dómino ſanctos ejus, ℟. Qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia. *Pſ.* 49.

AD SEXTAM.

Ant. 4. c. Juſtus.

Pſalmus 36.

NOli æmulári in malignántibus, * neque zeláveris faciéntes iniquitátem.

Quóniam tamquam fœnum velóciter areſcent, * & quemádmodùm ólera herbárum citò décident.

Spera in Dómino, & fac bonitátem; * & inhábita terram, & paſcéris in divítiis ejus.

Delectáre in Dómino, * & dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, & ſpera in eo; * & ipſe fáciet.

Et edúcet quaſi lumen juſtítiam tuam, & judícium tuum tanquam merídiem : * ſúbditus eſto Dómino, & ora eum.

Noli æmulári in eo qui proſperátur in via ſua, * in hómine faciente injuſtítias.

Déſine ab ira, & derelinque furórem : * noli æmulári, ut malignéris ;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur: * ſuſtinentes autem Dóminum, ipſi hæreditábunt terram.

Et adhuc puſillùm, & non erit peccátor ; * & quæres locum ejus, & non invénies.

Manſuéti autem hæreditábunt terram, * & delectabuntur in multitúdine pacis.

Obſervábit peccátor juſtum, * & ſtridébit ſuper eum déntibus ſuis.

Dóminus autem irridébit eum ; * quóniam próſpicit quòd véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccatóres ; * intendérunt arcum ſuum,

Ut dejíciant páuperem & ínopem, * ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipſórum, * & arcus eórum confringátur.

Mélius eſt módicum juſto, * ſuper divítias peccatórum multas ;

Quóniam bráchia peccatórum conterentur : * confirmat autem juſtos Dóminus.

Diviſio Pſalmi 36.

NOvit Dóminus dies immaculatórum ; * & hæréditas eórum in æternum erit.

Non confundentur in témpore malo, & in diébus famis ſaturabuntur ; * quia peccatóres períbunt.

Inimíci verò Dómini, mox ut honorificáti fúerint & exaltáti ; * deficientes, quemádmodùm fumus, defícient.

Mutuábitur peccátor, &

non ſolvet; * juſtus autem miſerétur, & tribuet.

Quia benedicentes ei hæreditábunt terram; * maledicentes autem ei diſperíbunt.

Apud Dóminum greſſus hóminis dirigentur, * & viam ejus volet.

Cùm cecíderit, non collidétur; * quia Dóminus ſuppónit manum ſuam.

Júnior fui, étenim ſénui; * & non vidi juſtum derelictum, nec ſemen ejus quærens panẽ.

Totâ die miſerétur, & cómmodat; * & ſemen illíus in benedictióne erit.

Declína à malo, & fac bonũ; * & inhábita in ſéculum ſéculi.

Quia Dóminus amat judícium, & non derelinquet ſanctos ſuos: * in ætérnum conſervabuntur.

Injuſti punientur; * & ſemen impiórum períbit.

Juſti autem hæreditábunt terram, * & inhabitábunt in ſéculum ſéculi ſuper eam.

Altera diviſio Pſalmi 36.

OS juſti meditábitur ſapiéntiam, * & lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipſíus; * & non ſupplantabuntur greſſus ejus.

Consíderat peccátor juſtũ, * & quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelinquet eum in mánibus ejus, * nec damnábit eum, cùm judicábitur illi.

Expecta Dóminum, & cuſtódi viam ejus; & exaltábit te, ut hæreditáte cápias terram: * cum períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium ſuperexaltátum, * & elevátum ſicut cedros Líbani.

Et tranſívi, & ecce non erat; * & quæsívi eum, & non eſt inventus locus ejus.

Cuſtódi innocéntiam, & vide æquitátem; * quóniam ſunt relíquiæ hómini pacífico.

Injuſti autem diſperíbunt ſimul; * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem juſtórum à Dómino; * & protector eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, & liberábit eos; * & éruet eos à peccatóribus, & ſalvábit eos, quia ſperavérunt in eo.

Ant. Juſtus totâ die miſerétur, & cómmodat; & ſemen illíus in benedictióne erit.

Capitulum. 1. Joan. 3.

QUi habúerit ſubſtántiam hujus mundi, & víderit fratrem ſuum neceſſitátem habére, & cláuſerit víſcera ſua ab eo; quómodò cáritas Dei manet in eo? Filíoli mei, non diligámus verbo, neque linguâ, ſed ópere & veritáte.

℟. *br.* Jucundus homo * Qui miſerétur, & cómmodat. Jucundus. ℣. In ætérnum * non commovébitur, * Qui miſerétur. Glória Patri. Jucundus.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus: ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

AD NONAM.

Ant. 7. b. Pro eo.

Pſalmus 108.

DEus, laudem meam ne tacúeris; * quia os peccatóris, & os doloſi ſuper me apertum eſt.

veſtimenti ejus : * ſicut ros Hermon, qui deſcendit in montem Sion;

Quóniam illic mandávit Dóminus benedictiónem, * & vitam usque in ſéculum.

Ant. Quàm bonum, & quàm jucundum habitáre fratres in unum!

Ant. 8. G. In miſericórdia.

Pſalmus 140.

DOmine, clamávi ad te, exaudi me;* intende voci meæ, cùm clamávero ad te.

Dirigátur orátio mea ſicut incenſum in conſpectu tuo : * elevátio mánuum meárum, ſacrificium veſpertínum.

Pòne, Dómine, cuſtódiam ori meo, * & óſtium circumſtántiæ lábiis meis.

Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excuſándas excuſatiónes in peccátis,

Cum homínibus operántibus iniquitátem; * & non communicábo cum electis eórum.

Corrípiet me juſtus in miſericórdia, & increpábit me : * óleum autem peccatóris non impinguet caput meum;

Quóniam adhuc & orátio mea * in beneplácitis eórum.

Abſorpti ſunt juncti petræ júdices eórum: * áudient verba mea, quóniam potuérunt.

Sicut craſſitúdo terræ erupta eſt ſuper terram, * diſſipáta ſunt oſſa noſtra ſecùs inférnum.

Quia ad te, Dómine, Dómine, óculi mei; * in te ſperávi, non áuferas ánimam meam.

Cuſtódi me à láqueo quem ſtatuérunt mihi, * & à ſcándalis operántium iniquitátem.

Cadent in retiáculo ejus peccatóres : * ſinguláriter ſum ego, donec tránſeam.

Ant. In miſericórdia juſtus increpábit me : óleum autem peccatóris non impinguet caput meum.

Ant. 6. F. Me expectant juſti.

Pſalmus 141.

VOce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum.

Effundo in conſpectu ejus oratiónem meam, * & tribulatiónem meam ante ipſum pronúntio,

In deficiendo ex me ſpíritum meum; * & tu cognoviſti ſémitas meas.

In via hac quâ ambulábã, * abſcondérunt láqueum mihi.

Conſiderábam ad déxteram, & vidébam; * & non erat qui cognóſceret me.

Périit fuga à me, * & non eſt qui requírat ánimã meam.

Clamávi ad te, Dómine : * dixi, Tu es ſpes mea, pórtio mea in terra vivéntium.

Intende ad deprecatiónem meam; * quia humiliátus ſum nimis.

Líbera me à perſequéntibus me, * quia confortáti ſunt ſuper me.

Educ de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo : * me expectant juſti, donec retríbuas mihi.

Ant. Me expectant juſti, donec retríbuas mihi, Dómine.

Capitulum. 1. Cor. 12.

SI quid pátitur unum membrum, compatiuntur ómnia membra; ſive gloriátur

unum membrum, congaudent ómnia membra: vos autem eſtis corpus Chriſti, & membra de membro.

Hymnus.

O Quàm juvat fratres, Deus,
Unum quibus Chriſtus caput
Vitále robur ſúfficit,
Uno movéri ſpíritu!

Quàm dulce laudes dícere
Unâ tibi cunctos domo,
Precumque ceu factâ manu,
Inferre vim gratam tibi!

Hanc quisque díligat domũ;
Hanc pace concors récreet:
Væ dira qui ſpargit malus
Diſſenſiónum fémina.

Sed damna cedunt in lucrũ
Te, Chriſte, diligéntibus:
Augent corónas prælia;
Proſuntque, dum nocent, mali.

Vox blanda ſævit tríſtiùs,
Dum pectus incautum ſubit,
Lapſuque cæco dúlcibus
Laudum venénis ínficit.

Præſta, beáta Trínitas,
Ut caritáte mútuâ
Prosímus alter álteri,
Regnémus & polo ſimul.
Amen.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & lætentur. *Pſ.* 33.

Ad Magnif. *Ant.* 8. *G.* Reſpexit Deus humilitátẽ ancillæ ſuæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 7. ç. Tu remiſiſti.

Pſalmus 12.

USquequò, Dómine, obliviscéris me in finem! * úsquequò avertis fáciem tuam à me?

Quámdiu ponam conſília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequò exaltábitur inimícus meus ſuper me? * réſpice, & exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; * nequando dicat inimícus meus: Præválui adversùs eum.

Qui tríbulant me, exultábunt ſi motus fúero; * ego autem in miſericórdia tua ſperávi.

Exultábit cor meum in ſalutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

Pſalmus 31.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveterávérunt oſſa mea, * dum clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumnâ mea, dum configitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abſcondi.

Dixi: Confitébor adversùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio

aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me: * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & inſtruam te in via hac quâ gradiéris: * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fieri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas eórum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris; * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; * & gloriámini, omnes recti corde.

Pſalmus 78.

DEus, venérunt gentes in hæreditátem tuam, polluérunt templum ſanctum tuum, * poſuérunt Jeruſalem in pomórum cuſtódiam.

Poſuérunt morticína ſervórum tuórum eſcas volatílibus cœli, * carnes ſanctórum tuórum béſtiis terræ.

Effudérunt ſánguinem eórum tanquam aquam in circúitu Jeruſalem; * & non erat qui ſepelíret.

Facti ſumus oppróbrium vicínis noſtris; * ſubſannátio & illúſio his qui in circúitu noſtro ſunt.

Usquequò, Dómine, iraſcéris in finem; * accendétur velut ignis zelus tuus?

Effunde iram tuam in gentes quæ te non novérunt, * & in regna quæ nomen tuum non invocavérunt;

Quia comedérunt Jacob, * & locum ejus deſolavérunt.

Ne memíneris iniquitátum noſtrárum antiquárum: * citò antícipent nos miſericórdiæ tuæ, quia páuperes facti ſumus nimis.

Adjuva nos, Deus ſalutáris noſter; * & propter glóriam nóminis tui, Dñe, líbera nos:

Et propítius eſto peccátis noſtris * propter nomen tuum;

Ne fortè dicant in géntibus: * Ubi eſt Deus eórum?

Et innoteſcat in natiónibus coram óculis noſtris * últio ſánguinis ſervórum tuórum, qui effúſus eſt.

Intróeat in conſpectu tuo * gémitus compeditórum.

Secundùm magnitúdinem bráchii tui, * póſſide fílios mortificatórum;

Et redde vicínis noſtris ſéptupſum in ſinu eórum impropérium ipſórum, * quod exprobravérunt tibi, Dómine.

Nos autem pópulus tuus, & oves páſcuæ tuæ, * confitébimur tibi in ſǽculum.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábimus laudem tuam.

Ant. Tu remiſiſti impietátem peccáti mei: pro hac orábit ad te omnis ſanctus. *Pſ.* 31.

FERIA QUARTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Non repellet Dóminus plebem ſuam: * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

MIrámur, ô Deus, tuæ
Recens opus poténtiæ,
Quæ ſcripta ſcintillántibus

Refulget aſtrórum globis.
Ut ſol diéi, cándida
Sic luna nocti præſidet:
Exércitu totum novo
Discríminant ſtellæ polum.

At ipſe, cœlórum decus,
Sol novit occáſus ſuos:
Sunt certa lunæ témpora,
Statique lapſus síderum.

Jugi rotáta túrbine
Furantur & reddunt diem:
Tu ſemper idem, néscius
Mortálium ſpem fállere.

Turbáta quid mens fluctuet?
Curâ paternâ nos regis:
Æterna ſi cordi ſalus,
Æterna nos ſalus manet.

Supréma laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Suo repóni qui jubet
Curas & angóres ſinu. Amen.

Ant. 3. *d.* Sperent in te.

Pſalmus 9.

CONfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo; * narrábo ómnia mirabília tua.

Lætábor & exultábo in te: * pſallam nómini tuo, Altíſſime,

In convertendo inimícum meum retrorsùm: * infirmabuntur, & períbunt à fácie tua.

Quóniam feciſti judícium meum & cauſam meam; * ſediſti ſuper thronum, qui júdicas juſtítiam.

Increpaſti gentes, & périit ímpius: * nomen eórum deleſti in æternum, & in ſéculum ſéculi.

Inimíci defecérunt frámeæ in finem, * & civitátes eórum deſtruxiſti.

Périit memória eórum cum ſónitu; * & Dóminus in æternum pérmanet.

Parávit in judício thronum ſuum; * & ipſe judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in juſtítia.

Et factus eſt Dóminus refúgium páuperi; * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et ſperent in te, qui novérunt nomen tuum; * quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine.

Pſállite Dómino qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter gentes ſtúdia ejus;

Quóniam requírens ſánguinem, eórum recordátus eſt; * non eſt oblítus clamórem páuperum.

Diviſio Pſalmi 9.

MIſerére meî, Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis,

Qui exaltas me de portis mortis; * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis filiæ Sion.

Exultábo in ſalutári tuo: * infixæ ſunt gentes in intéritu quem fecérunt.

In láqueo iſto quem abscondérunt, * comprehenſus eſt pes eórum.

Cognoscétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum ſuárum comprehenſus eſt peccátor.

Convertantur peccatóres in infernum, * omnes gentes quæ obliviscuntur Deum.

Quóniam non in finē oblívio erit páuperis: * patiéntia páuperum non períbit in finē.

Exurge, Dómine; non confortétur homo: * judicentur gentes in conſpectu tuo.

Conſtítue, Dómine, legislatórem ſuper eos; * ut ſciant gentes quóniam hómines ſunt.

Altera diviſio Pſalmi 9

UT quid, Dómine, receſſiſti longè? * déſpicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum ſupérbit ímpius, incénditur pauper: * comprehendúntur in consíliis quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor in deſidériis ánimæ ſuæ, * & iníquus benedícitur.

Exacerbávit Dóminum peccátor; * ſecundùm multitúdinem iræ ſuæ non quæret.

Non eſt Deus in conſpectu ejus; * inquinátæ ſunt viæ illíus in omni témpore.

Auferúntur judícia tua à fácie ejus: * ómnium inimicórum ſuórum dominábitur.

Dixit enim in corde ſuo: * Non movébor à generatióne in generatiónem ſine malo.

Cujus maledictióne os plenum eſt, & amaritúdine, & dolo: * ſub lingua ejus labor & dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occultis, * ut interfíciat innocentem.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * inſidiátur in abſcóndito, quaſi leo in ſpelunca ſua.

Inſidiátur ut rápiat páuperem; * rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo ſuo humiliábit eum: * inclinábit ſe, & cadet, cùm dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde ſuo: Oblítus eſt Deus; * avertit fáciem ſuã, ne vídeat in finem.

Exurge, Dómine Deus; exaltétur manus tua: * ne oblivíscáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde ſuo: Non requíret.

Vides, quóniam tu labórem & dolórem conſíderas, * ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelíctus eſt pauper: * órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris & maligni: * quærétur peccátum illíus, & non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnũ, & in ſéculum ſéculi: * períbitis, gentes, de terra illíus.

Deſidérium páuperum exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua;

Judicáre pupillo & húmili, * ut non appónat ultrà magnificáre ſe homo ſuper terram.

Ant. Sperent in te, qui novérunt nomen tuum; quóniam non dereliquiſti quæréntes te, Dómine.

Ant. 8. G. Filii.

Pſalmus 77.

ATténdite, pópule meus, legem meam; * inclináte aurem veſtram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum; * loquar propoſitiónes ab inítio.

Quanta audívimus, & cognóvimus ea; * & patres noſtri narravérunt nobis.

Non ſunt occultáta à fíliis eórum * in generatióne áltera:

Narrántes laudes Dómini, & virtútes ejus, * & mirabília ejus quæ fecit.

Et ſuſcitávit teſtimónium in Jacob; * & legem póſuit in Iſrael.

Quanta mandávit pátribus noſtris, nota fácere ea fíliis ſuis, * ut cognóſcat generátio áltera.

Filii qui naſcentur, & exurgent, * & narrábunt filiis ſuis;

Ut ponant in Deo ſpem ſuam, & non obliviſcantur óperum Dei, * & mandáta ejus exquírant;

Ne fiant ſicut patres eórum, * generátio prava & exáſperans:

Generátio quæ non diréxit cor ſuum, * & non eſt créditus cum Deo ſpíritus ejus.

Diviſio Pſalmi 77.

Filii Ephrem intendentes & mittentes arcum, * converſi ſunt in die belli.

Non cuſtodiérunt teſtamentum Dei, * & in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti ſunt benefactórum ejus, * & mirabílium ejus quæ oſtendit eis.

Coram pátribus eórum fecit mirabília in terra Ægypti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, & perduxit eos, * & ſtátuit aquas quaſi in utre.

Et deduxit eos in nube diéi, * & totâ nocte in illuminatióne ignis.

Interrúpit petram in erémo, * & adaquávit eos velut in abyſſo multa.

Et eduxit aquam de petra, * & deduxit tanquã flúmina aquas.

Et appoſuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excelſum in inaquóſo.

Et tentavérunt Deum in córdibus ſuis, * ut péterent eſcas animábus ſuis.

Et malè locúti ſunt de Deo, * dixérunt: Numquid póterit Deus paráre menſã in deſerto?

Quóniam percuſſit petram, & fluxérunt aquæ, * & torrentes inundavérunt.

Numquid & panem póterit dare, * aut paráre menſam pópulo ſuo?

Ideò audívit Dóminus, & diſtulit: * & ignis accenſus eſt in Jacob, & ira aſcendit in Iſrael;

Quia non crediderunt in Deo, * nec ſperavérunt in ſalutári ejus.

Et mandávit núbibus déſuper, * & jánuas cœli apéruit.

Et pluit illis manna ad manducandum, * & panem cœli dedit eis.

Panem Angelórum manducávit homo: * cibária miſit eis in abundántia.

Altera diviſio Pſalmi 77.

Tránſtulit [Dóminus] Auſtrum de cœlo; * & induxit in virtúte ſua Africum.

Et pluit ſuper eos ſicut púlverem carnes, * & ſicut arénam maris volatília pennáta.

Et cecidérunt in médio caſtrórum eórum, * circa tabernácula eórum.

Et manducavérunt, & ſaturáti ſunt nimis; & deſidérium eórum áttulit eis: * non ſunt fraudáti à deſidério ſuo.

Adhuc eſcæ eórum erant in

ore ipſórum, * & ira Dei aſcendit ſuper eos.

Et occídit pingues eórum, * & electos Iſrael impedívit.

In ómnibus his peccavérunt adhuc, * & non credidérunt in mirabílibus ejus.

Et defecérunt in vanitáte dies eórum, * & anni eórum cum feſtinatióne.

Cùm occíderet eos, quærébant eum; * & revertebantur, & dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti ſunt quia Deus adjútor eſt eórum, * & Deus excelſus redemptor eórum eſt.

Et dilexérunt eũ in ore ſuo, * & linguâ ſuâ mentíti ſunt ei.

Cor autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fidéles hábiti ſunt in teſtamento ejus.

Ipſe autem eſt miſéricors, & propítius fiet peccátis eórum, * & non diſperdet eos.

Ant. Fílii qui naſcentur, narrábunt fíliis ſuis, ut ponant in Deo ſpem ſuam.

Ant. 7. *d.* Abſtulit.

Ex Pſalmo 77. Et

ABundávit [Dóminus] ut avérteret iram ſuã, * & non accendit omnem iram ſuam.

Et recordátus eſt quia caro ſunt, * ſpíritus vadens, & non rédiens.

Quóties exacerbavérunt eum in deſerto? * in iram concitavérunt eum in inaquóſo?

Et converſi ſunt, & tentavérunt Deum, * & Sanctum Iſrael exacerbavérunt.

Non ſunt recordáti manûs ejus: * die quâ redémit eos de manu tribulantis:

Sicut póſuit in Ægypto ſigna ſua, * & prodígia ſua in campo Táneos.

Et convertit in ſánguinem flúmina eórum, * & imbres eórum, ne bíberent.

Miſit in eos cœnomyíam, & comédit eos; * & ranam, & diſpérdidit eos.

Et dedit ærúgini fructus eórum, * & labóres eórum locuſtæ.

Et occídit in grándine víneas eórum, * & moros eórum in pruína.

Et trádidit grándini jumenta eórum, * & poſſeſſiónem eórum igni.

Miſit in eos iram indignatiónis ſuæ; * indignatiónem, & iram, & tribulatiónem, immiſſiónes per ángelos malos.

Viam fecit ſémitæ iræ ſuæ, non pepercit à morte animábus eórum, * & jumenta eórum in morte conclúſit;

Et percuſſit omne primogénitum in terra Ægypti, * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.

Diviſio Pſalmi 77. Et

ABſtulit [Dóminus] ſicut oves pópulum ſuum, * & perduxit eos tanquam gregem in deſerto.

Et deduxit eos in ſpe, & non timuérunt; * & inimícos eórum opéruit mare.

Et induxit eos in montem ſanctificatiónis ſuæ, * montem quem acquiſívit déxtera ejus.

Et ejécit à fácie eórum gentes; * & ſorte divíſit eis terram in funículo diſtributiónis.

Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Iſrael.

Et tentavérunt, & exacerbavérunt Deum excelſum; * & teſtimónia ejus non cuſtodiérunt.

Et avertérunt ſe, & non ſervavérunt pactum: * quemádmodùm patres eórum, converſi ſunt in arcum pravum.

In iram concitavérunt eum in cóllibus ſuis, * & in ſculptílibus ſuis ad æmulatiónem eum provocavérunt.

Audívit Deus, & ſprevit; * & ad níhilum redégit valde Iſrael.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum ſuum, ubi habitávit in homínibus.

Et trádidit in captivitátem virtútem eórum, * & pulcritúdinem eórum in manus inimíci.

Et conclúſit in gládio pópulum ſuum, * & hæreditátem ſuam ſprevit.

Júvenes eórũ comédit ignis, * & vírgines eórum non ſunt lamentátæ.

Sacerdótes eórum in gládio cecidérunt, * & víduæ eórum non plorabantur.

Altera diviſio Pſalmi 77. Et

EXcitátus eſt tanquam dórmiens Dóminus, * tanquã potens crapulátus à vino.

Et percuſſit inimícos ſuos in poſterióra: * oppróbrium ſempiternum dedit illis.

Et répulit tabernáculum Joſeph, * & tribum Ephraim non elégit;

Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem diléxit.

Et ædificávit ſicut unicórnium ſanctifícium ſuum * in terra quam fundávit in ſécula:

Et elégit David ſervum ſuum, * & ſúſtulit eum de grégibus óvium.

De poſt fœtantes accépit eum, * páſcere Jacob ſervum ſuum, & Iſrael hæreditátem ſuam.

Et pavit eos in innocéntia cordis ſui, * & in intelléctibus mánuum ſuárum deduxit eos.

Ant. Abſtulit Dóminus ſicut oves pópulum ſuum, & deduxit eos in ſpe.

℣. Ecce non dormitábit, neque dórmiet, ℟. Qui cuſtódit Iſrael. *Pſ.* 120.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo; ℟. Et laudabuntur omnes rectì corde. *Pſ.* 63.

AD LAUDES.

Ant. 4. E. Omnes.

Pſalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine; * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus & Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * manè exáudies vocẽ meam.

Manè aſtábo tibi, & vidébo; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxtà te malignus, * neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem: * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum ſánguinum & dolóſum * abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine

miſericórdiæ tuæ introíbo in domum tuam, * adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in juſtítia tua: * propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam;

Quóniam non eſt in ore eórum véritas, * cor eórum vanum eſt.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum, linguis ſuis dolósè agébant: * júdica illos, Deus.

Décidant à cogitatiónibus ſuis; ſecundùm multitúdinem impietátum eórum expelle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et læténtur omnes qui ſperant in te: * in ætérnum exultábunt, & habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces juſto.

Dómine, ut ſcuto bonæ voluntátis tuæ * coronaſti nos.

Ant. Omnes qui ſperant in te, Dómine, in ætérnũ exultábunt, & habitábis in eis.

Ant. 5. C. In tégmine.

Pſalmus 35.

DIxit injuſtus, ut delínquat in ſemetipſo: * non eſt timor Dei ante óculos ejus;

Quóniam dolósè egit in conſpectu ejus, * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iníquitas & dolus: * nóluit intellígere, ut bene ágeret.

Iniquitátem meditátus eſt in cubíli ſuo: áſtitit omni viæ non bonæ; * malítiam autem non odívit.

Dómine, in cœlo miſericórdia tua, * & véritas tua usque ad nubes.

Juſtítia tua ſicut montes Dei: * judícia tua abyſſus multa.

Hómines & juménta ſalvábis, Dómine; * quemádmodùm multiplicaſti miſericórdiam tuam, Deus.

Fílii autem hóminum * in tégmine alárum tuárum ſperábunt.

Inebriabúntur ab ubertáte domûs tuæ; * & torrénte voluptátis tuæ potábis eos.

Quóniam apud te eſt fons vitæ, * & in lúmine tuo vidébimus lumen.

Prætende miſericórdiam tuã ſciéntibus te, * & juſtítiam tuam his qui recto ſunt corde.

Non véniat mihi pes ſupérbiæ, * & manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt qui operantur iniquitátem: * expulſi ſunt, nec potuérunt ſtare.

Ant. In tégmine alárum tuárum ſperábunt, Dómine; & torrénte voluptátis tuæ potábis eos.

Ant. 3. a. Exaudi nos.

Pſalmus 64.

TE decet hymnus, Deus, in Sion; * & tibi reddétur votum in Jeruſalem.

Exaudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs

tuæ : * ſanctum eſt templum tuum ; mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, * ſpes ómnium finium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtúte tuâ, accinctus poténtiâ : * qui conturbas profundum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes,& timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis : * éxitus matutíni & véspere delectábis.

Viſitaſti terram,& inebriaſti eam : * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis ; * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria,multíplica genímina ejus; * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ ; * & campi tui replebuntur ubertáte.

Pinguéſcent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Indúti ſunt aríetes óvium, & valles abundábunt frumento : * clamábunt,étenim hymnum dicent.

Ant. Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, ſpes ómnium finium terræ.

Ant. 1. a. Ecce.

In Feriis, Canticum. Iſaiæ 12.

CONfitébor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi : * converſus eſt furor tuus, & conſolátus es me.

Ecce Deus ſalvátor meus ; * fiduciáliter agam, & non timébo.

Quia fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris; * & dicétis in die illa:Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus: * meméntóte quóniam excelſum eſt nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magníficè fecit : * annuntiáte hoc in univerſa terra.

Exulta & lauda, habitátio Sion ; * quia magnus in médio tui Sanctus Iſrael.

Ant. Ecce Deus ſalvátor meus ; fiduciáliter agam, & non timébo.

[*In Feſtis Canticum.* Tob. 13.

MAgnus es, Dómine, in ætérnum, * & in ómnia ſécula regnum tuum.

Quóniam tu flagellas, & ſalvas : dedúcis ad ínferos, & redúcis : * & non eſt qui effúgiat manum tuam.

Confitémini Dómino, filii Iſrael, * & in conſpectu géntium laudáte eum ;

Quóniam ideò diſperſit vos inter gentes quæ ignórant eum, * ut vos enarrétis mirabília ejus,

Et faciátis ſcire eos, * quia non eſt álius Deus omnípotens præter eum.

Ipſe caſtigávit nos propter iniquitátes noſtras ; * & ipſe ſalvábit nos propter miſericórdiam ſuam.

Aſpícite ergo quæ fecit nobiſcum, & cum timóre & tremóre confitémini illi ; * Regemque ſeculórum exaltáte in opéribus veſtris.

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi ; * quóniam oſtendit majeſtátem ſuam in gentem peccatrícem.

Convertímini ítaque, peccatóres, & fácite juſtítiam coram Deo, * credentes quòd fáciat vobiſcum miſericórdiam ſuam.

Ego autem, & ánima mea, * in eo lætábimur.

Benedícite Dóminum, omnes electi ejus : * ágite dies lætítiæ, & confitémini illi.]

Ant. 6. C. Beneplácitum eſt.

Pſalmus 146.

LAudáte Dóminum, quóniam bonus eſt pſalmus : * Deo noſtro ſit jucunda decoraque laudátio.

Ædíficans Jeruſalem Dóminus, * diſperſiónes Iſraélis congregábit ;

Qui ſanat contrítos corde, * & álligat contritiónes eórum ;

Qui númerat multitúdinem ſtellárum, * & ómnibus eis nómina vocat.

Magnus Dóminus noſter, & magna virtus ejus ; * & ſapiéntiæ ejus non eſt númerus.

Suscípiens manſuétos Dóminus ; * humílians autem peccatóres usque ad terram.

Præcínite Dómino in confeſſióne : * psállite Deo noſtro in cíthara ;

Qui óperit cœlum núbibus, * & parat terræ plúviam ;

Qui prodúcit in móntibus fœnum, * & herbam ſervitúti hóminum ;

Qui dat jumentis escam ipſórum, * & pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit ; * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Ant. Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Capitulum. Iſ. 26.

IN ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te : nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ. Anima mea deſiderávit te in nocte ; ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de manè vigilábo ad te.

Hymnus.

PRomittis, & ſervas datam
Immóbilis fidem, Deus :
Hanc manè primo ſédulâ
Repóſcimus fidem prece.

Promittit atque décipit
Incertus & fallax homo :
Sic quaſſa, ſi incumbas ſuper,
Arundo transfiget manum.

Beátus ergo, qui tuo
Se totus abdit in ſinu :
Hâc arce tutum túrbinis
Vis nulla de ſtatu quatit.

Ne cor vacillet, óbligas
Temet ſacramento, Deus :
Spes nixa tanto pígnore
Æterna jam prenſat bona.

Jam mente præſúmens polum,
Secúra ſublími throno
Aſſiſtit, & cœléſtium
Prælíbat undas flúminum.

Fons ô perennis grátiæ,
Colenda ſemper Trínitas,
Te ſpem ſalútis únicam
Da mente totâ quærere.
Amen.

℣.

℣. Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; ℟. Quia in te ſperávi. *Pſ.* 142.

Ad Benedíctus. *Ant.* 1. g. Jurávit Dóminus datúrum ſe nobis, ut ſine timóre, de manu inimicórum noſtrórum liberáti, ſerviámus illi. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 8. c. Ego.

Pſalmus 30.

IN te, Dómine, ſperávi, non confundar in ætérnum: * in juſtítia tua líbera me.

Inclína ad me aurem tuã: * accélera ut éruas me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in domum refúgii, * ut ſalvum me fácias;

Quóniam fortitúdo mea, & refúgium meum es tu: * & propter nomen tuum dedúces me, & enútries me.

Edúces me de láqueo hoc quem abſcondérunt mihi, * quóniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo ſpíritum meum: * redemiſti me, Dómine Deus veritátis.

Odiſti obſervantes vanitátes ſupervácuè; * ego autem in Dómino ſperávi.

Exultábo, & lætábor in miſericórdia tua; * quóniam reſpexiſti humilitátem meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam.

Nec concluſiſti me in mánibus inimíci; * ſtatuiſti in loco ſpatióſo pedes meos.

Diviſio Pſalmi 30.

MIſerére meî, Dómine, quóniam tríbulor: * conturbátus eſt in ira óculus meus, ánima mea, & venter meus;

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * & anni mei in gemítibus.

Infirmáta eſt in paupertáte virtus mea, * & oſſa mea conturbáta ſunt.

Super omnes inimícos meos factus ſum oppróbrium, & vicínis meis valde; * & timor notis meis.

Qui vidébant me, * forâs fugérunt à me.

Oblivióni datus ſum tanquam mórtuus à corde: * factus ſum tanquam vas pérditum;

Quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu: * in eo dum convenírent ſimul adversùm me, accípere ánimam meam conſiliáti ſunt.

Ego autem in te ſperávi, Dómine; * dixi: Deus meus es tu; in mánibus tuis ſortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * & à perſequéntibus me.

Illuſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum: * ſalvum me fac in miſericórdia tua.

Dómine, non confundar, quóniam invocávi te; * erubeſcant ímpii, & deducantur in inférnum.

Muta fiant lábia dolóſa, * quæ loquuntur adversùs juſtum iniquitátem, in ſupérbia, & in abuſióne.

Altera diviſio Pſalmi 30.

QUàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * quam abſcondiſti timéntibus te!

Perfeciſti eis qui ſperant in

te, * in conſpectu filiórum hóminum.

Abſcondes eos in abſcóndito faciéi tuæ * à conturbatióne hóminum.

Próteges eos in tabernáculo tuo * à contradictióne linguárum.

Benedictus Dóminus, * quóniam mirificávit miſericórdiam ſuam mihi in civitáte munita.

Ego autem dixi in exceſſu mentis meæ: * Projectus ſum à fácie oculórum tuórum.

Ideò exaudiſti vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes ſancti ejus; quóniam veritátem requíret Dóminus, * & retríbuet abundanter faciéntibus ſupérbiam.

Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, * omnes qui ſperátis in Dómino.

Ant. Ego in Dómino ſperávi: exultábo, & lætábor in miſericórdia tua.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. Spera in Deo.

Pſalmus 41.

QUemádmodùm desíderat cervus ad fontes aquárum; * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum: * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei!

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie: Ubi eſt Deus tuus?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meam; * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei,

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Diviſio Pſalmi 41.

AD meipſum ánima mea conturbáta eſt; * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me transiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Suſceptor meus es.

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dícunt mihi per ſíngulos dies: * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo; quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Pſalmus 42.

JUdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta: * ab hómine iníquo & dolóſo érue me;

Quia tu es, Deus, fortitúdo mea: * quare me repuliſti? & quare triſtis incédo, dum afflígit me inimícus?

Emitte lucem tuam & veritátem tuam: * ipſa me deduxérunt, & adduxérunt in montem ſanctum tuum, & in tabernácula tua.

Et introïbo ad altáre Dei, * ad Deum qui lætíficat juventútem meam

Confitébor tibi in cíthara, Deus, Deus meus: * quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ant. Spera in Deo, ánima mea: ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Capitulum. Rom. 15.

QUæcumque ſcripta ſunt, ad noſtram doctrínam ſcripta ſunt; ut per patiéntiam, & conſolatiónem Scripturárum, ſpem habeámus.

℟. *br.* Memor eſto verbi tui, Dómine, * In quo mihi ſpem dediſti. Memor eſto. ℣. Hæc me conſoláta eſt, * quia elóquium tuum vivificávit me, * In quo mihi ſpem dediſti. Glória. Memor eſto.

℣. Reſpondébo exprobrántibus mihi verbum; ℟. Quia ſperávi in ſermónibus tuis. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Qui ſperat in Dño.

Pſalmus 20.

DOmine, in virtúte tua lætábitur rex, * & ſuper ſalutáre tuum exultábit vehementer.

Deſidérium cordis ejus tribuiſti ei, * & voluntáte labiórũ ejus non fraudaſti eum;

Quóniam prævenisti eum in benedictiónibus dulcédinis, * poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo.

Vitam pétiit à te; * & tribuiſti ei longitúdinem diérum in ſéculum, & in ſéculũ ſéculi.

Magna eſt glória ejus in ſalutári tuo: * glóriam & magnum decórem impónes ſuper eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in ſéculum ſéculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex ſperat in Dómino; * & in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultûs tui: * Dóminus in ira ſua conturbábit eos, & devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes, * & ſemen eórum à fíliis hóminum;

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt conſília, quæ non potuérunt ſtabilíre.

Quóniam pones eos dorſum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus & pſallémus virtútes tuas.

Pſalmus 102.

BEnedic, ánima mea, Dómino; * & ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus.

Bénedic, ánima mea, Dómino, * & noli oblivisci omnes retributiónes ejus;

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; * qui ſanat omnes infirmitátes tuas;

Qui rédimit de intéritu vitam tuam; * qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus;

Qui replet in bonis deſidérium tuum: * renovábitur ut áquilæ juventus tua.

Fáciens miſericórdias Dóminus, * & judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias ſuas Móyſi, * filiis Iſrael voluntátes ſuas.

Diviſio Pſalmi 102.

MIſerátor & miſéricors Dóminus: * longánimis, & multùm miſéricors.

Non in perpétuum iraſcétur, * neque in æternum comminábitur.

Non ſecundùm peccáta noſtra fecit nobis, * neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuit nobis;

Quóniam ſecundùm altitúdinem cœli à terra, * corroborávit miſericórdiam ſuam ſuper timentes ſe.

Quantùm diſtat ortus ab occidente, * longè fecit à nobis iniquitátes noſtras.

Quómodò miſerétur pater filiórum, * miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe;

Quóniam ipſe cognóvit figmentum noſtrum: * recordátus eſt quóniam pulvis ſumus.

Homo, ſicut fœnum dies ejus: * tanquam flos agri ſic efflorébit;

Quóniam ſpíritus pertranſibit in illo, & non ſubſiſtet, * & non cognoscet ámpliùs locum ſuum.

Miſericórdia autem Dómini ab æterno, * & usque in æternum ſuper timentes eum:

Et juſtítia illíus in filios filiórum, * his qui ſervant teſtamentum ejus,

Et mémores ſunt mandatórum ipsíus, * ad faciendum ea.

Dóminus in cœlo parávit ſedem ſuam; * & regnum ipsíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus, potentes virtúte, facientes verbum illíus, * ad audiendam vocem ſermónum ejus.

Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus, * miniſtri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Qui ſperat in Dómino, in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

Capitulum. 1. Joan. 3.

NUnc filii Dei ſumus, & nondum appáruit quid érimus. Scimus quóniam, cùm apparúerit, símiles ei érimus, quóniam vidébimus eum ſicuti eſt. Et omnis qui habet hanc ſpem in eo, ſanctíficat ſe, ſicut & ille ſánctus eſt.

℞. *br.* Beátus vir, * Cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus. Beátus vir. ℣. Et non reſpexit in vanitátes * & inſánias falſas: * Cujus eſt. Glória Patri. Beátus vir. *Pſ.* 39.

℣. Speráte in eo, omnis congregátio pópuli: ℟. Effúndite coram illo corda veſtra. *Pſ.* 61.

AD NONAM.

Ant. 8. d. Factus eſt.

Pſalmus 81.

DEus ſtetit in ſynagóga deórum; * in médio autem deos dijúdicat.

Uſquequò judicátis iniquitátem, * & fácies peccatórum ſúmitis?

Judicáte egéno & pupillo: * húmilem & páuperem juſtificáte.

Erípite páuperem, * & egénum de manu peccatóris liberáte.

Neſciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebuntur ómnia fundamenta terræ.

Ego dixi: Dii eſtis, * & filii Excelſi omnes.

Vos autem ſicut hómines moriémini, * & ſicut unus de princípibus cadétis.

Surge, Deus, júdica terram; * quóniam tu hæreditábis in ómnibus géntibus.

Pſalmus 93.

DEus ultiónũ Dóminus, * Deus ultiónũ líberè egit.

Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem ſuperbis.

Uſquequò peccatóres, Dómine, * uſquequò peccatóres gloriabuntur?

Effabuntur & loquentur iniquitátem, * loquentur omnes qui operantur injuſtítiam?

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt, * & hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam & ádvenam interfecérunt, * & pupillos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite, inſipientes in pópulo; * & ſtulti, aliquando ſápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non conſíderat?

Qui córripit gentes, non árguet? * qui docet hóminem ſciéntiam?

Dóminus ſcit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ ſunt.

Diviſio Pſalmi 93.

BEátus homo quem tu erudíeris, Dómine, * & de lege tua docúeris eum;

Ut mítiges ei à diébus malis, * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dóminus plebem ſuam; * & hæreditátem ſuam non derelinquet;

Quoadusque juſtítia convertátur in judícium, * & qui juxta illam omnes qui recto ſunt corde.

Quis conſurget mihi adversùs malignantes? * aut quis ſtabit mecum adversùs operantes iniquitátem?

Niſi quia Dóminus adjúvit me, * paulò minùs habitaſſet in inferno ánima mea.

Si dicébam: Motus eſt pes meus; * miſericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secundùm multitúdinem dolórum meórum in corde meo, * conſolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi ſedes iniquitátis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánimam juſti, * & ſánguinem innocentem condemnábunt.

Et factus eſt mihi Dóminus in refúgium, * & Deus meus in adjutórium ſpei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipſórum; & in malítia eórum diſperdet eos: * diſperdet illos Dóminus Deus noſter.

Ant. Factus eſt mihi Dóminus in refúgium, & Deus meus in adjutórium ſpei meæ. *Pſ.* 93.

Capitulum. Hebr. 10.

NOlíte amíttere confidéntiam veſtram, quæ magnam habet remuneratiónem: patiéntia enim vobis necessária eſt; ut voluntátem Dei facientes, reportétis promiſſiónem.

℟. *br.* Bonum eſt confídere in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Bonum eſt. ℣. Bonum eſt * ſperáre in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Glória Patri. Bonum eſt. *Pſ.* 117.

℣. Mihi adhærére Deo bonum eſt, ℟. Pónere in Dómino Deo ſpem meam. *Pſ.* 72.

AD VESPERAS.

Ant. 7. d. Oculi noſtri.

Pſalmus 122.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce, ſicut óculi ſervórum * in mánibus dominórum ſuórum,

Sicut óculi ancillæ in mánibus dóminæ ſuæ; * ita óculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Miſerére noſtrî, Dómine, miſerére noſtrî; * quia multùm repléti ſumus deſpectióne;

Quia multùm repléta eſt ánima noſtra: * oppróbrium abundántibus, & deſpéctio ſuperbis.

Ant. Oculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Ant. 5. a. Qui confídunt in Dómino.

Pſalmus 124.

QUi confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: * non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Montes in circúitu ejus, & Dóminus in circúitu pópuli ſui, * ex hoc nunc, & usque in ſéculum;

Quia non relinquet Dóminus virgam peccatórum ſuper ſortem juſtórum, * ut non extendant juſti ad iniquitátem manus ſuas.

Bénefac, Dómine, bonis, * & rectis corde.

Declinantes autem in obligatiónes addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátē: * pax ſuper Iſrael.

Ant. Qui confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. 8. c. Beátus vir.

Pſalmus 126.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit ci-

vitátem, * fruſtrà vigilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere: * ſúrgite, poſtquam ſedéritis, qui manducátis panem dolóris, cùm déderit dilectis ſuis ſomnum.

Ecce hæréditas Dómini, filii; * merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita filii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Ant. Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum; non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis.

Ant. 1. a. Suſtínuit.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína usque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Ant. Suſtínuit ánima mea in verbo ejus: ſperávit ánima mea in Dómino.

Ant. 4. a. Speret.

Pſalmus 130.

DOmine, non eſt exaltátum cor meum, * neque eláti ſunt óculi mei;

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus ſuper me.

Si non humíliter ſentiébã; * ſed exaltávi ánimam meam;

Sicut ablactátus eſt ſuper matre ſua, * ita retribútio in ánima mea.

Speret Iſrael in Dómino; * ex hoc nunc, & usque in ſéculum.

Ant. Speret Iſrael in Dómino.

Capitulum. Rom. 15.

DEus ſpei rópleat vos omni gáudio & pace in credendo; ut abundétis in ſpe, & virtúte Spíritûs ſancti.

Hymnus.

HOrres ſuperbos, nec tuam
Das álteri laudem, Deus:
Humána nil iſthinc ſibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tuæ
Fluenta ſiſtit grátiæ;
Triſtique marceſcit ſtatim,
Ceu gramen exuſtum, ſiti.

Ut ſervus in manus heri
Intenta figit lúmina;
Sic ora ſacris móntibus
Non dimovémus ánxii.

Deſiderátam ſi dare
Opem moráris; ſpes tamen,
Tenácis inſtar áncoræ,
Immóta fundat péctora.

Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui dedit
Nobis futúræ Spíritum
Hæreditátis óbſidem. Amen.

℣. A cuſtódia matutína us-

que ad noctem ℟. Speret Iſrael in Dómino. *Pſ.* 129.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 4. E. Conſerva me.

Pſalmus 10.

IN Dómino confido : * quómodò dicitis ánimæ meæ , Tránsmigra in montem ſicut paſſer ?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum , paravérunt ſagittas ſuas in phářetra, * ut ſagittent in obſcúro rectos corde.

Quóniam quæ perfeciſti , deſtruxérunt ; * juſtus autem quid fecit ?

Dominus in templo ſancto ſuo : * Dóminus in cœlo ſedes ejus.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat juſtum & ímpium ; * qui autem díligit iniquitátem , odit ánimam ſuam.

Pluet ſuper peccatóres láqueos : * ignis , & ſulphur , & ſpíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam juſtus Dóminus , & juſtítias diléxit : * æquitátem vidit vultus ejus.

Pſalmus 13.

DIxit inſípiens in corde ſuo : * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt , & abominábiles facti ſunt in ſtúdiis ſuis: * non eſt qui fáciat bonum , non eſt uſque ad unum.

Dóminus de cœlo proſpexit ſuper fílios hóminum, * ut vídeat ſi eſt intélligens , aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt , ſimul inútiles facti ſunt : * non eſt qui fáciat bonum , non eſt uſque ad unum.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum ; linguis ſuis dolóſè agébant : * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne & amaritúdine plenum eſt : * velóces pedes eórum ad effundendum ſánguinem.

Contrítio & infelícitas in viis eórum , & viam pacis non cognovérunt ; * non eſt timor Dei ante óculos eórum.

Nonne cognoscent omnes qui operantur iniquitátem , * qui dévorant plebem meam ſicut eſcam panis ?

Dóminum non invocavérunt : illic trepidavérunt timóre , ubi non erat timor ; * quóniam Dóminus in generatióne juſta eſt.

Consilium ínopis confudiſtis , * quóniam Dóminus ſpes ejus eſt.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael ? * cùm avérterit Dóminus captivitátem plebis ſuæ , exultábit Jacob , & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 15.

COnſerva me , Dómine , * quóniam ſperávi in te.

Dixi Dómino : Deus meus es tu , * quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui ſunt in terra ejus , * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ ſunt infirmitá-

tes eórum; * póſteà accelera-vérunt.

Non congregábo conventícula eórum de ſanguínibus; * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei: * tu es qui reſtítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris; * étenim hæréditas mea præclára eſt mihi.

Benedícam Dóminum qui tríbuit mihi intellectum: * ínſuper & usque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conſpectu meo ſemper; * quóniam à dextris eſt mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum eſt cor meum, & exultávit lingua mea: * ínſuper & caro mea requieſcet in ſpe;

Quóniam non derelinques ánimam meam in inferno, * nec dabis ſanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi feciſti vias vitæ; adimplébis me lætítiâ cum vultu tuo: * delectatiónes in déxtera tua usque in finem.

Ant. Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 15.

FERIA QUINTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Hódie ſi vocem Dómini audiéritis, * Nolíte obduráre corda veſtra.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

Iiſdem creáti flúctibus
Piſces natant, volant aves,
Utrumque mortáli genus
Parátur eſca córpori.

Menti ſed æternæ cibus
Debétur alter: hæc Dei
Sermóne vivit; hanc fovet
Cœleſtis & nutrit fides.

Quæsíta Chriſti ſánguine
Manávit in terras fides,
Et impiárum péctora
Victrix ſubégit géntium.

Fax illa puris córdibus
Monſtráre cœlos éfficax,
Æterna dignis íncitat
Factis meréri præmia.

Sancti leónum, per fidem,
Mulſére rugitus truces
Fregére regnantûm minas;
Riſére ſtridentes rogos.

Hâc luce ſignátum, Deus,
Calcáre dona trámitem,
Et caritátis úberes
Fructus eundo cárpere.

Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 3. b. Rectum eſt verbum Dómini.

Pſalmus 19.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de ſancto, * & de Sion tueátur te.

Memor ſit omnis ſacrifícii tui; * & holocauſtum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi ſecundùm cor tuum, * & omne consílium tuum confírmet.

Lætábimur in ſalutári tuo; * & in nómine Dei noſtri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam ſalvum fecit Dóminus chriſtum ſuum.

Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo : * in potentátibus ſalus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, & hi in equis ; * nos autem in nómine Dñi Dei noſtri invocábimus.

Ipſi obligáti ſunt, & cecidérunt ; * nos autem ſurréximus & erecti ſumus.

Dómine, ſalvum fac regem ; * & exaudi nos in die quâ invocavérimus te.

Pſalmus 32.

EXultáte, juſti, in Dómino : * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara : * in pſaltério decem chordárum pſállite illi.

Cantáte ei cánticum novum : * benè pſállite ei in vociferatióne.

Quia rectum eſt verbum Dómini, * & ómnia ópera ejus in fide.

Díligit miſericórdiam & judícium : * miſericórdiâ Dómini plena eſt terra.

Verbo Dómini cœli firmáti ſunt ; * & ſpíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans ſicut in utre aquas maris : * ponens in theſauris abyſſos.

Tímeat Dóminum omnis terra : * ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem ;

Quóniam ipſe dixit, & facta ſunt ; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Dóminus diſſipat consília géntium ; * réprobat autem cogitatiónes populórum, & réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in æternum manet : * cogitatiónes cordis ejus in generatióne & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 32.

BEáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus : * pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi.

De cœlo reſpexit Dóminus, * vidit omnes filios hóminum.

De præparáto habitáculo ſuo * reſpexit ſuper omnes qui hábitant terram ;

Qui finxit ſingillátim corda eórum ; * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non ſalvátur rex per multam virtútem ; * & gigas non ſalvábitur in multitúdine virtútis ſuæ.

Fallax equus ad ſalútem ; * in abundántia autem virtútis ſuæ non ſalvábitur.

Ecce óculi Dómini ſuper metuentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus ;

Ut éruat à morte ánimas eórum, * & alat eos in fame.

Anima noſtra ſúſtinet Dóminum ; * quóniam adjútor & protector noſter eſt :

Quia in eo lætábitur cor noſtrum, * & in nómine ſancto ejus ſperávimus.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodùm ſperávimus in te.

Ant. Rectum eſt verbum Dómini, & ómnia ópera ejus in fide. *Pſ.* 32.

Ant. 4. A. Dóminus.

Pſalmus 67.

EXurgat Deus, & diſſipentur inimíci ejus ; * & fúgiant, qui odérunt eum, à fácie ejus.

Sicut déficit fumus, defíciant: * ſicut fluit cera à fácie ignis, ſic péreant peccatóres à fácie Dei.

Et juſti epulentur, & exultent in conſpectu Dei, * & delectentur in lætítia.

Cantáte Deo, pſalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei qui aſcendit ſuper occáſum.

Dóminus nomen illi; * exultáte in conſpectu ejus.

Turbabuntur à fácie ejus, * patris orphanórum, & júdicis viduárum.

Deus in loco ſancto ſuo; * Deus qui inhabitáre facit uníus moris in domo:

Qui edúcit vinctos in fortitúdine, * ſimíliter eos qui exáſperant, qui hábitant in ſepulcris.

Deus, cùm egrederéris in conſpectu pópuli tui, * cùm pertransíres in deſerto,

Terra mota eſt; * étenim cœli diſtillavérunt à fácie Dei Sínai, à fácie Dei Iſrael.

Plúviam voluntáriam ſegregábis, Deus, hæreditáti tuæ; * & infirmáta eſt, tu verò perfeciſti eam.

Animália tua habitábunt in ea: * paraſti in dulcédine tua páuperi, Deus.

Diviſio Pſalmi 67.

DOminus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multâ.

Rex virtútum dilecti, dilecti; * & ſpeciéi domûs divídere ſpólia.

Si dormiátis inter médios cleros, pennæ columbæ deargentátæ, * & poſterióra dorſi ejus in pallóre auri.

Dum diſcernit cœleſtis reges ſuper eam, * nive dealbabuntur in Selmon.

Mons Dei, mons pinguis; * mons coagulátus, mons pinguis.

Ut quid ſuſpicámini montes coagulátos? * mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo; étenim Dóminus habitábit in finem.

Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dñus in eis in Sina, in ſancto.

Aſcendiſti in altum, cepiſti captivitátem: * accepiſti dona in homínibus.

Etenim non credentes, * inhabitáre Dóminum Deum.

Benedictus Dóminus die quotídie: * prósperum iter fáciet nobis Deus ſalutárium noſtrórum.

Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; * & Dómini Dómini éxitus mortis.

Verúmtamen Deus confringet cápita inimicórum ſuórum, * vérticem capílli perambulántium in delictis ſuis.

Dixit Dóminus: Ex Baſan convertam, * convertam in profúndum maris;

Ut intingátur pes tuus in ſánguine, * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipſo.

Vidérunt ingreſſus tuos, Deus, * ingreſſus Dei mei, Regis mei qui eſt in ſancto.

Prævenérunt príncipes conjuncti pſalléntibus, * in médio juvenculárum tympaniſtriárũ.

Altera diviſio Pſalmi 67.

IN eccléſiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Iſrael,

Ibi Bénjamin adoleſcéntulus * in mentis exceſſu.

Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zabúlon, príncipes Néphthali.

Manda, Deus, virtúti tuæ: * confirma hoc, Deus, quod operátus es in nobis.

A templo tuo in Jerúſalem,* tibi ófferent reges múnera.

Increpa feras arúndinis; congregátio taurórum in vaccis populórum, * ut exclúdant eos qui probáti ſunt argento.

Díſſipa gentes quæ bella volunt:* vénient legáti ex Ægypto; Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo; * psállite Dómino.

Psállite Deo qui ascendit ſuper cœlum cœli * ad orientem.

Ecce dabit voci ſuæ vocem virtútis: * date glóriam Deo.

Super Iſrael magnificéntia ejus,*& virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in ſanctis ſuis; Deus Iſrael ipſe dabit virtútem & fortitúdinem plebi ſuæ: * benedictus Deus.

Ant. Dóminus dabit verbũ evangelizántibus: Deus Iſrael ipſe dabit fortitúdinem plebi ſuæ.

Ant. 8. G. Dómine.

Pſalmus 88.

MIſericórdias Dómini * in æternum cantábo.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábo veritátẽ tuam in ore meo;

Quóniam dixiſti: In æternum miſericórdia ædificábitur in cœlis, * præparábitur véritas tua in eis.

Diſpóſui teſtamentum eléctis meis; * jurávi David ſervo meo:

Usque in æternum præparábo ſemen tuum, * & ædificábo in generatiónem & generatiónem ſedem tuam.

Confitebuntur cœli mirabília tua, Dómine; * étenim veritátem tuam in ecclésia ſanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino? * ſímilis erit Deo in filiis Dei?

Deus, qui glorificátur in concílio ſanctórum; * magnus & terríbilis ſuper omnes qui in circúitu ejus ſunt.

Dómine Deus virtútum, quis ſímilis tibi? * potens es, Dómine; & véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris poteſtáti maris; * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliaſti ſicut vulnerátum, ſuperbum: * in bráchio virtútis tuæ diſperſiſti inimícos tuos.

Tui ſunt cœli, & tua eſt terra: * orbem terræ & plenitúdinem ejus tu fundaſti;

Aquilónem & mare tu creaſti: * Thabor & Hermon in nómine tuo exultábunt.

Tuum bráchium cum poténtia: * firmétur manus tua, & exaltétur déxtera tua.

Juſtítia & judícium præparátio ſedis tuæ; * miſericórdia & véritas præcédent fáciem tuam.

Diviſio Pſalmi 88.

BEátus pópulus qui ſcit jubilatiónem: * Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt,

Et in nómine tuo exultábunt totâ die, * & in juſtítia tua exaltabuntur;

Quóniam glória virtútis eórum tu es, * & in beneplácito tuo exaltábitur cornu noſtrũ.

Quia Dómini eſt aſſúmptio noſtra, * & Sancti Iſrael regis noſtri.

Tunc locútus es in viſióne ſanctis tuis, & dixiſti: * Póſui adjutórium in potente, & exaltávi electum de plebe mea.

Invéni David ſervum meũ, * óleo ſancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei, * & bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * & filius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam à fácie ipsíus inimícos ejus, * & odientes eum in fugam convertam.

Et véritas mea, & miſericórdia mea cum ipſo, *. & in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus, * & in flumínibus déxteram ejus.

Ipſe invocábit me: Pater meus es tu, * Deus meus, & ſusceptor ſalútis meæ.

Et ego primogénitum ponam illum, * excelſum præ régibus terræ.

In æternum ſervábo illi miſericórdiam meam, * & teſtamentum meum fidéle ipſi;

Et ponam in ſéculum ſéculi ſemen ejus, * & thronum ejus ſicut dies cœli.

Si autem derelíquerint filii ejus legem meam, * & in judíciis meis non ambuláverint;

Si juſtítias meas profanáverint, * & mandáta mea non cuſtodíerint,

Viſitábo in virga iniquitátes eórum, * & in verbéribus peccáta eórum.

Miſericórdiam autem meam non diſpergam ab eo, * neque nocébo in veritáte mea;

Neque profanábo teſtamentũ meum; * & quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.

Altera diviſio Pſalmi 88.

Semel jurávi in ſancto meo, * ſi David méntiar:

Semen ejus in æternum manébit; * & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo,

Et ſicut luna perfecta in æternum, * & teſtis in cœlo fidélis.

Tu veró repuliſti & deſpexiſti, * diſtuliſti Chriſtum tuum.

Everriſti teſtamentum ſervi tui, * profanaſti in terra ſanctuárium ejus.

Deſtruxiſti omnes ſepes ejus, * poſuiſti firmamentum ejus formídinem.

Diripuérunt eum omnes transeuntes viam: * factus eſt oppróbrium vicínis ſuis.

Exaltaſti déxteram depriméntium eum: * lætificaſti omnes inimícos ejus.

Avertiſti adjutórium gládii ejus, * & non es auxiliátus ei in bello.

Deſtruxiſti eum ab emundatióne; * & ſedem ejus in terram colliſiſti.

Minoraſti dies témporis ejus: * perfudiſti eum confuſióne.

Uſquequò, Dómine, avertis in finem? * exardeſcet ſicut ignis ira tua?

Memorâte quæ mea ſubſtántia : * numquid enim vanè conſtituiſti omnes filios hóminum?

Quis eſt homo qui vivet, & non vidébit mortem? * éruet ánimam ſuam de manu ínferi?

Ubi ſunt miſericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * ſicut juraſti David in veritáte tua?

Memor eſto, Dómine, oppróbrii ſervórum tuórum, * quod contínui in ſinu meo, multárum géntium;

Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine, * quod exprobravérunt commutatiónem Chriſti tui.

Benedictus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt, & in nómine tuo exultábunt totâ die, & in juſtítia tua exaltabuntur.

℣. Ténebræ non obſcurabuntur à te, Dómine; ℟. Et nox ſicut dies illuminábitur. *Pſ.* 138.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Cognoscant quia nomen tibi Dóminus : ℟. Tu ſolus Altíſſimus in omni terra. *Pſ.* 82.

AD LAUDES.

Ant. 4. f. Audi.

Pſalmus 80.

EXultáte Deo adjutóri noſtro : * jubiláte Deo Jacob.

Súmite pſalmum, & date tympanum, * pſaltérium jucundum cum cíthara.

Buccináte in Neoménia tuba, * in inſigni die ſolemnitátis veſtræ;

Quia præceptum in Iſrael eſt, * & judícium Deo Jacob.

Teſtimónium in Joſeph póſuit illud, cùm exíret de terra Ægypti : * linguam quam non nóverat, audívit.

Divertit ab onéribus dorſum ejus : * manus ejus in cóphino ſerviérunt.

In tribulatióne invocaſti me, & liberávi te : * exaudívi te in abſcóndito tempeſtátis; probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi, pópulus meus, & conteſtábor te : * Iſrael, ſi audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim ſum Dóminus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti: * dilála os tuum, & implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam; * & Iſrael non intendit mihi.

Et dimíſi eos ſecundùm deſidéria cordis eórum : * ibunt in adinventiónibus ſuis.

Si pópulus meus audiſſet me; * Iſrael ſi in viis meis ambulaſſet,

Pro níhilo fórſitan inimícos eórum humiliaſſem, * & ſuper tribulantes eos miſiſſem manum meam.

Inimíci Dómini mentiti ſunt ei; * & erit tempus eórum in ſécula.

Et cibávit eos ex ádipe frumenti; * & de petra, melle ſaturávit eos.

Ant. Audi, pópulus meus, & conteſtábor te : ego ſum Dóminus Deus tuus.

Ant. 1. g. Parátum.

Pſalmus 107.

PArátum cor meum, Deus, parátũ cor meum : * cantábo & pſallam in glória mea.

Exurge, glória mea ; exurge, pſaltérium & cíthara : * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine, * & pſallam tibi in natiónibus ;

Quia magna eſt ſuper cœlos miſericórdia tua, * & usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus;* & ſuper omnem terram glória tua ;

Ut liberentur dilecti tui : * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me.

Ant. Parátum cor meum, Deus ; exurgam dilúculo : confitébor tibi, Dómine.

Ant. 6. F. Dómine.

Diviſio Pſalmi 107.

DEus locútus eſt in ſancto ſuo : * exultábo, & dívidam Síchimam, & convallem tabernaculórum dimétiar.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes ; * & Ephraim ſuſcéptio cápitis mei.

Juda rex meus : * Moab lebes ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum : * mihi alienígenæ amíci facti ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam ? * quis dedúcet me usque in Idumæam ?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos ? * & non exíbis, Deus, in virtútibus noſtris ?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem:* & ipſe ad níhilum dedúcet inimícos noſtros.

Ant. Dómine, vana ſalus hóminis : in Deo faciémus virtútem.

Ant. 8. c. Deus.

In Feriis, Canticum Annæ.

1. Reg. 2.

EXultávit cor meum in Dómino, * & exaltátum eſt cornu meum in Deo meo.

Dilatátum eſt os meum ſuper inimícos meos, * quia lætáta ſum in ſalutári tuo.

Non eſt ſanctus, ut eſt Dóminus ; neque enim eſt álius extra te : * & non eſt fortis ſicut Deus noſter.

Nolíte multiplicáre loqui ſublímia, gloriantes : * recédant vétera de ore veſtro ;

Quia Deus ſcientiárum Dóminus eſt, * & ipſi præparantur cogitatiónes.

Arcus fórtiũ ſuperátus eſt ; * & infirmi accincti ſunt róbore.

Repléti priùs pro pánibus ſe locavérunt ; * & famélici ſaturáti ſunt,

Donec ſtérilis péperit plúrimos ; * & quæ multos habébat filios, infirmáta eſt.

Dóminus mortíficat,& vivíficat ; * dedúcit ad ínferos, & redúcit.

Dóminus páuperem facit, & ditat ; * humíliat & ſúblevat.

Súſcitat de púlvere egénum, * & de ſtércore élevat páuperem ;

Ut ſédeat cum princípibus,* & sólium glóriæ téneat.

Dómini enim ſunt cárdines terræ, * & póſuit ſuper eos orbem.

Pedes ſanctórum ſuórum ſervábit, & ímpii in ténebris conticescent; * quia non in fortitúdine ſua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adverſárii ejus; * & ſuper ipſos in cœlis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, & dabit impérium regi ſuo, * & ſublimábit cornu chriſti ſui.

Ant. Deus ſcientiárum Dóminus eſt, & ipſi præparantur cogitatiónes.

[*In Feſtis, Canticum.*
1. Paral. 29.

BEnedictus es, Dómine, Deus Iſrael patris noſtri,* ab æterno in æternum.

Tua eſt, Dómine, magnificéntia, & poténtia, & glória, atque victória; * & tibi laus.

Cuncta enim quæ in cœlo ſunt & in terra, * tua ſunt.

Tuum, Dómine, regnum; * & tu es ſuper omnes príncipes.

Tuæ divítiæ, & tua eſt glória: * tu domináris ómnium.

In manu tua virtus & poténtia: * in manu tua magnitúdo, & impérium ómnium.

Nunc ígitur, Deus noſter, confitémur tibi,* & laudámus nomen tuum ínclytum.]

Ant. 5. a. Annúntiat Dóminus.

Pſalmus 147.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum,* lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te.

Qui póſuit fines tuos pacē,* & ádipe fruménti sátiat te;

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam,* nébulā ſicut cínerem ſpargit;

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas: * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſrael.

Non fecit táliter omni natióni,* & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. Annúntiat Dóminus verbum ſuum Jacob, & judícia ſua Iſrael: non fecit táliter omni natióni.

Capitulum. 1. Petr. 2.

VOs genus electum, regále ſacerdótium, gens ſancta, pópulus acquiſitiónis; ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen ſuum.

Hymnus.

DIgnas quis, ô Deus, tibi
Laudes rependat, qui tuo
Pellis tenébras lúmine,
Salútis & monſtras viam?

Tu, quam jubes, donas fidem:
Hæc cúltui præeſt tuo;
Hæc mentis erróres fugat;
Hæc corda ſurſum dírigit.

Te deſtitúta ſpíritu
Nil pompa ſacrórum juvat:
Secréta puri blándiùs
Tibi litábunt péctoris.

Vox inde cordi cónſona
Vectígal exolvet ſuum,
Et ad ſalútem líbero
Prométur ore véritas.

O, qui ſuperbos réſpuis,
Et ſímplices amas, Deus;
Ut creſcat in nobis fides,
Cordis tumórem cómprime.
Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui fidem
Cruóre fundávit ſuo:
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

℣. Declarátio ſermónū tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis, ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. *d.* Illúminet.

Pſalmus 66.

Deus miſereátur noſtrî, & benedícat nobis: * illúminet vultum ſuum ſuper nos, & miſereátur noſtrî;

Ut cognoſcámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus ſalutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, * confiteantur tibi pópuli omnes.

Lætentur & exultent gentes, quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * & gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum ſuum.

Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus; * & métuant eum omnes fines terræ.

Pſalmus 89.

Domine, refúgium factus es nobis, * à generatióne in generatiónem.

Priusquàm montes fierent, aut formarétur terra & orbis, * à ſéculo & usque in ſéculum tu es Deus.

Ne avertas hóminem in humilitátem; * & dixiſti: Convertímini, filii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tanquam dies heſterna quæ prætériit, & cuſtódia in nocte;

Quæ pro nihilo habentur, * eórum anni erunt.

Manè ſicut herba tránſeat, manè flóreat & tránſeat: * véſpere décidat, indúret & areſcat;

Quia defécimus in ira tua, * & in furóre tuo turbáti ſumus.

Poſuiſti iniquitátes noſtras in conſpectu tuo, * ſéculum noſtrum in illuminatióne vultûs tui;

Quóniam omnes dies noſtrì defecérunt, & in ira tua defécimus: * anni noſtri ſicut aránea meditabuntur.

Dies annórum noſtrórum in ipſis ſeptuaginta anni: * ſi autem in potentátibus octoginta anni,

Et ámplius eórum * labor & dolor.

Quóniam ſupervénit manſuetúdo, * & corripiémur.

Diviſio Pſalmi 89.

Quis novit poteſtátem iræ tuæ, * & præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam ſic notam fac, * & erudítos corde in ſapiéntia.

Convértere, Dómine, úsquequò? * & deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos.

Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ ; * & exultávimus, & delectáti ſumus ómnibus diébus noſtris.

Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, * annis quibus vídimus mala.

Réſpice in ſervos tuos, & in ópera tua ; * & dírige filios eórum.

Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos : & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos ; * & opus mánuum noſtrárum dírige.

Ant. Illúminet Dóminus vultum ſuum ſuper nos ; ut cognoſcámus in terra viam tuã, Dómine. *Pſ. 66.*

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Credo.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea ; * quem timébo ?

Dóminus protector vitæ meæ ; * à quo trepidábo ?

Dum apprópiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ :

Ut vídeam voluptátem Dómini, * & viſitem templum ejus.

Quóniam abſcondit me in tabernáculo ſuo : * in die malórum protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me, * & nunc exaltávit caput meum ſuper inimícos meos.

Circuívi & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis : * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Diviſio Pſalmi 26.

EXaudi, Domine, vocem meam quâ clamávi ad te : * miſerére meî, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, Exquiſívit te fácies mea : * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me : * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto, ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus ;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me : * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua ; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántiũ me ; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, viríliter age ; * & confortétur cor tuum, & ſúſtine Dóminum.

Pſalmus 83.

QUàm dilecta tabernácula tua, Dómine virtútum ! * concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum & caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim paſſer invénit ſibi domum, * & turtur nidum ſibi, ubi ponat pullos ſuos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus & Deus meus!

Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine: * in ſécula ſeculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus eſt auxílium abs te: * aſcenſiónes in corde ſuo diſpóſuit, in valle lacrymárum, in loco quem póſuit.

Etenim benedictiónem dabit legiſlátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine, Deus virtútum, exaudi oratiónem meam, * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protector noſter, áſpice, Deus, * & réſpice in fáciem chriſti tui;

Quia mélior eſt dies una in átriis tuis * ſuper míllia.

Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, * magìs quàm habitáre in tabernáculis peccatórum;

Quia miſericórdiam & veritátem díligit Deus; * grátiam & glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo qui ſperat in te.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium. *Pſ.* 26.

Capitulum. Hebr. 11.

EST fides ſperandárum ſubſtántia rerum, argumentum non apparéntium.

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * Quam abſcondiſti timéntibus te! Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te, * Quam abſcondiſti. Glória Patri. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; ℟. Sed non ut lex tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 8. *G.* Veníte, filii.

Pſalmus 22.

DOminus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco páſcuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, & báculus tuus, * ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tríbulant me.

Impinguaſti in óleo caput meum: * & calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

Et miſericórdia tua ſubſequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dñi, * in longitúdinem diérum.

Pſalmus 33.

BEnedícam Dóminum in omni témpore: * ſemper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant manſuéti, & lætentur.

Magnificáte Dóminum mecum; * & exaltémus nomen ejus in idipſum.

Exquiſívi Dóminum; & exaudívit me, * & ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, & illuminámini; * & fácies veſtræ non confundentur.

Iſte pauper clamávit; & Dóminus exaudívit eum, * & de ómnibus tribulatiónibus ejus ſalvávit eum.

Immittet ángelus Dómini in circúitu timéntium eum; * & erípiet eos.

Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus: * beátus vir qui ſperat in eo.

Timéte Dóminum, omnes ſancti ejus; * quóniam non eſt inópia timéntibus eum.

Dívites eguérunt & eſuriérunt; * inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono.

Diviſio Pſalmi 33.

VEníte, fílii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.

Quis eſt homo qui vult vitam, * díligit dies vidére bonos.

Próhibe linguam tuam à malo; * & lábia tua ne loquantur dolum.

Diverte à malo, & fac bonum: * inquíre pacem, & perſéquere eam.

Oculi Dómini ſuper juſtos, * & aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dómini ſuper faciéntes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt juſti; & Dóminus exaudívit eos; * & ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta eſt Dóminus iis qui tribuláto ſunt corde, * & húmiles ſpíritu ſalvábit.

Multæ tribulatiónes juſtórum; * & de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum: * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péſſima; * & qui odérunt juſtum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas ſervórum ſuórum; * & non delinquent omnes qui ſperant in eo.

Ant. Veníte, fílii, audíte me: timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Capitulum. Jac. 2.

SIcut corpus ſine ſpíritu mórtuum eſt, ita & fides ſine opéribus mórtua eſt.

℟. *br.* Greſſus meos dírige, Dómine, * Secundùm elóquium tuum. Greſſus. ℣. Ut cuſtódiam * mandáta tua, * Secundùm elóquium tuum. Glória. Greſſus.

℣. Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; ℟. Quia mandátis tuis crédidi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Teſtimónia.

Pſalmus 79.

QUi regis Iſrael, inténde; * qui dedúcis velut ovem Joſeph.

Qui ſedes ſuper Chérubim, * manifeſtáre coram Ephraim, Bénjamin, & Manaſſe.

Excita poténtiam tuam ; * & veni, ut ſalvos fácias nos.

Deus, converte nos, & oſtende fáciem tuam ; * & ſalvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quouſque iraſcéris ſuper oratiónem ſervi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * & potum dabis nobis in lácrymis in menſúra?

Poſuiſti nos in contradictiónem vicínis noſtris; * & inimíci noſtri ſubſannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Diviſio Pſalmi 79.

[Dómine] víneam de Ægypto tranſtuliſti : * ejeciſti gentes,&plantaſti eam.

Dux itíneris fuiſti in conſpectu ejus : * plantaſti radíces ejus, & implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * & arbuſta ejus cedros Dei.

Extendit pálmites ſuos uſque ad mare, * & uſque ad flumen propágines ejus.

Ut quid deſtruxiſti macériem ejus; * & vindémiant eam omnes qui prætergrediuntur viam?

Exterminávit eam aper de ſylva, * & ſinguláris ferus depaſtus eſt eam.

Deus virtútum, convértere : * réſpice de cœlo, & vide, & viſita víneam iſtam.

Et pérfice eam quam plantávit déxtera tua, * & ſuper filium hóminis quem confirmaſti tibi.

Incenſa igni, & ſuffoſſa : * ab increpatióne vultûs tui períbunt.

Fiat manus tua ſuper virum déxteræ tuæ, * & ſuper filium hóminis quem confirmaſti tibi.

Et non diſcédimus à te : * vivificábis nos, & nomen tuum invocábimus.

Dómine, Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Pſalmus 92.

Dóminus regnávit, decórem indútus eſt : * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc : * à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine : * elevavérunt flúmina vocem ſuam.

Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, * à vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris : * mirábilis in altis Dóminus.

Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis : * domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.

Ant. Teſtimónia tua, Dómine, credibília facta ſunt nimis. *Pſ.* 92.

Capitulum. Rom. 4.

Credenti in eum qui juſtíficat ímpium, reputátur fides ejus ad juſtítiam, ſecundùm propóſitum grátiæ Dei.

℟. *br.* Salvávit eos Dóminus, * Et credidérunt verbis ejus. Salvávit. ℣. Et laudavérunt * laudem ejus, * Et credidérunt. Glória Patri. Salvávit. *Pſ.* 105.

℣. In conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam : ℟. Re-

cordátus eſt miſericórdiæ ſuæ.
Pſ. 97.

AD VESPERAS.

Ant. 2. D. Crédidi.

Pſalmus 115.

CRédidi, propter quod locútus ſum; * ego autem humiliátus ſum nimis.

Ego dixi in exceſſu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retríbuit mihi?

Cálicem ſalutáris accípiam, * & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretióſa in conſpectu Dómini mors Sanctórum ejus.

O Dómine, quia ego ſervus tuus; * ego ſervus tuus, & fílius ancíllæ tuæ.

Dirupiſti víncula mea; * tibi ſacrificábo hóſtiam laudis, & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam in conſpectu omnis pópuli ejus, * in átriis domûs Dómini, in médio tui, Jerúſalem.

Ant. Crédidi, propter quod locútus ſum; ego autem humiliátus ſum nimis.

Ant. 1. g. Confitébor.

Pſalmus 137.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audiſti verba oris mei.

In conſpectu angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútē.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longè cognoſcit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Ant. Confitébor nómini tuo, Dómine, ſuper miſericórdia tua & veritáte tua.

Ant. 7. d. Generátio.

Pſalmus 144.

EXaltábo te, Deus meus rex; * & benedícam nómini tuo in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Per ſíngulos dies benedícam tibi; * & laudábo nomen tuum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * & magnitúdinis eius non eſt finis.

Generátio & generátio laudábit ópera tua, * & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ ſanctitátis tuæ loquentur, * & mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent, * & magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ ſuavitátis tuæ eructábunt, * & juſtitiâ tuâ exultábunt.

Ant. Generátio & generátio laudábit ópera tua, & potentiam tuam pronuntiábunt.

Ant. 4. *D.* Fidélis.

Diviſio Pſalmi 144.

Miſerátor & miſéricors Dóminus; * pátiens, & multùm miſéricors.

Suávis Dóminus univerſis, * & miſeratiónes ejus ſuper ómnia ópera ejus.

Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; * & ſancti tui benedícant tibi.

Glóriam regni tui dicent, * & poténtiam tuam loquentur;

Ut notam fáciant fíliis hóminum poténtiam tuam, * & glóriâ magnificéntiæ regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium ſeculórum; * & dominátio tua in omni generatióne & generatiónem.

Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Allevat Dóminus omnes qui córruunt, * & érigit omnes eliſos.

Oculi ómniũ in te ſperant, Dómine; * & tu das eſcam illórũ in témpore opportúno.

Aperis tu manum tuam, * & imples omne ánimal benedictióne.

Ant. Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Ant. 8. c. Prope eſt Dñus.

Altera diviſio Pſalmi 144.

Juſtus Dóminus in ómnibus viis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Prope eſt Dóminus ómnibus invocántibus eum, * ómnibus invocántibus eum in veritáte.

Voluntátem timéntium ſe fáciet, & deprecatiónem eórum exáudiet, * & ſalvos fáciet eos.

Cuſtódit Dóminus omnes diligentes ſe, * & omnes peccatóres diſperdet.

Laudatiónem Dómini loquétur os meum; * & benedícat omnis caro nómini ſancto ejus in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Ant. Prope eſt Dóminus ómnibus invocántibus eum in veritáte.

Capitulum. Rom. 10.

Corde créditur ad juſtítiam, ore autem conféſſio fit ad ſalútem; dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim eſt diſtínctio Judæi & Græci: nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes qui invocant illum.

Hymnus.

O Fortis, ô clemens Deus,
Salútis auctor, tu fidem
Noſtris potenter ínſere,
Germen ſalútis, córdibus.

Hinc omne robur dúcimus:
Hæc arma nobis; hoc manus
Protecta ſcuto, flámmea
Retundet hoſtis ſpícula.

Hinc fúndimus preces tibi
Sacri ſub umbra nóminis,
Quo nítitur ſpes ómnium
Uno ſalútis pignore.

Placátus illo nómine,
Labántibus feres opem,
Dabiſque, ſanctam dégener
Ne vita deturpet fidem.

Sit laus Patri, laus Fílio;

Par ſit tibi laus, Spíritus,
Infúſa per quem córdibus
Relúcet imis véritas. Amen.

℣. Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Potens eſt Dóminus, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 1. f. Salvum me fac.

Pſalmus 11.

SAlvum me fac, Dómine, quóniam defécit ſanctus; * quóniam diminútæ ſunt veritátes à filiis hóminum.

Vana locúti ſunt unuſquiſque ad próximum ſuum: * lábia dolóſa, in corde & corde lócuti ſunt.

Diſperdat Dóminus univerſa lábia dolóſa, * & linguam magníloquam;

Qui dixérunt: Linguam noſtram magnificábimus, lábia noſtra à nobis ſunt: * quis noſter Dóminus eſt?

Propter miſériam inopum, & gémitum páuperum, * nunc exurgam, dicit Dóminus.

Ponam in ſalutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia caſta: * argentum igne examinátum, probátum terræ, purgátum ſéptuplum.

Tu, Dómine, ſervábis nos; * & cuſtódies nos à generatióne hac in æternum.

In circúitu ímpii ámbulant: * ſecundùm altitúdinem tuam multiplicaſti fílios hóminum.

Pſalmus 38.

DIxi: Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódiam, * cùm conſiſteret peccátor advérsùm me.

Obmútui, & humiliátus ſum, & ſilui à bonis; * & dolor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum intra me, & in meditatióne mea exardeſcet ignis: * locútus ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, & númerum diérum meórum, quis eſt; * ut ſciam quid deſit mihi.

Ecce menſurábiles poſuiſti dies meos; * & ſubſtántia mea tanquam níhilum ante te.

Verúmtamen univerſa vánitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertranſit homo; * ſed & fruſtrà conturbátur.

Theſaurízat, * & ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt expectátio mea? nonne Dóminus? * & ſubſtántia mea apud te eſt.

Diviſio Pſalmi 38.

AB ómnibus iniquitátibus meis érue me: * oppróbrium inſipienti dediſti me.

Obmútui, & non apérui os meum; * quóniam tu feciſti.

Amove à me plagas tuas: * à fortitúdine manûs tuæ ego deféci.

In increpatiónibus propter iniquitátem corripuiſti hóminem, & tabéſcere feciſti ſicut aráneam ánimam ejus: * verúmtamen vanè conturbátur omnis homo.

Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam: * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne ſíleas, quóniam ádvena ego ſum apud te, & peregrínus, * ſicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer, priusquàm ábeam; * & ámpliùs non ero.

Ant. Salvum me fac, Dómine, quóniam diminútæ ſunt veritátes à filiis hóminum. *Pſ.* 11.

FERIA SEXTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. Veníte, adorémus, & procidámus ante Deum: * Plorémus coram Dómino qui fecit nos.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

JAm sánctius moves opus,
Tecum, Deus, delíberans:
Mundo recenti príncipem,
Tibique præcónem paras.

Homo creátur: hunc ſacro
Cœleſtis oris hálitu
Succendis, & vivam tuî
Spiráre das imáginem.

Ergo per omnes æquoris,
Tellúris omnes & ſinus
Regnábit: at, memor ſuî,
Deo minórem ſe gerat.

Heu, cæca cordis právitas!
Jugum rebellis éxcutit;
Deo ſuperbus nec timet
Æquáre pulvis vérticem.

Hinc quanta lúctuum cohors
Incumbit orbi pérdito!
O Chriſte, ni feras opem,
Spes tota ſontes déſerat.

Qui nos creávit, laus Patri;
Qui nos redémit, Fílio;
Cujus movémur hálitu,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 7. b. Contriſtátus ſum.

Pſalmus 51.

QUid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Totâ die injuſtítiam cogitávit lingua tua: * ſicut novácula acúta feciſti dolum.

Dilexiſti malítiam ſuper benignitátem, * iniquitátem magis quàm loqui æquitátem.

Dilexiſti ómnia verba præcipitatiónis, * lingua dolóſa.

Proptéreà Deus déſtruet te in finem: * evellet te, & emigrábit te de tabernáculo tuo, & radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt juſti, & timébunt, & ſuper eum ridébunt; * & dicent: Ecce homo qui non póſuit Deum adjutórem ſuum;

Sed ſperávit in multitúdine divitiárum ſuárum, * & prævăluit in vanitáte ſua.

Ego autem ſicut olíva fructífera in domo Dei: * ſperávi in miſericórdia Dei in ætérnum, & in ſéculum ſéculi.

Confitébor tibi in ſéculum, quia feciſti; * & expectábo nomen tuum, quóniam bonum eſt in conſpectu ſanctórum tuórum.

Pſalmus 54.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpéxeris deprecatiónem meam: * inténde mihi, & exaudi me.

Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, * & conturbátus ſum à voce inimíci, & à tribulatióne peccatóris;

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes, * & in ira moleſti erant mihi.

Cor meum conturbátum eſt in me, * & formído mortis cécidit ſuper me.

Timor & tremor venérunt ſuper me, * & contexérunt me ténebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? * & volábo, & requieſcam.

Ecce, elongávi fúgiens, * & manſi in ſolitúdine.

Expectábam eum qui ſalvum me fecit à puſillanimitáte ſpíritûs, * & tempeſtáte.

Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum; * quóniam vidi iniquitátem & contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam ſuper muros ejus iníquitas; * & labor in médio ejus, & injuſtítia.

Et non defécit de platéis ejus * uſúra & dolus.

Quóniam ſi inimícus meus maledixiſſet mihi, * ſuſtinuiſſem útique;

Et ſi is qui óderat me, ſuper me magna locútus fuiſſet, * abſcondiſſem me fórſitan ab eo.

Tu veró, homo unánimis, * dux meus & notus meus;

Qui ſimul mecum dulces capiébas cibos; * in domo Dei ambulávimus cum conſenſu.

Véniat mors ſuper illos, * & deſcendant in infernum vivéntes;

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi; * & Dóminus ſalvábit me.

Diviſio Pſalmi 54.

VEſperè, & manè, & merídiè narrábo & annuntiábo; * & exáudiet vocem meam.

Rédimet in pace ánimam meam ab his qui appropinquant mihi; * quóniam inter multos erant mecum.

Exáudiet Deus, & humiliábit illos, * qui eſt ante ſécula.

Non enim eſt illis commutátio, & non timuérunt Deum: * extendit manum ſuam in retribuendo.

Contaminavérunt teſtamentum ejus, diviſi ſunt ab ira vultûs ejus; * & appropinquávit cor illíus.

Molliti ſunt ſermónes ejus ſuper óleum; * & ipſi ſunt jácula.

Jacta ſuper Dóminum curam tuam, & ipſe te enútriet: * non dabit in æternum fluctuatiónem juſto.

Tu veró, Deus, * dedúces eos in púteum intéritûs.

Viri ſánguinū & dolóſi non dimidiábunt dies ſuos; * ego autem ſperábo in te, Dómine.

Ant. Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, & conturbátus ſum; quóniam declinavérunt in me iniquitátes. *Pſ.* 54.

Ant. 2. D. Ab inſurgéntibus in me.

Pſalmus 58.

ERipe me de inimícis meis, Deus meus; * & ab inſurgéntibus in me líbera me.

Eripe me de operántibus iniquitátem, * & de viris sánguinum ſalva me;

Quia ecce cepérunt ánimam meá: * irruérunt in me fortes.

Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine; * ſine iniquitáte cucurri, & direxi.

Exurge in occurſum meum, & vide; * & tu, Dómine Deus virtútum, Deus Iſrael.

Intende ad viſitandas omnes gentes: * non miſereáris ómnibus qui operantur iniquitátem.

Convertentur ad véſperá; * & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ecce loquentur in ore ſuo, & gládius in lábiis eórum; * quóniam quis audívit?

Et tu, Dómine, deridébis eos: * ad níhilum dedúces omnes gentes.

Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam, quia Deus ſuſceptor meus es: * Deus meus, miſericórdia ejus prævéniet me.

Diviſio Pſálmi 58.

DEus oſtendet mihi ſuper inimícos meos: * ne occídas eos, nequando obliviſcantur pópuli mei.

Diſperge illos in virtúte tua, * & depóne eos, protector meus, Dómine.

Delictum oris eórum, ſermónem labiórum ipſórum; * & comprehendantur in ſupérbia ſua.

Et de execratióne & mendácio annuntiabuntur in conſummatióne; * in ira conſummatiónis, & non erunt.

Et ſcient quia Deus dominábitur Jacob, * & finium terræ.

Convertentur ad véſperam; & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ipſi diſpergentur ad manducandum; * ſi verò non fúerint ſaturáti, & murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam, * & exultábo manè miſericórdiam tuam;

Quia factus es ſuſceptor meus & refúgium meum * in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus, tibi pſallam, quia Deus ſuſceptor meus es: * Deus meus, miſericórdia mea.

Pſalmus 60.

EXaudi, Deus, deprecatiónem meam: * intende oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi, dum anxiarétur cor meum: * in petra exaltaſti me.

Deduxiſti me, quia factus es ſpes mea, * turris fortitúdinis à fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in ſécula: * prótegar in velamento alárum tuárum;

Quóniam tu, Deus meus, exaudiſti oratiónem meam, * dediſti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies ſuper dies regis adjícies, * annos ejus uſque in diem generatiónis & generatiónis.

Pérmanet in æternum in conſpectu Dei: * miſericórdiam & veritátem ejus quis requíret?

Sic pſalmum dicam nomini tuo in ſéculú ſéculi, * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. Ab inſurgéntibus in me líbera me, Dómine; quia irruérunt in me fortes. *Pſ.* 58.

Ant. 4. a. In conſpectu.

Pſalmus 68.

SAlvum me fac, Deus, * quóniam intravérunt aquæ usque ad ánimam meam.

Infixus ſum in limo profundi, * & non eſt ſubſtántia.

Veni in altitúdinem maris, * & tempeſtas demerſit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ ſunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum ſpero in Deum meum.

Multiplicáti ſunt ſuper capillos cápitis mei, * qui odérunt me gratìs.

Confortáti ſunt qui perſecúti ſunt me inimíci mei injuſtè: * quæ non rápui, tunc exolvébam.

Deus, tu ſcis inſipiéntiam meam: * & delicta mea à te non ſunt abscóndita.

Non erubescant in me qui expectant te, Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundantur ſuper me, * qui quærunt te, Deus Iſrael.

Quóniam propter te ſuſtínui oppróbrium, * opéruit confúſio fáciem meam.

Extráneus factus ſum frátribus meis, & peregrínus fíliis matris meæ.

Quóniam zelus domûs tuæ comédit me, * & oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt ſuper me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam; * & factum eſt in oppróbrium mihi.

Et póſui veſtimentum meũ cilícium: * & factus ſum illis in parábolam.

Adversùm me loquebantur qui ſedébant in porta; * & in me pſallébant qui bibébant vinum.

Ego verò oratiónem meam ad te, Dómine: * tempus beneplácíti, Deus.

In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me, * in veritáte ſalútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infigar: * líbera me ab iis qui óderunt me, & de profundis aquárum.

Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum, * neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum.

Diviſio Pſalmi 68.

EXaudi me, Dómine, quóniam benigna eſt miſericórdia tua: * ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum réſpice in me.

Et ne avertas fáciem tuam à púero tuo: * quóniam tríbulor, velóciter exaudi me.

Intende ánimæ meæ, & líbera eam: * propter inimícos meos éripe me.

Tu ſcis impropérium meum, & confuſiónem meam, * & reveréntiam meam.

In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: * impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

Et ſuſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit; * & qui conſolarétur, & non invéni.

Et dedérunt in escam meam fel; * & in ſiti mea potavérunt me acéto.

Fiat menſa eórum coram ipſis in láqueum, * & in retributiónes, & in ſcándalum.

Obſcurentur óculi eórum, ne vídeant; * & dorſum eórum ſemper incurva.

Effúnde ſuper eos iram tuam; * & furor iræ tuæ comprehendat eos.

Fiat habitátio eórum deſerta; * & in tabernáculis eórum non ſit qui inhábitet;

Quóniam quem tu percusſiſti, perſecúti ſunt; * & ſuper dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem ſuper iniquitátem eórum; * & non intrent in juſtítiam tuam.

Deleantur de libro vivéntium; * & cum juſtis non ſcribantur.

Altera Diviſio Pſalmi 68.

EGo ſum pauper & dolens: * ſalus tua, Deus, ſuſcépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico, * & magnificábo eum in laude.

Et placébit Deo ſuper vítulum novellum, * córnua producentem & úngulas.

Vídeant páuperes, & læteentur: * quærite Deum, & vivet ánima veſtra;

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus, * & vinctos ſuos non deſpexit.

Laudent illum cœli & terra, * mare, & ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus ſalvam fáciet Sion, * & ædificabuntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * & hæreditáte acquírent eam.

Et ſemen ſervórum ejus posſidébit eam; * & qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Ant. In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

℣. Die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: ℟. Converſus ſum in ærumna mea, dum configitur ſpina. *Pſ.* 31.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Laudans invocábo Dóminum; ℟. Et ab inimícis meis ſalvus ero. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Auribus.

Pſalmus 53.

DEus, in nómine tuo ſalvum me fac, * & in virtúte tua júdica me.

Deus, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei;

Quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me, & fortes quæſiérunt ánimam meam, * & non propoſuérunt Deum ante conſpectum ſuum.

Ecce enim Deus ádjuvat me; * & Dóminus ſusceptor eſt ánimæ meæ.

Averte mala inimícis meis; * & in veritáte tua disperde illos.

Voluntáriè ſacrificábo tibi; * & confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam bonum eſt:

Quóniam ex omni tribulatióne eripuiſti me; * & ſuper inimícos meos deſpexit óculus meus.

Ant. Auribus pércipe, Dómine, verba oris mei; quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me.

Ant. 1. Deus meus.

Pſalmus 70.

In te, Dómine, ſperávi, non confúndar in ætérnum: * in juſtítia tua líbera me, & éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * & ſalva me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in locum munítum, * ut ſalvum me fácias;

Quóniam firmaméntum meum * & refúgium meum es tu.

Deus meus, *éripe* me de *manu peccatóris*, * & de manu *contra* legem agéntis, & iníqui;

Quóniam tu es patiéntia *mea*, Dómine: * Dómine, ſpes mea à juventúte mea.

In te *confirmátus* ſum ex *útero*: de *ventre* matris meæ *tu es protéctor* meus; * in te *cantátio* mea *ſemper*.

Tamquam prodígium factus *ſum multis*, * & tu adjútor *fortis*.

Repleátur os meum laude, *ut cantem glóriam* tuam, * *tota die* magnitúdinem tuam.

Ne projícias me in témpore ſenectútis: * cùm defécerit virtus mea, ne derelínquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi; * & qui cuſtodiébant ánimam meam, conſílium fecérunt in unum,

Dicentes: Deus derelíquit eum; perſequímini & comprehéndite eum, * quia non eſt qui erípiat.

Deus, ne elongéris à me: * Deus meus, in auxílium meum réſpice.

Confundántur & defíciant detrahéntes ánimæ meæ: * operiántur confuſióne & pudóre qui quærunt mala mihi.

Ego autem ſemper ſperábo: * & adjíciam ſuper omnem laudem tuam.

Ant. Deus meus, éripe me de manu peccatóris, quóniam tu es patiéntia mea.

Ant. 2. Lingua mea.

Diviſio Pſalmi 70.

Os meum annuntiábit juſtítiam tuam: * tota die ſalutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini: * Dómine, memorábor juſtítiæ tuæ ſolíus.

Deus, docuíſti me à juventúte mea: * & uſque nunc pronuntiábo mirabília tua.

Et uſque in ſenéctam & ſénium: * Deus, ne derelínquas me;

Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni quæ ventúra eſt,

Poténtiam tuam & juſtítiam tuam, Deus, uſque in altíſſima quæ fecíſti magnália: * Deus, quis ſímilis tibi?

Quantas oſtendíſti mihi tribulatiónes multas, & malas? * & converſus vivificáſti me, & de abyſſis terræ iterùm reduxíſti me.

Multiplicáſti magnificéntiam tuam; * & converſus, conſolátus es me.

Nam & ego confitébor tibi in vaſis pſalmi veritátem tuam, Deus: * pſallam tibi in cíthara, Sanctus Iſraël.

Exultábunt lábia mea cùm cantávero tibi: * & ánima mea, quam redemíſti.

Sed & lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, * cùm confúſi & revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. Lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, cùm confúſi & revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. 8. G. Cùm irátus fúeris.

In Feriis, Canticum Habacuc.

Cap. 3.

DOmine, audívi auditiónem tuam, * & tímui.

Dómine, opus tuum * in médio annórum vivífica illud.

In médio annórum notum fácies: * cùm irátus fúeris, miſericórdiæ recordáberis.

Deus ab Auſtro véniet, * & ſanctus de monte Pharan.

Opéruit cœlos glória ejus, * & laudis ejus plena eſt terra.

Splendor ejus ut lux erit, córnua in mánibus ejus: * ibi abſcóndita eſt fortitúdo ejus.

Ante fáciem ejus ibit mors; * & egrediétur diábolus ante pedes ejus.

Stetit, & menſus eſt terram: * aſpexit, & diſſolvit gentes; & contríti ſunt montes ſéculi.

Incurváti ſunt colles mundi * ab itinéribus æternitátis ejus.

Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ: * turbabuntur pelles terræ Mádian.

Numquid in flumínibus irátus es, Dómine? * aut in flumínibus furor tuus? vel in mari indignátio tua?

Qui aſcendes ſuper equos tuos, * & quadrígæ tuæ ſalvátio;

Súſcitans ſuſcitábis arcum tuum: * juramenta tríbubus quæ locútus es.

Flúvios ſcindes terræ: vidérunt te, & doluérunt montes; * gurges aquárum tránſiit.

Dedit abyſſus vocem ſuam: * altitúdo manus ſuas levávit.

Sol & luna ſtetérunt in habitáculo ſuo: * in luce ſagittárum tuárum ibunt, in ſplendóre fulgurantis haſtæ tuæ.

In frémitu conculcábis terram: * & in furóre obſtupefácies gentes.

Egreſſus es in ſalútem pópuli tui, * in ſalútem cum chriſto tuo.

Percuſſiſti caput de domo ímpii; * denudaſti fundamentum ejus usque ad collum.

Maledixiſti ſceptris ejus, cápiti bellatórum ejus, * veniéntibus ut turbo ad diſpergendum me.

Exultátio eórum, * ſicut ejus qui dévorat páuperem in abſcóndito.

Viam feciſti in mari equis tuis, * in luto aquárum multárum.

Audívi, & conturbátus eſt venter meus: * à voce contremuérunt lábia mea.

Ingrediátur putrédo in óſſibus meis, * & ſubter me ſcáteat;

Ut requieſcam in die tribulatiónis, * ut aſcendam ad pópulum accinctum noſtrum.

Ficus enim non florébit; * & non erit germen in víneis.

Mentiétur opus olívæ; * & arva non áfferent cibum.

Abſcindétur de ovíli pecus; * & non erit armentum in præſépibus.

Ego autem in Dómino gaudébo, * & exultábo in Deo Jeſu meo.

Deus Dóminus, fortitúdo mea, * & ponet pedes meos quaſi cervórum.

Et ſuper excelſa mea dedúcet me victor * in pſalmis canentem.

Ant. Cùm irátus fúeris, Dómine, miſericórdiæ recordáberis.

℣ *In Feſtis, Canticum.* Iſaïæ 26.

URbs fortitúdinis noſtræ Sion: * Salvátor ponétur in ea murus & antemurále.

Aperíte portas, * & ingrediátur gens juſta, cuſtódiens veritátem.

Vetus error ábiit: ſervábis pacem; * pacem, quia in te ſperávimus.

Speraſtis in Dómino in ſeculis æternis, * in Dómino Deo forti in perpétuum.

Quia incurvábit habitantes in excelſo, * civitátem ſublímem humiliábit.

Humiliábit eam uſque ad terram, * détrahet eam usque ad púlverem.

Conculcábit eam pes, * pedes páuperis, greſſus egenórum.

Sémita juſti recta eſt, * rectus callis juſti ad ambulandum.

Et in ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: * nomen tuum, & memoriále tuum in deſidério ánimæ.

Anima mea deſiderávit te in nocte; * ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

Cùm féceris judícia tua in terra, * juſtítiam diſcent habitatóres orbis.

Miſereámur ímpio, & non diſcet juſtítiam: * in terra ſanctórum iníqua geſſit, & non vidébit glóriam Dómini.

Dómine, exaltétur manus tua; * & non vídeant:

Vídeant, & confundantur zelantes pópuli; * & ignis hoſtes tuos dévoret.

Dómine, dabis pacem nobis; * ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis.]

Ant. 4. *D.* Laudábo.

Pſalmus 145.

LAuda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; pſallam Deo meo quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus; * in fíliis hóminum, in quibus non eſt ſalus.

Exíbit ſpíritus ejus, & revertetur in terram ſuam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus, cujus Deus Jacob adjútor ejus, ſpes ejus in Dómino Deo ipsius, * qui fecit cœlum & terram, mare, & ómnia quæ in eis ſunt.

Qui cuſtódit veritátem in ſéculum, facit judícium injúriam patiéntibus, * dat escam eſuriéntibus.

Dóminus ſolvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit elíſos: * Dóminus díligit juſtos.

Dóminus cuſtódit ádvenas: pupillum & víduam ſuſcípiet; * & vias peccatórum diſperdet.

Regnábit Dóminus in ſécula: * Deus tuus, Sion, in generatiónem & generatiónem.

Ant. Laudábo in vita mea Dóminum, qui facit judícium injúriam patiéntibus.

Capitulum. Iſaïæ 33.

DOmine, miſerére noſtri; te enim expectávimus: eſto bráchium noſtrum in mane, & ſalus noſtra in témpore tribulatiónis.

Hymnus.

ULtrícibus nos úndique
Dum ſáucias telis, Deus,
Quis ferre, te præter, queat
Mœréntibus ſolátium?

Mundus faceſſat: nil opis
Favóre præſtat fútili:
Fallácibus quin áſperat
Alitque fomentis malum.

Flagella nos terrent tua;
Non illa ſpem demunt tamen:
Quæ ferre nos jubes, Pater,
Fiunt medéla vúlnerum.

At ímpetus libídinum
Ferocientes cómprime;
Hæc vera nos vexant mala,
Sanáre quæ ſolus potes.

Quid ergo ceſſas? ingruunt
Intùs forìſque prælia;
Hoſti-ne præda mens erit
Chriſti redempta ſánguine?

Audis precantes: ánxiæ
Spes blanda jam menti redit:
O Chriſte, tetros mors tua
Mortis pavóres díſcutit.

Sit Trinitáti glória,
Quæ ſic flagellis quos amat
Exercet, ut cleméntiæ
Rurſum recordétur ſuæ.
Amen.

℣. Exultábo manè miſericórdiam tuam; ℟. Quia factus es ſuſceptor meus in die tribulatiónis. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. *G.* Per víſcera miſericórdiæ Dei noſtri viſitávit nos óriens ex alto, illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. c. Exurge.

Pſalmus 43.

DEus, áuribus noſtris audívimus, patres noſtri annuntiavérunt nobis opus * quod operátus es in diébus eórum, & in diébus antíquis.

Manus tua gentes diſpérdidit, & plantaſti eos: * affixiſti pópulos, & expuliſti eos.

Nec enim in gládio ſuo poſſedérunt terram, * & bráchium eórum non ſalvávit eos:

Sed déxtera tua, & bráchium tuum, & illuminátio vultûs tui; * quóniam complacuiſti in eis.

Tu es ipſe rex meus, & Deus meus, * qui mandas ſalútes Jacob.

In te inimícos noſtros ventilábimus cornu, * & in nómine tuo ſpernémus inſurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo ſperábo, * & gládius meus non ſalvábit me.

Salvaſti enim nos de affligéntibus nos, * & odientes nos confudiſti.

Diviſio Pſalmi 43.

IN Deo laudábimur totâ die; * & in nómine tuo confitébimur in ſæculum.

Nunc autem repuliſti, & confudiſti nos; * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris.

Avertiſti nos retrorsùm poſt inimícos noſtros; * & qui odérunt nos, diripiébant ſibi.

E v

Dediſti nos tanquam oves escárum, * & in géntibus disperſiſti nos.

Vendidiſti pópulum tuum ſine prétio, * & non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.

Poſuiſti nos oppróbrium vicínis noſtris, * ſubſannatiónē & deriſum his qui ſunt in circúitu noſtro.

Poſuiſti nos in ſimilitúdinem géntibus, * commotiónem cápitis in pópulis.

Totâ die verecúndia mea contra me eſt; * & confúſio faciéi meæ coopéruit me,

A voce exprobrantis & obloquentis, * à fácie inimíci & perſequentis.

Hæc ómnia venérunt ſuper nos; nec oblíti ſumus te, * & iníquè non égimus in teſtamento tuo.

Et non receſſit retrò cor noſtrum, * & declinaſti ſémitas noſtras à via tua;

Quóniam humiliaſti nos in loco afflictiónis, * & coopéruit nos umbra mortis.

Altera diviſio Pſalmi 43.

SI oblíti ſumus nomen Dei noſtri, * & ſi expándimus manus noſtras ad deum aliénum:

Nonne Deus requíret iſta? * ipſe enim novit abſcóndita cordis.

Quóniam propter te mortificámur totâ die, * æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis.

Exurge, quare obdormis, Dómine? * exurge, & ne repellas in finem.

Quare fáciem tuam avertis? * oblivíſceris inópiæ noſtræ & tribulatiónis noſtræ?

Quóniam humiliáta eſt in púlvere ánima noſtra, * conglutinátus eſt in terra venter noſter.

Exurge, Dómine, ádjuva nos; * & rédime nos propter nomen tuum.

Ant. Exurge, quare obdormis, Dómine? exurge, & ne repellas in finem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Circumdedérunt.

Pſalmus 39.

EXpectans expectávi Dóminum, * & intendit mihi.

Et exaudívit preces meas; * & eduxit me de lacu miſériæ, & de luto fæcis.

Et ſtátuit ſuper petram pedes meos, * & direxit greſſus meos.

Et immíſit in os meum cánticum novum, * carmen Deo noſtro.

Vidébunt multi, & timébunt; * & ſperábunt in Dómino.

Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus, * & non reſpexit in vanitátes & inſánias falſas.

Multa feciſti tu, Dómine Deus meus, mirabília tua; * & cogitatiónibus tuis non eſt qui ſimilis ſit tibi.

Annuntiávi & locútus ſum: * multiplicáti ſunt ſuper númerum.

Sacrifícium & oblatiónem noluiſti; * aures autem perfeciſti mihi.

Holocauſtum & pro peccáto non poſtulaſti: * tunc dixi, Ecce vénio.

In cápite libri ſcriptum eſt de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus, vólui, & legem tuam in médio cordis mei.

Diviſio Pſalmi 39.

ANnuntiávi juſtítiam tuam in eccléſia magna; * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti.

Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo: * veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi.

Non abſcondi miſericórdiam tuam & veritátem tuam * à concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longè fácias miſeratiónes tuas à me: * miſericórdia tua & véritas tua ſemper ſuſcepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non eſt númerus; * comprehendérunt me iniquitátes meæ, & non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ ſunt ſuper capillos cápitis mei; * & cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvandum me réſpice.

Confundantur & revereantur ſimul, qui quærunt ánimã meam, * ut áuferant eam.

Convertantur retrorsùm, & revereantur, * qui volunt mihi mala.

Ferant confeſtim confuſiónem ſuam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur ſuper te omnes quærentes te; * & dicant ſemper, Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego autem mendícus ſum & pauper: * Dóminus ſollícitus eſt meî.

Adjútor meus, & protector meus tu es: * Deus meus, ne tardáveris.

Pſalmus 57.

SI verè útique juſtítiam loquímini, * recta judicáte, filii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini; * in terra injuſtítias manus veſtræ concinnant.

Alienáti ſunt peccatóres à vulva, erravérunt ab útero: * locúti ſunt falſa.

Furor illis ſecundùm ſimilitúdinem ſerpentis: * ſicut áſpidis ſurdæ, & obturantis aures ſuas;

Quæ non exáudiet vocem incantántium, * & venéfici incantantis ſapienter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipſórum: * molas leónum confringet Dóminus.

Ad níhilum devénient tanquam aqua decurrens: * intendit arcum ſuum donec infirmentur.

Sicut cera quæ fluit, auferentur: * ſupercécidit ignis, & non vidérunt ſolem.

Priusquàm intellígerent ſpinæ veſtræ rhamnum; * ſicut viventes, ſic in ira abſorbet eos.

Lætábitur juſtus cùm víderit vindictam: * manus ſuas lavábit in ſánguine peccatóris.

Et dicet homo: Si útique eſt fructus juſto, * útique eſt Deus júdicans eos in terra.

Ant. Circumdedérunt me mala quórum non eſt núme-

rus: compláceat tibi, Dómine, ut éruas me. *Pſ.* 39.

Capitulum. 2. Cor. 1.

SUpra modum graváti ſumus ſupra virtútem, ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipſi in nobiſmetipſis reſponſum mortis habúimus, ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo qui ſúſcitat mórtuos; qui de tantis perículis nos erípuit, & éruit; in quem ſperámus quóniam & adhuc erípiet.

℟. *br.* Multiplicáti ſunt, * Qui odérunt me gratìs. Multiplicáti ſunt. ℣. Confortáti ſunt * qui perſecúti ſunt me injuſtè, * Qui. Glória Patri. Multiplicáti ſunt. *Pſ.* 68.

℣. Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: ℟. Ad defenſiónem meam cónſpice. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Potum meum.

Pſalmus 101.

DOmine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pellicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei, * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miscébam.

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in æternum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 101.

TU exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Respondit ei in via virtútis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Altera diviſio Pſalmi 101.

INítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi peribunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non deficient.

Fílii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſǽculum dirigétur.

Ant. Potum meum cum fletu miſcébam, à fácie iræ & indignatiónis tuæ, Dómine.

Capitulum. Hebr. 12.

VObis, tanquam fíliis, lóquitur [Deus] dicens: Fili mi, noli negligére diſciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris: quem enim díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit. In diſciplína perſeveráte.

℟. *br.* Ego, Dómine, * In flagella parátus ſum. Ego. ℣. Et dolor meus * in conſpectu meo ſemper: * In flagella. Glória Patri. Ego.

℣. Dómine, ante te omne deſidérium meum; ℟. Et gémitus meus à te non eſt abſcónditus. *Pſ.* 37.

AD NONAM.

Ant. 6. *F.* Deus meus.

Pſalmus 21.

DEus, Deus meus, réſpice in me: quare me dereliquiſti? * longè à ſalúte mea verba delictórum meórum.

Deus meus, clamábo per diem, & non exáudies; * & nocte, & non ad inſipiéntiâ mihi.

Tu autem in ſancto hábitas, * laus Iſrael.

In te ſperavérunt patres noſtri: * ſperavérunt, & liberaſti eos.

Ad te clamavérunt, & ſalvi facti ſunt: * in te ſperavérunt, & non ſunt confúſi.

Ego autem ſum vermis & non homo; * oppróbrium hóminum, & abjéctio plebis.

Omnes videntes me, deriſérunt me: * locúti ſunt lábiis, & movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum; * ſalvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es qui extraxiſti me de ventre; * ſpes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus ſum ex útero: * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Diviſio Pſalmi 21.

[DEus meus] ne diſcéſſeris à me, * quóniam tribulátio próxima, eſt quóniam non eſt qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obſedérunt me.

Aperuérunt ſuper me os ſuum, * ſicut leo rápiens & rúgiens.

Sicut aqua effúſus ſum, * & diſperſa ſunt ómnia oſſa mea.

Factum eſt cor meum tanquam cera liquescens * in médio ventris mei.

Aruit tanquam teſta virtus mea, & lingua mea adhæſit faúcibus meis; * & in púlverem mortis deduxiſti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi; * concílium malignántium obſédit me.

Fodérunt manus meas & pedes meos: * dinumeravérunt ómnia oſſa mea.

Ipſi verò conſideravérunt & inſpexérunt me: * diviſérunt ſibi veſtimenta mea, & ſuper veſtem meam miſérunt ſortem.

Tu autem, Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: * ad defenſiónem meam cónſpice.

Erue à frámea, Deus, ánimam meam, * & de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis, * & à córnibus unicórnium humilitátem meam.

Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio ecclésiæ laudábo te.

Altera diviſio Pſalmi 21.

QUi timétis Dóminum, laudáte eum: * univerſū ſemen Jacob, glorificáte eum.

Tímeat eum omne ſemen Iſrael; * quóniam non ſprevit neque deſpexit deprecatiónem páuperis.

Nec avertit fáciem ſuam à me; * & cùm clamárem ad eum, exaudívit me.

Apud te laus mea in ecclésia magna: * vota mea reddam in conſpectu timéntium eum.

Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: * vivent corda eórum in ſéculum ſéculi.

Reminiscentur & convertentur ad Dóminum * univerſi fines terræ.

Et adorábunt in conſpectu ejus * univerſæ famíliæ géntium;

Quóniam Dómini eſt regnum, * & ipſe dominábitur géntium.

Manducavérunt & adoravérunt omnes pingues terræ: * in conſpectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet; * & ſemen meum ſérviet ipſi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra; * & annuntiábunt cœli juſtítiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Ant. Deus meus, quare me dereliquiſti? longè à ſalúte mea verba delictórum meórum.

Capitulum. Thren. 5.

QUare in perpétuum oblivíſcéris noſtrì? derelinques nos in longitúdine diérum? Converte nos, Dómine, ad te, & convertémur: innova dies noſtros, ſicut à princípio; ſed projíciens repuliſti nos, irátus es contra nos vehementer.

℟. *br.* Usquequò, Dómine, * Oblivíſcéris me in finem? Usquequò. ℣. Usquequò exaltábitur * inimícus meus ſuper

me? * Oblivíſcéris me in finẽ. Glória. Uſquequò. *Pſ.* 12.

℣. Exurge, Dómine Deus, exaltétur manus tua: ℟. Ne obliviſcáris páuperum. *Pſ.* 9.

AD VESPERAS.

Ant. 4. A. Supra dorſum.

Pſalmus 128.

SÆpè expugnavérunt me à juventúte mea, * dicat nunc Iſrael.

Sæpè expugnavérunt me à juventúte mea; * étenim non potuérunt mihi.

Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres: * prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Dóminus juſtus * concídit cervíces peccatórum.

Confundantur & convertantur retrorsùm * omnes qui odérunt Sion.

Fiant ſicut fœnum tectórum, * quod, priusquàm evellátur, exáruit:

De quo non implévit manum ſuam, qui metit; * & ſinum ſuum, qui manípulos cólligit.

Et non dixérunt qui prætervíbant: Benedíctio Dómini ſuper vos: * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Ant. Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres: prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Ant. 2. D. Poſuiſti.

Pſalmus 138.

DOmine, probaſti me, & cognoviſti me: * tu cognoviſti ſeſſiónem meam, & reſurrectiónem meam.

Intellexiſti cogitatiónes meas de longè: * ſémitam meam, & funículum meum inveſtigaſti.

Et omnes vias meas prævidiſti, * quia non eſt ſermo in lingua mea.

Ecce, Dómine, tu cognoviſti ómnia, noviſſima & antíqua: * tu formaſti me, & poſuiſti ſuper me manum tuam.

Mirábilis facta eſt ſciéntia tua ex me: * confortáta eſt, & non pótero ad eam.

Quò ibo à ſpíritu tuo? * & quò à fácie tua fúgiam?

Si aſcéndero in cœlum, tu illîc es: * ſi deſcéndero in infernum, ades:

Si ſúmpſero pennas meas dilúculo, * & habitávero in extrémis maris;

Etenim illuc manus tua dedúcet me, * & tenébit me déxtera tua.

Et dixi: Fórſitan ténebræ conculcábunt me; * & nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obſcurabuntur à te; & nox ſicut dies illuminábitur: * ſicut ténebræ ejus, ita & lumen ejus.

Quia tu poſſediſti renes meos: * ſuſcepiſti me de útero matris meæ.

Ant. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dómine: quò à fácie tua fúgiam?

Ant. 6. F. Confitébor tibi.

Diviſio Pſalmi 138.

COnfitébor tibi, [Dómine] quia terribíliter magnificátus es; * mirabília ópera tua, & ánima mea cognoſcit nimis.

Non eſt occultátum os meũ à te quod feciſti in occulto: * & ſubſtántia mea in inferióribus terræ.

Imperfectum meum vidérunt óculi tui ; & in libro tuo omnes ſcribentur : * dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus : * nimis confortátus eſt principátus eórum.

Dinumerábo eos, & ſuper arénam multiplicabuntur : * exurrexi, & adhuc ſum tecum.

Si occíderis, Deus, peccatóres : * viri ſánguinum, declináte à me ;

Quia dícitis in cogitatióne : * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam ? * & ſuper inimícos tuos tabescébam ?

Perfecto ódio óderam illos ; * & inimíci facti ſunt mihi.

Proba me, Deus, & ſcito cor meum : * intérroga me, & cognosce ſémitas meas ;

Et vide ſi via iniquitátis in me eſt, * & deduc me in via ætérna.

Ant. Confitébor tibi, Dómine, quia terribíliter magnificátus es ; ánima mea cognoscit nimis.

Ant. 3. b. Cuſtódi me, Dómine.

Pſalmus. 139.

ERipe me, Dómine, ab hómine malo : * à viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde : * totâ die conſtituébant prælia.

Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis : * venénum áspidum ſub lábiis eórum.

Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris ; * & ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt ſupplantáre greſſus meos : * abſcondérunt ſuperbi láqueum mihi,

Et funes extendérunt in láqueum : * juxta iter ſcándalum poſuérunt mihi.

Dixi Dómino : Deus meus es tu ; * exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ.

Ant. Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris.

Ant. 7. c. Dómine, Dómine.

Diviſio Pſalmi 139.

DOmine, Dómine, virtus ſalútis meæ, * obumbraſti ſuper caput meum in die belli.

Ne tradas me, Dómine, à deſidério meo peccatóri : * cogitavérunt contra me ; ne derelinquas me, ne fortè exaltentur.

Caput circúitus eórum ; * labor labiórum ipſórum opériet eos.

Cadent ſuper eos carbónes : in ignem dejícies eos ; * in miſériis non ſubſiſtent.

Vir linguóſus non dirigétur in terra : * virum injuſtum mala cápient in intéritu.

Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis, * & vindíctam páuperum.

Verúmtamen juſti confitebuntur nómini tuo ; * & habitábunt recti cum vultu tuo.

Ant. Dómine, Dómine, virtus ſalútis meæ, ne derelinquas me.

Capitulum. Hebr. 12.

DEponentes omne pondus & circumſtans nos peccátum, per patiéntiam currámus

ad propóſitū nobis certámen; aſpicientes in auctórem fidei & conſummatórem Jeſum, qui, propóſito ſibi gáudio, ſuſtínuit crucem, confuſióne contemptâ.

Hymnus.

LUgéte, pacis Angeli:
Mortális en ultrò Deus,
Culpæ gerens imáginem,
Pœnam nocentûm ſúſtinet.

Amóris ô miráculum!
O cordis humáni ſtupor!
Inſôns Deus neci datur;
Pigébit & ſontes pati!

Nos ſempiternis crux tua,
O Chriſte, flammis éruit:
Hîc ure, vindex, hîc ſeca,
Parcas in æternum modò.

Caro reclámat; ſed Patris
Urget voluntas: nos tuâ
Virtúte da fortes ſequi,
Jeſu, quod exemplo doces.

Livóre ſanátos tuo,
Tuoque lotos ſánguine,
Peccando ne novam ſinas
Paráre nos tibi crucem.

Qui Fílium tradit, Patri,
Natoque ſit laus víctimæ:
Par ſit tibi laus, qui ſacram
Succendis aram, Spíritus.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dómine, totâ die: ℟. Expandi ad te manus meas. *Pſ.* 87.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Fecit Dóminus poténtiam in bráchio ſuo: diſperſit ſuperbos mente cordis ſui. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. D. Dómine.

Pſalmus 37.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi, * & confirmaſti ſuper me manum tuam.

Non eſt sánitas in carne mea à fácie iræ tuæ: * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum: * & ſicut onus grave graváta ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum uſque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt sánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Diviſio Pſalmi 37.

AMíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxta me erant, de longè ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tanquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iníquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus, * ne discéſſeris à me.

Intende in adjutórium meũ,* Dómine Deus ſalútis meæ.

Pſalmus 55.

MIſerére meî, Deus, quóniam conculcávit me homo: * totâ die impugnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei totâ die, * quóniam multi bellantes adversùm me.

Ab altitúdine diéi timébo; * ego verò in te ſperábo.

In Deo laudábo ſermónes meos, in Deo ſperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Totâ die verba mea execrabantur: * adversùm me omnes cogitatiónes eórum in malum.

Inhabitábunt, & abſcondent: * ipſi calcáneum meum obſervábunt.

Sicut ſuſtinuérunt ánimam meam, pro níhilo ſalvos fácies illos: * in ira pópulos confringes.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi: * poſuiſti lácrymas meas in conſpectu tuo, ſicut & in promiſſióne tua.

Tunc convertentur inimíci mei retrorsùm * in quacumque die invocávero te.

Ecce cognóvi * quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum: * in Dómino laudábo ſermónem.

In Deo ſperávi: * non timébo quid fáciat mihi homo.

In me ſunt, Deus, vota tua, * quæ reddam laudatiónes tibi;

Quóniam eripuiſti ánimam meam de morte, & pedes meos de lapſu; * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Ant. Dómine Deus meus, ne diſcéſſeris à me. *Pſ.* 37.

SABBATO

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminus ipſe eſt Deus noſter: * Veníte, adorémus. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Hymnus.

TAndem peractis, ô Deus,
Sexto diérum límite,
Ponis modum labóribus,
Orbique plaudis cóndito.

At dum perenni ſéptimam
Lucem quiéti cónſecras,
En te repoſcit dénuo
Alter creatórem labor.

Te cuncta nempe prædicant;

Te terra, pontus, ſidera
Cantu celébrant æmulo;
Peccátor unus diſſonat.
Tu pectus aufer sáxeum;
Tu cárneum pectus crea:
Et caritátis úberes
Fructus canent hymnum tibi.
Hæc te juvant præcónia,
Si facta voci cónſonent:
Sic efficáci fléctitur
Divína majeſtas prece.
Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui cuncta nutu cóndidit,
Nutuque ſervat cóndita.
Amen.

Ant. 3. a. Propter innocéntiam.

Pſalmus 40.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus: * univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus.

Ego dixi: Dómine, miſerére meî; * ſana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, & períbit nomen ejus?

Et ſi ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur: * cor ejus congregávit iniquitátem ſibi.

Egrediebátur forâs, * & loquebátur in idipſum.

Adversùm me ſuſurrábant omnes inimíci mei: * adversùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me: * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére meî, & reſúſcita me; * & retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuscepiſti, * & confirmaſti me in conſpectu tuo in ætemum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & usque in ſéculum: * fiat, fiat.

Pſalmus 48.

AUdíte hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem,

Quique terrígenæ, & filii hóminum, * ſimul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur ſapiéntiam, * & meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in pſaltério propoſitiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte ſua, * & in multitúdine divitiárum ſuárum gloriantur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem ſuam,

Et prétium redemptiónis ánimæ ſuæ: * & laborábit in

æternum, * & vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritū, * cùm víderit ſapientes morientes.

Simul inſipiens & ſtultus peribunt, * & relinquent aliénis divítias ſuas.

Et ſepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie & progénie: * vocavérunt nómina ſua in terris ſuis.

Et homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Hæc via illórum ſcándalum ipſis; * & pòſteà in ore ſuo complacébunt.

Sicut oves in inferno póſiti ſunt: * mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eórum juſti in matutino; * & auxílium eórum veteraſcet in inferno à glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cùm accéperit me.

Diviſio Pſalmi 48.

NE timúeris, cùm dives factus fúerit homo, * & cùm multiplicáta fúerit glória domûs ejus.

Quóniam, cùm interíerit, non ſumet ómnia; * neque deſcendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipſíus benedicétur: * confitébitur tibi, cùm benefféceris ei.

Introíbit uſque in progénies patrum ſuórum; * & uſque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Ant. Propter innocéntiam ſuſcepiſti me, Deus: & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum. *Pſ.* 40.

Ant. 5. F. Tibi, Deus.

Pſalmus 61.

NOnne Deo ſubjecta erit ánima mea? * ab ipſo enim ſalutáre meum.

Nam & ipſe Deus meus, & ſalutáris meus: * ſuſceptor meus, non movébor ámpliùs.

Quouſque irrúitis in hóminem? * interfícitis univerſi vos tanquam paríeti inclináto, & macériæ depulſæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere; cucurri in ſiti: * ore ſuo benedicébant, & corde ſuo maledicébant.

Verúmtamen Deo ſubjecta eſto, ánima mea; * quóniam ab ipſo patiéntia mea.

Quia ipſe Deus meus, & Salvátor meus; * adjútor meus, non emigrábo.

In Deo ſalutáre meum, & glória mea: * Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt.

Speráte in eo, omnis congregátio pópuli; effúndite coram illo corda veſtra: * Deus adjútor noſter in æternum.

Verúmtamen vani fílii hóminum, mendáces fílii hóminum in ſtatéris, * ut decípiant ipſi de vanitáte in idipſum.

Nolíte ſperáre in iniquitáte, & rapínas nolíte concupíſcere: * divítiæ ſi áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus eſt Deus, duo hæc audívi; quia poteſtas Dei eſt, & tibi, Dómine, miſeri-

córdia; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera ſua.

Pſalmus 63.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor: * à timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexiſti me à conventu malignántium, * à multitúdine operántium iniquitátem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas ſuas: * intendérunt arcum, rem amáram, ut ſagittent in occultis immaculátum.

Súbitò ſagittábunt eum, & non timébunt: * firmavérunt ſibi ſermónem nequam.

Narravérunt ut abscónderent láqueos: * dixérunt, Quis vidébit eos?

Scrutáti ſunt iniquitátes: * defecérunt ſcrutantes ſcrutínio.

Accédet homo ad cor altum; * & exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ ſunt plagæ eórum; * & infirmátæ ſunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti ſunt omnes qui vidébant eos; * & tímuit omnis homo,

Et annuntiavérunt ópera Dei; * & facta ejus intellexérunt.

Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo; * & laudabuntur omnes recti corde.

Pſalmus 74.

COnfitébimur tibi, Deus, * confitébimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua.

Cùm accépero tempus, * ego juſtítias judicábo.

Liquefacta eſt terra, & omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníquè ágere; * & delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu veſtrum: * nolíte loqui adversùs Deum iniquitátem;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à deſertis móntibus.

Quóniam Deus judex eſt: * hunc humíliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto; * & inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non eſt exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in ſéculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam; * & exaltabuntur córnua juſti.

Ant. Tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua. *Pſ.* 74.

Ant. 6. F. Cogitátio hóminis.

Pſalmus 75.

NOtus in Judæa Deus: * in Iſrael magnum nomen ejus.

Et factus eſt in pace locus ejus, * & habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * ſcutum, gládium, & bellum.

Illúminans tu mirabíliter à móntibus æternis: * turbáti ſunt omnes inſipientes corde.

Dormiérunt ſomnum ſuũ; * & nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus ſuis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui ascendérunt equos.

Tu terríbilis es, & quis reſiſtet tibi? * ex tunc ira tua?

De cœlo audítum feciſti judícium: * terra trémuit, & quiévit,

Cùm exúrgeret in judícium Deus, * ut ſalvos fáceret omnes manſuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi; * & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi.

Vovéte, & réddite Dómino Deo veſtro, * omnes qui in circúitu ejus affertis múnera,

Terríbili, & ei qui aufert ſpíritum príncipum; * terríbili apud reges terræ.

Pſalmus. 82.

DEus, quis ſímilis erit tibi? * ne táceas, neque compescáris, Deus;

Quóniam ecce inimíci tui ſonuérunt: * & qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt consílium, * & cogitavérunt adversùs ſanctos tuos.

Dixérunt: Veníte, & diſperdámus eos de gente; * & non memorétur nomen Iſrael ultrà.

Quóniam cogitavérunt unanímiter: * ſimul adversùm te teſtamentum diſpoſuérunt tabernácula Idumæórum & Iſmahelítæ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon, & Amalec; * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Aſſur venit cum illis; * facti ſunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis ſicut Mádian, & Síſaræ, * ſicut Jabin in torrente Ciſſon.

Disperiérunt in Endor; * facti ſunt ut ſtercus terræ.

Pone príncipes eórum ſicut Oreb, & Zeb, * & Zébee, & Sálmana;

Omnes príncipes eórum, * qui dixérunt: Hæreditáte poſſideámus ſanctuárium Dei.

Diviſio Pſalmi 82.

DEus meus, pone illos ut rotam, * & ſicut ſtípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit ſylvam, * & ſicut flamma combúrens montes;

Ita perſequéris illos in tempeſtáte tua, * & in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignomínia; * & quærent nomen tuum, Dómine.

Erubeſcant & conturbentur in ſéculum ſéculi, * & confundantur, & péreant:

Et cognoscant quia nomen tibi, Dóminus; * tu ſolus Altíſſimus in omni terra.

Ant. Cogitátio hóminis confitébitur tibi; & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi. *Pſ.* 75.

℣. Confiteantur tibi, Dómine, ōmnia ópera tua; ℟. Et ſancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Repleátur os meũ

laude, ut cantem glóriam tuam, ℟. Totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 4. d. Pérfice.

Pſalmus 16.

EXaudi, Dómine, juſtítiam meam: * intende deprecatiónem meam.

Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolóſis.

De vultu tuo judíciū meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.

Probaſti cor meum, & viſitaſti nocte: * igne me examinaſti; & non eſt inventa in me iníquitas.

Ut non loquátur os meum ópera hóminum, * propter verba labiórum tuórum ego cuſtodívi vias duras.

Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, * ut non moveantur veſtígia mea.

Ego clamávi, quóniam exaudiſti me, Deus: * inclína aurem tuam mihi, & exaudi verba mea.

Mirífica miſericórdias tuas, * qui ſalvos facis ſperantes in te.

A reſiſténtibus déxteræ tuæ cuſtódi me, * ut pupillam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me * à fácie impiórum qui me afflixérunt.

Ant. Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, Dómine, ut non moveantur veſtígia mea.

Ant. 7. b. In juſtítia.

Diviſio Pſalmi 16.

INimíci mei ánimam meam circumdedérunt; ádipem ſuum concluſérunt: * os eórum locútum eſt ſupérbiam.

Projicientes me nunc circumdedérunt me: * óculos ſuos ſtatuérunt declináre in terram.

Suſcepérunt me ſicut leo parátus ad prædam, * & ſicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exurge, Dómine, prævéni eum, & ſupplanta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manûs tuæ.

Dómine, à paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abſcónditis tuis adimplétus eſt venter eórum.

Saturáti ſunt filiis; * & dimiſérunt relíquias ſuas párvulis ſuis.

Ego autem in juſtítia apparébo conſpéctui tuo: * ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo: ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. 1. f. Parátum.

Pſalmus 56.

MIſerére meî, Deus, miſerére meî; * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum ſperábo, * donec tránſeat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíſſimum, * Deum qui benefécit mihi.

Miſit de cœlo, & liberávit me: * dedit in oppróbrium conculcantes me.

Miſit Deus miſericórdiam ſuam & veritátem ſuam; * & erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum: dormívi conturbátus

Filii hóminum, dentes eórum arma & ſagittæ; * & lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis; * & incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam; * & incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum; * cantábo & pſalmum dicam.

Exurge, glória mea; exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * & pſalmum dicam tibi in géntibus;

Quóniam magnificáta eſt usque ad cœlos miſericórdia tua, * & usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & ſuper omnem terram glória tua.

Ant. Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: cantábo, & pſalmum dicam.

Ant. 5. a. Date magnificéntiam.

In Feriis, Canticum Moyſi.
Deut. 32.

Audíte, cœli, quæ loquor: * áudiat terra verba oris mei.

Concreſcat ut plúvia doctrína mea: * fluat ut ros elóquium meum.

Quaſi imber ſuper herbam, * & quaſi ſtillæ ſuper grámina.

Quia nomen Dómini invocábo: * date magnificéntiam Deo noſtro.

Dei perfecta ſunt ópera, & omnes viæ ejus judícia: * Deus fidélis, & abſque ulla iniquitáte, juſtus & rectus.

Peccavérunt ei, & non filii ejus in ſórdibus, * generátio prava atque perverſa.

Hæccine reddis Dómino, * pópule ſtulte & inſípiens?

Numquid non ipſe eſt pater tuus, * qui poſſédit te, & fecit, & creávit te?

Memento diérum antiquórum: * cógita generatiónes ſíngulas.

Intérroga patrem tuum, & annuntiábit tibi: * majóres tuos, & dicent tibi.

Quando dividébat Altíſſimus gentes, * quando ſeparábat filios Adam,

Conſtítuit términos populórum * juxta númerum filiórum Iſrael.

Pars autem Dómini pópulus ejus: * Jacob funículus hæreditátis ejus.

Invénit eum in terra deſerta, * in loco horróris, & vaſtæ ſolitúdinis.

Circumduxit eum, & dócuit, * & cuſtodívit quaſi pupillam óculi ſui.

Sicut áquila próvocans ad volandum pullos ſuos, * & ſuper eos vólitans,

Expandit alas ſuas, & aſſumpſit eum, * atque portávit in húmeris ſuis.

Dóminus ſolus dux ejus fuit; * & non erat cum eo deus aliénus.

Conſtítuit eum ſuper excelſam terram, * ut coméderet fructus agrórum,

Ut ſúgeret mel de petra, * oleumque

oleumque de ſaxo duriſſimo: germine ſuo, * & móntium fundamenta combúret.

Bútyrum de armento, & lac de óvibus, * cum ádipe agnórum & aríetum filiórum Baſan,

Et hircos cum medulla trí-tici; * & ſánguinem uvæ bí-beret meraciſſimum.

Incraſſátus eſt dilectus, & recálcitrávit; * incraſſátus, impinguátus, dilatátus.

Dereliquit Deum factórem ſuum, * & receſſit à Deo ſa-lutári ſuo.

Provocavérunt eum in diis aliénis; * & in abominatió-nibus ad iracúndiam concita-vérunt.

Immolavérunt dæmóniis, & non Deo; * diis quos igno-rábant.

Novi recentesque venérunt, * quos non coluérunt patres eó-rum.

Deum qui te génuit, dereli-quiſti; * & oblítus es Dómini creatóris tui.

Vidit Dóminus, & ad ira-cúndiam concitátus eſt; * quia provocavérunt eum fílii ſui, & fíliæ.

Et ait: Abſcondam fáciem meam ab eis, * & conſiderábo novíſſima eórum;

Generátio enim perverſa eſt, * & infidéles fílii.

Ipſi me provocavérunt in eo qui non erat Deus, * & irritavérunt in vanitátibus ſuis;

Et ego provocábo eos in eo qui non eſt pópulus, * & in gente ſtulta irritábo illos.

Ignis ſuccenſus eſt in furóre meo, * & ardébit usque ad inferni novíſſima;

Devorabitque terram cum germine ſuo, * & móntium fundamenta combúret.

Congregábo ſuper eos ma-la; * & ſagittas meas complé-bo in eis.

Conſumentur fame, * & devorábunt eos aves morte amaríſſimo.

Dentes beſtiárum immittam in eos, * cum furóre trahén-tium ſuper terram, atque ſer-péntium.

Foris vaſtábit eos gládius, & intùs pavor, * júvenem ſimul ac vírginem, lactentem cum hómine ſene.

Dixi: Ubinam ſunt? * ceſ-ſáre fáciam ex homínibus me-móriam eórum.

Sed propter iram inimicó-rum díſtuli, * ne fortè ſuper-bírent hoſtes eórum;

Et dícerent: Manus noſtra excelſa, & non Dóminus, * fecit hæc ómnia.

Gens absque conſílio eſt, & ſine prudéntia: * útinam ſáperent, & intellígerent, ac novíſſima providérent!

Quómodò perſequátur unus mille, * & duo fugent decem míllia?

Nonne ídeò quia Deus ſuus véndidit eos, * & Dóminus conclúſit illos?

Non enim eſt Deus noſter ut dii eórum; * & inimíci noſtri ſunt júdices.

De vínea Sodomórum, ví-nea eórum, * & de ſuburbánis Gomorrhæ.

Uva eórum, uva fellis; * & botri amaríſſimi.

Fel dracónum vinum eó-rum, * & venénum áſpidum inſanábile.

Nonne hæc cóndita ſunt apud me, * & ſignáta in theſauris meis?

Mea eſt últio, & ego retríbuam in témpore, * ut labátur pes eórum.

Juxtà eſt dies perditiónis; * & adeſſe feſtínant témpora.

Judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis miſerébitur.

Vidébit quòd infirmáta ſit manus, * & clauſi quoque defecérunt, reſiduique conſumpti ſunt.

Et dicet: Ubi ſunt dii eórum, * in quibus habébant fidúciam;

De quorum víctimis comedébant ádipes, * & bibébant vinum libáminum?

Surgant, & opitulentur vobis, * & in neceſſitáte vos prótegant.

Vidéte quòd ego ſim ſolus, * & non ſit álius Deus præter me.

Ego occídam, & ego vívere fáciam; percútiam, & ego ſanábo: * & non eſt qui de manu mea poſſit erúere.

Levábo ad cœlum manum meam, & dicam: * Vivo ego in ætérnum.

Si acúero ut fulgur glâdium meum, * & arripúerit judícium manus mea,

Reddam ultiónem hóſtibus meis; * & his qui odérunt me, retríbuam:

Inebriábo ſagittas meas sánguine, * & gládius meus devorábit carnes,

De cruóre occiſórum, * & de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.

Laudáte, gentes, pópulum ejus; * quia sánguinem ſervórum ſuórum ulciscétur:

Et vindíctam retríbuet in hoſtes eórum, * & propítius erit terræ pópuli ſui.

Ant. Date magnificéntiam Deo noſtro: Dei perfecta ſunt ópera.

[*In Feſtis, Canticum.* Judith 16.

INcípite Dómino in tympanis: * cantáte Dómino in cymbalis.

Moduláminí illi pſalmum novum: * exaltáte, & invocáte nomen ejus.

Dóminus cónterens bella: * Dóminus nomen eſt illi.

Qui póſuit caſtra ſua in médio pópuli ſui, * ut eríperet nos de manu ómnium inimicórum noſtrórum.

Venit Aſſur ex móntibus ab Aquilóne, * in multitúdine fortitúdinis ſuæ.

Cujus multitúdo obturávit torrentes, * & equi eórum cooperuérunt valles.

Dixit ſe incenſúrum fines meos, * & júvenes meos occiſúrum gládio,

Infantes meos dare in prædam, * & vírgines in captivitátem.

Dóminus autem omnípotens nócuit eum, & trádidit eum in manus féminæ, * & confódit eum.]

Ant. 2. D. Laudáte Dñum.

Pſalmus 116.

LAudáte Dóminum, omnes gentes: * laudáte eum, omnes pópuli;

Quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus,

& véritas Dómini manet in ætérnum.

Ant. Laudáte Dóminum, omnes pópuli; quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus.

Capitulum. Coloſſ. 1.

Non ceſſámus pro vobis orantes, & poſtulantes ut impleámini agnitióne voluntátis Dei, in omni ſapiéntia & intellectu ſpirituáli; ut ambulétis dignè Deo, per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & creſcentes in ſciéntia Dei, in omni virtúte confortáti ſecundùm poténtiam claritátis ejus.

Hymnus.

Rerum Creátor ómnium,
Noſtros labóres ádjuva;
Ut caſta Chriſti nómine
Nos vita dignos árguat.

Tu nempè ſanctus & potens;
Placére das ſolus tibi:
Tu legis auctor das ſequi
Quod lege præmonſtras iter.

Cingunt iter perícula,
Tu lúbricos firma pedes;
Et certióre férvidi
Pergémus ad metam gradu.

O meta felix, pax ubi
Et vera nos manet quies;
Ubi voluptátis ſacro
Torrente potábis tuos!

Te mens, ô alma Trínitas,
Anhélat ardens, te ſitit:
Tuâ redemptis grátiâ
Ætérna redde præmia.
Amen.

℣. Deduc me, Dómine, & ingrédiar in veritáte tua: ℟. Lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum. *Pſ.* 85.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Dírige pedes noſtros in viam pacis, Deus Iſrael. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Notam.

Pſalmus 87.

Dómine, Deus ſalútis meæ, * in die clamávi & nocte coram te.

Intret in conſpectu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam;

Quia repléta eſt malis ánima mea, * & vita mea inferno appropinquávit.

Æſtimátus ſum cum deſcendéntibus in lacum: * factus ſum ſicut homo ſine adjutório, inter mórtuos liber:

Sicut vulneráti dormientes in ſepulcris, quorum non es memor ámpliùs; * & ipſi de manu tua repulſi ſunt.

Poſuérunt me in lacu inferióri, * in tenebróſis, & in umbra mortis.

Super me confirmátus eſt furor tuus, * & omnes fluctus tuos induxiſti ſuper me.

Longè feciſti notos meos à me: * poſuérunt me abominatiónem ſibi.

Tráditus ſum, & non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, totâ die: * expandi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília? * aut médici ſuſcitábunt, & confitebuntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in ſepulcro miſericórdiam tuã, * & veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoſcentur in ténebris mirabília tua, * & juſtítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi; * & manè orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repellis oratiónem meam? * avertis fáciem tuam à me?

Pauper ſum ego, & in labóribus à juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus ſum & conturbátus.

In me tranſiérunt iræ tuæ; * & terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me ſicut aqua totâ die; * circumdedérunt me ſimul.

Elongaſti à me amícum & próximum, * & notos meos à miſéria.

Pſálmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris, ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & símilis ero descendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Diviſio Pſalmi 142.

ERipe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Notam fac mihi viam in qua ámbulem; quia ad te levávi ánimam meam, Dómine. *Pſ.* 142.

AD TERTIAM.

Ant. 4. a. Afferte Dómino.

Pſalmus 28.

AFférte Dómino, filii Dei; * afferte Dómino fílios aríetum.

Afferte Dómino glóriam & honórem; afferte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Vox Dómini ſuper aquas; Deus majeſtátis intónuit: * Dóminus ſuper aquas multas.

Vox Dómini in virtúte: * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringentis cedros; * & confringet Dóminus cedros Líbani:

Et comminuet eas tanquam vítulum Líbani; * & dilectus quemádmodùm filius unicórnium.

Vox Dómini intercidentis flammam ignis: vox Dómini concutientis deſertum; * & commovébit Dóminus deſertum Cades.

Vox Dómini præparantis cervos, & revelábit condenſa; * & in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit, * & ſedébit Dóminus rex in æternum.

Dóminus virtútem pópulo ſuo dabit: * Dóminus benedícet pópulo ſuo in pace.

Pſalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Specióſus formâ præ fíliis hóminum: diffúſa eſt grátia in lábiis tuis; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentíſſime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende, * próſperè procéde,

Et regna propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtítiam; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſéculum ſéculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ, præ conſórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis; * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; * & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui:

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intùs: * in fimbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam: * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi fílii: * conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptereà pópuli confitebúntur tibi in ætérnum, * & in ſæculum ſæculi.

Pſalmus 149.

CAntáte Dómino cánticum novum: * laus ejus in eccléſia ſanctórum.

Lætétur Iſraël in eo qui fecit eum; * & filii Sion exúltent in rege ſuo.

Laudent nomen ejus in choro: * in týmpano & pſaltério pſallant ei;

Quia beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo, * & exaltábit manſuétos in ſalútem.

Exultábunt ſancti in glória: * lætabúntur in cubílibus ſuis.

Exaltatiónes Dei in gútture eórum; * & gládii ancípites in mánibus eórum,

Ad faciendam vindíctam in natiónibus, * increpatiónes in pópulis:

Ad alligandos reges eórum in compédibus, * & nóbiles eórũ in mánicis férreis;

Ut fáciant in eis judícium conſcriptum: * glória hæc eſt ómnibus ſanctis ejus.

Ant. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 28.

Capitulum. Coloſſ. 3.

OMne quodcumque fácitis, in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jeſu Chriſti; grátias agentes Deo & Patri per ipſum.

℟. *br.* Benedícam Dóminum * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus * in ore meo, * In omni témpore. Glória Patri. Benedícam. *Pſ.* 33.

℣. Laudábo Dóminum in vita mea: ℟. Pſallam Deo meo, quamdiu fuero. *Pſ.* 145.

AD SEXTAM.

Ant. 1. 3. Adjútor.

Pſalmus 45.

DEus noſter refúgium & virtus: * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferéntur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum: * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus; non commovébitur: * adjuvábit eam Deus manè diluculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna: * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella uſque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus: * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 47.

MAgnus Dóminus, & laudábilis nimis, * in civitáte Dei noſtri, in monte ſancto ejus.

Fundátur exultatióne univérſæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoscétur, * cùm ſuscípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti ſunt: * convenérunt in unum.

Ipſi videntes ſic admiráti ſunt, * conturbáti ſunt, commóti ſunt.

Tremor apprehendit eos: * ibi dolóres ut parturientis.

In ſpíritu vehementi * cónteres naves Tharſis.

Sicut audívimus, ſic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei noſtri: * Deus fundávit eam in æternū.

Suſcépimus, Deus, miſericórdiam tuam * in médio templi tui.

Secundùm nomen tuum, Deus, ſic & laus tua in fines terræ: * juſtítiâ plena eſt déxtera tua.

Lætétur mons Sion, & exultent fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, & compléctímini eam: * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda veſtra in virtúte ejus, & diſtribúite domos ejus, * ut enarrétis in progénie áltera;

Quóniam hic eſt Deus, Deus noſter in æternum, & in ſéculum ſéculi: * ipſe reget nos in ſécula.

Pſalmus 86.

FUndamenta ejus in móntibus ſanctis: * díligit Dóminus portas Sion ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis, * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ, & Tyrus, & pópulus Æthíopum; * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, & homo natus eſt in ea; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum, * horū qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Ant. Adjūtor noſter Deus; proptéreà non timébimus. *Pſ.* 45.

Capitulum. 2. Petr. 1.

SAtágite ut per bona ópera certam veſtram vocatiónem & electiónem faciátis; hæc enim facientes, non peccábitis aliquando.

℟. br. Quærite Dóminum, * Et confirmámini. Quærite. ℣. Quærite * fáciem ejus ſemper, * Et confirmámini. Glória Patri. Quærite Dóminum. *Pſ.* 104.

℣. Accédite ad eum, & illuminámini; ℟. Et fácies veſtræ non confundentur. *Pſ.* 33.

AD NONAM.

Ant. 8. c. Pauper.

Pſalmus 59.

DEus, repuliſti nos, & deſtruxiſti nos: * irátus es, & miſertus es nobis.

Commoviſti terram, & conturbaſti eam: * ſana contritiónes ejus, quia commóta eſt.

Oſtendiſti pópulo tuo dura: * potaſti nos vino compunctiónis.

Dediſti metuéntibus te ſignificatiónem, * ut fúgiant à fácie arcûs;

Ut liberentur dilecti tui: * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * Lætábor, & partíbor Síchimam, & convallem tabernaculórum metíbor.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraïm fortitúdo cápitis mei:

Juda rex meus, * Moab olla ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ ſúbditi ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos; * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem; * & ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos.

Pſalmus 73.

UT quid, Deus, repuliſti in finem? * irátus eſt furor tuus ſuper oves páscuæ tuæ?

Memor eſto congregatiónis tuæ, * quam poſſediſti ab inítio.

Redemiſti virgam hæreditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitaſti in eo.

Leva manus tuas in ſupérbias eórum in finem: * quanta malignátus eſt inimícus in ſancto!

Et gloriáti ſunt qui odérunt te, * in médio ſolemnitátis tuæ.

Poſuérunt ſigna ſua, ſigna; * & non cognovérunt, ſicut in éxitu ſuper ſummum.

Quaſi in ſylva lignórum ſecúribus excidérunt jánuas ejus in idipſum: * in ſecúri & áſcia dejecérunt eam.

Incendérunt igni ſanctuárium tuum: * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.

Dixérunt in corde ſuo cognátio eórum ſimul: * Quiéscere faciámus omnes dies feſtos Dei à terra.

Signa noſtra non vídimus; jam non eſt prophéta; * & nos non cognoscet ámpliùs.

Diviſio Pſalmi 73.

USquequò, Deus, improperábit inimícus? * irrítat adversárius nomen tuum in finem?

Ut quid avertis manum tuã & déxteram tuam * de médio ſinu tuo in finem?

Deus autem, rex noſter ante ſécula, * operátus eſt ſalútem in médio terræ.

Tu confirmaſti in virtúte tua mare; * contribulaſti cápita dracónum in aquis.

Tu confregiſti cápita dracónis: * dediſti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupiſti fontes & torrentes: * tu ſiccaſti flúvios Ethan.

Tuus eſt dies, & tua eſt nox: * tu fabricátus es auróram & ſolem.

Tu feciſti omnes términos

terræ: * æſtátem & ver, tu plasmaſti ea.

Memor eſto hujus, inimícus improperávit Dómino; * & pópulus insípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas béſtiis ánimas confitentes tibi; * & ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem.

Réſpice in teſtamentum tuum; * quia repléti ſunt, qui obſcuráti ſunt terræ, dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúſus: * pauper & inops laudábunt nomen tuum.

Exurge, Deus, júdica cauſam tuam: * memor eſto improperiórum tuórum, eórum quæ ab inſipiente ſunt totâ die.

Ne obliviſcáris voces inimicórum tuórum: * ſupérbia eórum qui te odérunt, ascendit ſemper.

Ant. Pauper & inops laudábunt nomen tuum, Dómine. *Pſ.* 73.

Capitulum. Philip. 4.

QUæcumque ſunt vera, quæcumque pudica, quæcumque juſta, quæcumque ſancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, ſi qua virtus, ſi qua laus diſciplínæ, hæc cogitáte.

℟. *br.* Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. ℣. Et veritátem tuam * nimis, * Teſtimónia tua. Glória Patri. Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua.

℣. Feci judícium & juſtítiam: ℟. Non tradas me calumniántibus me. *Pſ.* 118.

AD VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Beáti omnes.

Pſalmus 127.

BEáti omnes qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, & bene tibi erit.

Uxor tua ſicut vitis abundans * in latéribus dómûs tuæ.

Fílii tui ſicut novellæ olivárum * in circúitu menſæ tuæ.

Ecce ſic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion; * & vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem ſuper Iſrael.

Ant. Beáti omnes qui timent Dóminum, qui ámbulant in viis ejus.

Ant. 1. a. Surge, Dómine.

Pſalmus 131.

MEmento, Dómine, David, * & omnis manſuetúdinis ejus.

Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:

Si introíero in tabernáculum domûs meæ, * ſi ascéndero in lectum ſtrati mei:

Si dédero ſomnum óculis meis, * & pálpebris meis dormitatiónem,

Et réquiem tempóribus meis, donec invéniam locum Dómino, * tabernáculũ Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in Ephrata: * invénimus eam in campis ſylvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus: * adorábimus in loco ubi ſtetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in ré-

quiem tuam; * tu & arca ſanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induantur juſtítiá; * & ſancti tui exultent.

Propter David ſervum tuū, * non avertas fáciem chriſti tui.

Ant. Surge, Dómine, in réquiem tuam; & ſancti tui exultent.

Ant. 7. ç. Sion réquies mea.

Diviſio Pſalmi 131.

JUrávit Dóminus David veritátem, & non fruſtrábitur eum: * De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam.

Si cuſtodíerint filii tui teſtamentum meum, * & teſtimónia mea hæc quæ docébo eos;

Et filii eórum uſque in ſéculum * ſedébunt ſuper ſedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem ſibi.

Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi: * hic habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus ſaturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam ſalutári; * & ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Illuc prodúcam cornu David: * parávi lucernam chriſto meo.

Inimícos ejus índuam confuſióne; * ſuper ipſum autem efflorébit ſanctificátio mea.

Ant. Sion réquies mea in ſéculum ſéculi: ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Ant. 2. D. Deus meus.

Pſalmus 143.

BEnedictus Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * & dígitos meos ad bellum.

Miſericórdia mea, & refúgium meum; * ſuſceptor meus, & liberátor meus.

Protector meus, & in ipſo ſperávi: * qui ſubdit pópulum meum ſub me.

Dómine, quid eſt homo, quia innotuíſti ei? * aut filius hóminis, quia réputas eum?

Homo vanitáti ſimilis factus eſt: * dies ejus ſicut umbra prætéreunt.

Dómine, inclína cœlos tuos, & deſcende: * tange montes, & fumigábunt.

Fúlgura coruſcatiónem, & diſſipábis eos: * emitte ſagittas tuas, & conturbábis eos.

Emitte manum tuam de alto: éripe me, & líbera me de aquis multis, * de manu filiórum alienórum,

Quorum os locútum eſt vanitátem; * & déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Ant. Deus meus, miſericórdia mea, & ſuſceptor meus.

Ant. 6. F. Beátus.

Diviſio Pſalmi 143.

DEus, cánticum novum cantábo tibi: * in pſaltério decachordo pſallam tibi.

Qui das ſalútem régibus; * qui redemiſti David ſervum tuum de gládio malignó, éripe me,

Et érue me de manu filiórum alienórum, quorum os locútum eſt vanitátem; * & déxtera eórum, déxtera iniquitátis:

Quorum filii ſicut novellæ plantatiónes * in juventúte ſua.

Fíliæ eórum compóſitæ, *

circumornátæ ut ſimilitúdo templi.

Promptuária eórum plena, * eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtóſæ, abundantes in egréſſibus ſuis; * boves eórum craſſæ.

Non eſt ruína macériæ, neque tránsitus, * neque clamor in platéis eórum.

Beátum dixérunt pópulum cui hæc ſunt: * beátus pópulus, cujus Dñus Deus ejus.

Ant. Beátus pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

Capitulum. Tit. 2.

SAlvátor noſter Jeſus Chriſtus dedit ſemetipſum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte, & mundáret ſibi pópulum acceptábilem, ſectatórem bonórum óperum.

Hymnus.

SUpréme motor córdium,
Tu Sanctitátis frúgibus
Juſtos ab orbe cóndito
Tenóre ditas pérpeti.

Hìc ſpes, fides & cáritas
Dulci cohærent vínculo:
Præſentis ævi poſt diem
Manébit una cáritas.

O cáritas! ô véritas!
O lux perennis! en erit,
Poſt tot labóres, ut tuo
Tandem fruámur Sábbato.

Hìc mille per discrímina
Semen gementes ſpárgimus:
Illìc ovante ſpléndidam
Geſtábimus meſſem manu.

Tu trine, tu potens Deus,
Fructus adauge quos petis:
Mox dona, juſtus árbiter,
Cœlo coronábis tua. Amen.

℣. Beneplácitum eſt Dño in pópulo ſuo; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Ad Magníficat. *Antiph. & Oratio, ut in Proprio.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 8. G. Miſerére mei.

Pſalmus 50.

MIſerére mei, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meã ego cognosco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Asperges me hyſſópo, & mundabor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; *

& impii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrificium, dediſſem útique; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrificium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrificium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 85.

INclína, Dómine, aurem tuam, & exaudi me; * quóniam inops & pauper ſum ego.

Cuſtódi ánimam meam, quóniam ſanctus ſum: * ſalvum fac ſervum tuum, Deus meus, ſperantem in te.

Miſerére meî, Dómine, quóniam ad te clamávi totâ die: * lætífica ánimam ſervi tui, quóniam ad te, Dómine, ánimam meam levávi.

Quóniam tu, Dómine, ſuávis & mitis; * & multæ miſericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Auribus pércipe, Dómine, oratiónem meam; * & intende voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, * quia exaudiſti me.

Non eſt ſimilis tuî in diis, Dómine; * & non eſt ſecundùm ópera tua.

Omnes gentes, quaſcumque feciſti, vénient & adorábunt coram te, Dómine, * & glorificábunt nomen tuum;

Quóniam magnus es tu, & fáciens mirabília: * tu es Deus ſolus.

Diviſio Pſalmi 85.

DEduc me, Dómine, in via tua, & ingrédiar in veritáte tua: * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi, Dómine Deus meus, in toto corde meo, * & glorificábo nomen tuum in æternum;

Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me, * & eruiſti ánimam meam ex inferno inferióri.

Deus, iníqui inſurrexérunt ſuper me, & ſynagóga poténtium quæſiérunt ánimam meam; * & non propoſuérunt te in conſpectu ſuo.

Et tu, Dómine, Deus miſerátor & miſéricors, * pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax.

Réſpice in me, & miſerére meî: * da impérium tuum púero tuo, & ſalvum fac filium ancillæ tuæ.

Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; * quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me.

Ant. Miſerére meì, Dómine; quóniam ad te clamávi totâ die. *Pſ.* 85.

Hymnus, Capit. &c. habentur infrà poſt Suffragia ad Veſperas.

IN FERIIS PER ANNUM.

AD LAUDES.

In Feriis IV. Temporum & Vigiliis ſimplicibus, dicuntur flexis genibus Preces ſequentes.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi, Dómine, miſerére mei: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine: úsquequò? ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam; ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Orémus pro Paſtóre noſtro *N.* ℟. Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Memor eſto congregatiónis tuæ, ℟. Quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, ſalvum fac regem noſtrum *N.* ℟. Et exaudi nos in die quâ invocavérimus te. *Pſ.* 19.

℣. Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ: ℟. Et rege eos, & extolle illos usque in æternum. *Pſ.* 27.

℣. Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem: ℟. Fiat pax in virtúte tua, & abundántia in túrribus tuis. *Pſ.* 121.

℣. Orémus pro frátribus noſtris abſéntibus. ℟. Bénefac, Dómine, bonis & rectis corde. *Pſ.* 124.

℣. Pro infirmis, afflictis, & captivis. ℟. Líbera, Deus, Iſrael ex ómnibus tribulatiónibus ſuis. *Pſ.* 24.

℣. Pro cunctis fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, & vídeant juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

Deinde dicitur Pſalmus De profundis. *qui habetur ſuprà in Veſperis Feriæ quartæ*, 79. *& in fine*, Glória Patri.

[*In Veſperis, ejus loco dicitur Pſalmus* Miſerére. *ſuprà*, 133. *cum* Glória Patri.]

Finito Pſalmo dicitur:

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos: ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Et dicitur Oratio conveniens. Quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

Dicto Benedicámus *ſi fa-*

cienda ſit Commemoratio de aliquo Sancto, ſit eo loco.

Deinde fiunt Suffragia, ſeu Commem. communes, ut ſequitur.

DE S. CRUCE.

[*In Officio Feriali tantùm.*]

Ant. Peccáta noſtra Chriſtus pértulit in córpore ſuo ſuper lignum; ut peccátis mórtui, juſtítiæ vivámus. 1. *Petr.* 2.

℣. Ipſe rédimet Iſrael. ℟. Ex ómnibus iniquitátibus ejus. *Pſ.* 129.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus ℟. Amen.

[*Si ſequatur Officium parvum B. Mariæ, tunc ſit integra concluſio:* Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℣. Dóminus vobiſcum. ℣. Benedicámus Dómino.

Deinde inchoatur Officium parvum, quod dicitur ſemel in Hebdomada, quando occurrit Feria.]

[*Ubi verò non dicitur, ejus loco ſit Suffragium ſequens.*

DE B. MARIA.

Ant. Benedicentur in te & in sémine tuo cunctæ tribus terræ. *Gen.* 28.

℣. Pópuli confitebuntur tibi in æternum: ℟. Mémores erunt nóminis tui. *Pſ.* 44.

Orémus.

COncéde nos ſámulos tuos, quæſumus, Dómine Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æternâ pérfrui lætítiâ; Per Chriſtum, &c. ℟. Amen.]

Poſteà ſit Commem. de Patrono Eccleſiæ; ac de Titulari ſi à Patrono differat. Si autem Eccleſia dedicata ſit ſub titulo SS. Trinitatis, aut S. Spiritûs, vel alicujus ex Myſteriis Chriſti; ejuſmodi Commemoratio ſit poſt Orationem de Cruce ante Suffragium de Beata. Quòd ſi in honorem S. Crucis dedicata ſit, ſupradicta Commem. de Cruce ſit etiam in Feſtis ſimplicibus. Si verò ſub invocatione S. Mariæ, non ſit alia Commemoratio de ea quàm quæ hîc habetur.

Deinde ſit Commem. de omnibus Sanctis, & ſpeciatim de iis quorum Corpora aut ſaltèm Reliquiæ habentur.

Ant. Hi ſunt ante thronum Dei, & sérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

℣. In æternum exultábunt, & habitábis in eis; ℟. Et gloriabuntur in te, Dómine. *Pſ.* 5.

In Oratione ſequenti, extra Eccleſiam omittitur vox [hac].

Orémus.

PRopitiáre, quæſumus, Dómine, ſámulis tuis per Sanctórum quorum Relíquiæ in [hac] Ecclésia tua requieſcunt, & ómnium Sanctórum, mérita glorióſa; ut eórum interceſſióne ab ómnibus ſem-

per protegámur adverſis ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.
℟. Amen.

Ultimò, pro Pace.

Ant. Deus qui fecit nobiſcum ſecundùm ſuam miſericórdiam, det nobis jucunditátem cordis, & fieri pacem in diébus noſtris. *Eccli.* 50.

℣. Dóminus virtútem pópulo ſuo dabit : ℟. Dóminus benedícet pópulo ſuo in pace. *Pſ.* 28.

Orémus.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta conſília & juſta ſunt ópera : da ſervis tuis illam quam mundus dare non poteſt pacem ; ut, & corda noſtra mandátis tuis dédita, &, hóſtium ſublátâ formídine ; témpora ſint tuâ protectióne tranquilla ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, &c.

℣. Dóminus vobiſcum. *vel* Dómine, exaudi. ℣. Benedicámus Dómino.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus;
Nil mens ináne cógitet :
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor :
Auctóre quæ te cœpimus,
Da te favente próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibique párcitas.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Antiph. dicuntur ſecundum Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Antiph. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

Capitulum. Epheſ. 5.

VIdéte, fratres, quómodò cautè ambulétis, non quaſi inſipientes, ſed ut ſapientes ; redimentes tempus, quóniam dies mali ſunt.

℟. *br.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, (*Hic verſus quandoquè mutandus eſt, ut notatur in Proprio.*) * Miſerére nobis. Glória Patri, & Fílio, * & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos ; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

PRECES.

Quando ad Laudes dictæ ſunt Preces, hæ dicuntur flexis genibus.

In Duplicibus & intrà Octavas, omittuntur ſequentes ℣℣.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum. ℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam ætérnam. Amen.

℣. Et ego ad te, Dómine, clamávi; ℟. Et mane orátio mea prævéniet te. *Pſ.* 87.

℣. Repleátur os meum laude; ℟. Ut cantem glóriam tuam, totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

℣. Averte fáciem tuam à peccátis meis; ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. *Pſ.* 50.

℣. Cor mundum crea in me, Deus; ℟. Et ſpíritum rectum ínnova in viscéribus meis. *Pſ.* 50.

℣. Ne projícias me à fácie tua; ℟. Et Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me. *Pſ.* 50.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; ℟. Et ſpíritu principáli confirma me. *Pſ.* 50.

[*Quando Preces dicuntur flexis genibus, adduntur ſequentes* ℣℣. *ante* Adjutórium.

℣. Eripe me, Dómine, ab hómine malo: ℟. A viro iníquo éripe me. *Pſ.* 139.

℣. Eripe me de inimícis meis, Deus meus; ℟. Et ab inſurgéntibus in me líbera me. *Pſ.* 58.

℣. Eripe me de operántibus iniquitátem; ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

℣. Sic pſalmum dicam nómini tuo in séculum séculi, ℟. Ut reddam vota mea de die in diem. *Pſ.* 60.

℣. Dírige me, Dómine, in veritáte tua, & doce me; ℟. Quia tu es Deus ſalvátor meus. *Pſ.* 24.

℣. Deus, in adjutórium meum inténde: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Reminíscere miſeratiónum tuárum, Dñe. ℟. Et miſericordiárum tuárum quæ à século ſunt. *Pſ.* 24.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus. *Pſ.* 102.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et noli oblivisci omnes retributiónes ejus. *Pſ.* 102.

℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

℣. Qui rédimit de intéritu vitam tuam; ℟. Qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus. *Pſ.* 102.

℣. Qui replet in bonis deſidérium tuum: ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.]

℣. Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Hebdomadarius facit Confeſſionem, mediocri voce dicens:

COnfiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ ſemper Vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apóſtolis Petro & Paulo, ómnibus Sanctis, [& vobis, fratres;] quia peccávi nimis cogitatióne, verbo & ópere, meâ cul-

pâ, meâ culpâ, meâ máximâ culpâ. Ideò precor beátam Maríam ſemper Vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joannem Baptiſtam, ſanctos Apóſtolos Petrum & Paulum, omnes Sanctos, [& vos, fratres,] oráre pro me ad Dóminum Deum noſtrum.

Chorus dicit :

Miſereátur tuî omnípotens Deus; &, dimiſſis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. *Hebdomadarius reſpondet*, Amen.

Deinde Chorus facit Confeſſionem; & ubi dictum eſt vobis, fratres, *&* vos, fratres, *dicit* tibi, pater, *&* te, pater.

[*Mulieres in ſuis Conventibus, loco* fratres, *&* pater, *dicunt*, ſoróres, *&* mater.]

Factâ confeſſione à Choro, Hebdomadarius dicit :

Miſereátur veſtrî omnípotens Deus; &, dimiſſis peccátis veſtris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

[*Qui ſolus recitat ſemel dicit*, Confiteor. *omiſſis vocibus quæ clauduntur parentheſi, & additâ particulâ* &, *ante voces* ómnibus *&* omnes. *Deinde* Miſereátur. *ſemel, ad quod dicit*, noſtrî, noſtris, nos.]

Indulgéntiam, abſolutiónem, & remiſſiónem peccatórum noſtrórum tríbuat nobis omnípotens & miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Elevans vocem, dicit :

℣. Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrî, Dómine, ℟. Miſerére noſtrî. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, &c.

Orémus.

Dómine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos pervenire feciſti, tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Si dicenda ſit Prima de Officio parvo B. Mariæ, præponitur Officio Capituli.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit :

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

Sancta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum,

& ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. *Rom.*15. 1.*Pet.*1. ℟. Amen.

Deinde, ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur. Pſ. De profundis. 84. *& in fine,* Réquiem. *cum* ℣℣ Requiescant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiscum. *& Oratio*, Abſolve. *ut habetur in fine III. Nocturni Officii Defunctorum.*

Poſteà dicitur : ℣. Deus, in adjutórium meum intende : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Deus, in adjutórium meum intende : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

℣. Deus, in adjutórium meum intende : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto : Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in sécula ſeculórum. Amen.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon, Kyrie, eléiſon. *ſecretò*, Pater. *Altâ voce,* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réſpice in ſervos tuos, Dómine, & in ópera tua ; & dírige fílios eórum : ℟. Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos ; & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos, & opus mánuum noſtrárum dírige. *Pſ.* 89.

Glória Patri. & Sicut erat.

Orémus.

Dirigere & ſanctificáre, régere & gubernáre dignáre, Dómine Deus, Rex cœli & terræ, hódie corda & córpora noſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros, in lege tua, & in opéribus mandatórum tuórum : ut hîc, & in æternum, te auxiliante, ſalvi & liberi eſſe mereámur, Salvátor mundi ; Qui vivis & regnas in sécula ſeculórum. ℟. Amen.

Lector, Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna. *ſolus vel ſola recitans*, Dómine.] *Bened.* Dei Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcribat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Tum fit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ſuo loco ; in cujus fine dicitur : Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

Poſt lectionem, Hebdomadarius dicit : Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit : Benedicite. *Lector verſus ad eum,* Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Hebr.* 13. *Lector*, Amen.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò : Fidelium ánimæ per miſericórdiam Dei requiescant in pace. Amen. *Deinde*, Pater noſter.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus, O ſancte donórum parens,

Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.
Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coaptà néxibus.
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Antiphonæ dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Ant. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria; niſi aliter notetur.]

Capit. & ℟. breve ſumuntur ubi ſumitur Antiph. ſuper Pſalmos; & ſic ad alias Horas.

PRECES.

Quando ad Laudes dictæ ſunt Preces, tunc ad Tertiam, Sextam, & Nonam, hæ dicuntur flexis genibus.

Kyrie, eléiſon. Christe, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos; ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos, ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscum, &c.

Oratio conveniens.

℣. Dóminus vobiscum, &c.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

Jam ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine;
Sinusque pandens áureos,
Ignita vibrat ſpícula.
Tu, Christe, qui mundum novâ,
Sol verus, accendis face;
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capit. ℟. br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

Labente jam ſolis rotâ,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.
O Christe, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capit. ℟. br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

Preces, ſi dicendæ ſint, hæ

bentur ſuprà ad Laudes, 133. *In iis loco. Pſ.* De profundis. *dicitur Pſ.* Miſerére. 131.

SUFFRAGIA.

De sancta Cruce.

[*In Officio Feriali tantùm.*

Ant. Mihi abſit gloriári, niſi in Cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Galat.* 6.

℣. In Deo ſalutáre meum.

℟. Et glória mea. *Pſ.* 61.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen. [*Si ſequantur Veſperæ de B. Maria, tunc fit integra concluſio:* Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen. *& poſt* Benedicámus. *dicitur*, Deus, in adjutórium.]

Ubi verò non dicitur Officium parvum, ejus loco fit Suffragium ſequens.

De B. Maria.

Ant. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

℣. Ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum: ℟. Vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Orémus.

COncéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dómine Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére, & glorióſâ beátæ Mariæ ſemper vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & ætérnâ perfrui lætítiâ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Poſteà fit Commem. de Patrono & Titulari, ut dictum eſt ſuprà, 134.

Deinde de omnibus Sanctis, & ſpeciatim de iis quorum Corpora aut ſaltèm Reliquiæ habentur.

Ant. Fulgébunt juſti ſicut ſol in regno Patris eórum. *Matth.* 13.

℣. Juſti confitebuntur nómini tuo, Dómine; ℟. Et habitábunt recti cum vultu tuo. *Pſ.* 139.

Orémus.

PRopitiáre, quæſumus, Dómine, fámulis tuis per Sanctórum quorum Relíquiæ in [hac] Ecclésia tua requiéscunt, & ómnium Sanctórum mérita glorióſa; ut eórum interceſſióne ab ómnibus ſemper protegámur advérſis; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Ultimò, pro Pace.

Ant. Deus meminerit teſtamenti ſui, & fáciat pacem; nec déſerat in témpore malo. 2. *Mach.* 1.

℣. Dñus Deus loquétur pacẽ. ℟. In plebem ſuam. *Pſ.* 84.

Orémus.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta consília & juſta ſunt ópera: da ſervis tuis illam quam mundus dare non poteſt pacem; ut, & corda noſtra mandátis tuis dédita, & hóſtium ſublátâ formídine, témpora ſint tuâ protectióne tranquilla; Per

Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, &c.

℣. Dóminus vobiſcum.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

AD COMPLETORIUM.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium.

Antiphona & Pſalmi convenientes.

Hymnus.

Grates, peracto jam die,
Deus, tibi perſólvimus;
Pronóque, dum nox íncipit,
Proſtérnimus vultu preces.

Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Inflígat hoſtis vúlnera.

Infeſtus uſque círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende fílios, Pater.

O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

In omni Officio de beata Maria, loco præcedentis Hymni, dicitur ſequens.

Hymnus.

Virgo Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te domínamque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi péndere certat honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Glória magna Patri: compar ſit glória Nato:
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. 1. Petr. 5.

Sobrii eſtóte, & vigiláte; quia adverſárius veſter diábolus, tanquam leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret: cui reſíſtite fortes in fide.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * commendo ſpíritum meum. In manus tuas. ℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis: *Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Dómine.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

Nunc dimittis ſervum tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

PRECES.

Quando dictæ ſunt Preces in Veſperis, hæ dicuntur flexis genibus.

In Duplic. & intrà Octavas, omittuntur ſequentes ℣℣.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum.

℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam ætérnam. Amen.

℣. Benedíctus es, Dómine, Deus patrum noſtrórum; ℟. Et laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedíctum nomen glóriæ tuæ ſanctum; ℟. Et laudábile, & ſuperexaltátum in ómnibus ſéculis. *Dan.* 3.

℣. Benedíctus es in firmamento cœli; ℟. Et laudábilis, & glorióſus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedícat nos Deus, Deus noſter: ℟. Benedícat nos Deus. *Pſ.* 66.

Hebdomadarius facit Confeſſionem, mediocri voce dicens:

Confíteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ ſemper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apóſtolis Petro & Paulo, ómnibus Sanctis, (& vobis, fratres;) quia peccávi nimis cogitatióne, verbo & ópere, meâ culpâ, meâ culpâ, meâ máximâ culpâ. Ideò precor beátam Maríam ſemper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joannem Baptiſtam, ſanctos Apóſtolos Petrum & Paulum, omnes Sanctos, (& vos, fratres,) oráre pro me ad Dóminum Deum noſtrum.

Chorus dicit:

Miſereátur tuî omnípotens Deus; &, dimiſſis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. *Hebdomadarius reſpondet*, Amen.

Deinde Chorus facit Confeſſionem; & ubi dictum eſt: vobis, fratres, *& vos*, fratres; *dicit:* tibi, pater, *& te*, pater.

[*Mulieres in ſuis Conventibus*, *loco* fratres, *&* pater; *dicunt*, ſorores, *&* mater.]

Factâ Confeſſione à Choro, Hebdomadarius dicit:

Miſereátur veſtrî omnípotens Deus; &, dimiſſis peccátis veſtris, perdúcat vos ad vitam ætérnam. ℟. Amen.

Qui ſolus recitat, ſemel dicit, Confíteor. *omiſſis vocibus quæ clauduntur parentheſi*, *& additâ particulâ* & *ante voces*, ómnibus *&* omnes. *Deinde* Miſereátur. *ſemel*, *ad quod dicit* noſtrî, noſtris, nos.

Indulgéntiam, abſolutiónem, & remiſſiónem peccatórum noſtrórum tríbuat nobis omnípotens & miséricors Dóminus. ℟. Amen.

℣. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrî, Dñe; ℟. Miſerére noſtrî. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodum ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi, oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum; ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem iſtam, & omnes insídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia sécula ſeculórum.

℟. Dóminus vobiſcum.

℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

Finito Completorio, ſubmiſſâ voce dicitur: Grátia Dñi noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. 2. *Cor.* 13.

℟. Amen.

Poſteà, ſi ſit uſus locorum, dicitur Antiphona de B. Maria, ut ſequitur.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò, Pater. Ave. Credo.

Antiphona de Beata ad devotionem.

SAlve, Regína, Mater miſericórdiæ; vita dulcédo & ſpes noſtra, ſalve: Ad te clamámus, éxules fílii Evæ; Ad te ſuſpirámus, gementes & flentes in hac lacrymárum valle: eia ergo, advocáta noſtra, illos tuos miſericordes óculos ad nos converte; Et Jeſum benedictum fructum ventris tui, nobis poſt hoc exílium oſtende; ô clemens, ô pia, ô dulcis virgo María!

℣. Vultum tuum deprecabuntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44. Orémus.

OMnípotens, ſempitérne Deus, qui glorióſæ vírginis matris Maríæ corpus & ánimam, ut dignum Fílii tui habitáculum éffici mererétur, Spíritu ſancto cooperante præparaſti; da, ut cujus commemoratióne lætámur, ejus piâ interceſſióne, ab inſtántibus malis & à morte perpétuâ liberémur; Per eumdem Chriſtum Dóminum noſtrum.

ABSOLUTIONES

ET BENEDICTIONES

Dicendæ in Officio Nocturno ante Lectiones.

DOMINICA,

Et in Officiis ix. Lectionum, quæ non ſunt de Sanctis.

IN I. NOCTURNO.

Et pro II. & V. Feria.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

ADapériat Deus cor noſtrum in lege ſua, & in præceptis ſuis; & det nobis cor ómnibus, ut colámus eum. ℟. Amen.

Sic reſpondetur ad ſingulas Abſolutiones & Benedictiones.

BENEDICTIONES.

1. Deus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det nobis ſpíritum ſapiéntiæ. ℟. Amen. *Epheſ.* 1.

2. Fílius Dei det nobis ſenſum, ut cognoscámus verum Deum. 1. *Joan.* 5.

3. Spíritus veritátis dóceat nos omnem veritátem. *Joan.* 16.

IN II. NOCTURNO.

Et pro III. & VI. Feria.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

DEus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus. ℟. Amen.

BENEDICTIONES.

4. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti benedícat nos in omni benedictióne ſpirituáli. *Epheſ.* 1.

5. Sciámus ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámur in omnem plenitúdinem Dei. *Epheſ.* 3.

6. Unctio quam accépimus à Deo, máneat in nobis, & dóceat nos de ómnibus. 1. *Joan.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus meminerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes noſtras. ℟. Amen.

BENEDICTIONES.

7. Detur nobis ſermo in apertióne oris noſtri cum fidúcia, notum fácere myſtérium Evangélii. *Epheſ.* 6.

8. Occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

9. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si pro ultima Lectione legatur

aliud Evang. cum Homilia, tunc nona Bened. erit: Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Si tria legantur Evangelia, ſeptima Benedictio erit: Detur nobis ſermo in apertióne oris noſtri cum fidúcia, notum fácere myſtérium Evangélii. *Epheſ.* 6.

8. Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

9. Permaneámus in fide fundáti, & immóbiles à ſpe Evangélii. *Coloſſ.* 1.

Si nona Lectio ſit de Sancto, Benedictio erit: Digni habeámur regno Dei, cùm vénerit in Sanctis ſuis admirábilis fieri. 2. *Theſſ.* 1.

[*Quando D. Epiſcopus Lectionem lecturus eſt, poſtquàm ipſe præmiſit ex more,* Jube, domne, benedícere. *Dignior poſt ipſum dicit illi:* Ora pro nobis, Pater. *Ipſe autem Epiſcopus reſpondet:* Oro ut cáritas veſtra magis ac magis abundet in ſciéntia & in omni ſenſu. *Chorus,* ℟. Amen. *Philip.* 1.

Idem obſervatur ubi unicus eſt Presbyter.]

Feriâ IV. & Sabbato.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

Deus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes noſtras. ℟. Amen.

BENEDICTIONES.

1. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti det nobis Chriſtum habitáre per fidem in córdibus noſtris. *Epheſ.* 3.

2. Occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

3. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si tertia Lectio ſit de Evangelio, tunc tertia Benedictio erit:

4. Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Eadem dicitur in omni Feria, quando pro iij. Lectione legendum erit Evangelium cum Homilia.

IN FESTIS B. M. VIRGINIS, ET ALIORUM SANCTORUM, *quæ ſunt ix. Lectionum.*

Abſol. & Bened. dicuntur in I. & III. Nocturno, ut ſuprà, in II. autem, ut ſequitur.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

Deus noſter inclinet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus. ℟. Amen.

BENEDICTIONES *in Feſtis B. M. V.*

4. Deus à quo miſſus eſt Gábriel Angelus ad Maríam, mittat nobis de cœlis ſapiéntiam. *Luc.* 1. *Sap.* 6.

5. Fílius Altíſſimi, quem Virgo concépit & péperit, det nobis fílios Dei fieri. *Luc.* 1. *Joan.* 1.

6. Spíritus ſanctus de quo eſt, quod in María natum eſt, ſanctíficet nos per ómnia. 1. *Matth. Theſ.* 5.

BENEDICTIONES

in Feſtis Sanctorum.

4. Deus det nobis illuminátos óculos cordis, ut ſciámus quæ ſit ſpes vocatiónis ejus in Sanctis. *Epheſ.* 1.

5. Dignos nos fáciat in partem ſortis Sanctórum, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. *Coloſſ.* 1.

6. Aperiantur óculi noſtri, ut convertámur à ténebris ad lucem, & accipiámus ſortem inter Sanctos. *Act.* 26.

IN OFFICIIS B. M. VIRG. ET IN FESTIS SANCTORUM,

quæ ſunt trium Lectionum tantùm.

Abſolutio dicitur ſecundùm Feriam; Benedictiones verò ea adhibentur, quæ modo notatæ ſunt pro II. Nocturno in eorumdem Officiis & Feſtis novem Lectionis complectentibus.

Si pro tertia Lectione legendum ſit Evangelium cum Homilia, tunc tertia Benedictio erit: Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

[IN ECCLESIA CATHEDRALI,

SUFFRAGIA

SEU

COMMEMORATIONES COMMUNES DE SANCTO STEPHANO.

AD LAUDES.

Antiphona.

LApidábant Stéphanum invocantem & dicentem: Dómine Jeſu, ſúſcipe ſpíritum meum. *Act.* 7.

℣. Ecce Deus ádjuvat me; ℟. Et Dóminus ſuſceptor eſt ánimæ meæ. *Pſalm.* 53.

Orémus.

BEáti Stéphani Levítæ & Mártyris ſuffrágium recolentes; quæſumus, Dómine, ut des nobis eum móribus imitári, qui fidei & caſtitátis egrégiæ, qui prædicatiónis mirabiliſque conſtántiæ, qui confeſſiónis ac patiéntiæ nobis exempla veneranda propóſuit; Per Chriſtum Dóminum noſtrum ℟. Amen.

AD VESPERAS.

Antiphona.

POſitis génibus, clamávit voce magnâ Stéphanus dicens: Dómine, ne ſtátuas illis hoc peccátum; & cum hoc dixiſſet, obdormívit in Dómino. *Act.* 7.

℣. Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi: ℟. Ego autem orábam. *Pſ.* 108.

Oratio, Beáti Stéphani. *ſuprà.*]

PROPRIUM

PROPRIUM
DE TEMPORE.
PARS AUTUMNALIS.

FERIA QUARTA
Intrà Hebdomadam XI. poſt Pentecoſten.

Officium ut in Pſalterio, additis quæ ſequuntur; & ſic in aliis Feriis.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

EGo natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram, & primam vocem ſímilem ómnibus emíſi plorans. In involumentis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergo intróitus eſt ómnibus ad vitā, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus; & invocávi, & venit in me ſpíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus, nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum, in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tanquam lutum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem diléxi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam inextinguíbile eſt lumen illíus.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena misericórdiâ & frúctibus bonis; * Viæ ejus. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

VEnérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, & innumerábilis honeſtas per manus illíus: & lætátus ſum in ómnibus, quóniam antecedébat me iſta ſapiéntia; & ignorábam quóniam horum ómnium mater eſt. Quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico, & honeſtátem illíus non abſcondo. Infinítus enim theſaurus eſt homínibus; quo qui uſi ſunt, partícipes facti ſunt amicítiæ Dei, propter diſciplínæ dona commendáti. Mihi autem dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor. In manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia, & diſciplína.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur; ita ut ſint inexcuſábiles, * In quibus. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

QUæcumque ſunt abſcondíta & improviſa, dídici; ómnium enim ártifex dócuit me ſapiéntia. Eſt enim in illa ſpíritus intelligéntiæ, ſanctus, únicus, múltiplex, ſubtílis, diſertus, móbilis, incoinquinátus, certus, ſuávis, amans bonum, acútus, quem nihil vetat, benefáciens, humánus, benignus, ſtábilis, certus, ſecúrus, omnem hábens virtútem, ómnia proſpíciens, & qui cápiat omnes ſpíritus: intelligíbilis, mundus, ſubtílis. Omnibus enim mobílibus mobílior eſt ſapiéntia; attingit autem ubíque propter ſuam mundítiam. Vapor eſt enim virtútis Dei; & emanátio quædam eſt claritátis omnipoténtis Dei ſincéra; & ídeò nihil inquinátum in eam incurrit: candor eſt enim lucis ætérnæ, & ſpéculum ſine mácula Dei majeſtátis, & imágo bonitátis illíus.

℞. Finem loquendi páriter omnes audiámus: * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum. Glória Patri. † Mandáta ejus. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui abundántia pietátis tuæ & mérita ſúpplicũ excédis & vota: effúnde ſuper nos miſericórdiam tuam, ut dimittas quæ conſciéntia métuit, & adjícias quod orátio non præſúmit; Per.

FERIA QUINTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 8.

SApiéntia attingit à fine uſque ad finem fórtiter, & diſpónit ómnia ſuáviter. Hanc amávi, & exquiſívi à juventúte mea, & quæſívi ſponſam mihi eam aſſúmere, & amátor factus ſum formæ illíus. Generoſitátem illíus gloríficat, contubérniũ habens Dei; ſed & ómnium Dóminus diléxit illam: doctrix enim eſt diſciplínæ Dei, & electrix óperum illíus. Et ſi divítiæ appetuntur in vita, quid ſapiéntiâ locuplétius, quæ operátur ómnia? Si autem ſenſus operátur, quis horum quæ ſunt, magìs quàm illa, eſt ártifex? Et ſi juſtítiam quis díligit, labóres hujus magnas habent virtútes: ſobrietátem enim & prudéntiam docet, & juſtítiam, & virtútem, quibus utílius nihil eſt in vita homínibus.

℞. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delícta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórum: * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio ij.

PRopóſui ergo hanc addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum

communicábit de bonis, & erit allocútio cogitatiónis & tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, & honórem apud ſenióres júvenis: & acútus invéniar in judício, & in conſpectu poténtium admirábilis ero, & fácies príncipum mirabuntur me: tacentem me ſuſtinébunt, & loquentem me reſpícient; &, ſermocinante me plura, manus ori ſuo impónent. Prætéreà habébo per hanc immortalitátem; & memóriam ætérnam his qui poſt me futúri ſunt, relinquam. Dispónam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audientes reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis. Intrans in domum meam, conquiescá cum illa: non enim habet amaritúdinem converſátio illíus, nec tædium convictus illíus, ſed lætítiam & gáudium. Hæc cógitans apud me, & commémorans in corde meo, quóniam immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & in amicítia illíus delectátio bona, & in opéribus mánuum illíus honeſtas ſine defectióne, & in certámine loquélæ illíus ſapiéntia, & præclaritas in communicatióne ſermónum ipsíus; circuíbam quærens, ut mihi illam aſſúmerem.

℞. Vanitátem & verba mendácia longè fac à me, Dómine: * Mendicitátem & divítias ne déderis mihi; tríbue tantùm victui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fieri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátem. *Proverb.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio iij. Cap. 8 & 9.

ET ut ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det: & hoc ipſũ erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum; ádii Dóminum, & deprecátus ſum illum, & dixi ex totis præcórdiis meis: Deus patrum meórum, & Dómine miſericórdiæ, qui feciſti ómnia verbo tuo, & ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt; ut diſpónat orbem terrárũ in æquitáte & juſtítia, & in directióne cordis judícium júdicet: da mihi ſédium tuárum aſſiſtrícem ſapiéntiam, & noli me reprobáre à púeris tuis; quóniam ſervus tuus ſum ego, & fílius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exígui témporis, & minor ad intellectum judícii & legum. Nam & ſi quis erit conſummátus inter fílios hóminum, ſi ab illo abfúerit ſapiéntia tua, in níhilũ computábitur.

℞. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit? Cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam: * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abscondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus: ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus: * Non præterit. Glória Patri. † Non abscondit. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

FERIA SEXTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 13.

VAni ſunt omnes hómines, in quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt, neque opéribus attendentes agnovérunt quis eſſet ártifex: ſed aut ignem, aut ſpíritum, aut citátum áerem, aut gyrum ſtellárum, aut nímiam aquam, aut ſolem & lunam, rectóres orbis terrárũ deos putavérunt. Quorum ſi ſpécie delectáti, deos putavérunt, ſciant quantò his dominátor eórum ſpecióſior eſt; ſpeciéi enim generátor hæc ómnia conſtítuit. Aut ſi virtútem, & ópera eórum miráti ſunt, intélligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior eſt illis: à magnitúdine enim ſpeciéi & creatúræ, cognoscibíliter póterit creátor horũ vidéri.

℟. Beátus homo. 147.

Lectio ij.

SEd tamen adhuc in his minor eſt queréla. Et hi enim fortaſſe errant, Deum quærentes, & volentes invenire. Etenim cùm in opéribus illíus converſentur, inquírunt, & perſuáſum habent quóniam bona ſunt quæ videntur. Iterùm autem nec his debet ignosci. Si enim tantùm potuérunt ſcire, ut poſſent æſtimáre ſéculum; quómodò hujus Dóminum non facíliùs invenérunt? Infelíces autem ſunt, & inter mórtuos ſpes illórum eſt, qui appellavérunt deos ópera mánuum hóminum, aurum & argentum, artis inventiónem, & ſimilitúdines animálium, aut lápidem inútilem opus manûs antíquæ.

℟. Vani ſunt omnes hómines. 148.

Lectio iij. Cap. 14.

ET hæc fuit vitæ humánæ decéptio: quóniam aut affectui, aut régibus deſervientes hómines, incommunicábile nomen lapídibus & lignis impoſuérunt. Et non ſuffécerat erraſſe eos circa Dei ſciéntiam, ſed & in magno viventes insciéntiæ bello, tot & tam magna mala pacem appellant. Aut enim fílios ſuos ſacrificantes, aut obscúra ſacrifícia faciéntes, aut insániæ plenas vigílias habentes, neque vitam, neque núptias mundas jam cuſtódiunt, ſed álius álium per invídiam occídit, aut adúlterans contriſtat: & ómnia commiſta ſunt; ſanguis, homicídium, furtum & fictio, corrúptio & infidélitas, turbátio & perjúrium, tumultus bonórum, Dei immemorátio, animárum inquinátio, nativitátis immutátio, nuptiárum inconſtántia, inordinátio mœchiæ & impudicítiæ. Infandórum enim idolórum cultúra, omnis mali cauſa eſt, & inítium & finis.

℟. Finem loquendi. 148.

SABBATO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 15.

TU, Deus noſter, ſuávis & verus es, pátiens, & in miſericórdia dispónens ómnia. Etenim ſi pec-

cavérimus, tui ſumus, ſcientes magnitúdinem tuam; & ſi non peccavérimus, ſcimus quóniam apud te ſumus computáti. Noſſe enim te, conſummáta juſtítia eſt; & ſcire juſtítiam & virtútem tuam, radix eſt immortalitátis. Non enim in errórẽ induxit nos hóminũ malæ artis excogitátio, nec umbra pictúræ, labor ſine fructu, effígies ſculpta per vários colóres, cujus aſpectus inſensáto dat concupiſcéntiã, & díligit mórtuæ imáginis effígiem ſine ánima. Malórũ amatóres digni ſunt qui ſpem hábeant in tálibus, & qui fáciunt illos, & qui díligunt, & qui colunt.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è Feriâ quintâ præcedenti.*]

Lectio ij.

SEd & fígulus mollem terram premens laborióſè fingit ad uſus noſtros unumquodque vas, & de eódem luto fingit quæ munda ſunt in uſum vaſa, & ſimíliter quæ his ſunt contrária: horum autem vaſórum quis ſit uſus, judex eſt fígulus. Et cum labóre vano deum fingit de eódem luto: ille qui pauló ante de terra fáctus fúerat, & poſt puſillum redúcit ſe unde acceptus eſt, repetítus ánimæ débitũ quam habébat. Sed cura eſt illi, non quia laboratúrus eſt, nec quóniam brevis illi vita eſt, ſed concertátur aurifícibus & argentáriis; ſed & ærários imitátur, & glóriam præfert, quóniam res ſupervácuas fingit. Cinis eſt enim cor ejus, & terra ſupervácua ſpes illíus, & luto vílior vita ejus; quóniam ignorávit qui ſe finxit, & qui inſpirávit illi ánimã quæ operátur, & qui inſufflávit ei ſpíritum vitálem. Sed & æſtimavérunt luſum eſſe vitam noſtram, & converſatiónẽ vitæ compóſitam ad lucrum, & oportére undecumque étiam ex malo acquírere. Hic enim ſcit ſe ſuper omnes delínquere, qui ex terræ matéria fragília vaſa & ſculptília fingit.

Lectio iij.

OMnes enim inſipientes, & infelíces ſupra modum ánimæ ſuperbi, ſunt inimíci pópuli tui, & imperantes illi; quóniam ómnia idóla natiónum deos æſtimavérunt, quibus neque oculórum uſus eſt ad videndum, neque nares ad percipiendum ſpíritum, neque aures ad audiendum, neque dígiti mánuum ad tractandum, ſed & pedes eórum pigri ad ambulandum. Homo enim fecit illos; & qui ſpíritum mutuátus eſt, is finxit illos. Nemo enim ſibi símilem homo póterit deum fíngere. Cùm enim ſit mortális, mórtuum fingit mánibus iníquis. Mélior enim eſt ipſe his quos colit; quia ipſe quidem vixit, cùm eſſet mortális; illi autem nunquam.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Doctrínam ſapiéntiæ & diſciplínæ ſcripſit Jeſus fílius Sirach: beátus qui in iſtis verſátur bonis. Si enim hæc fécerit, ad ómnia valébit. *Eccli.* 50.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XII
poſt Pentecoſten.

Officium ut in Pſalterio, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 1.

OMnis ſapiéntia à Dómino Deo eſt, & cum illo fuit ſemper, & eſt ante ævum. Arénam maris, & plúviæ guttas, & dies ſéculi quis dinumerávit? Altitúdinem cœli, & latitúdinem terræ, & profundum abyſſi quis dimenſus eſt? Sapiéntiam Dei præcedentem ómnia quis inveſtigávit? Prior ómnium creáta eſt ſapiéntia, & intellectus prudéntiæ ab ævo. Fons ſapiéntiæ verbum Dei in excelſis, & ingreſſus illíus mandáta ætérna. Radix ſapiéntiæ cui reveláta eſt? & aſtútias illíus quis agnóvit? Diſciplína ſapiéntiæ cui reveláta eſt & manifeſtáta? & multiplicatiónem ingreſſus illíus quis intelléxit? Unus eſt altíſſimus Creátor omnípotens & Rex potens, & metuendus nimis, ſedens ſuper thronum illíus, & dóminans Deus.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

TImor Dómini delectábit cor, & dabit lætítiam, & gáudium, & longitúdinem diérum. Timenti Dóminum bene erit in extrémis, & in die defunctiónis ſuæ benedicétur. Diléctio Dei honorábilis ſapiéntia. Quibus autem apparúerit in viſu, díligunt eam in viſióne & in agnitióne magnálium ſuórum. Inítium ſapiéntiæ, timor Dómini, & cum fidélibus in vulva concreátus eſt: cum electis féminis gráditur, & cum juſtis & fidélibus agnóſcitur. Timor Dómini, ſciéntiæ religióſitas. Religióſitas cuſtódiet & juſtificábit cor, jucunditátem atque gáudium dabit. Timenti Dóminum bene erit, & in diébus conſummatiónis illíus benedicétur.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur; ita ut ſint inexcuſábiles, * In quibus non ſubeſt. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

FIli, concupiſcens ſapiéntiam, conſerva juſtítiam; & Deus præbébit illam tibi. Sapiéntia enim & diſciplína, timor Dómini: & quod beneplácitum eſt illi, fides & manſuetúdo; & adimplébit theſauros illíus. Ne ſis incredíbilis timóri Dómini; & ne accéſſeris ad illum dúplici corde. Ne fíeris hypócrita in conſpe-

ctu hóminum, & non ſcandalizéris in lábiis tuis. Attende in illis, ne fortè cadas, & addúcas ánimæ tuæ inhonoratiónem, & revélet Deus absconſa tua, & in médio ſynagógæ elídat te: quóniam acceſſiſti malignè ad Dóminum, & cor tuum plenum eſt dolo & fallácià.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus: * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntià bonâ, & fide non fictâ. * Deum time Glória Patri. † Mandáta ejus. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 1. *Cap.* 25.

Lectio iv.

SUnt nonnulli qui vitam ſuam négligunt, & dum transitória áppetunt, dum ætérna vel non intélligunt, vel intellecta contemnunt; nec dolórem ſéntiunt, nec habére consílium ſciunt. Cùmque ſuperna quæ amiſérunt, non consíderant, eſſe ſe (heu míſeri!) in bonis felíces putant. Nequáquam enim ad veritátis lucem, cui cónditi fúerant, mentis óculos érigunt: nequáquam ad contemplatiónem ætérnæ pátriæ, deſidérii áciem tendunt; ſed ſemetipſos in iis ad quæ projecti ſunt, deſerentes, vice pátriæ díligunt exílium quod patiuntur: & in cæcitáte quam tólerant, quaſi in claritáte lúminis exultant.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delícta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórũ: * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuscémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine Pater. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio v.

AT contrà, electórum mentes, dum cuncta transitória nulla eſſe conſpíciunt, ad quæ ſint cónditæ exquírunt: cùmque eórum ſatisfactióni nihil extra Deum ſúfficit, ipſa inquiſitiónis exercitatióne fatigáta illórum cogitátio, in Conditóris ſui ſpe & contemplatióne requieſcit, ſupernis intérſeri cívibus áppetit: & unusquisque eórum adhuc in mundo, córpore póſitus, mente jam extra mundum ſurgit; ærumnam exílii, quam tólerat, deplórat; & ad ſublímem pátriam inceſſántibus ſe amóris ſtímulis éxcitat. Cùm ergo dolens videt quàm ſit ætérnum quod pérdidit, invénit ſalúbre consílium, temporále hoc deſpícere quod percurrit; & quò magis creſcit conſílii ſciéntia, ut peritúra déſerat, eò augétur dolor, quòd necdum ad manſúra pertingat.

℟. Vanitátem & verba mendácia longè fac à me, Dómi-

ne: * Mendicitátē & divítias ne déderis mihi: tríbue tantùm víctui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fíeri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátē. *Prov.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio vj.

INtuendum quoque eſt quàm nullus dolor mentis ſit in actióne præcipitatiónis. Qui enim ſine conſiliis vivunt, qui ſeipſos rerum evéntibus præcípites déſerunt, nullo intérim cogitatiónum dolóre fatigantur. Nam qui ſolerter in vitæ conſílio figit mentem, cautè ſeſe in omni actióne circumſpiciendo conſíderat: & ne ex re quæ ágitur, repentínus finis adverſuſque ſubrípiat, hunc priùs mólliter pósito pede cogitatiónis palpat: penſat ne ab his quæ agenda ſunt, formído præpédiat; ne in his quæ differenda ſunt, præcipitátio impéllat; ne prava per concupiſcéntiam aperto bello ſúperent; ne recta per inánem glóriam inſidiando ſupplantent.

℟. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit? cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam: * Non prætérit illum omnis cogitátus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus: ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus: * Non prætérit. Glória Patri. † Non abſcondit. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Converſus Jeſus ad diſcípulos ſuos, ait: Beáti óculi qui vident quæ vos vidétis. Dico enim vobis quòd multi prophétæ & reges voluérunt vidére quæ vos vidétis, & non vidérunt. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epiſcopi.

Lib. 1. *de Doct. Ch. C.* 26.

QUóniam præcepto non opus eſt ut ſe quiſque & corpus ſuum díligat; id eſt, quóniam id quod ſumus, & id quod infra nos eſt, & ad nos tamen pértinet, inconcuſſâ natúræ lege dilígimus, reſtábat ut & de illo quod ſupra nos eſt, & de illo quod juxta nos eſt, præcepta ſumerémus. Díliges, inquit, Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota mente tua; &, Díliges próximum tuum tanquam teipſum. In his duóbus præceptis tota lex pendet, & Prophétæ. Finis ítaque præcepti eſt diléctio; & ea gémina, id eſt, Dei & próximi. Quòd ſi te totum intélligas, id eſt, ánimum & corpus tuum, & próximum totum, id eſt, ánimum & corpus ejus, (homo enim ex ánimo conſtat & córpore) nullum rerum diligendárum genus in his duóbus præceptis prætermiſſum eſt. Cùm enim præcurrat diléctio

Dei, ejusque dilectiónis modus præſcriptus appáreat, ita ut cétera in illum cónfluant, de dilectióne tua nihil dictum vidétur: ſed cùm dictum eſt, Díliges próximum tuum tanquam teipſum, ſimul & tui abs te diléctio non prætermiſſa eſt.

℟. Latrónes deſpoliavérunt hóminem; &, plagis impóſitis, abiérunt ſemivívo relicto. * Sacerdos, viſo illo, prætérivit; ſimíliter & Levíta: Samaritánus autem videns eum, misericórdiâ motus eſt. ℣. Fácere miſericórdiam & judícium magis placet Dómino, quàm victimæ. * Sacerdos. *Luc.* 10. *Prov.* 21.

Cap. 27. *Lectio viij.*

ILle autem juſtè & ſanctè vivit, qui rerum íntegerr æſtimátor eſt: ipſe eſt autem qui ordinátam dilectiónem habet, ne aut díligat quod non eſt diligendum, aut non díligat quod eſt diligendum, aut ámpliùs díligat quod minùs eſt diligendum, aut æquè díligat quod vel minùs vel ámpliùs diligendum eſt, aut minùs vel ámpliùs quòd æquè diligendum eſt. Omnis peccátor, in quantum peccátor eſt, non eſt diligendus; & omnis homo, in quantum homo eſt, diligendus eſt propter Deum; Deus verò propter ſeipſum. Et ſi Deus omni hómine ámpliùs diligendus eſt, ámpliùs quiſque debet Deum diligere quàm ſeipſum. Item ámpliùs álius homo diligendus eſt quàm corpus noſtrum; quia propter Deum ómnia iſta diligenda ſunt: & poteſt nobiſcum álius homo Deo pérfrui, quod non poteſt corpus; quia corpus per ánimam vivit, quâ frúimur Deo.

℟. Alligávit Samaritánus vúlnera ejus, infundens óleum & vinum; & * Impónens illum in jumentum ſuum, duxit in ſtábulum, & curam ejus egit. ℣. Qui credit in Dómino, miſericórdiam díligit: miſericórdia & véritas præparant bona. * Impónens illum. *Luc.* 10. *Prov.* 14.

Cap. 28 & 30. *Lectio ix.*

OMnes autem æquè diligendi ſunt. Nam quòd nullum hóminum excéperit, qui præcépit ut próximum diligámus, & ipſe in Evangélio Dóminus oſtendit, & Paulus Apóſtolus. Namque ille cui duo ipſa præcepta protúlerat, atque in eis pendére totam legem prophetasque díxerat, cùm interrogáret eum, dicens: Et quis eſt meus próximus? hóminem quemdam própoſuit descendentem ab Jerúſalem in Jéricho, incidiſſe in latrónes, & ab eis gráviter vulnerátum, ſáucium, & ſemivívum eſſe derelictum: cui próximum eſſe non dócuit, niſi qui erga illum recreandum atque curandum miſéricors éxtitit, ita ut hoc qui interrogáverat, interrogátus ipſe faterétur. Cui Dóminus ait: Vade, & tu fac ſimíliter; ut vidélicet eum eſſe próximum intelligámus, cui vel exhibendum eſt officium miſericórdiæ, ſi índiget, vel

exhibendum eſſet, ſi indigéret. Nullum autem exceptum eſſe cui miſericórdiæ denegétur officium, quis non vídeat? quando uſque ad inimícos étiam porrectum eſt, eódem Dómino dicente: Diligite inimícos veſtros, benefácite iis qui odérunt vos.

℟. Quis horum trium vidétur tibi próximus fuiſſe illi qui íncidit in latrónes? Legiſperítus dixit: Qui fecit miſericórdiam in illum. Ait Jeſus: * Vade, & tu fac ſimíliter. ℣. Indicabo tibi, ó homo, quid Dóminus requírat à te: útique fácere judícium, & dilígere miſericórdiam. * Vade. Glória Patri. * Vade. *Luc* 10. *Mich.* 6.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Legiſperitus tentans Jeſum, dixit: Magiſter, quid faciendo vitam ætérnam poſſidébo? At ille dixit ad eum: In lege quid ſcriptum eſt? Quómodo legis? Ille reſpondens dixit: Díliges Dóminum Deum tuum. *Luc.* 10.

Oratio.

OMnípotens & miſéricors Deus, de cujus múnere venit ut tibi à fidélibus tuis dignè & laudabíliter ſerviátur: tribue, quæſumus, nobis, ut ad promiſſiónes tuas ſine offenſióne currámus; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex ómnibus víribus tuis, & ex omni mente tua; & próximum tuum ſicut teipſum: hoc fac, & vives. *Luc.* 10.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 2.

FIli, accédens ad ſervitútem Dei, ſta in juſtítia & timóre, & præpara ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, & ſúſtine: inclina aurem tuam, & ſúſcipe verba intellectûs; & ne feſtínes in témpore obductiónis. Súſtine ſuſtentatiónes Dei: conjúngere Deo, & ſúſtine, ut creſcat in noviſſimo vita tua. Omne quod tibi applicitum fúerit, áccipe: & in dolóre ſúſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines veró receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te; & dírige viam tuam, & ſpera in illum: ſerva timórem illíus, & in illo veteraſce.

℟. Beátus homo qui invénit. 152.

Lectio ij.

REſpícite, filii, natiónes hóminum; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. Quis enim permanſit in mandátis ejus, & derelíctus eſt? aut quis invocávit eum, & deſpexit illum? Quóniam pius & miſéricors eſt Deus, & remittet in die tribulatiónis peccáta: & protector eſt ómnibus exquiréntibus ſe in veritáte. Væ dúplici

corde, & lábiis ſceleſtis, & mánibus malefaciéntibus, & peccatóri terram ingredienti duábus viis. Væ diſſolútis corde, qui non credunt Deo; & ídeò non protegentur ab eo. Væ his qui perdidérunt ſuſtinéntiam, & qui dereliquérunt vias rectas, & divertérunt in vias pravas. Et quid fácient, cùm inſpícere cœperit Dóminus?

℟. Vani ſunt omnes hómines. 152.

Lectio iij.

Qui timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus; & qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. Qui timent Dóminum, inquírent quæ beneplácita ſunt ei; & qui díligunt eum, replebuntur lege ipsíus. Qui timent Dóminum, præparábunt corda ſua, & in conſpectu illíus ſanctificábunt ánimas ſuas. Qui timent Dóminum, cuſtódiunt mandáta illíus, & patiéntiam habébunt usque ad inſpectiónem illíus, dicentes: Si pœniténtiam non egérimus, incidémus in manus Dómini, & non in manus hóminum. Secundùm enim magnitúdinem ipsíus, ſic & miſericórdia illíus cum ipſo eſt.

℟. Finem. 153.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 3.

Qui honórat patrẽ ſuum, vitâ vivet longióre; & qui óbedit patri, refrigerábit matrem. Qui timet Dóminum, honórat parentes; & quaſi dóminis ſérviet his qui ſe genuérunt. In ópere & ſermóne, & omni patiéntia honóra patrem tuum, ut ſupervéniat tibi benedíctio ab eo, & benedíctio illíus in novíſſimo máneat. Benedíctio patris firmat domos filiórum; maledíctio autem matris eradícat fundamenta. Ne gloriéris in contumélia patris tui; non enim eſt tibi glória, ejus confúſio: glória enim hóminis ex honóre patris ſui, & dédecus filii pater ſine honóre. Fili, ſúscipe ſenectam patris tui, & non contriſtes eum in vita illíus; & ſi deféceriт ſenſu, véniam da, & ne ſpernas eum in virtúte tua.

℟. Dómine. 153.

Lectio ij.

Fili, in manſuetúdine ópera tua pérfice, & ſuper hóminum glóriam diligéris. Quantò magnus es, humília te in ómnibus, & coram Deo invénies grátiam; quóniam magna poténtia Dei ſolíus, & ab humílibus honorátur. Altióra te ne quæſíeris, & fortióra te ne ſcrutátus fúeris; ſed quæ præcépit tibi Deus, illa cógita ſemper, & in plúribus opéribus ejus ne fúeris curióſus. Non eſt enim tibi neceſſárium ea quæ abscóndita ſunt vidére óculis tuis. In ſupervácuis rebus noli ſcrutári multipliciter, & in plúribus opéribus ejus non eris curióſus; plúrima enim ſuper ſenſum hóminum oſtenſa ſunt tibi. Multos quoque ſupplantávit ſuspí-

cio illórum, & in vanitáte det ínuit ſenſus illórum.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 153.

Lectio iij.

COr durum habébit malè in noviſſimo, & qui amat perículum, in illo períbit. Cor ingrédiens duas vias, non habébit ſucceſſus; & pravus corde in illis ſcandalizábitur. Cor nequam gravábitur in dolóribus, & peccátor adjíciet ad peccandum. Synagógæ ſuperbórum non erit ſánitas; frutex enim peccáti radicábitur in illis, & non intelligétur. Cor ſapientis intellígitur in ſapiéntia; & auris bona áudiet cum omni concupiſcéntia ſapiéntiam. Sápiens cor & intelligíbile abſtinébit ſe à peccátis; & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccatis; & Deus protector eſt ejus qui reddit grátiam: méminit ejus in pósterum, & in témpore casûs ſui invéniet firmamentum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 154.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 4.

FIlli, eleemóſynam páuperis ne defraudes, & óculos tuos ne transvertas à páupere. Animam eſuriéntem ne deſpéxeris, & non exáſperes páuperem in inópia ſua. Cor ínopis ne afflíxeris, & non prótrahas datum anguſtianti. Rogatiónem contribuláti ne abjícias, & non avertas fáciem tuam ab egéno. Ab ínope ne avertas óculos tuos propter iram; & non relinquas quærentibus tibi retrò maledícere: maledicentis enim tibi in amaritúdine ánimæ, exaudiétur deprecátio illius; exáudiet autem eum qui fecit illum. Congregatióni páuperum affábilem te fácito: & presbytero humília ánimam tuam, & magnáto humília caput tuum. Declína páuperi ſine triſtítia aurem tuam, & redde débitum tuum, & reſponde illi pacífica in manſuetúdine. Líbera eum qui injúriam pátitur de manu ſuperbi, & non ácidè feras in ánima tua. In judicando eſto pupillis miſéricors ut pater, & pro viro matri illórum: & eris tu velut fílius Altíſſimi obédiens, & miſerébitur tuî magis quàm mater.

℟. Beatus homo. 152.

Lectio ij.

FIli, conſerva tempus, & devíta à malo. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Eſt enim confúſio addúcens peccátum, & eſt confúſio addúcens glóriam & grátiam. Ne accípias fáciem adversùs fáciem tuam, nec adversùs ánimam tuam mendácium. Ne revereáris próximum tuum in caſu ſuo, nec retíneas verbum in témpore ſalútis. Non abſcondas ſapiéntiam tuam in decóre ſuo: in lingua enim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſensáti, & firmamen-

tum in opéribus juſtítiæ. Non contradícas verbo veritátis ullo modo; & de mendácio ineruditiónis tuæ confúndere.

℟. Vani ſunt. 152.

Lectio iij.

NOn confundáris confitéri peccáta tua, & ne ſubjícias te omni hómini pro peccáto. Noli resíſtere contra fáciem potentis, nec conéris contra ictum flúvii. Pro juſtítia agonizáre pro ánima tua, & uſque ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos. Noli citátus eſſe in lingua tua; & inútilis, & remiſſus in opéribus tuis. Noli eſſe ſicut leo in domo tua, evertens doméſticos tuos, & ópprimens ſubjectos tibi. Non ſit porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta.

℟. Finem. 153.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 5.

NOli atténdere ad poſſeſſiónes iníquas, & ne díxeris: Eſt mihi ſufficiens vita; nihil enim próderit in témpore vindictæ & obductiónis. Ne ſequáris in fortitúdine tua concupiscéntiam cordis tui; & ne díxeris: Quómodò pótui? aut quis me ſubjíciet propter facta mea? Deus enim víndicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, & quid mihi áccidit triſte? Altíſſimus enim eſt pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli eſſe ſine metu, neque adjícias peccátum ſuper peccátum. Et ne dicas: Miſerátio Dómini magna eſt, multitúdinis peccatórum meórum miſerébitur. Miſericórdia enim & ira ab illo citò próximant, & in peccatóres réſpicit ira illíus.

℟. Dómine. 153.

Lectio ij.

NOn tardes converti ad Dóminum, & ne différas de die in diem; ſúbitò enim véniet ira illíus, & in témpore vindictæ diſperdet te. Noli ánxius eſſe in divítiis injúſtis; non enim próderunt tibi in die obductiónis & vindictæ. Non véntiles te in omnem ventum, & non eas in omnem viam; ſic enim omnis peccator probátur in dúplici lingua. Eſto firmus in via Dómini, & in veritáte ſenſûs tui, & ſciéntia; & proſequátur te verbum pacis & juſtítiæ.

℟. Vanitátem. 153.

Lectio iij.

ESto manſuétus ad audiendum verbum, ut intélligas; & cum ſapiéntia próferas reſponſum verum. Si eſt tibi intellectus, reſponde próximo: ſin autem, ſit manus tua ſuper os tuum, ne capiáris in verbo indisciplináto, & confundáris. Honor & glória in ſermóne ſenſáti; lingua verò imprudentis ſubvérſio eſt ipsíus. Non appelléris ſuſurro, & linguâ tuâ ne capiáris & confundáris. Super furem enim eſt confúſio & pœniténtia, & denotátio péſſima ſuper bilinguem: ſuſurratóri autem ódium, & inimicítia, & contumélia. In-

ſtíſica puſillum & magnum ſimíliter.

℞. Nonne Dóminus. 154.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 6.

VErbum dulce multíplicat amícos, & mítigat inimícos, & lingua éucharis in bono hómine abundat. Multi pacífici ſint tibi,& conſiliárius ſit tibi unus de mille. Si póſſides amícum, in tentatióne póſſide eum; & ne fácile credas ei. Eſt enim amícus ſecundùm tempus ſuũ, & non permanébit in die tribulatiónis. Et eſt amícus qui convértitur ad inimicítiam: & eſt amícus qui ódium & rixam & convícia denudábit. Eſt autem amícus ſócius menſæ, & non permanébit in die neceſſitátis. Amícus ſi permánſerit fixus, erit tibi quaſi coæqualis, & in doméſticis tuis fiduciáliter aget.

℞. Beátus homo. 152.

Lectio ij.

AB inimícis tuis ſeparáre, & ab amícis tuis attende. Amícus fidélis,protéctio fortis: qui autem invénit illum, invénit theſaurũ. Amíco fidéli nulla eſt comparátio; & non eſt digna ponderátio auri & argenti contra bonitátem fidei illíus. Amicus fidélis, medicamentũ vitæ & immortalitátis; & qui métuunt Dóminum, invénient illum. Qui timet Deum, æquè habébit amicítiam bonam; quóniam ſecundùm illum erit amícus illíus.

℞. Vani ſunt omnes hómines. 152.

Lectio iij. Cap. 7.

NOli quærere à dómine ducátum, neque à rege cáthedram honóris. Non te juſtífices ante Deum, quóniam ágnitor cordis ipſe eſt: & penès regem noli velle vidéri ſápiens. Noli quærere fieri judex, niſi váleas virtúte irrúmpere iniquitátes; ne fortè extimeſcas fáciem poténtis,& ponas ſcándalum in æquitáte tua. Non pecces in multitúdinem civitátis, nec te immittas in pópulum, neque álliges duplícia peccáta; nec enim in uno eris immúnis. Noli eſſe puſillánimis in ánimo tuo. Exoráre, & fácere eleemóſynam ne deſpícias. Ne dicas: In multitúdine múnerum meórum reſpíciet Deus; & offerente me Deo altíſſimo, múnera mea ſuſcípiet.

℞. Finem loquendi. 153.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 7.

NOn irrídeas hóminem in amaritúdine ánimæ; eſt enim qui humíliat & exaltat circumſpector Deus. Noli aráre mendácium adversùs fratrem tuum; neque in amícũ ſimíliter fácias. Noli velle mentíri omne mendácium; aſſidúitas enim illíus non eſt bona. Noli verbóſus eſſe in multitúdine presbyterórum; & non íteres verbum in oratióne tua. Non óderis laborióſa ópera, & ruſticatiónem creátam ab Altíſſimo. Non te répures in multitúdine indiſciplinatórum. Meménto iræ, quóniam non tardábit.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

NOn lædas ſervum in veritáte operantem, neque mercenárium dantem ánimam ſuam. Servus ſenſátus ſit tibi dilectus quaſi ánima tua: non defraudes illum libertáte, neque ínopem derelinquas illum. Pécora tibi ſunt? attende illis; & ſi ſunt utília, perſevérent apud te. Fílii tibi ſunt? érudi illos, & curva illos à pueritia illórum. Fíliæ tibi ſunt? ſerva corpus illárum, & non oſtendas hílarem fáciem tuam ad illas. Trade fíliam, & grande opus féceris; & hómini ſenſáto da illam. Múlier ſi eſt tibi ſecundùm ánimam tuam, non projícias illam; & odíbili non credas te. In toto corde tuo honóra patrem tuum, & gémitûs matris tuæ ne oblíviscáris: memento quóniam niſi per illos natus non fuiſſes; & retríbue illis, quómodo & illi tibi.

Lectio iij.

IN tota ánima tua time Dóminum; & ſacerdótes illíus ſanctífica. In omni virtúte tua dílige eum qui te fecit; & miniſtros ejus ne derelinquas. Honóra Deum ex tota ánima tua; & honoríﬁca ſacerdótes, & propurga te cum bráchiis. Da illis partem, ſicut mandátum eſt tibi, primitiárum & purgatiónis; & de negligéntia tua purga te cum paucis. Datum brachiórum tuórum, & ſacrifícium ſanctificatiónis óf-feres Dómino, & inítia ſanctórum. Et páuperi pórrige manum tuam, ut perficiátur propitiátio & benedíctio tua. Grátia dati in conſpectu omnis viventis; & mórtuo non prohíbeas grátiam. Non deſis plorántibus in conſolatióne, & cum lugéntibus ámbula. Non te pígeat viſitáre infirmum; ex his enim in dilectióne firmáberis. In ómnibus opéribus tuis memoráre noviſſima tua, & in æternum non peccábis.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. *C.* Sapiéntia, & disciplína, & ſciéntia legis apud Deum: diléctio, & viæ bonórum apud ipſum. *Eccli.* 11.

Oratio, ut infra ad Laudes.

DOMINICA XIII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 8.

NOn júdices contra júdicem; quóniam ſecundùm quod juſtum eſt, júdicat. Cum audáce non eas in via, ne fortè gravet mala ſua in te: ipſe enim ſecundùm voluntátem ſuam vadit, & ſimul cum ſtultítia illíus períes. Cum iracundo non fácies rixam, & cum audáce non eas in deſertum; quóniam quaſi nihil eſt ante illum ſanguis: & ubi non eſt adjutórium, elídet te. Cum fátuis consílium non hábeas; non enim póterunt dilígere, niſi quæ eis placent. Coram extráneo ne fácias consílium; neſcis enim quid páriet. Non omni hómini cor tuum manifeſtes; ne fortè

inferat tibi grátiam falſam, & convicietur tibi.

℟. Beátus homo. 152.

Lectio ij. Cap. 10.

JUdex ſápiens judicábit pópulum ſuum, & principátus ſenſáti ſtábilis erit. Secundùm júdicem pópuli, ſic & miniſtri ejus: & qualis rector eſt civitátis, tales & inhabitantes in ea. Rex inſipiens perdet pópulum ſuum; & civitátes inhabitabuntur per ſenſum poténtium. In manu Dei poteſtas terræ; & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam. In manu Dei proſpéritas hóminis, & ſuper fáciem ſcribæ impónet honórem ſuum. Omnis injúriæ próximi ne memíneris, & nihil agas in opéribus injúriæ.

℟. Vani ſunt. 152.

Lectio iij.

ODíbilis coram Deo eſt & homínibus ſupérbia; & execrábilis omnis iníquitas géntium. Regnum à gente in gentem transfertur propter injuſtítias, & injúrias, & contumélias, & diverſos dolos. Aváro autem nihil eſt ſceléſtius. Quid ſuperbit terra & cinis? Nihil eſt iníquius quàm amáre pecúniam. Hic enim & ánimam ſuam venálem habet; quóniam in vita ſua projécit íntima ſua. Omnis potentátûs brevis vita. Languor prolíxior gravat médicum. Brevem languórem præcídit médicus: ſic & rex hódie eſt, & cras moriétur. Cùm enim moriétur homo, hæreditábit ſerpentes, & béſtias, & vermes. Inítium ſupérbiæ hóminis, apoſtatáre à Deo; quóniam ab eo qui fecit illum, receſſit cor ejus, quóniam inítium omnis peccáti eſt ſupérbia. Qui tenúerit illam, adimplébitur maledíctis, & ſubvertet eum in finem. Proptéreà exhonorávit Dóminus conventus malórum, & deſtruxit eos uſque in finem. Sedes ducum ſuperbórum deſtruxit Deus, & ſedére fecit mites pro eis.

℟. Finem. 153.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 20. in Ep. 2. ad Cor.

Lectio iv.

NE tardes converti ad Dóminum, & ne differas de die in diem; neſcis enim quid paritúra ſit ſuperventúra dies. Perículum enim & metus eſt in dilatióne; ſalus verò certa ac ſecúra, ſi nulla ſit dilátio. Virtútem ígitur cole: ſic enim ſive júvenis hinc abscédas, tutò abscédes; ſive ad ſenectútem pervénias, cum ampliſſimis ópibus excédes; duplicemque feſtivitátem per omnem vitam habébis, & à vitio ábſtinens, & virtútem amplexans.

℟. Dómine. 153.

Lectio v.

NE dicas: Erit tempus, quando converti licébit; verba enim hæc Deum valde exáſperant. Cur enim, cùm ipſe tibi ætérna ſécula promíſerit, tu in præſenti vita quæ brevis & momentánea eſt, laboráre non vis; ſed ſic ignávus ac

diſſolútus agis, quaſi hâc breviórem áliam quamdam inquíras? Annon eædem quotídie comeſſatiónes? annon eædem menſæ? annon éadem theátra? annon eædem pecúniæ?

℟. Vanitátem. 153.

Lectio vj.

INebriátus es? ventri indulſiſti? rapuiſti? ſiſte jam gradum, verte te in diversùm: confitére Deo grátiam, quòd non in médiis peccátis te abripúerit: ne quære áliud tibi prorogári tempus, ut malè operéris. Multi áliis fraudem faciéntes abrepti ſunt, & in manifeſtam damnatiónem abiérunt: time ne idem tibi áccidat. Sed multis, inquis, dedit Deus ſpátium, ut in última ſenecta confiterentur. Quid ígitur? Numquid & tibi dabit? Fortaſſe dabit, inquis. Cur dicis, Fortaſſe? Cóntigit aliquóties. Cógita quòd de ánima delíberas; & contrárium étiam pone, ac réputa, & dic: Quid autem, ſi non det? Quid autem ſi det, inquis? Dedit quidem ipſe: verúmtamen hoc illo tútius eſt & utílius.

℟. Nonne Dóminus abysſum. 154.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo témpore; Dum iret Jeſus in Jerúſalem, tranſibat per médiam Samaríam & Galilæam: & cùm ingrederétur quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri leprósi. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 27. de Diverſ. contra vitium ingratitudinis.

NOnne decem mundáti ſunt? & novem ubi ſunt? Meminiſtis, credo, verba Salvatóris hæc eſſe, novem illórum ingratitúdinem arguentis. Bene ſíquidem oraſſe, obſecraſſe, poſtulaſſe leguntur, qui levavérunt vocem, dicentes: Jeſu, fili David, miserére nobis. Sed défuit eis quarta, quam adjécit Apóſtolus, gratiárum áctio; quóniam non rediérunt, nec egérunt grátias Deo. Multos quoque vidémus usque hódie ſatis importúne petentes quod ſibi deeſſe cognóverint; ſed paucos ádmodùm nóvimus, qui dignas ſuper acceptis benefíciis grátias ágere videantur. Nec reprehensíbile eſt quod inſtanter pétimus; ſed planè petitióni negat effectum, quòd invenímur ingráti. Et fortè hoc étiam cleméntiæ eſſe vidétur, ingrátis negáre quod póſtulant: ne contingat nobis, ut tantò gráviùs de ingratitúdine judicémur, quantò magìs accumulátis benefíciis ingráti probábimur extitiſſe. Ergo misericórdiæ res eſt in hac parte ſubtráhere miſericórdiam, quemádmodùm iræ & indignatiónis miſericórdiam exhibére, eam ſanè de qua per Prophétam ipſe Pater miſericordiárum lóquitur, dicens: Miſereámur ímpio, & non discet fácere juſtítiam.

℟. Cùm ingrederétur Jeſus quoddam caſtellum, occurré-

runt ei decem viri leproſi, qui ſtetérunt à longè, dicentes: * Jeſu præceptor, miſerére noſtri. ℣. Tu es, Dómine, qui líberas ab omni malo: * Jeſu. *Luc. 17. Sap. 16.*

Lectio viij.

QUàm multos enim vidémus & plangimus, fratres, non conſiderantes quemádmodum ingratitúdinis vermis interióra corródens, ob hoc tantùm córticem, quem vident, transforáre diſſímulet, ne fortè recógitent & erubeſcant, ipsâque verecúndiâ emendentur! Qui ſic interdum in nonnullis conſumpta eſſe interióra univerſa præſúmit, ut non vereátur ad ea quoque quæ foris appárent, venenátum prodúcere caput: niſi fortè quos vidémus manifeſtè apoſtatáre à Deo, repentè fieri péſſimos arbitrámur; & non magis paulátim defeciſſe, cùm comédérint aliéni robur eórum, & neſciérunt. Vides ergo non ómnibus prodeſſe, quòd à lepra ſeculáris converſatiónis, cujus peccáta manifeſta ſunt, emundantur: ſed nonnullis pejus in occulto ingratitúdinis ulcus oriri, quod tantò periculóſius ſit, quantò intérius. Et bene Salvátor hinc in Evangélio novem illos ubi ſint quærit, quóniam longè à peccatóribus ſalus. Sic enim & primum hóminem poſt peccátum ubi ſit intérrogat, & in judício neſcire ſeſe profitébitur operários iniquitátis, cùm legámus in Pſalmo: Quóniam novit Dóminus viam juſtórum, & iter impiórum períbit.

℟. Leproſos ut vidit Jeſus, dixit: * Ite, oſténdite vos ſacerdótibus. ℣. Sacerdótes pópulum docébunt quid ſit inter ſanctum & pollútum, & inter mundum & immundum oſtendent eis. * Ite. *Luc. 17. Ezech. 44.*

Lectio ix.

FElix autem Samaritánus ille, qui cognóvit ſe nihil habére quod non accepiſſet: & idcircò ſervávit depóſitum, & cum grátiarum actióne ad Dóminum eſt reverſus. Felix, qui ad ſingula dona grátiæ redit ad eum, in quo eſt plenitúdo ómnium gratiárum; cui, dum nos pro acceptis non ingrátos exhibémus, locum in nobis fácimus grátiæ, ut majóra adhuc accípere mereámur. Omníno enim ſola nos à profectu converſatiónis ímpedit ingratitúdo noſtra, dum quodam modo amiſſum réputans dator, quod ingrátus accépit, cavet ſibi de cétero, ne tantò plura amítteret, quantò plura conferret ingráto. Felix proinde, qui ſe alienígenam réputans, étiam pro mínimis quibuſque beneficiis non mínimas refert grates, gratúitum eſſe non dúbitans neque diſſímulans, quod aliéno impénditur & ignóto. Nos autem míſeri & miſerábiles, cùm in inítio, dum adhuc aliénos nos æſtimámus, timoráti ſatis, ſatis devóti & húmiles inveniámur; tam fácile póſtmodùm oblivíſcimur, quàm gratúitum ſit quidquid accépimus: & præſumentes non bene quaſi de familiaritáte Dei, nequáquam advértimus quod mereámur

audíre ; quóniam inimíci Dómini doméſtici ejus.

℟. Dum irent leproſi, mundáti ſunt : * Unus autem regreſſus eſt cum magna voce magníficans Deum, & † Cécidit in fáciem ante pedes Jéſu , grátias agens ; & hic erat Samaritánus. ℣. Oblíti ſunt benefactórum Dei, & mirabílium ejus. * Unus. Glória Patri. † Cécidit. *Luc.* 17. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Dixit Jeſus : Nonne decem mundáti ſunt ? & novem ubi ſunt ? Non eſt inventus qui redíret , & daret glóriam Deo, niſi hic alienígena. *Luc.* 17.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, da nobis fídei , ſpei & caritátis augmentum : & ut mereámur áſſequi quod promittis , fac nos amáre quod præcipis ; Per Dóminum.

Ad Magníf. *Ant.* 5. C. Ait Samaritáno Jeſus : Surge , vade , quia fides tua te ſalvum fecit. *Luc.* 17.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 11.

IN veſtítu ne gloriéris unquam , nec in die honóris tui extolláris ; quóniam mirabília ópera Altíſſimi ſolíus , & glorióſa , & abſconſa , & invíſa ópera illíus. Multi tyránni ſedérunt in throno ; & inſuſpicábilis portávit diadéma. Multi potentes oppreſſi ſunt válidè , & glorióſi tráditi ſunt in manus alterórũ. Priuſquàm intérroges , ne vitúperes quemquam ; & cùm interrogáveris , córripe juſtè. Priuſquàm áudias , ne reſpóndeas verbum ; & in médio ſermónum ne adjícias loqui. De ea re quæ te non moleſtat , ne certéris ; & in judício peccántium ne conſiſtas. Fili , ne in multis ſint actus tui ; & ſi dives fúeris , non eris immúnis à delicto.

℟. Beátus homo. 152.

Lectio ij. Cap. 13.

QUi tetígerit picem , inquinábitur ab ea ; & qui communicáverit ſuperbo , índuet ſupérbiam. Pondus ſuper ſe tollet , qui honeſtióri ſe commúnicat. Et ditióri te ne ſócius fúeris. Quid communicábit cácabus ad ollam ? quando enim ſe colliſerint , confringétur. Dives injuſtè egit , & fremet ; pauper autem læſus tacébit. Si largítus fúeris , aſſúmet te ; & ſi non habúeris , derelinquet te. Si habes , convívet tecum , & evacuábit te ; & ipſe non dolébit ſuper te. Si neceſſárius illi fúeris , ſupplantábit te ; & ſubrídens ſpem dabit , narrans tibi bona , & dicet : Quid opus eſt tibi ?

℟. Vani ſunt. 152.

Lectio iij.

ADvocátus à potentióre , diſcéde ; ex hoc enim magìs te advocábit. Ne improbus ſis , ne impingáris ; & ne longè ſis ab eo , ne eas in obliviónem. Ne retíneas ex æquo loqui cum illo , nec credas multis verbis illíus ; ex multa enim loquéla tentábit te , & ſubrídens interrogábit te de abſcónditis tuis. Immítis ánimus illíus conſervábit verba tua ; & non parcet de malítia ,

& de vínculis. Cave tibi, & attende diligenter audítui tuo; quóniam cum ſubverſióne tua ámbulas. Audiens verò illa quaſi in ſomnis vide, & vigilábis. Omni vitâ tuâ dilige Deum, & ínvoca illum in ſalúte tua. Omne ánimal díligit ſímile ſibi; ſic & omnis homo próximum ſibi.

℟. Finem. 153.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 13.

VEnátio leónis, ónager in erémo; ſic & páſcua dívitum ſunt páuperes. Et ſicut abominátio eſt ſuperbo humílitas, ſic & execrátio dívitis pauper. Dives commótus confirmátur ab amícis ſuis; húmilis autem, cùm cecíderit, expellétur & à notis. Díviti decepto multi recuperatóres: locútus eſt ſuperba, & juſtificavérunt illum. Húmilis deceptus eſt, ínſuper & argúitur: locútus eſt ſenſátè, & non eſt datus ei locus. Dives locútus eſt, & omnes tacuérunt, & verbum illíus usque ad nubes perdúcent. Pauper locútus eſt, & dicunt: Quis eſt hic? & ſi offénderit, ſubvertent illum. Bona eſt ſubſtántia, cui non eſt peccátum in conſciéntia; & nequíſſima paupertas in ore ímpii.

℟. Dómine. 153.

Lectio ij. Cap. 14.

BEátus vir qui non eſt lapſus verbo ex ore ſuo, & non eſt ſtimulátus in triſtítia delicti. Felix qui non hábuit ánimi ſui triſtítiam, & non excidit à ſpe ſua. Viro cúpido & tenáci ſine ratióne eſt ſubſtántia; & hómini lívido ad quid aurum? Qui acervat ex ánimo ſuo injuſtè, áliis cóngregat, & in bonis illíus álius luxuriábitur. Qui ſibi nequam eſt, cui álii bonus erit? & non jucundábitur in bonis ſuis. Qui ſibi ínvidet, nihil eſt illo néquius, & hæc reddítio eſt malítiæ illíus: & ſi bene fécerit, ignoranter & non volens facit; & in novíſſimo manifeſtat malítiam ſuam.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 153.

Lectio iij.

INſatiábilis óculus cúpidi in parte iniquitátis; non ſatiábitur, donec conſúmat areſáciens ánimam ſuam. Oculus malus ad mala, & non ſatiábitur pane; ſed índigens & in triſtítia erit ſuper menſam ſuam. Fili, ſi habes, bénefac tecum, & Deo dignas oblatiónes offer. Memor eſto quóniam mors non tardat, & teſtamentum inferórum quia demonſtrátum eſt tibi; teſtamentum enim hujus mundi morte moriétur. Ante mortem bénefac amíco tuo, & ſecundùm vires tuas expórrigens da páuperi. Non defraudéris à die bono, & partícula boni doni non te prætéreat. Nonne áliis relínques dolóres, & labóres tuos in diviſióne ſortis? Da & áccipe, & juſtífica ánimam tuam. Ante óbitum tuum operáre juſtítiam; quóniam non eſt apud ínferos invenire cibum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 154.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 20 & 21.

XEnia & dona excæcant óculos júdicum, & quaſi mutus in ore avertit correptiónes eórũ. Sapiéntia abſconſa, & theſaurus invíſus: quæ utílitas in utriſque? Mélior eſt qui celat inſipiéntiam ſuam, quàm homo qui abſcondit ſapiéntiã ſuam. Fili, peccaſti? non adjícias íterùm; ſed & de priſtinis deprecáre, ut tibi dimittantur. Quaſi à fácie cólubri fuge peccáta: & ſi accéſſeris ad illa, ſuſcípient te. Dentes leónis, dentes ejus, interficientes ánimas hóminum. Quaſi rhomphæa bis acúta, omnis iníquitas; plagæ illíus non eſt ſánitas. Objurgátio & injúriæ annullábunt ſubſtántiam: & domus quæ nimis lócuples eſt, annullábitur ſupérbiâ; ſic ſubſtántia ſuperbi eradicábitur.

℟. Beátus homo. 152.

Lectio ij. Cap. 25.

IN tribus plácitum eſt ſpirítui meo, quæ ſunt probáta coram Deo & homínibus. Concórdia fratrum, & amor proximórum, & vir & múlier bene ſibi conſentientes. Tres ſpécies odívit ánima mea, & ággravor valde ánimæ illórum: Páuperem ſuperbum, dívitem mendácem, ſenem fátuum & inſenſátum. Quæ in juventúte tua non congregaſti, quómodò in ſenectúte tua invénies? Quàm ſpecióſum canitiéi judícium, & preſbyteris cognóſcere consílium! Quàm ſpecióſa veteránis ſapiéntia, & glorióſis intellectus & consílium! Coróna ſenum, multa perítia; & glória illórum, timor Dei.

℟. Vani ſunt. 152.

Lectio iij. Cap. 28.

QUi vindicári vult, à Dómino invéniet vindictam; & peccáta illíus ſervans ſervábit. Relinque próximo tuo nocenti te; & tunc deprecanti tibi peccáta ſolventur. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam? In hóminem símilem ſibi non habet miſericórdiam, & de peccátis ſuis deprecátur? Ipſe cùm caro ſit, reſervat iram; & propitiatiónem petit à Deo? quis exorábit pro delictis illíus? Memento noviſſimórum, & déſine inimicári: tabitúdo enim & mors ímminent in mandátis ejus. Memoráre timórem Dei, & non iraſcáris próximo. Memoráre teſtamentum Altíſſimi, & déſpice ignorántiam próximi. Abſtine te à lite, & minues peccáta.

℟. Finem. 153.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 31.

INtéllige quæ ſunt próximi tui ex teipſo: útere quaſi homo frugi his quæ tibi apponuntur; ne, cùm mandúcas multùm, ódio habéaris. Ceſſa prior cauſâ diſciplínæ; & noli nímius eſſe, ne fortè offendas. Et ſi in médio multórum ſediſti, prior illis ne extendas manum tuam, nec prior poſcas bíbere. Quàm ſufficiens eſt hómini erudito

no omni carni. Et quid ſupervéniet tibi in beneplácito Altíſſimi? ſive decem, ſive centum, ſive mille anni: non eſt enim in inferno accuſátio vitæ.

Lectio iij.

VÆ vobis, viri ímpii, qui dereliquiſtis legem Dómini Altíſſimi. Et ſi nati fuéritis, in maledictióne naſcémini; & ſi mórtui fuéritis, in maledictióne erit pars veſtra. Omnia quæ de terra ſunt, in terram convertentur; ſic ímpii à maledicto in perditiónem. Luctus hóminum in córpore ipſórum; nomen autem impiórum delébitur. Curam habe de bono nómine; hoc enim magis permanébit tibi, quàm mille theſauri pretióſi & magni. Bonæ vitæ númerus diérum; bonum autem nomen permanébit in ævum. Diſciplínam in pace conſerváte, fílii.

• *Ad* Magníficat. *Ant.* 1. D. Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, vir ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo, & adhuc rétinens innocéntiam? *Job.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIV
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.
Incipit liber Job.

Lectio j. Cap. 1.

VIr erat in terra Hus, nómine Job; & erat vir ille ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo: natique ſunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et fuit poſſéſſio ejus ſeptem míllia óvium, & tria míllia camelórum, quingenta quoque juga boum, & quingentæ áſinæ, ac família multa nimis; eratque vir ille magnus inter omnes Orientáles. Et ibant fílii ejus, & faciébant convívium per domos, unuſquiſque in die ſuo. Et mittentes vocábant tres ſoróres ſuas, ut coméderent & bíberent cum eis. Cúmque in orbem tranſiſſent dies convívii, mittébat ad eos Job, & ſanctificábat illos; conſurgenſque dilúculo, offerébat holocauſta pro ſíngulis. Dicébat enim: Ne fortè peccáverint fílii mei, & benedíxerint Deo in córdibus ſuis. Sic faciébat Job cunctis diébus.

℟. Job córruens in terram adorávit, & dixit: * Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus abſtulit: ſit nomen Dómini benedíctum. ℣. Nihil intúlimus in hunc mundum; haud dúbium quòd nec auferre quid póſſumus. * Nudus. *Job.* 1. 1. *Tim.* 6.

Lectio ij.

QUâdam autem die, cùm veniſſent fílii Dei ut aſſiſterent coram Dómino, áffuit inter eos étiam Satan. Cui dixit Dóminus: Unde venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulavi eam. Dixitque Dóminus ad eum: Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, homo ſimplex & rectus, ac timens Deum, &

& recédens à malo? Cui respondens Satan, ait: Numquid Job fruſtrà timet Deum? nonne tu vallaſti eum, àc domum ejus, univerſamque ſubſtántiam per circúitum? opéribus mánuum ejus benedixiſti, & poſſéſſio ejus crevit in terra? Sed extende páululùm manum tuam, & tange cuncta quæ póſſidet, niſi in fáciem benedíxerit tibi. Dixit ergo Dóminus ad Satan: Ecce, univerſa quæ habet, in manu tua ſunt; tantùm in eum ne extendas manum tuam. Egreſſuſque eſt Satan à fácie Dómini.

℟. Quis respondébit Deo? vel quis dícere poteſt: Cur ita facis? * Deus, cujus iræ nemo resíſtere poteſt, & ſub quo curvantur qui portant orbem. Quantus ſum ego, ut respóndeam ei? ℣. Numquid dicit figmentum ei qui ſe finxit: Quid me feciſti ſic? * Deus. *Job.* 9. *Rom.* 9.

Lectio iij.

Cum autem quâdam die filii & filiæ ejus coméderent, & bíberent vinum in domo fratris ſui primogéniti, núntius venit ad Job, qui díceret: Boves arábant, & áſinæ paſcebantur juxta eos, & irruérunt Sabæi, tuleruntque ómnia, & púeros percuſſérunt gládio, & evási ego ſolus ut nuntiárem tibi. Cùmque adhuc ille loquerétur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cécidit è cœlo, & tactas oves puerosque conſumpſit, & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi. Sed & illo adhuc loquente, venit álius, & dixit: Chaldæi fecérunt tres turmas, & invasérunt camélos, & tulérunt eos, necnon & púeros percuſſérunt gládio, & ego fugi ſolus ut nuntiárem tibi. Adhuc loquebátur ille, & ecce álius intrávit, & dixit: Fíliis tuis & filiábus vescéntibus & bibéntibus vinum in domo fratris ſui primogéniti, repentè ventus véhemens írruit à regióne deſerti, & concuſſit quátuor ángulos domûs, quæ córruens oppreſſit líberos tuos, & mórtui ſunt; & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi.

℟. Benedíctio peritúri ſuper me veniébat, & cor víduæ conſolátus ſum: juſtítiâ indútus ſum; * Oculus fui cæco; & pes claudo; † Pater eram páuperum. ℣. Factus ſum infirmis infirmus: ómnibus ómnia factus ſum. * Oculus. Glória Patri. † Pater. *Job.* 29. 1. *Cor.* 9

IN II. NOCTURNO.

Ex libris Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 2. *Cap.* 18.

Lectio iv.

Dominus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factû eſt. Sanctus vir Job, tentante adversário, cuncta perdíderat; ſed tamen ſciens quia contra ſe Satan tentandi vires, niſi permittente Dómino, non habéb..t, non ait: Dóminus dedit, diábolus ábſtulit; ſed: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit. Fortaſſe enim fúerat dolendum, ſi quod Cónditor déderat, hoſtis abſtuliſſet: at poſtquàm non ál ſtulit niſi ipſe

qui dedit, ſua recépit, non noſtra ábſtulit. Si enim ab illo accípimus quibus in hac vita útimur, cur doleámus quòd ipſo judicante exígimur, quo largiente fœnerámur? Nec aliquando injuſtus eſt créditor, qui dum præfixo reddendi témpore non conſtríngitur, quando vult, éxigit quod fœnerátur. Ubi & bene ſubjúngitur: Sicut Dómino plácuit, ita factum eſt. Cùm enim in hac vita ea quæ nólumus pátimur, neceſſe eſt ut ad eum qui injuſtum velle nil poteſt, ſtúdia noſtræ voluntátis inclinémus.

℟. Beátus homo qui corrípitur à Deo: increpatiónem ergo Dómini ne réprobes; * Quia ipſe vúlnerat, & medétur. ℣. Noli neglígere diſciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris; * Quia. *Job.* 5. *Hebr.* 12.

Lectio v.

MAgna quippe eſt conſolátio in eo quod díſplicet, quòd illo ordinante erga nos ágitur, cui non niſi juſtum placet. Si ígitur juſta placére Dómino ſcimus, pati autem nulla, niſi quæ Dómino placúerint, póſſumus, juſta ſunt cuncta quæ pátimur; & valde injuſtum eſt, ſi de juſta paſſióne murmurámus. Sed quia orátor fortis quómodò aſſertiónem partis ſuæ contra adverſárium allegávit, audívimus; nunc quómodò in oratiónis ſuæ término júdicem benedícendo laudet, audiámus. Sequitur: Sit nomen Dómini benedictum. Ecce omne quod rectum ſenſit, Dómini benedictióne conclúſit; ut hinc adverſárius inſpíciat, & ad pœnam ſuam victus erubeſcat; quia ipſe Dómino cóntumax, étiam in beatitúdine cónditus éxtitit, cui homo hymnum glóriæ étiam percuſſus dicit.

℟. Addidit Dóminus ómnia quæcumque fúerant Job dupl ícia, & fratres ſui conſoláti ſunt eum: * Dóminus autem benedixit noviſſimis Job magìs quàm princípio ejus. ℣. Fidélis Deus eſt, qui non patiétur vos tentári ſupra id quod poteſtis, ſed fáciet étiam cum tentatióne provéntum. * Dóminus. *Job.* 42. 1. *Cor.* 10.

Lectio vj.

INtuendum verò eſt quia hoſtis noſter tot nos jáculis pércutit, quot tentatiónibus afflígit. Quotídie namque in ácie ſtamus, quotídie tentatiónum ejus tela excípimus. Sed & nos contra illum jácula míttimus, ſi confoſſi tribulatiónibus humília respondémus. Beátus ígitur Job percuſſus damno rerum, percuſſus morte filiórum, quia vim dolóris vertit in laudem Conditóris, dicens: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum; ſuperbum hoſtem humilitáte pérculit, crudélem patiéntiâ ſtravit.

℟. Patientes eſtóte & vos; & confirmáte corda veſtra: * Exemplum accípite labóris & patiéntiæ: † Sufferéntiam

obaudiſtis, & finem Dómini vidiſtis. ℣. Suſtinéte miſericórdiam Dómini : reſpícite natiónes hóminum ; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. * Exemplum. Glória Patri. † Suſferéntiam. *Jac.* 5. *Eccli.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore ; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis : Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget ; aut unum ſuſtinébit, & álterum contemnet : Non poteſtis Deo ſervíre, & mammónæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Lib. 2. *de Serm. Domini in Monte. Cap.* 14.

NEmo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Ad hanc ipſam intentiónem referendum eſt quod conſequenter expónit, dicens : Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget ; aut álterum patiétur, & álterum contemnet. Quæ verba diligenter conſideranda ſunt ; nam qui ſint duo dómini, deinceps oſtendit, cùm dicit : Non poteſtis Deo ſervíre & mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicuntur. Cóngruit & Púnicum nomen ; nam lucrum púnicè Mammon dícitur.

℞. Ne ſollíciti ſitis ánimæ veſtræ quid manducétis, neque córpori veſtro quid induámini ? * Nonne ánima plus eſt quàm eſca, & corpus plùs quàm veſtimentum ? ℣. Quadraginta annis in deſerto nihil pátribus défuit ; veſtimenta eórum non inveteravérunt. * Nonne. *Matth.* 6. 2. *Eſdr.* 9. *Cap.* 16.

Lectio viij.

NOlite ergo ſolliciti eſſe, dicentes : Quid edémus ; aut quid bibémus, aut quid veſtiémur ? Hic manifeſtíſſimè oſtendit, non hæc eſſe appetenda, tanquam tália bona noſtra, ut propter ipſa debeámus bene fácere, ſi quid fácimus ; ſed tamen eſſe neceſſária. Quid enim interſit inter bonum quod appetendum eſt, & neceſſárium quod ſumendum eſt, hâc ſenténtiâ declarávit, cùm ait : Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus, & hæc ómnia apponentur vobis. Regnum ergo & juſtítia Dei bonum noſtrum eſt : & hoc appetendum, & ibi finis conſtituendus, propter quod ómnia faciámus quæcumque fácimus.

℞. Reſpícite volatília cœli : non ferunt, neque metunt, neque cóngregant in hórrea ; & Pater veſter cœleſtis paſcit illa : * Nonne vos magis pluris eſtis illis ? ℣. Dat jumentis eſcam ipſórum, & pullis corvórum invocántibus eum. * Nonne. *Matth.* 6. *Pſ.* 146.

Lectio ix.

SEd quia in hac vita militămus, ut ad illud regnum pervenire poſſimus, quæ vita ſine his neceſſáriis agi non poteſt : Apponentur vobis hæc, inquit ; ſed vos regnum Dei & juſtítiam ejus primùm quæ-

rite. Cùm enim dixit illud, Primùm, ſignificávit quia hoc poſtériùs quærendum eſt, non témpore, ſed dignitáte: illud, tanquam bonum noſtrum; hoc, tanquam neceſſárium noſtrum; neceſſárium autem propter illud bonum. Neque enim, verbi grátiâ, ídeò debémus evangelizáre ut manducémus; ſed ídeò manducáre ut evangelizémus: nam ſi proptéreà evangelizámus ut manducémus, víliùs habémus Evangélium quàm cibum; & erit jam bonum noſtrum in manducando, neceſſárium autem in evangelizando.

℞. Nolíte ſollíciti eſſe, dicentes: Quid manducábimus, aut quo operiémur? * Hæc ómnia gentes inquírunt: † Scit Pater veſter quia his indigétis. ℣. Peccatóri dedit Deus curam ſupérfluam, ut addat & cóngreget; & hoc vánitas eſt, & caſſa ſollicitúdo. * Hæc. Glória Patri. † Scit. *Matth.* 6. *Eccleſ.* 2.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre: non poteſtis Deo ſervíre, & mammónæ. *Matth.* 6.

Oratio.

Cuſtódi, Dómine, quæſumus, Eccléſiam tuam propitiatióne perpétuâ: & quia ſine te lábitur humána mortálitas, tuis ſemper auxíliis & abſtrahátur à nóxiis, & ad ſalutária dirigátur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Matth.* 6.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 1 & 2.

Surrexit Job, & ſcidit veſtimenta ſua, & tonſo cápite córruens in terram, adorávit, & dixit: Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum. In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis, neque ſtultum quid contra Deum locútus eſt. Factum eſt autem cùm quâdam die veniſſent fílii Dei, & ſtarent coram Dómino, veniſſet quoque Satan inter eos & ſtaret in conſpectu ejus, ut díceret Dóminus ad Satan: Unde venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulávi eam.

℞. Job córruens. 170.

Lectio ij.

Et dixit Dóminus ad Satan: Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei símilis in terra, vir ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo, & adhuc rétinens innocéntiam? Tu autem commoviſti me adversùs eum, ut affligerem eum fruſtrà. Cui reſpondens Satan, ait: Pellem pro pelle, & cuncta quæ habet homo, dabit pro ánima ſua; alióquin mitte manum tuam, & tange os ejus & carnem; & tunc vidébis quòd in fáciem benedícat tibi. Dixit ergo Dóminus ad Satan: Ecce in manu tua eſt, verúmtamen ánimam

illíus ſerva. Egreſſus ígitur Satan à fácie Dómini, percuſſit Job úlcere péſſimo, à planta pedis uſque ad vérticem ejus: qui teſtâ ſániem radébat, ſedens in ſterquilínio. Dixit autem illi uxor ſua: Adhuc tu pérmanes in ſimplicitáte tua? bénedic Deo, & mórere. Qui ait ad illam: Quaſi una de ſtultis muliéribus locúta es: ſi bona ſuſcépimus de manu Dei, mala quare non ſuſcipiámus? In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis.

℟. Quis respondébit. 171.

Lectio iij.

IGitur audientes tres amíci Job omne malum quod accidiſſet ei, venérunt ſínguli de loco ſuo; Eliphaz Themanítes, & Baldad Suhítes, & Sophar Naamathítes. Condíxerant enim, ut páriter venientes viſitárent eum, & conſolarentur. Cùmque elevaſſent procul óculos ſuos, non cognovérunt eum; & exclamantes ploravérunt: ſciſſiſque véſtibus, ſparſérunt púlverem ſuper caput ſuum in cœlum. Et ſedérunt cum eo in terra ſeptem diébus & ſeptem nóctibus, & nemo loquebátur ei verbum; vidébant enim dolórem eſſe vehementem.

℟. Benedíctio. 171.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 3.

POſt hæc apéruit Job os ſuum, & maledixit diéi ſuo, & locútus eſt: Péreat dies in qua natus ſum, & nox in qua dictum eſt: Conceptus eſt homo. Dies ille vertátur in ténebras; non requírat eum Deus déſuper, & non illuſtrétur lúmine. Obſcúrent eum ténebræ, & umbra mortis; óccupet eum calígo, & involvátur amaritúdine. Noctem illam tenebróſus turbo possídeat, non computétur in diébus anni, nec numerétur in ménſibus. Sit nox illa ſolitária, nec laude digna: maledícant ei qui maledícunt diéi, qui paráti ſunt ſuſcitáre Levíathan. Obtenebrentur ſtellæ calígine ejus: expectet lucem, & non vídeat, nec ortum ſurgentis auróræ; quia non conclúſit óſtia ventris qui portávit me, nec ábſtulit mala ab óculis meis.

℟. Beátus homo. 172.

Lectio ij. Cap. 4.

REſpondens autem Eliphaz Themanítes, dixit: Si cœpérimus loqui tibi, fórſitan moleſtè accípies; ſed conceptum ſermónem tenére quis póterit? Ecce docuiſti multos, & manus laſſas roboraſti: vacillantes confirmavérunt ſermónes tui, & génua treméntia confortaſti: nunc autem venit ſuper te plaga, & defeciſti; tétigit te, & conturbatus es. Ubi eſt timor tuus, fortitúdo tua, patiéntia tua, & perféctio viárum tuárum? Recordáre, óbſecro te, quis unquam ínnocens périit? aut quando recti deléti ſunt? Quin pótiùs vidi eos qui operantur iniquitátem, & ſéminant dolóres, & metunt eos, flante Deo, periiſſe, & ſpíritu iræ ejus eſſe conſumptos.

℟. Addidit. 172.

Lectio iij. Cap. 6.

RESpondens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccáta mea quibus iram mérui,& calámitas quam pátior, in ſtatéra: quaſi aréna maris hæc grávior apparéret: unde & verba mea dolóre ſunt plena; quia ſagittæ Dómini in me ſunt, quarum indignátio ébibit ſpíritum meũ, & terróres Dómini militant contra me. Numquid rúgiet ónager, cùm habúerit herbam? aut múgiet bos, cùm ante præſépe plenum ſtéterit? aut póterit cómedi inſulſum, quod non eſt ſale condítum? aut poteſt áliquis guſtáre, quod guſtátum affert mortem? Quæ priùs nolébat tángere ánima mea, nunc præ angúſtia cibi mei ſunt. Quis det ut véniat petítio mea; & quod expecto, tríbuat mihi Deus? Et qui cœpit, ipſe me cónterat? Solvat manum ſuam,& ſuccídat me? Et hæc mihi ſit conſolátio, ut afflígens me dolóre, non parcat, nec contradícam ſermónibus Sancti.

℟. Patientes eſtóte. 172.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 8.

RESpondens Baldad Suhítes, dixit: Uſquequò loquéris tália, & ſpíritus múltiplex ſermónes oris tui? Numquid Deus ſupplantat judícium? aut Omnípotens ſubvertit quod juſtum eſt? Etiamſi fílii tui peccavérunt ei,& dimíſit eos in manu iniquitátis ſuæ; tu tamen ſi dilúculo conſurréxeris ad Deum, & Omnipotentem fúeris deprecátus, ſi mundus & rectus incéſſeris, ſtatim evigilábit ad te, & pacátum reddet habitáculum juſtítiæ tuæ; in tantum ut ſi prióra tua fúerint parva, & noviſſima tua multiplicentur nimis.

℟. Job córruens. 170.

Lectio ij. Cap. 9.

ET respondens Job, ait: Verè ſcio quòd ita ſit, & quòd non juſtificétur homo compóſitus Deo. Si volúerit conténdere cum eo, non póterit ei respondére unum pro mille. Sápiens corde eſt, & fortis róbore: quis réſtitit ei, & pacem hábuit? Qui tránſtulit montes, & neſciérunt hi quos ſubvertit in furóre ſuo. Qui cómmovet terram de loco ſuo, & columnæ ejus concutiuntur. Qui præcipit ſoli, & non óritur; & ſtellas claudit quaſi ſub ſignáculo. Qui extendit cœlos ſolus, & gráditur ſuper fluctus maris. Qui facit Arctúrum, & Orióna, & Hyadas, & interióra Auſtri. Qui facit magna, & incomprehenſibília & mirabília, quorum non eſt númerus.

℟. Quis respondébit. 171.

Lectio iij.

SI vénerit ad me, non vidébo eum; ſi abíerit, non intelligam. Si repentè intérroget, quis respondébit ei? vel quis dícere poteſt: Cur ita facis? Deus, cujus iræ nemo reſíſtere poteſt, & ſub quo curvantur qui portant orbem. Quantus ergo ſum ego, ut respóndeam ei, & loquar verbis meis cum eo? Qui etiamſi

habúero quídpiam juſtum, non reſpondébo, ſed meum júdicem deprecábor. Et cùm invocantem exaudíerit me, non credo quòd audíerit vocem meam. In túrbine enim cónteret me, & multiplicábit vúlnera mea étiam ſine causâ. Non concédit requiéscere ſpíritum meum, & implet me amaritudínibus. Si fortitúdo quæritur, robuſtíſſimus eſt: ſi æquitas judícii, nemo audet pro me teſtimónium dícere. Si juſtificáre me volúero, os meum condemnábit me: ſi innocentem oſténdero, pravum me comprobábit.

℟. Benedíctio. 171.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 11.

Respondens autem Sophar Naamathítes, dixit: Numquid qui multa lóquitur, non & áudiet? aut vir verbóſus juſtificábitur? Tibi ſoli tacébunt hómines? & cùm céteros irríſeris, à nullo confutáberis? Dixiſti enim: Purus eſt ſermo meus, & mundus ſum in conſpectu tuo. Atque útinam Deus loquerétur tecum, & aperíret lábia ſua tibi; ut oſténderet tibi ſecréta ſapiéntiæ, & quòd múltiplex eſſet lex ejus; & intelligeres quòd multo minóra exigáris ab eo, quàm merétur iníquitas tua.

℟. Beátus homo. 172.

Lectio ij. Cap. 12.

Respondens autem Job, dixit: Ergo vos eſtis ſoli hómines, & vobiscum moriétur ſapiéntia? Et mihi eſt cor ſicut & vobis, nec inférior veſtrî ſum: quis enim hæc quæ noſtis ignórat? Qui derídetur ab amíco ſuo ſicut ego, invocábit Deum, & exáudiet eum: derídétur enim juſti ſimplícitas. Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. Abundant tabernácula prædónum, & audacter próvocant Deum, cùm ipſe déderit ómnia in manus eórum. Nimírum intérroga jumenta, & docébunt te; & volatília cœli, & indicábunt tibi. Lóquere terræ, & respondébit tibi; & narrábunt pisces maris. Quis ignórat quòd ómnia hæc manus Dómini fécerit? In cujus manu ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis hóminis.

℟. Addidit. 172.

Lectio iij. Cap. 13.

Audíte ergo correptiónem meam, & judícium labiórum meórum atténdite. Numquid Deus índiget veſtro mendácio, ut pro illo loquámini dolos? Numquid fáciem ejus accípitis, & pro Deo judicáre nitímini? Aut placébit ei quem celáre nihil poteſt? aut decipiétur ut homo veſtris frauduléntiis? Ipſe vos árguet, quóniam in abscóndito fáciem ejus accípitis. Statim ut ſe commóverit, turbábit vos; & terror ejus írruet ſuper vos. Memória veſtra comparábitur cíneri, & redigentur in lutum cervíces veſtræ. Tacéte paulísper, ut loquar quodcumque mihi mens ſuggéſſerit. Quare lácero carnes meas déntibus

meis, & ánimam meam porto in mánibus meis? Etiamſi occíderit me, in ipſo ſperábo: verúmtamen vias meas in conſpectu ejus árguam. Et ipſe erit ſalvátor meus: non enim véniet in conſpectu ejus omnis hypócrita.

℟. Patientes. 172.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 32.

OMiſerunt tres viri iſti respondére Job, eò quòd juſtus ſibi viderétur. Et irátus, indignatuſque eſt Elíu fílius Bárachel Buzítes, de cognatióne Ram: irátus eſt autem adversùm Job, eò quòd juſtum ſe eſſe díceret coram Deo. Porrò adversùm amícos ejus indignátus eſt, eò quòd non inveniſſent responſiónem rationábilem, ſed tantúmmodò condemnaſſent Job. Igitur Elíu expectávit Job loquentem, eò quòd ſenióres eſſent qui loquebantur. Cùm autem vidiſſet quòd tres respondére non potuiſſent, irátus eſt vehementer. Respondenſque Elíu fílius Bárachel Buzítes, dixit: Júnior ſum témpore, vos autem antiquióres; idcirco demiſſo cápite, véritus ſum vobis indicáre meam ſenténtiam. Sperábam enim quòd ætas prolíxior loquerétur, & annórum multitúdo docéret ſapiéntiam. Sed, ut vídeo, ſpíritus eſt in homínibus, & inſpirátio Omnipoténtis dat intelligéntiam. Non ſunt longævi ſapientes, nec ſenes intélligunt judícium.

℟. Job córruens. 170.

Lectio ij. Cap 36.

ADdens quoque Elíu, hæc locútus eſt: Súſtine me páululùm, & indicábo tibi; adhuc enim hábeo quod pro Deo loquar. Répetam ſciéntiam meam à princípio, & operatórem meum probábo juſtum. Verè enim abſque mendácio ſermónes mei, & perfecta ſciéntia probábitur tibi. Deus potentes non ábjicit, cùm & ipſe ſit potens. Sed non ſalvat ímpios, & judícium paupéribus tríbuit. Non áuferet à juſto óculos ſuos, & reges in ſólio cóllocat in perpétuùm, & illi eriguntur. Et ſi fúerint in caténis, & vinciantur fúnibus paupertátis, indicábit eis ópera eórum, & ſcélera eórum, quia violenti fuérunt.

℟. Quis respondébit. 171.

Lectio iij. Cap. 38.

REspondens autem Dóminus Job de túrbine, dixit: Quis eſt iſte involvens ſenténtias ſermónibus imperítis? Accinge ſicut vir lumbos tuos: interrogábo te, & responde mihi. Ubi eras quando ponébam fundamenta terræ? Indica mihi, ſi habes intelligéntiam. Quis póſuit menſúras ejus, ſi noſti? vel quis teténdit ſuper eam líneam? Super quo baſes illíus ſolidátæ ſunt? aut quis demíſit lápidem angulárem ejus; cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes fílii Dei? Quis conclúſit óſtiis mare, quando erumpébat quaſi de vulva procédens: cùm pónerem nubem veſtimentum

ejus, & calígine illud quaſi pannis infántiæ obvólverem? Circúmdedi illud términis meis, & póſui vectem & óſtia. Et dixi: Uſque huc vénies, & non procédes ámpliùs, & hîc confringes tumentes fluctus tuos.

. ℟. Benedíctio. 171.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 42.

RESpondens Job Dómino, dixit: Scio quia ómnia potes, & nulla te latet cogitátio. Quis eſt iſte qui celat consílium absque ſciéntia? ideò inſipienter locútus ſum, & quæ ultra modum excéderent ſciéntiam meam. Audi, & ego loquar: interrogábo te, & responde mihi. Audítu auris audívi te, nunc autem óculus meus videt te. Idcirco ipſe me reprehendo, & ago pœniténtiam in favilla & cínere. Poſtquàm autem locútus eſt Dóminus verba hæc ad Job, dixit ad Eliphaz Themanítem: Irátus eſt furor meus in te, & in duos amícos tuos; quóniam non eſtis locúti coram me rectum, ſicut ſervus meus Job. Súmite ergo vobis ſeptem tauros & ſeptem aríetes, & ite ad ſervum meum Job, & offerte holocauſtum pro vobis: Job autem ſervus meus orábit pro vobis; fáciem ejus ſuscípiam, ut non vobis imputétur ſtultítia; neque enim locúti eſtis ad me recta, ſicut ſervus meus Job.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ABiérunt ergo Eliphaz Themanítes, & Baldad Suhítes, & Sophar Naamathítes, & fecérunt ſicut locútus fúerat Dóminus ad eos; & ſuscépit Dóminus fáciem Job. Dóminus quoque converſus eſt ad pœniténtiam Job, cùm oráret ille pro amícis ſuis. Et áddidit Dóminus ómnia quæcumque fúerant Job, duplícia. Venérunt autẽ ad eum omnes fratres ſui, & univerſæ ſorores ſuæ, & cuncti qui nóverant eum priùs, & comedérunt cum eo panem in domo ejus; & movérunt ſuper eum caput, & conſoláti ſunt eum ſuper omni malo quod intúlerat Dóminus ſuper eum; & dedérunt ei unusquiſque ovem unam, & inaurem áuream unam.

Lectio iij.

DOminus autem benedixit noviſſimis Job magìs quàm princípio ejus: & facta ſunt ei quatuórdecim míllia óvium, & ſex míllia camelórum, & mille juga boum, & mille áſinæ. Et fuérunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et vocávit nomen uníus Diem, & nomen ſecundæ Cáſſiam, & nomen tértiæ Cornuſtíbii. Non ſunt autem inventæ mulieres ſpecióſæ, ſicut fíliæ Job in univerſa terra: deditque eis pater ſuus hæreditátem inter fratres eárum. Vixit autem Job poſt hæc centum quadraginta annis, & vidit fílios ſuos, & filios filiorum ſuórum uſque ad quartam generatiónem; & mórtuus eſt ſenex, & plenus diérum.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Tobías factus eſt cæcus : hanc autem tentatiónem ídeò Dóminus permíſit evenire illi, ut póſteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job. *Tob.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XV
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Tobíæ.

Lectio j. Cap. 1.

TObías ex tribu & civitáte Néphthali, (quæ eſt in ſuperióribus Galilææ ſupra Naaſſon, poſt viam quæ ducit ad occidentem, in ſiniſtro habens civitátem Sephet) cùm captus eſſet in diébus Salmánaſar regis Aſſyriórum in captivitáte tamen póſitus, viam veritátis non deſéruit ; ita ut ómnia quæ habére póterat, quotídie concaptívis frátribus qui erant ex ejus génere, impertíret. Cùmque eſſet júnior ómnibus in tribu Néphthali, nihil tamen puerîle geſſit in ópere. Dénique cùm irent omnes ad vítulos áureos quos Jeróboam fécerat rex Iſrael, hic ſolus fugiébat conſórtia ómnium ; ſed pergébat in Jerúſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat Dóminum Deum Iſrael, ómnia primitíva ſua & décimas ſuas fidéliter ófferens ; ita ut in tértio anno proſélytis & ádvenis miniſtráret ómnem decimatiónem. Hæc & his ſimília ſecundùm legem Dei puérulus obſervábat.

℞. Tobías cùm eſſet júnior, nihil puerîle geſſit in ópere : dénique * Cùm irent omnes ad vítulos áureos, hic ſolus fugiébat conſórtia ómnium, ſed pergébat in Jerúſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat. ℣. Pater tales quærit qui adórent eū. * Cùm. *Tob.* 1. *Joan.* 4.

Lectio ij.

CUm verò factus eſſet vir, accépit uxórem Annam de tribu ſua ; genuitque ex ea filium, nomen ſuum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, & abſtinére ab omni peccáto. Igitur cùm per captivitátem deveniſſet cum uxóre ſua & filio in civitátem Níniven, cum omni tribu ſua ; cùm omnes éderent ex cibis gentílium, iſte cuſtodívit ánimam ſuam, & nunquam contaminátus eſt in escis eórum. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde ſuo, dedit illi Deus grátiam in conſpectu Salmánaſar regis ; & dedit illi poteſtátem quòcumque vellet ire, habens libertátem quæcumque fácere voluiſſet.

℞. Quómodò potúeris, eſto miſéricors: ſi multùm tibi fúerit, abundanter tribue : * Si exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. ℣. Si voluntas prompta eſt, ſecundùm id quod habet accepta eſt, non ſecundùm id quod non habet : * Si exíguum. *Tob.* 4. 2. *Cor.* 8.

Lectio iij.

PErgébat ergo ad omnes qui erant in captivitáte, & mónita ſalútis dabat eis.

autem veniſſet in Rages
tem Medórum, & ex his
s honorátus fúerat à re-
habuiſſet decem talenta
ti; & cùm in multa turba
is ſui Gabélum egentem
et, qui erat ex tribu ejus,
irógrapho dedit illi me-
um pondus argenti. Poſt
m verò témporis, mor-
almánaſar rege, cùm re-
t Sennácherib filius ejus
, & filios Iſrael exóſos
et in conſpectu ſuo, To-
uotídie pergébat per om-
cognatiónem ſuam, &
labátur eos, dividebat-
niculque, prout póte-
de facultátibus ſuis; eſu-
s alébat, nudisque ve-
ata præbébat, & mórtuis
occíſis ſepultúram ſollí-
exhibébat.

Noli timére, fili mi;
rem quidem vitam géri-
ſed * Multa bona habé-
, ſi timuérimus Deum,
eſſérimus ab omni peccá-
fecérimus bene. ℣. Non-
us elégit páuperes in hoc
lo, dívites in fide, &
les regni quod repromí-
ligéntibus ſe? * Multa.
a Patri. * Multa. *Tob.* 4.

II. NOCTURNO.

libro ſancti Ambróſii
Epíſcopi, de Tobía.

1. *Lectio iv.*

Ecto prophético libro, qui inſcríbitur Tobías, quamvìs plenè vobis es ſancti Prophétæ Scri- inſinuáverit, tamen com- ário mihi ſermóne de ejus is recenſendis & opéribus apud vos utendum árbitror; ut ea quæ Scriptúra hiſtórico more digeſſit látiùs, nos ſtríctiùs comprehendámus, virtútum ejus génera velut quodam breviário colligentes. Fuit Tobías vir juſtus, miſéricors, hoſpitális; & hoc virtútum præditus choro, ſúbiit ærumnã captivitátis, quam ferébat humíliter atque patienter, commúnem magìs injúriam quàm privátam dolens; nec ſibi virtútum ſuffrágia nihil profuiſſe deplórans, ſed magis eam ſibi contuméliam minórem peccatórum ſuórum prétio illátam arbitrátus. Méruit edictum, ne quis ex filiis captivitátis mórtuum ſepultúræ daret.

℟. Cognáti Tobíæ irridébant vitam ejus: Tobías verò increpábat eos, dicens: * Filii ſanctórum ſumus, & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam nunquam mutant ab eo. ℣. Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem; fidélis enim eſt qui repromíſit. * Filii ſanctórum ſumus. *Tob.* 2. *Hebr.* 10.

Lectio v.

At ille interdicto non revocabátur magis quàm incitabátur, ne deſérere offícium pietátis, mortis metu viderétur; erat enim miſericórdiæ prétium mortis pœna. Talis flagítii deprehenſus reus, vix tandem per amícum pótuit, direpto património, egénus & exul reſtítui ſuis. Iterùm in his verſabátur officiis; & ſi quid alimenti foret, peregrínum

cum quo cibum ſúmeret quærébat. Itaque cùm feſſus à ſepultura reverriſſet múnere, appóſitis ſibi edendi ſubsídiis, miſſo fìlio, quærébat conſortem convívii. Dum convíva accerſitur, nuntiátis inſepulti córporis reliquiis, convívium deſerebat: nec putábat pium ut ipſe cibum ſúmeret, cùm in público corpus jacéret exánime. Hoc illi quotidiánum opus, & magnum.

℟. Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino.* Ego ſum Ráphael ángelus, unus ex ſeptē qui aſtámus ante Dóminum. ℣. Grátia vobis & pax ab eo qui eſt, & à ſeptem ſpirítibus qui in conſpectu throni ejus ſunt. * Ego ſum. *Tob.* 12. *Apoc.* 1.

Cap. 2. *Lectio vj.*

TAm ſancto feſſus offício Prophéta, dum requieſcit juxta paríetem aulæ, cadente de páſſerum nido ſtércore, albúgine cæcitátem íncidit; nec conqueſtus ingémuit, nec dixit: Hæc merces labórum meórum? Fraudári magis ſe dóluit obſequiórum, quàm oculórum múnere; nec cæcitátem pœnam, ſed impediméntum putábat. Et cùm victum mercéde levároet cónjugis, ne quid furtívum domum ſuam intráret, cavébat. Dénique plus honeſtáti quàm neceſſitáti cónſulens, cui ſua déerant, commodáverat próximo ſuo pecúniam quamdam, quam toto vitæ ſuæ témpore in tanta indigéntia non repopoſcit. Vix, ubi ſe feſſum vidit, & depóſitum ſenectúte, inſinuávit fílio, non tam cúpiens commodátum repóſcere, quàm ſollícitus ne fraudáret hærédem. Quòd ígitur commodávit pecúniam, & non fœnerávit, juſti ſervávit offícium. Malum eſt enim fœnus quo quæruntur uſúræ; ſed non illud fœnus malum de quo ſcriptum eſt: Fœnera próximo tuo in témpore neceſſitátis illíus.

℟. Quia acceptus eras Deo, * Neceſſe fuit ut tentátio probáret te; & † Nunc miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem fílii tui à dæmónio liberárem. ℣. Quem díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit.* Neceſſe. Glória. † Nunc. *Tob.* 12. *Hebr.* 12.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Ibat Jeſus in civitátem quæ vocátur Naïm; & ibant cum eo discípuli ejus, & turba copióſa. Cùm autem appropinquáret portæ civitátis, ecce defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 98. *de verbis Evang. Luc.* 7. *C.* 4.

VIdeámus quid Chriſtus nos díscere vóluit in tribus mórtuis quos ſuſcitávit. Reſuſcitávit fíliam mórtuam Archiſynagógi, ad

quam ægrotantem petebátur ut eam de ægritúdine liberáret. Excitávit & hunc júvenem víduæ filium, de quo nunc admóniti ſumus, ut hinc iſta quæ ipſe largíri dignátur, cum veſtra caritáte loquerémur. Modò audiſtis quómodò excitátus eſt. Appropinquábat Dóminus civitáti: & ecce efferebátur mórtuus jam extra portam. Miſericórdiâ commótus, quòd flebat mater vídua, & deſtitúta único filio, fecit quod audiſtis, dicens: Adolescens, tibi dico, Surge. Surrexit ille mórtuus, cœpit loqui; & réddidit illum matri ſuæ. Excitávit & Lázarum de ſepulcro.

℟. Defunctus efferebátur filius únicus matris ſuæ; & hæc vídua erat. Quam cùm vidiſſet * Dóminus, miſericórdiâ motus ſuper eam, dixit illi: Noli flere. ℣. Non deſpíciet Dóminus víduam, ſi effundat loquélam gémitûs. * Dóminus. *Luc.* 7. *Eccli.* 35.

Cap. 5. *Lectio viij.*

ISta tria génera mortuórum ſunt tria génera peccatórum, quos hodieque ſúſcitat Chriſtus. Illa enim mórtua filia Archiſynagógi intùs erat in domo; nondum erat de ſecrétis pariétibus eláta in públicum. Ibi intùs ſuſcitáta eſt, viva paréntibus réddita. Iſte autem jam quidem non in domo, ſed tamen nondum in ſepulcro; pariétibus elátus erat, terræ mandátus non erat. Qui ſuſcitávit mórtuam nondum elátam, ſuſcitávit mórtuum jam elátum, nondum ſepultum. Tértium reſtábat, ut & ſepultum ſuſcitáret; & hoc fecit in Lázaro.

℟. Acceſſit Jeſus, & tétigit lóculum: hi autem qui portábant, ſtetérunt. Et * Ait: Adolescens, tibi dico, Surge; & reſédit qui erat mórtuus. ℣. Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; & Dómini Dómini éxitus mortis. * Ait. *Luc.* 7. *Pſ.* 67.

Cap. 7. *Lectio ix.*

HÆc ergo, cariſſimi, ſic audiámus, ut qui vivunt, vivant; qui mórtui ſunt, reviviſcant. Sive adhuc peccátum in corde conceptum eſt, & non proceſſit in factum; pœníteat, corrigátur cogitátio, ſurgat mórtuus intrà domum conſciéntiæ. Sive jam, quod cogitávit, admíſit; nec ſic deſperétur. Non ſurrexit mórtuus intùs: ſurgat elátus. Pœníteat facti, de próximo reviviſcat: non eat in profundum ſepultúræ; non accípiat déſuper conſuetúdinis molem. Sed fortè jam illi loquor, qui jam duro ſui moris lápide prémitur, qui jam urgétur conſuetúdinis póndere, qui jam quatriduánus putet. Nec ipſe deſpéret: profundus mórtuus eſt; ſed altus eſt Chriſtus. Novit clamando terréna ónera rúmpere, novit intrínſecùs per ſeipſum vivificáre, ſolvendum diſcípulis trádere. Agant étiam tales pœniténtiam; neque enim Lázaro reſuſcitáto poſt quatríduum ullus putor in vivente remánſerat. Ergo qui vivunt, vivant: quicumque autem mórtui ſunt, in qua-

cumque harum trium morte ſe invénerint, agant ut celériter jam reſurgant.

℟. Sicut Pater ſúſcitat mórtuos, & vivíficat; * Sic & † Filius quos vult, vivíficat. ℣. Non eſt fortis ſicut Deus noſter: Dóminus mortíficat, & vivíficat. * Sic. Glória Patri. † Fílius. *Joan.* 5. 1. *Reg.* 2.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Qui erat mórtuus cœpit lóqui; & dedit illum Jeſus matri ſuæ. *Luc.* 7.

Oratio.

ECcléſiam tuam, Dómine, miſerátio continuáta mundet & múniat: &, quia ſine te non poteſt ſalva conſiſtere, tuo ſemper múnere gubernétur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Accépit omnes timor, & magnificábant Deum, dicentes: Quia Prophéta magnus ſurrexit in nobis, & quia Deus viſitávit plebem ſuam. *Luc.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 2.

POſt hæc cùm eſſet dies feſtus Dómini, & factum eſſet prándium bonum in domo Tobíæ, dixit fílio ſuo: Vade, & adduc áliquos de tribu noſtra, timentes Deum, ut epulentur nobiſcum. Cùmque abiiſſet, reverſus nuntiávit ei unum ex fíliis Iſrael jugulátum jacére in platéa. Statimque exíliens de accúbitu ſuo, relinquens prándium, jejúnus pervénit ad corpus; tollenſque illud portávit ad domum ſuam occultè, ut, dum ſol occubuiſſet, cautè ſepelíret eum. Cùmque occultaſſet corpus, manducávit panem cum luctu & tremóre, mémorans illum ſermónem quem dixit Dóminus per Amos prophétam: Dies feſti veſtri convertentur in lamentatiónem & luctum.

℟. Tobías. 180.

Lectio ij.

CUm verò ſol occubuiſſet, ábiit, & ſepelívit eum. Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicentes: Jam hujus rei cauſâ interfíci juſſus es, & vix effugiſti mortis impérium, & iterùm ſépelis mórtuos? Sed Tobías plùs timens Deum quàm regem, rapiébat córpora occiſórum, & occultábat in domo ſua, & médiis nóctibus ſepeliébat ea. Cóntigit autem ut quâdam die fatigátus à ſepultúra, véniens in domum ſuam, jactaſſet ſe juxta paríetem, & obdormiſſet, & ex nido hirúndinum dormienti illi cálida ſtércora incíderent ſuper óculos ejus, fieretque cæcus. Hanc autem tentatiónem ídeò permíſit Dóminus evenire illi, ut pósteris daretur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job.

℟. Quómodò. 180.

Lectio iij. Cap. 2 & 3.

ANna verò uxor ejus ibat ad opus textrínum quotídie, & de labóre mánuum ſuárum victum quem cónſequi póterat, deferébat. Unde factum eſt ut hædum caprárum accípiens detuliſſet domi; cujus cùm vocem balantis vir ejus audiſſet, dixit: Vidéte ne fortè furtívus ſit, réddite

eum dóminis ſuis; quia non licet nobis aut édere ex furto áliquid, aut contíngere. Ad hæc uxor ejus iráta, respondit: Manifeſtè vana facta eſt ſpes tua, & eleemóſynæ tuæ modò apparuérunt. Atque his & áliis hujuscémodi verbis exprobrábat ei. Tunc Tobías ingémuit, & cœpit oráre cum lácrymis, dicens: Juſtus es, Dómine, & ómnia judícia tua juſta ſunt; & omnes viæ tuæ, miſericórdia, & véritas, & judícium. Et nunc, Dómine, memor eſto meî, & ne vindíctam ſumas de peccátis meis, neque reminiscáris delícta mea, vel parentum meórum. Quóniam non obedívimus præceptis tuis, ídeò tráditi ſumus in direptiónem, & captivitátem, & mortem.

℟. Noli timére. 181.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 4.

CUm Tobías putáret oratiónem ſuam exaudíri ut mori potuiſſet, vocávit ad ſe Tobíam fílium ſuum, dixitque ei: Audi, fili mi, verba oris mei, & ea in corde tuo quaſi fundamentum cónſtrue. Cùm accéperit Deus ánimam meam, corpus meum ſépeli; & honórem habébis matri tuæ ómnibus diébus vitæ ejus: memor enim eſſe debes quæ & quanta perícula paſſa ſit propter te in útero ſuo. Cùm autem & ipſa compléverit tempus vitæ ſuæ, ſepélias eam circa me. Omnibus autem diébus vitæ tuæ in mente habéto Deum; & cave ne aliquando peccáto conſéntias, & prætermittas præcepta Dómini Dei noſtri. Ex ſubſtántia tua fac eleemóſynam, & noli avértere fáciem tuam ab ullo páupere; ita enim fiet ut nec à te avertátur fácies Dómini. Quómodò potúeris, ita eſto miſéricors. Si multum tibi fúerit, abundanter tríbue; ſi exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. Præmium enim bonum tibi theſaurízas in die neceſſitátis; quóniam eleemóſyna ab omni peccáto & à morte líberat, & non patiétur ánimam ire in ténebras. Fidúcia magna erit coram ſummo Deo eleemóſyna ómnibus faciéntibus eam.

℟. Cognáti. 181.

Lectio ij.

ATtende tibi, fili mi, ab omni fornicatióne; & præter uxórem tuam nunquam patiáris crimen ſcire. Supérbiam nunquam in tuo ſenſu, aut in tuo verbo dominári permittas; in ipſa enim inítium ſumpſit omnis perdítio. Quicumque tibi áliquid operátus fúerit, ſtatim ei mercédem reſtítue; & merces mercenárii tui apud te omníno non remáneat. Quod ab álio ódetis fieri tibi, vide ne tu aliquando álteri fácias. Panem tuum cum eſuriéntibus & egénis cómede, & de veſtimentis tuis nudos tege. Panem tuum & vinum tuum ſuper ſepultúram juſti conſtítue, & noli ex eo manducáre & bíbere cum peccatóribus. Conſílium ſemper à ſapiente perquíre. Omni

témpore bénedic Deum ; & pete ab eo ut vias tuas dírigat, & ómnia consilia tua in ipſo permáneant. Indico étiam tibi, fili mi, dediſſe me decem talenta argenti, dum adhuc infántulus eſſes, Gabélo, in Rages civitáte Medórum ; & chirógraphum ejus apud me hábeo : & ídeò perquíre quómodò ad eum pervénias, & recípias ab eo ſupramemorátum pondus argenti, & reſtítuas ei chirógraphum ſuum. Noli timére, fili mi ; páuperem quidem vitam gérimus, ſed multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus bene.

℟. Quando orábas. 182.

Lectio iij. Cap. 5.

TUnc respondit Tobías patri ſuo, & dixit : Omnia quæcumque præcepiſti mihi, fáciam, pater. Quómodò autem pecúniam hanc requíram, ignóro. Ille me neſcit, & ego eum ignóro : quod ſignum dabo ei ? Sed neque viam per quam pergátur illuc, aliquando cognóvi. Tunc pater ſuus respondit illi, & dixit : Chirógraphum quidem illíus penès me hábeo : quod dum illi oſténderis, ſtatim reſtítuet. Sed perge nunc, & inquíre tibi áliquem fidélem virum, qui eat tecum ſalvâ mercéde ſuâ ; ut, dum adhuc vivo, recípias eam. Tunc egreſſus Tobías, invénit júvenem ſpléndidum, ſtantem præcinctum, & quaſi parátum ad ambulandum. Et ignórans quòd Angelus Dei eſſet, ſalutávit eum, & dixit : Unde te habémus, bone júvenis ? At ille respondit : Ex filiis Iſraël. Et Tobías dixit ei : Noſti viam quæ ducit in regiónem Medórum ? Cui respondit : Novi ; & ómnia itínera ejus frequenter ambulávi, & manſi apud Gabélum fratrem noſtrum, qui morátur in Rages civitáte Medórum, quæ póſita eſt in monte Ecbátanis.

℟. Quia acceptus. 182.

FERIA QUARTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 6.

PRofectus eſt Tobías, & canis ſecútus eſt eum, & manſit primâ manſióne juxta flúvium Tigris. Et exívit ut lavaret pedes ſuos ; & ecce piscis immánis exívit ad devorandum eum. Quem expavescens Tobías, clamávit voce magnâ, dicens : Dómine, invádit me. Et dixit ei Angelus : Apprehende bránchiam ejus, & trahe eum ad te. Quòd cùm feciſſet, attraxit eum in ſiccum, & palpitáre cœpit ante pedes ejus. Tunc dixit ei Angelus : Exéntera hunc piscem ; & cor ejus, & fel & jecur repóne tibi ; ſunt enim hæc neceſſária ad medicamenta utíliter. Quod cùm feciſſet, aſſávit carnes ejus, & ſecum tulérunt in via ; cétera ſaliérunt, quæ ſufficerent eis, quousque pervenirent in Rages civitátem Medórum. Tunc interrogávit Tobías Angelum, & dixit ei : Obſecro te, Azária frater, ut dicas mihi quod remédium habébunt iſta quæ de pisce ſerváre juſſiſti ?

Et respondens Angelus, dixit ei: Cordis ejus partículam ſi ſuper carbónes ponas, fumus ejus extrícat omne genus dæmoniórum, ſive à viro, ſive à mulíere; ita ut últrà non accédat ad eos. Et fel valet ad ungendos óculos in quibus fúerit albúgo, & ſanabuntur.

℟. Tobías. 180.

Lectio ij.

ET dixit ei Tobías: Ubi vis ut maneámus? Respondénsque Angelus, ait: Eſt hic Ráguel nómine, vir propinquus de tribu tua, & hic habet fíliam nómine Saram; ſed neque másculum, neque féminam ullam habet áliam præter eam. Tibi debétur omnis ſubſtántia ejus, & oportet eam te accípere cónjugem. Pete ergo eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxórem. Tunc respondit Tobías, & dixit: Audio quia trádita eſt ſeptem viris, & mórtui ſunt: ſed & hoc audívi, quia dæmónium occídit illos. Tímeo ergo, ne fortè & mihi hæc evéniant; & cùm ſim únicus paréntibus meis, depónam ſenectútem illórum cum triſtítia ad ínferos.

℟. Quómodò. 180.

Lectio iij.

TUnc ángelus Ráphael dixit ei? Audi me, & oſtendam tibi qui ſunt, quibus prævalére poteſt dæmónium. Hi namque qui conjúgium ita ſuscípiunt, ut Deum à ſe & à ſua mente exclúdant, & ſuæ libídini ita vacent, ſicut equus & mulus quibus non eſt intelléctus, habet poteſtátem dæmónium ſuper eos. Tu autem cùm accéperis eam, ingreſſus cubículum, per tres dies cóntinens eſto ab ea; & nihil áliud, niſi oratiónibus vacábis cum ea. Ipsâ autem nocte, incenſo jécore piscis, fugábitur dæmónium. Secundâ verò nocte, in copulatióne ſanctórum Patriarchárũ admittéris. Tértiâ autem nocte benedictiónem conſequéris, ut filii ex vobis procreentur incólumes. Transactâ autem tertiâ nocte, accípies vírginem cum timóre Dómini, amóre filiórum magìs quàm libídine ductus, ut in ſémine Abrahæ benedictiónem in fíliis conſequáris.

℟. Noli timére. 181.

FERIA QUINTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 7.

INgreſſi ſunt ad Raguélem; & ſuscépit eos Ráguel cum gáudio. Intuensque Tobíam Ráguel, dixit Annæ uxóri ſuæ: Quàm ſímilis eſt júvenis iſte conſobríno meo! Et cùm hæc dixiſſet, ait: Unde eſtis, júvenes fratres noſtri? At illi dixérunt: Ex tribu Néphthali ſumus, ex captivitáte Nínive. Dixítque illis Ráguel: Noſtis Tobíam fratrem meum? Qui dixérunt: Nóvimus. Cùmque multa bona loquerétur de eo, dixit Angelus ad Raguélem: Tobías de quo intérrogas, pater iſtíus eſt. Et miſit ſe Ráguel, & cum lácrymis osculátus eſt eum; & plorans ſupra collum ejus, dixit: Benedíctio ſit tibi, fili mi, quia boni & óptimi viri

filius es. Et Anna uxor ejus, & Sara ipſórum filia lacrymátæ ſunt. Poſtquàm autem locúti ſunt, præcépit Ráguel occídi arietem, & parári convívium. Cùmque hortarétur eos discúmbere ad prándium, Tobías dixit: Hîc ego hódie non manducábo, neque bibam, niſi priùs petitiónem meam confirmes, & promittas mihi dare Saram filiam tuam.

℟. Cognáti. 181.

Lectio ij.

TUnc dixit Ráguel: Non dúbito quòd Deus preces & lácrymas meas in conſpectu ſuo admiſerit; & credo quóniam ideò fecit vos venire ad me, ùt iſta conjungerétur cognatióni ſuæ ſecundùm legem Móyſi: & nunc noli dúbium gérere quòd tibi eam tradam. Et apprehendens déxteram filiæ ſuæ, dextræ Tobíæ trádidit, dicens: Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob vobiscum ſit, & ipſe conjungat vos, impleatque benedictiónem ſuam in vobis. Et acceptâ chartâ, fecérunt conſcriptiónem conjúgii. Et poſt hæc epuláti ſunt, benedicentes Deum. Vocavitque Ráguel ad ſe Annam uxórem ſuam, & præcépit ei ut præparáret álterum cubículũ. Et introduxit illuc Saram filiam ſuam, & lacrymáta eſt. Dixitque ei: Forti ánimo eſto, filia mea, Dóminus cœli det tibi gáudium pro tædio quod perpeſſa es.

℟. Quando orábas cum lácrymis. 182.

Lectio iij. Cap. 8.

TUnc hortátus eſt vírginem Tobías, dixitque ei: Sara, exurge, & deprecemur Deum hódie, & cras, & ſecundum cras; quia his tribus nóctibus Deo jùngimur; tértiâ autem transactâ nocte, in noſtro érimus conjúgio: filii quippe ſanctórum ſumus, & non póſſumus ita conjungi ſicut gentes quæ ignórant Deum. Surgentes autem páriter, inſtanter orábant ambo ſimul, ut sánitas darétur eis. Dixitque Tobías: Dómine Deus patrum noſtrórum, benedícant te cœli & terræ, mareque & fontes, & flúmina, & omnes creatúræ tuæ quæ in eis ſunt. Tu feciſti Adam de limo terræ, dediſtique ei adjutórium Evam: & nunc, Dómine, tu ſcis quia non luxúriæ cauſâ accípio ſorórem meam cónjugem, ſed ſolâ poſteritátis dilectióne, in qua benedicátur nomen tuum in ſécula ſeculórum. Dixit quoque Sara: Miſerére nobis, Dómine, miſerére nobis, & conſenescámus ambo páriter ſani.

℟. Quia acceptus eras Deo. 182.

FERIA SEXTA.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 8 & 9.

ADjurávit Ráguel Tobíam, ut duas hebdómadas morarétur apud ſe. De ómnibus autem quæ poſſidébat Ráguel, dimídiam partem dedit Tobíæ, & fecit ſcriptúram, ut pars dimídia quæ ſupérerat poſt óbitum eórum, Tobíæ domínio deveni-

ret. Tunc vocávit Tobías Angelum ad ſe, quem quidem hóminem exiſtimábat, dixítque ei: Azária frater, peto ut auſcultes verba mea. Si meipſum tradam tibi ſervum, non ero condignus providéntiæ tuæ: tamen óbſecro te, ut aſſúmas tibi animália ſive ſervítia, & vadas ad Gabélum in Rages civitátem Medórum, reddáſque ei chirógraphum ſuum, & recípias ab eo pecúniam, & roges eum veníre ad núptias meas. Scis enim ipſe quóniam númerat pater meus dies; & ſi tardávero unâ die plus, contriſtátur ánima ejus. Et certè vides quómodò adjurávit me Rágnel, cujus adjuramentum ſpérnere non poſſum. Tunc Ráphael aſſúmens quátuor ex ſervis Raguélis, & duos camélos, in Rages civitátem Medórum perrexit: & invéniens Gabélum, réddidit ei chirógraphum ſuum, & recépit ab eo omnem pecúniam. Indicavítque ei de Tobía fílio Tobíæ, ómnia quæ geſta ſunt; fecítque eum ſecum veníre ad núptias.

℟. Tobías. 180.

Lectio ij. Cap. 10.

CUm verò moras fáceret Tobías cauſâ nuptiárum, ſollícitus erat pater ejus Tobías, dicens: Putas quare morátur fílius meus, aut quare detentus eſt ibi? Putáſne Gabélus mórtuus eſt, & nemo reddet illi pecúniam? Cœpit autem contriſtári nimis ipſe, & Anna uxor ejus cum eo; & cœpérunt ambo ſimul flere, eò quòd die ſtatúto miniмè reverterétur fílius eórum ad eos. Flebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi, ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum noſtrórum, báculum ſenectútis noſtræ, ſolátium vitæ noſtræ, ſpem poſteritátis noſtræ? ómnia ſimul in te uno habentes, te non debúimus dimíttere à nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, & noli turbári; ſanus eſt fílius noſter, ſatis fidélis eſt vir ille cum quo mísimus eum.

℟. Quómodò potúeris, eſto miſéricors. 180.

Lectio iij. Cap. 11.

ANna autem ſedébat ſecùs viam quotídie in ſupercílio montis, unde reſpícere póterat de longinquo. Et dum ex eódem loco ſpecularétur adventum ejus, vidit à longè; & íllico agnóvit veniéntem fílium ſuum; curréntſque nuntiávit viro ſuo, dicens: Ecce venit fílius tuus. (Dixítque Ráphael ad Tobíam: At ubi introíeris domum tuam, ſtatim adóra Dóminum Deum tuum; & grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, & osculáre eum. Statímque lini ſuper óculos ejus ex felle iſto piſcis quod portas tecum: ſcias enim quóniam mox aperiéntur óculi ejus; & vidébit pater tuus lumen cœli, & in aſpectu tuo gaudébit.) Tunc præcucurrit canis qui ſimul fúerat in via; & quaſi núntius advéniens, blandimento ſuæ caudæ gaudébat. Et conſurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens

pédibus cúrrere; & datâ manu púero, occurrit óbviam filio ſuo: & ſuscípiens oſculátus eſt eum cum uxóre ſua, & cœpérunt ambo flere præ gáudio. Cùmque adoraſſent Deum, & grátias egiſſent, conſedérunt. Tunc ſumens Tobías de felle piſcis, linívit óculos patris ſui: & ſuſtínuit quaſi dimídiam ferè horam; & cœpit albúgo ex óculis ejus, quaſi membrána ovi, égredi: quam apprehendens Tobías traxit ab óculis ejus; ſtatimque viſum recépit. Et glorificábant Deum.

℟. Noli timére. 181.

SABBATO.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 12.

Vocávit ad ſe Tobías filium ſuum, dixitque ei: Quid póſſumus dare viro iſti ſancto qui venit tecum? Respondens Tobías, dixit patri ſuo: Pater, quam mercédē dábimus ei? aut quid dignum póterit eſſe beneficiis ejus? Me duxit & reduxit ſanum, pecúniam à Gabélo ipſe recépit, uxórem ipſe me habére fecit, & dæmónium ab ea ipſe compéscuit, gáudium paréntibus ejus fecit, meipſum à devoratióne piscis erípuit, te quoque vidére fecit lumen cœli, & bonis ómnibus per eum repléti ſumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum ſi fortè dignábitur medietátem de ómnibus quæ alláta ſunt, ſibi aſſúmere. Et vocantes eum, pater ſcilicet & filius, tulérunt eum in partem, & rogáre cœpérunt ut dignarétur dimídiam partem ómnium quæ attúlerant, acceptam habére.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

Tunc dixit eis occultè: Manifeſto vobis veritátem, & non abscondam à vobis occultum ſermónem. Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, & mórtuos abscondébas per diem in domo tua, & nocte ſepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo, neceſſe fuit ut tentátio probáret te. Et nunc miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem filii tui à dæmónio liberárem. Ego enim ſum Ráphael Angelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum. Cùmque hæc audiſſent, turbáti ſunt, & trementes cecidérunt ſuper terram in fáciem ſuam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolíte timére. Etenim cùm eſſem vobiscum, per voluntátem Dei eram: ipſum benedicite, & cantáte illi. Videbar quidem vobiscum manducáre, & bíbere; ſed ego cibo inviſíbili & potu, qui ab homínibus vidéri non poteſt, utor. Tempus eſt ergo ut revertar ad eum qui me miſit.

Lectio iij. Cap. 14.

In hora autem mortis ſuæ vocávit ad ſe Tobíam filium ſuum, & ſeptem júvenes filios ejus nepótes ſuos, dixit-

que eis : Propè erit intéritus Nínive ; non enim éxcidit vérbum Dómini : & fratres noſtri qui diſperſi ſunt à terra Iſrael, revertentur ad eam. Omnis autem deſerta terra ejus replébitur, & domus Dei quæ in ea incenſa eſt, iterùm reædificábitur ; ibique revertentur omnes timentes Deum: & relinquent gentes idóla ſua, & venient in Jeruſalem, & inhabitábunt in ea ; & gaudébunt in ea omnes reges terræ, adorantes regem Iſrael. Audíte ergo, fílii mei, patrem veſtrum : Servíte Dómino in veritáte, & inquírite ut faciátis quæ plácita ſunt illi ; & filiis veſtris mandáte ut fáciant juſtítias & eleemóſynas, ut ſint mémores Dei, & benedícant eum in omni témpore in veritáte, & in tota virtúte ſua. Nunc ergo, fílii, audíte me, & nolíte manére hîc ; ſed quâcumque die ſepeliéritis matrem veſtram circa me in uno ſepulcro, ex eo dirígite greſſus veſtros ut exeátis hinc : vídeo enim quia iníquitas ejus finem dabit ei. Factum eſt autem poſt óbitum matris ſuæ, Tobías abſcéſſit ex Nínive cum uxóre ſua, & fíliis, & filiórum fíliis, & reverſus eſt ad ſóceros ſuos. Invenitque eos incólumes in ſenectúte bona ; & curam eórum geſſit, & ipſe clauſit óculos eórum : & omnem hæreditátem domûs Raguélis ipſe percépit, viditque quintam generatiónem, fílios filiórum ſuórum. Et complétis annis non .ginta novem in timóre Dómini, cum gáudio ſepeliérunt eum. Omnis autem cognátio ejus, & omnis generátio ejus in bona vita, & in ſancta converſatióne permanſit ; ita ut accepti eſſent tam Deo quàm homínibus, & cunctis habitántibus in terra.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Venit Aſſur in multitúdine fortitúdinis ſuæ: Dóminus autem omnípotens trádidit eum in manus féminæ, & confódit eum. *Judith.* 16.

Oratio.

TUa nos, quæſumus, Dómine, grátia ſemper & prævéniat & ſequátur ; ac bonis opéribus júgiter præſtet eſſe intentos ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat.

DOMINICA XVI
poſt Pentecoſten.
IN I. NOCTURNO.
Incipit liber Judith.

Lectio j. Cap. 1.

ARphaxad rex Medórum ſubjugáverat multas gentes império ſuo; & ipſe ædificávit civitátem potentíſſimam, quam appellávit Ecbátanis, ex lapídibus quadrátis & ſectis : fecit muros ejus in latitúdinem cubitórum ſeptuaginta, & in altitúdinem cubitórum triginta ; turres verò ejus póſuit in altitúdinem cubitórum centum. Per quadrum verò eárum latus utrumque vicenórum pedum ſpátio tendebátur ; poſuitque portas ejus in altitúdinem túrrium. Et gloriabátur

quaſi potens in poténtia exércitûs ſui, & in glória quadrigárum ſuárum. Anno ígitur duodécimo regni ſui, Nabuchodónoſor rex Aſſyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnávit contra Arphaxad, & obtínuit eum.

℟. Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces veſtras, ſi manentes permanſéritis in jejúniis & oratiónibus: * Mémores eſtóte Móyſi qui Amalec confidentem in virtúte ſua, non ferro pugnando, ſed précibus ſanctis orando dejécit. ℣. Omnia quæcumque petiéritis in oratióne credentes, accipiétis. * Mémores eſtóte. *Judith. 4. Matth. 21.*

Lectio ij. Cap. 2.

ANno tértio-décimo Nabuchodónoſor regis, vigéſimâ & ſecundâ die menſis primi, factum eſt verbum in domo Nabuchodónoſor regis Aſſyriórum, ut defénderet ſe. Vocavítque omnes majóres natu, omneſque duces, & bellatóres ſuos, & hábuit cum eis myſtérium conſílii ſui: dixitque cogitatiónem ſuam in eo eſſe, ut omnem terram ſuo ſubjugáret império. Quod dictum cùm placuíſſet ómnibus, vocávit Nabuchodónoſor rex Holoférnem príncipem milítiæ ſuæ, & dixit ei: Egrédere advérſus omne regnum Occidéntis, & contra eos præcípuè qui contempſérunt impérium meum.

℟. Judith vídua habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ: & erat hæc in ómnibus

famoſíſſima; * Quóniam
mébat Dóminum valde:
erat qui loquerétur de
verbum malum. ℣. Hæc e
plena opéribus bonis & el
móſynis quas faciébat; * Q
niam. *Judith. 8. Act. 9.*

Lectio iij. Cap. 4.

TUnc audientes hæc f
Iſrael, qui habitában
terra Juda, timuérunt vald
fácie ejus. Tremor, & hor
inváſit ſenſus eórum, ne h
fáceret Jeruſalem & tem
Dómini, quod fécerat céte
civitátibus & templis eáru
Et miſérunt in omnem San
riam per circúitum uſque Je
cho, & præoccupavérunt o
nes vértices móntium: & m
ris circumdedérunt vicos ſu
& congregavérunt frumenta
præparatiónem pugnæ. Sac
dos étiam Elíachim ſcrip
ad univerſos qui erant con
Eſdrelon, quæ eſt contra f
ciem campi magni juxta D
thain, & univerſos per qu
viæ tránſitus eſſe póterat,
obtinérent aſcenſus móntiu
per quos via eſſe póterat
Jeruſalem, & illìc cuſtodíre
ubi anguſtum iter eſſe póte
inter montes. Et fecérunt fi
Iſrael ſecundùm quod conſ
túerat eis ſacerdos Dómi
Elíachim.

℟. Æquo ánimo eſtóte, fi
tres, expectémus à Dómi
miſericórdiam; * Fórſitan eni
indignatiónem ſuam abſci
det, & † Dabit glóriam nón
ni ſuo. ℣. Nihil ſollíciti ſitis
ſed in omni oratióne & obſ
cratióne petitiónes veſtræ i
noteſcant apud Deum; * F

ſtan. Glória Patri. † Dabit. *Judith. 7. Philip. 4.*

IN II NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epiſcopi, de Elía & jejúnio.

Cap. 9. Lectio iv.

POtentes vinum prohibentur bíbere, ne cùm bíberint, obliviſcantur ſapiéntiam. Bibébant vinum in ebrietáte potentes, qui Holoferni príncipi milítiæ regis Aſſyriórum ſe trádere geſtiébant: ſed non bibébat fémina Judith, jejúnans ómnibus diébus viduitátis ſuæ, præter feſtórum diérum ſolemnitátes. His armis muníta proceſſit, & omnem Aſſyriórum circúmvenit exércitum. Sóbrii vigóre consílii ábſtulit Holofernis caput, ſervávit pudicítiam, victóriam reportávit. Hæc enim ſuccíncta jejúnio, in caſtris prætendébat aliénis: ille vino ſepultus jacébat, ut ictum vúlneris ſentíre non poſſet. Itaque uníus mulíeris jejúnium innúmeros ſtravit exércitus Aſſyriórum.

℟. Reputántes peccátis noſtris hæc ipſa ſupplícia minóra eſſe, * Flagella Dómini, quibus corrípimur, ad emendatiónem, & non ad perditiónem noſtram eveniſſe credámus. ℣. Dum judicámur, à Dómino corrípimur, ut non cum hoc mundo damnémur. * Flagella. *Judith. 8. 1. Cor. 11.*

Lectio v.

ESther quoque púlcrior facta eſt jejúnio; Dóminus enim grátiam ſóbriæ mentis augébat. Omne genus ſuum, id eſt, totum pópulum Judæórum à perſecutiónis acerbitátibus liberávit: ita ut regem ſibi fáceret eſſe ſubjectum, non libídinis ardóre flammátum, ſed cœleſti miſeratióne converſum; ita ut & pœna retorquerétur in ímpium, & hónor ſacris redderétur altáribus. Itaque illa quæ tríduo jejunávit contínuo, & corpus ſuum aquâ lavit, plus plácuit, & vindíctam rétulit. Aman autem, dum ſe regáli jactat convívio, inter ipſa vina pœnam ſuæ ebrietátis exolvit. Eſt ergo jejúnium reconciliatiónis ſacrifíciū, virtútis incrementum, quod fecit étiam féminas fortióres augmento grátiæ.

℟. Quia pátiens Dóminus eſt, in hoc ipſo pœniteámus: * Humiliémus illi ánimas noſtras, & expectémus húmiles conſolatiónem ejus. ℣. Deus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam. * Humiliémus. *Judith. 8. Jac. 4.*

Cap. 10. Lectio vj.

NOn omnis fames acceptábile jejúnium facit; ſed fames quæ Dei timóre ſuſcípitur. Non ſola fames quæritur, ſed plena disciplína jejúnii. Aliis dícitur: In diébus jejuniórum veſtrórum invenítis voluntátes veſtras, & omnes ſúbditos vobis ſtimulátis. Non tale jejúnium ego elégi, dicit Dóminus. Quod jejúnium improbétur, audívimus: nunc audiámus quod ſit probábile. Sed ſolve omnem colligatiónem injuſtítiæ tuæ: diſſolve obligatiónes violentárum commutatiónum: dimitte confractos in remiſſiónem,

& omnem conſcriptiónem iníquam dirumpe : frange eſurienti panem tuum ; & egénos non habentes tectum , induc in domum tuam : & ſi víderis nudum , coóperi eum ; & doméſticos ſéminis tui non deſpícias.

℟. Non in multitúdine eſt virtus tua , Dómine , nec ſuperbi ab inítio placuérunt tibi ; ſed * Humílium & manſuetórum ſemper tibi plácuit deprecátio. ℣. Omnis qui ſe exaltat , humiliábitur ; & qui ſe humíliat , exaltábitur. * Humílium & manſuetórum. Glória Patri. * Humílium & manſuetórum. *Judith*. 9. *Luc*. 18.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore ; Cùm intráret Jeſus in domum cujusdam príncipis Phariſæórum ſábbato manducáre panem , & ipſi obſervábant eum : & ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 16. Moral. in Job , C. 23 & 24.

QUantálibet ſit juſtítia óperis , apud internum Júdicem nulla eſt , ſi hanc élevat tumor mentis. Qui enim humiliátus fúerit , erit in glória ; & qui inclináverit óculos ſuos , ipſe ſalvábitur. Quæ nimírum ſenténtia à Veritátis ore non díſcrepat , dicentis : Omnis qui ſe exaltat , humiliábitur ; & qui ſe humíliat, exaltábitur. Unde & per Salomónem dícitur: Antequàm conterátur , exaltátur cor hóminis ; & ánteq iàm gloriétur , humiliátur. Rectè autem dícitur : Qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur ; quia quantùm per membrórum miniſtérium deprehendi poteſt , prima ſupérbiæ oſténſio eſſe in óculis ſolet. Oculos ergo inclináre , eſt nullum reſpiciendo deſpícere , ſed ſe minórem atque ímparem cunctis quos áſpicit , æſtimáre. Salvábitur qui óculos inclínat , quia aut falſum ſupérbiæ vérticem déſerit , veritátis altitúdinem aſcendit.

℟. Cùm invitátus fúeris ad núptias , * Non diſcumbas in primo loco , ne fortè honorátior te ſit invitátus , & qui te vocávit , dicat tibi : Da huic locum. ℣. Ubi fúerit ſupérbia, ibi erit & contumélia ; ubi autem eſt humílitas , ibi & ſapiéntia. * Non. *Luc*. 14. *Prov*. 11.

Homil. 7. in Evang. n. 4.

Lectio viij.

REſtat ergo ut in omne quod ſcit , ſeſe mens déprimat ; ne quod virtus ſciéntiæ cóngregat , ventus elatiónis tollat. Cùm bona , fratres, ágitis , ſemper ad memóriam malè acta revocáte ; ut dum cautè culpa conſpícitur, nunquam de bono ópere incautè ánimus lætétur. Superióres ínvicem , eos máximè qui vobis commiſſi non ſunt , próximos veſtros atténdite ; quia & quos ágere áliqua prava conſpícitis , quæ in eis láteant bona neſcítis. Magnus ergo unuſquiſque eſſe ſtúdeat, ſed tamen

áliquo

áliquo modo eſſe ſe néſciat; ne dum ſibi magnitúdinem arroganter tríbuit, amittat. Hinc étenim per Prophétam dícitur: Væ qui ſapientes eſtis in óculis veſtris, & coram vobiſmetipſis prudentes. Hinc Paulus ait: Nolíte prudentes eſſe apud voſmetipſos. Hinc contra ſuperbientem Saül dícitur: Cùm eſſes párvulus in óculis tuis, caput in tríbubus Iſrael factus es. Ac ſi apertè dicerétur: Cùm tu te párvulum conſpíceres, ego te præ céteris magnum feci. Quia verò tu te magnum cónſpicis, à me parvus æſtimáris.

℟. Recumbe in noviſſimo loco, ut qui te invitávit, dicat tibi: Amíce, aſcende ſupérius; * Tunc erit tibi glória coram ſimul diſcumbéntibus. ℣. Mélius eſt ut dicátur tibi, Aſcende, quàm ut humiliéris. * Tunc. *Luc.* 14. *Prov.* 25.

Lectio ix.

SI ergo ſancti viri, étiam cùm agunt fórtia, de ſemetipſis vília ſéntiunt: quid in ſua excuſatióne dictúri ſunt qui ſine ópere virtútis intumeſcunt? Sed etſi quælibet bona adſint ópera, nulla ſunt, niſi ex humilitáte condiantur. Miranda quippe áctio cum elatióne non élevat, ſed gravat. Qui enim ſine humilitáte virtútes cóngregat, in ventum púlverem portat; & unde áliquid ferre cérnitur, inde detériùs cæcátur. In cunctis ergo quæ ágitis, fratres mei, radícem boni óperis humilitátem tenéte; nec quibus jam ſupérióres, ſed, quibus adhuc inferióres eſtis aſpícite; ut dum meliórum vobis exempla propónitis, ad majóra ſemper aſcéndere ex humilitáte valeátis.

℟. Superbum ſéquitur humílitas; * Et † Húmilem ſpíritu ſuſcípiet glória. ℣. Qui potens eſt, diſperſit ſuperbos; & exaltávit húmiles; * Et húmilem. Glória Patri. † Húmilem. *Prov.* 29. *Luc.* 1.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Jeſus dixit ad Legisperítos & Phariſæos: Si licet ſábbato curáre? At illi tacuérunt. Ipſe verò apprehenſum ſanávit hidrópicum, ac dimíſit. *Luc.* 14.

Oratio.

TUa nos, quæſumus, Dómine, grátia ſemper & prævéniat & ſequátur; ac bonis opéribus júgiter præſtet eſſe intentos; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Reſpondens Jeſus ad Legisperítos, dixit: Cujus veſtrûm áſinus aut bos in púteum cadet, & non contínuò éxtrahet illum die ſábbati? Et non póterant ad hæc respondére illi. *Luc.* 14.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 8.

ERat Judith relicta vídua jam annis tribus, & ménſibus ſex. Et in ſuperióribus domûs ſuæ fecit ſibi ſecrétum cubículum, in quo cum puellis ſuis clauſa morabátur. Et habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ, præter ſábbata, & neoménias, & feſta domûs Iſrael. Erat autem eleganti aſpectu

nimis; cui vir ſuus relíquerat divítias multas, & famíliam copióſam, ac poſſeſſiónes armentis boum & grégibus óviū plenas. Et erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valde; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum.

℟. Scitóte. 192.

Lectio ij. Cap. 10.

FActum eſt autem cùm deſcénderet montē circa ortum diéi, occurrérunt ei exploratóres Aſſyriórum, & tenuérunt eam, dicentes: Unde venis? aut quò vadis? Quæ respondit: Fília ſum Hebræórum; ídeò ego fugi à fácie eórum, quóniam futúrum agnóvi quòd dentur vobis in deprædatiónem; pro eo quòd contemnentes vos, noluérunt ultro trádere ſeipſos, ut invenírent miſericórdiam in conſpectu veſtro. Hac de cauſa cogitávi mecum, dicens: Vadam ad fáciem príncipis Holoférnis, ut índicem illi ſecréta illórum, & oſtendam illi quo áditu poſſit obtinére eos, ita ut non cadat vir unus de exércitu ejus. Et cùm audiſſent viri illi verba ejus, conſiderábant fáciem ejus, & erat in óculis eórum ſtupor, quóniam pulcritúdinem ejus mirabantur nimis. Et dixérunt ad eam: Conſervaſti ánimam tuam, eò quòd tale reperiſti conſílium, ut deſcénderes ad dóminum noſtrum. Hoc autem ſcias, quóniam cùm ſtéteris in conſpectu ejus, bene tibi fáciet, & eris gratíſſima in corde ejus. Duxeruntque illam ad tabernáculum Holoférnis, annuntiantes eam. Cùmque intraſſet ante fáciē ejus, ſtatim captus eſt in ſuis óculis Holoférnes.

℟. Judith. 192.

Lectio iij. Cap. 13.

ERat Judith ſola in cubículo. Porrò Holoférnes jacébat in lecto nímiâ ebrietáte ſopítus. Dixitque Judith puellæ ſuæ, ut ſtaret forìs ante cubículum, & obſerváret. Stetitque Judith ante lectum, orans cum lácrymis, & labiórum motu in ſiléntio, dicens: Confirma me, Dómine Deus Iſrael, & réſpice in hac hora ad ópera mánuum meárum; ut, ſicut promiſiſti, Jeruſalem civitátem tuam érigas; & hoc quod credens per te poſſe fieri cogitávi, perfíciam. Et cùm hæc dixiſſet, acceſſit ad columnam quæ erat ad caput léctuli ejus; & pugiónem ejus, qui in ea ligátus pendébat, exolvit. Cùmque evaginaſſet illum, apprehendit comam cápitis ejus, & ait: Confirma me, Dómine Deus, in hac hora. Et percuſſit bis in cervícem ejus; & ábſcidit caput ejus.

℟. Æquo ánimo. 192.

FERIA TERTIA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 15.

CUm omnis exércitus decollátum Holoférnem audiſſet, fugit mens & conſílium ab eis, & ſolo tremóre & metu agitáti, fugæ præſídium ſumunt; ita ut nullus loquerétur cum próximo ſuo: ſed inclináto cápite, relictis ómnibus, evádere feſtinábant Hebræos, quos ar-

mátos ſuper ſe veníre audiébant, fugientes per vias campórum & ſémitas cóllium. Videntes ítaque fílii Iſrael fugientes, ſecúti ſunt illos; deſcenderuntque clangentes tubis, & ululantes poſt ipſos. Et quóniam Aſſyrii non adunáti, in fugam ibant præcípites; fílii autem Iſrael uno ágmine perſequentes, debilitábant omnes quos inveníre potuiſſent.

℟. Reputantes. 193.

Lectio ij.

JOacim autem ſummus Póntifex de Jerúſalem venit in Bethúliam, cum univerſis presbyteris ſuis, ut vidéret Judith. Quæ cùm exiſſet ad illum, benedixérunt eam omnes unâ voce, dicentes: Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri; quia feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum; eò quòd caſtitátem amáveris, & poſt virum tuum, álterum neſcíeris: ídeò & manus Dómini confortávit te, & ídeò eris benedicta in æternum. Et dixit omnis pópulus: Fiat, fiat. Per dies autem triginta vix collecta ſunt ſpólia Aſſyriórum à pópulo Iſrael.

℟. Quia pátiens. 193.

Lectio iij. Cap. 16.

ET factum eſt poſt hæc, omnis pópulus poſt victóriam venit in Jerúſalem adoráre Dóminum: & mox ut purificáti ſunt, obtulérunt omnes holocauſta, & vota, & repromiſſiónes ſuas. Porrò Judith univerſa vaſa béllica Holofernis quæ dedit illi pópulus, & conopéum quod ipſa ſuſtúlerat de cubíli ipsíus, óbtulit in anathéma obliviónis. Erat autem pópulus jucundus ſecundùm fáciem ſanctórum, & per tres menſes gáudium hujus victóriæ celebrátum eſt cum Judith. Poſt dies autem illos unusquisque rédiit in domum ſuam; & Judith magna facta eſt in Bethúlia, & præclárior erat univerſæ terræ Iſrael. Erat étiam virtúti cáſtitas adjuncta, ita ut non cognóſceret virum ómnibus diébus vitæ ſuæ, ex quo defunctus eſt Manaſſes vir ejus. Erat autem diébus feſtis procédens cum magna glória. Manſit autem in domo viri ſui annos centum quinque, & dimíſit abram ſuam líberam, & defuncta eſt, ac ſepulta cum viro ſuo in Bethúlia. Luxitque illam omnis pópulus diébus ſeptem.

℟. Non in multitúdine eſt virtus. 194.

FERIA QUARTA.

Incipit liber Eſther.

Lectio j. Cap. 1.

IN diébus Aſſuéri, qui regnávit ab India usque Æthiópiam ſuper centum viginti ſeptem províncias, quando ſedit in ſólio regni ſui, Suſan cívitas regni ejus exórdium fuit. Tértio ígitur anno impérii ſui, fecit grande convívium cunctis príncipibus, & púeris ſuis, fortíſſimis Persárum, & Medórum ínclytis, & Præfectis provinciárum coram ſe, ut oſténderet divítias glóriæ regni ſui, ac magnitúdinem atque jactántiam poténtiæ ſuæ, multo témpo-

re, centum vidélicet & octoginta diebus.

℟. Inſtábat dies quo Eſther debéret intráre ad regem. Quæ * Non quæſivit muliebrem cultum: habuitque grátiam ſuper omnes mulieres; & póſuit rex diadema regni in cápite ejus. ℣. Abscónditus cordis homo eſt in conſpectu Dei lócuples; ſic & ſanctæ mulieres ornábant ſe. * Non quæſivit. *Eſther.* 2. 1. *Petr.* 3.

Lectio ij.

VAſthi quoque regina fecit convivium feminárũ in palátio, ubi rex Aſſuérus manére conſuéverat. Itaque die ſeptimo, cùm rex eſſet hilárior, & poſt nimiam potatiónem incaluiſſet mero, præcepit Maümam, & Bázatha, & Harbóna, & Bágatha, & Abgatha, & Zethar, & Carchas, ſeptem eunúchis qui in conſpectu ejus miniſtrábant, ut introdúcerent reginam Vaſthi coram rege, póſito ſuper caput ejus diademate, ut oſténderet cunctis pópulis & princípibus pulcritúdinem illius; erat enim pulcra valde. Quæ rénuit, & ad regis impérium, quod per eunúchos mandáverat, venire contempſit.

℟. Dómine, rex omnipotens, in ditióne tua cuncta ſunt póſita; & * Non eſt qui poſſit tuæ reſiſtere voluntáti, ſi decréveris ſalváre Iſrael: & nunc miſerére pópuli tui. ℣. Si Deus pro nobis, quis contra nos? * Non eſt qui poſſit tuæ reſiſtere voluntáti. *Eſther.* 13. *Rom.* 8.

Lectio iij. Cap. 2.

ERat vir Judæus in Suſan civitáte, vocábulo Mardochæus, filius Jaïr, filii Sémei, filii Cis, de ſtirpe Jémini; qui tranſlátus fúerat de Jeruſalem, eo témpore quo Jechoníam regem Juda Nabuchodónoſor rex Babylónis tranſtúlerat; qui fuit nutrítius filiæ fratris ſui Ediſſæ, quæ áltero nómine vocabátur Eſther, & utrumque paréntem amíſerat, pulcra nimis, & decóra facie. Mortuiſque patre ejus ac matre, Mardochæus ſibi eam adoptávit in filiam. Cùmque percrebuiſſet regis impérium, & juxta mandátum illius multæ pulcræ vírgines adducerentur Suſan, & Egéo traderentur eunúcho; Eſther quoque inter céteras puellas ei trádita eſt, ut ſervarétur in número feminárum. Quæ plácuit ei, & invénit grátiam in conſpectu illius.

℟. Iſrael clamávit ad Dóminum, & * Salvum fecit Dóminus pópulum ſuum; † Liberavítque nos ab ómnibus malis. ℣. Suscépit Iſrael púerum ſuum, recordátus miſericórdiæ ſuæ. * Salvum. Glória Patri. † Liberavítque. *Eſther.* 10. *Luc.* 1.

FERIA QUINTA.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 2.

EVoluto témpore per órdinem, inſtábat dies quo Eſther filia Abihaïl fratris Mardochæi, quam ſibi adoptáverat in filiam, debéret intráre ad regem. Quæ non quæſivit muliebrem cultum;

ſed quæcumque vóluit, Egéus eunúchus cuſtos vírginū, hæc ei ad ornátum dedit. Erat enim formóſa valde, & incredíbili pulcritúdine; ómnium óculis gratióſa & amábilis videbátur. Ducta eſt ítaque ad cubículum regis Aſſuéri menſe décimo, qui vocátur Tebeth, ſéptimo anno regni ejus. Et adamávit eam rex plusquàm omnes mulíeres; habuitque grátiam & miſericórdiam coram eo ſuper omnes mulíeres; & póſuit diadéma regni in capite ejus, fecitque eam regnáre in loco Vaſthi.

℟. Inſtábat. 198.

Lectio ij. Cap. 3.

POſt hæc rex Aſſuérus exaltávit Aman filium Amadáthi, qui erat de ſtirpe Agag; & póſuit ſólium ejus ſuper omnes príncipes quos habébat. Cunctique ſervi regis, qui in fóribus palátii verſabantur, flectébant génua, & adorábant Aman; ſic enim præcéperat eis imperátor: ſolus Mardochæus non flectébat genu, neque adorábat eum. Cui dixérunt púeri regis, qui ad fores palátii præſidébant: Cur præter céteros non obſervas mandátum regis? Cùmque hoc crébriùs dícerent, & ille nollet audíre, nuntiavérunt Aman, ſcire cupientes utrùm perſeveráret in ſenténtia: dixerat enim eis ſe eſſe Judæum. Quod cùm audíſſet Aman, & experimento probaſſet quòd Mardochæus non flécteret ſibi genu, nec ſe adoráret, irátus eſt valde, & pro níhilo duxit in unum Mardochæum míttere manus ſuas: audíerat enim quòd eſſet gentis Judææ; magisque vóluit omnem Judæórum, qui erant in regno Aſſuéri, pérdere natiónem.

℟. Dómine, rex. 198.

Lectio iij. Cap. 4.

QUæ cùm audíſſet Mardochæus, ſcidit veſtimenta ſua, & indútus eſt ſacco, ſpargens cínerem cápiti; & in platéa médiæ civitátis, voce magnâ clamábat, oſtendens amaritúdinem ánimi ſui, & hoc ejulátu usque ad fores palátii grádiens. Non enim erat lícitum indútum ſacco aulam regis intráre. In ómnibus quoque provínciis, óppidis, ac locis, ad quæ crudéle regis dogma pervénerat, planctus ingens erat apud Judæos, jejúnium, ululátus, & fletus, ſacco & cínere multis pro ſtrato uténtibus. Ingreſſæ autem ſunt puellæ Eſther & eunúchi, nuntiaveruntque ei. Quod áudiens conſternáta eſt; & veſtem miſit, ut abláto ſacco indúerent eum, quàm accípere nóluit. Accitoque Athac eunúcho, quem rex miniſtrum ei déderat, præcépit ei ut iret ad Mardochæum, & diſceret ab eo cur hoc fáceret.

℟. Iſrael clamávit ad Dóminum. 198.

FERIA SEXTA.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 5.

DIe tértio indúta eſt Eſther regálibus veſtimentis, & ſtetit in átrio domûs régiæ, quod erat intérius, contra baſílicam re-

gis: at ille ſedébat ſuper ſólium ſuum in conſiſtório palátii contra óſtium domûs. Cùmque vidiſſet Eſther regínam ſtantem, plácuit óculis ejus, & extendit contra eam virgam áuream quam tenébat manu. Quæ accédens, osculáta eſt ſummitátem virgæ ejus. Dixitque ad eam rex: Quid vis, Eſther regína? Quæ eſt petítio tua? Etiamſi dimídiam partem regni petíeris, dábitur tibi. At illa respondit: Si regi placet, óbſecro ut vénias ad me hódie, & Aman tecum, ad convívium quod parávi. Statimque rex, Vocáte, inquit, citò Aman, ut Eſther obédiat voluntáti.

℟. Inſtábat dies quo Eſther debéret. 198.

Lectio ij. Cap. 6.

CUm eſſet ingreſſus Aman, ait illi rex: Quid debet fieri viro quem rex honoráre desíderat? Cógitans autem in corde ſuo Aman, & réputans quòd nullum álium rex, niſi ſe, vellet honoráre, respondit: Homo quem rex honoráre cupit, debet índui véſtibus regiis, & impóni ſuper equum qui de ſella regis eſt, & accípere régium diadéma ſuper caput ſuum; & primus de régiis princípibus ac tyrannis téneat equum ejus, & per platéam civitátis incédens, clamet & dicat: Sic honorábitur quemcumque volúerit rex honoráre. Dixitque ei rex: Feſtína, & ſumptâ ſtolâ & equo, fac, ut locútus es, Mardochæo Judæo, qui ſedet ante fores palátii. Cave ne quidquam de his quæ locútus es, prætermittas.

℟. Dómine. 198.

Lectio iij.

TUlit ítaque Aman ſtolam & equum, indutumque Mardochæum in platéa civitátis, & impóſitum equo præcedébat, atque clamábat: Hoc honóre condignus eſt, quemcumque rex volúerit honoráre. Reverſúsque eſt Mardochæus ad jánuam palátii: & Aman feſtinávit ire in domum ſuam, lugens & operto cápite; narravitque Zares uxóri ſuæ & amícis ómnia quæ eveniſſent ſibi. Cui respondérunt ſapientes quos habébat in conſílio, & uxor ejus: Si de ſémine Judæórum eſt Mardochæus, ante quem cádere cœpiſti, non póteris ei reſiſtere, ſed cades in conſpectu ejus.

℟. Iſrael. 198.

SABBATO.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 7.

INtrávit rex & Aman, ut bíberent cum regína. Dixitque ei rex étiam ſecundâ die, poſtquam vino incalúerat: Quæ eſt petítio tua, Eſther, ut detur tibi? & quid vis fieri? Etiamſi dimídiam partem regni mei petíeris, impetrábis. Ad quem illa respondit: Si invéni grátiam in óculis tuis, ô rex, & ſi tibi placet, dona mihi ánimam meam pro qua rogo, & pópulum meum pro quo óbſecro: tráditi enim ſumus ego & pópulus meus, ut conterámur, jugulémur, & pereámus. Atque útinam in ſervos & fámulas venderémur;

eſſet tolerábile malum, & gemens tacérem: nunc autem hoſtis noſter eſt, cujus crudélitas redundat in regem. Respondénsque rex Aſſuérus, ait: Quis eſt ille, & cujus poténtiæ, ut hæc áudeat fácere? Dixitque Eſther: Hoſtis & inimícus noſter péſſimus iſte eſt Aman. Quod ille áudiens, illíco obſtúpuit, vultum regis ac regínæ ferre non ſúſtinens.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è Feriâ IV. præcedenti.*]

Lectio ij. Cap. 7 & 8.

DIxitque Harbóna, unus de eunúchis qui ſtabant in miniſtério regis: En lignum quod paráverat Mardochæo qui locútus eſt pro rege, ſtat in domo Aman, habens altitúdinis quinquaginta cúbitos. Cui dixit rex: Appéndite eum in eo. Suspenſus eſt ítaque Aman in patíbulo quod paráverat Mardochæo; & regis ira quiévit. Die illo dedit rex Aſſuérus Eſther regínæ domū Aman adverſárii Judæórum, & Mardochæus ingreſſus eſt ante fáciem regis. Confeſſa eſt enim ei Eſther, quòd eſſet pátruus ſuus. Tulítque rex ánnulum quem ab Aman récipi júſſerat, & trádidit Mardochæo. Eſther autem conſtítuit Mardochæum ſuper domum ſuam.

Lectio iij. Cap. 9.

IGitur duodécimi menſis, quem Adar vocári ante jam díximus, tértiâ-décimâ die, quando cunctis Judæis interféctio parabátur, & hoſtes eórum inhiábant ſánguini; versâ vice Judæi ſuperióres eſſe cœpérunt, & ſe de adverſáriis vindicáre. Congregatíque ſunt per ſíngulas civitátes, óppida & loca, ut exténderent manum contra inimícos & perſecutóres ſuos. Nullúsque auſus eſt resíſtere, eò quòd omnes pópulos magnitúdinis eórum formído penetrárat. Nam & provinciárum júdices, & duces, & procuratóres, omniſque dígnitas quæ ſíngulis locis ac opéribus præerat, extollébant Judæos timóre Mardochæi, quem príncipem eſſe palátii, & plúrimùm poſſe cognóverant: fama quoque nóminis ejus crescébat quotídie, & per cunctórum ora volitábat.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* In diébus Nehémiæ ducis, & Esdræ ſacerdótis, in dedicatióne muri Jeruſalem, requiſiérunt Levítas de ómnibus locis ſuis, ut addúcerent eos, & fácerent dedicatiónem & lætítiam in actióne gratiárum. 2. *Eſd.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XVII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber primus Esdræ.

Lectio j. Cap. 1.

IN anno primo Cyri regis Perſárum, ut complerétur verbum Dómini ex ore Jeremíæ, ſuſcitávit Dóminus ſpíritum Cyri regis Perſárum; & traduxit vocem in omni regno ſuo étiam per ſcriptúram, dicens: Hæc dicit Cyrus rex Perſárum: Omnia regna

terræ dedit mihi Dóminus Deus cœli, & ipſe præcépit mihi ut ædificárem ei domum in Jerúſalem, quæ eſt in Judæa. Quis eſt in vobis de univerſo pópulo ejus? Sit Deus illius cum ipſo. Aſcendat in Jerúſalem quæ eſt in Judæa, & ædíficet domum Dómini Dei Iſrael; ipſe eſt Deus qui eſt in Jerúſalem. Et omnes réliqui in cunctis locis ubicumque hábitant, ádjuvent eum viri de loco ſuo, argento & auro, & ſubſtántiâ, & pecóribus, excepto quod voluntáriè offerunt templo Dei, quod eſt in Jerúſalem. Et ſurrexérunt príncipes patrum de Juda, & Bénjamin, & Sacerdótes & Levítæ, & omnis cujus Deus ſuſcitávit ſpíritum, ut aſcénderent ad ædificandum templum Dómini, quod erat in Jerúſalem. Univerſique qui erant in circúitu, adjuvérunt manus eórum in vaſis argénteis & áureis, in ſubſtántia & jumentis, in ſuppelléctili, exceptis his quæ ſponte obtúlerant. Rex quoque Cyrus prótulit vaſa templi Dómini, quæ túlerat Nabuchodónoſor de Jerúſalem, & poſúerat in templo Dei ſui. Prótulit autem ea Cyrus rex Persárum per manum Mithridátis filii Gázabar, & annumerávit ea Saſſábaſar príncipi Juda.

℟. Cùm cœperint impléri in Babylóne ſeptuaginta anni, viſitábo vos; * Et ſuſcitábo ſuper vos verbum meum bonum, & redúcam captivitátem veſtram de univerſis géntibus. ℣. Implétum eſt tempus, & appropinquávit: pœnitémini, & crédite; * Et ſuſcitábo. *Jerem.* 29. *Marc.* 1.

Lectio ij. Cap. 3.

JAmque vénerat menſis ſéptimus, & erant filii Iſrael in civitátibus ſuis: congregátus eſt ergo pópulus quaſi vir unus in Jerúſalem. Et ſurrexit Jóſue filius Jóſedec, & fratres ejus ſacerdótes, & Zoróbabel filius Saláthiel, & fratres ejus; & ædificavérunt altáre Dei Iſrael, ut offerrent in eo holocautómata, ſicut ſcriptum eſt in lege Móyſi viri Dei. Collocavérunt autem altáre Dei ſuper baſes ſuas, deterréntibus eos per circúitum pópulis terrárum; & obtulérunt ſuper illud holocauſtum Dómino manè & véſperè: fecerúntque ſolemnitátem tabernaculórū, ſicut ſcriptum eſt, & holocauſtum diébus ſingulis per órdinem ſecundùm præceptum, opus diéi in die ſuo. Et poſt hæc holocauſtum juge, tam in Calendis, quàm in univerſis ſolemnitátibus Dómini, quæ erant conſecrátæ, & in ómnibus in quibus ultro offerebátur munus Dómino. A primo die menſis ſéptimi cœpérunt offerre holocauſtum Dómino; porrò templum Dei nondum fundátum erat. Dedérunt autem pecúnias látomis & cæmentáriis; cibum quoque, & potum, & óleum Sydóniis Tyriiſque, ut deferrent ligna cédrina de Líbano ad mare Joppe, juxta quod præcéperat Cyrus rex Perſárum eis.

℟. Animæquióres eſtóte, fi-

ſti, & proclamáte ad Dóminum; erit enim memória veſtra ab eo qui duxit vos. * Sicut enim fuit ſenſus veſter, ut erratétis à Deo; décies tantùm, iterùm convertentés, requirétis eum. ℣. Numquid Deus répulit pópulum ſuum? Abſit. * Sicut enim fuit. *Baruch.* 4. *Rom.* 11.

Lectio iij.

FUndáto igitur à cæmentáriis templo Dómini, ſtetérunt Sacerdótes in ornátu ſuo cum tubis, & Levitæ filii Aſaph in cymbalis, ut laudárent Deum per manus David regis Iſrael. Et concinébant in hymnis & confeſſióne Dómino: Quóniam bonus, quóniam in æternum miſericórdia ejus ſuper Iſrael. Omnis quoque pópulus vociferabátur clamóre magno in laudando Dóminum, eò quòd fundátum eſſet templum Dómini. Plúrimi étiam de Sacerdótibus & Levítis, & príncipes patrum, & ſenióres qui víderant templum priùs cùm fundátum eſſet, & hoc templum in óculis eórum, flebant voce magnâ: & multi vociferantes in lætítia, elevábant vocem. Nec póterat quisquam agnóscere vocem clamóris lætántium, & vocem fletûs pópuli; commixtim enim pópulus vociferabátur clamóre magno, & vox audiebátur procul.

℟. Absque muro habitábitur Jerúſalem, præ multitúdine hóminum in médio ejus: & ego * Ero ei, ait Dóminus, murus ignis in circúitu, & † In glória ero in médio ejus. ℣. Portæ ejus non claudentur, & áfferent glóriam & honórem géntium in illam: non intrábit in eam áliquod coinquinátum. * Ero ei. Glória Patri. † In. *Zach.* 2. *Apoc.* 21.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cyrilli Alexandríni.

Lib. 2. Glaphyr. in Geneſ. C. 4.

Lectio iv.

CYrus Cambyſis fílius, Medórum ſimul & Perſárũ cópiis conjunctis, bellum Aſſyriis finítimis ac vicínis íntulit: demum Babylóne ipſâ vi captâ, liberávit Judæos Aſſyriórum tyránnidem lamentantes, nec ſine lácrymis accurrentes, affirmantesque prædictum eſſe à Deo per vocem ſanctórum, quòd ventúrus eſſet opportúnè, & adverſários debellatúrus, atque ipſe liberáret è vínculis oppreſſos, quòdque rurſum ædificáret templum in Jeroſólymis, quod Aſſyrii ímpiè in Deum agentes incénderant. Porrò quòd nequáquam hâc in re mentíti ſint Iſraelítæ, fácilè nobis conſtíterit, ſi ſanctórum Prophetárum ſcripta inquirámus. Ait enim ita Deus per vocem Iſaíæ: Hæc dicit Dóminus Deus chriſto meo Cyro, cujus apprehendi déxteram, ut ſubjíciam ante eum gentes. Propter ſervum meum Jacob, & Iſrael electum meum, ego vocábo te nómine tuo, & ſuscípiam te: tu autem non cognoviſti me. Audis quo pacto maniſeſtè, Non cognoviſti me, ait, neque inter eos qui

Deum nôrunt collocáre dignátur, ádeò præclárum, quem ipſe & régibus ſuperiórem & innumerárum géntium dóminũ conſtitúerat. Quæ enim de ipſo dicuntur, typi erant óperum per Chriſtum edendórum.

℞. Ego Dóminus qui dico Cyro: Paſtor meus es, & omnem voluntátem meam complébis. * Ego ſuſcitávi eum, & captivitátem meam dimittet non in prétio, neque in munéribus. ℣. Non corruptibílibus auro vel argento redempti eſtis, ſed pretióſo ſánguine Chriſti. * Ego. *Iſ.* 44 *&* 45. 1. *Petr.* 1.

Lectio v.

ET quidem Cyrus dominátus eſt in innúmeris géntibus, atque omnis eum recépit cívitas. Accépit autem & theſauros in ténebris latentes, abscónditos, & à ſéculo némini viſos, & diuturnâ ſervitúte Iſraélem exémit. At regnávit per univerſam terram Emmánuel, quem tanquam ómnium Salvatórem ac redemptórem tota cívitas ſuscípiens commóta eſt; & totum genus humánum jam à ſervitúte ac tyránnide diabólica liberátum eſt, ipſique ſúbditum. Descendens autem in infernum, ábſtulit theſauros tenebróſos, abscónditos, inviſíbiles; portas æreas contrívit, & vectes férreos confrégit; iis qui in vínculis erant, dicens: Exíte; & his qui in ténebris verſabantur: Revelámini. Idcirco étiam olim ad patientíſſimum atque invictum athlétam Job ita ait: Veníſti ad fontem maris, in veſtígiis autem abyſſi ambulaſti, apertæque tibi ſunt timóre portæ mortis. Janitóres autẽ inferní videntes te, expavérunt. Légimus enim véluti per interrogatiónem hæc, demonſtrante nimírum ſermóne ea quæ per Chriſtũ in ipſis inferni penetrálibus præclárè geſta ſunt. Ideò enim Chriſtus mórtuus eſt & vixit, ut & mortuórum & vivéntium dominétur.

℞. Dicit Dóminus chriſto meo Cyro, cujus apprehendi déxteram: * Subjíciam ante fáciem ejus gentes, & dorſa regũ vertam; portas æreas cónterã, & vectes férreos confringam. ℣. Cùm evacuáverit Chriſtus omnem principátum & poteſtátem, oportet illum regnáre, donec ponat Deus omnes inimícos ſub pédibus ejus. * Subjíciam. *Iſ.* 45. 1. *Cor.* 15.

Lectio vj.

AT olim quidem Cyrus, datis pecúniis, templum Jeroſólymis reædificári juſſit. Fundávit autem Eccléſiam, ſanctam reverâ & celebérrimam civitátem Emmánuel, tanquam Babylóna quamdam evertens ſuperbam, & contumelióſam idololatríam. Quòd verò in typum glóriæ Chriſti ea quæ de Cyro dicuntur, póſita ſint, ex iis quæ deinceps à Prophéta narrantur, manifeſtum fiet. Ego feci terram & hóminem ſuper eam, ego manu meâ firmávi cœlum, ego ſuſcitávi eum cum juſtítia; ipſe ædificábit civitátem meã. Qui enim creávit terram, & hóminem ſuper eam, quique

cœlum ſtellis ornávit, excitávit nobis juſtítiam Jeſum redimentem gratìs, (juſtificáti enim ſumus per fidem in ſánguine ejus) liberantem à vínculis & captivitáte, & ædificantem ſpirituáliter intellectuálem Jerúſalem, & fundantem Eccléſiam quæ ab ipſis inferni portis commovéri non poſſit, nec ab homínibus vinci. Hunc Deum cognoſcentes qui olim erravérunt, dicunt: Tu es Deus noſter, & neſcívimus. Hunc adorábunt, & omne ſe flectet illi genu, & confitébitur omnis lingua. Huic quidam ex Iſraelítis obſiſtere conáti ſunt; confúſi verò ſunt, & concidérunt, & retrorſùm iérunt juxta Prophétæ vocem. Cyrus ítaque Cambyſis fílius fundávit templum Dei Jeroſólymis, in typum Chriſti.

℟. Suscitávit Dóminus ſpíritum Cyri regis, & traduxit vocem in omni regno ſuo, dicens: Deus cœli præcépit mihi ut ædificárem ei domum in Jerúſalem: * Quis eſt in vobis de univerſo pópulo ejus? † Aſcendat, & ædíficet domum Dómini Dei Iſrael. ℣. In Chriſto Jeſu omnis ædificátio conſtructa creſcit in templum ſanctum in Dómino, in quo & vos coœdificámini in habitáculum Dei in Spíritu. * Quis eſt. Glória Patri. † Aſcendat. 1. *Eſdr.* 1. *Eph.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore; Phariſæi audientes quòd ſiléntium impoſuiſſet Jeſus Sadducæis, convenérunt in unum; & interrogávit eum unus ex eis legis doctor, tentans eum: Magiſter, quod eſt mandátum magnum in lege? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Epiſt. 155. *C.* 4. *n.* 14 & 15.

CHriſtus, id eſt, Véritas, dicit in his duóbus præceptis totam Legem Prophetaſque pendére, Ut diligámus Deum ex toto corde, ex tota ánima, ex tota mente; &, Diligámus próximos tanquam noſmetipſos. Próximus ſanè hoc loco non ſánguinis propinquitáte, ſed ratiónis ſocietáte penſandus eſt, in qua ſócii ſunt omnes hómines. Cùm ergo illâ dilectióne quam divína lex ímperat, débeat homo dilígere Deum, & ſeipſum, & próximũ, non tamen ex hoc tria præcepta data ſunt; nec dictum eſt, In his tribus; ſed, In his duóbus præceptis tota Lex pendet & Prophetæ; id eſt, In dilectióne Dei ex toto corde, ex tota ánima, & ex tota mente, & próximi tanquam ſuîipſius: vidélicet ut intelligerétur nullam eſſe áliam dilectiónem, quâ quiſque díligit ſeipſum, niſi quòd díligit Deum.

℟. Interrogávit Jeſum unus legis doctor, tentans eum: Magiſter, quod eſt mandátum magnum in lege? Ait illi Jeſus: Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo: * Hoc eſt máximum & primum mandátum. ℣. Quid Dñus Deus tuus petit à te, niſi ut díligas eum, ac

ſérvias Dómino Deo tuo in toto corde tuo & in tota ánima tua? ✱ Hoc. *Matth.* 22. *Deut.* 10.

Lectio viij.

QUi enim áliter ſe díligit, pótiùs ſe odiſſe dicendus eſt. Fit quippe iníquus, privaturque luce juſtítiæ, cùm à potióre ac præſtantióre bono averſus, atque inde vel ad ſeipſum converſus, ad inferióra & egéna útique convértitur; fitque in ipſo quod veracíſſimè ſcriptum eſt: Qui autem amat iniquitátem, odit ánimã ſuam. Quia ígitur nemo niſi Deum diligendo, díligit ſeipſum; non opus erat, ut dato de Dei dilectióne præcepto, étiam ſeipſum homo dilígere juberétur, cùm in eo diligat ſeipſum quòd díligit Deum.

℟. Secundum mandátum símile eſt huic: ✱ Díliges proximum tuum ſicut teipſum. ℣. Dílige próximum, & conjúngere fide cum illo. ✱ Díliges. *Matth.* 22. *Eccli.* 27.

Lectio ix.

DEbet ergo & próximum dilígere tanquam ſeipſum; ut quem potúerit hóminem, vel beneficéntiæ conſolatióne, vel informatióne doctrínæ; vel disciplínæ coercitióne, addúcat ad colendum Deum, ſciens in his duóbus præceptis totam Legem Prophetasque pendére. Hoc qui ſóbriâ discretióñe éligit, prudens eſt: qui nullâ hinc afflictióne avértitur, fortis eſt: qui nullâ áliâ delectatióne, témperans eſt: qui nullâ elatióne, juſtus eſt. His virtútibus divínitus impertítis, per gratiã Mediatóris Dei cum Patre, & nobiscum hóminis Jeſu Chriſti, per quem poſt inimicítias iniquitátis reconciliámur Deo in ſpíritu caritátis; his, inquam, virtútibus divínitus impertítis, & bona vita nunc ágitur, & póſteà præmium ejus, quæ niſi æterna eſſe non poteſt, beáta vita perſólvitur. Hîc enim ſunt eædem virtútes in actu, ibi in effectu: hîc in ópere, ibi in mercéde: hîc in officio, ibi in fine.

℟. Bene, Magiſter, in veritáte dixiſti, Quia unus eſt Deus; &, Ut diligátur ex toto corde: ✱ Et, Dilígere próximum tanquam ſeipſum, majus eſt ómnibus holocautomátibus & ſacrifíciis. ℣. Qui facit miſericórdiam, offert ſacrifícium: beneplácitum eſt Dómino recédere ab injuſtítia. ✱ Et. Glória Patri. ✱ Et. *Marc.* 12. *Eccli.* 35.

Ad Bened. *Ant.* 6. F. Primum ómnium mandátum eſt; Audi, Iſrael; Dóminus Deus tuus, Deus unus eſt; &, Díliges Dóminũ Deum tuum ex toto corde tuo. Majus áliud mandatum non eſt. *Marc.* 12.

Oratio.

SAncti nóminis tui, Dómine, timórem páriter & amórem fac nos habére perpétuum; quia nunquam tuâ gubernatióne deſtítuis, quos in ſoliditáte tuæ dilectionis inſtítuis; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. f. Interrogávit Phariſæos Jeſus, dicens: Quid vobis vidétur de Chriſto? cujus filius eſt? Dicunt ei: David. Ait illis:

Quómodò ergo David in ſpíritu vocat eum Dóminum, dicens: Dixit Dóminus Dómino meo, Sede à dextris meis? *Matth.* 22.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Eſdræ.

Lectio j. Cap. 4.

AUdiérunt hoſtes Judæ & Bénjamin, quia fílii captivitátis ædificárent templum Dómino Deo Iſrael; & accedentes ad Zoróbabel, & ad príncipes patrum, dixérunt eis: Ædificémus vobiſcum, quia ita ut vos, quærimus Deum veſtrum: ecce nos immolávimus víctimas à diébus Aſor Haddan regis Aſſur, qui adduxit nos huc. Et dixit eis Zoróbabel, & Jóſue, & réliqui príncipes patrum Israel: Non eſt vobis & nobis ut ædificémus domum Deo noſtro, ſed nos ipſi ſoli ædificábimus Dómino Deo noſtro, ſicut præcépit nobis Cyrus rex Perſárum. Factum eſt ígitur ut pópulus terræ impedíret manus pópuli Judæ, & turbáret eos in ædificando. Conduxérunt autem adverſùs eos conſiliatóres, ut deſtrúerent consílium eórum ómnibus diébus Cyri regis Perſárum, & uſque ad regnum Daríi regis Perſárum.

℟. Cùm cœperint. 202.

Lectio ij. Cap. 4 & 5.

TUnc intermiſſum eſt opus domûs Dómini in Jerúſalem, & non fiébat usque ad annum ſecundum regni Daríi regis Perſárum. Prophetavérunt autem Aggæus prophéta, & Zacharías fílius Addo, prophetantes ad Judæos qui erant in Judæa & Jerúſalem, in nómine Dei Iſrael. Tunc ſurrexérunt Zoróbabel fílius Saláthiel, & Jóſue fílius Jóſedec, & cœpérunt ædificáre templum Dei in Jerúſalem, & cum eis prophétæ Dei adjuvantes eos. In ipſo autem témpore venit ad eos Thathánai, qui erat dux trans flumen, & Stharbuzánai, & conſiliárii eórum; ſicque dixérunt eis: Quis dedit vobis consílium ut domum hanc ædificarétis, & muros ejus inſtaurarétis? Ad quod respóndimus eis quæ eſſent nómina hóminum auctórum ædificatiónis illíus. Oculus autem Dei eórum factus eſt ſuper ſenes Judæórum, & non potuérunt inhibére eos. Placuitque ut res ad Daríum referrétur, & tunc ſatisfácerent adversùs accuſatiónem illam.

℟. Animæquióres. 202.

Lectio iij. Cap. 6.

TUnc Daríus rex præcépit: & recenſuérunt in bibliothéca librórum qui erant repóſiti in Babylóne, & inventum eſt in Ecbátanis, quod eſt caſtrum in Medéna província, volúmen unum; taliſque ſcriptus erat in eo commentárius: Anno primo Cyri regis, Cyrus rex decrévit ut domus Dei ædificarétur, quæ eſt in Jerúſalem, in loco ubi ímmolent hóſtias, & ut ponant fundamenta ſupportántia altitúdinem cubitórum ſexaginta, & latitúdinem cubitórum ſexaginta, órdines de lapídibus impolítis tres, & ſic órdines

de lignis novis : ſumptus autem de domo regis dabuntur. Sed & vaſa templi Dei áurea & argéntea , quæ Nabuchodónoſor túlerat de templo Jerúſalem , & attúlerat ea in Babylónem , reddantur , & referantur in templum in Jerúſalem in locum ſuum , quæ & póſita ſunt in templo Dei. Nunc ergo Thathánai , dux regiónis quæ eſt trans flumen , Stharbuzánai , & conſiliárii veſtri Apharſachæi qui eſtis trans flumen , procul recédite ab illis ; & dimíttite fieri templum Dei illud à duce Judæórum , & à senióribus eórum, ut domum Dei illam ædíficent in loco ſuo.

℟. Abſque muro. 203.

FERIA TERTIA.

De libro primo Esdræ.

Lectio j. Cap. 6.

IGitur Thathánai dux regiónis trans flumen , & Stharbuzánai, & conſiliárii ejus , ſecundùm quod præcéperat Daríus rex , ſic diligenter execúti ſunt. Senióres autem Judæórum ædificábant & proſperabantur juxta prophetíam Aggæi prophétæ , & Zacharíæ filii Addo ; & ædificavérunt , & conſtruxérunt, jubente Deo Iſrael , & jubente Cyro , & Dario , & Artaxerxe régibus Perſárum ; & complevérunt domum Dei iſtam , usque ad diem tértium menſi Adar , qui eſt annus ſextus regni Daríi regis. Fecérunt autem filii Iſrael , Sacerdótes & Levítæ , & réliqui filiorum transmigratiónis , dedicatiónē domûs Dei in gáudio. Et obtulérunt in dedicatiónem domûs Dei vítulos centum , aríetes ducentos , agnos quadringentos , hircos caprárum pro peccáto totíus Iſrael duódecim , juxta númerum tribuum Iſrael. Et ſtatuérunt Sacerdótes in ordínibus ſuis, & Levítas in vícibus ſuis ſuper ópera Dei in Jerúſalem , ſicut ſcriptum eſt in libro Móyſi.

℟. Ego. 204.

Lectio ij. Cap. 6 & 7.

FEcérunt autem filii Iſrael transmigratiónis Paſcha quartâ-décimâ die menſis primi. Purificáti enim fúerant Sacerdótes & Levítæ quaſi unus : omnes mundi ad immolandum Paſcha univerſis filiis transmigratiónis , & frátribus ſuis Sacerdótibus , & ſibi. Et comedérunt filii Iſrael qui reverſi fúerant de transmigratióne , & omnes qui ſe ſeparáverant à coinquinatióne géntium terræ ad eos , ut quærerent Dóminum Deum Iſrael. Et fecérunt ſolemnitátem azymórum ſeptem diébus in lætítia , quóniam lætificáverat eos Dóminus , & convérterat cor regis Aſſur ad eos , ut adjuváret manus eórum in ópere domûs Dómini Dei Iſrael. Poſt hæc autem verba , in regno Artaxerxis regis Perſárum , Esdras filius Saráiæ, filii Azaríæ, filii Helcíæ , filii Sellum, filii Sadoc , filii Achítob , filii Amaríæ , filii Azaríæ , filii Maráioth , filii Zarahíæ , filii Ozi , filii Bocci , filii Abíſue , filii Phínees , filii Eléazar , filii Aaron Sacerdótis ab inítio. Ipſe Esdras as-

cendit de Babylóne, & ipſe ſcriba velox in lege Móyſi, quam Dóminus Deus dedit Iſrael: & dedit ei rex ſecundùm manum Dómini Dei ejus ſuper eum, omnem petitiónem ejus. Et ascendérunt de fíliis Iſrael, & de filiis Sacerdótum, & de filiis Levitárum, & de cantóribus, & de janitóribus, & de Nathinæis in Jerúſalem anno ſéptimo Artaxerxis regis. Et venérunt in Jerúſalem menſe quinto, ipſe eſt annus ſéptimus regis. Quia in primo die menſis primi cœpit ascéndere de Babylóne, & in primo die menſis quinti venit in Jerúſalem, juxta manum Dei ſui bonam ſuper ſe. Esdras enim parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret in Iſrael præceptum & judícium.

℟. Dicit Dóminus. 204.

Lectio iij. Cap. 9.

POſtquàm autem hæc compléta ſunt, acceſſérunt ad me (Eſdram) príncipes, dicentes: Non eſt ſeparátus pópulus Iſrael, Sacerdótes & Levítæ à populis terrárum, & abominatiónibus eórum, Chananæi vidélicet, & Hethæi, & Pherezæi, & Jebuſæi, & Ammonitárum, & Moabitárum, & Ægyptiórum, & Amorrhæórum: tulérunt enim de filiábus eórum ſibi & fíliis ſuis, & commiscuérunt ſemen ſanctum cum pópulis terrárum: manus étiam príncipum & magiſtrátuum fuit in transgreſſióne hac prima. Cùmque audiſſem ſermónem iſtum, ſcidi pállium meum & túnicam, & evelli capillos cápitis mei & barbæ, & ſedi mœrens. Convenérunt autem ad me omnes qui timébant verbum Dei Iſrael, pro tránsgreſſióne eórum qui de captivitáte vénerant, & ego ſedébam triſtis uſque ad ſacrificium veſpertínũ; & in ſacrificio veſpertíno ſurrexi de afflictióne mea, & ſciſſo pállio & túnicâ, curvávi génua mea, & expandi manus meas ad Dóminum Deum meum.

℟. Suscitávit. 205.

FERIA QUARTA.

De libro primo Eſdræ.

Lectio j. Cap. 10.

SIc orante Esdrâ, & implorante eo, & flente, & jacente ante templum Dei, collectus eſt ad eum de Iſrael cœtus grandis nimis virórum, & mulíerum, & puerórum; & flevit pópulus fletu multo. Et respondit Sechénias fílius Jéhiel de fíliis Ælam, & dixit Esdræ: Nos prævaricáti ſumus in Deum noſtrum, & dúximus uxóres alienígenas de pópulis terræ: & nunc, ſi eſt pœniténtia in Iſrael ſuper hoc, percutiámus fœdus cum Dómino Deo noſtro, ut projiciámus univerſas uxóres, & eos qui de his nati ſunt, juxta voluntátem Dómini, & eórum qui timent præceptum Dómini Dei noſtri; ſecundùm legem fiat. Surge, tuum eſt decérnere; nosque érimus tecum: confortáre, & fac. Surrexit ergo Esdras, & adjurávit príncipes Sacerdótum & Levitárum, & omnem Iſrael, ut fácerent ſecundùm verbum

hoc : & juravérunt. Et ſurrexit Esdras ante domum Dei, & ábiit ad cubículum Jóhanan fílii Elíaſib ; & ingreſſus eſt illuc, panem non comédit, & aquam non bibit : lugébat enim transgreſſiónem eórum qui vénerant de captivitáte.

℟. Cum cœperint. 202.

Lectio ij.

ET miſſa eſt vox in Juda & in Jerúſalem ómnibus fíliis transmigratiónis, ut congregarentur in Jerúſalem ; & omnis qui non vénerit in tribus diébus juxta consílium príncipum & ſeniórum, auferétur univerſa ſubſtántia ejus, & ipſe abjiciétur de cœtu transmigratiónis. Convenérunt ígitur omnes viri Juda & Bénjamin in Jerúſalem tribus diébus, ipſe eſt menſis nonus, vigéſimo die menſis : & ſedit omnis pópulus in platéa domûs Dei, trementes pro peccáto & plúviis. Et ſurrexit Esdras ſacerdos, & dixit ad eos : Vos transgreſſi eſtis, & duxiſtis uxóres alienígenas, ut adderétis ſuper delictum Iſrael. Et nunc date confeſſiónem Dómino Deo patrum veſtrórum, & fácite plácitum ejus, & ſeparámini à pópulis terræ, & ab uxóribus alienígenis.

℟. Animæquióres. 202.

Lectio iij.

ET reſpondit univerſa multitúdo, dixitque voce magnâ : Juxta verbum tuum ad nos, ſic fiat. Verúmtamen quia pópulus multus eſt, & tempus plúviæ, & non ſuſtinémus ſtare foris, & opus non eſt diéi uníus vel duórum (vehementer quippe peccávimus in ſermóne iſto) conſtituantur príncipes in univerſa multitúdine : & omnes in civitátibus noſtris qui duxérunt uxóres alienígenas, véniant in tempóribus ſtatútis, & cum his ſeniores per civitátem & civitátem, & júdices ejus, donec avertátur ira Dei noſtri à nobis ſuper peccáto hoc. Igitur Jónathan fílius Azahel, & Jaazía fílius Thécue, ſtetérunt ſuper hoc, & Meſollam, & Sebéthai Levítes adjuvérunt eos : feceruntque ſic fílii transmigratiónis. Et abiérunt Esdras ſacerdos & viri príncipes familiárum in domos patrum ſuórum, & omnes per nómina ſua ; & ſedérunt in die primo menſis décimi, ut quærerent rem. Et conſummáti ſunt omnes viri qui dúxerant uxóres alienígenas, usque ad diem primam menſis primi.

℟. Absque muro. 203.

FERIA QUINTA.

Incipit liber Nehémiæ, qui & Esdræ ſecundus dícitur.

Lectio j. Cap. 1.

VErba Nehémiæ, fílii Hélchiæ. Et factum eſt in menſe Caſleu, anno vigéſimo, & ego eram in Suſis caſtro. Et venit Hánani unus de frátribus meis, ipſe & viri ex Juda : & interrogávi eos de Judæis qui remánſerant & ſupérerant de captivitáte, & Jerúſalem. Et dixérunt mihi : Qui remanſérunt, & relicti ſunt de captivitáte ibi in província, in affli-

ctióne magna ſunt & in oppróbrio: & murus Jerúſalem diſſipátus eſt, & portæ ejus combuſtæ ſunt. Cùmque audiſſem verba hujuscémodi, ſedi & flevi, & luxi diébus multis; jejunábam, & orábam ante fáciem Dei cœli. Et dixi: Quæſo, Dómine Deus cœli, fortis, magne atque terríbilis, qui cuſtódis pactum & miſericórdiam cum his qui te díligunt, & cuſtódiunt mandáta tua: fiant aures tuæ auſcultantes, & óculi tui aperti, ut áudias oratiónem ſervi tui, quam ego oro coram te hódie nocte & die pro filiis Iſrael ſervis tuis: & confíteor pro peccátis filiórum Iſrael, quibus peccavérunt tibi.

℟. Ego Dóminus qui dico Cyro. 204.

Lectio ij. Cap. 1 & 2.

EGo enim eram pincerna regis. Factum eſt autem in menſe Niſan, anno vigéſimo Artaxerxis regis: & vinum erat ante eum, & levávi vinum, & dedi regi; & eram quaſi lánguidus ante fáciem ejus. Dixitque mihi rex: Quare vultus tuus triſtis eſt, cùm te ægrótum non vídeam? non eſt hoc fruſtrà, ſed malum néſcio quod in corde tuo eſt. Et tímui valde ac nimis; & dixi regi: Rex, in ætérnum vive; quare non mœreat vultus meus, quia cívitas domûs ſepulcrórum patris mei deſerta eſt, & portæ ejus combuſtæ ſunt igni? Et ait mihi rex: Pro qua re póſtulas? Et orávi Deum cœli, & dixi ad regem: Si vidétur regi bonum, & ſi placet ſervus tuus ante fáciem tuam, ut mittas me in Judæam, ad civitátem ſepulcri patris mei, & ædificábo eam. Dixitque mihi rex, & regína quæ ſedébat juxta eum: Usque ad quod tempus erit iter tuum, & quando revertéris? Et plácuit ante vultum regis, & miſit me: & conſtítui ei tempus.

℟. Dicit Dóminus Chriſto meo. 204.

Lectio iij.

ET veni Jerúſalem, & eram ibi tribus diébus; & ſurrexi nocte ego, & viri pauci mecum, & non indicávi cuíquam quid Deus dediſſet in corde meo ut fácerem in Jerúſalem; & jumentum non erat mecum, niſi ánimal cui ſedébam. Et egreſſus ſum per portam Vallis nocte, & ante fontem dracónis, & ad portam ſtércoris; & conſiderábam murum Jerúſalem diſſipátum, & portas ejus conſumptas igni. Et transívi ad portam Fontis, & ad aquæductum regis; & non erat locus ju[menti] cui ſedébam, ut transíret. Et aſcendi per torrentem nocte, & conſiderábam murum; & reverſus, veni ad portam Vallis, & rédii. Magiſtrátus autem neſciébant quò abiiſſem, aut quid ego fácerem: ſed & Judæis, & ſacerdótibus, & optimátibus, & magiſtrátibus, & réliquis qui faciébant opus, usque ad id loci nihil indicáveram. Et dixi eis: Vos noſtis afflictiónem in qua ſumus; quia Jerúſalem deſerta eſt, & portæ ejus conſumptæ ſunt

igni : veníte , & ædificémus muros Jeruſalem, & non ſimus ultrà opprobrium. Et indicávi eis manum Dei mei , quòd eſſet bona mecum , & verba regis quæ locútus eſſet mihi , & áio : Surgámus , & ædificémus. Et confortátæ ſunt manus eórum in bono.

℟. Suſcitávit Dóminus ſpíritum. 205.

FERIA SEXTA.

De libro Nehémiæ.

Lectio j. Cap. 4.

FActum eſt cùm audiſſet Sanaballat quòd ædificarémus murum , irátus eſt valde; & motus nimis, ſubſannávit Judæos , & dixit coram frátribus ſuis & frequéntia Samaritanórum : Quid Judæi fáciunt imbecilles ? Num dimittent eos gentes ? Num ſacrificábunt , & complébunt in una die ? Numquid ædificáre póterunt lápides de acervis púlveris , qui combuſti ſunt ? Sed & Tobías Ammanítes próximus ejus , ait : Ædíficent : ſi aſcénderit vulpes , tranſíliet murum eórum lapídeum. Audi , Deus noſter , quia facti ſumus deſpéctui : converte oppróbrium ſuper caput eórum , & da eos in deſpectiónem in terra captivitátis. Ne opérias iniquitátem eórum ; & peccátum eórum coram fácie tua non deleátur, quia irriſérunt ædificantes.

℟. Cùm cœperint. 202.

Lectio ij.

FActum eſt autem , cùm audiſſet Sanaballat , & Tobías , & Arabes, & Ammanítæ , & Azótii , quòd obducta eſſet cicátrix muri Jeruſalem , & quòd cœpiſſent interrupta conclúdi , iráti ſunt nimis , & congregáti ſunt omnes páriter , ut veníreut , & pugnárent contra Jeruſalem , & molirentur inſidias. Et orávimus Deum noſtrum , & poſúimus cuſtódes ſuper murum die ac nocte contra eos. Dixit autem Judas : Debilitáta eſt fortitúdo portantis , & humus nímia eſt , & nos non potérimus ædificáre murum. Et dixérunt hoſtes noſtri : Néſciant & ignórent , donec veniámus in médium eórum , & interficiámus eos , & ceſſáre faciámus opus.

℟. Animæquióres. 202.

Lectio iij.

ET perſpexi atque ſurrexi ; & áio ad optimátes , & magiſtrátus , & ad réliquam partem vulgi : Nolíte timére à fácie eórum. Dómini magni & terríbilis mementóte , & pugnáte pro frátribus veſtris , filiis veſtris, & filiábus veſtris, & uxóribus veſtris , & dómibus veſtris. Factum eſt autem , cùm audiſſent inimíci noſtri nuntiátum eſſe nobis , diſſipávit Deus conſílium eórum. Et reverſi ſumus omnes ad muros, unusquisque ad opus ſuum. Et factum eſt à die illa, média pars júvenum eórum faciébat opus , & média paráta erat ad bellum : & lánceæ , & ſcuta , & arcus , & loricæ , & príncipes poſt eos in omni domo Juda. Ædificántium in muro , & portántium ónera , & imponéntium , unâ manu ſuâ faciébat opus , & álterâ tené-

bat gládium ; ædificántium enim unusquisque gládio erat accinctus renes. Et ædificábant, & clangébant búccinâ juxta me.

℟. Absque muro. 203.

SABBATO.

De libro Nehémiæ.

Lectio j. Cap. 7 & 8.

HAbitavérunt Sacerdótes, & Levítæ, & janitóres, & cantóres, & réliquum vulgus, & Nathinæi, & omnis Iſrael in civitátibus ſuis. Et vénerat menſis séptimus, filii autem Iſrael erant in civitátibus ſuis. Congregatusque eſt omnis pópulus quaſi vir unus, ad platéam quæ eſt ante portam Aquárum : & dixérunt Esdræ ſcribæ, ut afferret librum legis Móyſi, quam præcéperat Dóminus Iſraéli. Attulit ergo Esdras ſacerdos legem coram multitúdine virórum & mulíerum, cunctiſque qui póterant intellígere, in die prima menſis ſéptimi. Et legit in eo apertè in platéa quæ erat ante portam Aquárum, de manè uſque ad médiam diem, in conspectu virórum & mulíerum, & ſapiéntium; & aures omnis pópuli erant erectæ ad librum.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 13.

IN diébus illis, vidi in Juda calcantes torculária in Sábbato, portantes acervos, & onerantes ſuper áſinos vinum, & uvas, & ficus, & omne onus, & inferentes in Jerúſalem die Sábbati. Et conteſtátus ſum ut in die quâ véndere licéret, vénderent. Et Tyrii habitavérunt in ea, inferentes pisces, & ómnia venália; & vendébant in Sábbatis filiis Juda in Jerúſalem : & objurgávi optimátes Juda, & dixi eis : Quæ eſt hæc res mala quam vos fácitis, & profanátis diem Sábbati ? Numquid non hæc fecérunt patres noſtri; & adduxit Deus noſter ſuper nos omne malum hoc, & ſuper civitátem hanc? Et vos ádditis iracúndiam ſuper Iſrael, violando Sábbatum. Factum eſt autem, cùm quieviſſent portæ Jerúſalem in die Sábbati, dixi : & clauſérunt jánuas, & præcépi ut non aperírent eas usque poſt Sábbatum : & de púeris meis conſtítui ſuper portas, ut nullus inferret onus in die Sábbati.

Lectio iij.

SEd & in diébus illis, vidi Judæos ducentes uxóres Azótidas, Ammonítidas, & Moabítidas. Et filii eórum ex média parte loquebantur Azóticè, & neſciébant loqui Judáicè; & loquebantur juxta linguam pópuli & pópuli. Et objurgávi eos, & maledixi. Et cecídi ex eis viros, & decalcávi eos, & adjurávi in Deo, ut non darent filias ſuas filiis eórum, & non accíperent de filiábus eórum filiis ſuis & ſibimetipſis, dicens : Numquid non in hujuscémodi re peccávit Sálomon rex Iſrael? Et certè in géntibus multis non erat rex ſímilis ei, & dilectus Deo ſuo erat, & pó-

ſuit eum Deus regem ſuper omnem Iſrael : & ipſum ergo duxérunt ad peccátum mulíeres alienígenæ. Numquid & nos inobedientes faciémus omne malum grande hoc, ut prævaricémur in Deo noſtro, & ducámus uxóres peregrínas? De filiis autem Joiada, filii Elíaſib Sacerdótis magni, gener erat Sanaballat Horonítes, quem fugávi à me. Recordáre, Dómine Deus meus, adversùm eos qui pólluunt Sacerdótium, juſque Sacerdotále & Levíticum. Igitur mundávi eos ab ómnibus alienígenis, & conſtítui órdines Sacerdótum & Levitárum, unumquemque in miniſtério ſuo; & in oblatióne lignórum in tempóribus conſtitútis, & in primitívis. Memento mei, Deus meus, in bonum. Amen.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Multi de pópulo Iſrael definiérunt apud ſe, ut non manducárent immunda; & elegérunt magìs mori, quàm cibis coinquinári immundis. 1. *Mach.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XVIII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incípiunt libri Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 1.

ET factum eſt, poſtquàm percuſſit Alexander Philíppi Mácedo, (qui primus regnávit in Græcia, egreſſus de terra Cethim,) Daríum regem Perſárum & Medórum; conſtítuit prælia multa, & obtínuit ómnium munitiónes, & interfécit reges terræ, & pertránsiit usque ad fines terræ, & accépit ſpólia multitúdinis géntium; & ſíluit terra in conſpectu ejus. Et congregávit virtútem, & exércitum fortem nimis, & exaltátum eſt & elevátum cor ejus; & obtínuit regiónes géntium & tyrannos: & facti ſunt illi in tribútum. Et poſt hæc décidit in lectum, & cognóvit quia morerétur. Et vocávit púeros ſuos nóbiles, qui ſecum erant nutríti à juventúte; & divíſit illis regnum ſuum, cùm adhuc víveret. Et regnávit Alexander annis duódecim, & mórtuus eſt. Et obtinuérunt púeri ejus regnum, unusquiſque in loco ſuo.

℟. Poſtquàm percuſſit Alexander Daríum regem Perſárum, * Pertránsiit usque ad fines terræ: ſíluit terra in conſpectu ejus: & poſt hæc décidit in lectum, & cognóvit quia morerétur. ℣. Quid prodeſt hómini, ſi mundum univerſum lucrétur, ánimæ verò ſuæ detrimentum patiátur. * Pertránsiit. 1. *Mach.* 1. *Matth.* 16.

Lectio ij. Lib. 2. *C.* 3.

IGitur cùm ſancta cívitas habitarétur in omni pace, leges étiam adhuc óptimè cuſtodirentur, propter Oníæ pontíficis pietátem, & ánimos ódio habentes mala, fiébat ut & ipſi reges & príncipes locum ſummo honóre dignum dúcerent, & templum máximis munéribus illuſtrárent; ita ut Seleucus Aſiæ rex de redditibus ſuis præſtáret omnes ſum-

ptus ad miniſtérium ſacrificiórum pertinentes. Simon autē de tribu Bénjamin præpóſitus templi conſtitútus, contendébat, obſiſtente ſibi príncipe Sacerdótum, iníquum áliquid in civitáte molíri. Sed cùm víncere Oníam non poſſet, venit ad Appollónium Tharſææ fílium, qui eo témpore erat dux Cœleſyriæ & Phœnícis; & nuntiávit ei pecúniis innumerabílibus plenum eſſe ærárium Jeroſólymis, & commúnes cópias immenſas eſſe, quæ non pértinent ad ratiónem ſacrificiórum, eſſe autem poſſíbile ſub poteſtáte regis cádere univerſa.

℟. Cóntigit ſeptem fratres cum matre compelli à rege Antíocho édere contra fas carnes porcínas, flagris, & táureis cruciátos. Primus ſic ait: * Paráti ſumus mori magìs quàm pátrias Dei leges prævaricári. ℣. Neque mors, neque vita, neque principátus, neque inſtántia, neque creatúra ália póterit nos ſeparáre à caritáte Dei. * Paráti. 2. *Mach.* 7. *Rom.* 8.

Lectio iij.

CUmque retuliſſet ad regem Apollónius de pecúniis quæ delátæ erant, ille accítum Heliodórum qui erat ſuper negótia ejus, miſit cum mandátis, ut prædictam pecúniam transportáret. Statimque Heliodórus iter eſt aggreſſus, ſpécie quidem quaſi per Cœleſyriam & Phœnícen civitátes eſſet peragratúrus, revérâ autem regis propóſitum perfectúrus. Sed, cùm veniſſet Jeroſólymam, & benignè à ſummo Sacerdóte in civitáte eſſet exceptus, narrávit de dato indício pecuniárum; &, cujus rei grátiâ adeſſet, apéruit: interrogábat autem, ſi verè hæc ita eſſent. Tunc ſummus Sacerdos oſtendit depóſita eſſe hæc, & victuália viduárum & pupillórum; quædam verò eſſe Hircáni Tobíæ viri valde eminentis, in his quæ detúlerat ímpius Simon: univerſa autem argenti talenta eſſe quadringenta, & auri ducenta; décipi verò eos qui credidiſſent loco & templo, quod per univerſum mundum honorátur pro ſui veneratióne & ſanctitáte, omníno impoſsíbile eſſe.

℟. In ſartágine cùm primus diu cruciarétur, céteri fratres unà cum matre ínvicem ſe hortabantur mori fórtiter, dicentes: * Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & † Conſolábitur in nobis. ℣. Per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen. * Dóminus. Glória Patri. † Conſolábitur. 2. *Mach.* 7. *Hebr.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Gregórii Nazianzéni Epíſcopi.

Orat. 22. *Lectio iv.*

QUinam Machabæi fúerint, quâque primùm ex inſtitutióne atque doctrína in tantam virtútis frugem gloriamque pervénerint, perſpícuè liber ille declárat, qui ratiónem ánimi perturbatiónibus imperáre docet, in ejuſque arbítrio eſſe, ut in utramvis partem, hoc eſt, vel

ad virtutem vel ad vitium propendeámus. Nam libri illius auctor, cùm plérasque ália teſtimónia, tum bonum quamque dimicatiónes in hujus argumenti confirmatiónem áttulit. Mihi verò hæc omnium commemoráre ſufficiat. Eleázarus primítiæ eórum qui ante Chriſtum paſſi ſunt, quemádmodum poſt Chriſtum Stéphanus, ſacerdos, & ſenex, canus capillis, canus & prudéntiâ, prius quidem pro pópulo ſacrificábat & orábat. Tandem autem & ſemetipſum hóſtiam óbtulit Deo perfectiſſimam, ac totius pópuli expiatiónem, fauſtum certáminis inítium, ad quod loquens páriter ac tacens cohortabátur. Obtulit autem & fílios ſeptem, ſuæ fructus diſciplínæ, hóſtiam viventem, ſanctam, Deo placentem, omni legáli ſacrificio ſplendidiórem & puriórem : quæ ſunt enim filiórum, ad patrem referri æquiſſimum ac juſtiſſimum eſt.

℟. Supra modum mater mirábilis ſingulos hortabátur voce pátriâ : * Mundi Creátor ſpíritum vobis cum miſericórdia reddet & vitam, ſicut nunc voſmetipſos deſpicitis propter leges ejus. ℣. Nolíte timére eos qui occídunt corpus, ánimam autem non poſſunt occídere : * Mundi. 2. *Mach.* 7. *Matth.* 10.

Lectio v.

HI fortes & magnánimi fílii, generóſæ matris generóſa ſóboles, glorióſi veritátis propugnatóres, Antiochi tempóribus excelſióres, veri Moſáicæ legis diſcipuli, paterno-rum rituum obſervantiſſimi ; númerus apud Hebræos laudábilis, & propter ſeptenáriæ quiétis myſtérium venerábilis, unum ſpirantes, unum intuentes, unum illud ad vitam iter agnoſcentes, ut mortem Dei cauſâ ſuſciperent ; non minùs ánimis fratres quàm corpóribus, inter ſe mútuæ mortis æmuli. O rem admirandam! tormenta quaſi theſauros præripientes, pro magiſtra lege perícula ſubeuntes, illáta non magis formidantes, quàm quæ ſupérerant requirentes ; unum illud veriti ne tyrannus à pœnis deſiſteret, ne quis ipſórum ſine corónæ præmio diſcéderet, ne inviti fratres álii ab áliis ſejungerentur, & ne in eo diſcrimine, cruciátibus erepti, malâ victóriâ ſuperárent.

℟. Cùm mater adhuc díceret, ait adoleſcens : Quem ſuſtinétis ? Non obédio præcepto regis, ſed præcepto legis : * Tu verò judício Dei juſtas ſupérbiæ tuæ pœnas exſolves. ℣. Momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ ætérnam glóriæ pondus operátur in nobis. * Tu. 2. *Mach.* 7. 2. *Cor.* 4.

Lectio vj.

ERat ibi fortis & generóſa mater, puerórum ſimul ac Dei amans, cujus matérna víſcera ſupra natúræ conſuetúdinem dilaniabántur. Non enim filiórum qui in torméntis erant, miſerebátur ; ſed timóre angebátur, ne non ea ſuſciperent : neque magis eos qui è vita migráverant deſiderábat, quàm precabátur ut réliqui

cum illis conjungerentur ; de quibus fíliis magìs quàm de mórtuis erat ſollícita. Horum enim dúbium erat certámen , at illórum ſecúrus vitæ éxitus. Atque illos quidem jam Deo adjúnxerat ; de his verò quómodò Deus eos ſuſcíperet , laborábat. O virílem ánimum in córpore mulíebri ! ó admirábile magni ánimi incrementum !

℣. Rex accénſus irâ, in adoleſcentiórem ſuper omnes crudéliùs deſæviit, indignè ferens ſe deríſum. * Noviſſimè autem poſt fílios & mater conſumpta eſt. ℣. Diſtenti ſunt , non ſuſcipientes redemptiónem , ut meliórem invenírent reſurrectiónem. * Noviſſimè. Glória Patri. * Noviſſimè autem. 2. *Mach.* 7. *Hebr.* 11.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 9.

IN illo témpore ; Aſcendens Jeſus in navículam , tranſfretávit , & venit in civitátem ſuam. Et réliqua.

Homília ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 50.

CHriſtum in humánis áctibus divína geſſiſſe myſtéria , & in rebus viſibílibus inviſibília exercuiſſe negótia , léctio hodierna monſtrávit. Nonne ipſe eſt qui, fugátis flúctibus , maris profunda nudávit , ut Iſraelíticus pópulus inter ſtupentes undas , ſicco veſtígio , velut móntium cóncava pertranſíret ? Nonne hic eſt qui Petri pédibus maríنos vórtices inclinávit , ut iter líquidum humánis gréſſibus ſólidum præbéret obſéquium ? Et quid eſt quòd ipſe ſibi maris ſic dénéget ſervitútem , ut breviſſimi lacûs tránſitum ſub náutica mercéde transfretáret ? Quid mirum , fratres ? Chriſtus venit ſuſcípere infirmitátes noſtras , & ſuas nobis conferre virtútes ; humána quærere , præſtáre divína ; accípere injúrias , réddere dignitátes ; ferre tædia, referre ſanitátes ; quia médicus qui non fert infirmitátes, curáre neſcit ; & qui non fúerit cum infirmo infirmátus , infirmo non poteſt conferre ſanitátem.

℟. Ecce viri portantes hóminem qui erat paralyticus , quærébant eum pónere ante Jeſum. Et * Non invenientes quâ parte illum inferrent præ turba, per tégulas ſummiſérunt eum cum lecto in médium. ℣. Spes illórum in ſalvantem illos, & óculi Dei in diligentes ſe. * Non. *Luc.* 5. *Eccli.* 34.

Lectio viij.

CHriſtus ergo ſi in ſuis manſiſſet virtútibus , commúne cum homínibus nihil habéret ; & ſi non impleſſet carnis órdinem , carnis in illo eſſet otióſa ſuſcéptio. Suſtínuit ergo has neceſſitátes, ut homo verus humánis neceſſitátibus probarétur. Et venit in civitátem ſuã. Creátor rerum , orbis Dóminus , poſtéaquàm ſe propter nos noſtrâ coanguſtávit in carne , cœpit habére humánam pátriam : cœpit civitátis Judáicæ eſſe civis , parentes ha-

bére cœpit, parentum ómnium ipſe parens; ut invitáret amor, attráheret cáritas, vincíret afféctio, ſuadéret humánitas quos fugárat dominátio, metus diſpérſerat, & fécerat ejus poteſtátis extorres. Et ecce offerébant ei paralyticum jacentem in lecto; & reſpíciens Jeſus fidem illórum, dixit paralytico: Confide, fili; remittuntur tibi peccáta tua. Audit véniam, & tacet paralyticus; nec ullam reſpondet grátiam, quia plùs córporis quàm ánimæ tendébat ad curam; & temporáles ærumnas reſolúti córporis ſic deflébat, ut æternas pœnas reſolutiónis ánimæ non defléret, gratiórem ſibi præſentem vitam júdicans, quàm futúram. Méritò Chriſtus operántium fidem réſpicit, & vecórdiam réſpicit, ſic jacentis, ut fidei aliénæ ſuffrágio paralytici ánima antè curarétur quàm corpus.

℟. Videns Jeſus fidem illórum, dixit paralytico: * Confide, fili; remittuntur tibi peccáta tua. ℣. Per miſericórdiam & fidem purgantur peccáta. * Confide. *Matth.* 9. *Prov.* 15.

Lectio ix.

CErnitis in hoc loco, fratres, Deum non interrogáre inſipiéntium hóminum voluntátes, non expectáre ignorántium fidem, non infirmórum ſtulta deſidéria perſcrutári; ſed ad altérius fidem ſubveníre, quod per ſolam grátiam conferébat, cùm quidquid divínæ voluntátis eſt non negáret. Et revérâ, fratres, quando médicus languéntium aut quærit aut réſpicit voluntátes, cùm ſemper contrária deſíderet aut requírat infirmus? Hinc eſt quòd nunc ferrum, nunc ignem, nunc amára pócula íngerit & appónit invítis, ut curam ſani ſéntiant, quam non póterant ſentíre ægrotantes. Et ſi homo injúrias déſpicit, maledicta contemnit, ut ſauciátis morbo ſponte vitam cónferat & ſalútem; quantò magis Chriſtus médicus bonitáte divínâ, morbis ſáucios peccatórum, & phréneſi críminum laborantes, ad ſalútem étiam invítos áttrahit & nolentes? O ſi velímus, fratres, ô ſi velímus omnem mentis noſtræ parályſim pervidére, ánimam noſtram virtútibus deſtitútam jacére in vitiórum ſtratis cerneremus. Lucéret nobis quemadmodùm Chriſtus & noſtras quotídie nóxias réſpicit voluntátes, & ad ſalutária nos remédia pértrahit & perurget invítos.

℟. Ego ſum, ego ſum ipſe qui * Déleo iniquitátes tuas propter me; & † Peccatórum tuórum non recordábor. ℣. Dixit Jeſus: Homo, remittuntur tibi peccáta tua. * Déleo. Glória Patri. † Peccatórum. *Iſ.* 43. *Luc.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ait Jeſus paralytico: Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam, & ſurrexit, & ábiit in domum ſuam. *Matth.* 9.

Oratio.

DIrigat corda noſtra, quæſumus, Dómine, tuæ miſeratiónis operátio, quia tibi ſine

ſine te placére non póſſumus; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Videntes turbæ, timuérunt, & glorificavérunt Deum, qui dedit poteſtátem talem homínibus. *Matth.* 9.

FERIA SECUNDA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. . Lib. 2. *C.* 3.

HEliodórus quod decréverat, perficiébat eódem loco ipſe cum ſatellítibus circa ærárium præſens. Sed Spíritus omnipoténtis Dei magnam fecit ſuæ oſtenſiónis evidéntiam; ita ut omnes qui auſi fúerant parére ei, ruentes Dei virtúte, in diſſolutiónem & formídinem converterentur. Appáruit enim illis quidam equus terríbilem habens ſeſſórem, óptimis operimentis adornátus: isquè cum ímpetu Heliodóro prióres calces eliſit; qui autem ei ſedébat, videbátur arma habére áurea. Alii étiam apparuérunt duo júvenes virtúte decóri, óptimi glóriâ, ſpecioſique amíctu; qui circumſtetérunt eum, & ex utrâque parte flagellábant, ſine intermiſſióne multis plagis verberantes.

℟. Poſtquàm. 214.

Lectio ij.

SUbitò autem Heliodórus cóncidit in terram; eumque multâ calígine circumfúſum rapuérunt, atque in ſella geſtatória póſitum ejecérunt. Et is qui cum multis curſóribus & ſatellítibus prædictum ingreſſus eſt ærárium, portabátur, nullo ſibi auxílium ferente, manifeſtâ Dei cógnitâ virtúte: & ille quidem per divínam virtútem jacébat mutus, atque omni ſpe & ſalúte privátus. Hi autem Dóminum benedicébant, quia magnificábat locum ſuum: & templum quod paulò antè timóre ac tumultu erat plenum, apparente omnipotente Dómino, gáudio & lætítiâ implétum eſt. Tunc verò ex amícis Heliodóri quidam rogábant confeſtim Oníam, ut invocáret Altíſſimum, ut vitam donáret ei qui in ſuprémo ſpíritu erat conſtitútus.

℟. Cóntigit. 215.

Lectio iij.

COnsíderans autem ſummus Sacerdos, ne fortè rex ſuſpicarétur malítiam áliquam ex Judæis circa Heliodórum conſummátam, óbtulit pro ſalúte viri hóſtiam ſalutárem. Cùmque ſummus Sacerdos exoráret, iidem júvenes eisdem véſtibus amícti, aſtantes Heliodóro dixérunt: Oníæ ſacerdóti grátias age; nam propter eum Dóminus tibi vitam donávit: tu autem à Deo flagellátus, núntia ómnibus magnália Dei & poteſtátem. Et his dictis, non comparuérunt. Heliodórus autem, hóſtiâ Deo oblátâ, & votis magnis promiſſis ei qui vívere illi conceſſit, & Oníæ grátias agens, recepto exércitu, repedábat ad regem. Teſtabátur autem ómnibus ea quæ ſub óculis ſuis víderat ópera magni Dei. Cùm autem rex interrogaſſet Heliodórum quis eſſet aptus adhuc ſemel Jeroſólymam mitti, ait:

Si quem habes hoſtem, aut regni tui inſidiatórem, mitte illuc; & flagellátum eum recípies, ſi tamen eváſerit; eò quòd in loco ſit verè Dei quædam virtus. Nam ipſe qui habet in cœlis habitatiónem, viſitátor & adjútor eſt loci illíus, & venientes ad malefaciendum pércutit ac perdit. Igitur de Heliodóro, & ærárii cuſtódia, ita res ſe habet.

℟. In ſartágine. 215.

FERIA TERTIA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 4.

POſt Seleuci vitæ exceſſum, cùm ſuſcepiſſet regnum Antíochus qui Nóbilis appellabátur, ambiébat Jaſon frater Oníæ ſummum Sacerdótium: ádito rege, promittens ei argenti talenta trecenta ſexaginta, & ex redditibus áliis talenta octoginta. Super hæc promittébat & ália centum quinquaginta, ſi poteſtáti ejus concederétur gymnáſium & ephebiam ſibi conſtitúere, & eos qui in Jeroſólymis erant Antiochénos ſcríbere. Quod cùm rex annuiſſet, & obtinuiſſet principátum, ſtatim ad gentílem ritum contríbules ſuos transferre cœpit. Et amótis his quæ humanitátis causâ Judæis à régibus fúerant conſtitúta, per Joannem patrẽ Eupolémi, qui apud Romános de amicítia & ſocietáte functus eſt legatióne legitimâ, cívium jura deſtítuens, prava inſtitúta ſanciébat. Etenim auſus eſt ſub ipſa arce gymnáſium conſtitúere, & óptimos quoſque ephebórum in lupanáribus pónere. Erat autem hoc non initium, ſed incrementum quoddam, & profectus gentílis, & alienigenæ converſatiónis, propter impii, & non ſacerdótis Jaſónis nefárium & inaudítum ſcelus.

℟. Supra modum. 216.

Lectio ij.

ET poſt triénnii tempus miſit Jaſon Meneláum ſupradicti Simónis fratrem, portantem pecúnias regi, & de negótiis neceſſáriis reſponſa perlatúrum. At ille commendátus regi, cùm magnificaſſet fáciem poteſtátis ejus, in ſemetipſum retorſit ſummum Sacerdótium, ſuperpónens Jaſóni talenta argenti trecenta. Acceptiſque à rege mandátis, venit, nihil quidem habens dignum Sacerdótio, ánimos verò crudélis tyranni & feræ beſtiæ iram gerens. Et Jaſon quidem qui próprium fratrem captiváverat, ipſe deceptus, profugus in Ammanitem expulſus eſt regiónem. Meneláus autem principátum quidem obtínuit: de pecúniis verò regi promiſſis nihil agébat, cum exactiónem fáceret Sóſtratus qui arci erat præpóſitus; nam ad hunc exáctio vectigálium pertinébat: quam ob causam utríque ad regem ſunt evocáti. Et Meneláus amótus eſt à Sacerdótio, ſuccedente Lyſímacho fratre ſuo; Sóſtratus autem prælátus eſt Cypriis.

℟. Cùm mater. 216.

Lectio iij.

RAtus autem Meneláus accepiſſe ſe tempus opportúnum, áurea quædam vaſa è

templo furátus, donávit Andro-nico, & ália vendíderat Tyri & per vicínas civitátes. Quod cùm certiſſimè cognoviſſet Onías, arguébat eum, ipſe in loco tuto ſe cóntinens Antiochíæ ſecùs Daphnem. Unde Meneláus accédens ad Andronícum, rogábat ut Oníam interficeret. Qui cùm veniſſet ad Oníam, & datis dextris cum jurejurando (quamvìs eſſet ei ſuſpectus) ſuaſiſſet de áſylo procédere, ſtatim eum perémit, non véritus juſtítiam. Ob quam cauſam non ſolùm Judæi, ſed áliæ quoque natiónes indignabantur & moleſtè ferébant de nece tanti viri injuſtâ. Sed regreſſum regem de Cilíciæ locis adiérunt Judæi apud Antiochíam, ſimul & Græci, conquerentes de iníqua nece Oníæ. Contriſtátus ítaque ánimo Antíochus propter Oníam, & flexus ad miſericórdiam, lácrymas fudit, recordátus defuncti ſobrietátem & modéſtiam. Accenſiſque ánimis, Andronícum púrpurâ exútum per totam civitátem jubet circumdúci, & in eódem loco in quo in Oníam impietátem commíſerat, ſacrílegum vitâ privári, Dómino illi condignam retribuente pœnam.

℟. Rex accenſus. 217.

FERIA QUARTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 1.

PArátum eſt regnum in conſpectu Antíochi, & cœpit regnáre in terra Ægypti, ut regnáret ſuper duo regna. Et intrávit in Ægyptum in multitúdine gravi, in cúrribus, & elephantis, & equítibus, & copióſâ návium multitúdine: & conſtítuit bellum adversùs Ptolemæum regem Ægypti; & véritus eſt Ptolemæus à fácie ejus, & fugit, & cecidérunt vulneráti multi. Et comprehendit civitátes munítas in terrâ Ægypti, & accépit ſpólia terræ Ægypti. Et convertit Antíochus, poſtquàm percuſſit Ægyptum in centéſimo & quadragéſimo tértio anno; & aſcendit ad Iſrael, & aſcendit Jeroſólymam in multitúdine gravi, & intrávit in ſanctificatiónem cum ſupérbia.

℟. Poſtquàm. 214.

Lectio ij.

ET accépit altáre áureum, & candelábrum lúminis, & univerſa vaſa ejus, & menſam propoſitiónis, & libatória, & phíalas, & mortaríola áurea, & velum, & corónas, & ornamentum áureum quod in fácie templi erat; & commínuit ómnia. Et accépit argentum & aurum, & vaſa concupiſcibília; & accépit theſauros occultos quos invénit; &, ſublátis ómnibus, ábiit in terram ſuam. Et fecit cædem hóminum, & locútus eſt in ſupérbia magna. Et factus eſt planctus magnus in Iſrael, & in omni loco eórum. Et ingemuérunt príncipes & ſenióres: vírgines & júvenes infirmáti ſunt; & ſpecióſitas mulíerum immutáta eſt. Omnis marítus ſumpſit lamentum; & quæ ſedébant in thoro maritáli, lugébant: & commóta eſt terra ſuper habitantes in ea, & univerſa

domus Jacob índuit confuſiónem.

℟. Cóntigit. 215.

Lectio iij.

ET miſit rex libros per manus nuntiórum in Jerúſalem, & in omnes civitátes Juda; ut ſequerentur leges géntium terræ, & prohibérent holocauſta, & ſacrifícia, & placatiónes fieri in templo Dei; & prohibérent celebrári Sábbatum, & dies ſolemnes: & juſſit coinquinári ſancta, & ſanctum pópulū Iſrael. Et juſſit ædificári aras, & templa, & idóla, & immolári carnes ſuillas, & pécora commúnia, & relínquere filios ſuos incircumcíſos, & coinquinári ánimas eórum in ómnibus immundis, & abominatiónibus, ita ut obliviſcerentur legem, & immutárent omnes juſtificatiónes Dei; & quicumque non feciſſent ſecundùm verbum regis Antíochi, morerentur. Secundùm ómnia verba hæc ſcripſit omni regno ſuo: & præpóſuit príncipes pópulo, qui hæc fieri cógerent. Et juſſérunt civitátibus Juda ſacrificáre.

℟. In ſartágine cùm primus diu cruciarétur. 215.

FERIA QUINTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 6.

ELeázarus unus de primóribus Scribárum, vir ætáte provectus, & vultu decórus, aperto ore hians compellebátur carnem porcínam manducáre. At ille glorioſíſſimā mortem magìs quam odíbilem vitam complectens, voluntáriè præíbat ad ſupplícium. Intuens autem, quemádmodùm oportéret accédere, patienter ſúſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. Hi autem qui aſtábant, iníquâ miſeratióne commóti, propter antíquam viri amicítiam, tollentes eum ſecrétò, rogábant afferri carnes, quibus veſci ei licébat, ut ſimularétur manducaſſe, ſicut rex imperáverat, de ſacrifícii cárnibus; ut, hoc facto, à morte liberarétur: & propter véterem viri amicítiam, hanc in eo faciébant humanitátem.

℟. Supra modum. 216.

Lectio ij.

AT ille cogitáre cœpit ætátis ac ſenectútis ſuæ eminéntiam dignam, & ingénitæ nobilitátis canítiem, atque à púero óptimæ converſatiónis actus: & ſecundùm ſanctæ & à Deo cónditæ legis conſtitúta, reſpondit citò, dicens, præmitti ſe velle in inférnum. Non enim ætáti noſtræ dignum eſt, inquit, fingere; ut multi adoleſcentium, arbitrantes Eleázarum nonaginta annórum tranſiſſe ad vitam alienigenárum; & ipſi propter meam ſimulatiónem, & propter módicum corruptíbilis vitæ tempus decipiantur, & per hoc máculam atque execratiónem meæ ſenectúti conquíram. Nam, etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, ſed manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effúgiam: quamobrem fórtiter vitâ excedendo, ſenectúte quidem dignus ap-

parébo ; adoleſcéntibus autem exemplum forte relinquam, ſi prompto ánimo, ac fórtiter pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfungar. His dictis, confeſtim ad ſupplícium trahebátur.

℞. Cùm mater. 216.

Lectio iij.

HI autem qui eum ducébant, & pauló antè fúerant mitióres, in iram converſi ſunt propter ſermónes ab eo dictos, quos illi per arrogántiam prolátos arbitrabantur. Sed cùm plagis perimerétur, ingémuit & dixit : Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, manifeſtè tu ſcis quia, cùm à morte poſſem liberári, duros córporis ſuſtíneo dolóres ; ſecundùm ánimam verò propter timórem tuum libenter hæc patior. Et iſte quidem hoc modo vitâ deceſſit, non ſolùm juvénibus, ſed & univerſæ genti memóriam mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens.

℞. Rex accenſus. 217.

FERIA SEXTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 7.

COntigit & ſeptem fratres unà cum matre ſua apprehenſos, compelli à rege édere contra fas carnes porcínas, flagris & táureis cruciátos. Unus autem ex illis qui erat primus, ſic ait : Quid quæris, & quid vis díſcere à nobis ? Paráti ſumus mori, magìs quàm pátrias Dei leges prævaricári. Irátus ítaque rex, juſſit ſartágines & ollas æneas ſuccendi : quibus ſtatim ſuccenſis, juſſit ei qui prior fúerat locútus, amputári linguam ; &, cute cápitis abſtractâ, ſummas quoque manus & pedes ei præſcindi, céteris ejus frátribus & matre inſpiciéntibus. Et cùm jam per ómnia inútilis factus eſſet, juſſit ignem admovéri, & adhuc ſpirantem torréri in ſartágine : in qua cùm diu cruciarétur, céteri unà cum matre ínvicem ſe hortabantur mori fórtiter, dicentes : Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis ; quemádmodùm in proteſtatióne cántici declarávit Móyſes : Et in ſervis ſuis conſolábitur. Mórtuo ítaque illo primo hoc modo, ſequentem deducébant ad illudendum ; &, cute cápitis ejus cum capillis abſtractâ, interrogábant ſi manducáret, priuſquàm toto córpore per membra síngula punirétur. At ille reſpondens pátriâ voce, dixit : Non fáciam. Propter quod & iſte, ſequenti loco, primi tormenta ſuſcépit ; & in último ſpíritu conſtitútus, ſic ait : Tu quidem, ſceleſtíſſime, in præſenti vita nos perdis ; ſed Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in ætternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit.

℞. Poſtquàm. 214.

Lectio ij.

POſt hunc tértius illúditur, & linguam poſtulátus citò prótulit, & manus conſtanter extendit, & cum fidúcia ait : E cœlo iſta poſsídeo, ſed propter Dei leges nunc hæc ipſa deſpício, quóniam ab ipſo me ea receptúrum ſpero ; ita ut

rex, & qui cum ipſo erant, mirarentur adoleſcentis ánimum, quòd tanquam níhilum dúceret cruciátus. Et hoc ita defuncto, quartum vexábant ſimíliter torquentes. Et cùm jam eſſet ad mortem, ſic ait: Pótius eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, íterùm ab ipſo reſuſcitandos; tibi enim reſurréctio ad vitam non erit. Et cùm admoviſſent quintum, vexábant eum. At ille reſpíciens in eum, dixit: Poteſtátem inter hómines habens, cùm ſis corruptíbilis, facis quod vis; noli autem putáre genus noſtrum à Deo eſſe derelictum: tu autem patienter ſúſtine, & vidébis magnam poteſtátẽ ipsíus, quáliter te & ſemen tuum torquébit. Poſt hunc ducébant ſextum; & is mori incípiens, ſic ait: Noli fruſtrà erráre; nos enim propter nosmetipſos hæc pátimur, peccantes in Deum noſtrum, & digna admiratióne facta ſunt in nobis: tu autem ne exíſtimes tibi impúnè futúrum, quòd contra Deum pugnáre tentáveris.

℟. Cóntigit. 215.

Lectio iij.

Supra modum autem mater mirábilis, & bonórum memóriâ digna, quæ pereuntes ſeptẽ fílios ſub uníus diéi témpore conſpíciens, bono ánimo ferébat propter ſpem quam in Deum habébat; ſíngulos illórum hortabátur voce pátriâ fórtiter, repléta ſapiéntiâ; & femíneæ cogitatióni maſculínum ánimum ínſerens, dixit ad eos: Néſcio quáliter in útero meo apparuiſtis; neque enim ego ſpíritum & ánimam donávi vobis & vitam, & ſingulórum membra non ego ipſa compégi: ſed enim mundi Creátor, qui formávit hóminis nativitátem, quique ómnium invénit oríginem, & ſpíritum vobis íterùm cum miſericórdia reddet & vitam, ſicut nunc vosmetipſos deſpícitis propter leges ejus.

℟. In ſartágine. 215.

SABBATO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 7.

Antíochus contemni ſe arbitrátus, ſimul & exprobrantis voce deſpectâ, cùm adhuc adoleſcéntior ſupereſſet, non ſolùm verbis hortabátur, ſed & cum juramento affirmábat ſe dívitem & beátum factúrum, & tranſlátum à pátriis légibus amícum habitúrum, & res neceſſárias ei præbitúrum. Sed ad hæc cùm adoleſcens nequáquam inclinarétur, vocávit rex matrem, & ſuadébat ei ut adoleſcenti fíeret in ſalútem. Cùm autem multis eam verbis eſſet hortátus, promíſit ſuaſúram ſe filio ſuo.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *ſumentur è II. Noct. Dom. præc.*]

Lectio ij.

Itaque inclináta ad illum, irrídens crudélem tyrannũ, ait pátriâ voce: Fili mi, miſerére meî, quæ te in útero novem ménſibus portávi, & lac triénnio dedi & álui, & in ætátem iſtam perduxi. Peto, nate, ut aspícias ad cœlum & terram, & ad ómnia quæ in eis

ſunt ; & intélligas quia ex níhilo fecit illa Deus, & hóminum genus : ita fiet ut non tímeas carníficem iſtum ; ſed dignus frátribus tuis effectus párticeps, ſúscipe mortem, ut in illa miseratióne cum frátribus tuis te recípiam.

Lectio iij.

Cum hæc illa adhuc díceret, ait adolescens : Quem suſtinétis ? non obédio præcepto regis, ſed præcepto legis quæ data eſt nobis per Móyſen. Tu veró qui inventor omnis malítiæ factus es in Hebræos, non effúgies manum Dei. Nos enim pro peccátis noſtris hæc pátimur : & ſi nobis propter increpatiónem & correptiónē Dóminus Deus noſter módicùm irátus eſt, ſed iterùm reconciliábitur ſervis ſuis. Tu autem, ó ſceleſte, & ómnium hóminum flagitioſíſſime, noli fruſtrà extolli vanis ſpebus in ſervos ejus inflammátus ; nondum enim omnipotentis Dei, & ómnia inſpicientis, judícium effugiſti. Nam fratres mei, módico nunc dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento æternæ vitæ effecti ſunt : tu veró judício Dei juſtas ſupérbiæ tuæ pœnas exolves. Ego autem, ſicut & fratres mei, ánimam & corpus meum trado pro pátriis légibus, ínvocans Deum matúriùs genti noſtræ propítium fieri, teque cum tormentis & verbéribus confitéri, quòd ipſe eſt Deus ſolus. In me veró & in frátribus meis déſinet Omnipotentis ira, quæ ſuper omne genus noſtrum juſtè ſuperducta eſt. Tunc rex accenſus irâ, in hunc ſuper omnes crudéliùs deſævit, indignè ferens ſe deriſum. Et hic ítaque mundus óbiit, per ómnia in Dómino confidens. Noviſſimè autem poſt filios & mater conſumpta eſt.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Simon Mathathíæ fílius, & fratres ejus dedérunt ſe perículo, & reſtitérunt adverſáriis gentis ſuæ, ut ſtarent ſancta ipſórum, & lex : & glóriâ magnâ glorificavérunt gentem ſuam. 1. *Mach.* 14.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIX poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 2.

IN diébus illis ſurrexit Mathathías filius Joannis, filii Simeónis, ſacerdos ex filiis Jóarib ab Jerúſalem, & conſédit in monte Modin. Et habébat filios quinque ; Joannem, qui cognominabátur Gaddis ; & Simónem, qui cognominabátur Thaſi ; & Judam, qui vocabátur Machabæus ; & Eleázarum, qui cognominabátur Abaron ; & Jónathan, qui cognominabátur Apphus. Hi vidérunt mala quæ fiébant in pópulo Juda & in Jerúſalem. Et dixit Mathathías : Væ mihi ! ut quid natus ſum vidére contritiónem pópuli mei, & contritiónem civitátis ſanctæ, & ſedére illic, cùm datur in mánibus inimicórum ? Sancta in manu extraneórum facta ſunt ; templum ejus ſicut homo ignóbilis. Vaſa glóriæ ejus ca-

ptíva adducta ſunt; trucidáti ſunt ſenes ejus in platéis, & júvenes ejus cecidérunt in gládio inimicórum. Quæ gens non hæreditávit regnum ejus, & non obtínuit ſpólia ejus? Omnis compoſítio ejus abláta eſt. Quæ erat líbera, facta eſt ancilla. Et ecce ſancta noſtra, & pulcritúdo noſtra, & cláritas noſtra deſoláta eſt, & coinquinavérunt ea gentes. Quò ergo nobis adhuc vívere?

℞. Intrávit rex Antíochus in ſanctificatiónem cum ſupérbia, accépit altáre áureum & univerſa vaſa, & comminuit; * Et fecit cædem hóminum: & factus eſt planctus magnus in Iſrael. ℣. Datum eſt béſtiæ bellum fácere cum ſanctis, & víncere eos. * Et fecit. 1. *Mach.* 1. *Apoc.* 13.

Lectio ij.

ET ſcidit veſtimenta ſua Mathathías, & fílii ejus; & operuérunt ſe cilíciis, & planxérunt valde. Et venérunt illuc qui miſſi erant à rege Antíocho, ut cógerent eos qui confúgerant in civitátem Modin, immoláre & accéndere thura, & à lege Dei discédere. Et multi de pópulo Iſrael conſentientes, acceſſérunt ad eos; ſed Mathathías & fílii ejus conſtanter ſtetérunt. Et reſpondentes qui miſſi erant ab Antíocho, dixérunt Mathathíæ: Princeps, & clariſſimus, & magnus es in hac civitáte, & ornátus fíliis & frátribus: ergo accéde prior, & fac juſſum regis, ſicut fecérunt omnes gentes, & viri Juda, & qui remanſérunt in Jeruſalem; & eris tu, & fílii tui, inter amícos regis, & amplificátus auro, & argento, & munéribus multis.

℞. Ex gravi ſupérbia deductus Antíochus ad agnitiónem ſui, ait: Juſtum eſt ſúbditum eſſe Deo, & mortálem non pária Deo ſentíre. * Orábat hic ſceleſtus Dóminum, à quo non eſſet miſericórdiam conſecutúrus. ℣. Non invénit pœniténtiæ locum, quanquam cum lácrymis inquiſiſſet eam. * Orábat. 2. *Mach.* 9. *Hebr.* 12.

Lectio iij.

ET reſpondit Mathathías, & dixit magnâ voce: Etſi omnes gentes regi Antíocho obédiunt, ut discédat unusquisque à ſervitúte legis patrum ſuórum, & conſéntiat mandátis ejus; ego & fílii mei, & fratres mei obediémus legi patrum noſtrórum. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtítias Dei; non audiémus verba regis Antíochi, nec ſacrificábimus transgredientes legis noſtræ mandáta, ut eámus álterâ viâ. Et ut ceſſávit loqui verba hæc, acceſſit quidam Judæus in ómnium óculis ſacrificáre idólis ſuper aram in civitáte Modin ſecundùm juſſum regis: & vidit Mathathías, & dóluit, & contremuérunt renes ejus, & accenſus eſt furor ejus ſecundùm judícium legis; & inſíliens trucidávit eum ſuper aram: ſed & virum quem rex Antíochus míſerat, qui cogébat immoláre, occídit in ipſo témpore, & aram deſtruxit.

℟. Surrexit Machabæus, & adjuvábant eum fratres ejus, & * Præliabantur prælium Iſrael cum lætítia, & repulſi ſunt inimíci ejus; & † Directa eſt ſalus in manu ejus. ℣. Operáti ſunt juſtítiam, fortes facti ſunt in bello, caſtra vertérunt exterórum. * Præliabantur. Glória Patri. † Directa eſt. 1. *Mach.* 3. *Hebr.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Pſalm. 43. *Lectio iv.*

MAchabæi, cùm invaſiſſet Judæam Antíochus, qui dictus eſt Epíphanes, & ómnia devaſtaſſet, & multos qui tunc erant, à pátriis inſtitútis reſilíre coegiſſet, permanſérunt illæſi ab illis tentatiónibus. Et quando grave quidem bellum ingruébat, nec quidquam póterant fácere quod prodeſſet, ſe abscondébant; nam hoc quoque fecérunt Apóſtoli. Non enim ſemper in média irruébant perícula; ſed nonnunquam fugientes, & latentes cedébant. Poſtquàm autem parùm reſpiráverant, tanquam generóſi quidam leúnculi ex antris exilientes, & è látebris emergentes, ſtatuébant ſe non ámpliùs ſolos ſerváre, ſed álios quoscumque poſſent: & civitátem & omnem regiónem obeuntes, collegérunt quotquot invenérunt adhuc ſanos & integros; & multos étiam qui laborábant & corrupti erant, in ſtatum príſtinum redegérunt, eis perſuadentes redíre ad legem pátriam.

℟. Illi quidem armis confídunt, & audáciâ; * Nos in omnipotente Dómino, qui poteſt & venientes adversùm nos, & univerſum mundum uno nutu delére, confídimus. ℣. Hæc eſt victória quæ vincit mundum, fides noſtra: * Nos. 2. *Mach.* 8. 1. *Joan.* 5.

Lectio v.

DEum enim dicébant eſſe benignum & clementem, nec unquam adímere ſalútem quæ proficíſcitur ex pœniténtia. Hæc autem dicentes, habuérunt delectum virórum fórtium. Non enim pro uxóribus, líberis, & ancillis, patriæque everſióne, & captivitáte, ſed pro lege & pátria república pugnábant. Eórum autem dux erat Deus. Cùm ergo áciem dirígerent, & próprias expónerent ánimas, fundébant adversários, non armis fidentes, ſed loco omnis armatúræ pugnæ cauſam ſuffícere ducentes. Ad bellum autem euntes, non tragœdias excitábant; non pæána canébant, ſicut nonnulli fáciunt: non adſciſcébant tibícines, ut fit in áliis caſtris; ſed Dei ſuperne auxílium invocábant, ut adeſſet, opem ferret, & manum præbéret, propter quem bellum gerébant, pro cujus glória decertábant.

℟. In áliis natiónibus Dóminus patienter expectat, ut eas in plenitúdine peccatórum púniat; * Corrípiens verò in adverſis pópulum ſuum non derelinquit. ℣. Novit Dóminus iníquos in diem judícii

reſervàre cruciandos. * Corripiens. 2. *Mach. 6. 2. Petr. 2.*

Lectio vj.

VIdeámus ergo quid hæc caſtra Dei loquantur, quæ ſunt ſpiritáli munita auxílio, cùm ſunt hoſtes aggreſſúra. Deus, áuribus noſtris audívimus. Quia enim nonnulli eórum qui cum ipſis ſtabant in ácie, Antíochi multitúdinem, inſtructam áciem, & victóriam videntes, quòdque ómnia primo ímpetu cepiſſet, propriamque imbecillitátem & paucitátem conſiderantes, mollióres erant & imbecillióres; eórum ánimos ſpiritúſque éxcitans, & oſtendens in Dei ductu univerſum ſitum eſſe, & abſque exércitu, ſi is opem ferat, poſſe parári victóriam, inſtar precatiónis compóſitam ſuaſiónem & exhortatiónem effert ad commilitónes, & Deum álloquens, eos promptióres reddit & alacrióres. Sed tanquam hæc eis deeſſent quæ jure afferre poſſent, nec fidúciam ex ſuis factis habérent, ad ea quæ Deus majóribus illórum fécerat, confúgiunt. Eos enim qui fidúciæ cauſam non habent, hæc fácere non eſt mirum, cùm eos ipſos trahat ad hoc neceſſitas. Cùm autem illi qui quóniam rectè fecérunt, magnificè loqui poſſunt, nolunt ex iis ſervári, ſed ex Dei benignitáte quâ in patres uſus eſt, hoc eſt magnum argumentum eórum humilitátis: prompti autem & álacris ánimi ſui non parvam hinc quoque cauſam ſtátuunt.

℞. Pro peccátis noſtris hæc pátimur: * Etſi nobis propter correptiónem Deus noſter módicùm irátus eſt, † Iterùm reconciliábitur ſervis ſuis. ℣. Perſecutiónem pátimur, ſed non derelínquimur: dejícimur, ſed non períimus. * Etſi. Glória Patri. † Iterùm. 2. *Mach. 7. 2. Cor. 4.*

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore; Respondens Jeſus, dixit iterùm in parábolis Princípibus Sacerdótum, & Phariſæis, dicens: Símile factum eſt regnum cælórum hómini regi, qui fecit núptias fílio ſuo. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

38. *In Evang. hab. in Baſil. S. Clementis. n. 3.*

IN hoc Pater regi Fílio núptias fecit, quo ei per Incarnatiónis myſtérium ſanctam Eccléſiam ſociávit. Uterus autem genitrícis Vírginis hujus ſponſi thálamus fuit. Unde & Pſalmiſta dicit: In ſole póſuit tabernáculum ſuum, & ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo. Tanquam ſponſus quippe de thálamo ſuo proceſſit, quia ad conjungendam ſibi Eccléſiam incarnátus Deus de incorrupto útero Vírginis exívit. Miſit ergo ſervos ſuos ut ad iſtas núptias amícos invitárent. Miſit ſemel, miſit iterùm; quia Incarnatiónis Domínicæ prædicatóres, & priùs Pro-

phétas, & póſtmodùm Apóſtolos fecit.

℞. Símile factum eſt regnum cœlórum hómini regi qui fecit núptias filio ſuo, & miſit ſervos ſuos vocáre invitátos: * Et nolébant veníre. ℣. Hæc dicit Dóminus: Miſi ſervos meos Prophétas, & non audiérunt me, ſed induravérunt cervícem ſuam: * Et. *Matth.* 22. *Jerem.* 7.

n. 5. *Lectio viij.*

SEquitur: Illi autem neglexérunt; & abiérunt, álius in villam ſuam, álius verò in negotiatiónem ſuam. In villam quippe ire, eſt labóre terréno immoderátè incúmbere: in negotiatiónem verò ire, eſt actiónum ſeculárium lucris inhiáre. Quia enim álius intentus labóri terréno, álius verò mundi hujus actiónibus déditus, myſtérium Incarnatiónis Domínicæ penſáre, & ſecundùm illud vívere diſſímulat, quaſi ad villam vel negótium pergens, veníre ad regis núptias recúſat.

℞. Miſit álios ſervos, dicens: Dícite invitátis, Veníte ad núptias. Illi neglexérunt; & * Abiérunt, álius in villam ſuam, álius ad negotiatiónem ſuam. ℣. Ecce verbum Dómini factum eſt eis in oppróbrium, & non ſuſcípient illud; à minóre quippe usque ad majórem omnes avarítiæ ſtudent. * Abiérunt. *Matth.* 22. *Jerem.* 6.

n. 9. *Lectio ix.*

INtrávit autem rex ut vidéret diſcumbentes: & vidit ibi hóminem non veſtítum veſte nuptiáli. Quid debémus intellígere per nuptiálem veſtem, niſi caritátem? Intrat enim ad núptias; ſed cum nuptiáli veſte non intrat, qui in ſancta Eccléſia aſſiſtens, fidem habet, ſed caritátem non habet. Rectè enim cáritas nuptiális veſtis vocátur; quia hanc in ſe Cónditor noſter hábuit, dum ad ſociandæ ſibi Eccléſiæ núptias venit. Solâ quippe dilectióne Dei actum eſt, ut ejus Unigénitus mentes ſibi electórum hóminum uníret. Unde & Joannes dicit: Sic enim diléxit Deus mundum, ut Fílium ſuum unigénitum daret pro nobis.

℞. Rex ait ſervis ſuis: Núptiæ quidem parátæ ſunt; ſed qui invitáti erant, non fuérunt digni: * Ite ergo ad éxitus viárum, & † Quoscumque invenéritis, vocáte ad núptias. ℣. Sapiéntia propóſuit menſam ſuã: miſit ancillas ſuas ut vocárent ad arcem. * Ite. Glória Patri. † Quoscumque. *Matth.* 22. *Prov.* 9.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Intrávit rex ut vidéret diſcumbentes, & vidit ibi hóminem non veſtítum veſte nuptiáli, & ait illi: Amíce, quómodò huc intraſti non habens veſtem nuptiálem? At ille obmútuit. *Matth.* 22.

Oratio.

OMnípotens & miſéricors Deus, univérſa nobis adverſántia propitiátus exclúde; ut mente & córpore páriter expedíti, quæ tua ſunt líberis méntibus exequámur; Per Dóminum noſtrum.

Ad Magnificat. *Ant.* 2. D. Dixit rex miniſtris : Ligátis mánibus & pédibus ejus, mittite eum in ténebras exterióres ; ibi erit fletus & ſtridor déntium. Multi enim ſunt vocáti, pauci veró electi. *Matth.* 22.

FERIA SECUNDA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 2.

EXclamávit Mathathías voce magnâ in civitáte, dicens : Omnis qui zelum habet legis, ſtátuens teſtamentum, éxeat poſt me. Et fugit ipſe, & filii ejus in montes, & reliquérunt quæcumque habébant in civitáte. Tunc descendérunt multi quærentes judícium & juſtítiam, in deſertum : & ſedérunt ibi ipſi, & filii eórum, & mulíeres eórum, & pécora eórum; quóniam inundavérunt ſuper eos mala. Et renuntiátum eſt viris regis, & exercítui qui erat in Jerúſalem civitáte David, quóniam disceſſiſſent viri quidam qui diſſipavérunt mandátum regis, in loca occulta in deſerto, & abiiſſent poſt illos multi. Et ſtatim perrexérunt ad eos, & conſtituérunt adversùs eos prælium in die ſabbatórum, & dixérunt ad eos : Reſíſtitis & nunc adhuc? Exíte, & fácite ſecundùm verbum regis Antíochi, & vivétis. Et dixérunt : Non exíbimus, neque faciémus verbum regis, ut polluámus diem ſabbatórum. Et concitavérunt adversùs eos prælium. Et non respondérunt eis, nec lápidem miſérunt in eos, nec oppilavérunt loca occulta, dicentes: Moriámur omnes in ſimplicitáte noſtra ; & teſtes erunt ſuper nos cœlum & terra, quòd injuſtè pérditis nos.

℟. Intrávit. 226.

Lectio ij.

ET appropinquavérunt dies Mathathíæ moriendi, & dixit filiis ſuis : Nunc confortáta eſt ſupérbia, & caſtigátio, & tempus everſiónis, & ira indignatiónis. Nunc ergo, ó filii, æmulatóres eſtóte legis, & date ánimas veſtras pro teſtamento patrum veſtrórum, & mementóte óperum patrum, quæ fecérunt in generatiónibus ſuis; & accipiétis glóriam magnam & nomen æternum. Abraham nonne in tentatióne inventus eſt fidélis, & reputátum eſt ei ad juſtítiam? Joſeph in témpore angúſtiæ ſuæ cuſtodívit mandátum, & factus eſt dóminus Ægypti. Phínees pater noſter, zelándo zelum Dei, accépit teſtamentum ſacerdótii æterni.

℟. Ex gravi ſupérbia deductus. 226.

Lectio iij.

VOs ergo, filii, confortámini, & viríliter ágite in lege ; quia in ipſa glorióſi éritis. Et ecce Simon frater veſter, ſcio quòd vir consílii eſt : ipſum audíte ſemper, & ipſe erit vobis pater. Et Judas Machabæus fortis víribus à juventúte ſua, ſit vobis princeps milítiæ ; & ipſe aget bellum pópuli. Et adducétis ad vos omnes factóres legis ; & vindicáte vindictam pópuli

veſtri. Retribúite retributiónem géntibus, & inténdite in præceptum legis. Et benedixit eos, & appóſitus eſt ad patres ſuos. Et defunctus eſt anno centéſimo & quadragéſimo-ſexto; & ſepultus eſt à fíliis ſuis in ſepulcris patrum ſuórum in Modin: & planxérunt eum omnis Iſrael planctu magno.

℟. Surrexit. 227.

FERIA TERTIA.

De libris Machabæórum.

Lectio. j. Lib. 1. *C.* 3.

SUrrexit Judas qui vocabátur Machabæus, fílius ejus pro eo; & adjuvábant eum omnes fratres ejus, & univerſi qui ſe conjúnxerant patri ejus, & præliabantur prælium Iſrael cum lætítia. Et dilatávit glóriam pópulo ſuo, & índuit ſe lorícam ſicut gigas, & ſuccinxit ſe arma béllica ſua in præliis, & protegébat caſtra gládio ſuo. Símilis factus eſt leóni in opéribus ſuis, & ſicut cátulus leónis rúgiens in venatióne. Et perſecútus eſt iníquos, perſcrútans eos: & qui conturbábant pópulum ſuum, eos ſuccendit flammis; & repulſi ſunt inimíci ejus præ timóre ejus, & omnes operárii iniquitátis conturbáti ſunt; & directa eſt ſalus in manu ejus. Et exacerbábat reges multos, & lætificábat Jacob in opéribus ſuis, & in ſéculum memória ejus in benedictióne. Et perambulávit civitátes Juda, & pérdidit ímpios ex eis, & avertit iram ab Iſrael. Et nominátus eſt usque ad noviſſimum terræ, & congregávit pereuntes. Et congregávit Apollónius gentes, & à Samaría virtútem multam & magnam, ad bellandum contra Iſrael. Et cognóvit Judas, & éxiit óbviàm illi, & percuſſit, & occídit illum; & cecidérunt vulneráti multi, & réliqui fugérunt; & accépit ſpólia eórum, & gládium Apollónii ábſtulit Judas, & erat pugnans in eo ómnibus diébus.

℟. Illi quidem. 227.

Lectio ij.

ET vidit Judas, & fratres ejus, quia multiplicáta ſunt mala, & exércitus applicabant ad fines eórum: & cognovérunt verba regis, quæ mandávit pópulo fácere in intéritum & conſummatiónem; & dixérunt unusquisque ad próximum ſuum; Erigámus dejectiónem pópuli noſtri, & pugnémus pro pópulo noſtro & ſanctis noſtris. Et congregátus eſt conventus, ut eſſent paráti in prælium, & ut orárent, & péterent miſericórdiã & miſeratiónes. Et Jeruſalem non habitabátur, ſed erat ſicut deſertum: non erat qui ingrederétur & egrederétur de natis ejus; & ſanctum conculcabátur: & fílii alienigenárum erant in arce, ibi erat habitátio géntium: & abláta eſt voluptas à Jacob, & defécit ibi tíbia & cíthara. Et congregáti ſunt, & venérunt in Maspha contra Jeruſalem; quia locus oratiónis erat in Maspha antè in Iſrael. Et jejunavérunt illâ die, & induérunt ſe cilíciis, & cínerem impoſuérunt

cápiti ſuo; & discidérunt veſtimenta ſua: & expandérunt libros legis, de quibus ſcrutabantur gentes ſimilitúdinem ſimulacrórum ſuórum.

℟. In áliis. 227.

Lectio iij.

ET poſt hæc conſtítuit Judas duces pópuli, tribúnos, & centurióues, & pentacontarchos, & decuriónes. Et dixit his qui ædificábant domos, & ſponſábant uxóres, & plantábant víneas, & formidolóſis, ut redírent unuſquiſque in domum ſuam ſecundùm legem. Et movérunt caſtra, & collocavérunt ad auſtrum Emmaum. Et ait Judas: Accingímini, & eſtóte filii potentes; & eſtóte paráti in manè, ut pugnétis adverſùs natiónes has quæ convenérunt adversùs nos díspérdere nos, & ſancta noſtra; quóniam mélius eſt nos mori in bello, quàm vidére mala gentis noſtræ & ſanctórum. Sicut autem fúerit voluntas in cœlo, ſic fiat.

℟. Pro peccátis. 228.

FERIA QUARTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. C. 4.

COmmiſérunt prælium: & cecidérunt de exércitu Lyſiæ quinque míllia virórum. Videns autem Lyſias fugam ſuórum, & Judæórum audáciam, & quòd paráti ſunt aut vívere aut mori fórtiter, ábiit Antiochíam; & elégit mílites, ut multiplicáti rurſus venírent in Judæam. Dixit autem Judas, & fratres ejus: Ecce contríti ſunt inimíci noſtri; ascendámus nunc mundáre ſancta, & renováre. Et congregátus eſt omnis exércitus, & ascendérunt in montem Sion. Et vidérunt ſanctificatiónem deſertam, & altáre profanátum, & portas exuſtas, & in átriis virgulta nata ſicut in ſaltu vel in móntibus, & paſtophória díruta. Et ſcidérunt veſtimenta ſua, & planxérunt planctu magno, & impoſuérunt cínerem ſuper caput ſuum; & cecidérunt in fáciem ſuper terram, & exclamavérunt tubis ſignórum, & clamavérunt in cœlum.

℟. Intrávit. 226.

Lectio ij.

TUnc ordinávit Judas viros ut pugnárent adverſùs eos qui erant in arce, donec emundárent ſancta. Et elégit ſacerdótes ſine mácula, voluntátem habentes in lege Dei: & mundavérunt ſancta, & tulérunt lápides contaminatiónis in locum immundum. Et cogitávit de altári holocauſtórum, quod profanátum erat, quid de eo fáceret. Et incidit illis conſílium bonum ut deſtrúerent illud, ne fortè illis eſſet in oppróbrium, quia contaminavérunt illud gentes: & demolíti ſunt illud. Et repoſuérunt lápides in monte domûs in loco apto, quoadusque veníret Prophéta, & respondéret de eis. Et accepérunt lápides íntegros ſecundùm legem; & ædificavérunt altáre novum, ſecundùm illud quod fuit priùs: & ædificavérunt ſancta, & quæ intrà domum

erant intrínſecùs; & ædem & átria ſanctificavérunt.

℟. Ex gravi. 226.

Lectio iij.

ET obtulérunt ſacrifícium ſecundùm legem ſuper altáre holocauſtórum novum quod fecérunt. Secundùm tempus & ſecundùm diem, in qua contaminavérunt illud gentes, in ipſa renovátum eſt in cánticis, & cítharis, & cínyris, & in cymbalis. Et cécidit omnis pópulus in fáciem, & adoravérunt, & benedixérunt in cœlum eum qui proſperávit eis. Et fecérunt dedicatiónem altáris diébus octo, & obtulérunt holocauſta cum lætítia, & ſacrifícium ſalutáris & laudis. Et ornavérunt fáciem templi corónis áureis & ſcútulis; & dedicavérunt portas & paſtophória, & impoſuérunt eis jánuas. Et facta eſt lætítia in pópulo magna valde, & averſum eſt oppróbriũ géntium. Et ſtátuit Judas & fratres ejus, & univerſa eccléſia Iſrael, ut agátur dies dedicatiónis altáris in tempóribus ſuis, ab anno in annum.

℟. Surrexit. 227.

FERIA QUINTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 9.

EOdem témpore Antíochus inhoneſtè revertebátur de Pérſide. Intráverat enim in eam quæ dicitur Perſépolis, & tentávit expoliáre templum, & civitátem opprímere: ſed multitúdine ad arma concurrente, in fugam verſi ſunt; & ita cóntigit ut Antíochus poſt fugam túrpiter redíret. Et cùm veniſſet circa Ecbátanam, recognóvit quæ erga Nicánorum & Timótheum geſta ſunt. Elátus autem in ira, arbitrabátur ſe injúriam illórum qui ſe fugáverant, poſſe in Judæos retorquére; ideòque juſſit agitári currum ſuum, ſine intermiſſióne agens iter, cœleſti eum judício perurgente, eò quòd ita ſuperbè locútus eſt ſe ventúrum Jeroſólymam, & congériem ſepulcri Judæórum eam factúrum. Sed qui univerſa cónſpicit Dóminus Deus Iſrael, percuſſit eum inſanábili & inviſíbili plagâ. Ut enim finívit hunc ipſum ſermónem, apprehendit eum dolor dirus víſcerum, & amára internórum tormenta, & quidem ſatìs juſtè: quippe qui multis & novis cruciátibus aliórum tórſerat víſcera, licèt ille nullo modo à ſua malítia ceſſáret. Super hoc autem ſupérbia replétus, ignem ſpirans ánimo in Judæos, & præcípiens accelerári negótium, cóntigit illum ímpetu euntem de curru cádere, & gravi córporis colliſióne membra vexári.

℟. Illi quidem. 227.

Lectio ij.

ISque qui ſibi videbátur étiam flúctibus maris imperáre, ſupra humánum modum ſupérbiâ replétus, & móntium altitúdines in ſtatéra appéndere, nunc humiliátus ad terram in geſtatório portabátur, maniféſtam Dei virtútem in ſemetipſo conteſtans: ita ut de córpore ímpii vermes ſcaturírent,

ac viventis in dolóribus carnes ejus efflúerent, odóre étiam illíus & fœtóre exércitus gravarétur; &, qui paulò antè sídera cœli contíngere ſe arbitrabátur, eum nemo póterat propter intolerántiam fœtóris portáre. Hinc ígitur cœpit ex gravi ſupérbia deductus ad agnitiónem ſuî veníre, divínâ admónitus plagâ, per momenta síngula dolóribus ſuis augmenta capiéntibus. Et cùm nec ipſe jam fœtórem ſuum ferre poſſet, ita ait: Juſtum eſt ſúbditum eſſe Deo, & mortálem non pária Deo ſentíre. Orábat autem hic ſceleſtus Dóminum, à quo non eſſet miſericórdiam conſecutúrus.

℟. In áliis. 227.

Lectio iij.

SEd non ceſſántibus dolóribus, (ſupervénerat enim in eum juſtum Dei judícium) despérans, ſcripſit ad Judæos in modum deprecatiónis epíſtolam hæc continentem: Optimis cívibus Judæis plúrimam ſalútem, & bene valére, & eſſe felíces, Rex & princeps Antíochus. Si bene valétis & fílii veſtri, & ex ſenténtia vobis cuncta ſunt, máximas ágimus grátias. Et ego in infirmitáte conſtitútus, veſtri autem memor, benignè reverſus de Pérſidis locis, & infirmitáte gravi apprehenſus, neceſſárium duxi pro commúni utilitáte curam habére: non despérans memetipſum, ſed ſpem multam habens effugiendi infirmitátem. Reſpíciens autem quòd & pater meus, quibus tempóribus in locis ſuperióribus ducébat exércitum, oſtendit qui poſt ſe ſuscíperet principátum; ut ſi quid contrárium accíderet, aut difficile nuntiarétur, ſciéntes hi qui in regiónibus erant, cui eſſet rerum ſumma derelicta, non turbaréntur. Ad hæc consíderans de próximo potentes quoſque, & vicínos tempóribus inſidiantes, & eventum expectantes, deſignávi fílium meum Antíochum regem; quem ſæpè recurrens in ſuperióra regna multis veſtrûm commendábam: & ſcripſi ad eum quæ ſubjecta ſunt. Oro ítaque vos, & peto, mémores beneficiórum públicè & privátim, ut unusquiſque conſervet fidem ad me & ad fílium meum. Confído enim eum modeſtè & humánè actúrum, & ſequentem propóſitum meum, & commúnem vobis fore. Igitur homicída & blasphémus péſſimè percuſſus, & ut ipſe álios tractáverat, péregrè in móntibus miſerábili óbitu vitâ functus eſt.

℟. Pro peccátis. 228.

FERIA SEXTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 10.

AT Timótheus qui priùs à Judæis fúerat ſuperátus, convocáto exércitu peregrínæ multitúdinis, & congregáto equitátu Aſiáno, advénit quaſi armis Judæam captúrus. Machabæus autem, & qui cum ipſo erant, appropinquante illo, deprecabantur Dóminum, caput terrâ aſper-

gentes, lumboſque cilíciis præcíncti, ad altáris crepídinem provolúti, ut ſibi propítius, inimícis autem eórum eſſet inimícus, & adverſáriis adverſarétur, ſicut lex dicit. Et ita poſt oratiónem, ſumptis armis, lóngiùs de civitáte procedentes, & próximi hóſtibus effecti, reſedérunt. Primo autem ſolis ortu utríque commiſérunt: iſti quidem victóriæ & proſperitátis ſponſórem cum virtúte Dóminum habentes; illi autem ducem belli ánimum habébant. Sed cùm véhemens pugna eſſet, apparuérunt adverſáriis de cœlo viri quinque in equis, frænis áureis decóri, ducátum Judæis præſtantes: ex quibus duo Machabæum médium habentes, armis ſuis circumſeptum incólumem conſervábant, in adverſários autem tela & fúlmina jaciébant, ex quo & cæcitáte confúſi, & repléti perturbatióne cadébant. Interfecti ſunt autem viginti míllia quingenti, & équites ſexcenti. Timótheus verò confúgit in Gázaram præſídium munítum, cui præerat Chæreas.

℞. Intrávit. 226.

Lectio ij. Cap. 11.

LYſias autem ingreſſus Judæam, & appropians Bethſúræ quæ erat in anguſto loco, ab Jeroſólyma intervallo quinque ſtadiórum, illud præſídium expugnábat. Ut autem Machabæus, & qui cum eo erant, cognovérunt expugnári præſídia, cum fletu & lácrymis rogábant Dóminum, & omnis turba ſimul, ut bonum Angelum mítteret ad ſalútem Iſrael. Et ipſe primus Machabæus, ſumptis armis, céteros adhortátus eſt ſimul ſecum perículum ſubíre, & ferre auxílium frátribus ſuis. Cùmque páriter prompto ánimo procéderent, Jeroſólymis appáruit præcédens eos eques in veſte cándida, armis áureis haſtam vibrans. Tunc omnes ſimul benedixérunt miſericordem Dóminum, & convaluérunt ánimis, non ſolùm hómines, ſed & béſtias ferociſſimas, & muros férreos paráti penetráre. Ibant ígitur prompti, de cœlo habentes adjutórem, & miſerantem ſuper eos Dóminum. Leónum autem more, ímpetu irruentes in hoſtes, proſtravérunt ex eis úndecim míllia péditum, & équitum mille ſexcentos: univerſos autem in fugam vertérunt; plures autem ex eis vulneráti, nudi evaſérunt. Sed & ipſe Lyſias túrpiter fúgiens eváſit.

℞. Ex gravi. 226.

Lectio iij. Cap. 15.

NIcánor quidem cum ſumma ſupérbia erectus, cogitáverat commúne trophæum ſtatúere de Juda. Machabæus autem ſemper confidébat cum omni ſpe auxílium ſibi à Deo affutúrum; & hortabátur ſuos, ne formidárent ad adventum natiónum, ſed in mente habérent adjutória ſibi facta de cœlo, & nunc ſperárent ab Omnipotente ſibi affutúram victóriam. Et allocútus eos de lege & Prophétis, ádmonens étiam certámina quæ fécerant priùs, promptióres con-

ſtituit eos: & ita ánimis eórum erectis, ſimul oſtendébat géntiū falláciam, & juramentórum prævaricatiōnē. Singulos autem illórum armávit, non clypei & haſtæ munitióne, ſed ſermónibus óptimis & exhortatiónibus, expóſito digno fide ſómnio, per quod univerſos lætificávit. Erat autem hujuſcémodi viſus: Oníam qui fúerat ſummus ſacerdos, virum bonum & benignum, verecundum viſu, modeſtum móribus, & elóquio decórum, & qui à púero in virtútibus exercitátus ſit, manus protendentē, oráre pro omni pópulo Judæórum. Poſt hoc apparuiſſe & álium virum ætáte & glóriá mirábilem, & magni decóris habitúdine circa illum; reſpondentē veró Oníam dixiſſe: Hic eſt fratrum amátor, & pópuli Iſrael: hic eſt qui multùm orat pro pópulo & univerſa ſancta civitáte, Jeremías prophéta Dei. Extendiſſe autē Jeremíam dextram, & dediſſe Judæ gládium áureum, dicentem: Accipe ſanctum gládium munus à Deo, in quo deiícies adverſários pópuli mei Iſrael. Exhortáti itaque Judæ ſermónibus bonis valde, de quibus extolli poſſet ímpetus, & ánimi júvenum confortári, ſtatuérunt dimicáre.

℟. Surrexit. 227.

SABBATO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 15.

NIcánor & qui cum ipſo erant, cum tubis & cánticis admovébant. Judas veró, & qui cum eo erant, invocáto Deo, per oratiónes congreſſi ſunt: manu quidem pugnantes, ſed Dóminum córdibus orantes, proſtravérunt non minùs triginta quinque míllia, præſéntiā Dei magníficè delectáti. Cùmque ceſſaſſent, & cùm gáudio redírent, cognovérunt Nicánorem ruiſſe cum armis ſuis. Facto itaque clamóre, & perturbatióne excitátā, pátriā voce omnipotentem Dóminum benedicébant. Præcépit autem Judas, qui per ómnia córpore & ánimo mori pro cívibus parátus erat, caput Nicánoris, & manum cum húmero abſciſſam, Jeroſólymam perferri. Quò cùm perveniſſet, convocátis contribúlibus & ſacerdótibus ad altáre, accérſiit & eos qui in arce erant. Et oſtenſo cápite Nicánoris, & manu nefáriā quam extendens contra domum ſanctam omnipotentis Dei, magníficè gloriátus eſt: linguam étiam ímpii Nicánoris præcíſam juſſit particulátim ávibus dari, manum autem dementis contra templū ſuſpendi. Omnes ígitur cœli benedixérunt Dóminum, dicentes: Benedictus qui locum ſuum incontaminátum ſervávit. Suſpendit autem Nicánoris caput in ſumma arce, ut évidens eſſet & manifeſtum ſignum auxílii Dei.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Lib. 1. *C.* 9.

CEtera verba bellórum Judæ, & virtútum quas fecit, & magnitúdinis ejus, non

ſunt deſcripta ; multa enim erant valde. Et factum eſt, poſt óbitum Judæ emerſérunt iníqui in ómnibus finibus Iſrael, & exorti ſunt omnes qui operabantur iniquitátem. In diébus illis facta eſt fames magna valde, & trádidit ſe Bácchidi omnis régio eórum cum ipſis. Et elégit Bácchides viros ímpios, & conſtítuit eos dóminos regiónis : & exquirébant, & perſcrutabantur amícos Judæ, & adducébant eos ad Bácchidem. Et vindicábat in illos, & illudébat. Et facta eſt tribulátio magna in Iſrael, qualis non fuit ex die quâ non eſt viſus Prophéta in Iſrael. Et congregáti ſunt omnes amíci Judæ, & dixérunt Jónathæ: Ex quo frater tuus Judas defunctus eſt, vir ſímilis ei non eſt qui éxeat contra inimícos noſtros, Bácchidem, & eos qui inimíci ſunt gentis noſtræ. Nunc ítaque te hódie elégimus eſſe pro eo nobis in príncipem & ducem ad bellandum bellum noſtrum. Et ſuſcépit Jónathas témpore illo principátum, & ſurrexit loco Judæ fratris ſui.

Lectio iij. Cap. 13.

ET audívit Simon quòd congregávit Tryphon exércitum copióſum, ut veníret in terram Juda, & attéreret eam. Videns quia in tremóre pópulus eſt & in timóre, aſcendit Jeruſalem, & congregávit pópulum, & adhortans, dixit : Vos ſcitis quanta ego, & fratres mei, & domus patris mei, fécimus pro légibus & pro ſanctis prælia, & angúſtias quales vídimus : horum grátiâ periérunt fratres mei omnes propter Iſrael, & relictus ſum ego ſolus. Et nunc non mihi contingat párcere ánimæ meæ in omni témpore tribulatiónis; non enim mélior ſum frátribus meis. Vindicábo ítaque gentem meam & ſancta, natos quoque noſtros & uxóres; quia congregátæ ſunt univerſæ gentes contérere nos inimicítiæ grátiâ. Et accenſus eſt ſpíritus pópuli ſimul, ut audívit ſermónes iſtos; & reſpondérunt voce magnâ, dicentes : Tu es dux noſter loco Judæ & Jónathæ fratris tui : pugna prælium noſtrum; & ómnia quæcumque díxeris nobis, faciémus.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. *a.* Ezéchiel vidit conſpectum glóriæ, quam oſtendit illi Deus in curru Chérubim. *Eccli.* 49.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XX poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Ezechiélis Prophétæ.

Lectio j. Cap. 1.

ET factum eſt in trigéſimo anno, in quarto, in quinta menſis, cùm eſſem in médio captivórum juxta flúvium Chobar, aperti ſunt cœli, & vidi viſiónes Dei in quinta menſis : ipſe eſt annus quintus tranſmigratiónis regis Jóachim; factum eſt verbum Dómini ad Ezechiélem fílium Buzi, ſacerdótem in terra Chaldæórum, ſecus flumen Chobar : & facta eſt ſuper eum ibi manus Dómini.

Et vidi, & ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne; & nubes magna, & ignis involvens, & ſplendor in circúitu ejus, & de médio ejus quaſi ſpécies electri, id eſt, de médio ignis.

℟. Fili hóminis, vade ad domum Iſrael, & loquéris verba mea ad eos. Domus autem Iſrael attritâ fronte eſt & duro corde. * Ecce dedi fáciem tuam valentiórem faciébus eórum, & frontem tuam duriórem fróntibus eórum. ℣. Ex his ſunt qui reſiſtunt veritáti, corrupti mente, réprobi circa fidẽ; ſed ultrà non proficient. * Ecce. *Ezech. 3. 2. Tim. 3.*

Lectio ij.

ET in médio ejus ſimilitúdo quátuor animálium, & hic aſpectus eórum ſimilitúdo hóminis in eis. Quátuor fácies uni, & quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti; & planta pedis eórum quaſi planta pedis vítuli; & ſcintíllæ quaſi aſpectus æris candentis. Et manus hóminis ſub pennis eórum in quátuor pártibus: & fácies & pennas per quátuor partes habébant. Junctæque erant pennæ eórum altérius ad álterum; non revertebantur, cùm incéderent: ſed unumquodque ante fáciem ſuam gradiebátur.

℟. Ecce, dicit Dóminus Deus, erit manus mea ſuper prophétas, qui vident vana & divínant mendácium. * In consílio pópuli mei non erunt, eò quòd decéperint pópulum meum, dicentes: Pax; & non eſt pax. ℣. Fuérunt pſeudoprophétæ in pópulo, ſicut & in vobis erunt magiſtri mendáces. * In consílio. *Ezech. 13. 2. Petr. 2.*

Lectio iij.

SImilitúdo autem vultûs eórum, fácies hóminis, & fácies leónis à dextris ipſórum quátuor; fácies autem bovis à ſiniſtris ipſórum quátuor, & fácies áquilæ déſuper ipsórum quátuor. Fácies eórum, & pennæ eórum extentæ déſuper: duæ pennæ ſingulórum jungebantur, & duæ tegébant córpora eórum; & unumquodque eórum coram fácie ſua ambulábat: ubi erat ímpetus ſpíritûs, illuc gradiebantur; nec revertebantur, cùm ambulárent. Et ſimilitúdo animálium, aſpectus eórum quaſi carbónum ignis ardéntium, & quaſi aſpectus lampadárum.

℟. Vivo ego, dicit Dóminus Deus: * Vir ſi fúerit juſtus, ad uſúram non commodáverit, & ámpliùs non accéperit, † Hic juſtus eſt, vitâ vivet. ℣. Mútuum date, nihil inde ſperantes; & erit merces veſtra multa. * Vir. Glória. † Hic. *Ezech. 18. Luc. 6.*

IN II. NOCTURNO.

Ex libro undécimo Commentariórum ſancti Hierónymi Preſbyteri, in Ezechiélem Prophétam.

In Cap. 37. Lectio iv.

FActus eſt ſermo Dómini ad me, dicens: Et tu, fili hóminis, ſume tibi lignum unum, & ſcribe ſuper illud: Judæ, & filiórum Iſrael ſociórum ejus; & tolle lignũ álterum, & ſcribe ſuper illud:

Joſeph, lignum Ephraim, & omnis domûs Iſrael, ſociorumque ejus. Et adjunge illa unum ad álterum tibi in lignum unum. Præſens prophetía hæc ex ore Dómini pollicétur quòd utrumque ſibi jungátur impérium, hoc eſt, regnum Judæ & regnum Iſrael; tollaturque virga Ephraim, qui de Joſeph ſtirpe generátus eſt cum réliquis tríbubus quæ ei ſociátæ ſunt, & jungátur virgæ Juda, ut nequáquam vocétur Juda & Iſrael, ſed uno nómine appellentur Juda: & ſub figúra Prophétæ qui præcédit in typo Dómini Salvatóris, nequáquam duábus mánibus, ſed unâ Chriſti teneantur manu. Dicit enim ſe aſſúmere fílios Iſrael de médio natiónum ad quas captívi ducti ſunt, & reductúrum eos in terram & in montes Iſrael, & appellandam unam gentem, uniusque regis regendam império: ut ultrà non polluantur in idólis, & abominatiónibus ſuis; ſed cùm fúerint de captivitátis ſédibus liberáti in quibus peccavérunt, ómnibus vítiis eſſe mundandos, & futúros pópulum Dei; ita ut Dóminus ſit Deus eórum.

℟. Suscitábo ſuper oves meas paſtórem unum qui paſcat eas, ſervum meum David: * Ipſe erit eis in paſtórem; ego autem Dóminus ero eis in Deum, & ſervus meus David princeps in médio eórum. ℣. Páscite qui in vobis eſt gregem Dei; & cùm apparúerit princeps paſtórum, percipiétis immarcessíbilem glóriæ corónam. * Ipſe. *Ezech.* 34. 1. *Petr.* 5.

Lectio v.

ET ſervus, inquit, meus David rex ſuper eos. De quo & Angelus lóquitur in Evangélio, quòd regnatúrus ſit ſuper domum Jacob, & regni ejus non ſit finis: tantæque erit cleméntiæ, ut non solùm rex, ſed & paſtor appellétur; eò quòd ſuperbum nomen impérii paſtóris vocábulo mítiget. Qui poſtquàm fúerint in gentem unam, & in terra Iſrael, ac móntibus habitáverint, ambulatúri ſint in ómnibus judíciis Dómini, & præcepta illíus cuſtoditúri: habitatúri autem non in ália terra, ſed in ea quam dedit ſervo ſuo Jacob; in qua habitavérunt patres eórum Abraham, Iſaac, & Jacob, & réliqui ſancti: & non solùm ipſi habitatúri ſint, ſed & filii eórum ac nepótes; habitentque non ad breve tempus, ſed in perpétuum. Vultis autem ſcire quis ſit iſte rex & paſtor? Ipſe eſt de quo ſuprà dixi, Servus meus David. Qui cùm in forma Dei eſſet, non eſt rapínam arbitrátus eſſe ſe æquálem Deo: ſed ſe exinanívit, formam ſervi accípiens; & factus eſt obédiens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Cùmque ſub tali rege fúerint, percútiam illis fœdus pacis: nequáquam ut in véteri teſtamento, certáminum atque bellórum; ſed pactum pacis, quæ exſúperat omnem ſenſum, de qua Salvátor lóquitur ad Apóſto-

los: Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis. Et Prophéta dicit: Factus eſt in pace locus ejus.

℟. Liberábo oves meas de ómnibus locis in quibus dispérſæ fúerant in die nubis & calíginis, & indúcam eas in terram ſuam: * In páſcuis ubérrimis paſcam eas. ℣. Per me ſi quis introíerit, ſalvábitur, & páſcua invéniet. Ego veni ut vitam hábeant, & abundántiùs hábeant: * In páſcuis. *Ezech.* 34. *Joan.* 10.

Lectio vj.

Quos cùm in Eccléſia fundáverit & ſtabilíerit, tunc multiplicabuntur vel credéntium número, vel multiplicatióne virtútum. Et dabo, inquit, ſanctificatióně meam, ſive ſanctuárium in médio eórum in perpétuum: quod Judæi de templo interpretantur, quod ſub Zoróbabel extructum eſt. Sed quómodò ſtare póterit hoc quod dícitur, In perpétuum; cùm templum illud quod à Zoróbabel extructum eſt, & póſteà à multis inſtaurátũ, Románo igne ſuccenſum ſit? Quæ ómnia referenda ſunt ad Eccléſiam, & ad témpora Salvatóris, quando tabernáculum ejus pófitum eſt in Eccléſia, ubi factus eſt Deus noſter, & nos pópulus ejus. Profectuſque ómnium eſt, ut ſciant quòd ipſe ſit Dóminus, & ipſe ſanctíficet Iſrael, non juxta carnem, ſed juxta ſpíritum, quando ſanctificátio ejus in médio credéntium facta eſt in perpétuum. Quòd autem Dóminus abjécerit tribum Ephraim, & elégerit tribum Juda, & in Pſalmis légimus, in quibus ſcriptum eſt: Et répulit tabernáculum Joſeph, & tribum Ephraim non elégit; ſed elégit tribum Juda, de qua ſcriptum eſt: Non defíciet princeps ex Juda, neque dux de femóribus ejus, donec véniat cui repóſitum eſt: & ipſe erit expectátio Géntium. Verè enim in adventu Dómini Salvatóris duæ virgæ & duo ligna in unum juncta ſunt ſceptrũ, & in baptíſmate Chriſti dudum ſeparáta ſociantur; ut fiant in unum novum hóminem & in unam gentem, neque polluantur ultrà in idólis & abominatiónibus; ſed mundi lavácro ſint pópulus Dei, & imperet eis Chriſtus.

℟. Congregábo filios Iſrael, & non erunt ultrà duæ gentes, neque polluentur in idólis ſuis; & erunt mihi pópulus: * Et † Paſtor unus erit ómnium eórum. ℣. Alias oves hábeo, quæ non ſunt ex hoc ovíli: illas oportet me addúcere, & fiet unum ovíle. * Et paſtor. Glória Patri. † Paſtor. *Ezech.* 37. *Joan.* 10.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 4.

In illo témpore; Erat quidam régulus, cujus filius infirmabátur Caphárnaũ. Hic cùm audiſſet quia Jeſus adveníret à Judæa in Galilæam, ábiit ad eum, & rogábat eum ut deſcénderet, & ſanáret filium ejus; (incipiébat enim mori.) Et réliqua.

Homîlia ſancti Gregórii Papæ.

28. *In Evang. hab. ad Tumbam SS. Nerei & Achillei.*

QUid eſt quòd régulus rogat ut ad ejus filium véniat, & tamen ire corporáliter recúſat; ad ſervum verò Centuriónis non invitátur, & tamen ſe corporáliter ire pollicétur? Quid eſt hoc, niſi quòd ſupérbia noſtra retúnditur, qui in homínibus non natúram quâ ad imáginem Dei facti ſunt, ſed honóres & divítias venerámur? Cùmque penſámus quæ circa eos ſunt, profectò interióra mínimè providémus; dum ea conſiderámus quæ in corpóribus deſpecta ſunt, neglígimus penſáre quod ſunt. Redemptor verò noſter, ut oſténderet quia quæ alta ſunt hóminum, deſpicienda ſunt, & quæ deſpecta ſunt hóminum ſanctis deſpicienda non ſunt, ad filium réguli ire nóluit, ad ſervum Centuriónis ire parátus fuit.

℟. Cùm audiſſet régulus quia Jeſus adveníret à Judæa in Galilæam, ábiit ad eum: * Et rogábat eum ut descénderet, & ſanáret filium ejus; incipiébat enim mori. ℣. Deprecabátur Dóminũ, dicens: Dómine mi, ádjuva me; præter te nullus eſt auxiliátor álius. * Et. *Joan.* 4. *Eſth.* 14.

Lectio viij.

CErtè ſi nos cujúſpiam ſervus rogáret ut ad eum ire deberémus, prótinus nobis noſtra ſupérbia in cogitatióne tácita respondéret, dicens: Non eas, quia temetipſum degéneras, honor tuus deſpícitur, locus vileſcit. Ecce de cœlo venit, qui ſervo in terra occúrrere non déſpicit; & tamen humiliári in tera contémnimus, qui de terra ſumus. Quid verò apud Deum vílius, quid deſpéctius eſſe poteſt, quàm ſerváre honórem apud hómines, & interni teſtis óculos non timére? Unde & in ſacro Evangélio ad Phariſæos Dóminus ait: Vos eſtis qui juſtificátis vos coram homínibus, Deus autem novit corda veſtra; quia quod homínibus altum eſt, abominábile eſt apud Deum.

℟. Dixit Jeſus: Niſi ſigna & prodígia vidéritis, non crédítis. Dicit régulus: Dómine, descende, priusquàm moriátur filius meus. * Dicit ei Jeſus: Vade, filius tuus vivit. ℣. Sermo tuus, Dómine, hos qui in te credíderint, conſervat. * Dicit. *Joan.* 4. *Sap.* 16.

Lectio ix.

NOtáte, fratres, notáte quod dícitur. Si enim quod homínibus altũ eſt, abominábile eſt apud Deum, cordis noſtri cogitátio tantò apud Deum in imo eſt, quantò homínibus in alto; & humílitas cordis noſtri tantò apud Deum in alto eſt, quantò homínibus in imo. Deſpiciámus ergo, ſi quid boni gérimus: nulla nos noſtra inflet operátio, non rerum abundántia, non glória extollat. Si quibúſlibet ex bonis affluéntibus intùs intuméſcimus, Deo deſpecti ſumus. Hæc ergo

cogitáte, fratres: hæc totâ intentióne penſáte. Nolíte in próximis veſtris mundi hujus bona venerári. Hoc propter Deum honoráte in homínibus, quòd facti ſunt ad imáginem Dei.

℞. Crédidit homo ſermóni quem dixit ei Jeſus, & ibat. Jam autem * Eo deſcendente, † Servi occurrérunt ei, dicentes: Quia filius ejus víveret. ℣. Nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. * Eo. Glória Patri. †. Servi. *Joan.* 4. *Eccli.* 2.

Ad Benedictus. *Ant* 3. a. Dixérunt ſervi: Quia herì horâ ſéptimâ relíquit eum febris. Cognóvit ergo pater quia illa hora erat in qua dixit ei Jeſus: Fílius tuus vivit. *Joan.* 4.

Oratio.

Largíre, quæſumus, Dómine, fidélibus tuis indulgéntiam placátus, & pacem; ut páriter ab ómnibus mundéntur offenſis, & ſecúrâ tibi mente deſérviant; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte, &c.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Crédidit régulus, & domus ejus tota. Hoc ſecundum ſignum fecit Jeſus, cùm veniſſet à Judæa in Galilæam. *Joan.* 4.

FERIA SECUNDA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

Fili hóminis, mitto ego te ad filios Iſrael, ad gentes apoſtatrices quæ receſſérunt à me: ipſi & patres eórum prævaricáti ſunt pactum meum usque ad diem hanc. Et filii durâ fácie & indomábili corde ſunt, ad quos ego mitto te; & dices ad eos: Hæc dicit Dóminus Deus: Si fortè vel ipſi áudiant, & ſi fortè quiescant, quóniã domus exáſperans eſt; & ſcient quia Prophéta fúerit in médio eórum. Tu ergo, fili hóminis, ne tímeas eos, neque ſermónes eórum métuas; quóniam incréduli & ſubverſóres ſunt tecum, & cum ſcorpiónibus hábitas. Verba eórum ne tímeas, & vultus eórum ne formídes; quia domus exáſperans eſt. Loquéris ergo verba mea ad eos, ſi fortè áudiant, & quiescant, quóniam irritatóres ſunt.

℞. Fili hóminis. 238.

Lectio ij. Cap. 3.

Et dixit ad me: Fili hóminis, vade ad domum Iſrael, & loquéris verba mea ad eos. Non enim ad populum profundi ſermónis & ignótæ linguæ, tu mittéris ad domum Iſrael; neque ad pópulos multos profundi ſermónis, & ignótæ linguæ, quorum non poſſis audíre ſermónes: & ſi ad illos mitteréris, ipſi audírent te. Domus autem Iſrael nolunt audíre te, quia nolunt audíre me: omnis quippe domus Iſrael attrítâ fronte eſt & duro corde. Ecce dedi fáciem tuam valentiórem faciébus eórum, & frontem tuam duriórem frontíbus eórum. Ut adamantem & ut ſílicem dedi fáciem tuam: ne tímeas eos, neque métuas à

fácie

fácie eórum; quia domus exáſperans eſt.

℟. Ecce. 238.

Lectio iij.

FIli hóminis, ſpeculatórem dedi te dómui Iſrael; & áudies de ore meo verbum, & annuntiábis eis ex me. Si dicente me ad ímpium, Morte moriéris, non annuntiáveris ei, neque locútus fúeris ut avertátur à via ſua ímpia, & vivat; ipſe ímpius in iniquitáte ſua moriétur, ſánguinem autem ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris ímpio, & ille non fúerit converſus ab impietáte ſua & à via ſua ímpia; ipſe quidem in iniquitáte ſua moriétur, tu autem ánimam tuam liberaſti. Sed & ſi converſus juſtus à juſtítia ſua fúerit, & fécerit iniquitátem, ponam offendículum coram eo; ipſe moriétur, quia non annuntiaſti ei: in peccáto ſuo moriétur, & non erunt in memória juſtítiæ ejus quas fecit; ſánguinem verò ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris juſto ut non peccet juſtus, & ille non peccáverit, vivens vivet, quia annuntiaſti ei; & tu ánimam tuam liberaſti.

℟. Vivo ego. 238.

FERIA TERTIA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 9.

GLória Dómini Iſrael aſſumpta eſt de Cherub, quæ erat ſuper eum ad limen domûs: & vocávit virum qui indútus erat líneis, & atramentárium ſcriptóris habébat in lumbis ſuis. Et dixit Dóminus ad eum: Tranſi per médiam civitátem in médio Jerúſalem, & ſigna Thau ſuper frontes virórum geméntium & doléntium ſuper cunctis abominatiónibus quæ fiunt in médio ejus. Et illis dixit, audiente me: Tranſite per civitátem ſequentes eum, & percútite: non parcat óculus veſter, neque miſereámini. Senem, adoleſcéntulum, & vírginem, párvulum, & mulíeres interfícite usque ad interneciónem; omnem autem ſuper quem vidéritis Thau, ne occidátis, & à ſanctuário meo incípite. Cœpérunt ergo à viris ſenióribus qui erant ante fáciem domûs. Et dixit ad eos: Contamináte domum, & impléte átria interfectis: egredímini. Et egreſſi ſunt, & percutiébant eos qui erant in civitáte.

℟. Suscitábo. 239.

Lectio ij. Cap. 13.

ET factus eſt ſermo Dómini ad me, dicens: Fili hóminis, vaticináre ad prophétas Iſrael, qui prophétant; & dices prophetántibus de corde ſuo: Audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus Deus: Væ prophétis inſipiéntibus, qui ſequuntur ſpíritum ſuum, & nihil vident. Quaſi vulpes in deſertis, prophétæ tui, Iſrael, erant. Non aſcendiſtis ex adverſo, neque oppoſuiſtis murum pro domo Iſrael, ut ſtarétis in prælio in die Dómini. Vident vana, & divínant mendácium, dicentes: Ait Dóminus, cùm Dó-

minus non míſerit eos : & perſeveravérunt confirmáre ſermónem. Nunquid non viſiónem caſſam vidiſtis, & divinatiónem mendácem locúti eſtis? Et dícitis : Ait Dóminus, cùm ego non ſim locútus.

℟. Liberábo. 240.

Lectio iij.

PRoptéreà hæc dicit Dóminus Deus : Quia locúti eſtis vana, & vidiſtis mendácium : ídeò ecce ego ad vos, dicit Dóminus Deus. Et erit manus mea ſuper prophétas, qui vident vana & divínant mendácium : in conſílio pópuli mei non erunt, & in ſcriptúra domûs Iſrael non ſcribentur, nec in terram Iſrael ingredientur ; & ſciétis quia ego Dóminus Deus. Eò quòd decéperint pópulum meum, dicentes : Pax, & non eſt pax : & ipſe ædificábat paríetem, illi autem liniébant eum luto absque páleis. Dic ad eos qui liniunt absque temperatúra, quòd caſúrus ſit : erit enim imber inundans, & dabo lápides prægrandes déſuper irruentes, & ventum procellæ diſſipantem.

℟. Congregábo. 240.

FERIA QUARTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 13.

HÆc dicit Dóminus Deus : Væ quæ conſuunt pulvillos ſub omni cúbito manûs, & fáciunt cervicália ſub cápite univerſæ ætátis ad capiendas ánimas : & cùm cáperent ánimas pópuli mei, vivificábant ánimas eórũ. Et violábant me ad pópulum meum, propter pugillum hórdei & fragmen panis, ut interfícerent ánimas quæ non moriuntur, & vivificárent ánimas quæ non vivunt, mentientes pópulo meo credenti mendáciis. Propter hoc, hæc dicit Dóminus Deus : Ecce ego ad pulvillos veſtros quibus vos cápitis ánimas volantes, & dirumpam eos de bráchiis veſtris ; & dimittam ánimas quas vos cápitis, ánimas ad volandum. Et dirumpam cervicália veſtra, & liberábo pópulum meum de manu veſtra, neque erunt ultrà in mánibus veſtris ad prædandum ; & ſciétis quia ego Dóminus.

℟. Fili hóminis. 238.

Lectio ij. Cap. 14.

HÆc dicit Dóminus Deus : Homo, homo de domo Iſrael, qui poſúerit immundítias ſuas in corde ſuo, & ſcándalum iniquitátis ſuæ ſtatúerit contra fáciem ſuam, & vénerit ad prophétam intérrogans per eum me ; ego Dóminus reſpondébo ei in multitúdine immundítiárum ſuárum, ut capiátur domus Iſrael in corde ſuo, quo receſſérunt à me in cunctis idólis ſuis. Proptéreà dic ad domum Iſrael : Hæc dicit Dóminus Deus : Convertímini, & recédite ab idólis veſtris, & ab univerſis contaminatiónibus veſtris avértite fácies veſtras. Quia homo, homo de domo Iſrael, & de proſélytis quicumque ádvena fúerit in Iſrael, ſi alienátus fúerit à me, & poſúerit idóla ſua in corde ſuo, & ſcándalum iniquitátis ſuæ ſtatúerit contra

faciem ſuam, & vénerit ad prophétam, ut intérroget per eum me; ego Dóminus reſpondébo ei per me.

℟. Ecce. 238.

Lectio iij.

ET prophéta cùm erráverit, & locútus fúerit verbum, Ego Dóminus decépi prophétam illum, & extendam manum meam ſuper illum, & delébo eum de médio pópuli mei Iſrael. Et portábunt iniquitátem ſuam: juxta iniquitátem interrogantis, ſic iníquitas prophétæ erit; ut non erret ultrà domus Iſrael à me, neque polluátur in univerſis prævaricatiónibus ſuis, ſed ſint mihi in pópulum, & ego ſim eis in Deum, ait Dóminus exercítuum. Et factus eſt ſermo Dómini ad me, dicens: Fili hóminis, terra cùm peccáverit mihi, ut prævaricétur prævaricans, extendam manũ meam ſuper eam, & cónteram virgam panis ejus, & immittam in eam famem, & interfíciam de ea hóminem & jumentum.

℟. Vivo ego. 238.

FERIA QUINTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 18.

ECce omnes ánimæ meæ ſunt; ut ánima patris, ita & ánima filii mea eſt: ánima quæ peccáverit, ipſa moriétur. Et vir ſi fúerit juſtus, & fécerit judícium & juſtítiam, in móntibus non coméderit, & óculos ſuos non leváverit ad idóla domûs Iſrael, & uxórem próximi ſui non violáverit, & ad mulierem menſtruátam non accéſſerit, & hóminem non contriſtáverit; pignus debitóri reddíderit, per vim nihil rapúerit; panem ſuum eſurienti déderit, & nudum operúerit veſtimento; ad uſúram non commodáverit, & ámpliùs non accéperit; ab iniquitáte avérterit manum ſuam, & judícium verum fécerit inter virum & virum; in præceptis meis ambuláverit, & judícia mea cuſtodíerit ut fáciat veritátem: hic juſtus eſt, vitâ vivet, ait Dóminus Deus.

℟. Suscitábo. 239.

Lectio ij.

QUòd ſi genúerit filium latrónem effundentem ſánguinem, & fécerit unum de iſtis; & hæc quidem ómnia non facientem, ſed in móntibus comedentem, & uxórem próximi ſui polluentem, egénum & páuperem contriſtantem, rapientem rapínas, pignus non reddentem, & ad idóla levantem óculos ſuos, abominatiónem facientem; ad uſúram dantem, & ámpliùs accipientem: numquid vivet? Non vivet: cùm univerſa hæc deteſtanda fécerit, morte moriétur; ſanguis ejus in ipſo erit. Quòd ſi genúerit filium, qui videns ómnia peccáta patris ſui, quæ fecit, timúerit; & non fécerit ſímile eis, ſuper montes non coméderit, & óculos ſuos non leváverit ad idóla domûs Iſrael, & uxórem próximi ſui non violáverit, & virum non contriſtáverit, pignus non retinúerit, & rapínam non rapúerit; panem

ſuum eſurienti déderit, & nudum operúerit veſtiménto, à páuperis injúriâ avérterit manum ſuam, uſúram & ſuperabundántiam non accéperit, judícia mea fécerit, in præceptis meis ambuláverit: hic non moriétur in iniquitáte patris ſui, ſed vitâ vivet.

℟. Liberábo. 240.

Lectio iij.

Anima quæ peccáverit, ipſa moriétur. Filius non portábit iniquitátem patris, & pater non portábit iniquitátem filii: juſtítia juſti ſuper eum erit, & impíetas impii erit ſuper eum. Si autem impius égerit pœniténtiam ab ómnibus peccátis ſuis quæ operátus eſt, & cuſtodíerit ómnia præcepta mea, & fécerit judícium & juſtítiam; vitâ vivet, & non moriétur. Omnium iniquitátum ejus quas operátus eſt, non recordábor: in juſtítia ſua quam operátus eſt, vivet. Numquid voluntátis meæ eſt mors ímpii, dicit Dóminus Deus; & non ut convertátur à viis ſuis, & vivat?

℟. Congregábo. 240.

FERIA SEXTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 33.

Dic ad domum Iſrael: Vivo ego, dicit Dóminus Deus, nolo mortem ímpii, ſed ut convertátur impius à via ſua, & vivat. Convertímini, convertímini à viis veſtris péſſimis: & quare moriémini, domus Iſrael? Tu ítaque, fili hóminis, dic ad filios pópuli tui: Juſtítia juſti non liberábit eum in quacumque die peccáverit; & impíetas impii non nocébit ei in quacumque die converſus fúerit ab impietáte ſua: & juſtus non póterit vivere in juſtítia ſua, in quacumque die peccáverit. Etiamſi dixero juſto quòd vitâ vivat, & confiſus in juſtítia ſua fécerit iniquitátem; omnes juſtítiæ ejus obliviónì tradentur, & in iniquitáte ſua quam operátus eſt, in ipſa moriétur. Si autem dixero impio: Morte moriéris; & égerit pœniténtiam à peccáto ſuo, fecerítque judícium & juſtítiam, & pignus reſtitúerit ille impius, rapinámque reddíderit, in mandátis vitæ ambuláverit, nec fécerit quidquam injuſtũ, vitâ vivet, & non moriétur.

℟. Fili hóminis. 238.

Lectio ij. Cap. 34.

Hæc dicit Dóminus Deus: Væ paſtóribus Iſrael qui paſcébant ſemetipſos: nonne greges à paſtóribus paſcuntur? Lac comedebátis; & lanis operiebámini, & quod craſſum erat occidebátis; gregem autem meum non paſcebátis. Quod infirmum fuit non conſolidaſtis, & quod ægrótum non ſanaſtis; quod confractum eſt non alligaſtis, & quod abjectum eſt non reduxiſtis, & quod períerat non quæſiſtis; ſed eum auſteritáte imperabátis eis, & cum poténtia. Et diſperſæ ſunt oves meæ, eò quòd non eſſet paſtor, & factæ ſunt in devoratiónem ómnium beſtiárum agri, & diſperſæ ſunt. Erravérunt greges mei in cunctis móntibus & in

univerſo colle excelſo, & ſuper omnem fáciem terræ diſperſi ſunt greges mei; & non erat qui requíreret: non erat, inquam, qui requíreret.

℟. Ecce, dicit Dóminus. 238.

Lectio iij.

PRoptéreà, paſtóres, audíte verbum Dómini: Vivo ego, dicit Dóminus Deus: quia pro eo quod facti ſunt greges mei in rapínam, & oves meæ in devoratiónem ómniũ beſtiárum agri, eò quòd non eſſet paſtor; neque enim quæſiérunt paſtóres mei gregem meum, ſed paſcébant paſtóres ſemetipſos, & greges meos non paſcébant: proptéreà, paſtóres, audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipſe ſuper paſtóres requíram gregem meum de manu eórum, & ceſſáre fáciam eos ut ultrà non paſcant gregem, nec paſcant ámpliùs paſtóres ſemetipſos; & liberábo gregem meum de ore eórum, & non erit ultrà eis in eſcam. Quia hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipſe requíram oves meas, & viſitábo eas. Sicut víſitat paſtor gregem ſuum in die, quando fúerit in médio óvium ſuárum diſſipatárum; ſic viſitábo oves meas, & liberábo eas de ómnibus locis in quibus diſperſæ fúerant in die nubis & calíginis.

℟. Vivo ego. 238.

SABBATO.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 34.

HÆc dicit Dóminus Deus ad vos: Ecce ego ipſe júdico inter pecus pingue & macilentum; pro eo quòd latéribus & húmeris impingebátis, & córnibus veſtris ventilabátis ómnia infirma pécora, donec diſpergerentur foràs: ſalvábo gregem meum, & non erit ultrà in rapínam; & judicábo inter pecus & pecus. Et ſuſcitábo ſuper eas paſtórem unum, qui paſcat eas, ſervum meum David: ipſe paſcet eas, & ipſe erit eis in paſtórem. Ego autem Dóminus ero eis in Deum, & ſervus meus David princeps in médio eórum: ego Dóminus locútus ſum.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 36.

PEperci nómini ſancto meo quod pollúerat domus Iſraël in géntibus, ad quas ingreſſi ſunt. Idcircò dices dómui Iſrael: Hæc dicit Dóminus Deus: Non propter vos ego fáciam, domus Iſrael, ſed propter nomen ſanctum meum quod polluiſtis in géntibus, ad quas intraſtis. Et ſanctificábo nomen meum magnum, quod pollútum eſt inter gentes, quod polluiſtis in médio eárum; ut ſciant gentes quia ego Dominus, ait Dóminus exercítuum, cùm ſanctificátus fúero in vobis coram eis. Tollam quippe vos de géntibus, & congregábo vos de univerſis terris, & addúcam vos in terram veſtram.

Lectio iij.

ET effundam ſuper vos aquam mundam, &

mundabímini ab ómnibus inquinamentis veſtris ; & ab univerſis idólis veſtris mundábo vos. Et dabo vobis cor novum, & ſpíritum novum ponam in médio veſtri : & áuferam cor lapídeum de carne veſtra, & dabo vobis cor cárneum. Et Spíritum meum ponam in médio veſtrî ; & fáciam ut in præceptis meis ambulétis, & judícia mea cuſtodiátis & operémini. Et habitábitis in terra quam dedi pátribus veſtris ; & éritis mihi in pópulum, & ego ero vobis in Deum. Et ſalvábo vos ex univerſis inquinamentis veſtris.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Anánias, & Azárias, & Míſael credentes, liberáti ſunt de flamma. Dániel in ſua ſimplicitáte liberátus eſt de ore leónum. 1. *Mach.* 2.

Oratio, ut infra ad Laudes.

DOMINICA XXI poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Daniélis Prophétæ.

Lectio j. Cap. 1.

ANno tértio regni Jóakim regis Juda, venit Nabuchodónoſor rex Babylónis in Jerúſalem, & obſédit eam ; & trádidit Dóminus in manu ejus Jóakim regem Juda, & partem vaſórum domûs Dei ; & asportávit ea in terram Sénnaar in domum dei ſui, & vaſa íntulit in domum theſauri dei ſui. Et ait rex Aſphenez, præpóſito eunuchórum, ut introdúceret de fíliis Iſrael, & de ſémine régio & tyrannórum, púeros in quibus nulla eſſet mácula, decóros formâ, & erudítos omni ſapiéntiâ, cautos ſciéntiâ, & doctos disciplínâ, & qui poſſent ſtare in palátio regis, ut docéret eos lítteras, & linguam Chaldæórum. Et conſtítuit eis rex annonam per ſíngulos dies de cibis ſuis, & de vino unde bibébat ipſe ; ut enutríti tribus annis, póſteà ſtarent in conſpectu regis. Fuérunt ergo inter eos de fíliis Juda, Dániel, Anánias, Míſael & Azárias. Et impóſuit eis præpóſitus eunuchórum nómina : Daniéli, Baltaſſar ; Ananíæ, Sidrach ; Miſaéli, Miſach ; & Azáriæ, Abdénago.

℟. Sit nomen Dómini benedíctum ; quia ſapiéntia & fortitúdo ejus ſunt. * Ipſe revélat abscóndita, & novit in ténebris conſtitúta ; & lux cum eo eſt. ℣. Dei ſapiéntiam quæ abscóndita eſt, nemo príncipum hujus ſéculi cognóvit ; nobis autem revelávit Deus. * Ipſe. *Dan.* 2. 1. *Cor.* 2.

Lectio ij.

PRopóſuit autem Dániel in corde ſuo, ne polluerétur de menſa regis, neque de vino potûs ejus ; & rogávit eunuchórum præpóſitum, ne contaminarétur. Dedit autem Deus Daniéli grátiam & miſericórdiam in conſpectu príncipis eunuchórum. Et ait princeps eunuchórum ad Daniélem : Timeo ego Dóminum meum regem, qui conſtituit

vobis cibum & potum ; qui, ſi víderit vultus veſtros macilentióres præ céteris adoleſcéntibus coævis veſtris, condemnábitis caput meum regi. Et dixit Dániel ad Málaſar, quem conſtitúerat princeps eunuchórum ſuper Daniélem, Ananíam, Miſaélem & Azáriam : Tenta nos, óbſecro, ſervos tuos diébus decem, & dentur nobis legúmina ad veſcendum, & aqua ad bibendum ; & contempláre vultus noſtros, & vultus puerórum qui veſcuntur cibo régio ; & ſicut víderis, fácies cum ſervis tuis. Qui, audíto ſermóne hujuſcémodi, tentávit eos diébus decem. Poſt dies autem decem, apparuérunt vultus eórum melióres & corpulentióres præ ómnibus púeris qui veſcebantur cibo régio.

℟. Fuérunt in palátio regis Babylónis de fíliis Juda, Dániel, Anánias, Miſael & Azárias. Et * Propóſuit Dániel in corde ſuo, ne pollueréetur de menſa regis, neque de vino potûs ejus. ℣. Qui ſecundùm carnem ſunt, quæ carnis ſunt, ſápiunt ; qui verò ſecundùm ſpíritum ſunt, quæ ſunt ſpíritûs, ſéntiunt. * Propóſuit. *Dan.* 1. *Rom.* 8.

Lectio iij.

PORrò Málaſar tollébat cibária & vinum potûs eórum ; dabatque eis legúmina. Púeris autem his dedit Deus ſciéntiam & disciplínam in omni libro & ſapiéntiâ ; Daniéli autem intelligéntiam ómnium viſiónum & ſomniórum. Complétis itaque diébus, poſt quos díxerat rex ut introducerentur ; introduxit eos præpóſitus eunuchórum in conſpectu Nabuchodónoſor. Cùmque eis locútus fuiſſet rex, non ſunt inventi tales de univerſis ut Dániel, Anánias, Miſael & Azárias ; & ſtetérunt in conſpectu regis : & omne verbum ſapiéntiæ & intellectûs, quod ſciſcitátus eſt ab eis rex, invénit in eis décuplum ſuper cunctos aríolos & magos qui erant in univerſo regno ejus. Fuit autem Dániel uſque ad annum primum Cyri regis.

℟. Apparuérunt vultus eórum melióres præ ómnibus púeris qui veſcebantur cibo régio. * Púeris his dedit Deus ſciéntiam & diſciplínam in omni libro & ſapiéntiâ ; Daniéli autem intelligéntiâ ómnium viſiónum. ℣. Alii quidem per Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ, álii ſermo ſciéntiæ ſecundùm eumdem Spíritum, álii interpretátio ſermónum. * Púeris. Glória Patri. * Púeris. *Dan.* 1. 1. *Cor.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Ambróſii Epiſcopi.

De Off. Miniſt. L. 2. *C.* 10 & 11.

Lectio iv.

DAniel ex captívis, regálium conſultórum árbiter factus, conſíliis ſuis emendávit præſéntia, annuntiávit futúra. Ex his enim quæ frequenter interpretátus oſténderat veri ſe eſſe annúntium, fides ei in ómnibus deferebátur. Quis Daniélis conſílium refúgeret, de quo

Deus ipſe dixit: Quis Daniéle ſapientior? Aut quómodò hómines de eórum dubitáre méntibus poſſent, quibus Deus tantam conferebat grátiam? Quàm purus Danielis ánimus, ut mulcéret bárbaros mores, mitigáret leónes! quæ in illo temperantia! quanta ánimi & córporis continéntia! Nec immérito mirábilis factus ómnibus, quando, quod vehementer admirantur hómines, regálibus fultus amicitiis, aurum non quærébat, nec delátum ſibi honórem pluris faciébat quàm fidem. Quinetiam periclitári malébat pro lege Dómini, quàm pro grátia hóminis inflecti.

℟. Loquens rex, ait Daniéli: * Verè Deus veſter Deus deórum eſt, & Dóminus regum, & revélans myſtéria; quóniam tu potuiſti aperíre ſacraméntum. ℣. Animális homo non pércipit ea quæ ſunt Spíritûs Dei; ſtultítia enim eſt illi, & non poteſt intellígere. * Verè. *Dan.* 2. 1. *Cor.* 2.

Lib. 3. de Spiritu ſancto. C. 6.

Lectio v.

PEr Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ. Dániel, niſi accepiſſet Dei Spíritum, numquam potuiſſet deprehéndere adultérium libídinis, mendácium fraudis. Nam cùm Suſánna presbyterórum conjuratiónibus appetíta, inflexam pópuli mentem vidéret contemplatióne ſeniórum; & ómnibus deſtitúta ſubsídiis, ſola inter hómines pudicítiæ ſuæ cónſcia Deum árbitrum precarétur: Exaudívit, inquit, Dñus vocem ejus, cùm ducerétur ut períret; & excitávit Dóminus ſpíritum ſanctum púeri adoleſcentis, cui nomen Dániel. Itaque ſecundùm accepti Spíritûs ſancti grátiam, vacillántia perfidórum teſtimónia deprehendit: neque enim ália niſi divínæ fuit operátio poteſtátis, ut eos vox ſua próderet, quorum latébat afféctus. Ac ne quis fortè exiſtimet, quia, dicente Scriptúrâ, Excitávit Deus ſpíritum ſanctum púeri adoleſcentis, ſpíritum in eo potest fuiſſe hóminis, non Spíritum ſanctum; legat in poſterióribus, & invéniet quia Spíritum ſanctum accépit Dániel, & ideò prophetávit. Dénique & rex eum prætulit, quia habébat grátiam ſpiritálem. Sic enim dicit: Tu autem, Dániel, potes; quia Spíritus ſanctus Dei in te eſt. Et infrà Scriptúra dicit: Et fuit Dániel præpóſitus illis; quóniam Spíritus erat ſúperans in eo.

℟. Exclamávit Suſánna, & dixit: Deus ætérne, qui abſconditórum es cógnitor, tu ſcis quóniam falſum teſtimónium tulérunt contra me; & ecce mórior. * Exaudívit autem Dóminus vocem ejus. ℣. Deus qui juſtíficat, quis eſt qui condémnet? * Exaudívit. *Dan.* 13. *Rom.* 8.

Sermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

In Ep. Joan. Tract. 8. C. 4. n. 7.

Lectio vj.

INténdite quid dicam. Homo, agnoſce eum qui ſupra te eſt, ut agnoſcant te quæ infra te ſunt. Ideò cùm

Dániel agnoviſſet ſupra ſe Deum, agnovérunt illum ſupra ſe leónes. Si autem non agnoſcis illum qui ſupra te eſt, ſuperiórem contemnis, ſúbderis inferióri. Proptéreà ſupérbia Ægyptiórum unde dómita eſt? De ranis & muſcis. Póterat Deus & leónes míttere; ſed áliquis magnus leóne terrendus eſt. Quantò illi erant ſuperbióres, tantò de rebus contemptibílibus & abjectis fracta eſt eórum cervix mala. Sed Daniélem agnovérunt leónes, quia ille ſúbditus Deo erat. Quid! Mártyres qui ad béſtias pugnavérunt, & ferárum mórſibus laceráti ſunt, non erant ſub Deo? Aut erant ſervi Dei tres viri, & non erant ſervi Dei Machabæi? Agnóvit ignis ſervos Dei tres viros, quos non uſſit, quorum nec veſtimenta corrúpit: & non agnóvit Machabæos? Agnóvit Machabæos: ſed opus erat quodam flagello, permittente Dómino, qui dixit in Scriptúra: Flagellat omnem fílium quem récipit. Viſibíliter quoſdam viſus eſt deſeruiſſe, quoſdam viſus eſt eripuiſſe. Ideò quoſdam erípuit, ne putes illum non potuiſſe erípere. Teſtimónium dedit, quia poteſt; ut ubi non facit, ſecretiórem intélligas voluntátem, non ſuſpicéris difficultátem.

℟. Benedictus Deus, qui miſit Angelum ſuum, & éruit ſervos ſuos qui credidérunt in eum: * Et † Tradidérunt córpora ſua, ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo. ℣. Per fidem obturavérunt ora leónum, extinxérunt ímpetum ignis, * Et tradidérunt. Glória. † Tradidérunt. *Dan.* 3. *Hebr.* 11.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

IN illo témpore; Dixit Jeſus: Aſſimilátum eſt regnum cœlórum hómini regi, qui vóluit ratiónem pónere cum ſervis ſuis. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 27. *in Geneſ.*

UT diſcámus parábolam hanc ob animárum noſtrárum ſalútem à Dómino adductam, audi quæ inferuntur: Sic & Pater veſter cœleſtis fáciet vobis, inquit, ſi non unuſquiſque fratri ſuo remiſéritis è córdibus veſtris delicta illórum. Magnum parábolæ lucrum, modò atténdere voluérimus. Quid enim tantum potérimus dimíttere, quantum nobis à Domino dimíttitur? Et nos quidem, ſi hoc voluérimus, conſervis remíttimus; ipſi verò à Dómino remiſſiónem accípimus. Et vide ut diligenter ſíngula ſunt dicta. Non enim dixit ſimplíciter, Si non dimiſéritis homínibus peccáta; ſed, Si non unuſquiſque fratri ſuo remiſéritis è córdibus veſtris delicta illórum. Adverte quómodò vult cor noſtrum in quiéte & tranquillitáte eſſe, & mentem noſtram à perturbatiónibus aliénam, affectionibuſque ómni-

bus liberam, plurimumque nos erga próximum dilectiónis ſtúdium declaráre.

℟. Procidens ſervus orábat dóminum : Patiéntiam habe in me. Miſertus dóminus débitum dimíſit ei. Egreſſus autem * Servus unum de conſervis ſuffocábat, dicens : Redde quod debes. ℣. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam ? * Servus. *Matth.* 18. *Eccli.* 28.

Lectio viij.

ALio quoque loco iterùm dicentem audíre licet : Si dimiſéritis homínibus delicta illórum, dimittet & vobis Pater veſter cœleſtis. Ne ígitur putémus, dum hoc fácimus, nos álteri gratificári, aut magnum quoddam beneficium apud illum depónere. Nam ipſi ſumus qui beneficio frúimur, & multùm lucri inde nobis conciliámus: ſicut étiam ſi hoc non fecérimus, omníno nihil eos lædere potérimus, nobis ipſis autem intolerábilem gehennæ pœnam parámus. Idcircò óbſecro ut cogitantes hæc, nunquam admittámus, ut eórum qui nos contriſtârunt vel áliàs offendérunt, injúriæ reminiscámur, vel inimíco ánimo erga illos afficiámur : ſed conſiderantes quanta hoc nobis áfferat beneficia, & quantam apud Dóminum fidúciam ; & ante ómnia, quòd reconciliári cum iis qui nos injúriâ affecére, peccatórum noſtrórum aſſúmptio quædam ſit : feſtinémus, & anhelémus ut parátum inde lucrum reputantes, tam officióſi in eos ſimus qui nos offendérunt, quàm ſumus in eos qui verè nobis benefáciunt. Nam ſi ſápimus, non ita nobis prodeſſe póterunt qui benévoli in nos ſunt, & demeréri cúpiunt ; ut iſtórum cultus & obſervátio divínum favórem nobis conciliábit, noſque ſárcinâ peccatórum levábit.

℟. Prócidens conſervus ejus, rogábat eum : Patiéntiam habe in me, & ómnia reddam tibi. Ille nóluit, ſed * Miſit eum in cárcerem, donec rédderet débitum. ℣. In hóminem ſímilem ſibi non habet miſericórdiam : quis exorábit pro delíctis illíus? * Miſit. *Matth.* 18. *Eccli.* 28.

Lectio ix.

COgita, óbſecro, dilecte, quanta ſit hujus virtútis magnitúdo, & diſce vel ex præmiis quæ propter illam univerſi Dóminus promiſit. Nam cùm dixiſſet : Dilígite inimícos veſtros, benedícite eis qui perſequuntur vos, oráte pro calumniántibus vos ; quia ſublimia ſunt præcepta, ſummumque vérticem tangéntia, inquit : Ut efficiámini ſímiles Patri veſtro qui in cœlis eſt ; quia ſolem ſuum oríri facit ſuper bonos & malos, & pluit ſuper juſtos & injuſtos. Vidiſti quantũ facultas fert humána, cui ſímilis ſiat qui non ſolùm non ulcíſcitur eum qui offendit, ſed & pro eo oráre ſtudet ? Ne ígitur negligéntiâ noſtrâ tálibus nos fraudémus bonis & præmiis, quæ omnem ſermónem tranſcendunt ; ſed

modis ómnibus boni hujus óperis nobis cura ſit, cogaturque & erudiátur mens, ut páreat Dei præceptis. Nam proptéreà hanc admonitiónem & ego nunc feci, & parábolam in médium átruli; & quanta ſit hujus boni óperis magnitúdo, & quantum inde lucrum nobis accreſcat, oſtendi; ut cùm adhuc tempus eſt, ſi quis ex vobis eſt qui álium hábeat ſibi infenſum, óperam det ut officióſè reconciliétur.

℟. Nolíte condemnáre, & non condemnabímini: * Dimíttite, & dimittémini; eâdem quippe menſúrâ quâ menſi fuéritis, remetiétur vobis. ℣. Qui vindicári vult, à Dómino invéniet vindíctam; & peccáta illíus ſervans ſervábit. * Dimíttite. Glória Patri. * Dimíttite. *Luc. 6. Eccli. 28.*

Ad Benedíctus. *Ant.* 8. G. Omne débitum dimíſi tibi, ſerve nequam, quóniam rogaſti me: nonne ergo opórtuit & te miſeréri conſervi tui, ſicut & ego tuî miſertus ſum? *Matth.* 18.

Oratio.

FAmíliam tuam, quæſumus, Dómine, contínuâ pietáte cuſtódi; ut à cunctis adverſitátibus, te protegente, ſit líbera, & in bonis áctibus tuo nómini ſit devóta; Per Dóminum noſtrum.

Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Irátus Dóminus trádidit ſervum tortóribus, quoadusque rédderet univerſum débitum: ſic & Pater cœleſtis fáciet vobis, ſi non remiſéritis unusquisque fratri ſuo de córdibus veſtris. *Matth.* 18.

FERIA SECUNDA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

IN anno ſecundo regni Nabuchodónoſor, vidit Nabuchodónoſor ſómnium, & contérritus eſt ſpíritus ejus, & ſómnium ejus fugit ab eo. Præcépit autem rex ut convocarentur aríoli, & magi, & maléfici, & Chaldæi, ut indicárent regi ſómnia ſua: qui cùm veniſſent, ſtetérunt coram rege. Et dixit ad eos rex: Vidi ſómnium, & mente confúſus ignóro quid víderim. Responderuntque Chaldæi regi Syríacè; Rex, in ſempiternū vive; dic ſómnium ſervis tuis, & interpretatiónem ejus indicábimus. Et reſpondens rex, ait Chaldæis: Sermo receſſit à me; niſi indicavéritis mihi ſómnium, & conjectúram ejus, períbitis vos, & domus veſtræ publicabuntur: ſi autem ſómnium & conjectúram ejus narravéritis, præmia, & dona, & honórem multum accipiétis à me.

℟. Sit nomen. 248.

Lectio ij.

REſpondentes ergo Chaldæi coram rege, dixérunt: Non eſt homo ſuper terram qui ſermónem tuum, rex, poſſit impléré; ſed neque regum quisquam magnus & potens verbum hujuscémodi ſciſcitátur ab omni aríolo, & mago, & Chaldæo: ſermo enim quem tu quæris, rex, gravis eſt; nec repeirétur quisquam qui índicet illum in

conſpectu regis, exceptis diis quorum non eſt cum homínibus converſátio. Quo audíto, rex in furóre & in ira magna præcépit ut períirent omnes ſapientes Babylónis. Et egreſsâ ſenténtiâ, ſapientes interficiebantur; quærebanturque Dániel & ſócii ejus, ut períirent. Tunc Dániel requisívit de lege atque senténtia ab Arioch príncipe milítiæ regis.

℟. Fuérunt. 249.

Lectio iij.

CUm ergo rem indicaſſet Arioch Daniéli, Dániel ingreſſus rogávit regem, ut tempus daret ſibi ad ſolutiónem indicandam regi. Et ingreſſus eſt domum ſuam: Ananiæque, & Miſaéli, & Azáriæ ſóciis ſuis indicávit negótium, ut quærerent miſericórdiam à fácie Dei cœli ſuper ſacramento iſto, & non períirent Dániel & ſócii ejus, cum céteris ſapiéntibus Babylónis. Tunc Daniéli miſtérium per viſiónem nocte revelátum eſt: & benedixit Dániel Deum cœli. Et locútus, ait: Sit nomen Dómini benedictum à ſéculo & usque in ſéculum; quia ſapiéntia & fortitúdo ejus ſunt, & ipſe mutat témpora & ætátes, transfert regna atque conſtítuit; dat ſapiéntiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus disciplínam. Ipſe revélat profúnda & abscóndita, & novit in ténebris conſtitúta; & lux cum eo eſt. Tibi, Deus patrum noſtrórum, confíteor, teque laudo; quia ſapiéntiam & fortitúdinem dediſti mihi: & nunc oſtendiſti mihi quæ rogávimus te, quia ſermonē regis aperuiſti nobis.

℟. Apparuérunt. 249.

FERIA TERTIA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

DAniel ingreſſus ad Arioch, quem conſtitúerat rex ut pérderet ſapientes Babylónis, ſic ei locútus eſt: Sapientes Babylónis ne perdas; intróduc me in conſpectu regis, & ſolutiónem regi narrábo. Tunc Arioch feſtínus introduxit Daniélem ad regem, & dixit ei: Invéni hóminem de filiis transmigratiónis Juda, qui ſolutiónem regi annúntiet. Respondit rex, & dixit Daniéli cujus nomen erat Baltaſſar: Putasne verè potes mihi indicáre ſómnium quod vidi, & interpretatiónem ejus? Et reſpondens Dániel coram rege, ait: Myſtérium quod rex intérrogat, ſapientes, magi, arióli & arúſpices néqueunt indicáre regi; ſed eſt Deus in cœlo revélans myſtéria, qui indicávit tibi, rex Nabuchodónoſor, quæ ventúra ſunt in noviſſimis tempóribus. ℟. Loquens. 250.

Lectio ij.

TU, rex, vidébas, & ecce quaſi ſtátua una grandis, ſtátua illa magna; & ſtatúrâ ſublímis ſtabat contra te, & intúitus ejus erat terríbilis. Hujus ſtátuæ caput ex auro óptimo erat; pectus autem & bráchia de argento: porrò venter & fémora ex ære; tíbiæ autem férreæ; pedum quædam pars erat férrea, quædam autem fíctilis. Vidébas ita,

donec abſciſſus eſt lapis de monte ſine mánibus, & percuſſit ſtátuam in pédibus ejus férreis & fictílibus, & comminuit eos. Tunc contríta ſunt páriter ferrum, teſta, æs, argentum, & aurum; & redacta quaſi in favillam æſtívæ áreæ, quæ rapta ſunt vento; nullusque locus inventus eſt eis: lapis autem qui percúſſerat ſtátuam, factus eſt mons magnus & implévit univerſam terram. Hoc eſt ſómnium.

℟. Exclamávit. 250.

Lectio iij.

INterpretatiónē quoque ejus dicémus coram te, rex. Tu rex regum es; & Deus cœli regnum, & fortitúdinem, & impérium, & glóriam dedit tibi: & ómnia in quibus hábitant filii hóminum, & béſtiæ agri; vólucres quoque cœli dedit in manu tua, & ſub ditióne tua univerſa conſtítuit: tu es ergo caput áureum. Et poſt te conſurget regnum áliud minus te, argénteum. Et regnum tértiū áliud, æreum, quod imperábit univerſæ terræ. Et regnum quartum erit velut ferrum; quómodò ferrum commínuit & domat ómnia, ſic commínuet & cónteret ómnia hæc. Porrò quia vidiſti pedum & digitórum partem teſtæ figuli, & partem férream; regnum diviſum erit, quod tamen de plantário ferri oriétur, ſecundùm quòd vidiſti ferrum miſtum teſtæ ex luto. Et dígitos pedum ex parte férreos, & ex parte fictiles: ex parte regnum erit ſólidum, & ex parte contrítum. Quòd autem vidiſti ferrum miſtum teſtæ ex luto, commiſcebuntur quidem humáno ſémine, ſed non adhærébunt ſibi, ſícuti ferrum miſcéri non poteſt teſtæ. In diébus autem regnórum illórum ſuſcitábit Deus cœli regnum quod in æternum non diſſipábitur; & regnum ejus álteri pópulo non tradétur: commínuet autem & conſúmet univerſa regna hæc; & ipſum ſtabit in æternum.

℟. Benedictus Deus, qui miſit. 251.

FERIA QUARTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 3.

NAbuchodónoſor rex fecit ſtátuam áuream, altitúdine cubitórum ſexaginta, latitúdine cubitórum ſex, & ſtátuit eam in campo Dura provínciæ Babylónis. Itaque Nabuchodónoſor rex miſit ad congregandos ſátrapas, magiſtrátus & júdices, duces & tyrannos, & præfectos, omneſque príncipes regiónum, ut convenírent ad dedicatiónem ſtátuæ quam eréxerat Nabuchodónoſor rex. Tunc congregáti ſunt ſátrapæ, magiſtrátus & júdices, duces & tyranni, & optimátes qui erant in poteſtátibus conſtitúti, & univerſi príncipes regiónum, ut convenírent ad dedicatiónem ſtátuæ quam eréxerat Nabuchodónoſor rex. Stabant autem in conſpectu ſtátuæ quam poſúerat Nabuchodónoſor rex; & præco clamábat valenter: Vobis dícitur pópulis, tríbubus & lin-

guis : In hora quâ audiéritis ſónitum tubæ, & fiſtulæ, & cítharæ, ſambúcæ, & pſaltérii, & ſymphóniæ, & univerſi géneris muſicórum, cadentes adoráte ſtátuam áuream quam conſtítuit Nabuchodónoſor rex. Si quis autem non proſtrátus adoráverit, eâdem horâ mittétur in fornácem ignis ardentis.

℟. Sit nomen Dómini Benedictum. 248.

Lectio ij.

STatimque in ipſo témpore accedentes viri Chaldæi, accuſavérunt Judæos, dixeruntque Nabuchodónoſor regi : Rex, in æternum vive ; tu, rex, poſuiſti decrétum, ut omnis homo qui audíerit ſónitum tubæ, fiſtulæ, & cítharæ, ſambúcæ, & pſaltérii, & ſymphóniæ, & univerſi géneris muſicórum, proſternat ſe, & adóret ſtátuam áuream ; ſi quis autem non prócidens adoráverit, mittátur in fornácem ignis ardentis. Sunt ergo viri Judæi quos conſtituiſti ſuper ópera regiónis Babylónis ; Sidrach, Miſach & Abdénago : viri iſti contempſérunt, rex, decrétum tuum ; deos tuos non colunt ; & ſtátuam áuream quam erexiſti, non adórant. Tunc Nabuchodónoſor in furóre & in ira præcépit ut adducerentur Sidrach, Miſach & Abdénago ; qui confeſtim adducti ſunt in conſpectu regis. Pronuntianſque Nabuchodónoſor rex, ait eis : Verène, Sidrach, Miſach & Abdénago, deos meos non cólitis ; & ſtátuam áuream quam conſtítui, non adorátis ?

℟. Fuérunt. 249.

Lectio iij.

RESpondentes Sidrach, Miſach & Abdénago, dixérunt regi Nabuchodónoſor : Non oportet nos de hac re reſpondére tibi ; ecce enim Deus noſter quem cólimus, poteſt erípere nos de camíno ignis ardentis, & de mánibus tuis, ô rex, liberáre. Quòd ſi nolúerit, notum ſit tibi, rex, quia deos tuos non cólimus ; & ſtátuam áuream quam erexiſti, non adorámus. Tunc Nabuchodónoſor replétus eſt furóre ; & aſpectus faciéi illíus immutátus eſt ſuper Sidrach, Miſach & Abdénago : & præcépit ut ſuccenderétur fornax ſéptuplùm quàm ſuccendi conſuéverat. Et viris fortiſſimis de exércitu ſuo juſſit, ut, ligátis pédibus Sidrach, Miſach & Abdénago, mítterent eos in fornácem ignis ardentis. Et confeſtim viri illi vincti cum braccis ſuis, & tiáris, & calceamentis, & véſtibus, miſſi ſunt in médium fornácis ignis ardentis ; nam júſſio regis urgébat : fornax autem ſuccenſa erat nimis. Porrò viros iſtos qui míſerant Sidrach, Miſach & Abdénago, interfécit flamma ignis. Viri autem hi tres, id eſt, Sidrach, Miſach & Abdénago, cecidérunt in médio camíno ignis ardentis, colligáti. Et ambulábant in médio flammæ, laudantes Deum, & benedicentes Dómino.

℟. Apparuérunt vultus eórum. 249.

FERIA QUINTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 3.

NAbuchodónoſor rex obſtúpuit, & ſurrexit própere, & ait optimátibus ſuis: Nonne tres viros míſimus in médium ignis compedítos? Qui respondentes regi, dixérunt: Verè, rex. Respondit, & ait: Ecce ego vídeo quátuor viros ſolútos, & ambulantes in médio ignis, & nihil corruptiónis in eis eſt; & ſpécies quarti símilis Fílio Dei. Tunc acceſſit Nabuchodónoſor ad óſtium fornácis ignis ardentis, & ait: Sidrach, Miſach & Abdénago, ſervi Dei excelſi, egredímini, & veníte. Statímque egreſſi ſunt Sidrach, Miſach & Abdénago de médio ignis. Et congregáti ſátrapæ, & magiſtrátus, & júdices, & potentes regis, contemplabantur viros illos, quóniam nihil poteſtátis habuiſſet ignis in corpóribus eórum, & capillus cápitis eórum non eſſet aduſtus, & sarábala eórum non fuiſſent immutáta, & odor ignis non tranſiſſet per eos.

℟. Loquens rex. 250.

Lectio ij.

ET erumpens Nabuchodónoſor, ait: Benedictus Deus eórum; Sidrach vidélicet, Miſach & Abdénago, qui miſit Angelum ſuum, & éruit ſervos ſuos qui credidérunt in eum: & verbum regis immutavérunt, & tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo. A me ergo póſitum eſt hoc decrétum: Ut omnis pópulus, tribus, & lingua, quæcumque locúta fúerit blasphémiam contra Deum Sidrach, Miſach & Abdénago, dispéreat, & domus ejus vaſtétur; neque enim eſt álius Deus qui poſſit ita ſalváre.

℟. Exclamávit. 250.

Lectio iij.

TUnc rex promóvit Sidrach, Miſach & Abdénago in província Babylónis. Nabuchodónoſor rex, ómnibus pópulis, géntibus & linguis, qui hábitant in univerſa terra: Pax vobis multiplicétur. Signa & mirabília fecit apud me Deus excelſus: plácuit ergo mihi prædicáre ſigna ejus, quia magna ſunt; & mirabília ejus, quia fórtia; & regnum ejus, regnum ſempiternum; & poteſtas ejus in generatiónem & generatiónem.

℟. Benedictus. 251.

FERIA SEXTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 4.

DAniel cujus nomen Baltaſſar, cœpit intrà ſemetipſum tácitus cogitáre quaſi unâ horâ, & cogitatiónes ejus conturbábant eum. Respondens autem rex, ait: Baltaſſar ſómnium & interpretátio ejus non conturbent te. Respondit Baltaſſar, & dixit: Dómine mi, ſómnium his qui te odérunt, & interpretátio ejus hóſtibus tuis ſit. Arborem quam vidiſti ſublímem atque robuſtam, cujus altitúdo pertingit ad cœlum, & aſpectus illíus in omnem terram, & rami ejus pulchérrimi, & fructus ejus nímius, &

eſca ómnium in ea ; ſubter eam habitantes béſtiæ agri , & in ramis ejus commorantes aves cœli : tu es rex qui magnificátus es, & invaluiſti ; & magnitúdo tua crevit, & pervénit usque ad cœlum ; & poteſtas tua in términos univerſæ terræ.

℟. Sit nomen. 248.

Lectio ij.

QUod autem vidit rex Vígilem & Sanctum descéndere de cœlo , & dícere : Succídite árborem , & diſſipáte illam ; áttamen germen radícum ejus in terra dimíttite. Et vinciátur ferro & ære in herbis foris , & rore cœli conſpergátur , & cum feris ſit pábulum ejus , donec ſeptem témpora mutentur ſuper eum : hæc eſt interpretátio ſenténtiæ Altíſſimi , quæ pervénit ſuper dóminum meum regem. Ejícient te ab homínibus , & cum béſtiis feriſque erit habitátio tua ; & fœnum ut bos cómedes , & rore cœli infundéris : ſeptem quoque témpora mutabuntur ſuper te , donec ſcias quòd dominétur Excelſus ſuper regnum hóminum ; & cuicumque volúerit , det illud.

℟. Fuérunt. 249.

Lectio iij.

QUod autem præcépit ut relinquerétur germen radícum ejus , id eſt , árboris : regnum tuum tibi manébit , poſtquàm cognóveris poteſtátem eſſe cœleſtem. Quamobrem , rex , consílium meum pláceat tibi ; & peccáta tua eleemóſynis rédime,& iniquitátes tuas miſericórdiis páuperum : fórſitan ignoscet delíctis tuis. Omnia hæc venérunt ſuper Nabuchodónoſor regem.

℟. Apparuérunt. 249.

S A B B A T O.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 5.

BAltaſſar rex fecit grande convívium optimátibus ſuis mille ; & unusquisque ſecundùm ſuam bibébat ætátem. Præcépit ergo jam temulentus, ut afferrentur vaſa áurea & argéntea , quæ asportáverat Nabuchodónoſor pater ejus de templo quod fuit in Jerúſalem , ut bíberent in eis rex & optimátes ejus , uxoresque ejus & concubínæ. Tunc alláta ſunt vaſa áurea & argéntea, quæ asportáverat de templo quod fúerat in Jerúſalem ; & bibérunt in eis rex , & optimátes ejus , uxóres & concubínæ illíus. Bibébant vinum, & laudábant deos ſuos áureos & argénteos, æreos, férreos, ligneosque & lapídeos. In eâdem horâ apparuérunt dígiti, quaſi manus hóminis ſcribentis contra candelábrum in ſuperfície parietis aulæ régiæ : & rex aſpiciébat artículos manûs ſcribentis. Tunc fácies regis commutáta eſt , & cogitatiónes ejus conturbábant eum, & compáges renum ejus ſolvebantur , & génua ejus ad ſe ínvicem collidebantur.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

IGitur introductus eſt Dániel coram rege. Ad quem præfátus rex ait : Tu es Dániel

de filiis captivitátis Judæ, quem adduxit pater meus rex de Judæa? Audívi de te quóniam ſpíritum deórum hábeas; & ſciéntia, intelligentiaque ac ſapiéntia amplióres inventæ ſunt in te. Et nunc introgreſſi ſunt in conſpectu meo ſapientes magi, ut ſcriptúram hanc légerent, & interpretatiónem ejus indicárent mihi; & nequivérunt ſenſum hujus ſermónis edícere. Porrò ego audívi de te, quòd poſſis obſcúra interpretári, & ligáta diſſólvere: ſi ergo vales ſcriptúram légere, & interpretatiónem ejus indicáre mihi, púrpurâ veſtiéris, & torquem áuream circa collum tuum habébis, & tértius in regno meo princeps eris. Ad quæ reſpondens Dániel, ait coram rege: Múnera tua ſint tibi, & dona domûs tuæ álteri da: ſcriptúram autem legam tibi, rex, & interpretatiónem ejus oſtendam tibi.

Lectio iij.

HÆc eſt autem ſcriptúra quæ digeſta eſt: Mane, Thecel, Phares. Et hæc eſt interpretátio ſermónis. Mane: Numerávit Deus regnum tuū, & complévit illud. Thecel: Appenſus es in ſtatéra, & inventus es minùs habens. Phares: Divíſum eſt regnū tuum, & datum eſt Medis & Perſis. Tunc, jubente rege, indútus eſt Dániel púrpurâ, & circúmdata eſt torques áurea collo ejus; & prædicátum eſt de eo quòd habéret poteſtátem tértius in regno ſuo. Eâdem nocte interfectus eſt Baltaſſar rex Chaldæus: & Daríus Medus ſucceſſit in regnum annos natus ſexaginta duos.

¶ *Si duæ tantùm ſuperſint hebdomadæ usque ad Adventum, (quod contingit quando Paſcha accidit* xxiv. *vel* xxv. *Aprilis) Ant.* Omnes habitatóres. *cum omnibus Lectionibus ſequentis hebdomadæ, quæ de Daniele ſunt, prætermittitur; & pro officio Dominicæ & hebdomadæ XXII. ponitur Officium Dominicæ & hebdomadæ XXIII. Sabbato verò hujus hebdomadæ fit de Pſalterio, & in eo ponitur pro iij. Lectione Homilia Dominicæ XXII. cum ſuo* ℞. *Ad Laudes verò ponitur Ant. ad* Benedictus. *& Oratio de eadem Dominica, quæ dicitur etiam ad omnes Horas usque ad Nonam incluſivè, niſi occurrat Feſtum Semiduplex aut ſuprà: quo caſu fit tantùm Commem. prædictæ Dom. per Homiliā in Noct. & in Laudibus per Ant. ad* Benedictus. *& Orationem.*]

Ad Magníficat. *Ant.* 5. a. Omnes habitatóres terræ apud Altíſſimum in níhilum reputáti ſunt; juxta voluntátem enim ſuam facit, & non eſt qui reſiſtat mánui ejus, & dicat ei: Quare feciſti? *Dan.* 4.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 6.

PLácuit Darío, & conſtítuit ſuper regnum ſátrapas centum viginti, ut eſſent in toto regno ſuo;

& ſuper eos príncipes tres, ex quibus Dániel unus erat; ut ſátrapæ illis rédderent ratiónem, & rex non ſuſtinéret moléſtiam. Igitur Dániel ſuperábat omnes príncipes & ſátrapas, quia Spíritus Dei ámplior erat in illo. Porrò rex cogitábat conſtitúere eum ſuper omne regnum; un . . príncipes & ſátrapæ quærébant occaſiónem ut inveníreut Daniéli ex látere regis; nullámque cauſam & ſuſpiciónem reperíre potuérunt, eò quòd fidélis eſſet, & omnis culpa & ſuſpício non inveniréttur in eo. Dixérunt ergo viri illi: Non inveniémus Daniéli huic áliquá occaſiónem, niſi fortè in lege Dei ſui.

℟. Sit nomen Dómini benedictum. 248.

Lectio ij.

TUnc príncipes & ſátrapæ ſurripuérunt regi, & ſic locúti ſunt ei: Dari rex, in ætérnum vive: conſílium iniérunt omnes príncipes regni tui, magiſtrátus & ſátrapæ, ſenatóres & júdices, ut decrétum imperatórium éxeat & edictum; ut omnis qui petíerit áliquam petitiónem à quocumque deo & hómine, uſque ad triginta dies, niſi à te, rex, mittátur in lacum leónum. Nunc ítaque, rex, confírma ſenténtiam, & ſcribe decrétum; ut non immutétur quod ſtatútum eſt à Medis & Perſis, nec prævaricári cuíquam líceat. Porrò rex Daríus propóſuit edictum, & ſtátuit. Quod cùm Dániel comperiſſet, id eſt, conſtitútam legem, ingreſſus eſt domum ſuam; & feneſtris apertis in cœnáculo ſuo contra Jeruſalem, tribus tempóribus in die flectébat génua ſua, & adorábat, confitebatúrque coram Deo ſuo, ſicut & antè fácere conſuéverat.

℟. Fuérunt. 249.

Le io iij.

VIri ergo illi curióſiùs inquiréntes, invenérunt Daniélem orantem & obſecrantem Deum ſuum. Et accedentes locúti ſunt regi ſuper edicto: Rex, numquid non conſtituiſti, ut omnis homo qui rogáret quemquam de diis & homínibus uſque ad dies triginta, niſi te, rex, mitterétur in lacum leónum? Ad quos reſpondens rex, ait: Verus eſt ſermo juxta decrétum Medórum atque Perſárum, quod prævaricári non licet. Tunc reſpondentes, dixérunt coram rege: Dániel de fíliis captivitátis Juda non curávit de lege tua & de edicto quod conſtituiſti; ſed tribus tempóribus per diem orat obſecratióne ſuâ. Quod verbum cùm audiſſet rex, ſatìs contriſtátus eſt; & pro Daniéle póſuit cor ut liberáret eum, & uſque ad occáſum ſolis laborábat ut erúeret illum.

℟. Apparuérunt. 249.

IN II. NOCTURNO.

De Expoſitióne ſancti Hierónymi Preſbyteri in Daniélem Prophétam. *C.* 9.

Lectio iv.

AFricánus in quinto Témporum volúmine, de ſeptuaginta hebdo-

mádibus hæc lócutus ad verbum eſt : Capítulum quod in Daniéle de ſeptuaginta hebdomádibus légimus, multa & mirabília cóntinet, quæ nunc longum eſt dicere : ergo, quod ad præſens opus pértinet, de tempóribus diſſerendum eſt, nullique dúbium quin de adventu Chriſti prædicátio ſit; qui poſt ſeptuaginta hebdómadas mundo appáruit, poſt quem conſummáta ſunt delicta, & finem accépit peccátum, & deléta eſt iníquitas, & annuntiáta juſtítia ſempiterna quæ legis juſtítiam vínceret; & impléta eſt víſio & prophetía, quia lex & prophétæ usque ad Baptiſtam Joannem; & unctus eſt Sanctus ſanctórum : quæ ómnia priusquàm Chriſtus humánum corpus aſſúmeret, ſperabantur magìs quàm tenebantur.

℟. Loquens rex. 250.

Lectio v.

DIcit autem ipſe Angelus, ſeptuaginta annórum hebdómadas, id eſt, annos quadringentos nonaginta, ab éxitu ſermónis, ut respondeátur, & ut ædificétur Jerúſalem, vicéſimum Artaxerxis regis Perſárum annum habére princípium. Nehémias quippe, hujus pincerna, ſicut in Esdræ libro légimus, rogávit regem, accepitque responſum ut ædificarétur Jerúſalem. Et iſte egreſſus eſt ſermo, qui extruendæ urbis & circumdandæ muris daret licéntiam; quæ usque ad illud tempus vicinárum géntium patébat incúrſibus; ſiquidem ad Cyri regis impérium, qui voléntibus reverti Jeroſólymam déderat poteſtátem, Jeſus póntifex, & Zoróbabel, & póſteà Esdras ſacerdos, & céteri qui cum eis proficiſci volúerant, templum & urbem & muros ejus ædificáre conáti ſunt, prohibéntibus in circúitu natiónibus, ne implerétur opus, quaſi hoc rex non juſſiſſet.

℟. Exclamávit. 250.

Lectio vj.

MAnſit ítaque imperfectum opus usque ad Nehémiam, & vicéſimum annum regis Artaxerxis : quo témpore, regni Perſárum centum & quíndecim anni fúerant evolúti; captivitátis autē Jerúſalem centéſimus octogéſimus & quintus annus erat : & tunc primùm Artaxerxes juſſit muros éxtrui Jerúſalē, cui óperi præfuit Nehémias; & ædificáta eſt platéa, & muri circúmdati; & ex illo témpore, ſi numeráre velis, ſeptuaginta annórum hebdómadas usque ad Chriſtum póteris inveníre.

℟. Benedictus. 251.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore; Abeuntes Phariſæi, consílium iniérunt ut cáperent Jeſum in ſermóne. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíscopi.

Expoſit. quarumd. Propoſit. Epiſt. ad Rom. Prop. 72.

CUm conſtémus ex ánima & córpore, & quámdiu in hac vita

temporáli ſumus, étiam rebus temporálibus ad ſubsídium degendæ hujus vitæ utámur; oportet nos ex ea parte quæ ad hanc vitam pértinet, ſúbditos eſſe poteſtátibus, id eſt, homínibus res humánas cum áliquo honóre adminiſtrántibus. Ex illa verò parte quâ crédimus Deo, & in regnū ejus vocámur, non nos oportet eſſe ſúbditos cuíquã hómini, idipſum in nobis evértere cupienti quod Deus ad vitam æternam donáre dignátus eſt. Si quis ergo putat, quóniam Chriſtiánus eſt, non ſibi eſſe vectígal reddendū, aut tribútum, aut non eſſe exhibendū honórem débitum eis quæ hæc curant poteſtátibus, magno in erróre verſátur. Item ſi quis ſic ſe putat eſſe ſubdendū, ut étiam in ſuam fidem habére poteſtátem arbitrétur eum, qui temporálibus adminiſtrandis áliquâ ſublimitáte præcellit, in majórē errórem lábitur. Sed modus iſte ſervandus eſt, quem Dóminus ipſe præſcríbit, ut reddámus Cæſari quæ Cæſaris ſunt, & Deo quæ Dei ſunt. Quanquã enim ad illud regnū vocémur, ubi nulla erit poteſtas hujúsmodi; in hoc tamen itínere dum ágimus, donec perveniámus ad illud ſéculum ubi fit evacuátio omnis principátûs & poteſtátis, conditiónem noſtram pro ipſo rerum humanárum órdine tolerémus, nihil ſimulátè faciéntes, & in eo ipſo non tam homínibus quàm Deo qui hæc jubet, obtemperantes.

℞. Príncipes Sacerdótum & Scribæ * Miſérunt inſidiatóres qui ſe juſtos ſimulárent, ut cáperent Jeſum in ſermóne, ut tráderent illum poteſtáti Præſidis. ℣. Consilia impiórū fraudulenta, verba impiórum inſidiantur ſánguini. * Miſérunt. *Luc.* 20. *Prov.* 12.

Serm. 31. *Enarr. in Pſ.* 118.

Lectio viij.

NUmquid Chriſtianórum Rex mílites ſuos prohíbuit impéndere & exhibére quæ debentur régibus terræ? Nonne tribútum de ore piſcis étiam ipſe perſolvit? Nonne præcurſor ejus milítibus regni hujus quid fácere debérent pro æterna ſalúte quæréntibus non ait: Cíngulum ſólvite, arma projícite, regem veſtrum deſérite, ut possítis Dómino militáre; ſed ait: Néminem concuſſéritis, nulli calúmniam fecéritis, ſuffíciat vobis ſtipéndium veſtrum? Nonne unus mílitum ejus, & dilectíſſimus comes ejus, commilitónibus ſuis, & quodámmodò Chriſti provinciálibus dixit: Omnis ánima poteſtátibus ſublimióribus ſúbdita ſit? Et paulò pòſt ait: Réddite ómnibus débita; cui tribútū, tribútum; cui vectígal, vectígal; cui timórem, timórem; cui honórem, honórem. Némini quidquam debeátis, niſi ut ínvicem diligátis. Nonne præcépit ut pro ipſis étiam régibus oráret Eccléſia?

℞. Mittunt quosdam ex Pharisæis & Herodiánis, qui * Dicunt ei: Magiſter, ſcimus quia in veritáte viam Dei doces: licet dari tribútum Cæſari, an non dábimus? ℣. Loquuntur

paceın cum próximo ſuo, mala autem in córdibus eórum. * Dicunt. *Marc.* 12. *Pſ.* 27. *Serm.* 62. *De verb. Evang. c.* 8.

Lectio ix.

NUmquid in ſupérbiam vos erigimus, aut dícimus vobis ut adverſùs poteſtátes ordinátas contemptóres ſitis? Non hoc dícimus. Non eſt poteſtas niſi à Deo: quæ autem ſunt, à Deo ordinátæ ſunt. Qui autem reſiſtit poteſtáti, Dei ordinatióni reſiſtit. Sed quid, ſi illud júbeat quod non debes fácere? Hîc ſanè contemne poteſtátem, timendo poteſtátem. Ipſos humanárum rerum gradus advértite. Si áliquid júſſerit Curátor, nonne faciendum eſt? Tamen ſi contra Procónſulem júbeat, non útique contemnis poteſtátem; ſed éligis majóri ſervíre. Nec hinc debet minor iraſci, ſi major prælátus eſt. Rurſum, ſi áliquid ipſe Proconſul júbeat, & áliud júbeat Imperátor; numquid dubitátur, iſto contempto, illi eſſe ſerviendum? Ergo ſi áliud Imperátor, & áliud Deus; quid judicátis? Solve tribútum, eſto mihi in obſéquium. Rectè; ſed non in idólio. In idólio próhibet. Quis próhibet? Major poteſtas. Da véniam: tu cárcerem, ille gehennã minátur. Hinc jam tibi aſſumenda eſt fides tua tanquam ſcutum, in quo poſſis ómnia ignita jácula inimíci extínguere.

℞. Abyſſum & cor hóminum inveſtigávit Deus; & in aſtútia eórum excogitávit. * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Cognitá Jeſus nequitiâ eórum, ait: Quid me tentátis, hypócritæ. * Non præterit. Glória. † Non abſcondit. *Eccli.* 42. *Matt.* 22.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Obtulérunt ei denárium. Et ait illis Jeſus: Cujus eſt imágo hæc, & ſuperſcríptio? Dicunt ei: Cæſaris. Tunc ait illis: Réddite ergo quæ ſunt Cæſaris, Cæſari; & quæ ſunt Dei, Deo. *Matth.* 22.

Oratio.

DEus, refúgium noſtrum & virtus, adeſto piis Eccléſiæ tuæ précibus, auctor ipſe pietátis: & præſta, ut quod fidéliter pétimus, efficáciter conſequámur; Per Dóminum noſtrum.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Non potuérunt verbum ejus reprehéndere coram plebe; & miráti in reſponſo ejus, tacuérunt. *Luc.* 20.

FERIA SECUNDA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 6.

VIri illi intelligentes regem, dixérunt ei: Scito, rex, quia lex Medórum atque Perſárum eſt, ut omne decrétum quod conſtitúerit rex, non líceat immutári. Tunc rex præcépit; & adduxérunt Daniélem, & miſérunt eum in lacum leónum. Dixitque rex Daniéli: Deus tuus quem colis ſemper, ipſe liberábit te. Allatusque eſt lapis unus, & póſitus eſt ſuper os laci; quem obſignávit rex ánnulo ſuo & ánnulo optimátum ſuórum, ne quid fieret

contra Daniélem. Et ábiit rex in domum ſuam, & dormívit incœnátus, cibíque non ſunt alláti coram eo; ínſuper & ſomnus receſſit ab eo.

℟. Sit nomen. 248.

Lectio ij.

TUnc rex primo dilúculo conſurgens, feſtínus ad lacum leónum perrexit; appropinquanſque lácui, Daniélem voce lacrymábili inclamávit, & affátus eſt eum; Dániel, ſerve Dei viventis, Deus tuus cui tu ſervis ſemper, putasne váluit te liberáre à leónibus? Et Dániel regi respondens, ait: Rex, in ætérnum vive: Deus meus miſit Angelum ſuum, & conclúſit ora leónum, & non nocuérunt mihi; quia coram eo juſtítia inventa eſt in me: ſed & coram te, rex, delictum non feci. Tunc vehementer rex gavíſus eſt ſuper eo, & Daniélem præcépit edúci de lacu: eductusque eſt Dániel de lacu, & nulla læſio inventa eſt in eo, quia crédidit Deo ſuo. Jubente autem rege, adducti ſunt viri illi qui accuſáverant Daniélem, & in lacum leónum miſſi ſunt ipſi, & filii, & uxóres eórum; & non pervenérunt usque ad pavimentum laci, donec arríperent eos leónes; & ómnia oſſa eórum comminuérunt.

℟. Fuérunt in palátio. 249.

Lectio iij.

TUnc Daríus rex ſcripſit univerſis pópulis, tríbubus, & linguis habitántibus in univerſa terra: Pax vobis multiplicétur. A me conſtitútum eſt decrétum, ut in univerſo império & regno meo tremiscant & páveant Deum Daniélis: ipſe eſt enim Deus vivens, & ætérnus in ſécula; & regnum ejus non diſſipábitur, & poteſtas ejus usque in ætérnum: ipſe liberátor atque ſalvátor, fáciens ſigna & mirabília in cœlo & in terra; qui liberávit Daniélem de lacu leónum. Porrò Dániel perſeverávit usque ad regnum Daríi, regnumque Cyri Perſæ.

℟. Apparuérunt vultus eórum. 249.

FERIA TERTIA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 7.

ANno primo Baltaſſar regis Babylónis, Dániel ſómnium vidit. Víſio autem cápitis ejus in cubíli ſuo: & ſómnium ſcribens, brevi ſermóne comprehendit; ſummatimque perſtringens, ait: Vidébam in viſióne mea, nocte; & ecce quátuor venti cœli pugnábant in mari magno. Et quátuor béſtiæ grandes ascendébant de mari, diverſæ inter ſe. Prima quaſi leæna, & alas habébat áquilæ: aſpiciébam, donec evulſæ ſunt alæ ejus, & ſubláta eſt de terra, & ſuper pedes quaſi homo ſtetit, & cor hóminis datum eſt ei. Et ecce béſtia ália símilis urſo in parte ſtetit: & tres órdines erant in ore ejus, & in déntibus ejus; & ſic dicébant ei: Surge, cómede carnes plúrimas. Poſt hæc aſpiciébam, & ecce ália quaſi pardus; & alas habébat quaſi avis quátuor ſuper ſe, & quá-

tuor cápita erant in béſtia ; & poteſtas data eſt ei. Poſt hæc aſpiciébam in viſióne noctis ; & ecce béſtia quarta terríbilis atque mirábilis, & fortis nimis.

℟. Loquens rex, ait Daniéli. 250.

Lectio ij.

ASpiciébam ergo in viſióne noctis : & ecce cum núbibus cœli quaſi Fílius hóminis veniébat, & usque ad Antíquum diérum pervénit ; & in conſpectu ejus obtulérunt eum. Et dedit ei poteſtátem, & honórem, & regnum ; & omnes pópuli, tribus & linguæ ipſi ſérvient : poteſtas ejus, poteſtas æterna, quæ non auferétur ; & regnum ejus, quod non corrumpétur. Hórruit ſpíritus meus : ego Dániel térritus ſum in his, & viſiónes cápitis mei conturbavérunt me. Acceſſi ad unum de aſſiſténtibus, & veritátē quærébam ab eo de ómnibus his. Qui dixit mihi interpretatiónem ſermónum, & dócuit me: Hæ quátuor béſtiæ magnæ quátuor ſunt regna quæ cónſurgent de terra. Suscípient autem regnum ſancti Dei Altíſſimi ; & obtinébunt regnum uſque in ſéculum, & ſéculum ſeculórum.

℟. Exclamávit Suſanna, & dixit. 250.

Lectio iij.

POſt hoc vólui diligenter díſcere de béſtia quarta, quæ erat diſſímilis valde ab ómnibus, & terríbilis nimis : dentes & ungues ejus férrei ; comedébat, & comminuébat, & réliqua pédibus ſuis conculcábat : & de córnibus decem quæ habébat in cápite, & de álio quod ortum fúerat, ante quod cecíderant tria córnua ; & de cornu illo quod habébat óculos & os loquens grándia, & majus erat céteris. Aſpiciébam, & ecce cornu illud faciébat bellum adversùs ſanctos, & prævalébat eis, donec venit Antíquus diérum, & judícium dedit ſanctis Excelſi ; & tempus advénit, & regnum obtinuérunt ſancti. Et ſic ait : Béſtia quarta regnum quartum erit in terra, quod majus erit ómnibus regnis, & devorábit univerſam terram, & conculcábit & comminuet eam. Porrò córnua decem ipſius regni decem reges erunt : & álius conſurget poſt eos, & ipſe poténtior erit prióribus, & tres reges humiliábit, & ſermónes contra Excelſum loquétur, & ſanctos Altíſſimi cónteret, & putábit quòd poſſit mutáre témpora & leges ; & tradentur in manu ejus usque ad tempus, & témpora, & dimídium témporis. Et judícium ſedébit ut auferátur poténtia, & conterátur, & dispéreat usque in finem.

℟. Benedictus Deus, qui miſit. 251.

FERIA QUARTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 8.

ANno tértio regni Baltaſſar regis, víſio appáruit mihi. Ego Dániel, poſt id quod víderam in princípio, vidi in viſióne mea,

cùm eſſem in Suſis caſtro quod eſt in Ælam regióne: vidi autem in viſióne eſſe me ſuper portam Ulaï. Et levávi óculos meos, & vidi: & ecce áries unus ſtabat ante palúdem, habens córnua excelſa, & unum excélſius áltero atque ſuccreſcens. Pótteà vidi arietem córnibus ventilantem contra occidentem, & contra aquilónem, & contra merídiem; & omnes béſtiæ non póterant resíſtere ei, neque liberári de manu ejus: fecitque ſecundùm voluntátem ſuam, & magnificátus eſt. Et ego intelligébam: ecce autem hircus caprárum veniébat ab occidente ſuper fáciem totíus terræ, & non tangébat terram: porrò hircus habébat cornu inſigne inter óculos ſuos.

℟. Sit nomen. 248.

Lectio ij.

Et audívi unum de ſanctis loquentem. Et dixit unus ſanctus álteri, néſcio cui loquenti: Usquequò víſio, & juge ſacrifícium, & peccátum deſolatiónis quæ facta eſt; & ſanctuárium, & fortitúdo conculcábitur? Et dixit ei: Usque ad véſperam & manè, dies duo míllia trecenti; & mundábitur ſanctuárium. Factum eſt autem, cùm vidérem ego Dániel viſiónem, & quærerem intelligéntiam, ecce ſtetit in conſpectu meo quaſi ſpécies viri. Et audívi vocem viri inter Ulaï; & clamávit, & ait: Gábriel, fac intellígere iſtum viſiónem. Et venit, & ſtetit juxta ubi ego ſtabam: cùmque veniſſet, pavens córrui in fáciem meam; & ait ad me: Intéllige, fili hóminis, quóniam in témpore finis complébitur víſio. Cùmque loquerétur ad me, collapſus ſum pronus in terram.

℟. Fuérunt in palátio regis. 249.

Lectio iij.

Et tétigit me, & ſtátuit me in gradu meo, dixitque mihi: Ego oſtendam tibi quæ futúra ſunt in noviſſimo maledictiónis; quóniam habet tempus finem ſuum. Aries quem vidiſti habére córnua, rex Medórum eſt atque Perſárum. Porrò hircus caprárum, rex Græcórum eſt; & cornu grande quod erat inter óculos ejus, ipſe eſt rex primus. Quòd autem fracto illo, ſurrexérunt quátuor pro eo; quátuor reges de gente ejus conſurgent, ſed non in fortitúdine ejus. Et poſt regnum eórum, cùm créverint iniquitátes, conſurget rex ímpudens fácie, & intélligens propoſitiónes. Et roborábitur fortitúdo ejus, ſed non in víribus ſuis; & ſupra quàm credi poteſt, univerſa vaſtábit, & proſperábitur, & fáciet; & interfíciet robuſtos, & pópulum ſanctórum ſecundùm voluntátem ſuam, & dirigétur dolus in manu ejus.

℟. Apparuérunt vultus eórum. 249.

FERIA QUINTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 9.

In anno primo Daríi fílii Aſſuéri, de ſémine Medórum, qui imperávit ſuper regnum Chaldæórum; anno

uno regni ejus, ego Dániel intellexi in libris númerum annórum, de quo factus eſt ſermo Dómini ad Jeremíam prophétam, ut complerentur deſolatiónis Jerúſalem ſeptuaginta anni. Et póſui fáciem meam ad Dóminum Deum meum rogáre & deprecári in jejúniis, ſacco & cínere. Et orávi Dóminum Deum meum, & confeſſus ſum, & dixi: Obſecro, Dómine Deus magne & terríbilis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus te, & cuſtodiéntibus mandáta tua: peccávimus, iniquitátem fécimus, ímpiè égimus, & recéſſimus, & declinávimus à mandátis tuis ac judíciis: non obedívimus ſervis tuis Prophétis qui locúti ſunt in nómine tuo régibus noſtris, princípibus noſtris, pátribus noſtris, omnique pópulo terræ.

℟. Loquens rex. 250.

Lectio ij.

ADhuc me loquente in oratióne, ecce vir Gábriel quem víderam in viſióne à princípio, citò volans tétigit me in témpore ſacrifícii veſpertíni. Et dócuit me, & locútus eſt mihi, dixitque: Dániel, nunc egreſſus ſum ut docérem te, & intellígeres. Ab exórdio precum tuárum egreſſus eſt ſermo; ego autem veni ut indicárem tibi, quia vir deſideriórum es: tu ergo animadverte ſermónem, & intéllige viſiónem. Septuaginta hebdómades abbreviátæ ſunt ſuper pópulum tuum & ſuper urbem ſanctam tuam, ut conſummétur prævaricátio, & finem accípiat peccátum, & deleátur iníquitas, & adducátur juſtítia ſempiterna, & impleátur víſio & prophetía, & ungátur Sanctus ſanctórum.

℟. Exclamávit. 250.

Lectio iij.

SCito ergo, & animadverte: Ab éxitu ſermónis, ut iterùm ædificétur Jerúſalem, usque ad Chriſtum ducem, hebdómades ſeptem, & hebdómades ſexaginta duæ erunt: & rurſum ædificábitur platéa, & muri in angúſtia témporum. Et poſt hebdómades ſexaginta duas occidétur Chriſtus; & non erit ejus pópulus, qui eum negatúrus eſt. Et civitátem & ſanctuárium diſſipábit pópulus cum duce ventúro: & finis ejus váſtitas, & poſt finem belli ſtatúta deſolátio. Confirmábit autem pactum multis hebdómadâ unâ: & in dimídio hebdómadis defíciet hóſtia & ſacrifícium: & erit in templo abominátio deſolatiónis; & usque ad conſummatiónem & finem perſeverábit deſolátio.

℟. Benedictus. 251.

FERIA SEXTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 10.

IN diébus illis, ego Dániel lugébam trium hebdomadárum diébus: panem deſiderábilem non comédi, & caro & vinum non introiérunt in os meum; ſed neque unguento unctus ſum, donec complerentur trium hebdomadárum dies. Die autem vigéſimâ & quartâ menſis primi eram juxta flúvium magnum:

qui eſt Tigris. Et levávi óculos meos, & vidi: & ecce vir unus veſtítus líneis, & renes ejus accincti auro obrizo: & corpus ejus quaſi chryſólithus, & fácies ejus velut ſpécies fúlguris, & óculi ejus ut lampas ardens; & bráchia ejus, & quæ deorſum ſunt uſque ad pedes, quaſi ſpécies æris candentis, & vox ſermónum ejus ut vox multitúdinis.

℟. Sit nomen. 248.

Lectio ij. Cap. 12.

ET ecce quaſi duo álii ſtabant; unus hinc ſuper ripam flúminis, & álius inde ex áltera ripa flúminis. Et dixi viro qui erat indútus líneis, qui ſtabat ſuper aquas flúminis: Uſquequò finis horum mirabílium? Et audívi virum qui indútus erat líneis, qui ſtabat ſuper aquas flúminis, cùm elevaſſet déxteram & ſiniſtram ſuam in cœlum, & juraſſet per viventem in æternum, quia in tempus, & témpora, & dimídium témporis; & cùm compléta fúerit diſpérſio manûs pópuli ſancti, complebuntur univerſa hæc. Et ego audivi, & non intellexi.

℟. Fuérunt. 249.

Lectio iij.

ET dixi: Dómine mi, quid erit poſt hæc? Et ait: Vade, Dániel, quia clauſi ſunt ſignatique ſermónes uſque ad præfinítum tempus. Eligentur, & dealbabuntur, & quaſi ignis probabuntur multi: & ímpiè agent ímpii, neque intélligent omnes ímpii; porrò docti intélligent. Et à témpore cùm ablátum fúerit juge ſacrifícium, & póſita fúerit abominátio in deſolatiónem, dies mille ducenti nonaginta. Beátus qui expectat & pervénit uſque ad dies mille trecentos triginta quinque. Tu autem vade ad præfinítum, & requieſces, & ſtabis in ſorte tua in finem diérum.

℟. Apparuérunt. 249.

SABBATO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 13 & 14.

REx Aſtyages appóſitus eſt ad patres ſuos; & ſuſcépit Cyrus Perſes regnum ejus. Erat autem Dániel convíva regis, & honorátus ſuper omnes amícos ejus. Erat quoque idólum apud Babylónios, nómine Bel: & impendebantur in eo per dies ſingulos ſímilæ ártabæ duódecim, & oves quadraginta, vinique ámphoræ ſex. Rex quoque colébat eum, & ibat per ſíngulos dies adoráre eum: porrò Dániel adorábat Deum ſuum. Dixitque ei rex: Quare non adóras Bel? Qui reſpondens, ait ei: Quia non colo idóla manufacta, ſed viventē Deum qui creávit cœlum & terram, & habet poteſtátē omnis carnis. Et dixit rex ad eum: Non vidétur tibi eſſe Bel vivens deus? an non vides quanta cómedat & bibat quotídie? Et ait Dániel arrídens: Ne erres, rex; iſte enim intrínſecùs lúteus eſt, & fórinſecùs æreus, neque cómedit aliquando.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínica XXI.*]

Lectio ij.

ET irátus rex vocávit ſacerdótes ejus, & ait eis: Niſi dixéritis mihi quis eſt qui cómedat impenſas has, moriémini: ſi autem oſtendéritis quóniam Bel cómedat hæc, moriétur Dániel, quia blasphemávit in Bel. Et dixit Dániel regi: Fiat juxta verbum tuum. Erant autem ſacerdótes Bel ſeptuaginta, exceptis uxóribus, & párvulis, & filiis. Et venit rex cum Daniéle in templum Bel. Et dixérunt ſacerdótes Bel: Ecce nos egrédimur foràs; & tu, rex, pone escas, & vinum miſce, & claude óſtium, & ſigna ánnulo tuo; & cùm ingreſſus fúeris manè, niſi invéneris ómnia comeſta à Bel, morte moriémur, vel Dániel qui mentítus eſt adversùm nos. Contemnébant autem, quia féceránt ſub menſa abscónditum intróitum; & per illum ingrediebantur ſemper, & devorábant ea. Factum eſt ígitur, poſtquàm egreſſi ſunt illi, rex póſuit cibos ante Bel. Præcepit Dániel púeris ſuis; & attulérunt cínerem, & cribrávit per totum templum coram rege: & egreſſi clauſérunt óſtium; & ſignantes ánnulo regis, abiérunt.

Lectio iij.

SAcerdótes autem ingreſſi ſunt nocte juxta conſuetúdinem ſuam, & uxóres, & filii eórum; & comedérunt ómnia, & bibérunt. Surrexit autem rex primo dilúculo, & Dániel cum eo. Et ait rex: Salva-ne ſunt ſignácula, Dániel? Qui respondit: Salva, rex. Statimque cùm aperuiſſet óſtium, intúitus rex menſam, exclamávit voce magnâ: Magnus es, Bel; & non eſt apud te dolus quisquam. Et riſit Dániel, & ténuit regem ne ingrederétur intrò; & dixit: Ecce pavimentum, animadverte cujus veſtígia ſint hæc. Et dixit rex: Vídeo veſtígia virórum, & mulíerum, & infántium. Et irátus eſt rex. Tunc apprehendit ſacerdótes, & uxóres, & filios eórum: & oſtendérunt ei abscóndita oſtíola per quæ ingrediebantur, & conſumébant quæ erant ſuper menſam. Occídit ergo illos rex, & trádidit Bel in poteſtátem Daniélis, qui ſubvertit eum, & templum ejus.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Duódecim Prophetárum oſſa pullulent de loco ſuo; nam corroboravérunt Jacob, & redemérunt ſe in fide virtútis. *Eccli:* 49.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXIII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Oſée Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum eſt ad Oſée filium Beéri, in diébus Ozíæ, Jóathan, Achaz, Ezechíæ regum Juda, & in diébus Jeróboam filii Joas regis Iſrael. Princípium loquendi Dómino in Oſée. Et dixit Dóminus ad Oſée: Vade, ſume tibi uxórem fornicatiónum; & fac tibi filios fornicatiónum; quia fórnicans for-

nicábitur terra à Dómino. Et ábiit, & accépit Gòmer filiam Debélaim: & concépit, & péperit ei filium. Et dixit Dóminus ad eum: Voca nomen ejus, Jézrahel; quóniam adhuc módicum, & viſitábo ſánguinem Jézrahel ſuper domum Jehu, & quiéſcere fáciam regnum domûs Iſrael. Et in illa die cónteram arcum Iſrael in valle Jézrahel.

℟. Dómui Juda miſerébor, & * Salvábo eos in Dómino Deo ſuo; & non ſalvábo eos in arcu & gládio, & in bello, & in equis, & in equítibus. ℣. Non volentis, neque currentis, ſed miſerentis eſt Dei. * Salvábo eos in Dómino. *Oſ.* 1. *Rom.* 9.

Lectio ij.

ET concépit adhuc, & péperit filiam. Et dixit ei: Voca nomen ejus, Absque miſericórdia; quia non addam ultrà miſeréri dómui Iſrael, ſed oblivióne obliviſcar eórum. Et dómui Juda miſerébor, & ſalvábo eos in Dómino Deo ſuo; & non ſalvábo eos in arcu & gládio, & in bello, & in equis, & in equítibus. Et ablactávit eam quæ erat Absque miſericórdia. Et concépit, & péperit filium. Et dixit: Voca nomen ejus, Non pópulus meus; quia vos non pópulus meus; & ego non ero veſter. Et erit númerus filiórum Iſrael quaſi aréna maris, quæ ſine menſúra eſt, & non numerábitur. Et erit in loco ubi dicétur eis, Non pópulus meus vos; dicétur eis, Filii Dei viventis. Et congregabuntur filii Juda, & filii Iſrael páriter: & ponent ſibimet caput unum, & aſcendent de terra; quia magnus dies Jézrahel.

℟. Dicit Dóminus: Miſerébor ejus quæ fuit Absque miſericórdia, & * Dicam Non pópulo meo: Pópulus meus es tu; & ipſe dicet: Deus meus es tu. ℣. Ut oſténderet Deus divítias glóriæ ſuæ in vaſa miſericórdiæ quæ præparávit, vocávit nos non ſolùm ex Judæis, ſed étiam ex géntibus, ſicut in Oſée dicit; * Dicam. *Oſ.* 2. *Rom.* 9.

Lectio iij. Cap. 2.

DIcite frátribus veſtris: Pópulus meus; & ſorórí veſtræ: Miſericórdiam conſecúta. Judicáte matrem veſtram, judicáte; quóniam ipſa non uxor mea, & ego non vir ejus. Auferat fornicatiónes ſuas à fácie ſua, & adultéria ſua de médio úberum ſuórum; ne fortè expóliem eam nudam, & ſtátuam eam ſecundùm diē nativitátis ſuæ; & ponam eam quaſi ſolitúdinem, & ſtátuam eam velut terram ínviam, & interficiam eam ſiti. Et filiórum illíus non miſerébor, quóniam filii fornicatiónum ſunt; quia fornicáta eſt mater eórum, confúſa eſt quæ concépit eos; quia dixit: Vadam poſt amatóres meos, qui dant panes mihi & aquas meas, lanam meam & linum meum, óleum meum, & potum meum. Propter hoc ecce ego ſépiam viam tuam ſpinis, & ſépiam eam macériâ, & ſémitas ſuas non invéniet. Et ſequétur ama-

tóres ſuos, & non apprehendet eos; & quæret eos, & non invéniet, & dicet: Vadam, & revertar ad virum meum priórem; quia bene mihi erat tunc magis quàm nunc.

℟. Dies multos ſedébunt filii Iſrael ſine rege, ſine ſacrifício, & ſine altári: & poſt hæc reverténtur, * Et quærent Dóminum Deum ſuum; & † Pavébunt ad Dóminum, & ad bonum ejus. ℣. Propter incredulitátem fracti ſunt rami: ſed & illi ſi non permánſerint in incredulitáte, inſerentur; potens eſt enim Deus íterùm inſérere illos.* Et. Glória Patri. † Pavébunt. *Oſ.* 3. *Rom.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epiſcopi, de Civitáte Dei.

Lib. 18. *C.* 27.

Lectio iv.

IN cápite libri Oſée prophétæ, qui primus in duódecim pónitur, ita ſcriptum eſt: Verbum Dómini quod factum eſt ad Oſée in diébus Ozíæ, & Jóathan, & Achaz, & Ezechíæ, regum Juda. Amos quoque diébus regis Ozíæ prophetaſſe ſe ſcribit. Michæas étiam éadem ſuæ prophetíæ commémorat témpora poſt dies Ozíæ; nam tres qui ſequuntur, reges nóminat, quos & Oſée nominávit, Jóathan, & Achaz, & Ezechíam. His adjúngitur Jonas, eódem Oziâ rege regnante; & Joel, cùm jam regnáret Jóathan, qui ſucceſſit Ozíæ. Ac per ea témpora iſti velut fontes prophetíæ páriter erupérunt, quando regnum defécit Aſſyrium, cœpitque Románum: ut ſcilicet quemádmodùm regni Aſſyriórum primo témpore éxtitit Abraham, cui promiſſiónes apertíſſimè fierent in ejus sémine benedictiónis ómnium géntium; ita occidentális Babylónis exórdio, quâ fúerat Chriſtus imperante ventúrus, in quo impleréntur illa promiſſa, orácula Prophetárum, non ſolùm loquéntium, verùm étiam ſcribéntium, in tantæ rei futúræ teſtimónium ſolverentur.

℟. Conteſtátus es, Dómine, in ſpíritu tuo per manum Prophetárum tuórum; & non audiérunt. * Et tradidiſti eos in manu populórum: in miſericórdiis autem tuis plúrimis non feciſti eos in conſumptiónem; quóniam Deus miſeratiónū & clemens es tu. ℣. Occidérunt Prophétas, & nos perſécuti ſunt; ut impleant peccáta ſua ſemper: pervénit enim ira Dei ſuper illos usque in finem. * Et 2. *Eſdr.* 9. 1. *Theſſ.* 2.

Lectio v. Cap. 28 & 30.

OSée ígitur prophéta, quantò profúndiùs quidem lóquitur, tantò operóſiùs penetrátur. Sed áliquid inde ſumendum eſt, & hîc ex noſtra promiſſióne ponendum. Et erit, inquit, in loco quò dictum eſt eis, Non pópulus meus vos, vocabuntur & ipſi filii Dei vivi. Hoc teſtimónium prophéticum de vocatióne pópuli géntium, qui priùs non pertinébat ad Deum, étiam Apóſtoli intellexérunt.

Amos quoque de rebus tálibus ſic prophétat : Præpara, inquit, te, ut invoces Deum tuum, Iſrael; quia ecce ego firmans tonitruum, & creans ſpíritum, & annúntians in homínibus Chriſtum ſuum. Michæas prophéta Chriſtum in figúra ponens cujuſdam magni montis, hæc lóquitur: Erit in noviſſimis diébus maniféſtus mons Dómini parátus ſuper vértices móntium. Prædícens iſte Prophéta & locum in quo natus eſt Chriſtus: Et tu, inquit, Béthleem domus Ephrata, nequáquam mínima es, ut ſis in míllibus Juda: ex te mihi pródiet, ut ſit in príncipem Iſrael; & egreſſus ejus ab inítio, & ex diébus æternitátis.

℟. Quid eſt, Iſrael, quòd in terra inimicórum es? Inveteráſti in terra aliéna: * Dereliquiſti fontem ſapiéntiæ; nam ſi in via Dei ambulaſſes, habitaſſes útique in pace ſempitérna. ℣. Tu Judæus qui in lege gloriáris, per prævaricatiónem legis Deum inhonóras. * Dereliquiſti. *Baruch.* 3. *Rom.* 2.

Lectio vj. Cap. 30 & 31.

JOnas autem prophéta, non tam ſermóne Chriſtum, quàm ſuâ quâdam paſſióne prophetávit; profectò apértiùs, quàm ſi ejus mortem & reſurrectiónem voce clamáret. Ut quid enim exceptus eſt ventre belluíno, & die tértio rédditus, niſi ut ſignificáret Chriſtum de profundo inferni die tértio reditúrum? Joel ómnia quæ prophétat, multis verbis compellit expóni, ut quæ pértinent ad Chriſtum & Eccléſiâ dilucescant. Unum tamen, quod étiam Apóſtoli commemoravérunt, quando in congregátos credentes Spíritus ſanctus, ſicut à Chriſto promiſſus fúerat, déſuper venit, non prætermittam. Et erit, inquit, poſt hæc, & effundam de Spíritu meo ſuper omnem carnem; & prophetábunt filii veſtri & filiæ veſtræ. Abdias, quantùm ad ſcriptúram ejus áttinet, ómnium breviſſimus Prophetárum, adversùs Idumæam lóquitur. Porrò, ſi Idumæam modo locutiónis, quo intellígitur à parte totum, accipiámus póſitam eſſe pro Géntibus, de Chriſto agnóſcere póſſumus quod ait inter cétera: In monte autem Sion erit ſalus, & erit ſanctum.

℟. Confortentur manus veſtræ, qui audítis in his diébus ſermónes Prophetárum: * Et erit, † Sicut erátis maledíctio in géntibus, domus Juda & domus Iſrael; ſic éritis benedíctio. ℣. Vos eſtis filii Prophetárum, & teſtamenti quod diſpóſuit Deus ad patres noſtros. * Et erit. Glória Patri. † Sicut. *Zach.* 8. *Act.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 9.

IN illo témpore; Loquente Jeſu ad discípulos Joannis, ecce princeps unus acceſſit, & adorábat eum, dicens: Dómine, filia mea modò defun-

ćta eſt; ſed veni, impóne manum tuam ſuper eam, & vivet. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epiſcopi.

In Luc. Lib. 6. n. 60.

Conſiderémus quòd Chriſtus ſuſcitatúrus mórtuam, ad faciendam fidem, hæmorrhoüſam antè curávit. Et ut ſcias exempli grátiâ ſtetiſſe ſánguinis fluxum, dum illa pétitur, iſta curátur. Sic & reſurréctio temporális in Dómini paſſióne celebrátur, ut & perpétua illa credátur. Sic & Maríæ paritúra ſtérilis indicátur, ut conceptúra virgo credátur. Dénique audívit paritúram Eliſabeth María, nec de ſua generatióne dubitávit. Venérunt, inquit, ſervi dicentes príncipi: Noli vexáre illum. Adhuc & hi incréduli ad reſurrectiónem quam Jeſus in lege prædixit, in Evangélio complévit. Itaque cùm veniſſet in domum, paucos futúræ árbitros reſurrectiónis aſcívit; non enim à multis contínuò eſt crédita reſurréctio.

℟. Quidam de Archiſynagógis prócidit ad pedes Jeſu, dicens: Fília mea in extrémis eſt: * Veni, impóne manum ſuper eam, ut ſalva ſit. ℣. Tu, Dómine, vitæ & mortis habes poteſtátem, dedúcis ad portas mortis, & redúcis. * Veni. *Marc. 5. Sap. 16.*

Lectio viij.

Dicente Dómino, Non eſt mórtua puella, ſed dormit, deridébant eum. Quicumque enim non credit, irrídet. Fléant ígitur mórtuos ſuos, qui putant mortuos: ubi reſurrectiónis fides eſt, non mortis eſt ſpécies, ſed quiétis. Nec abhorret illud Matthæi, quod ait tibícines fuiſſe in domo príncipis, & turbam tumultuantem; quia more véteri tibícines ad incendendos excitandoſque luctus videbantur adhibéri.

℟. Véniunt ab Archiſynagógo, dicentes: Fília tua mórtua eſt; quid ultrà vexas Magiſtrum? Jeſus ait: * Noli timére; tantúmmodò crede. ℣. Dabit tibi Dóminus petitiónes cordis tui: ſpera in eo, & ipſe fáciet. * Noli. *Marc. 5. Pſ. 36.*

Lectio ix.

Tenens ergo manum puellæ Jeſus, ſanávit eam; & juſſit ei dari manducáre; quod eſt teſtimónium vitæ, ut non phantaſma, ſed véritas crederétur. Beátus ille cui manum Sapiéntia tenet. Utinam meos quoque téneat actus, téneat manum juſtítia, téneat Dei Verbum, indúcat in penetrália ſua, ſpíritum avertat erróris, convertat ſalútis, dari mihi júbeat manducáre! Panis enim cœleſtis, Dei Verbum eſt. Inde & illa Sapiéntia quæ diviní córporis & ſánguinis ſacro-ſancta altária replévit alimentis: Veníte, inquit, édite panes meos, & bíbite vinum quod míſcui vobis.

℟. Cùm veniſſet Jeſus domum, tenens manum puellæ, * Clamávit, dicens: Puella, ſurge: & † Reverſus eſt ſpíritus ejus; & ſurrexit contínuò.

N iv

℣. In omni neceſſitáte ómnia obáudiunt ei. * Clamávit. Glória Patri. † Reverſus. *Luc.* 8. *Eccli.* 42.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. *C.* Dicébat múlier intrà ſe : Si tetígero tantùm veſtimentum ejus, ſalva ero. *Matth.* 9.

Oratio.

Abſolve, quæſumus, Dómine, tuórum delicta populórum; ut à peccatórum néxibus, quæ pro noſtra fragilitáte contráximus, tuâ benignitáte liberémur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Jeſus converſus, dixit: Confíde, fília; fides tua te ſalvam fecit. Et ſalva facta eſt múlier ex illa hora. *Matth.* 9.

FERIA SECUNDA.

De Oſée Prophéta.

Lectio j. Cap. 6.

In tribulatióne ſua manè conſurgent ad me: Veníte, & revertámur ad Dóminum; quia ipſe cepit, & ſanábit nos; percútiet, & curábit nos. Vivificábit nos poſt duos dies, in die tértia ſuſcitábit nos, & vivémus in conſpectu ejus. Sciémus, ſequemurque ut cognoscámus Dóminum: quaſi dilúculum præparátus eſt egreſſus ejus, & véniet quaſi imber nobis temporáneus & ſerótinus terræ. Quid fáciam tibi, Ephraim? Quid fáciam tibi, Juda? Miſericórdia veſtra quaſi nubes matutína, & quaſi ros manè pertránsiens. Propter hoc dolávi in Prophétis, occídi eos in verbis oris mei; & judícia tua quaſi lux egrediéntur. Quia miſericórdiam vólui, & non ſacrifícium; & ſciéntiam Dei, plusquàm holocauſta.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij. Cap. 11.

Sicut manè tránsiit, pertránsiit rex Iſrael. Quia puer Iſrael, & dilexi eum & ex Ægypto vocávi fílium meum. Vocavérunt eos, ſic abiérunt à fácie eórum. Báalim immolábant, & ſimulácris ſacrificábant. Et ego quaſi nutrítius Ephraim, portábam eos in bráchiis meis; & neſciérunt quòd curárem eos. In funículis Adam traham eos, in vínculis caritátis: & ero eis quaſi exaltans jugum ſuper maxillas eórum; & declinávi ad eum, ut veſcerétur.

℟. Dicit Dóminus. 270.

Lectio iij. Cap. 13.

Perdítio tua, Iſrael: tantúmmodò in me auxílium tuum. Ubi eſt rex tuus? Máximè nunc ſalvet te in ómnibus úrbibus tuis; & júdices tui, de quibus dixiſti: Da mihi regem, & príncipes. Dabo tibi regem in furóre meo, & áuferam in indignatióne mea. Colligáta eſt iníquitas Ephraim, abscónditum peccátum ejus. Dolóres parturientis vénient ei: ipſe fílius non ſápiens; nunc enim non ſtabit in contritióne filiórũ. De manu mortis liberábo eos, de morte rédimam eos: ero mors tua, ô mors: morſus tuus ero, inferne: conſolátio abscóndita eſt ab óculis meis.

℟. Dies multos. 271.

FERIA TERTIA.

Incipit Joel Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum eſt ad Joel fílium Phátuel. Audíte hoc, ſenes; & áuribus percípite, omnes habitatóres terræ: ſi factum eſt iſtud in diébus veſtris, aut in diébus patrum veſtrórum? Super hoc fíliis veſtris narráte, & fílii veſtri fíliis ſuis, & fílii eórum generatióni álteræ. Resíduum erúcæ comédit lócuſta, & resíduum locuſtæ comédit bruchus, & resíduum bruchi comédit rubígo.

℟. Conteſtátus es. 271.

Lectio ij. Cap. 2.

ET erit poſt hæc: Effundam Spíritum meum ſuper omnem carnem; & prophetábunt fílii veſtri, & fíliæ veſtræ: ſenes veſtri ſómnia ſomniábunt, & júvenes veſtri viſiónes vidébunt. Sed & ſuper ſervos meos & ancillas in diébus illis effundam Spíritum meum. Et dabo prodígia in cœlo & in terra, ſánguinem, & ignem, & vapórem fumi. Sol convertétur in ténebras, & luna in ſánguinem, ántequàm véniat dies Dómini magnus & horríbilis. Et erit: Omnis qui invocáverit nomen Dñi, ſalvus erit; quia in monte Sion & in Jerúſalem erit ſalvátio, ſicut dixit Dóminus, & in resíduis quos Dóminus vocáverit.

℟. Quid eſt. 272.

Lectio iij. Cap. 3.

COnſurgant & aſcendant gentes in vallem Jóſaphat; quia ibi ſedébo ut júdicem omnes gentes in circúitu. Míttite falces, quóniam maturávit meſſis: veníte, & deſcéndite, quia plenum eſt tórcular, exúberant torculária; quia multiplicáta eſt malítia eórum. Populi, pópuli in valle conciſiónis; quia juxta eſt dies Dómini in valle conciſiónis. Sol & luna obtenebráti ſunt, & ſtellæ retraxérunt ſplendórem ſuum. Et Dóminus de Sion rúgiet, & de Jerúſalem dabit vocem ſuam; & movebuntur cœli & terra: & Dóminus ſpes pópuli ſui, & fortitúdo filiórum Iſrael. Et ſciétis quia ego Dóminus Deus veſter hábitans in Sion monte ſancto meo: & erit Jerúſalem ſancta, & aliéni non transíbunt per eam ámpliùs.

℟. Confortentur. 272.

FERIA QUARTA.

Incipit Amos Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErba Amos qui fuit in paſtóribus de Thécue, quæ vidit ſuper Iſrael in diébus Ozíæ regis Juda, & in diébus Jeróboam fílii Joas regis Iſrael, ante duos annos terræ motûs. Et dixit: Dóminus de Sion rúgiet, & de Jerúſalem dabit vocem ſuam; & luxérunt ſpecióſa paſtórum, & exſiccátus eſt vertex Carméli. Hæc dicit Dóminus: Super tribus ſceléribus Damaſci, & ſuper quátuor non convertam eum, eò quòd trituráverint in plauſtris férreis Gálaad. Et mittam ignem in domum Azael, & devorábit domos Bénadad. Et conteram vectem Damaſci: & diſperdam habitatórem

de campo idóli, & tenentem ſceptrum de domo voluptátis; & transferétur pópulus Syriæ Cyrénen, dicit Dóminus.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij. Cap. 6.

VÆ qui opulenti eſtis in Sion, & confiditis in monte Samaríæ; optimátes cápita populórum, ingredientes pompáticè domum Iſrael. Transite in Chálane, & vidéte, & ite inde in Emath magnam; & descéndite in Geth Palæſtinórum, & ad óptima quæque regna horum, ſi látior términus eórum término veſtro eſt. Qui ſeparáti eſtis in diem malum, & appropinquátis ſólio iniquitátis: qui dormítis in lectis ebúrneis, & lascivítis in ſtratis veſtris: qui comédítis agnum de grege, & vítulos de médio armenti. Qui cánitis ad vocem pſaltérii; ſicut David putavérunt ſe habére vaſa cántici. Bibentes vinum in phíalis, & óptimo unguento delibúti; & nihil patiebantur ſuper contritióne Joſeph. Quapropter nunc migrábunt in cápite transmigrántium, & auferétur fáctio lasciviéntium.

℟. Dicit Dóminus. 270.

Lectio iij. Cap. 7.

ET miſit Amáſias ſacerdos Bethel ad Jeróboam regem Iſrael, dicens: Rebellávit contra te Amos in médio domûs Iſrael: non póterit terra ſuſtinére univerſos ſermónes ejus. Hæc enim dicit Amos: In gládio moriétur Jeróboam, & Iſrael captívus migrábit de terra ſua. Et dixit Amáſias ad Amos: Qui vides, grádere, fuge in terram Juda, & cómede ibi panem, & prophetábis ibi: & in Bethel non adjícies ultrà ut prophétes; quia ſanctificátio regis eſt, & domus regni eſt. Respondítque Amos, & dixit ad Amáſiam: Non ſum Prophéta, & non ſum fílius Prophétæ; ſed armentárius ego ſum, véllicans ſycómoros: & tulit me Dóminus, cùm ſéquerer gregem; & dixit Dóminus ad me: Vade, prophéta ad pópulum meum Iſrael. Et nunc audi verbum Dómini: Tu dicis: Non prophetábis ſuper Iſrael, & non ſtillábis ſuper domum idóli. Propter hoc hæc dicit Dóminus: Uxor tua in civitáte fornicábitur, & fílii tui & fíliæ tuæ in gládio cadent, & humus tua funículo metiétur: & tu in terra pollúta moriéris; & Iſrael captívus migrábit de terra ſua.

℟. Dies multos. 271.

FERIA QUINTA.

Incipit Abdias Prophéta.

Lectio j.

VIſio Abdiæ. Hæc dicit Dóminus Deus ad Edom: Audítum audívimus à Dómino, & legátum ad gentes miſit: Súrgite, & conſurgámus adversùs eum in prælium. Ecce párvulum dedi te in géntibus: contemptíbilis tu es valde. Supérbia cordis tui éxtulit te habitantem in ſciſſúris petrárum, exaltantem ſólium tuum; qui dicis in corde tuo: Quis détrahet me in terram? Si exaltátus fúeris ut áquila, & ſi inter ſide-

ra posúeris nidum tuum ; inde détraham te, dicit Dóminus.

℟. Conteſtátus es. 271.

Lectio ij.

NUmquid non in die illa, dicit Dóminus, perdam ſapientes de Idumæa, & prudéntiam de monte Eſaü? Et timébunt fortes tui à Merídie, ut intéreat vir de monte Eſaü. Propter interfectiónẽ, & propter iniquitátem in fratrem tuum Jacob, opériet te confúſio, & períbis in ætenum. In die cùm ſtares adverſùs eum, quando capiébant aliéni exércitum ejus, & extránei ingrediebantur portas ejus, & ſuper Jerúſalem mittébant ſortem; tu quoque eras quaſi unus ex eis.

℟. Quid eſt. 272.

Lectio iij.

IN monte Sion erit ſalvátio, & erit ſanctus: & poſſidébit domus Jacob eos qui ſe poſſéderant. Et erit domus Jacob, ignis; & domus Joſeph, flamma; & domus Eſaü, ſtípula: & ſuccendentur in eis, & devorábunt eos; & non erunt relíquiæ domûs Eſaü, quia Dóminus locútus eſt. Et hæreditábunt hi qui ad Auſtrum ſunt, montem Eſaü, & qui in campéſtribus Philiſthiim: & poſſidébunt regiónem Ephraim, & regiónem Samaríæ: & Bénjamin poſſidébit Gálaad. Et transmigrátio exércitûs hujus filiórum Iſrael, ómnia loca Chananæórum uſque ad Sareptam: & transmigrátio Jerúſalem, quæ in Bóſphoro eſt, poſſidébit civitátes Auſtri. Et aſcendent ſalvatóres in monte Sion judicáre montem Eſaü; & erit Dómino regnum.

℟. Confortentur. 272.

FERIA SEXTA.

Incipit Jonas Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ET factum eſt verbum Dómini ad Jonam fílium Amathi, dicens: Surge, & vade in Níniven civitátem grandem; & prædica in ea: Quia aſcendit malítia ejus coram me. Et ſurrexit Jonas, ut fúgeret in Tharſis à fácie Dómini; & deſcendit in Joppen, & invénit navem euntem in Tharſis; & dedit naulum ejus, & deſcendit in eam ut iret cum eis in Tharſis à fácie Dómini. Dóminus autem miſit ventum magnum in mare, & facta eſt tempeſtas magna in mari, & navis periclitabátur cónteri. Et timuérunt nautæ, & clamavérunt viri ad deum ſuum, & miſérunt vaſa quæ erant in navi, in mare, ut alleviarétur ab eis. Et Jonas deſcendit ad interióra navis, & dormiébat ſopóre gravi. Et acceſſit ad eum gubernátor, & dixit ei: Quid tu ſopóre deprímeris? ſurge, ínvoca Deum tuũ, ſi fortè recógitet Deus de nobis, & non pereámus.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij. Cap. 1 & 2.

ET dixit ad eos: Tóllite me, & míttite in mare, & ceſſábit mare à vobis; ſcio enim ego quóniam propter me tempeſtas hæc grandis venit ſuper vos. Et remigábant viri ut reverterentur ad áridam, & non valébant; quia mare ibat, & intumeſcébat ſuper eos. Et clamavérunt ad

Dóminum, & dixérunt: Quæſumus, Dómine, ne pereámus in ánima viri iſtius, & ne des ſuper nos ſánguinem innocentem; quia tu, Dómine, ſicut voluiſti, feciſti. Et tulérunt Jonam, & miſerunt in mare, & ſtetit mare à fervóre ſuo. Et timuérunt viri timóre magno Dóminum; & immolavérunt hóſtias Dómino, & vovérunt vota. Et præparávit Dóminus piſcem grandem, ut deglutíret Jonam. Et erat Jonas in ventre piſcis tribus diébus & tribus nóctibus. Et orávit Jonas ad Dóminum Deum ſuum de ventre piſcis.

℞. Dixit Dóminus. 270.

Lectio iij. Cap. 2 & 3.

ET dixit Dóminus piſci: & evómuit Jonam in áridam. Et factum eſt verbum Dómini ad Jonam ſecundò, dicens: Surge, & vade in Níniven civitátem magnam, & prædica in ea prædicatiónem quam ego loquor ad te. Et ſurrexit Jonas, & ábiit in Níniven juxta verbum Dómini: & Nínive erat civitas magna itínere trium diérum. Et cœpit Jonas introíre in civitátem itínere diéi uníus; & clamávit, & dixit: Adhuc quadraginta dies, & Nínive ſubvertétur. Et credidérunt viri Ninivítæ in Deum, & prædicavérunt jejúnium, & veſtiti ſunt ſaccis à majóre uſque ad minórem. Et pervénit verbum ad regem Nínive; & ſurrexit de ſólio ſuo, & abjécit veſtimentum ſuum à ſe, & indútus eſt ſacco, & ſedit in cínere. Et clamávit, & dixit Nínive ex ore regis & príncipum ejus, dicens: Hómines, & juménta, & boves, & pécora non guſtent quidquam; nec paſcantur, & aquam non bibant: & operiantur ſaccis hómines & juménta, & clament ad Dóminum in fortitúdine; & convertátur vir à via ſua mala, & ab iniquitáte quæ eſt in mánibus eórum. Quis ſcit ſi convertátur, & ignoſcat Deus, & revertátur à furóre iræ ſuæ, & non peribimus? Et vidit Deus ópera eórum, quia converſi ſunt de via ſua mala: & miſertus eſt Deus ſuper malítiā quam locútus fúerat ut fáceret eis, & non fecit.

℞. Dies multos. 271.

SABBATO.

Incipit Michæas Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini quod factum eſt ad Michæam Moraſthiten in diébus Jóathan, Achaz, & Ezechiæ, regum Juda; quod vidit ſuper Samaríam & Jeruſalem. Audíte, pópuli omnes; & attendat terra, & plenitúdo ejus: & ſit Dóminus vobis in teſtem, Dóminus de templo ſancto ſuo. Quia ecce Dóminus egrediétur de loco ſuo, & deſcendet; & calcábit ſuper excelſa terræ. Et conſumentur montes ſubtus eum; & valles ſcindentur ſicut cera à fácie ignis, & ſicut aquæ quæ décurrunt in præceps. In ſcélere Jacob omne iſtud, & in peccátis domûs Iſrael. Quod ſcelus Jacob? Nonne Samaría? Et quæ excelſa Judæ? Nonne Jeruſalem? Et ponam Samaríam quaſi acervum lápidum in

agro, cùm plantátur vínea; & détrahã in vallem lápides ejus, & fundamenta ejus revelábo.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 3.

HÆc dicit Dóminus ſuper Prophétas qui ſedúcunt pópulum meum, qui mordent déntibus ſuis, & prædicant pacem: & ſi quis non déderit in ore eórum quíppiã, ſanctíficant ſuper eum prælium. Proptéreà nox vobis pro viſióne erit, & ténebræ vobis pro divinatióne; & occumbet ſol ſuper Prophétas, & obtenebrábitur ſuper eos dies. Et confundentur qui vident viſiónes, & confundentur divíni: & opérient omnes vultus ſuos, quia non eſt reſponſum Dei. Verúmtamen ego replétus ſum fortitúdine Spíritûs Dómini, judício, & virtúte; ut annúntiem Jacob ſcelus ſuum, & Iſrael peccátum ſuum.

Lectio iij. Cap. 5.

ET tu, Béthleem Ephrata, párvulus es in míllibus Juda: ex te mihi egrediétur qui ſit dominátor in Iſrael; & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos usque ad tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad fílios Iſrael. Et ſtabit, & paſcet in fortitúdine Dómini, in ſublimitáte nóminis Dómini Dei ſui; & convertentur, quia nunc magnificábitur usque ad términos [illegible]. Et erit iſte pax.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Prophetavérunt Aggæus & Zacharías ad Judæos qui erant in Jerúſalem, in nómine Dei Iſrael. Et cœpérunt ædificáre templum Dei, & cum eis prophétæ Dei adjuvantes eos. 1. *Eſdr.* 5.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXIV poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Nahum Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ONus Nínive: liber viſiónis Nahum Elceſæi. Deus æmulátor, & ulciſcens Dóminus: ulciſcens Dóminus, & habens furórem: ulciſcens Dóminus in hoſtes ſuos, & iraſcens ipſe inimícis ſuis. Dóminus pátiens, & magnus fortitúdine, & mundans non fáciet innocentem. Dóminus in tempeſtáte, túrbine viæ ejus, & nébulæ pulvis pedum ejus. Increpans mare, & exſiccans illud, & ómnia flúmina ad deſertum dedúcens. Infirmátus eſt Baſan & Carmélus; & flos Líbani elánguit. Montes commóti ſunt ab eo, & colles deſoláti ſunt; & contrémuit terra à fácie ejus, & orbis & omnes habitantes in eo. Ante fáciem indignatiónis ejus quis ſtabit? & quis reſiſtet in ira furóris ejus? Indignátio ejus effúſa eſt ut ignis, & petræ diſſolútæ ſunt ab eo.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij.

BOnus Dóminus, & confortans in die tribulatió-

nis, & ſciens ſperantes in ſe. Et in dilúvio prætereunte conſummatiónem fáciet loci ejus; & inimícos ejus perſequentur ténebræ. Quid cogitátis contra Dóminum? Conſummatiónem ipſe fáciet: non conſurget duplex tribulátio. Quia ſicut ſpinæ ſe ínvicem compleƈtuntur, ſic convívium eórum páriter potántium: conſumentur quaſi ſtípula ariditáte plena. Ex te exíbit cógitans contra Dóminum malítiam, mente pertraƈtans prævaricatiónem.

℟. Dicit Dóminus. 270.

Leƈtio iij.

HÆc dicit Dóminus: Si perfeƈti fúerint, & ita plures; ſic quoque attondentur, & pertranſíbit. Afflixi te, & non affligam te ultrà. Et nunc cónteram virgam ejus de dorſo tuo, & víncula tua diſrumpam. Et præcípiet ſuper te Dóminus, non ſeminábitur ex nómine tuo ámpliùs: de domo dei tui interfíciam ſcúlptile & conflátile: ponam ſepulcrum tuum, quia inhonorátus es. Ecce ſuper montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem. Célebra, Juda, feſtivitátes tuas, & redde vota tua; quia non adjíciet ultrà ut pertránſeat in te Bélial: univerſus intériit.

℟. Dies multos. 271.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſanƈti Auguſtíni Epiſcopi, de Civitáte Dei.

Lib. 18. *Cap.* 31 & 32.

Leƈtio iv.

NAhum prophéta, imò per illum Deus: Exterminábo, inquit, ſculptília & conflatília: ponam ſepultúram tuam; quia velóces ecce ſuper montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem. Celebra, Juda, dies feſtos tuos, redde vota tua; quia jam non adjícient ultrà, ut tránseant in vetuſtátem. Conſummátum eſt, conſumptum eſt, ablátum eſt. Aſcendit qui inſufflat in fáciem tuam, erípiens te ex tribulatióne. Quis aſcénderit ab ínferis, & inſuffláverit in fáciem Judæ, hoc eſt, Judæórum diſcipulórum, Spíritum ſanƈtum, récolat, qui méminit Evangelium. Hábacuc de quo álio, quàm de Chriſti adventu qui futúrus fúerat, intelligitur dícere? Et reſpondit Dóminus ad me, & dixit: Scribe viſum apertè in buxo, ut aſſequátur qui legit ea; quia adhuc víſio ad tempus, & oriétur in fine, & non in vácuum: ſi tardáverit, ſúſtine eum; quia véniens véniet, & non morábitur? In oratióne autem ſua cum cántico, cui niſi Dómino Chriſto, dicit: Dómine, audívi auditiónem tuam, & tímui; Dómine, conſiderávi ópera tua, & expávi? Quid enim hoc eſt, niſi præcógnitæ, novæ ac repentínæ ſalútis hóminum ineffábilis admirátio?

℟. Conteſtátus es. 271.

Leƈtio v. Cap. 33 & 35.

SOphoníæ autem prophétæ, qui cum Jeremía prophetábat, hæc prædiƈta de Chriſto ínterim ponam: Expeƈta me, dicit Dóminus, in die reſurreƈtiónis meæ, in fu-

túrum ; quia judícium meum, ut cóngregem gentes, & cólligam regna. Reſtant tres minóres Prophétæ, qui prophetavérunt in fine captivitátis, Aggæus, Zacharías, Malachías. Quorum Aggæus Chriſtum & Eccléſiam hâc apértiùs brevitáte prophétat : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Adhuc unum módicum eſt, & ego commovébo cœlum, & terram, & mare, & áridam ; & movébo omnes gentes : & véniet Deſiderátus cunctis géntibus.

℟. Quid eſt. 272.

Lectio vj.

Zacharías de Chriſto & Eccléſia, Exulta, inquit, valde, filia Sion ; júbila, filia Jerúſalem : ecce Rex tuus véniet tibi, juſtus & ſalvátor ; ipſe pauper, & aſcendens ſuper áſinam & ſuper pullum filium áſinæ ; & poteſtas ejus à mari usque ad mare, & à flumínibus usque ad fines terræ. Hoc quando factum ſit, ut Dóminus Chriſtus in itínere jumento hujus géneris uterétur, in Evangélio légitur. Malachías prophétans Eccléſiam, quam per Chriſtum cérnimus propagátam, Judæis apertiſſimè dicit ex perſóna Dei : Non eſt mihi voluntas in vobis ; & munus non ſuſcípiam de manu veſtra. Ab ortu enim ſolis usque ad occáſum, magnum eſt nomen meum in géntibus ; & in omni loco ſacrificábitur & offerétur nómini meo oblátio munda. Hoc ſacrifícium per ſacerdótium Chriſti ſecundùm órdinem Melchíſedech, cùm in omni loco à ſolis ortu usque ad occaſum Deo jam videámus offerri ; ſacrifícium autem Judæórum, quibus dictum eſt : Non eſt mihi voluntas in vobis, nec accípiam de mánibus veſtris munus, ceſſaſſe negáre non poſſunt. Quid adhuc expectant álium Chriſtum, cùm hoc quod prophetátum legunt & implétum vident, impléri non potúerit, niſi per ipſum.

℟. Confortentur. 272.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 24.

In illo témpore ; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis : Cùm vidéritis abominatiónem deſolatiónis quæ dicta eſt à Daniéle prophéta, ſtantem in loco ſancto ; qui legit, intélligat. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 77. in Matth.

Chriſtus nec principáliter, nec à ſeipſo ad hunc ſermónem dévenit ; ſed deflendo primùm civitátem, diſcípulos in quamdam véluti neceſſitátem oſtendendi moles ædificiórum, & interrogandi cómpulit ; ut quaſi ad interrogáta reſpondens, futúra prænúntiet. Tu autem diſpenſatiónem Spíritûs conſídera. Nihil enim horum Joannes ſcripſit ; ne, quóniam poſt Judæórum illas ærumnas longo témpore ſuperſtes fuit, ab eventu rerum, non à prædicatióne Chriſti ſcríbere videátur. Qui autem ante illam Hiſ-

roſolymórum deſolatiónẽ vivis exceſſérunt, quique nihil horum vidérunt; ipſi, ut úndique prædictiónis véritas reſplendéret, iſta ſcripſérunt. Tunc ſi quis, inquit, vobis díxerit: Ecce hîc eſt Chriſtus, aut illîc, nolíte crédere. Voce illâ, Tunc, non quæ ſtatim póſteà forent ſignificat; ſed tempus deſignat quo hæc ab illo prædicta futúra eſſent. Si quis vobis díxerit: Ecce hîc eſt Chriſtus, aut illîc, nolíte crédere. A loco primùm ipſos cautióres facit, dum ſigna quædam ſecundi adventûs ſui, & ſeductórum oſtenta expónit. Non enim quemádmodùm in primo ſuo adventu in Béthleem apparúerat, & in parvo orbis ángulo, nec ullo hóminum & à princípio ſciente, ita & tunc, inquit; ſed apertè & cum ſplendóre, ita ut res núntio non égeat. Neque parvum illud ſignum eſt ipſum non latenter ventúrum eſſe.

℟. Cùm vidéritis abominatiónem deſolatiónis quæ dicta eſt à Daniéle prophéta, ſtantem in loco ſancto; qui legit, intélligat. * Erit tunc tribulátio magna, qualis non fuit ab inítio, neque fiet. ℣. Erit in templo abominátio deſolatiónis, & uſque ad conſummatiónem & finem perſeverábit deſolátio. * Erit tunc. *Matth. 24. Dan. 9.*

Lectio viij.

Conſídera autem quóniam non ampliùs hîc de bello dîſputat; ſed cùm de adventu díſſerat ſuo, de ſeductóribus verba facit. Multi enim quidem, Apoſtolórum étiam témpore, ſeductóres fuérunt: qui verò ante ſecundum adventum ſedúcent, multò illis erunt deterióres. Tunc de ſeipſo demum expónit: Sicut fulgur exit ab oriente, & paret uſque ad occidentem; ſic erit adventus Fílii hóminis, ubíque ſimul majeſtátis ſplendóre clarescens. Tum áliud ſignum adjécit, dicens: Ubi corpus, ibi & áquilæ; Angelórum, Mártyrum, ceterorumque Sanctórum cœtum ſigníficans. Déniquè ſigna terróris plena percenſet. Quæ autem hæc ſigna ſunt? Statim poſt tributiónem diérum illórum ſol obtenebrábitur. Quorum diérum? Antichriſti videlicet, & falſórum prophetárum. Magna enim tunc tribulátio fútura, cùm ſic multi futúri ſunt ſeductóres, quanquam non in longa témpora producenda ea tribulátio eſt. Nam cùm bellum illud Judáicum propter electos intrà breviores moras coactum ſit, ac diſſolútum; quantò magis propter eos ipſos tentátio illa contrahétur? Prætéreà non dixit, Poſt tribulatiónem; ſed, Statim poſt tribulatiónem. Ita ferè ſimul ómnia peraguntur: tum nempe pſeudoprophétæ & pſeudochriſti turbas cient, tum ipſe confeſtim præſtò venit.

℟. Ecce prædixi vobis ómnia; ſed in illis diébus poſt tribulatiónem illam ſol contenebrábitur, & luna non dabit ſplendórem ſuum: * Et ſtellæ cœli erunt decidentes; & virtútes quæ in cœlis ſunt, mo-

vebuntur. ℣. Obtenebrátus eſt ſol in ortu ſuo, & luna non ſplendébit in lúmine ſuo: & viſitábo ſuper orbis mala, & contra ímpios iniquitátem eórum: * Et. *Marc.* 13. *Iſ.* 13.

Lectio ix.

TUnc apparébit ſignũ Fílii hóminis in cœlo, crux nimírum ſole fulgéntior: quippe cùm ille obſcurétur, crux autem perſpléndeat; quod fieri non poſſet, niſi lucis ſuæ fulgóribus ſolis rádios ſuperáret. Cujus autem rei grátiâ ſignum illud appáret? Ut magno cúmulo Judæórum imprudéntia opprimátur. Crucem in ſuam juſtificatiónem ſecum habens, in judícium véniet; non vúlnera ſolùm, ſed & acerbum ac ignominióſũ mortis ſuæ genus oſtendens. Tunc plangent ſe tribus. Non enim accuſántibus opus erit, cùm crucem víderint. Plangent ígitur, quia ex morte ipsíus nihil profecérunt; quia quem adoráre oportébat, cruci affixérunt. Vides quómodò terríbiliter adventum ſuum deſcripſit? quómodò diſcipulórum ſuórum ánimos ſuſcitávit? Idcirco priùs tríſtia póſuit; deinde jucunda commémorat, ut vel hoc modo eos conſolétur. Quin & paſſiónis rurſus ac reſurrectiónis cómmonet, ſplendidiorique hábitu circumveſtítæ crucis comméminit; ut jam non púdeat eos, nec dolor invádat, cùm ſigni loco atque vexilli eam oſtendens ventúrus ſit.

℟. Plangent omnes tribus terræ; & vidébunt Fílium hóminis veniéntem in núbibus cœli cum virtúte multa & majeſtáte. * Et † Mittet Angelos ſuos cum tuba & voce magna, & congregábunt electos ejus. ℣. Pópule meus, ſtat ad judicandum Dóminus, & ſtat ad judicandos pópulos. * Et mittet. Glória Patri. † Mittet. *Matth.* 24. *Iſ.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Surgent pſeudochriſti & pſeudoprophétæ, & dabunt ſigna magna; ita ut in errórem inducantur, ſi fieri poteſt, étiam electi. Ecce prædixi vobis. *Matth.* 24.

Oratio.

EXcita, quæſumus, Dómine, tuórum fidélium voluntátes; ut divíni óperis fructum propénſiùs exequentes, pietátis tuæ remédia majóra percípiant; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. Amen dico vobis quia non præteríbit generátio hæc, donec ómnia fiant. Cœlum & terra tranſíbunt, verba autẽ mea non præteríbunt. *Matth.* 24.

FERIA SECUNDA.

Incipit Hábacuc Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ONus quod vidit Hábacuc prophéta. Uſquequò, Dómine, clamábo, & non exáudies? vociferábor ad te vim pátiens, & non ſalvábis? Quare oſtendiſti mihi iniquitátem & labórem, vidére prædam & injuſtítiam contra me? Et factum eſt judícium, & contradíctio poténtior. Propter hoc laceráta eſt lex, & non pervénit uſque ad finem judícium:

quia impius prævalet adversùs juſtum ; proptéreà egréditur judícium perverſum.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij. Cap. 2.

SUper cuſtódiam meam ſtabo, & figam gradum ſuper munitiónem : & contemplábor, ut vídeam quid dicátur mihi, & quid respóndeam ad arguentem me. Et respondit mihi Dóminus, & dixit : Scribe viſum, & expléna eum ſuper tábulas, ut percurrat qui légerit eum. Quia adhuc viſus procul, & apparébit in finem, & non mentiétur : ſi moram fécerit, expecta illum ; quia véniens véniet, & non tardábit. Ecce qui incrédulus eſt, non erit recta ánima ejus in ſemetipſo ; juſtus autem in fide ſua vivet. Et quómodò vinum potantem décipit ; ſic erit vir ſuperbus, & non decorábitur : qui dilatávit quaſi infernus ánimam ſuam, & ipſe quaſi mors, & non adimplétur ; & congregábit ad ſe omnes gentes, & coacervábit ad ſe omnes pópulos. Numquid non omnes iſti ſuper eum parábolam ſument, & loquélam ænígmatum ejus ; & dicétur : Væ ei qui multíplicat non ſua ? Usquequò & ággravat contra ſe denſum lutum ?

℟. Dicit Dóminus. 270.

Lectio iij.

NUmquid non repentè conſurgent qui mórdeant te, & ſuſcitabuntur lacerantes te, & eris in rapínam eis ? Quia tu ſpoliaſti gentes multas, ſpoliábunt te omnes qui réliqui fúerint de pópulis propter ſánguinem hóminis, & iniquitátem terræ civitátis, & ómnium habitántium in ea. Væ qui cóngregat avárítiam malam dómui ſuæ, ut ſit in excelſo nidus ejus, & liberári ſe putat de manu mali. Cogitaſti confuſiónem dómui tuæ, concidiſti pópulos multos, & peccávit ánima tua. Quia lapis de paríete clamábit ; & lignum quod inter junctúras ædificiórum eſt, respondébit. Væ qui ædíficat civitátem in ſanguínibus, & præparat urbem in iniquitáte. Numquid non hæc ſunt à Dómino exercítuum ? Laborábunt enim pópuli in multo igne, & gentes in vácuum, & deficient.

℟. Dies multos. 271.

FERIA TERTIA.

Incipit Sophonías Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini quod factum eſt ad Sophoníam fílium Chuſi, filii Godolíæ, filii Amaríæ, filii Ezecíæ in diébus Josíæ, filii Amon regis Judæ. Cóngregans congregábo ómnia à fácie terræ, dicit Dóminus. Congregans hóminem & pecus, cóngregans volatília cœli & pisces maris ; & ruínæ impiórum erunt ; & disperdam hómines à fácie terræ, dicit Dóminus. Et extendam manum meam ſuper Judam, & ſuper omnes habitantes Jeruſalem ; & disperdam de loco hoc reliquias Baal, & nómina ædituórum cum ſacerdótibus ; & eos qui adórant ſuper tecta milítiam cœli, & adórant &

jurant in Dómino, & jurant in Melchom; & qui avertuntur de poſt tergum Dómini; & qui non quæſiérunt Dóminum, nec inveſtigavérunt eum.

℟. Conteſtátus es. 271.

Lectio ij.

IN témpore illo ſcrutábor Jeruſalem in lucernis: & viſitábo ſuper viros defixos in fæcibus ſuis; qui dicunt in córdibus ſuis: Non fáciet bene Dóminus, & non fáciet malè. Et erit fortitúdo eórum in direptiónem, & domus eórum in deſertum: & ædificábunt domos, & non habitábunt; & plantábunt víneas, & non bibent vinum eárum. Juxta eſt dies Dómini magnus; juxta eſt, & velox nimis: vox diéi Dómini amára, tribulábitur ibi fortis. Dies iræ dies illa, dies tribulatiónis & angúſtiæ, dies calamitátis & miſériæ, dies tenebrárum & calíginis, dies nébulæ & túrbinis, dies tubæ & clangóris ſuper civitátes munítas & ſuper ángulos excelſos. Et tribulábo hómines: & ambulábunt ut cæci, quia Dómino peccavérunt; & effundétur ſanguis eórum ſicut humus, & córpora eórum ſicut ſtércora. Sed & argentum eórum, & aurum eórum non póterit liberáre eos in die iræ Dómini.

℟. Quid eſt. 272.

Lectio iij. Cap. 3.

EXpecta me, dicit Dóminus, in die reſurrectiónis meæ in futúrum, quia judícium meum ut cóngregem gentes, & cólligam regna; & effundam ſuper eos indignatiónem meam, omnem iram furóris mei: in igne enim zeli mei devorábitur omnis terra. Quia tunc reddam pópulis lábium electum, ut ínvocent omnes in nómine Dómini, & ſérviant ei húmero uno. Ultra flúmina Æthiópiæ, inde ſúpplices mei; fílii diſperſórum meórum déferent munus mihi. In die illa non confundéris ſuper cunctis adinventiónibus tuis, quibus prævaricáta es in me; quia tunc áuferam de médio tuî magníloquos ſupérbiæ tuæ, & non adjícies exaltári ámpliùs in monte ſancto meo. Et derelinquam in médio tuî pópulum páuperem & egénum; & ſperábunt in nómine Dómini. Relíquiæ Iſrael non fácient iniquitátem, nec loquentur mendácium: & non inveniétur in ore eórum lingua doloſa; quóniam ipſi paſcentur & accubábunt, & non erit qui extérreat.

℟. Confortentur manus veſtræ. 272.

FERIA QUARTA.

Incipit Aggæus Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

IN anno ſecundo Daríi regis, in menſe ſexto, in die una menſis factum eſt verbum Dómini in manu Aggæi prophétæ ad Zoróbabel fílium Saláthiel, ducem Juda, & ad Jeſum fílium Jóſedec, ſacerdótem magnum, dicens: Hæc ait Dóminus exercítuum, dicens: Pópulus iſte dicit: Nondum venit tempus domûs Dómini ædificandæ. Et factũ eſt verbum Dómini in manu Aggæi prophétæ, dicens:

Numquid tempus vobis eſt ut habitétis in dómibus laqueátis; & domus iſta deſerta?

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Pónite corda veſtra ſuper vias veſtras : aſcéndite in montem, portáte ligna, & ædificáte domum : & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus. Reſpexiſtis ad ámplius, & ecce factum eſt minus; & intuliſtis in domum, & exſufflávi illud : quam ob cauſam, dicit Dóminus exercítuum? Quia domus mea deſerta eſt, & vos feſtinátis unusquisque in domum ſuam. Propter hoc ſuper vos prohíbiti ſunt cœli ne darent rorem, & terra prohíbita eſt ne daret germen ſuum.

℟. Dicit Dóminus : Miſerébor. 270.

Lectio iij. Cap. 2.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Adhuc unum módicum eſt, & ego commovébo cœlum, & terram, & mare, & áridam. Et movébo omnes gentes; & véniet Deſiderátus cunctis géntibus : & implébo domum iſtam glóriâ, dicit Dóminus exercítuum. Meum eſt argentum, & meum eſt aurum, dicit Dóminus exercítuum. Magna erit glória domûs iſtíus noviſſimæ plusquàm primæ, dicit Dóminus exercítuum : & in loco iſto dabo pacem, dicit Dóminus exercítuum.

℟. Dies multos ſedébunt fíliï. 271.

FERIA QUINTA.

Incipit Zacharias Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

IN menſe octávo, in anno ſecundo Darii regis, factum eſt verbum Dómini ad Zacharíam filium Barachíæ filii Addo, prophétam, dicens: Irátus eſt Dóminus ſuper patres veſtros iracúndiâ. Et dices ad eos : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Convertímini ad me, ait Dóminus exercítuum; & convertar ad vos, dicit Dóminus exercítuum. Ne ſitis ſicut patres veſtri, ad quos clamábant Prophétæ prióres, dicentes : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Convertímini de viis veſtris malis, & de cogitatiónibus veſtris péſſimis, & non audiérunt, neque attendérunt ad me, dicit Dóminus.

℟. Conteſtátus. 271.

Lectio ij. Cap. 3.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Si in viis meis ambuláveris, & cuſtódiam meam cuſtodieris; tu quoque judicábis domum meam, & cuſtódies átria mea, & dabo tibi ambulantes de his qui nunc hic aſſiſtunt. Audi, Jeſu ſacerdos magne, tu & amici tui qui hábitant coram te, quia viri portendentes ſunt. Ecce enim ego addúcam ſervum meum Orientem. Quia ecce lapis quem dedi coram Jeſu : ſuper lápidem unum ſeptem óculi ſunt : ecce ego cælábo ſculptúram ejus, ait Dóminus exercítuum, & áuferam iniquitátẽ terræ illíus in die una. In die illa, dicit dóminus

exercítuum, vocábit vir amícum ſuum ſubter vitem & ſubter ficum.

℟. Quid eſt. 272.

Lectio iij. Cap. 9.

EXulta ſatìs, fília Sion; júbila, fília Jerúſalem: Ecce Rex tuus véniet tibi juſtus & ſalvátor; ipſe pauper, & aſcendens ſuper áſinam, & ſuper pullum fílium áſinæ. Et diſperdam quadrígam ex Ephraim, & equum de Jerúſalem; & diſſipábitur arcus belli: & loquétur pacem géntibus, & poteſtas ejus à mari uſque ad mare, & à flumínibus uſque ad fines terræ. Tu quoque in ſánguine teſtamenti tui emiſiſti vinctos tuos de lacu in quo non eſt aqua. Convertímini ad munitiónem, vincti ſpei; hódie quoque annúntians duplícia reddam tibi. Quóniam extendi mihi Judam quaſi arcū, implévi Ephraim; & ſuſcitábo filios tuos, Sion, ſuper filios tuos, Græcia; & ponam te quaſi gládium fórtium. Et Dóminus Deus ſuper eos vidébitur; & exíbit ut fulgur jáculum ejus: & Dóminus Deus in tuba canet, & vadet in túrbine Auſtri. Dóminus exercítuum próteget eos; & devorábunt, & ſubjícient lapídibus fundæ: & bibentes inebriabuntur quaſi à vino: & replebuntur ut phíalæ, & quaſi córnua altáris. Et ſalvábit eos Dóminus Deus eórum in die illa, ut gregem pópuli ſui; quia lápides ſancti elevabuntur ſuper terram ejus. Quid enim bonum ejus eſt, & quid pulchrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines?

℟. Confortentur manus veſtræ. 272.

FERIA SEXTA.

De Zacharía Prophéta.

Lectio j. Cap. 11.

TUli virgam meam, quæ vocabátur Decus; & abscídi eam, ut írritum fácerem fœdus meum quod percuſſi cum ómnibus pópulis. Et in írritum deductum eſt in die illa: & cognovérunt ſic páuperes gregis, qui cuſtódiunt mihi, quia verbum Dómini eſt. Et dixi ad eos: Si bonum eſt in óculis veſtris, afferte mercédem meam; & ſi non, quiéſcite. Et appendérunt mercédem meam triginta argénteos. Et dixit Dóminus ad me: Prójice illud ad ſtatuárium, decórum prétium, quo appretiátus ſum ab eis. Et tuli triginta argénteos, & projéci illos in domum Dómini ad ſtatuárium. Et præcídi virgam meam ſecundam, quæ appellabátur Funículus, ut diſſólverem germanitátem inter Judam & Iſrael. Et dixit Dóminus ad me: adhuc ſume tibi vaſa paſtóris ſtulti; quia ecce ego ſuſcitábo paſtórem in terra, qui derelícta non viſitábit, diſperſum non quæret, & contrítum non ſanábit, & id quod ſtat non enútriet, & carnes pínguium cómedet, & úngulas eórum diſſolvet. O paſtor, & idólum, derelinquens gregem: gládius ſuper bráchium ejus, & ſuper óculum dextrum ejus; bráchium ejus ariditáte ſiccábitur, &

óculus dexter ejus tenebreſcens obſcurábitur.

℟. Dómui Juda. 270.

Lectio ij. Cap. 12.

IN die illa próteget Dóminus habitatóres Jerúſalem: & erit qui offénderit ex eis in die illa, quaſi David; & domus David, quaſi Dei, ſicut Angelus Dómini in conſpectu eórum. Et erit in die illa, quæram contérere omnes gentes quæ véniunt contra Jerúſalem. Et effundam ſuper domum David & ſuper habitatóres Jerúſalem ſpíritum grátiæ & precum; & aſpícient ad me quem confixérunt: & plangent eum planctu quaſi ſuper unigénitum, & dolébunt ſuper eum, ut doléri ſolet in morte primogéniti.

℟. Dicit Dóminus. 270.

Lectio iij. Cap. 13.

ET erit: In die illa confundentur prophétæ, unuſquiſque ex viſióne ſua cùm prophetáverit; nec operientur pállio ſáccino, ut mentiantur; ſed dicet: Non ſum prophéta, homo agrícola ego ſum; quóniam Adam exemplum meum ab adoleſcéntia mea. Et dicétur ei: Quid ſunt plagæ iſtæ in médio mánuum tuárum? Et dicet: His plagátus ſum in domo eórum qui diligébant me. Frámea, ſuſcitáre ſuper paſtórem meum, & ſuper virum cohærentem mihi, dicit Dóminus exercítuum: pércute paſtórem, & diſpergentur oves: & convertam manum meam ad párvulos.

℟. Dies multos. 271.

SABBATO.

Incipit Malachias Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ONus verbi Dómini ad Iſraël in manu Malachíæ, Diléxi vos, dicit Dóminus; & dixiſtis: In quo dilexiſti nos? Nonne frater erat Eſaü Jacob, dicit Dóminus? Et diléxi Jacob, Eſaü autem ódio hábui; & póſui montes ejus in ſolitúdinem, & hæreditátem ejus in dracónes deſerti. Quòd ſi díxerit Idumæa: Deſtructi ſumus, ſed reverténtes ædificábimus quæ deſtructa ſunt. Hæc dicit Dóminus exercítuum: Iſti ædificábunt, & ego déſtruam: & vocabuntur términi impietátis, & pópulus cui irátus eſt Dóminus uſque in ætérnũ. Et óculi veſtri vidébunt; & vos dicétis: Magnificétur Dóminus ſuper términũ Iſraël. Fílius honórat Patrem, & ſervus dóminum ſuum: ſi ergo Pater ego ſum, ubi eſt honor meus? & ſi Dóminus ego ſum, ubi eſt timor meus, dicit Dóminus exercítuum? Ad vos, ô ſacerdótes, qui deſpícitis nomen meum, & dixiſtis: In quo deſpéximus nomen tuum? Offertis ſuper altáre meum panem pollútum; & dícitis: In quo pollúimus te? In eo quod dícitis: Menſa Dómini deſpecta eſt.

[*Si fiat de Sabb.* ℟℟. *ſumentur è II. Noct. Dom. XXIII.*]

Lectio ij.

SI offerátis cæcum ad immolandum, nonne malum eſt? & ſi offerátis claudũ & lánguidum, nonne malum eſt? Offer illud duci tuo, ſi placúerit ei,

aut ſi ſuſceperit fáciem tuam, dicit Dóminus exercítuum? Et nunc deprecámini vultum Dei, ut miſereátur veſtri, (de manu enim veſtra factum eſt hoc) ſi quómodò ſuſcípiat fácies veſtras, dicit Dóminus exercítuum. Quis eſt in vobis qui claudat óſtia, & incendat altáre meum gratúitò? Non eſt mihi voluntas in vobis, dicit Dóminus exercítuum; & munus non ſuſcípiam de manu veſtra. Ab ortu enim ſolis uſque ad occáſum, magnum eſt nomen meum in géntibus: & in omni loco ſacrificátur, & offertur nómini meo oblátio munda; quia magnum eſt nomen meum in géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

Lectio iij. Cap. 4.

Ecce dies véniet ſuccenſa quaſi camínus; & erunt omnes ſuperbi, & omnes faciéntes impietátem ſtípula; & inflammábit eos dies véniens, dicit Dóminus exercítuum, quæ non derelinquet eis radícem & germen. Et oriétur vobis timéntibus nomen meum. Sol juſtítiæ, & ſánitas in pennis ejus; & egrediémini, & ſaliétis ſicut vítuli de armento. Et calcábitis ímpios, cùm fúerint cinis ſub planta pedum veſtrórum in die qua ego fácio, dicit Dóminus exercítuum. Mementóte legis Móyſi ſervi mei, quam mandávi ei in Horeb ad omnem Iſrael, præcepta & judícia. Ecce ego mittam vobis Elíam prophétam, ántequàm véniat dies Dómini magnus & horríbilis. Et convertet cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum; ne fortè véniam, & percútiam terram anathémate.

¶ *Si Dominicæ poſt Pentecoſten fuerint plures quàm XXIV; tunc poſt XXIV Hebdomadam, reſumentur quæ eo anno ſuperfuerint poſt Epiphaniam, incipiendo à Veſperis Sabbati, & ordine infrà poſito.*

Si igitur fuerint Dominicæ XXV, reſumetur Officium Dominicæ VI poſt Epiphaniam.

Si XXVI, reſumetur Officium Dominicæ V & VI.

Si XXVII, reſumetur Officium Dominicæ IV, V & VI.

Si denique XXVIII. reſumetur Officium Dominicæ III, IV, V & VI.]

HEBDOMADÆ POST EPIPHANIAM RESUMENDÆ,

Quando poſt Péntecoſten plures fuerint Dominicæ quàm viginti-quatuor.

SABBATO

Ante Dominicam tertiam quæ ſuperfuit poſt Epiphaniam.

AD VESPERAS.

Ad Magníficat. *Ant.* 2. *D.* Scientes quòd non juſtificátur homo ex opéribus legis, niſi per fidem Jeſu Chriſti, & nos in Chriſto Jeſu crédimus. *Galat.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA III

Quæ ſuperfuit poſt Epiphaniam.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Epiſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Gálatas.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus Apóſtolus, non ab homínibus, neque per hóminem, ſed per Jeſum Chriſtum, & Deum Patrem qui ſuſcitávit eum à mórtuis; & qui mecum ſunt omnes fratres, Eccléſiis Galátiæ: Grátia vobis & pax à Deo Patre, & Dómino noſtro Jeſu Chriſto, qui dedit ſemetipſum pro peccátis noſtris, ut eríperet nos de præſenti ſéculo nequam, ſecundùm voluntátem Dei & Patris noſtri, cui eſt glória in ſécula ſeculórum. Amen. Tu autem.

℟. Apud Dóminum miſericórdia, & copióſa apud eum redémptio. * Et ipſe rédimet Iſrael ex ómnibus iniquitátibus ejus. ℣. Salvátor noſter Jeſus Chriſtus dedit ſemetipſum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte. * Et. *Pſ.* 129. *Tit.* 2.

Lectio ij.

MIror quòd ſic tam citò transferímini ab eo qui vos vocávit in grátiam Chriſti, in áliud Evangélium; quod non eſt áliud, niſi ſunt áliqui qui vos conturbant, & volunt convértere Evangélium Chriſti. Sed licèt nos, aut Angelus de cœlo evangelízet vobis præterquàm quod evangelizávimus vobis, anáthema ſit. Sicut prædíximus, & nunc íterùm dico: Si quis vobis evangelizáverit præter id quod accepiſtis, anathéma ſit. Modò enim homínibus ſuádeo, an Deo? An quæro homínibus placére? Si adhuc homínibus placérem, Chriſti ſervus non eſſem.

℟. Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet filios páuperum; & humiliábit calumniatórem: * Oriétur in diébus ejus juſtítia. ℣. Chriſtum propóſuit Deus, ad oſtenſiónem juſtítiæ ejus in hoc témpore; ut ſit ipſe juſtus, & juſtíficans eum qui eſt ex fide Jeſu Chriſti. * Oriétur. *Pſ.* 71. *Rom.* 3.

Lectio iij.

NOtum enim vobis fácio, fratres, Evangélium quod evangelizátum eſt à me, quia non eſt ſecundùm hóminem. Neque enim ego ab hómine accépi illud, neque dídici, ſed per revelatiónem Jeſu Chriſti. Audiſtis enim converſatiónem meam aliquando in Judaiſmo; quóniam ſupra modum perſequébar Eccléſiam Dei, & expugnábam illam, & proficiébam in Judaiſmo ſupra multos coætáneos meos in génere meo, abundántiùs æmulátor exiſtens paternárum meárum traditiónum. Cùm autem plácuit ei qui me ſegregávit ex útero matris meæ, & vocávit per grátiam ſuam, ut reveláret Fílium ſuum in me, ut evangelizárem illum in géntibus, continuò non acquiévi carni & ſánguini.

℟. Rectum

℟. Rectum eſt verbum Dómini, & ómnia ópera ejus in fide: * Díligit miſericórdiam & judícium. † Miſericórdiâ Dómini plena eſt terra. ℣. In Chriſto Jeſu neque circumciſio áliquid valet, neque præpútium; ſed fides quæ per caritátem operátur. * Díligit. Glória Patri. † Miſericórdiâ. *Pſ.* 32. *Galat.* 5.

IN II. NOCTURNO.

De Expoſitióne ſancti Auguſtíni Epíſcopi in Epíſtolam ad Gálatas.

Præf. initio.

Lectio iv.

CAuſa, propter quam ſcribit Apóſtolus ad Gálatas, hæc eſt, Ut intélligant grátiam Dei id ſecum ágere, ut ſub lege jam non ſint. Cùm enim prædicáta eis eſſet Evangélii grátia, non defuérunt quidam ex circumciſióne, quamvis Chriſtiáni nómine, nondum tamen tenentes ipſum grátiæ benefícium, & adhuc volentes eſſe ſub onéribus legis, quæ Dóminus Deus impoſúerat, non juſtítiæ ſerviéntibus, ſed peccáto; juſtam ſcilicet legem injuſtis homínibus dando, ad demonſtranda peccáta eórum, non auferenda. Non enim aufert peccáta, niſi grátia fidei quæ per dilectiónem operátur.

℟. Adjuva me, Dómine Deus meus: ſalvum me fac ſecúndùm miſericórdiam tuam; & ſciant * Quia manus tua hæc; & tu, Dómine, feciſti eam. ℣. Grátiâ eſtis ſalváti per fidem, & hoc non ex vobis: Dei enim donum eſt, non ex opéribus, ut ne quis gloriétur; * Quia. *Pſ.* 108. *Epheſ.* 2.

Lectio v.

SUb hac ergo grátia jam Gálatas conſtitútos illi volébant conſtitúere ſub onéribus legis, aſſeverantes nihil eis prodeſſe Evangélium; niſi circumciderentur, & céteras carnáles Judáici ritûs obſervatiónes ſubírent. Et idèò Paulum Apóſtolum ſuſpectum habére cœperant, à quo illis Evangélium prædicátum erat, tanquam non tenentem diſciplínam ceterórum Apoſtolórum, qui gentes cogébant judaizáre.

℟. Super omnem terram glória tua, Deus: * Ut liberentur dilecti tui, ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me. ℣. Grátia quæ data eſt nobis in Chriſto Jeſu ante témpora ſeculária, manifeſtáta eſt nunc per illuminatiónem Salvatóris noſtri Jeſu Chriſti; * Ut liberentur. *Pſ.* 107. 2. *Tim.* 1.

Lectio vj.

TAlis quidem quæſtio eſt & in Epíſtola ad Romános: verúmtamen vidétur áliquid intereſſe, quod ibi contentiónem ipſam dírimit, litemque compónit, quæ inter eos qui ex Judæis, & eos qui ex géntibus credíderant, orta erat; cùm illi tanquam ex méritis óperum legis, ſibi rédditum Evangélii præmium arbitrarentur, quod præmium incircumcíſis tanquam imméritis nolébant dari; illi contrà Judæis ſe præferre geſtírent, tanquam interfectóribus Dó-

mini. In hac verò Epíſtola, ad eos ſcribit, qui jam commóti erant auctoritáte illórum qui ex Judæis erant, & ad obſervatiónes legis cogébant.

Tu autem.

℟. Dóminus petra mea & robur meum; ſperábo in eum: * Salvátor meus, † De iniquitáte liberábis me. ℣. Lex ſpíritûs vitæ in Chriſto Jeſu liberávit me à lege peccáti & mortis: * Salvátor. Glória. † De iniquitáte. 2. *Reg.* 22. *Rom.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 8.

IN illo témpore; Cùm deſcendiſſet Jeſus de monte, ſecútæ ſunt eum turbæ multæ: & ecce lepróſus véniens, adorábat eum. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 5. *n.* 1.

SEcundùm Matthæum primus hic poſt benedictiónes à Dómino ſanátus indúcitur; ut quia díxerat Dóminus, Non veni ſólvere legem, ſed adimplére, ille qui excludebátur à lege, purgári ſe Dómini poteſtáte præſúmens, non ex lege, ſed ſupra legem eſſe grátiam judicáret, quæ leproſi máculam poſſet ablúere. Verùm ut in Dómino poteſtátis auctóritas, ita in illo fidei conſtántia declarátur. Ille in fáciem prócidit; quod humilitátis eſt & pudóris, ut unuſquiſque de ſuæ vitæ máculis erubeſcat: ſed confeſſiónem verecúndia non repreſſit. Oſtendit vulnus, remédium poſtulávit; & ipſa religiónis & fidei plena conféſſio eſt. Si vis, inquit, potes me mundáre. In voluntáte Dómini tríbuit poteſtátem: de voluntáte autem Dómini, non quaſi pietátis incrédulus dubitávit; ſed quaſi colluviónis ſuæ cónſcius, non præſumpſit.

℟. Cùm deſcendiſſet Jeſus de monte, ecce lepróſus véniens, adorábat eum, dicens: Dómine, * Si vis, potes me mundáre. ℣. Dómine Deus, non erit tibi difficile omne verbum: * Si vis. *Matth.* 8. *Jerem.* 32.

Lectio viij.

CUi morali quâdam Dóminus ſanctitáte reſpondit: Volo; mundáre. Et contínuò lepra diſceſſit ab eo. Nihil enim médium eſt inter opus Dei, atque præceptum; quia in præcepto eſt opus. Dénique dixit, & facta ſunt. Vidétis igitur quòd dubitári non poteſt, quia voluntas Dei poteſtas eſt. Itaque ſtatim lepra diſceſſit, ut intélligas medentis affectum, qui veritátē óperi áddidit. Dénique, ſecundùm Marcum, miſerátus eſt eum Dóminus: quod pulcrè eſt póſitum. Et pléraque tália poſuérunt Evangeliſtæ, qui nos in utroque fundáre voluérunt, deſcribentes ſigna virtútis ad fidem, exprimentes ópera virtútis ad imitatiónem. Unde & tangit non dedignátus, & ímperat non diffiſus; hoc enim eſt indícium poteſtátis, quia quaſi habens poteſtátem ſa-

mandi, & jubendi auctoritátem, operandi teſtimónium non réfugit. Volo, ergò dicit propter Photinum, ímperat propter Arium, tangit propter Manichæum.

℟. Jeſus miſertus ejus, extendit manum ſuam; & tangens eum, * Ait illi: Volo; mundáre: & ſtatim mundátus eſt. ℣. Omne quod volúerit, fáciet: & ſermo illíus poteſtáte plenus eſt. * Ait illi: Volo. *Marc.* 1. *Eccleſ.* 8.

Lectio ix.

SImul illud mirábile, quòd eo ſanávit génere, quo fúerat obſecrátus. Si vis, potes me mundáre. Volo, inquit; mundáre. Habes voluntátem, habes étiam pietátis effectum. Et extendens manum, tétigit illum. Lex tangi lepróſos próhibet; ſed qui Dóminus legis eſt, non obſéquitur legi; ſed legem facit. Non ergo tétigit, quia ſine tactu mundáre non póterat; ſed ut probáret quia ſubjectus non erat legi, nec contágium timébat ut hómines, ſed quia contaminári non póterat, qui álios liberábat: ſimul ut è contrário lepra tactu Dómini fugarétur, quæ ſolébat contamináre tangentem. Oſténdere autem ſe ſacerdóti jubétur, ut intellígeret ſacerdos non legis órdine, ſed Dei grátiâ ſuper legem eſſe curátum; &, dum mandáto jubet offerre ſacrifícium præceptum Móyſi, oſténderet Dóminus quia legem non ſólveret, ſed impléret, qui ſecundùm legem grádiens, ſupra legem ſanáre eos quos remédia legis non ſanáverant, viderétur. Et bene áddidit, Sicut præcépit Móyſes. Lex enim ſpirituális eſt, ideòque vidétur ſacrifícium ſpirituále mandaſſe.

℟. Ait Jeſus: Vide, némini díxeris; ſed vade, * Oſtende te ſacerdóti, & † Offer munus quod præcépit Móyſes in teſtimónium illis. ℣. Hic eſt ritus lepróſi, quando mundandus eſt: Adducétur ad ſacerdótem, qui præcípiet ei ut ófferat: * Oſtende te. Glória Patri. † Offer. *Matth.* 8. *Levit.* 14.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. a. Dómine, puer meus jacet in domo paralyticus, & malè torquétur. Et ait illi Jeſus: Ego véniam, & curábo eum. *Matth.* 8.

Oratio.

OMnipotens ſempitérne Deus, infirmitátem noſtram propítius réſpice; atque, ad protegendum nos, déxteram tuæ majeſtátis extende; Per.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Dixit Jeſus Centurióni: Vade; & ſicut credidiſti, fiat tibi. Et ſanátus eſt puer in illa hora. *Matth.* 8.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ad Gálatas.

Lectio j. Cap. 2.

SCientes quòd non juſtificátur homo ex opéribus legis, niſi per fidem Jeſu Chriſti; & nos in Chriſto Jeſu crédimus, ut juſtificémur ex fide Chriſti, & non ex opéribus legis: propter quod ex opéribus legis non juſtificábitur omnis caro. Quòd ſi quærentes juſtificári

in Chriſto, inventi ſumus & ipſi peccatóres, numquid Chriſtus peccáti miniſter eſt? Abſit. Si enim quæ deſtruxi íterùm hæc ædífico, prævaricatórem me conſtítuo. Ego enim per legem legi mórtuus ſum, ut Deo vivam: Chriſto confixus ſum cruci. Vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus. Quòd autem nunc vivo in carne, in fide vivo Fílii Dei qui diléxit me, & trádidit ſemetipſum pro me. Non abjício grátiam Dei. Si enim per legem juſtítia, ergo gratìs Chriſtus mórtuus eſt.

℟. Apud Dóminum. 290.

Lectio ij. Cap. 3.

O Inſenſáti Gálatæ, quis vos faſcinávit non obedíre veritáti, ante quorum óculos Jeſus Chriſtus præſcriptus eſt, in vobis crucifixus? Hoc ſolùm à vobis volo díſcere: Ex opéribus legis Spíritum accepiſtis, an ex audítu fidei? Sic ſtulti eſtis, ut cùm ſpíritu cœpéritis, nunc carne conſummémini? Tanta paſſi eſtis ſine cauſa? ſi tamen ſine cauſa. Qui ergo tríbuit vobis Spíritum, & operátur virtútes in vobis; ex opéribus legis, an ex audítu fidei? Sicut ſcriptum eſt: Abraham crédidit Deo, & reputátum eſt illi ad juſtítiam. Cognóſcite ergo quia qui ex fide ſunt, ii ſunt filii Abrahæ.

℟. Judicábit. 290.

Lectio iij.

PRóvidens autem Scriptúra, quia ex fide juſtíficat gentes Deus, prænuntiávit Abrahæ: Quia benedicentur in te omnes gentes. Igitur qui ex fide ſunt, benedicentur cum fidéli Abraham. Quicumque enim ex opéribus legis ſunt, ſub maledícto ſunt. Scriptum eſt enim: Maledictus omnis qui non permánſerit in ómnibus quæ ſcripta ſunt in libro legis, ut fáciat ea. Quóniam autem in lege nemo juſtificátur apud Deum, manifeſtū eſt quia juſtus ex fide vivit. Lex autem non eſt ex fide; ſed, Qui fécerit ea, vivet in illis. Chriſtus nos redémit de maledícto legis, factus pro nobis maledíctum; quia ſcriptū eſt: Maledictus omnis qui pendet in ligno; ut in géntibus benedíctio Abrahæ fieret in Chriſto Jeſu, ut pollicitatiónem Spíritûs accipiámus per fidem.

℟. Rectum eſt. 291.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ad Gálatas.

Lectio j. Cap. 5.

VOs in libertátem vocáti eſtis, fratres: tantùm ne libertátem in occaſiónem detis carnis, ſed per caritátem Spíritûs ſervíte ínvicem. Omnis enim lex in uno ſermóne implétur: Díliges próximum tuum ſicut teipſum. Quòd ſi ínvicem mordétis, & coméditis, vidéte ne ab ínvicem conſumámini. Dico autem: Spíritu ambuláte, & deſidéria carnis non perficiétis. Caro enim concupiſcit adversùs ſpíritum; ſpíritus autem adversùs carnem: hæc enim ſibi ínvicem adverſantur, ut non quæcumque vultis, illa faciátis. Quòd ſi ſpíritu ducímini, non eſtis ſub

lege. Manifeſta ſunt autem ópera carnis, quæ ſunt fornicátio, immundítia, impudicítia, luxúria, idolórum ſérvitus, venefícia, inimicítiæ, contentiónes, æmulatiónes, iræ, rixæ, diſſenſiónes, ſectæ, invídiæ, homicídia, ebrietátes, comeſſatiónes, & his ſimília, quæ prædíco vobis ſicut prædixi; quóniam qui tália agunt, regnum Dei non conſequentur. Fructus autem Spíritûs eſt cáritas, gáudium, pax, patiéntia, benígnitas, bónitas, longanímitas, manſuetúdo, fides, modéſtia, continéntia, cáſtitas.

℟. Adjuva me, 291.

Lectio ij. Cap. 6.

FRatres, etſi præoccupátus fúerit homo in áliquo delicto, vos qui ſpirituáles eſtis, hujúſmodi inſtrúite in ſpíritu lenitátis, conſíderans teipſum, ne & tu tentéris. Alter altérius ónera portáte, & ſic adimplébitis legem Chriſti. Nam ſi quis exíſtimat ſe áliquid eſſe, cùm nihil ſit, ipſe ſe ſedúcit. Opus autem ſuum probet unusquíſque, & ſic in ſemetipſo tantùm glóriam habébit, & non in áltero: unusquisque enim onus ſuum portábit. Commúnicet autem is qui catechizátur verbo, ei qui ſe catechízat in ómnibus bonis. Nolíte erráre, Deus non irridétur. Quæ enim ſemináverit homo, hæc & metet. Quóniam qui ſéminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem; qui autem ſéminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætérnam.

℟. Super omnem. 291.

Lectio iij.

VIdéte quálibus lítteris ſcripſi vobis meâ manu. Quicumque enim volunt placére in carne, hi cogunt vos circumcídi, tantùm ut crucis Chriſti perſecutiónem non patiantur. Neque enim qui circumciduntur, legem cuſtódiunt; ſed volunt vos circumcídi, ut in carne veſtra glorientur. Mihi autem abſit gloriári, niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti, per quem mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. In Chriſto enim Jeſu neque circumciſio áliquid valet, neque præpútium, ſed nova creatúra. Et quicumque hanc régulam ſecúti fúerint, pax ſuper illos, & miſericórdia, & ſuper Iſrael Dei. De cétero nemo mihi moleſtus ſit; ego enim ſtigmata Dómini Jeſu in córpore meo porto. Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti cum ſpíritu veſtro, fratres. Amen. Tu autem.

℟. Dóminus, 292.

FERIA QUARTA.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Ephéſios.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus Apóſtolus Jeſu Chriſti per voluntátem Dei, ómnibus ſanctis qui ſunt Epheſi, & fidélibus in Chriſto Jeſu: Grátia vobis & pax à Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Benedictus Deus & Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti, qui benedixit nos in omni benedictióne ſpirituáli in cœléſtibus in Chriſto, ſicut elégit nos

in ipſo ante mundi conſtitutiónem, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte.

℟. Apud Dóminum. 290.

Lectio ij.

QUi prædeſtinávit nos in adoptiónem filiórum per Jeſum Chriſtum in ipſum, ſecundùm propóſitum voluntátis ſuæ, in laudem glóriæ grátiæ ſuæ, in qua gratificávit nos in dilecto Filio ſuo. In quo habémus redemptiónem per ſánguinem ejus, remiſſiónem peccatórum, ſecundùm divítias grátiæ ejus, quæ ſuperabundávit in nobis in omni ſapiéntia & prudéntia; ut notum fáceret nobis ſacraméntum voluntátis ſuæ, ſecundùm beneplácitum ejus, quod propóſuit in eo in diſpenſatióne plenitúdinis témporum, inſtauráre ómnia in Chriſto quæ in cœlis & quæ in terra ſunt, in ipſo.

℟. Judicábit páuperes. 290.

Lectio iij.

IN quo étiam & nos ſorte vocáti ſumus, prædeſtináti ſecundùm propóſitum ejus qui operátur ómnia ſecundùm consílium voluntátis ſuæ; ut ſimus in laudem glóriæ ejus, nos qui antè ſperávimus in Chriſto: in quo & vos, cùm audiſſétis verbum veritátis, (Evangélium ſalútis veſtræ) in quo & credentes ſignáti eſtis Spíritu promiſſiónis ſancto, qui eſt pignus hæreditátis noſtræ in redemptiónem acquiſitiónis, in laudem glóriæ ipsíus.

℟. Rectum. 291.

FERIA QUINTA.

De Epiſtola ad Ephéſios.

Lectio j. Cap. 2.

NOs omnes aliquando conversáti ſumus in deſidériis carnis noſtræ, facientes voluntátem carnis & cogitatiónum; & erámus natúrâ filii iræ, ſicut & céteri. Deus autem qui dives eſt in miſericórdia, propter nímiam caritátem ſuam, quâ diléxit nos, & cùm eſſémus mórtui peccátis, convivificávit nos in Chriſto, (cujus grátiâ eſtis ſalváti) & conreſuſcitávit, & conſedére fecit in cœléſtibus in Chriſto Jeſu; ut oſténderet in ſéculis ſuperveniéntibus abundantes divítias grátiæ ſuæ in bonitáte ſuper nos in Chriſto Jeſu. Grátiâ enim eſtis ſalváti per fidem, & hoc non ex vobis; Dei enim donum eſt, non ex opéribus, ut ne quis gloriétur. Ipsíus enim ſumus factúra, creáti in Chriſto Jeſu in opéribus bonis quæ præparávit Deus, ut in illis ambulémus.

℟. Adjuva me. 291.

Lectio ij.

PRopter quod mémores eſtóte quòd aliquando vos Gentes in carne, qui dicímini præpútium ab ea quæ dícitur circumcíſio in carne manu facta; quia erátis illo in témpore ſine Chriſto, alienáti à converſatióne Iſrael, & hóſpites teſtamentórum, promiſſiónis ſpem non habentes, & ſine Deo in hoc mundo. Nunc autem in Chriſto Jeſu vos, qui aliquando erátis longè, facti eſtis propè in ſán-

guine Chriſti. Ipſe enim eſt pax noſtra, qui fecit útraque unum, & médium paríetem macériæ ſolvens, inimicítias in carne ſua: legem mandatórum decrétis evácuans, ut duos condat in ſemetipſo in unum novum hóminem, fáciens pacem, & reconcíliet ambos in uno córpore Deo per crucem, interfíciens inimicítias in ſemetipſo.

℟. Super omnem. 291.

Lectio iij.

ET véniens evangelizávit pacem vobis qui longè fuíſtis, & pacem iis qui propè; quóniam per ipſum habémus acceſſum ambo in uno Spíritu ad Patrem. Ergo jam non eſtis hóſpites & ádvenæ; ſed eſtis cives ſanctórum, & doméſtici Dei: ſuperædificáti ſuper fundamentum Apoſtolórum & Prophetárum, ipſo ſummo angulári lápide Chriſto Jeſu; in quo omnis ædificátio conſtructa creſcit in templum ſanctum in Dómino; in quo & vos coædificámini in habitáculum Dei in Spíritu.

℟. Dóminus. 292.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ad Ephéſios.

Lectio j. Cap. 4.

OBſecro vos ego vinctus in Dómino, ut dignè ambulétis vocatióne quâ vocáti eſtis, cum omni humilitáte & manſuetúdine, cum patiéntia, ſupportantes ínvicem in caritáte, ſollíciti ſerváre unitátem ſpíritûs in vínculo pacis. Unum corpus, & unus ſpíritus, ſicut vocáti eſtis in una ſpe vocatiónis veſtræ. Unus Dóminus, una fides, unum baptisma. Unus Deus & Pater ómnium, qui eſt ſuper omnes, & per ómnia, & in ómnibus nobis.

℟. Apud Dóminum miſericórdia. 290.

Lectio ij.

UNicuíque autem noſtrûm data eſt grátia ſecundùm menſúram donatiónis Chriſti. Propter quod dicit: Aſcendens in altum captívam duxit captivitátem, dedit dona homínibus. Quòd autem aſcendit, quid eſt, niſi quia & deſcendit primùm in inferióres partes terræ? Qui deſcendit, ipſe eſt & qui aſcendit ſuper omnes cœlos, ut impléret ómnia.

℟. Judicábit. 290.

Lectio iij.

ET ipſe dedit quosdam quidem Apóſtolos, quosdam autem Prophétas, álios verò Evangeliſtas, álios autem Paſtóres & Doctóres, ad conſummatiónem ſanctórum in opus miniſtérii, in ædificatiónem córporis Chriſti, donec occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei, in virum perfectum, in menſúram ætátis plenitúdinis Chriſti; ut jam non ſimus párvuli fluctuantes, & circumferámur omni vento doctrínæ, in nequítia hóminum, in aſtútia ad circumventiónem erróris. Veritátem autem facientes in caritáte, creſcámus in illo per ómnia, qui eſt caput Chriſtus.

℟. Rectum eſt. 291.

SABBATO.

De Epiſtola ad Epheſios.

Lectio j. Cap. 5.

Eſtote imitatores Dei, ſicut filii cariſſimi: & ambulate in dilectione, ſicut & Chriſtus dilexit nos, & tradidit ſemetipſum pro nobis oblationem & hoſtiam Deo in odorem ſuavitatis. Fornicatio autem, & omnis immunditia, aut avaritia, nec nominetur in vobis, ſicut decet ſanctos, aut turpitudo, aut ſtultiloquium, aut ſcurrilitas quæ ad rem non pertinet; ſed magis gratiarum actio. Hoc enim ſcitote intelligentes, quòd omnis fornicator, aut immundus, aut avárus, quod eſt idolórũ ſervitus; non habet hæreditátem in regno Chriſti & Dei.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominica præcedentis.*]

Lectio ij.

NEmo vos ſedúcat inánibus verbis; propter hæc enim venit ira Dei in filios diffidéntiæ. Nolíte ergo éffici partícipes eórum. Erátis enim aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte, (fructus enim lucis eſt in omni bonitáte, & juſtítia, & veritáte;) probantes quid ſit beneplácitum Deo: & nolíte communicáre opéribus infructuóſis tenebrárum, magis autem redargúite. Quæ enim in occulto fiunt ab ipſis, turpe eſt & dícere. Omnia autem quæ arguuntur, à lúmine manifeſtantur; omne enim quod manifeſtátur, lumen eſt. Propter quod dicit: Surge, qui dormis, & exſurge à mortuis; & illuminabit te Chriſtus.

Lectio iij. Cap. 6.

DE cetero, fratres, confortamini in Dómino, & in potentia virtutis ejus. Indúite vos armatúram Dei, ut poſſitis ſtare adversus inſídias diaboli. Quóniam non eſt nobis colluctátio adversùs carnem & ſanguinem, ſed adversùs príncipes & poteſtátes, adversùs mundi rectóres tenebrárum harum, contra ſpirituália nequitiæ in cœleſtibus. Proptéreà accípite armatúram Dei, ut poſſitis resiſtere in die malo, & in ómnibus perfecti ſtare. State ergo ſuccincti lumbos veſtros in veritáte, & indúti lorícam juſtítiæ, & calceáti pedes in præparatióne Evangélii pacis: in ómnibus ſumentes ſcutum fidei, in quo poſsítis ómnia tela nequíſſimi ígnea extínguere.

Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Omnia detrimentum feci, & árbitror ut ſtércora, ut Chriſtum lucrifáciam. *Philip.* 3.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA IV

quæ ſuperfuit poſt Epiphaniam.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Epiſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Philippenſes.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus, & Timótheus, ſervi Jeſu Chriſti, ómnibus ſanctis in Chriſto Jeſu, qui ſunt Philippis, cum Epíſcopis, & Diacónibus: Grátia vobis & pax à Deo

Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Grátias ago Deo meo in omni memória veſtrî, ſemper in cunctis oratiónibus meis pro ómnibus vobis, cum gáudio deprecatiónem fáciens, ſuper communicatióne veſtra in Evangélio Chriſti, à prima die usque nunc; confidens hoc ipſum, quia qui cœpit in vobis opus bonum, perfíciet usque in diem Chriſti Jeſu: ſicut eſt mihi juſtum hoc ſentíre pro ómnibus vobis; eò quòd hábeam vos in corde, & in vínculis meis, & in defenſióne & confirmatióne Evangélii, sócios gáudii mei omnes vos eſſe.

℟. Voluntátem timéntium ſe fáciet Dóminus, & deprecatiónem eórum exáudiet; & ſálvos fáciet eos. * Cuſtódit Dóminus omnes diligentes ſe. ℣. Scimus quia omnis qui natus eſt ex Deo, non peccat; ſed generátio Dei conſervat eum. * Cuſtódit. *Pſ.* 144. 1. *Joan.* 5.

Lectio ij.

TEſtis enim mihi eſt Deus quómodò cúpiam omnes vos in viscéribus Jeſu Chriſti. Et hoc oro ut cáritas veſtra magìs ac magìs abundet in ſciéntia & in omni ſenſu; ut probétis potióra, ut ſitis ſincéri & ſine offenſa in diem Chriſti, repléti fructu juſtítiæ per Jeſum Chriſtum in glóriam & laudem Dei. Scire autem vos volo, fratres, quia quæ circa me ſunt, magìs ad profectum venérunt Evangélii: ita ut víncula mea manifeſta fierent in Chriſto in omni prætório, & in céteris ómnibus; & plures è frátribus in Dómino confidentes vínculis meis, abundántiùs audérent ſine timóre verbum Dei loqui.

℟. Dómine, víſita nos in ſalutári tuo, * Ad videndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætandum in lætítia gentis tuæ, ut laudéris cum hæreditáte tua. ℣. Iis qui coæquálem nobiscum ſortíti ſunt fidem in juſtítia Dei noſtri & Salvatóris Jeſu Chriſti, grátia & pax adimpleátur, * Ad videndum. *Pſ.* 105. 2. *Petr.* 1.

Lectio iij.

QUidam quidem & propter invídiam & contentiónem, quidam autem & propter bonam voluntátem Chriſtum prædicant, quidam ex caritáte, ſcientes quóniam in defenſiónem Evangélii póſitus ſum: quidam autem ex contentióne Chriſtum annúntiant non ſincérè, exiſtimantes preſſúram ſe ſuscitáre vínculis meis. Quid enim? Dum omni modo, ſive per occaſiónem, ſive per veritátem Chriſtus annuntiétur, & in hoc gáudeo, ſed & gaudébo. Scio enim quia hoc mihi provéniet ad ſalútem per veſtram oratiónem, & ſubminiſtratiónem ſpíritûs Jeſu Chriſti.

℟. Salvábis me, Dómine, à contradictiónibus pópuli mei: cuſtódies me in caput géntium: pópulus quem ignóro, ſérviet mihi; * Et exaltábitur Deus fortis ſalútis meæ. ℣. Sermo Dei currat, & clarificétur; * Et exaltábitur. Glória.

* Et exaltábitur. 2. *Reg.* 22. 2. *Theſſ.* 3.

IN II. NOCTURNO.

Ex Commentário ſancti Joannis Chryſóſtomi in Epíſtolam ad Philippenſes.

In Præf. n. 2.

Lectio iv.

PAulus teſtimónium Philippénſibus dat, non ſolùm fídei, & periculórum nómine, ſed étiam beneficéntiæ; ubi, inquit, quod & in princípio Evangélii, & ſemel & bis in uſum mihi miſiſtis, némine ália id præſtante. Hæc ígitur & nos intelligentes, aggrediámur ipſi digni fieri hujúſmodi exemplis; & primùm quidem promptos ac parátos nos oſtendámus pro Chriſto pati. At enim hoc témpore non eſt qui Chriſtiános inſectétur & vexet. Ergo, ubi nihil áliud, ſaltèm efficácem & vehementem illórum beneficéntiam imitémur: neque ubi ſemel atque íterùm dedérimus, omni officio perfunctos nos arbitrémur. Etenim per omnem vitam id faciendum eſt. Quemádmodùm dívitum filii decus áureum circa collum geſtant, illudque nunquam depónunt, tanquam nobilitátis inſigne circumferentes; ita & eleemóſynam nobis ipſis circumdémus oportet, declarantes nos eſſe miſericordis illíus filios, qui ſolem exoríri facit inſuper malos & bonos. At non credunt infidéles? Quinimò per hæc credent, ſi nos hæc præſtitérimus. Nam ſi víderint nos ómnium miſeréri, illumque repræſentáre præceptórem, ad illíus imitatiónem hoc à nobis fieri intélligent.

℞. Clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; & de neceſſitátibus eórum liberávit eos. * Miſit verbum ſuum, & ſanávit eos; & erípuit eos de interitiónibus eórum. ℣. Vidiſtis quóniam miſéricors Dóminus eſt, & miſerátor: * Miſit verbum. *Pſ.* 106. *Jac.* 5.

Lectio v.

NOſtis profectò, noſtis & vos ex pecúniis mala ómnia, ex pecúniis ſexcenta bella ſolére exíſtere. Quamobrem qui illas contémnere dídicit, tranquillo in portu ſeipſum locávit, nec damnum poſthàc métuit. Ad hanc enim disciplínam illum eleemóſyna erudívit, non áppetit poſthàc aliéna: quómodò enim, cùm ſua profundat ac donet? Nullâ poſthàc dívitis invídiâ tángitur: quómodò enim, cùm pauper fieri velit? Ipſumque ánimæ óculum ab omni labe purum reddit. Atque hæc quidem hîc: quorum verò ibi bonórum compos futúrus ſit, nulla unquam orátio queat expónere: non unà cum ſtultis virgínibus foris manébit, ſed unà cum prudéntibus, unà cum ſponſo introíbit, ſpléndidas habens lámpades. Tanta eſt eleemóſynæ virtus: magnâ cum libertáte alumnos ſuos introdúcit, ac nemo contradícit; ſed omnes cedunt. Nam ſi Deum in terram adduxit, idque ipſi perſuáſit ut homo fieret; multò magìs hóminem in cœlum intromíttere póte-

rit : usque ádeò magna eſt ipſius poténtia.

℟. Confiteántur Dómino miſericórdiæ ejus, & mirabília ejus filiis hóminum ; * Quia ſuscépit eos de via iniquitátis eórum. ℣. Suscípite infirmos, ſemper quod bonum eſt ſectámini in omnes : hæc eſt enim volúntas Dei in Chriſto Jeſu ; * Quia ſuscépit eos. *Pſ.* 106. 1. *Theſſ.* 5.

Lectio vj.

ITaque ſi ex miſericórdia atque hóminum amóre, Deus homo factus eſt, imò ſi eò adductus eſt ut ſervus fíeret ; multò magis propter eam ſervos in domum introdúcet ſuam. Hanc amémus, hanc colámus, non uno aut áltero die, ſed per omne tempus ; ut ipſa nos bene notos hábeat : nam ſi ea nos nóverit, & Dominus noscet : ſin ignóret, Dóminus étiam ignorábit, ac dicet, Néſcio vos. Verùm abſit ut hanc nos vocem audiámus, ſed beátam illam : Veníte, benedícti Patris mei, poſſidéte parátum vobis regnum à conſtitutióne mundi ; quod útinam nos omnes conſequámur in Chriſto Jeſu Dómino noſtro, cum quo Patri, unáque ſancto Spirítui glória, impérium, honos, nunc & ſemper, in ſécula ſeculórum. Amen. Tu autem.

℟. Miſericórdiam & veritátem díligit Deus : * Grátiam & glóriam dabit Dóminus : † Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia. ℣. Hílarem datórem díligit Deus ; potens eſt autem omnem grátiam abundáre fácere in vobis : * Grátiam, & glóriam. Glória Patri. † Non privábit. *Pſ.* 83. 2. *Cor.* 9.

IN III. NOCTURNO.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 8.

IN illo témpore ; Ascendente Jeſu in navículam, ſecúti ſunt eum discípuli ejus : & ecce motus magnus factus eſt in mari ; ita ut navícula operirétur flúctibus ; ipſe verò dormiébat. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epiſcopi.

Enarrat. 2. *in Pſalm.* 25.

AUdiſtis in Evangélio : Periclitabátur navígiũ in ſtagno, & dormiébat Jeſus. Navigámus per quoddam ſtagnum, & ventus & procellæ non deſunt ; tentatiónibus quotidiánis hujus ſéculi propè opplétur noſtrum navígium. Unde autem fit, niſi quia dormit Jeſus ? Si non dormíret in te Jeſus, tempeſtátes iſtas non pateréris ; ſed tranquillitátem habéres intériùs, convigilante tecum Jeſu.

℟. Ecce motus magnus factus eſt in mari, ita ut navícula operirétur flúctibus ; Jeſus verò dormiébat. Et discípuli ejus ſuscitavérunt eum, dicentes : * Dómine, ſalva nos, perímus. ℣. Exurge, quare obdormis, Dómine ? ádjuva nos : * Dómine. *Matth.* 8. *Pſ.* 43.

Lectio viij.

QUid eſt autem, Dormit Jeſus ? Fides tua, quæ eſt de Jeſu, obdormívit. Surgunt procellæ ſtagni hujus ;

[illegible] Jeſus [illegible] & ſicut anima tua [illegible] Jeſus [illegible] & [illegible] & Jeſus [illegible] [illegible] Jeſus [illegible] fides tua [illegible] Jeſu [illegible]

℟. Surgens Jeſus, imperavit ventis [illegible] * Quia tranquillitas [illegible] ℣. [illegible] Dominum [illegible] ejus. * Quia [illegible] *Matt.* 8. [illegible]

Lectio [illegible]

Q[illegible] *Magiſter* [illegible] *periculum.*

℟. Vidérunt ópera Dómini, & mirabília ejus in profúndo. Clamavérunt ad Dóminum: * Et ſtatuit procellam in auram; & † Siluérunt fluctus maris. ℣. Comminátus eſt Jeſus ventis, & dixit mari: Tace, obmutéſce. * Et. Gloria. † Siluérunt.

Ad Benedictus, Ant. Surgens Jeſus, imperavit ventis & mari, & facta eſt tranquillitas magna. *Allel.* 8.

Oratio.

Deus, qui nos in tantis periculis conſtitutos, pro humana ſcis fragilitate non poſſe ſubſiſtere: da nobis ſalutem mentis & corporis; ut ea quæ pro peccatis noſtris patimur, te adjuvante, vincamus. Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Ad Magnificat, Ant. [illegible] Homines mirati ſunt, dicentes: Qualis eſt hic, quia venti & mare obediunt ei? *Matt.* 8.

FERIA SECUNDA.

De Epiſtola ad Philippenſes.

Lectio i. Cap. 2.

Si qua ergo conſolatio in Chriſto, ſi quod ſolatium caritatis, ſi qua ſocietas ſpiritus, ſi qua viſcera miſerationis; implete gaudium meum, ut idem ſapiatis, eamdem caritatem habentes, unanimes, idipſum ſentientes, nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, ſed in humilitate ſuperiores ſibi invicem arbitrantes, non quæ ſua ſunt ſinguli conſiderantes, ſed ea quæ aliorum.

℟. Velut ſtatim. 299.

Lectio ij.

Itaque, cariſſimi mei, (ſicut ſemper obediſtis) non ut in præſentia mei tantùm, ſed multò magis nunc in abſéntia mea, cum metu & tremóre veſtram ſalútem operá-

mini. Deus eſt enim qui operátur in vobis & velle & perficere, pro bona voluntáte. Omnia autem fácite ſine murmuratiónibus & hæſitatiónibus; ut ſitis ſine queréla, & ſimplices filii Dei, ſine reprehenſióne in médio natiónis pravæ & perverſæ, inter quos lucétis ſicut luminária in mundo.

℟. Dómine. 299.

Lectio iij. Cap. 4.

DE cétero, fratres, quæcumque ſunt vera, quæcumque pudíca, quæcumque juſta, quæcumque ſancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, ſi qua virtus, ſi qua laus disciplínæ, hæc cogitáte. Quæ & didiciſtis, & accepiſtis, & audiſtis, & vidiſtis in me, hæc ágite; & Deus pacis erit vobiscum. Gavíſus ſum autem in Dómino vehementer, quóniam tandem aliquando refloruiſtis pro me ſentíre, ſicut & ſentiebátis; occupáti autem erátis. Non quaſi propter penúriam dico; ego enim dídici in quibus ſum ſufficiens eſſe. Scio & humiliári, ſcio & abundáre, (ubíque & in ómnibus inſtitútus ſum) & ſatiári, & eſuríre, & abundáre, & penúriam pati. Omnia poſſum in eo qui me confortat.

℟. Salvábis me. 299.

FERIA TERTIA.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Coloſſenſes.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus Apóſtolus Jeſu Chriſti per voluntátem Dei, & Timótheus frater, eis qui ſunt Coloſſis, ſanctis & fidélibus frátribus in Chriſto Jeſu: Grátia vobis & pax à Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Grátias ágimus Deo & Patri Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ſemper pro vobis orantes: audientes fidem veſtram in Chriſto Jeſu, & dilectiónem quam habétis in ſanctos omnes, propter ſpem quæ repóſita eſt vobis in cœlis, quam audiſtis in verbo veritátis Evangélii, quod pervénit ad vos, ſicut & in univerſo mundo eſt, & fructíficat, & crescit ſicut in vobis ex ea die quâ audiſtis & cognoviſtis grátiam Dei in veritáte.

℟. Clamavérunt ad Dóminum. 300.

Lectio ij.

IDeò & nos ex qua die audívimus, non ceſſámus pro vobis orantes, & poſtulantes ut impleámini agnitióne voluntátis ejus in omni ſapiéntia & intellectu ſpiritáli; ut ambulétis dignè Deo per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & crescentes in ſciéntia Dei: in omni virtúte confortáti ſecundùm poténtiam claritátis ejus, in omni patiéntia & longanimitáte cum gáudio, grátias agentes Deo Patri qui dignos nos fecit in partem ſortis ſanctórum in lúmine: qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum, & tránſtulit in regnum Fílii dilectiónis ſuæ, in quo habémus redemptiónem per ſánguinem ejus, remiſſiónem peccatórum.

℟. Confiteantur Dño. 301.

Lectio iij. Cap. 2.

SIcut ergo accepiſtis Jeſum Chriſtum Dóminum, in ipſo ambuláte, radicáti & ſuperædificáti in ipſo, & confirmáti fide, ſicut & didiciſtis, abundantes in illo in gratiárum actióne. Vidéte ne quis vos decípiat per philosóphiam & inánem falláciam, ſecundùm traditiónem hóminum, ſecundùm elementa mundi, & non ſecundùm Chriſtum; quia in ipſo inhábitat omnis plenitúdo divinitátis corporáliter; & eſtis in illo repléti, qui eſt caput omnis principátûs & poteſtátis: in quo & circumcíſi eſtis circumciſióne non manu factâ in expoliatióne córporis carnis, ſed in circumciſióne Chriſti: conſepulti ei in baptismo, in quo & reſurrexiſtis per fidem operatiónis Dei qui ſuſcitávit illum à mórtuis.

℟. Miſericórdiam. 301.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ad Coloſſenſes.

Lectio j. Cap. 3.

INdúite vos ſicut electi Dei, ſancti & dilecti, víſcera miſericórdiæ, benignitátem, humilitátem, modéſtiam, patiéntiam; ſupportantes ínvicem, & donantes vobiſmetipſis, ſi quis adverſùs áliquem habet querélam: ſicut & Dóminus donávit vobis, ita & vos. Super ómnia autem hæc, caritátem habéte, quod eſt vínculum perfectiónis: & pax Chriſti exultet in córdibus veſtris, in qua & vocáti eſtis in uno córpore; & grati eſtóte.

℟. Voluntátem. 299.

Lectio ij.

VErbum Chriſti hábitet in vobis abundanter in omni ſapiéntia, docentes & commonentes vosmetipſos pſalmis, hymnis & cánticis ſpirituálibus, in grátia cantantes in córdibus veſtris Deo. Omne quodcumque fácitis in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jeſu Chriſti, grátias agentes Deo & Patri per ipſum. Mulíeres, súbditæ eſtóte viris, ſicut oportet, in Dómino. Viri, dilígite uxóres veſtras, & nolíte amári eſſe ad illas. Fílii, obedíte paréntibus per ómnia; hoc enim plácitum eſt in Dómino. Patres, nolíte ad indignatiónem provocáre fílios veſtros, ut non puſillo ánimo fiant.

℟. Dómine. 299.

Lectio iij. Cap. 3 & 4.

SErvi, obedíte per ómnia dóminis carnálibus, non ad óculum ſervientes, quaſi homínibus placentes, ſed in ſimplicitáte cordis timentes Deum. Quodcumque fácitis, ex ánimo operámini ſicut Dómino, & non homínibus; ſcientes quòd à Dómino accipiétis retributiónem hæreditátis. Dómino Chriſto ſervíte. Qui enim injúriam facit, recípiet id quod iníquè geſſit; & non eſt perſonárũ accéptio apud Deum. Dómini, quod juſtum eſt & æquum, ſervis præſtáte; ſcientes quòd & vos Dóminum habétis in cœlo. Oratióni inſtáte, vigilantes in ea in gratiárum actióne.

℟. Salvábis me. 299.

FERIA QUINTA.

Incipit Epíſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Theſſalonicenſes.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus, & Silvánus, & Timótheus, Eccléſiæ Theſſalonicénſium in Deo Patre, & Dómino Jeſu Chriſto: Grátia vobis & pax. Grátias ágimus Deo ſemper pro ómnibus vobis, memóriam veſtri facientes in oratiónibus noſtris ſine intermiſſióne; mémores óperis fidei veſtræ, & labóris, & caritátis, & ſuſtinéntiæ ſpei Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ante Deum & Patrem noſtrum: ſcientes, fratres dilecti à Deo, electiónem veſtram; quia Evangélium noſtrum non fuit ad vos in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte, & in Spíritu ſancto, & in plenitúdine multa, ſicut ſcitis quales fuérimus in vobis propter vos.

℟. Clamavérunt. 300.

Lectio ij. Cap. 2.

EXhortátio enim noſtra non de erróre, neque de immundítia, neque in dolo: ſed ſicut probáti ſumus à Deo, ut crederétur nobis Evangélium; ita lóquimur, non quaſi homínibus placentes, ſed Deo, qui probat corda noſtra. Neque enim aliquando fúimus in ſermóne adulatiónis, ſicut ſcitis; neque in occaſióne avarítiæ, Deus teſtis eſt; nec quærentes ab homínibus glóriam, neque à vobis, neque ab áliis. Cùm poſſémus vobis óneri eſſe, ut Chriſti Apóſtoli; ſed facti ſumus párvuli in médio veſtrûm, tanquam ſi nutrix fóveat filios ſuos. Ita deſiderantes vos, cúpidè volebámus trádere vobis non ſolùm Evangélium Dei, ſed étiam ánimas noſtras; quóniam cariſſimi nobis facti eſtis.

℟. Confiteantur. 301.

Lectio iij.

MEmores enim eſtis, fratres, labóris noſtri & fatigatiónis; nocte ac die operantes, ne quem veſtrûm gravarémus, prædicávimus in vobis Evangélium Dei. Vos teſtes eſtis, & Deus, quàm ſanctè, & juſtè, & ſine queréla, vobis qui credidiſtis, fúimus; ſicut ſcitis quáliter unumquemque veſtrûm, (ſicut pater fílios ſuos) deprecantes vos & conſolantes, teſtificáti ſumus, ut ambularétis dignè Deo qui vocávit vos in ſuum regnum, & glóriam. Ideò & nos grátias ágimus Deo ſine intermiſſióne; quóniam cùm accepiſſétis à nobis verbum audítûs Dei, accepiſtis illud, non ut verbum hóminum, ſed (ſicut eſt verè) verbum Dei qui operátur in vobis qui credidiſtis.

℟. Miſericórdiam. 301.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola prima ad Theſſalonicenſes.

Lectio j. Cap. 4.

DE cétero, fratres, rogámus vos, & obſecrámus in Dómino Jeſu, ut quemádmodùm accepiſtis à nobis quómodò opórteat vos ambuláre, & placére Deo, ſic & ambulétis, ut

abundétis magis. Scitis enim quæ præcepta déderim vobis per Dóminum Jeſum. Hæc eſt enim voluntas Dei, ſanctificátio veſtra, ut abſtineátis vos à fornicatióne, ut ſciat unuſquiſque veſtrûm vas ſuum poſſidére in ſanctificatióne & honóre, non in paſſióne deſidérii, ſicut & gentes quæ ignórant Deum; & ne quis ſupergrediátur, neque circumvéniat in negótio fratrem ſuum; quóniam vindex eſt Dóminus de iis ómnibus, ſicut prædíximus vobis, & teſtificáti ſumus. Non enim vocávit nos Deus in immundítiam, ſed in ſanctificatiónem.

℟. Voluntátem, 299.

Lectio ij. Cap. 5.

DE tempóribus autem & momentis, fratres, non indigétis ut ſcribámus vobis. Ipſi enim diligenter ſcitis quia dies Dómini, ſicut fur in nocte, ita véniet. Cùm enim díxerint, Pax & ſecúritas; tunc repentínus eis ſupervéniet intéritus, ſicut dolor in útero habentis, & non effúgient. Vos autem, fratres, non eſtis in tenebris, ut vos dies illa tanquam fur comprehendat. Omnes enim vos filii lucis eſtis, & filii diei: non ſumus noctis, neque tenebrárum. Igitur non dormiámus ſicut & ceteri; ſed vigilémus, & ſóbrii ſimus.

℟. Dómine. 299.

Lectio iij.

ROgámus autem vos, fratres, ut noveritis eos qui labórant inter vos, & præſunt vobis in Dómino, & monent vos, ut habeátis illos abundántiùs in caritáte propter opus illórum: pacem habéte cum eis. Rogámus autẽ vos, fratres, corrípite inquiétos, conſolámini puſillánimes, ſuſcípite infirmos, patientes eſtóte ad omnes. Vidéte ne quis malum pro malo alícui reddat; ſed ſemper quod bonum eſt ſectámini in ínvicem, & in omnes. Semper gaudéte. Sine intermiſſióne oráte. In ómnibus grátias ágite: hæc eſt enim voluntas Dei in Chriſto Jeſu in ómnibus vobis. Spíritum nolíte extínguere. Prophetías nolíte ſpérnere. Omnia autem probáte: quod bonum eſt tenéte: ab omni ſpécie mala abſtinéte vos.

℟. Salvábis me. 299.

SABBATO.

Incipit Epíſtola ſecunda beáti Pauli Apóſtoli ad Theſſalonicenſes.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus, & Silvánus, & Timótheus, Eccleſiæ Theſſalonicénſium, in Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto: Grátia vobis & pax à Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Grátias ágere debémus ſemper Deo pro vobis, fratres, ita ut dignum eſt, quóniam ſupercreſcit fides veſtra, & abundat cáritas uniuſcujuſque veſtrûm in ínvicem; ita ut & nos ipſi in vobis gloriémur in Eccléſiis Dei, pro patientia veſtra, & fide, & in ómnibus perſecutiónibus veſtris, & tribulatiónibus quas ſuſtinétis in exemplum juſti judícii Dei, ut di-

gni habeámini in regno Dei, pro quo & pátimini. Si tamen juſtum eſt apud Deum retribúere tribulatiónem iis qui vos tribulant; & vobis qui tribulámini, réquiem nobiſcum in revelatióne Dómini Jeſu de cœlo cum Angelis virtútis ejus.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 2.

ROgámus autem vos, fratres, per adventum Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & noſtræ congregatiónis in ipſum; ut non citò moveámini à veſtro ſenſu, neque terreámini neque per ſpíritum, neque per ſermónem, neque per epíſtolam tanquam per nos miſſam, quaſi inſtet dies Dómini. Ne quis vos ſedúcat ullo modo; quóniam niſi vénerit diſcéſſio primùm, & revelátus fúerit homo peccáti, fílius perditiónis qui adversátur, & extóllitur ſupra omne quod dícitur Deus, aut quod cólitur, ita ut in templo Dei ſédeat, oſtendens ſe tanquam ſit Deus. Non retinétis quòd, cùm adhuc eſſem apud vos, hæc dicébam vobis? Et nunc quid detíneat ſcitis, ut revelétur in ſuo témpore. Nam myſtérium jam operátur iniquitátis; tantùm, ut qui tenet nunc, téneat, donec de médio fiat. Et tunc revelábitur ille iníquus, quem Dóminus Jeſus interfíciet ſpíritu oris ſui, & déſtruet illuſtratióne adventûs ſui eum.

Lectio iij. Cap. 3.

NAm & cùm eſſémus apud vos, hoc denuntiabámus vobis; quóniam ſi quis non vult operári, nec mandúcet. Audívimus enim inter vos quoſdam ambuláre inquiétè, nihil operantes, ſed curióſè agentes. Iis autem qui ejúſmodi ſunt, denuntiámus, & obſecrámus in Dómino Jeſu Chriſto, ut cum ſiléntio operantes, ſuum panem mandúcent. Vos autem, fratres, nolíte deficere benefacientes. Quòd ſi quis non óbedit verbo noſtro per epíſtolam, hunc notáte, & ne commiſceámini cum illo, ut confundátur; & nolíte quaſi inimícum exiſtimáre, ſed corrípite ut fratrem. Ipſe autem Dóminus pacis det vobis pacem ſempiternam in omni loco. Dóminus ſit cum ómnibus vobis. Salutátio mea, manu Pauli; quod eſt ſignum in omni epíſtola: ita ſcribo. Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti cum ómnibus vobis. Amen. Tu autem.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Chriſtus Jeſus dedit redemptiónem ſemetipſum pro ómnibus, teſtimónium tempóribus ſuis. 1. *Tim.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA V

quæ ſuperfuit poſt Epiphaniam.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Epíſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Timótheum.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus Apóſtolus Jeſu Chriſti ſecundùm impérium Dei ſalvatóris noſtri, & Chriſti Jeſu ſpei no-

ſtræ: Timótheo dilécto fílio in fide; Grátia, miſericórdia, & pax a Deo Patre, & Chriſto Jeſu Dómino noſtro. Sicut rogávi te ut remanéres Epheſi, cum irem in Macedóniam, ut denuntiáres quibúſdam ne áliter docérent, neque inténderent fábulis, & genealógiis interminátis: quæ quæſtiónes præſtant magis quàm ædificatiónem Dei, quæ eſt in fide. Finis autem præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. A quibus quidam aberrántes, converſi ſunt in vanilóquium, voléntes eſſe legis doctóres, non intelligéntes neque quæ loquúntur, neque de quibus affírmant.

℟. Díriget Dóminus manſuétos in judício: docébit mites vias ſuas. * Univerſæ viæ Dómini, miſericórdia & véritas, requiréntibus teſtaméntum ejus. ℣. Sectáre juſtítiam, fidem, caritátem, & pacem; ſtultas autem & ſine diſciplina quæſtiónes devita. * Univerſæ. *Pſ.* 24. 2. *Tim.* 2.

Lectio ij.

GRátias ago ei qui me confortávit, Chriſto Jeſu Dómino noſtro, quia fidélem me exiſtimávit, ponens in miniſtério: qui prius blaſphémus fui, & perſecútor, & contumeliósus; ſed miſericórdiam Dei conſecútus ſum, quia ignórans feci in incredulitáte. Superabundávit autem grátia Dómini noſtri cum fide & dilectióne quæ eſt in Chriſto Jeſu. Fidélis ſermo & omni acceptióne dignus, quòd Chriſtus Jeſus venit in hunc mundum peccatóres ſalvos fácere, quorum primus ego ſum: ſed ídeò miſericórdiam conſecútus ſum, ut in me primo oſtenderet Chriſtus Jeſus omnem patiéntiam, ad informatiónem eórum qui creditúri ſunt illi in vitam ætérnam.

℟. Uſquequò, Deus, improperábit inimícus? irrítat adverſárius nomen tuum in finem? Deus autem rex noſter ante ſecula: * Operátus eſt ſalútem in médio terræ. ℣. Filius hóminis non venit ánimas pérdere, ſed ſalváre: * Operátus eſt. *Pſ.* 73. *Luc.* 9.

Lectio iij. Cap. 2.

OBſecro igitur primùm omnium fieri obſecratiónes, oratiónes, poſtulatiónes, gratiárum actiónes, pro ómnibus homínibus, pro régibus, & ómnibus qui in ſublimitáte ſunt; ut quiétam & tranquillam vitam agámus in omni pietáte & caſtitáte. Hoc enim bonum eſt, & acceptum coram ſalvatóre noſtro Deo, qui omnes hómines vult ſalvos fieri, & ad agnitiónem veritátis venire. Unus enim Deus, unus & mediátor Dei & hóminum homo Chriſtus Jeſus: qui dedit redemptiónem ſemetipſum pro ómnibus, teſtimónium tempóribus ſuis.

℟. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, & veritátis ſuæ dómui Iſrael: * Vidérunt omnes términi terræ ſalutáre Dei noſtri. ℣. Deus erat in Chriſto mundum reconcílians ſibi, non réputans illis delicta

ipſórum. * Vidérunt. Glória Patri. * Vidérunt. *Pſ.* 97. 2. *Cor.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epiſcopi.

De verbis Apoſt. Serm. 175. *aliàs* 9. *C.* 1.

Lectio iv.

FIdélis ſermo & omni acceptióne dignus, quia Chriſtus Jeſus venit in mundum peccatóres ſalvos fácere, quorum primus ego ſum. Nulla cauſa fuit veniendi Chriſto Dómino, niſi peccatóres ſalvos fácere. Tolle morbos, tolle vúlnera, & nulla cauſa eſt medicínæ. Si venit de cœlo magnus médicus, magnus per totum orbem terræ jacébat ægrótus. Ipſe ægrótus, genus humánum eſt.

℟. Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus: * Anima mea, noli oblivíſci omnes retributiónes ejus, qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis. ℣. Miſericórdiam conſecútus ſum, ut in me primo oſténderet Chriſtus Jeſus omnem patiéntiam. * Anima. *Pſ.* 102. 1. *Tim.* 1.

Serm. 176. *C.* 4. *Lectio v.*

DIcit Paulus unicuíque ægróto, & de ſe volenti deſperáre: Qui curávit me, miſit me ad te, & dixit mihi: Illi deſperanti vade, & dic quid habuiſti, quid in te ſanávi, quàm citò ſanávi. De cœlo vocávi, unâ voce percuſſi & dejéci, áliâ erexi & elégi, tértiâ implévi & miſi, quartâ liberávi & coronávi. Vade, dic ægrótis, clama deſperátis: Fidélis ſermo & omni acceptióne dignus, quia Chriſtus Jeſus venit in mundum peccatóres ſalvos fácere. Quid timétis? Quid trepidátis? Quorum primus ego ſum. Ego, inquit, vobis loquor, ſanus ægrotántibus, ſtans jacéntibus, ſecúrus deſperántibus. Ideò enim miſericórdiam conſecútus ſum, ut in me oſténderet Chriſtus Jeſus omnem longanimitátem.

℟. Quómodò miſerétur pater filiórum, miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe; quóniam * Ipſe cognóvit figmentum noſtrum: recordátus eſt quóniam pulvis ſumus. ℣. Non ex opéribus juſtítiæ quæ fécimus nos, ſed ſecundùm ſuam miſericórdiam ſalvos nos fecit: * Ipſe. *Pſ.* 102. *Tit.* 3.

Cap. 5. *Lectio vj.*

NOlíte ergo deſperáre. Ægróti eſtis, accédite ad eum, & ſanámini: cæci eſtis, accédite ad eum, & illumináminí. Et qui ſaní eſtis ei grátias ágite; & qui ægrotátis, ad eum ſanandi cúrrite: dícite omnes, Veníte, adorémus, & proſternámur ei, & plorémus coram Dómino qui fecit nos, & hómines & ſalvos. Nam ſi ille nos fecit hómines, nos autem ipſi nos fécimus ſalvos; áliquid illo mélius fécimus: mélior eſt enim ſalvus homo, quàm quílibet homo. Si ergo te Deus fecit hóminem, & tu te feciſti bonum hóminem; quod tu feciſti, mélius eſt. Noli te extóllere ſuper Deum: ſubde

te Deo, adora, proſternere, confitére illi qui fecit te, quia nemo recreat, niſi qui creat; nemo réficit, niſi qui fecit.

℟. Magnificáte Dóminum mecum, & exaltémus nomen ejus in idipſum. * Accédite ad eum, & illuminámini; & † Fácies veſtræ non confundentur. ℣. Dignos nos fecit in partem ſortis ſanctórum in lúmine, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. * Accédite. Glória. † Fácies. *Pſ.* 33. *Col.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

In illo témpore; Parábolam propóſuit turbis Jeſus, dicens: Símile factum eſt regnum cœlórum hómini qui ſeminávit bonum ſemen in agro ſuo. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtini Epíſcopi.

De verbis Ev. Serm. 88. *C.* 18.

Hoc in myſtério lectiónis hujus cognóvimus, fratres, eſſe intùs in Eccléſia bonos & malos, quòd ſæpè dícimus frumentum & páleam. Nemo ante tempus déſerat áream, tóleret páleam in tritúra, tóleret in área; quod enim tóleret, in hórreo non habébit. Véniet ventilátor, qui dívidet malos à bonis. Erit étiam corporális ſeparátio, quam modò ſpiritális præcédit. A malis corde ſemper disjungímini, ad tempus cautè córpore copulámini. Nec tamen negligentes ſitis in corrigendis veſtris, ad curam ſcílicet veſtram quómodo pertinéntibus, monendo, docendo, hortando, terrendo.

℟. Símile factum eſt regnum cœlórum hómini qui * Seminávit bonum ſemen in agro ſuo; cùm autem dormírent hómines, inimícus ſuperſeminávit zizánia. ℣. Ad imáginem ſimilitúdinis ſuæ Deus fecit hóminem; invídiâ autem diáboli, mors introívit in orbem terrárum. * Seminávit. *Matth.* 13. *Sap.* 2.

Lectio viij.

Duóbus modis non te máculat malus; ſi non conſéntias, & ſi redárguas: hoc eſt, non communicáre, non conſentíre. Communicátur quippe, quando facto ejus conſórtium voluntátis vel approbatiónis adjúngitur. Hoc ergo nos ádmonens Apóſtolus, ait: Nolíte communicáre opéribus infructuóſis tenebrárum. Et quia parum erat non conſentíre, ſi ſequerétur negligéntia disciplínæ: Magìs autem, inquit, & redargúite. Vidéte quemádmodùm utrumque complexus eſt, Nolíte communicáre; magìs autem & redargúite. Quid eſt, Nolíte communicáre? Nolíte conſentíre, nolíte laudáre, nolíte approbáre. Quid eſt, Magìs autem & redargúite? Reprehéndite, corrípite, coercéte. Deinde in ipſa correctióne vel coercitióne alienórum peccatórum cavendum eſt ne ſe extollat qui álterum córripit. Neque ergo conſentientes ſitis malis ut approbétis, neque negligentes ut non arguátis,

neque ſuperbientes ut inſultanter arguátis.

℟. Zizánia, fílii ſunt nequam; inímicus autem qui ſeminávit ea, eſt diábolus. * Sicut colliguntur zizánia, & igni comburuntur; ſic erit in conſummatióne ſéculi. ℣. In diem perditiónis ſervátur malus, & ad diem furóris ducétur. * Sicut. *Matth.* 13. *Job.* 21.

Lectio ix.

QUí deſerúerit unitátem, víolat caritátem: & quiſquis víolat caritátem, quódlibet magnum hábeat, ipſe nihil eſt. Si linguis hóminũ loquátur & Angelórum, ſi ſciat ómnia ſacramenta, ſi hábeat omnem fidem ut montes tránsferat, ſi diſtríbuat ómnia ſua paupéribus, ſi corpus ſuum tradat ut árdeat, caritátem autem non hábeat; nihil eſt, nihil ei prodeſt. Univerſa inutíliter habet, qui unum illud quo univerſis utátur, non habet. Ampleſtámur itaque caritátem, ſtudentes ſerváre unitátem ſpíritûs in vínculo pacis. Non nos ſedúcant qui carnáliter intélligunt, & corporálem ſeparatiónem faciéntes, ab Eccléſiæ frumentis toto orbe diffúſis ſpiritáli ſacrilégio ſeparantur. Per totum enim mundum ſeminátum eſt bonum ſemen.

℟. Mittet Fílius hóminis Angelos ſuos; & cólligent eos qui fáciunt iniquitátem, & mittent eos in camínum ignis: * Tunc † Juſti fulgébunt ſicut ſol in regno Patris eórum. ℣. Juſtum & ímpium judicábit Deus, & tempus omnis rei tunc erit. * Tunc. Glória Patri. † Juſti. *Matth.* 13. *Eccleſ.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. C. Dómine, nonne bonum ſemen ſeminaſti in agro tuo? unde ergo habet zizánia? Et ait illis: Inímícus homo hoc fecit. *Matth.* 13.

Oratio.

FAmíliam tuam, quæſumus, Dómine, contínuâ pietáte cuſtódi; ut quæ in ſola ſpe grátiæ cœleſtis innítitur, tuâ ſemper protectióne muniátur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Collígite primùm zizánia, & alligáte ea in faſcículos ad comburendum; tríticum autem congregáte in hórreum meum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola prima ad Timótheum.

Lectio j. Cap. 3.

FIdélis ſermo: Si quis Epiſcopátum deſíderat, bonum opus deſíderat. Oportet ergo Epíſcopum irreprehensíbilem eſſe, uníus uxóris virum, sóbriũ, prudentem, ornátum, pudícum, hoſpitálem, doctórem, non vinoléntum, non percuſſórem, ſed modeſtum; non litigióſum, non cúpidum, ſed ſuæ dómus bene præpóſitum, fílios habentem súbditos cum omni caſtitáte. Si quis autem dómus ſuæ præeſſe neſcit, quómodo Eccléſiæ Dei diligéntiam habébit? Non neóphytum; ne in ſupérbiam elátus, in judícium íncidat diáboli. Oportet

tet autem illum & teſtimónium habére bonum ab iis qui foris ſunt, ut non in oppróbrium íncidat, & in láqueum diáboli.

℟. Díriget. 308.

Lectio ij. Cap. 4 & 5.

NEmo adoleſcéntiâ tuam contemnat; ſed exemplum eſto fidélium in verbo, in converſatione, in caritáte, in fide, in caſtitáte. Dum vénio, attende lectióni, exhortatióni & doctrínæ. Noli negligere grátiam quæ in te eſt, quæ data eſt tibi per prophetíam cum impoſitióne mánuũ preſbytérii. Hæc meditáre, in his eſto, ut profectus tuus manifeſtus ſit ómnibus. Attende tibi, & doctrínæ: inſta in illis. Hoc enim fáciens, & teipſum ſalvum fácies, & eos qui te áudiunt. Seniórem ne increpáveris, ſed óbſecra ut patrem; júvenes, ut fratres; anus, ut matres; juvénculas, ut ſorores in omni caſtitáte. Víduas honóra, quæ verè víduæ ſunt.

℟. Usquequò. 308.

Lectio iij. Cap. 6.

EST autem quæſtus magnus píetas cum ſufficiéntia. Nihil enim intúlimus in hunc mundum: haud dúbium quòd nec auferre quid póſſumus. Habentes autem alimenta, & quibus tegámur, his contenti ſimus. Nam qui volunt dívites fieri, íncidunt in tentatiónem, & in láqueum diáboli, & deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. Radix enim ómnium malórum eſt cupíditas: quam quidam appetentes, erravérunt à fide, & inſeruérunt ſe dolóribus multis. Tu autem, ô homo Dei, hæc fuge: ſectáre verò juſtítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, manſuetúdinem. Certa bonum certámen fidei, apprehende vitam ætérnam in qua vocátus es, & confeſſus bonam confeſſiónem coram multis téſtibus.

℟. Recordátus. 308.

FERIA TERTIA.

Incipit Epiſtola ſecunda beáti Pauli Apóſtoli ad Timótheum.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus Apóſtolus Jeſu Chriſti, per voluntátem Dei, ſecundùm promiſſiónem vitæ quæ eſt in Chriſto Jeſu: Timótheo cariſſimo fílio; Grátia, miſericórdia, pax à Deo Patre, & Chriſto Jeſu Dómino noſtro. Grátias ago Deo, cui ſérvio à progenitóribus in conſciéntia pura, quòd ſine intermiſſióne hábeam tuî memóriam in oratiónibus meis, nocte ac die deſíderans te vidére, memor lacrymárum tuárum, ut gáudio ímplear, recordatiónem accípiens ejus fidei, quæ eſt in te non ficta, quæ & habitávit primùm in ávia tua Lóide, & matre tua Eunice, certus ſum autem quòd & in te. Propter quam cauſam admóneo te ut reſúſcites grátiam Dei, quæ eſt in te per impoſitiónem mánuum meárum.

℟. Bénedic. 309.

Lectio ij. Cap. 2.

TU ergo, fili mi, confortáre in grátia, quæ eſt in

Chriſto Jeſu; & quæ audiſti à me per multos teſtes, hæc commenda fidélibus homínibus, qui idónei erunt & álios docére. Labóra ſicut bonus miles Chriſti Jeſu. Nemo mílitans Deo, ímplicat ſe negótiis ſeculáribus; ut ei pláceat cui ſe probávit. Nam & qui certat in agóne, non coronátur niſi legítimè certáverit. Laborantem agrícolam oportet primùm de frúctibus percípere. Intéllige quæ dico; dabit étenim tibi Dóminus in ómnibus intellectum.

℞. Quómodò. 309.

Lectio iij.

JUvenília autem deſidéria fuge; ſectáre verò juſtítiam, fidem, caritátem, & pacem cum iis qui ínvocant Dóminũ de corde puro. Stultas autem & ſine disciplína quæſtiónes devíta; ſciens quia génerant lites. Servum autem Dómini non oportet litigáre; ſed manſuétum eſſe ad omnes, docíbilem, patientem, cum modéſtia corripientem eos qui reſiſtunt veritáti: nequando Deus det illis pœniténtiam ad cognoscendam veritátem, & reſipiſcant à diáboli láqueis, à quo captívi tenentur ad ipsíus voluntátẽ.

℞. Magnificáte. 310.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ſecunda beáti Pauli Apóſtoli ad Timótheum.

Lectio j. Cap. 3.

HOc autem ſcito, quòd in noviſſimis diébus inſtábunt témpora periculóſa: erunt hómines ſeipſos amantes, cúpidi, eláti, ſuperbi, blasphémi, paréntibus non obedientes, ingráti, ſceleſti, ſine affectióne, ſine pace, criminatóres, incontinentes, immítes, ſine benignitáte, proditóres, protervi, túmidi, & voluptátum amatóres magìs quàm Dei; habentes ſpéciem quidem pietátis, virtútem autem ejus abnegantes. Et hos devíta: ex his enim ſunt qui pénetrant domos, & captívas ducunt muliérculas onerátas peccátis, quæ ducuntur váriis deſidériis; ſemper discentes, & nunquam ad ſciéntiam veritátis pervenientes.

℞. Díriget. 308.

Lectio ij.

TU autem aſſecútus es meam doctrínam, inſtitutiónem, propóſitum, fidem, longanimitátem, dilectiónem, patiéntiã, perſecutiónes, paſſiónes, quália mihi facta ſunt Antiochíæ, Icónii, & Lyſtris: quales perſecutiónes ſuſtínui, & ex ómnibus erípuit me Dóminus. Et omnes qui piè volunt vívere in Chriſto Jeſu, perſecutiónem patientur. Mali autem hómines & seductóres profícient in pejus; errantes, & in errórem mittentes. Tu verò pérmane in iis quæ didiciſti, & crédita ſunt tibi, ſciens à quo didíceris, & quia ab infántia ſacras lítteras noſti, quæ te poſſunt inſtrúere ad ſalútem, per fidem quæ eſt in Chriſto Jeſu.

℞. Usquequò. 308.

Lectio iij. Cap. 4.

TEſtíficor coram Deo, & Jeſu Chriſto, qui judicatúrus eſt vivos & mórtuos,

per adventum ipsíus, & regnum ejus: prædica verbum, inſta opportúnè, importúnè: árgue, óbſecra, íncrepa in omni patiéntia & doctrína. Erit enim tempus, cùm ſanam doctrínam non ſuſtinébunt, ſed ad ſua deſidéria coacervábunt ſibi magiſtros prurientes áuribus; & à veritáte quidem audítum avertent, ad fábulas autem convertentur. Tu verò vígila, in ómnibus labóra, opus fac Evangeliſtæ, miniſtérium tuum imple. Sóbrius eſto.

℟. Recordátus eſt. 308.

FERIA QUINTA.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Titum.

Lectio j. Cap. 1.

PAulus ſervus Dei, Apóſtolus autem Jeſu Chriſti ſecundùm fidem electórum Dei, & agnitiónem veritátis quæ ſecundùm pietátem eſt, in ſpem vitæ ætérnæ quam promíſit qui non mentítur Deus ante témpora ſeculária: manifeſtávit autem tempóribus ſuis verbum ſuum in prædicatióne quæ crédita eſt mihi ſecundùm præceptum Salvatóris noſtri Dei: Tito dilecto fílio, ſecundùm commúnem fidem: Grátia & pax à Deo Patre, & Chriſto Jeſu ſalvatóre noſtro.

℟. Bénedic. 309.

Lectio ij.

HUjus rei grátiâ relíqui te Cretæ, ut ea quæ deſunt córrigas, & conſtítuas per civitátes Preſbyteros, ſicut & ego dispóſui tibi. Si quis ſine crímine eſt, uníus uxóris vir, fílios habens fidéles, non in accuſatióne luxúriæ, aut non ſúbditos. Oportet enim Epíſcopum ſine crímine eſſe, ſicut Dei diſpenſatórem; non ſupérbum, non iracúndum, non vinoléntum, non percuſſórem, non turpis lucri cúpidum; ſed hoſpitálem, benígnum, sóbrium, juſtum, ſanctum, continentem, amplecténtem eum qui ſecundùm doctrínam eſt, fidélem ſermónem; ut potens ſit exhortári in doctrína ſana, & eos qui contradícunt, argúere.

℟. Quómodò. 309.

Lectio iij.

SUnt enim multi étiam inobedientes, vaníloqui & ſeductóres, máximè qui de circumciſióne ſunt; quos oportet redárgui: qui univerſas domos ſubvertunt, docentes quæ non oportet, turpis lucri grátiâ. Dixit quidam ex illis próprius ipsórum prophéta: Creténſes ſemper mendáces, malæ béſtiæ, ventres pigri. Teſtimónium hoc verum eſt. Quam ob cauſam íncrepa illos durè, ut ſani ſint in fide, non intendentes Judáicis fábulis, & mandátis hóminum averſántium ſe à veritáte. Omnia munda mundis; coinquinátis autem & infidélibus nihil eſt mundum, ſed inquinátæ ſunt eórum & mens & conſciéntia. Confiténtur ſe noſſe Deum, factis autem negant, cùm ſint abomináti, & incredíbiles, & ad omne opus bonum réprobi.

℟. Magnificáte. 310.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ad Titum.

Lectio j. Cap. 2.

TU lóquere quæ decent ſanam doctrínam; ſenes, ut sóbrii ſint, pudíci, prudentes, ſani in fide, in dilectióne, in patiéntia. Anus ſimíliter, in hábitu ſancto, non criminatríces, non multo vino ſervientes, bene docentes; ut prudéntiam dóceant adolescéntulas, ut viros ſuos ament, filios ſuos díligant, prudentes, caſtas, sóbrias, domûs curam habentes, benignas, súbditas viris ſuis, ut non blasphemétur verbum Dei. Júvenes ſimíliter hortáre, ut sóbrii ſint. In ómnibus teipſum præbe exemplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum ſanum, irreprehensíbile; ut is qui ex adverſo eſt, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis.

℟. Díriget Dóminus manſuétos. 308.

Lectio ij. Cap. 3.

ADmone illos princípibus & poteſtátibus súbditos eſſe, dicto obedíre, ad omne opus bonum parátos eſſe; néminem blasphemáre, non litigióſos eſſe, ſed modeſtos, omnem oſtendentes manſuetúdinem ad omnes hómines. Erámus enim aliquando & nos inſipientes, incréduli, errantes, ſervientes deſidériis & voluptátibus váriis, in malítia & invídia agentes, odíbiles, odientes ínvicem. Cùm autem benígnitas & humánitas appáruit Salvatóris noſtri Dei, non ex opéribus juſtítiæ, quæ fécimus nos, ſed secundùm ſuam miſericórdiam ſalvos nos fecit per lavácrum regeneratiónis & renovatiónis Spíritûs ſancti, quem effúdit in nos abundè per Jeſum Chriſtum ſalvatórem noſtrum; ut juſtificáti grátiâ ipsíus, hærédes ſimus, ſecundùm ſpem vitæ ætérnæ.

℟. Usquequò, Deus, improperábit. 308.

Lectio iij.

FIdélis ſermo eſt; & de his volo te confirmáre: Ut curent bonis opéribus præeſſe, qui credunt Deo. Hæc ſunt bona & utília homínibus. Stultas autem quæſtiónes, & genealógias, & contentiónes, & pugnas legis devíta; ſunt enim inútiles & vanæ. Hæréticum hóminem, poſt unam & ſecundam correptiónem, devíta; ſciens quia ſubverſus eſt qui ejúsmodi eſt, & delinquit, cùm ſit próprio judício condemnátus. Cùm míſero ad te Artemam aut Tychicum, feſtína ad me veníre Nicópolim; ibi enim ſtátui hiemáre. Zenam legisperítum & Apollo ſollícitè præmitte, ut nihil illis deſit. Diſcant autem & noſtri bonis opéribus præeſſe ad uſus neceſſários, ut non ſint infructuóſi. Salútant te qui mecum ſunt omnes. Salúta eos qui nos amant in fide. Grátia Dei cum ómnibus vobis. Amen. Tu autem.

℟. Recordátus eſt Dóminus. 308.

SABBATO.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Philémonem.

Lectio j.

PAulus vinctus Chriſti Jeſu, & Timótheus frater: Philémoni dilecto & adjutóri noſtro, & Appiæ ſoróri cariſſimæ, & Archippo commilitóni noſtro, & Eccléſiæ quæ in domo tua eſt; Grátia vobis & pax à Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Grátias ago Deo meo, ſemper memóriam tuî fáciens in oratiónibus meis, áudiens caritátem tuam, & fidem quam habes in Dómino Jeſu, & in omnes ſanctos; ut communicátio fídei tuæ évidens fiat in agnitióne omnis óperis boni quod eſt in vobis in Chriſto Jeſu.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

GAudium enim magnum hábui, & conſolatiónem in caritáte tua, quia víſcera ſanctórum requievérunt per te, frater. Propter quod multam fidúciam habens in Chriſto Jeſu imperandi tibi quod ad rem pértinet, propter caritátẽ magìs óbſecro, cùm ſis talis, ut Paulus ſenex; nunc autem & vinctus Jeſu Chriſti: óbſecro te pro meo filio, quem génui in vínculis, Onéſimo, qui tibi aliquando inútilis fuit, nunc autem, & mihi & tibi útilis, quem remíſi tibi. Tu autem illum, ut mea víſcera, ſúſcipe. Quem ego volúeram mecum detinére, ut pro te mihi miniſtráret in vínculis Evangélii: ſine consílio autem tuo nihil vólui fácere, uti ne velut ex neceſſitáte bonum tuum eſſet, ſed voluntárium.

Lectio iij.

FOrſitan enim ideò diſceſſit ad horam à te, ut æternùm illum recíperes; jam non ut ſervum, ſed pro ſervo cariſſimum fratrem, máximè mihi: quantò autem magìs tibi, & in carne, & in Dómino? Si ergo habes me ſócium, ſúſcipe illum ſicut me, ſi autem áliquid nócuit tibi, aut debet, hoc mihi ímputa. Ego Paulus ſcripſi meâ manu: ego reddam, ut non dicam tibi quòd & teipſum mihi debes. Ita, frater. Ego te fruar in Dómino: réfice víſcera mea in Dómino. Confídens in obediéntia tua, ſcripſi tibi, ſciens quóniam & ſuper id quod dico, fácies. Simul autem & para mihi hoſpítium; nam ſpero per oratiónes veſtras donári me vobis. Salútat te Epaphras concaptívus meus in Chriſto Jeſu, Marcus, Ariſtarchus, Demas & Lucas, adjutóres mei. Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti cum ſpíritu veſtro. Amen. Tu autem.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Jeſus Chriſtus herì, & hódie: ipſe & in ſécula. *Hebr.* 13.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA SEXTA

quæ ſuperfuit poſt Epiphaniam.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Hebræos.

Lectio j. *Cap.* 1.

MUltifàriàm multiſque modis olim Deus loquens pátribus in Prophétis, noviſſimè diébus iſtis locútus eſt nobis in Fílio, quem conſtítuit hærédem universórum, per quem fecit & sécula. Qui cùm ſit ſplendor glóriæ, & figúra ſubſtántiæ ejus, portanſque ómnia verbo virtútis ſuæ, purgatiónem peccatórum fáciens, ſedet ad déxteram majeſtátis in excelſis; tantò mélior Angelis effectus, quantò differéntiùs præ illis nomen hæreditávit.

℟. Specióſus formâ præ fíliis hóminum; diffúſa eſt grátia in lábiis tuis. * Sedes tua, Deus, in séculum séculi: virga æquitátis, virga regni tui. ℣. Ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos ſuos ſpíritus; ad Fílium autem: * Sedes tua, Deus, &c. *Pſ.* 44. *Hebr.* 1.

Lectio ij.

CUi enim dixit aliquandò Angelórum: Fílius meus es tu, ego hódie génui te? Et rurſum: Ego ero illi in Patrem, & ipſe erit mihi in Fílium? Et cùm íterùm introdúcit Primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Angelos ſuos ſpíritus, & miniſtros ſuos flammam ignis. Ad Fílium autem: Thronus tuus, Deus, in séculum séculi: virga æquitátis, virga regni tui. Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; proptéreà unxit te Deus, Deus tuus, óleo exultatiónis præ partícipibus tuis.

℟. Regnum tuum, Dómine, regnum ómnium ſeculórum; * Et dominátio tua in omni generatióne, & generatiónem. ℣. Dómine Deus omnípotens, accepiſti virtútem tuam magnam, & regnaſti; * Et dominátio. *Pſ.* 144. *Apoc.* 11.

Lectio iij.

ET: Tu in princípio, Dómine, terram fundaſti; & ópera manuum tuárum ſunt cœli: ipſi períbunt, tu autem permanébis: & omnes ut veſtimentum veteraſcent, & velut amictum mutábis eos, & mutabuntur; tu autem idem ipſe es, & anni tui non defícient. Ad quem autem Angelórum dixit aliquando: Sede à dextris meis, quoadusque ponam inimícos tuos ſcabellum pedum tuórum? Nonne omnes ſunt adminiſtratórii ſpíritus, in miniſtérium miſſi propter eos qui hæreditátem cápient ſalútis?

℟. Tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram: * Nimis exaltátus es ſuper omnes deos. ℣. Dignus es, Dómine Deus noſter, accípere glóriam, & honórem, & virtútem; quia tu creaſti ómnia: * Nimis.

Glória Patri. * Nimis. *Pſ.* 96. *Apoc.* 4.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Athanáſii Epíſcopi.

Orat. 2. *contra Arianos. n.* 24 & 26.

Lectio iv.

NEmo diſceptantes audíre velit hæréticos, Deum non ſemper Patrem fuiſſe, ſed póſteà factum eſſe; ut ementiantur áliquo témpore ejus Verbum non extitiſſe. Nemo, inquam, hæc diſputantes pátienter audíerit, cùm multæ ſint adversùs illos refutatiónes; tum ex verbis Joannis, qui dicit: Erat Verbum; tum ex Pauli ſcriptis, cujus hæc ſenténtia eſt: Qui eſt ſplendor glóriæ, & qui eſt ſuper ómnia Deus benedictus in sécula: Amen. Deus æternáliter eſt. Æternáliter ígitur exiſtente Patre, æternáliter quoque exiſtit ejus ſplendor, quod ipſum eſt Verbum ejus. Ac rurſum Deus exiſtens, ex ſe exiſtens Verbum habet: neque Verbum ſupervénit, cùm priùs non eſſet; neque Pater unquam irrationális, hoc eſt, ſine ratióne & Verbo fuit.

℟. Domináre in médio inimicórum tuórum: * Tecum Princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum; ex útero ante lucíferum génui te. ℣. Ad quem Angelórum dixit Deus aliquando: Sede à dextris meis, quoadusque ponam inimícos tuos ſcabellum pedum tuórum? * Tecum principium. *Pſ.* 109. *Hebr.* 1.

n. 53 & 55. *Lectio v.*

SEd, inquiunt, in Epíſtola ad Hebræos ita Apóſtolus lóquitur: Tantò mélior Angelis factus, quantò præſtántius nomen præ illis ſortítus eſt. Ex his verbis cólligunt Verbum Dei creatúram eſſe, & opus, & unam ex rebus cónditis. Si perſónam, rem, tempus apoſtólici dicti cognóscerent hærétici, nunquam humána in deitátem transferentes, tam ímpiè & ſtultè adversùs Chriſtum ſeſe habuiſſent. Id intuéri licébit, ſi inítium lectiónis probè excípias. Dicit enim Apóſtolus: Multifáriàm multisque modis olim Deus locútus eſt pátribus noſtris per Prophétas; últimis autem diébus locútus eſt nóbis in Fílio. Atque ita pauló póſt dicit, perfectâ ab eo noſtrórum peccatórum purificatióne, ipſum ſedére ad déxteram majeſtátis in excelſis, tantò melióre m Angelis factum, quantò præſtántiùs nomen præ illis ſortitus eſt. De eo ígitur témpore quo nobis per Fílium locútus eſt, cùm peccatórum purgátio fieret, apoſtólicum dictum mentiónem facit. Quando autem nobis locútus eſt in Fílio, aut quando purgátio peccatórum facta eſt, aut quando natus eſt homo, niſi poſt Prophétas; idque in últimis diébus?

℟. Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus, potentes virtúte, faciéntes verbum illíus, * Ad audiendam vocem ſermónum ejus. ℣. Vidébitis cœlum apertum, & An-

gelos Dei aſcendentes & deſcendentes ſupra Filium hóminis, * Ad audiendam. *Pſ.* 102. *Joan.* 1.

Lectio vj.

DEinde cùm narrátio inſtitúta eſſet de humána Verbi diſpenſatióne, deque últimis tempóribus; conſequenter commemorávit Deum neque ſuperióribus ætátibus tacuiſſe, ſed locútum eſſe per Prophétas: & poſtquàm Prophétæ ſuo officio perfuncti ſunt, & lex per Angelos pronuntiáta eſt, & Fílius étiam ad nos deſcendit, & ad miniſtrandum acceſſit, tunc demum neceſſário ſubíntulit: Tantò mélior Angelis factus; oſténdere volens, quantò Fílius præ ſervo excellit, tantò functióne officioque ſervórum, Filii adminiſtratiónem melióremfuiſſe.

℟. Quis símilis erit Deo in fíliis Dei? Deus qui glorificátur in concílio ſanctórum: * Magnus, & terríbilis ſuper omnes qui in circúitu ejus ſunt. ℣. Qui eſt de terra, de terra eſt, & de terra lóquitur; qui de cœlo venit, ſuper omnes eſt: * Magnus. Glória Patri. * Magnus. *Pſ.* 88. *Joan.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore; Parábolam propóſuit turbis Jeſus, dicens: Símile eſt regnum cœlórum grano ſinápis, quod accípiens homo ſeminávit in agro ſuo. Et réliqua.

Homilia ſancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 2. *in Matth.*

REgnum cœlórum, prædicátio Evangélii eſt, & notítia Scripturárum, quæ ducit ad vitam, & de qua dícitur ad Judæos: Auferétur à vobis regnum Dei, & dábitur genti facienti fructus ejus. Símile eſt ergo hujuſcémodi regnum grano ſinápis, quod accípiens homo ſeminávit in agro ſuo. Homo qui séminat in agro ſuo, à plériſque Salvátor intellígitur, quod in ánimis credéntium séminet; ab áliis, ipſe homo séminans in agro ſuo, hoc eſt, in ſemetipſo, & in corde ſuo.

℟. Locútus eſt Jeſus in parábolis ad turbas, ut implerétur quod dictum eſt per Prophétam: * Eructábo abscóndita à conſtitutióne mundi. ℣. Apériam in parábolis os meum; loquar propoſitiónes ab inítio: * Eructábo. *Matth.* 13. *Pſ.* 77.

Lectio viij.

QUis eſt iſte qui séminat, niſi ſenſus noſter & ánimus; qui ſuſcípiens granum prædicatiónis, & fovens ſementem humóre fídei, facit in agro ſui péctoris pulluláre? Prædicátio Evangélii mínima eſt ómnibus disciplínis. Ad primam quippe doctrínam, fidem non habet veritátis, hóminem Deum, Deum mórtuum, & ſcándalum crucis prædicans. Confer hujuſcémodi doctrínam dogmátibus philoſophórum, & libris eórum, & ſplendóri eloquéntiæ, &

compoſitióni ſermónum ; & vidébis quantò minor ſit céteris ſemínibus ſementis Evangélii.

℟. Dimiſſis turbis, venit Jeſus in domum ; & * Acceſſérunt ad eum discípuli ejus, dicentes : Edíſſere nobis parábolam. ℣. Cor ſapientis quærit doctrínam : * Acceſſérunt. *Matth.* 13. *Prov.* 15.

Lectio ix.

SEd illa cùm créverit, nihil mordax, nihil vívidum, nihil vitále demonſtrat : ſed totum fláccidum marcidúmque & mollítum ebullit in ólera, & in herbas quæ citò arescunt & córruunt. Hæc autem prædicátio, quæ parva videbátur in princípio, cùm vel in ánima credentis, vel in toto mundo ſata fúerit, non exurgit in ólera, ſed crescit in árborem ; ita ut vólucres cœli (quas vel ánimas crédentium, vel fortitúdines Dei ſervítio mancipátas ſentíre debémus,) véniant & hábitent in ramis ejus. Ramos puto evangélicæ árboris, quæ de grano ſinápis créverit, dogmatum eſſe diverſitátes, in quibus ſupradictárum vólucrum unaquæque requiescit.

℟. Quæ ſemináverit homo, hæc & metet ; quóniam qui séminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem : * Qui autem séminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætemam. ℣. Qui séminat iniquitátem, metet mala : * Qui autem. Glória Patri. * Qui autem. *Galat.* 6. *Prov.* 22.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. *d.* Símile eſt regnum cœlórum grano ſinápis, quod mínimum quidem eſt ómnibus ſeminibus : cùm autem créverit, majus eſt ómnibus oléribus. *Matth.* 13.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut ſemper rationabília meditantes, quæ tibi ſunt plácita, & dictis exequámur & factis : Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia sécula ſeculórum.

℟. Amen.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. 2. Símile eſt regnum cœlórum fermento quod acceptum múlier abscondit in farínæ ſatis tribus, donec fermentátum eſt totum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 2.

PRoptéreà abundántiùs oportet obſerváre nos ea quæ audívimus, ne fortè pereffluámus. Si enim qui per Angelos dictus eſt ſermo, factus eſt firmus, & omnis prævaricátio & inobediéntia accépit juſtam mercédis retributiónem ; quómodò nos effugiémus, ſi tantam neglexérimus ſalútem ? Quæ cùm inítium accepiſſet enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt ; in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus ſecundùm ſuam voluntátem.

℟. Speciósus formâ præ filiis. 317.

Lectio ij.

EUm autem, qui módicò quàm Angeli minorátus eſt, vidémus Jeſum, propter paſſiónem mortis, glóriâ & honóre coronátum; ut grátiâ Dei pro ómnibus guſtáret mortem. Decébat enim eum, propter quem ómnia & per quem ómnia, qui multos filios in glóriam addúxerat, auctórem ſalútis eórum per paſſiónem conſummáre. Qui enim ſanctíficat, & qui ſanctificantur, ex uno omnes. Propter quam cauſam non confúnditur fratres eos vocáre, dicens: Nuntiábo nomen tuum frátribus meis; in médio eccléſiæ laudábo te. Et íterùm: Ego ero fidens in eum. Et íterùm: Ecce ego, & púeri mei quos dedit mihi Deus.

℟. Regnum tuum, Dómine. 317.

Lectio iij.

QUia ergo púeri communicavérunt carni & ſánguini, & ipſe ſimíliter participávit eiſdem; ut per mortem deſtrúeret eum qui habébat mortis impérium, id eſt, diábolum, & liberáret eos qui timóre mortis per totam vitam obnóxii erant ſervitúti. Nuſquam enim Angelos apprehendit, ſed ſemen Abrahæ apprehendit. Unde débuit per ómnia frátribus ſimilári, ut miſéricors fieret, & fidélis Póntifex ad Deum; ut repropitiáret delicta pópuli. In eo enim, in quo paſſus eſt ipſe & tentátus, potens eſt & eis qui tentantur auxiliári.

℟. Tu Dóminus. 317.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 3.

UNde, fratres ſancti, vocatiónis cœleſtis partícipes, conſideráte Apóſtolum & Pontíficem confeſſiónis noſtræ Jeſum, qui fidélis eſt ei qui fecit illum, ſicut & Móyſes in omni domo ejus. Amplióris enim glóriæ iſte præ Móyſe dignus eſt hábitus, quantò ampliórem honórem habet domus qui fabricávit illam. Omnis namque domus fabricátur ab áliquo; qui autem ómnia creávit, Deus eſt. Et Móyſes quidem fidélis erat in tota domo ejus tanquam fámulus, in teſtimónium eorum quæ dicenda erant; Chriſtus verò tanquam Fílius in domo ſua: quæ domus ſumus nos, ſi fidúciam & glóriam ſpei usque ad finem firmam retineámus.

℟. Domináre. 318.

Lectio ij.

VIdéte, fratres, ne fortè ſit in áliquo veſtrûm cor malum incredulitátis, diſcedendi à Deo vivo; ſed adhortámini voſmetipſos per ſíngulos dies, donec Hódie cognominátur, ut non obdurétur quis ex vobis fallácia peccáti. Partícipes enim Chriſti effecti ſumus; ſi tamen inítium ſubſtántiæ ejus usque ad finem, firmum retineámus. Dum dícitur: Hódie ſi vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre cor-

da veſtra, quemádmodùm in illa exacerbatióne. Quidam enim audientes, exacerbavérunt: ſed non univerſi qui profecti ſunt ex Ægypto per Móyſen.

℟. Benedícite. 318.

Lectio iij. Cap. 4.

VIvus eſt enim ſermo Dei, & éfficax, & penetrabílior omni gládio ancípiti; ac pertingens usque ad diviſiónem ánimæ & ſpíritûs, compágum quoque ac medullárum, & diſcrétor cogitatiónum & intentiónum cordis. Et non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus; ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus, ad quem nobis ſermo. Hábentes ergo Pontíficem magnum, qui penetrávit cœlos, Jeſum Fílium Dei, teneámus confeſſiónem. Non enim habémus Pontíficem, qui non poſſit cómpati infirmitátibus noſtris; tentátum autem per ómnia pro ſimilitúdine abſque peccáto. Adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ; ut miſericórdiam conſequámur, & grátiam inveniámus in auxílio opportúno.

℟. Quis ſímilis erit Deo in fíliis. 319.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 6.

QUapróptet intermittentes inchoatiónis Chriſti ſermonem, ad perfectióra ferámur, non rurſum jacientes fundamentum pœniténtiæ ab opéribus mórtuis, & fidei ad Deum, baptíſmatum doctrínæ, impoſitiónis quoque mánuum, ac reſurrectiónis mortuórum, & judícii æterni. Et hoc faciémus, ſíquidem permíſerit Deus. Impossíbile eſt enim eos qui ſemel ſunt illumináti, guſtavérunt étiam donum cœleſte, & partícipes facti ſunt Spíritûs ſancti, guſtavérunt nihilóminùs bonum Dei verbum, virtuteſque ſéculi ventúri, & prolapſi ſunt, rurſus renovári ad pœniténtiam; rurſum crucifigentes ſibimetipſis Fílium Dei, & oſténtui habentes.

℟. Speciósus formâ præ fíliis. 317.

Lectio ij.

TErra enim ſæpè venientem ſuper ſe bibens imbrem, & génerans herbam oportúnam illis à quibus cólitur, áccipit benedictiónem à Deo: próferens autem ſpinas ac tríbulos, réproba eſt, & maledicto próxima; cujus conſummátio in combuſtiónem. Confidimus autem de vobis, dilectiſſimi, melióra & viciniòra ſalúti; tametſi ita lóquimur. Non enim injuſtus Deus, ut obliviſcátur óperis veſtri, & dilectiónis quam oſtendiſtis in nómine ipſíus, qui miniſtraſtis ſanctis, & miniſtrátis. Cúpimus autem unumquemque veſtrûm eamdem oſtentáre ſollicitúdinem ad expletiónem ſpei usque in finem, ut non ſegnes efficiámini, verùm imitatóres eórum qui fide & patiéntiâ hæreditábunt promiſſiónes.

℟. Regnum tuum, Dómine. 317.

Lectio iij. Cap. 7 & 8.

LEx hómines conſtítuit ſacerdótes infirmitátem habentes; ſermo autem jurisjurandi, qui poſt legem eſt, Fílium in æternum perfectum. Capítulum autem ſuper ea quæ dicuntur: Talem habémus Pontíficem, qui conſédit in déxtera ſedis magnitúdinis in cœlis, ſanctórum miniſter, & tabernáculi veri, quod fixit Dóminus, & non homo. Omnis enim Póntifex ad offerendum múnera & hóſtias conſtitúitur; unde neceſſe eſt & hunc habére áliquid quod ófferat. Si ergo eſſet ſuper terram, nec eſſet ſacerdos, cùm eſſent qui offerrent ſecundùm legem múnera, qui exemplári & umbræ desérviunt cœléſtium, ſicut reſponſum eſt Móyſi, cùm conſummáret tabernáculum: Vide, (inquit) ómnia fácito ſecundùm exemplar quod tibi oſtenſum eſt in monte. Nunc autem mélius ſortítus eſt miniſtérium, quantò & melióris teſtamenti mediátor eſt, quod in melióribus repromiſſiónibus ſancítum eſt. Nam ſi illud prius culpâ vacaſſet, non útique ſecundi locus inquirerétur.

℟. Tu Dóminus altíſſimus. 317.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 10.

VOluntáriè peccántibus nobis poſt acceptam notítiam veritátis, jam non relínquitur pro peccátis hóſtia, terríbilis autem quædam expectátio judícii, & ignis æmulátio quæ conſumptúra eſt adversários. Irritam quis fáciens legem Móyſi, ſine ulla miſeratióne duóbus vel tribus téſtibus móritur: quantò magis putátis deterióra meréri ſupplícia, qui Fílium Dei conculcáverit, & ſánguinem teſtamenti pollútum dúxerit, in quo ſanctificátus eſt, & ſpirítui grátiæ contuméliam fécerit? Scimus enim qui dixit: Mihi vindícta, & ego retríbuam. Et iterùm: Quia judicábit Dóminus pópulum ſuũ. Horrendum eſt incídere in manus Dei viventis.

℟. Domináre in médio inimicórum. 318.

Lectio ij. Cap. 11.

ESt autem fides ſperandárum ſubſtántia rerum, argumentum non apparéntium. In hac enim teſtimónium conſecúti ſunt ſenes. Fide intellígimus aptáta eſſe sécula Verbo Dei; ut ex inviſibílibus viſibília fierent. Fide plúrimam hóſtiam Abel quàm Cain óbtulit Deo, per quam teſtimónium conſecútus eſt eſſe juſtus, teſtimónium perhibente munéribus ejus Deo; & per illam defunctus adhuc lóquitur. Fide Enoch tranſlátus eſt, ne vidéret mortem; & non inveniebátur, quia tránſtulit illum Deus: ante tranſlatiónem enim teſtimónium hábuit placuiſſe Deo. Sine fide autem impoſsíbile eſt placére Deo. Crédere enim oportet accedentem ad Deum, quia eſt, &

inquiréntibus ſe remunerátor ſit.

℟. Benedícite. 318.

Lectio iij.

FIde Noë, reſponſo accepto de iis quæ adhuc non videbantur, métuens aptávit arcam in ſalútem domûs ſuæ; per quam damnávit mundum, & juſtítiæ quæ per fidem eſt, hæres eſt inſtitútus. Fide qui vocátur Abraham obedívit in locum exíre, quem acceptúrus erat in hæreditátem; & éxiit, néſciens quò iret. Fide demorátus eſt in terra repromiſſiónis, tanquam in aliéna, in caſulis habitando cum Iſaac & Jacob cohærédibus repromiſſiónis ejusdem. Expectábat enim fundamenta habentem civitátem, cujus ártifex & cónditor Deus.

℟. Quis símilis erit Deo in filiis. 319.

FERIA SEXTA.

De Epiſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 12.

DEponentes omne pondus, & circumſtans nos peccátum, per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen: aſpicientes in auctórem fidei, & conſummatórem Jeſum, qui, propóſito ſibi gáudio, ſuſtinuit crucem, confuſióne contempta, atque in déxtera ſedis Dei ſedet. Recogitáte enim eum qui talem ſuſtínuit à peccatóribus adversùm ſemetipſum contradictiónem; ut ne fatigémini, ánimis veſtris deficientes. Nondum enim usque ad ſánguinem reſtitiſtis, adversùs peccátum repugnantes: & oblíti eſtis conſolatiónis quæ vobis tanquam filiis lóquitur, dicens: Fili mi, noli neglígere diſciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris. Quem enim díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem filium quem récipit.

℟. Speciósus formâ. 317.

Lectio ij.

IN disciplína perſeveráte. Tanquam filiis vobis offert ſe Deus: quis enim filius, quem non córripit pater? Quòd ſi extra disciplinam eſtis, cujus partícipes facti ſunt omnes; ergo adúlteri, & non filii eſtis. Deinde patres quidem carnis noſtræ eruditóres habúimus, & reverebámur eos, non multò magis obtemperábimus Patri ſpirítuum, & vivémus? Et illi quidem in témpore paucórum diérum ſecundùm voluntátem ſuam erudiébant nos; hic autem ad id quod útile eſt, in recipiendo ſanctificatiónem ejus. Omnis autem disciplina in præſenti quidem vidétur non eſſe gáudii, ſed mœróris; póſteà autem fructum pacatiſſimum exercitátis per eam reddet juſtítiæ.

℟. Regnum tuum. 317.

Lectio iij.

PRopter quod remiſſas manus & ſolúta génua erigite, & greſſus rectos fácite pédibus veſtris; ut non cláudicans quis erret, magìs autem ſanétur. Pacem ſequímini cum ómnibus, & ſanctimó-

niam ſine qua nemo vidébit Deum ; contemplantes ne quis deſit grátiæ Dei, ne qua radix amaritúdinis ſurſum gérminans impédiat, & per illam inquinentur multi. Ne quis fornicátor aut profánus, ut Eſaü qui propter unam eſcam véndidit primitíva ſua. Scitóte enim quóniam & póſteà cúpiens hæreditáre benedictiónem, reprobátus eſt ; non enim invénit pœniténtiæ locum, quanquam cum lácrymis inquiſiſſet eam.

℟. Tu Dóminus. 317.

SABBATO.

De Epíſtola ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 13.

Caritas fraternitátis máneat in vobis. Et hoſpitalitátem nolíte oblivíſci ; per hanc enim latuérunt quidam, Angelis hoſpítio receptis. Mementóte vinctórum, tanquam ſimul vincti ; & laborántium, tanquam & ipſi in córpore morantes. Honorábile connúbium in ómnibus, & thorus immaculátus. Fornicatóres enim & adúlteros judicábit Deus. Sint mores ſine avarítia, contenti præséntibus ; ipſe enim dixit : Non te déſeram, neque derelinquam. Ita ut confidenter dicámus, Dóminus mihi adjútor ; non timébo quid fáciat mihi homo. Mementote præpoſitórum veſtrórum, qui vobis locúti ſunt verbum Dei : quorum intuentes éxitum converſatiónis, imitámini fidem. Jeſus Chriſtus herì, & hódie : ipſe & in ſǽcula.

℟. Domináre in médio inimicórum. 318.

Lectio ij.

Doctrínis váriis & peregrínis nolíte abdúci. Optimum eſt enim grátiâ ſtabilíre cor, non eſcis ; quæ non profuérunt ambulántibus in eis. Habémus altáre de quo édere non habent poteſtátem, qui tabernáculo deſérviunt. Quorum enim animálium infertur ſanguis pro peccáto in ſancta per Pontíficem, horum córpora cremantur extra caſtra. Propter quod & Jeſus, ut ſanctificáret per ſuum ſánguinem pópulum, extra portam paſſus eſt. Exeámus ígitur ad eum extra caſtra, impropérium ejus portantes. Non enim habémus hìc manentem civitátem ; ſed futúram inquírimus. Per ipſum ergo offerámus hóſtiam laudis ſemper Deo, id eſt, fructum labiórum confiténtiũ nómini ejus. Beneficéntiæ autem & communiónis nolíte oblivíſci ; tálibus enim hóſtiis promerétur Deus.

℟. Benedícite Dómino omnes. 318.

Lectio iij.

Obedíte præpóſitis veſtris, & ſubjacéte eis : ipſi enim pervígilant, quaſi ratiónem pro animábus veſtris redditúri ; ut cum gáudio hoc fáciant, & non gementes ; hoc enim non éxpedit vobis. Oráte pro nobis ; confídimus enim quia bonam conſciéntiam habémus, in ómnibus bene volentes converſári.

Ampliùs autem déprecor vos hoc fácere, quò celériùs reſtituar vobis. Deus autem pacis, qui eduxit de mórtuis Paſtórem magnum óvium in sánguine teſtamenti æterni, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, aptet vos in omni bono, ut faciátis ejus voluntátem, fáciens in vobis quod pláceat coram ſe per Jeſum Chriſtum; cui eſt glória in sécula ſeculorum. Amen. Tu autem.

℟. Quis símilis erit Deo in filiis. 319.

PROPRIUM SANCTORUM.

PARS AUTUMNALIS.

FESTA SEPTEMBRIS.

DIE I.
In Feſto
SANCTI ÆGIDII,
Abbatis.
Semiduplex.

Pridiè VESPERÆ *de Pſalt. à Capit. de Communi Abbatum.* xxviij.

Oratio, Sancti Ægidii, *infrà.*

Fit Commemor. S. Lupi, Episc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. *ut in Communi Pontif.* xviij. *Oratio*, Tríbue, *infrà.*

AD NOCT. Lectio j. de Scriptura occurrente, è tribus fit una; & ſic in omnibus Semiduplicibus.

Lectio ij.

ÆGídius Athénis natus, adolescens pátriam propter Chriſtum relíquit; & Massíliam appulſus, Arelátem ad beátum Cæſárium, audítâ ſanctitátis ejus famâ, contendit. Per biénnium ejus magiſtério erudítus, cùm vitæ ſolitáriæ deſidério æſtuáret, ſecretiórem erémum, primùm ad ripam Wardónis amnis in agro Ucetienſi cum ſancto Veredémio pétiit: mox, cùm illìc quoque frequentióri hóminum concurſu gravarétur, ad oram Rhódani reverſus, tandem qualem optábat locum in valle Flaviána, quâ Paróchia Nemauſenſis ad Arelatenſis fines porrígitur, répetit. Illîc diútiùs ſolis ferè herbárum radícibus paſtus, demum per magnátes quosdam de família Regis qui tunc Gothis imperábat, detectus eſt; cæteris detrectátis munéribus, eò tandem adductus eſt, ut in loco ſpeluncæ Monaſtérium éxtrui paterétur. Hujus Abbas, jubente rege, factus, iter Romam aggreſſus eſt, cui teſtimónium perhibuiſſe créditur in actis Conciliórum, ubi leguntur Romam miſſi à Cæſário, Abbas Ægídius & Meſſiánus Notárius, ambo ex ejus discípulis, qui Symmacho Pa-

pæ libellum in grátiam Arelatenſis Eccléſiæ deferrent, ejuſque privilégium ab Aquenſi Epiſcopo violátum vindicárent. Redux in Septimániam Ægídius, in Monaſtério ſuo defunctus eſt die Domínicâ, anno quingentéſimo quadrageſimo ſéptimo. Oppido circa Monaſtérium ob concurſum populórum ad ejus ſepulcrum confluéntium conſtructo nomen ejus índitum eſt, & ſancti viri tanta fuit celébritas, ut inférior Occitánia ſancti Ægídii Província dicerétur. Corpus ejus, graſſante Albigénſium furóre, Tolóſam ad Baſílicam ſancti Saturníni delátum eſt.

De ſancto Lupo,
Lectio iij.

LUpus in território Aurelianenſi natus eſt ex nobiliſſimis paréntibus, Bettóne, & Agiâ ſeu Auſtregilde. Ab avúnculis ſuis Auſtréno Aurelianenſi & Aunachário Autiſſiodorenſi Epíſcopis, propter déditos religióni mores, in Clerum cooptátus eſt. Creſcéntibus cum ætáte méritis, Artémio in cáthedra Senonenſi ſuffectus eſt, Clero & pópulo id apud Regem agéntibus. Quo in múnere admirandis tum pietátis, tum ſollicitúdinis paſtóralis, tum patiéntiæ opéribus eluxit, máximè ſub Theodoríco Burgundiónum rege, apud quem váriis impetítus eſt calúmniis. Cujus fílio Sigiberto ſervátâ poſt mortem intemeratâ fide, miſſas à Clotário ſecundo contra Sénonas cópias, ſuis ad Deum précibus répulit. Unde Clotárius Burgundiónum regno potítus, invíſum ſibi Præſulem in Neuſtriam circa Vinemacenſem pagum relegávit. Ibi cùm multos infidéles Lupus ad fidem adduxiſſet, innocéntiam ejus agnóvit tandem Clotárius ópera ſancti Vincbaldi, Abbátis apud Trecas, eumque ab exílio revocávit, & ad ejus pedes advolútus véniam precátus eſt. Ex aula cùm ad ſedem rediret plúribus, Paríſiis præcípuè ac Melodúni, cláruit mirâculis. In prædio Briennonenſi ſuæ Diœcéſis adverſâ correptus valetúdine óbiit, & ſepultus eſt, ut ipſe júſſerat, ſub ſtillicídio Baſílicæ ſanctæ Columbæ mártyris, quam ſingulári cultu ſemper fúerat proſecútus.

Oratio.

SAncti Abbátis Ægídii ſupplicatiónibus tríbue nos, Deus, adjuvári; ut quæ piè crédidit appetámus, & quod juſtè ſperávit conſequámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Pro Commem. ſancti Lupi,
Ant. Ego ſum. ℣. Elégit Dóminus. xxj.

Oratio.

TRíbue nobis, quæſumus Dómine, miſericórdiam tuam, intercedénte beáto Lupo Pontífice; & quæcumque præcipis ut agámus, ipſe adjuva ut implére poſſímus; Per Dóminum noſtrum.

Veſperæ de ſequenti.

Die ii.

In Feſto

SS. LAZARI, MARTHÆ, & MARIÆ, Chriſti Hoſpitum.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 6. F. INtrávit Jeſus in quoddam caſtellum; & múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum ſuam. *Luc.* 10.

Ant. 8. G. Huic erat ſoror, nómine María, quæ étiam ſedens ſecùs pedes Dómini, audiébat verbum illíus; Martha autem ſatagébat circa frequens miniſtérium. *Luc.* 10.

Ant. 3. a. Stetit Martha, & ait: Dómine, non eſt tibi curæ quòd ſoror mea relíquit me ſolam miniſtráre? dic ergo illi ut me ádjuvet. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Dixit illi Dóminus: Martha, Martha, ſollícita es, & turbáris erga plúrima: porrò unum eſt neceſſárium. *Luc.* 10.

Ant. 1. D. María óptimam partem elégit, quæ non auferétur ab ea. *Luc.* 10.

Capitulum. Hebr. 13.

CAritas fraternitátis máneat in vobis: & hoſpitalitátem nolíte oblivíſci; per hanc enim latuérunt quidam, Angelis hoſpítio recéptis.

℟. Si quis díligit me, ſermónem meum ſervábit; & * Pater meus díliget eum, & ad eum veniémus, & † Manſiónem apud eum faciémus. ℣. Sapiéntia ſúſcipit inquiréntes ſe; & qui illam díligit, díligit vitam. * Pater. Glória Patri. † Manſiónem. *Joan.* 14. *Eccli.* 4.

Hymnus.

FLagrans amóre, pérditos
Dum nos Redemptor quæreret,
Defeſſus ad Martham Deus
Seſe recépit hóſpitam.

Beáta, quæ tantum ſuis
Amíca tectis hóſpitem
Fovére gaudet, & Deo
Inferre convívæ dapes!

Dum Martha paſcit, páſcitur
María felix, ac ſedens,
Magnoque tuta Júdice,
Partem potítur óptimam.

Nunc, Martha, nunc ſedens Deo,
Et ipſa Verbo páſceris;
Et juge ſe tuus tibi
Convíva dat convívium.

Da, Chriſte, ſanctórum quies,
Sic nos ad unum téndere,
Per multa, poſthàc óptimâ
Ut parte poſsímus frui.
Amen.

℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat. *Pſ.* 100.

Ad Magníficat, Ant. 5. C. Diligébat Jeſus Martham, & forórem ejùs Maríam, & Lázarum. *Joan.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Ægidii, Ant. Attendite. ℣. Juſtus. xxxiv. *Oratio,* Sancti Ægídii, *ſuprà.*

Deinde S. Antonini, Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. *ut in Communi,* vij. *Oratio,* Adeſto, Dómine. x.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. Deum cum homínibus converſátum, * Veníte, adorémus. *Baruch.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

REddítum luci, Dómino vocante,
Lázarum, turbæ, domitámque mortem
Láudibus feſtis, modulíſque ſacri
Dícite cantûs.

Ille qui Chriſtum méruit frequenti
Hóſpitem gaudens recreáre menſâ,
Fœtidus clauſo, data præda morti,
Cónditur antro.

Heu! tuâ præſens ope ſi jacenti,
Fata qui præſcis, Deus, aſtitiſſes;
Víveret, necdum premerentur atrâ
Lúmina nocte.

Jamque mors, vitæ Dómino ſolútam,
Si jubes, reddet ſpoliáta prædam:
Nunc & extinctus ſúperas amícus
Surget ad auras.

Ecce dilecti lácrymis honóras
Hóſpitis funus, fremitúque prodis
Quàm pio plangas, Pater, impiórum
Corde ruínam!

Ut Patrem ſemper pia Spiritúmque
Omne plebs tecum célebret per ævum,
Chriſte, credentes ánimas ſecundæ
Eripe morti. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Erat quidam languens Lázarus à Bethánia, de caſtello Maríæ & Marthæ ſorôris ejus. *Joan.* 11.

Ant. 6. F. María erat quæ unxit Dóminum unguento, & extérſit pedes ejus capillis ſuis: cujus frater Lázarus infirmabátur. *Joan.* 11.

Ant. 3. c. Miſérunt ſorôres ejus ad Jeſum, dicentes: Dómine, ecce quem amas, infirmátur. *Joan.* 11.

℣. Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus:
℟. Univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus. *Pſ.* 40.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Audiens Jeſus quia Lázarus infirmabátur, dixit: * Infirmitas hæc non eſt ad mortem, ſed pro glória Dei, ut glorificétur Fílius Dei per eam. ℣. Tentat vos Dóminus Deus veſter, ut palàm fiat utrùm diligátis eum, an non, in toto corde, & in tota ánima veſtra. * Infirmitas. *Joan.* 11. *Deut.* 13.

Poſt ij. Lect. ℟. Dixit Jeſus discípulis ſuis: Lázarus amícus noſter dormit; ſed * Vado, ut à ſomno éxcitem eum: díxerat autem de morte ejus. ℣. Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat? Vado. *Joan.* 11. *Pſ.* 40.

Poſt iij. Lect. ℟. Dixit Jeſus manifeſtè: * Lázarus mórtuus eſt; & gaudeo, ut credátis:

quóniam non eram ibi ; ſed † Eámus ad eum. ℣. Dilectus, vivens inter peccatóres, tranſlátus eſt : * Lázarus. Glória Patri. † Eámus. *Joan.* 11. *Sap.* 4.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Venit Jeſus, & invénit Lázarum quátuor dies jam in monumento habentem. *Joan.* 11.

Ant. 4. f. Multi ex Judæis vénerant ad Martham & Maríam, ut conſolarentur eas de fratre ſuo. *Joan.* 11.

Ant. 5. a. Martha, ut audívit quia Jeſus venit, occurrit illi ; María autem domi ſedébat. *Joan.* 11.

℣. Defecérunt óculi mei, Dómine, ℟. Dicentes : Quando conſoláberis me ? *Pſ.* 118.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 2. *in Aſſumpt. n.* 6 & 7.

Lectio iv.

NOn ſola inveniátur in nobis exercitátio corporális, ad módicum valens : ſed inveniátur útilis ad ómnia píetas, & exercítium ſpirituále. Múlier, Martha nómine, excépit Jeſum in domum ſuam ; & huic erat ſoror, nómine María. Soróres ſunt, & debent eſſe contubernáles. Occupátur hæc circa frequens miniſtérium; illa Domínicis eſt intenta ſermónibus. Ad Martham ſpectat ornátus, ſed implétio ad Maríam. Vacat enim Dómino, ut non ſit domus vacans. Sed mundatiónem cui póſſumus attribúere? Erit enim, ſi & hoc invenérimus, domus, in qua Salvátor ſuſcípitur, & munda, & ornáta, & non vacans. Demus eam Lázaro, ſi & vobis ita vidétur. Et ei ſíquidem fraternitátis jure cum ſoróribus eſt domus iſta commúnis. Dico autem Lázarum, quem quatriduánum, jamjamque fœtentem à mórtuis éxcitat vox virtútis ; ut videátur ſatis cóngruè formam gérere pœnitentis. Intret ergo domum Salvátor, & frequénter víſitet eam, quam pœnitens Lázarus mundat, ornat Martha, & María replet internæ dédita contemplatióni.

℟. Dixit Martha ad Jeſum : Dómine, ſi fuiſſes hic, frater meus non fuiſſet mórtuus ; ſed & nunc * Scio quia quæcumque popóſceris à Deo, dabit tibi Deus. ℣. Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam : áuribus pércipe lácrymas meas. * Scio. *Joan.* 11. *Pſ.* 38.

Serm. 3. *n.* 1. 2. & 4.

Lectio v.

MArtha in domum ſuam éxcipit Salvatórem in terris : María pótiùs cógitat quemádmodùm ſuſcipiátur ab eo in domo non manufacta, æterna in cœlis. María tacet, & pro ea lóquitur Chriſtus. Optimam, inquit, partem elégit ſibi María, quæ non auferétur ab ea in æternum. Hoc Unum illud, quod neceſſárium eſt; hæc Una, quam Prophéta tam ſédulò requirébat : Unam, inquit, pétii à Dómino, hanc requíram. Sed conſiderémus, fratres, quemádmodùm tria hæc diſtribúerit

ordinátio caritátis, Marthæ adminiſtratiónem, Maríæ contemplatiónem, Lázari pœniténtiam. Habet hæc ſimul quæcumque perfecta eſt ánima: magis tamen videntur ad ſingulos ſíngula pertinére, ut álii vacent ſanctæ contemplatióni, álii déditi ſint fraternæ adminiſtratióni, álii in amaritúdine ánimæ ſuæ recógitent annos ſuos, tamquam vulneráti dormientes in ſepulcris. Sic planè, ſic opus eſt, ut María piè & ſublímiter séntiat de Deo ſuo, Martha benígnè & misericórditer de próximo, Lázarus míſerè & humíliter de ſeipſo.

℟. Dixit Jeſus Marthæ: Reſurget frater tuus. Dicit ei Martha: * Scio quia reſurget in reſurrectióne in noviſſimo die. ℣. In manu Dómini ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis. * Scio. *Joan.* 11. *Job* 12.

n. 4. 5. & 7. *Lectio vj.*

Quibus nulla crédita eſt dispensátio, adminiſtrátio nulla commiſſa, his omníno ſedendum erit, aut secùs pedes Jeſu cum María, aut certè cum Lázaro intrà ſepta ſepulcri. Quidni erga multa turbétur Martha, quæ ſollícita eſt pro multis? Tibi verò, cui necéſſitas hæc non incumbit, è duóbus unum eſt necessárium; aut non turbári pénitùs, ſed delectári magis in Dómino; aut, ſi id necdum potes, turbári non erga plúrima, ſed (ut de ſe Prophéta lóquitur) ad teipſum. Sed & ipſam quoque Martham admónitam eſſe neceſſe eſt, id máximè quæri inter dispenſatóres, ut fidélis quis inveniátur. Erit autem fidélis, ſi neque quæ ſua ſunt quærat, ſed quæ Jeſu Chriſti, ut ſit inténtio pura; nec ſuam fáciat, ſed Dómini voluntátem, ut ſit áctio ordináta. Vídeat María quemádmodùm vacet, & vídeat quóniam ſuávis eſt Dóminus. Vídeat, inquam, quàm devótâ mente, quàm tranquillo sédeat ánimo secùs pedes Jeſu, próvidens eum ſemper in conſpectu ſuo, & verba ex ore ejus excípiens, cujus & aſpectus delectábilis, & elóquium dulce. Gaude & grátias age, María; quæ partem óptimam elegiſti. Beáti enim óculi qui vident quæ tu vides, & aures quæ merentur audíre quod audis. Beáta planè, quæ venas ſuſurri divíni pércipis in ſiléntio, in quo útique bonum eſt hómini Dóminum expectáre.

℟. Dixit Marthæ Jeſus: Ego ſum reſurréctio, & vita. Credis hoc? Ait illi: Utique, Dómine, ego crédidi quia * Tu es Chriſtus Fílius Dei vivi, qui in hunc mundum veniſti. ℣. Tu es, Dómine, qui vitæ & mortis habes poteſtátem, & dedúcis ad portas mortis, & redúcis: * Tu es. Glória Patri. * Tu es. *Joán.* 11. *Sap.* 16.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Abiit Martha, & vocávit Maríam ſorórem ſuam ſiléntio, dicens: Magiſter adeſt, & vocat te. *Joan.* 11.

Ant. 7. d. María ut audívit,

ſurgit citò, & venit ad eum. *Joan.* 11.

Ant. 1. *f.* Judæi qui erant cum ea in domo, & conſolabantur eam, cùm vidiſſent Maríam quia citò ſurrexit & éxiit, ſecúti ſunt eam. *Joan.* 11.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dómini, ℟. Quæ póſuit prodígia ſuper terram. *Pſ.* 45.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Erat quidam languens Lázarus à Bethánia, de caſtello Maríæ, & Marthæ ſorôris ejus. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 61. *in Joan.* 1. n. 1.

MUlti cùm áliquos vident hómines Deo accepros in ærumnam quámpiam, ut morbum, paupertátem, aut quid símile incidiſſe, perturbantur, néſcii Deo amícis id máximè competere. Nam Lázarus ex Chriſti amícis erat, & infirmabátur; id quod dicébant ii qui miſérunt: Ecce quem amas, infirmátur. Narrat autem Evangeliſta ſorôres quoque ipſum amaviſſe; & tamen Lázarum mori permíſit. Amábat autem Jeſus Martham, & ſorórem ejus, & Lázarum. Ne unquam indignémur, vel ægrè ferámus, ſi viri virtúte præditi, & Dei amíci, in morbum íncidant. Ecce quem amas, infirmátur. In commiſeratiónem Chriſtum pertráhere volébant. Adhuc enim hóminem eſſe putábant, quod ex dictis eórum argúitur: Si fuiſſes hîc, non fuiſſet mórtuus; neque dixérunt, Ecce Lázarus infirmátur; ſed, Ecce quem amas, infirmátur. Quid ergo Chriſtus? Hæc infirmitas non eſt ad mortem, ſed pro glória Dei, ut glorificétur Fílius Dei per eam. Vide quómodò rurſum eamdem dicat glóriam ſuam & Patris; cùm enim dixiſſet, Dei, ſúbdidit, Ut glorificétur Fílius Dei. Hæc infirmitas non eſt ad mortem. Cùm enim illîc bíduo manſúrus eſſet, remittit illos ut hæc núntient. Quâ in re mirandum eſt quòd ſorôres cùm audiſſent non eſſe ad mortem, & póſteà mori vidiſſent, offenſæ non fúerint, rem contrà ceſſiſſe cernentes. Verùm acceſſérunt, nec putárunt mentítum illum eſſe.

℟. María cùm veniſſet ubi erat Jeſus, videns eum, cécidit ad pedes ejus, & dicit ei: * Dómine, ſi fuiſſes hîc, non eſſet mórtuus frater meus. ℣. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, dum dícitur mihi quotídie: Ubi eſt Deus tuus? * Dómine, ſi fuiſſes hîc, non eſſet mórtuus frater meus. *Joan.* 11. *Pſ.* 41. *n.* 2 & 3.

Lectio viij.

MUlti ex Judæis adfuérunt qui conſolarentur Maríam & Martham. Hæc dicit Evangeliſta, Lázari mortem confirmans. Cur porrò Martha Chriſto óbviam venit ſine ſoróre cómite? Vult ſeorſim illum adíre, & rem nuntiáre. Poſtquàm autem Chriſtus

ſpem bonam indíderat, tunc abit, & Maríam vocat; & hæc occurrit illi, luctu adhuc vigente. Viden amóris magnitúdinem? Hæc eſt de qua dicébat: María verò óptimam partem elégit. Quómodò ergo, inquies, Martha nunc ferventior vidétur? Non erat hæc ferventior; ſed illa nihil didícerat. Nam Martha imbecíllior erat. Cùm enim tot tantaque audiſſet, adhuc tamen dicit: Jam fœtet, quatriduánus eſt enim. Illa verò, etſi nihil dum audiſſet, nihil hujúſmodi locúta eſt; ſed ſtatim credens dixit: Dómine, ſi fuiſſes hîc, frater meus non fuiſſet mórtuus. Vidéte quanta ſit mulíerum philoſóphia, etiamſi imbecillâ mente eſſent. Viſo namque Chriſto, non ſtatim in luctum, in planctum, in gémitum erumpunt, ut nos ſolémus quando notos quóſpiam ad luctum venientes conſpícimus. Sed ſtatim illæ Magiſtrum mirantur. Credébant útique ambæ in Chriſtum; ſed non ut par erat. Nondum enim perfectè ſciébant, nec Deum eſſe, neque ſuâ poteſtáte & auctoritáte hæc fácere: quod utrumque ipſas edócuit.

℟. Jeſus ut vidit Maríam plorantem, & Judæos qui vénerant cum ea, plorantes, infrémuit ſpíritu, & turbávit ſeipſum, & dixit: Ubi poſuiſtis eum? Dicunt ei: * Dómine, veni, & vide. ℣. Homo cùm mórtuus fúerit, & nudátus atque conſumptus, ubi, quæſo, eſt? * Dómine, veni, & vide. *Joan.* 11. *Job.* 14.

[*Si transferatur,*
Lectio ix.
Homil. 63. *n.* 2.

VEnit ergo ad monumentum. Ait autem: Tóllite lápidem. Cur non abſens vocávit, & súrgere juſſit? Imò, cur non adhuc, ſuperpóſito lápide, ſuſcitávit? Nam qui póterat corpus mórtuum voce movére, & animátum oſténdere, multò magìs voce lápidem removiſſet: qui vinctum fásciis, & impedítum voce ut ambuláret effécit, longè facíliùs lápidem removiſſet. Cur non fecit? Ut ipſos miráculi teſtes fáceret; ne idipſum dícerent quod circa cæcum: Hic eſt, Non eſt hic. Ipſæ namque manus, & quòd veniſſet ad ſepulcrum, teſtimónio erant eumdem ipſum eſſe. Quare ſi non eò adveniſſent, putatúri erant aut phantaſma eſſe, aut álium, & non illum eſſe quem vidébant. Nunc autem cùm ad ſepulcrum vénerint, lápidem remóverint, juſſíque ligátum à vínculis sólverint, & amíci qui ex ſepulcro tetúlerant, ex panniꝭ illum agnóverint, quòd ſoróres non abſceſſerint, quòd áltera díxerit: Jam fœtet, quatriduánus enim eſt; jam hæc ómnia abundè póterant ímprobos ipſi miráculi teſtes cohibére. Ideò præcipit illis ut lápidem à ſepulcro amovérent, oſtendens ſeipſum ſuſcitáre. Ideò étiam intérrogat, Ubi poſuiſtis eum? ut qui díxerant, Veni & vide; & qui dúxerant illum, dícere

non poſſint álium fuiſſe ſuscitátum: ut & vox & manus teſtificarentur; vox dicendo, Veni, & vide; manus lápidem tollendo, & fáscias ſolvendo; viſus quoque & audítus, hic vocem audiendo, ille exeuntem videndo; olfactus quoque teſtis, qui odórem excépit: Jam fœtet, inquit; quatriduánus enim eſt. Res enim ſtupenda erat, quatriduánum & corruptum cadáver ſuscitáre.]

De ſancto Antonino,
Lectio ix.

Antoníni mártyris Gallicáni memória célebris eſt tam in Aquitánia, território Ruthenenſi, quàm in Gállia Narbonenſi, ad illam agri Toloſáni partem, quæ Diœcéſis Apamienſis fínibus hódie circumſcríbitur. In utróque loco inſigne monaſtérium fuit ejus patrocínio conſecrátum, & inter utrumque jam à plúribus ſéculis ipſius relíquiæ divíſæ ſunt. Nam cùm Pippínus, caput ſecundæ regum Francórum ſtirpis, bellum adversùs Waifárium in Aquitánia géreret, ingreſſus vallem nóbilem territórii Ruthenenſis, ſtatim veniſſe ſcríbitur ad Eccléſiam in qua beáti Antoníni caput cum córporis parte non módica ſervabátur, eamque, quòd Mártyrem ipſe cum exércitu ſuo protectórem expertus eſſet, copióſis redítibus & donáriis auxit. Eódem témpore Juſtínus Epíscopus ictérico morbo labórans, ad eamdem Eccléſiam véniens, proſtrátus coram Mártyris memória, ejusdem interventu liberátus eſt: quod poſt áliquot annos Epíscopi duódecim, qui ſub Cárolo magno, Pippíni fílio, & Ludovíco Cároli fílio plúrimos annos vixérunt, Pippíni donatiónes, & privilégia roborantes, authéntico teſtimónio confirmavérunt; quorum princeps fuit Hildebaldus, Metropolitánus Colonienſis, & ſacri Palátii Archicapellánus. Conſtat páriter ex certis inſtrumentis anno nongentéſimo ſexagéſimo álterum in Toloſána paróchia, apud caſtrum Fredelácum, ſancti Antoníni mártyris monaſtérium extitiſſe, in quo inſignes ejus relíquiæ absque cápite, & áliis quibusdã membris, anno nongentéſimo octogéſimo ſéptimo repertæ ſunt; agente Rogério Cómite Carcaſſonenſi ſolémniter tranſlátæ in Eccléſiam, quæ póſteà à Bonifácio octávo exeunte ſéculo décimo tértio novæ Apamiárum civitátis & diœcéſis Cathedrális facta eſt.

℟. Lacrymátus eſt Jeſus. Dixérunt ergo Judæi: * Ecce quómodò amábat eum! ℣. Omni témpore díligit qui amícus eſt, & frater in angúſtiis comprobátur. * Ecce. Glória Patri. * Ecce. *Joan.* 11. *Prov.* 17.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Numquid confitébitur pulvis veritátem tuam? ℟. Audívit Dóminus, & miſertus eſt meî. *Pſ.* 29.

AD LAUDES.

Ant. 3. *d.* Jeſus venit ad monumentum Lázari. Erat

autem ſpelunca, & lapis ſuperpóſitus erat ei. Ait Jeſus: Tóllite lápidem. *Joan.* 11.

Ant. 8. G. Dicit Martha, ſoror ejus qui mórtuus fúerat: Dómine, jam fœtet; quatriduánus eſt enim. *Joan.* 11.

Ant. 4. A. Dicit Marthæ Jeſus: Nonne dixi tibi quóniam, ſi credíderis, vidébis glóriam Dei? *Joan.* 11.

Ant. 7. a. Voce magnâ clamávit Jeſus: Lázare, veni foràs; & ſtatim pródiit qui fúerat mórtuus. *Joan.* 11.

Ant. 1. a. Pródiit Lázarus, ligátus pedes & manus inſtitis, & fácies illíus ſudário erat ligâta. Dixit Jeſus: Sólvite eum. *Joan.* 11.

Capitulum. Ezech. 37.

HÆc dicit Dóminus Deus: Ecce ego apériam túmulos veſtros, & edúcam vos de ſepulcris veſtris; & ſciétis quia ego Dóminus.

Hymnus.

PAnditur ſaxo túmulus remóto,
Intimos clamor pénetrat receſſus,
Et Deum ſentit dócili jubentem
Aure cadáver.

Proh ſtupor! notas répetit medullas
Spíritus; cæcam pédibus revinctus
Dum viam carpit, ſibimet ſuperſtes
Prodit & hæres.

Ipſa ſic nuptis inimíca vinclis
Mors fugit, vinci pátiens: funéris
Summa prælúdit tua ſic triumphis,
Chriſte, poteſtas.

Ut Patrem ſemper pia Spiritumque
Omne plebs tecum célebret per ævum,
Chriſte, credentes ánimas ſecundæ
Eripe morti. Amen.

℣. Eripuiſti ánimam meam de morte, ℟. Ut pláceam coram Deo in lúmine viventium. *Pſ.* 55.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Multi ex Judæis, qui vénerant ad Maríam & Martham, & víderant quæ fecit Jeſus, credidérunt in eum. *Joan.* 11.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, Dómine, ut cum Lázaro in novitáte vitæ ambulantes, te in tuis cum Martha páſcere, & à te cum María verbi tui meditatióne paſci mereámur; Qui vivis & regnas cum Deo Patre, &c.

Pro Commem. S. Antonini, *Antiph.* Bonum. ℣. Adjútor. *Oratio*, Adeſto. x.

AD PRIMAM.

Ant. 3. d. Jeſus venit.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Dicit Martha.

Capitulum. Thren. 3.

LApſa eſt in lacum vita mea, & poſuérunt lápidem ſuper me. Inundavérunt aquæ ſuper caput meum: dixi, Périi: invocávi nomen tuum de lacu noviſſimo.

℟. *br.* De ventre inferi clamávi, * Et exaudiſti vocem meam. De ventre. ℣. Projeciſti me * in profundum, * Et

exaudiſti. Glória Patri. De ventre.

℣. Sublevábis de corruptióne vitam meam, ℟. Dómine Deus meus. *Cant. Jonæ* 2.

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Dicit Marthæ Jeſus.

Capitulum. Eccli. 2.

SUſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines verò receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te.

℟. *br.* Spera in Dómino, * Et ipſe fáciet. Spera. ℣. Et dabit tibi * petitiónes cordis tui, * Et ipſe fáciet. Glória Patri. Spera.

℣. Dóminus amat judícium, ℟. Et non derelinquet ſanctos ſuos. *Pſ.* 36.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Pródiit.

Capitulum. Oſee 13.

DE manu mortis liberábo eos, de morte rédimam eos: ero mors tua, ò mors; morſus tuus ero, inferne.

℟. *br.* Humiliátus ſum, * Et liberávit me Dóminus. Humiliátus ſum. ℣. Erípuit ánimam meam * de morte, * Et liberávit me. Glória Patri. Humiliátus ſum. *Pſ.* 114.

℣. Conſcidiſti ſaccum meum, ℟. Ut cantet tibi glória mea. *Pſ.* 29.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. D. JEſus venit Bethániam, ubi Lázarus fúerat mórtuus, quem ſuſcitávit Jeſus. *Joan.* 12.

Ant. 8. G. Cognóvit turba multa ex Judæis quia illîc eſt; & venérunt, non propter Jeſum tantùm, ſed ut Lázarum vidérent, quem ſuſcitávit à mórtuis. *Joan.* 12.

Ant. 7. *d.* Fecérunt ei cœnam ibi, & Martha miniſtrábat; Lázarus verò unus erat ex discumbéntibus cum eo. *Joan.* 12.

Ant. 6. *C.* María accépit libram unguenti nardi píſtici, pretióſi, & unxit pedes Jeſu, & exterſit capillis ſuis; & domus impléta eſt ex odóre unguenti. *Joan.* 12.

Ant. 1. D. Ubicumque prædicátum fúerit Evangélium iſtud in univerſo mundo, & quod fecit hæc, narrábitur in memóriam ejus. *Marc.* 14.

[*A Capitulo fit de ſancto Gregorio Papa & Doctore Eccleſiæ, ut in Communi,* xxiij. *cum Commemoratione SS. Lazari & Sororum, ut infrà, niſi transferatur Feſtum ſancti Lazari, quod tunc habet ſecundas Veſperas integras, quæ continuantur ut ſequitur.*]

Capitulum. Apoc. 3.

ECce ſto ad óſtium, & pulſo: ſi quis audíerit vocem meam, & aperúerit mihi jánuam, intrábo ad illum, & cœnábo cum illo, & ipſe mecum.

Hymnus.

INtrante Chriſto Bethánicam domum,
Currámus omnes: hóſpite ſpléndidam
Simóne cœnam præparante,
Tam célebrem penetrémus aulam.

Hîc dum miniſtrat Martha celer gradu,
Fraterque lætas áſſidet ad dapes;
María, Chriſto tu fragranti
Vaſa reples pretióſa nardo.
Pedes inungens, térgere crínibus
Gaudes; liquórem fundis & in caput:
Et vaſe fracto, mox inundans,
Tecta novo récreas odóre.
Sed cur iníquo dente lacéſſeris,
Dum glorióſis obséquiis vacas?
Unguenta fundens, antevertis
Exéquias morientis Agni.
Quantùm per orbem Chriſtíadum fides
Diffúſa vaſtas ſubjíciet plagas,
Tantùm Maríæ grande factum
Per pópulos reſonábit omnes.
Laus ſúmma Patri, ſummaque Fílio:
Sanctoque compar glória Flámini,
Quo dante jam nunc ſponſa Chriſti
Perpétuâ frúitur quiéte.
Amen.

℣. Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, ℟. Ex quibus delectavérunt te fíliæ regum. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat, *Ant.* 6. F. Veníte, benedícti Patris mei, poſſidéte parátum vobis regnum: eſurívi enim, & dediſtis mihi manducáre: ſitívi, & dediſtis mihi bíbere: hoſpes eram, & collegiſtis me. *Matth.* 25.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, Dómine, ut cum Lázaro in novitáte vitæ ambulantes, te in tuis cum Martha páſcere, & à te cum María verbi tui meditatióne paſci mereámur; Qui vivis & regnas.

DIE III.

In Feſto
SANCTI GREGORII,
Papæ & Eccleſiæ Doctoris.
Duplex-minus.

Omnia ut in Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

Oratio, Deus, coróna Pontíficum. *infrà*, 341.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

GRegórius magnus Gordiáni ex Senatório génere, & ſanctæ Sylviæ fílius, Urbánâ præfectúrâ functus, mórtuo patre, ex própriis facultátibus ſex in Sicília monaſtéria, ſéptimum Romæ ſancti Andréæ nómine in ſuis ædibus ad clivum Scauri extruxit; ubi ſub Valentióne Abbáte mónachi vitam profeſſus, póſteà Abbas fuit; evocátus inde, Diáconus ordinátur. Nec multò pòſt à Pelágio ſecundo Conſtantinópolim Apocriſiárius mittitur, ſedis apoſtólicæ reſponſa factúrus; ubi ne aulæ conſuetúdine, & curis ſeculáribus píetas refrigéſceret, Scripturárum meditatióni, & conſcribendis Morálium libris ánimum ad-

hibuit. Eâ in urbe Eutychium Patriarcham, qui contra veram & contrectábilem córporum reſurrectiónem ſcripſerat, ita convícit, ut & Imperátor ejus librum in ignem conjécerit, & ipſe paulò pòſt Eutychius inter morbi dolóres, inſtante morte, pellem mánûs ſuæ contrectans, multis aſtántibus díxerit: Confíteor quia omnes in hac carne reſurgémus.

Lectio v.

ROmam reverſus Gregórius, Pelágio peſtiléntiâ ſubláto, ómnium votis Póntifex elígitur, anno Chriſti quingentéſimo nonagéſimo. Totisque licèt víribus renítens, non ſine multis lácrymis ordinátus eſt tértio Nonas Septembris, quæ dies póſteà in multis Eccléſiis ejus memóriæ celebrandæ conſecráta eſt. In Epíſtola ſynódica, quam pro more tunc ſcripſit ad Patriarchas, profeſſus eſt ſe ſicut ſancti Evangélii quátuor libros, ſic ſuscípere quátuor Concília; Nicænum nempe, Conſtantinopolitánum, Epheſínum, & Chalcedonenſe: quintum quoque páriter venerári; quas illa Concília persónas réspuunt, ſe reſpúere; quasque venerantur, amplecti. Vétuit ne ullus in Sicília Subdiáconus fíeret, niſi qui continéntiam ſe ſervatúrum pollicerétur. Joanni Patriarchæ Conſtantinopolitáno fórtiter óbſtitit, qui ſibi nomen universális Epíscopi arrogábat. Quâ de re ad Conſtantínam Auguſtam ita ſcripſit: Etſi peccáta Gregórii tanta ſunt, ut pati tália débeat, Petri tamen peccáta nulla ſunt, ut veſtris tempóribus pati iſta mereátur. Ipſe verò præ modéſtia ſervum ſervórum Dei ſe, primus Romanórum Pontíficum, in ſuis Epíſtolis inſcripſit.

Lectio vj.

DIvíni Officii órdinem cantúsque Eccleſiáſtici méthodum melióri formæ reſtítuit. Scripſit ad Theodoricum & Theodebertum reges, ut ſynodum in Gálliis congregárent, in qua conſtitueréntur, ne ullus pro Eccleſiáſtico órdine áliquid unquam daret, aut accíperet, nec quisquam de láicis ad ſacerdótium continuò transíret; prohiberentque, ne Judæi chriſtiána mancípia poſſidérent. Donatiſtas repreſſit in Africa; Manichæos in poſſeſſiónibus ſuis in Sicília degentes ab erróre revocári curávit. Recarédo Gothórum in Hispánia regi, ſub cujus ditióne tunc erat Septimánia, Góthicæ gentis ab Ariána hæreſi converſióne gratulátus eſt. Cénſuit ut Judæi prædicatióne pótiùs quàm vi ac neceſſitáte, ad baptismum compellerentur. Anglórum gentem, miſſis in Británniam Auguſtíno & áliis mónachis, ad fidem adduxit; unde Anglórum Apóſtolus à Beda vocátus eſt. Admirabília ſunt quæ dixit, fecit, ſcripſit, decrévit, præſertim infirmâ ſemper valetúdine. Dénique, multis éditis miráculis, Pontificátûs anno décimo-tértio, menſe ſexto, ad cœleſtem bea-

titúdinem eſt evocátus. Corpus ejus máximâ ex parte in Gállias ad Sueſſionenſe ſancti Medardi monaſtérium nono século tranſlátum eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndum Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ: quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Ad níhilum valet ultrà, niſi ut mittátur foràs, & conculcétur ab homínibus. Vos eſtis lux mundi. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Hom. 17. in Evang. n. 16.

VOs eſtis ſal terræ. Si cibus Dei eſt pópulus, condiméntum cibi ſacerdótes eſſe debuérunt. Penſémus ergo qui unquam per linguam noſtram converſi, qui de perverſo ſuo ópere noſtrâ increpatióne correpti, pœniténtiam egérunt. Quis luxúriam ex noſtra eruditióne deséruit? quis avarítiam, quis ſupérbiam declinávit? Penſémus quod lucrum Deo fécimus nos, qui, accepto talénto, ab eo ad negótium miſſi ſumus; étenim dicit: Negotiámini, dum vénio. Ecce jam venit, ecce de noſtro negótio lucrum requírit. Quale ei animárum lucrum de noſtra negotiatióne monſtrábimus?

n. 17. *Lectio viij.*

POnámus ante óculos noſtros illum tantæ diſtrictiónis diem, quo Judex véniet, & ratiónem cum ſervis ſuis, quibus talénta crédidit, ponet. In illo tanto exámine, electórum ómnium, & reprobórum multitúdo deducétur; & unusquisque quid ſit operátus, oſtendétur. Ibi Petrus cum Judæa converſa, quam poſt ſe traxit, apparébit. Ibi Paulus converſum, ut ita díxerim, mundum ducens. Ibi Andréas poſt ſe Achaíam, ibi Joannes Aſiam, Thomas Indiam in conſpéctu ſui Regis converſam ducet. Ibi omnes Domínici gregis aríetes, cum animárum lucris apparébunt, qui ſanctis ſuis prædicatiónibus Deo poſt ſe súbditum gregem trahent. Cùm ígitur tot paſtóres cum grégibus ſuis ante ætérni Paſtóris óculos vénerint, nos míſeri quid dictúri ſumus, qui ad Dóminum noſtrum poſt negótium vácui redímus; qui paſtórum nomen habúimus, & oves quas ex nutriménto noſtro debeámus oſténdere, non habémus? Hic paſtóres vocáti ſumus, & ibi gregem non dúcimus.

n. 18. *Lectio ix.*

ET per nos quidem fidéles ad ſanctum baptíſma véniunt, noſtris précibus benedicúntur, & per impoſitiónem noſtrárum mánuum à Deo Spíritum ſanctum percípiunt, atque ipſi ad regnum cœlórum pertingunt; & ecce nos per negligéntiam noſtram deorſum téndimus. Ingrediúntur elécti, ſacerdótum mánibus expiáti, cœleſtem pátriam; & ſacerdótes ipſi per vitam réprobam ad inferni ſupplícia feſtínant. Cui ergo rei, cui

ſimiles díxerim ſacerdótes malos, niſi aquæ baptíſmatis, quæ peccáta baptizatórum díluens, illos ad regnum cœleſte mittit, & ipſa póſteà in clóacas deſcendit? Timeámus hæc, fratres: convéniat actióni noſtræ ipſum miniſtérium noſtrum.

Oratio.

DEus, coróna Pontíficum & lucerna Doctórum, qui beátum Gregórium Eccléſiæ tuæ providíſti Pontíficem & Doctórem: quæſumus, ut ejus nos ſemper & documentis erúdias, & exemplis infórmes; Per Dóminum.

AD VESP. fit Commem. ſancti Geneſii, Mart. Antiph. Ecce Deus. ℣. In Deo. *ut in Communi*, vij. *Oratio*, Deus, qui beátum. *infrà.*

Deinde S. Marcelli, Mart. Ant. Bonum. ℣. Adjútor. x. *Oratio*, Deus, qui nos. *infrà.*

DIE IV.

In Feſto

SANCTI GENESII

Arelatenſis, Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

GEnéſius civis Arelatenſis ſuscépit eam Offícii partem quæ patronórum verba, vel novâ ſignórum velocitáte, vel déxteræ, ſonum vocis æquáret. Accídit autem, ut, eódem ante tribúnal Júdicis Exceptóris munus implente, ímpia atque ſacrílega mandáta perſecutiónis juſſa legerentur: quæ cùm devótus Deo repudiáret audítus, & imprímere ceris manus ſancta reſpúeret, abjectis ante pedes Júdicis tábulis, triſte miniſtérium ſacráta jam Deo mens refúgit. Judex ipſum córripi juſſit: mox ubi correptum gládio interfícerent imperávit. Quod ubi Genéſio compertum eſt, diverſa latendi loca mutávit. Cathólicæ religiónis Antíſtite ardéntia baptiſmi vota differente, inſtinctu Dómini Rhódanum pétiit, ſancta fluento membra commíſit, & mútuo alternoque myſtério & aquis corpus, & aquas córpore conſecrávit. Transgreſſum in ulterióra flúminis percuſſor asséquitur, exoptatóque gládii ictu, feſtinantem ad Deum ánimam, vínculis córporis abſolvit. Fidéles in álteram flúvii ripam honorátas reliquias tranſtulérunt, ut utrobíque præſens ſanctus Genéſius, illic ſánguine, hîc córpore haberétur. Sanctum Mártyrem laudant Prudéntius & Fortunátus in carmínibus, & álii paſſim Eccleſiáſtici Scriptóres. De miráculis verò ejus nómine factis fusè díſſerit Gregórius Turonénſis: ex quibus ómnibus patet ſancti Genéſii memóriam célebrem olim fuiſſe. In Faſtis Eccléſiæ Agathenſis ab antíquo honorífice conſecráta reperítur. Sanctum Genéſium Eccléſia Lodovenſis Patrónum venerátur.

De ſancto Marcello,

Lectio iij.

MArcellus in perſecutióne Antoníni Veri, unus ex quinquaginta Martyribus qui in ergáſtulis Lugdúni ſub arcta cuſtódia detinebantur, patefacto divínitus cárcere, unà

cum Valeriáno aufúgit. Cùmque latínum quemdam à quo Cabillóne hospítio ſusceptus fúerat, cum omni domo convertiſſet ad Chriſtum, Argentomagenſis ággeris vicum pétiit. Ibi fortè in Priscum præſidem diis ſuis immolantem incurrens, ab eoque ad profánum convívium invitátus, non ábnuit modò, ſed étiam convívas ácriter reprehendit. Quamobrem irátus vehementer Præſes, inaudíto ſupplícii génere, vivum in terram ad renes usque défodi juſſit, ſicque rectum ſtare. In hunc modum, ſecundo à Cabillóne milliário tértio die, in Dei láudibus perſevérans, réddidit ſpíritum. Guntchramnus rex ſuper ejus túmulum Basílicam cum monaſtério extruxit.

Oratio.

Deus, qui beátum Geneſium Mártyrem tuum tantæ virtútis conſtántiâ roboraſti, ut tibi pótiùs quàm homínibus obédiens, malúerit ſe trádere perículo quàm ſánguinem innocentem condemnáre: da nobis, ejus interceſſióne, magis elígere affligi in hoc ſéculo, quàm temporális peccáti habére jucunditátem; Per Dóminum.

Pro Commem. S. Marcelli, *Ant.* Juſtum. ℣. Póſuiſti. xij.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Marcelli Mártyris tui natalítia glorióſa celebráre concédis: tríbue, quæſumus, ejus nos ſemper & benefíciis præveníri, & oratiónibus adjuvári; Per Dóminum.

DIE VIII. SEPTEMBRIS.

IN NATIVITATE BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 3. a. ORiétur ſtella ex Jacob, & conſurget virga de Iſrael. *Num.* 24.

Ant. 1. f Egrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus ascendet. *Iſ.* 11.

Ant. 4. E. Erit radix Jeſſe, & qui exurget régere gentes: in eum gentes ſperábunt. *Rom.* 15.

Ant. 6. F. Requiescet ſuper eum Spíritus Dómini, & replébit eum. *Iſ.* 11.

Ant. 5. C. In diébus illis ſalvábitur Juda, & Iſrael habitábit confidenter. *Jer.* 23.

Capitulum. Jerem. 23.

ECce dies véniunt, dicit Dóminus, & ſuscitábo David germen juſtum: & regnábit rex, & ſápiens erit; & fáciet judícium & juſtítiam in terra.

℟. Hæc dicit Dóminus: * Si írritum poteſt fíeri pactum meum cum die & nocte; & pactum meum írritum eſſe póterit cum David, ut non ſit ex eo filius qui regnet in throno ejus. ℣. Volens Deus oſténdere pollicitatiónis hærédibus immobilitátem consílii ſui, interpóſuit jusjurandum. * Si írritum. Glória Patri. * Si írritum. *Jerem.* 33. *Hebr.* 6.

Hymnus.

DEbitam morti ſóbolem creárat
Eva peccátrix: nova deſtinátur,
Quæ ſacro partu ſcelus atque mortem
Déſtruat, Eva.

Victa ſerpentis fuit illa fraude;
Intimis virus récipit medullis:
Vulnus hæc ſanat, tumidique colla
Cónterit anguis.

Quò dolus ceſſit; dómitâ parente,
Tótius ſperat ſóbolis ruínam:
Omnibus reddet ſóboles parentis
Una ſalútem.

Sic lucro cedunt, Dómino volente,
Damna, dum gratâ vice per Maríam
Delet antíquam nova vita mortem,
Grátia culpam.

Díceris mater quoque noſtra, Virgo;
Te proba noſtram, pia Virgo, matrem,
Efficax blandis précibus ſevérum
Fléctere Numen.
Laus ſit ætérnæ ſua Trinitáti,
Quæ laborantem miſeráta mundum,
Próximos Chriſti, præeunte matre,
Núntiat ortus. Amen.

℣. Uſque in ætérnum præparábo ſemen tuum, ℟. Et ædificábo in generatiónem & generatiónem ſedem tuam. *Pſalm.* 88.

Ad Magníficat, *Ant.* 1. D. Dómine, ſermo quem locútus es David & ſuper domum ejus, confirmétur in perpétuum, & magnificétur nomen tuum uſque in ſempitérnum. 1. *Paral.* 17.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 2. D. Ecce ténebræ opérient terram, & calígo pópulos; ſuper te autem oriétur Dóminus, allelúia. *Iſ.* 60.

Hymnus, Virgo Dei génitrix, *ut in Officio parvo.* lxviij.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 1. g. In ſplendóre ortûs tui, omnes vénient, laudem Dómino annuntiantes, allelúia. *Iſ.* 60.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Lætis terra ſonet pláuſibus, huic Dei
Mater virgo datur: múnere quo nova
Se rerum fácies prótinus éxerit,
Mundo pax rédit áurea.
Hæc eſt illa domus, quâ Deus ádvena
In terris hábitat, digna Deo domus;
Templum grande, ſibi quod próprià manu
Summus cóndidit Artifex.
Aureis arca vetus fúlſerit úndique
Scintillans rádiis: hæc vácuas decent
Umbras: intérior Núminis ipſius
Arcam nobílitas decet.
Non hîc manna latet, légifer, aut lapis,
Non ramus ſtérilis: flos viget hîc ferax
Virtútum; ſacer hîc panis, homo Deus;
Hîc legis réſidet dator.
Sit laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Ambórum ſit idem Spirítui decus,
Arcánis hábilem qui thálamum modis
Chriſto præparat hóſpiti.
Amen.

Pſalmi de Officio parvo.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Appáruit Móyſi Dóminus in flamma ignis de médio rubi; & vidébat quòd rubus ardéret, & non comburerétur. *Exod.* 3.

Ant. 8. G. Cùm virgas poſuiſſet Móyſes coram Dómi-

no, invénit germinaſſe virgam Aaron. *Num.* 17.

Ant. 5. a. Abſciſſus eſt lapis de monte ſine mánibus; lapis autem factus eſt mons magnus, & implévit univerſam terram. *Dan.* 2.

℣. Mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo: ℟. Etenim Dóminus habitábit in finem. *Pſ.* 67.

De Cánticis Canticórum.

Lectio j. Cap. 2.

SUrge, amíca mea, ſpecióſa mea, & veni: columba mea, in foramínibus petræ, in caverna macériæ; oſtende mihi fáciem tuam: ſonet vox tua in áuribus meis; vox enim tua dulcis, & fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliuntur víneas; nam vínea noſtra flóruit. Dilectus meus mihi, & ego illi qui páſcitur inter lília, donec aſpíret dies, & inclinentur umbræ. Revértere: ſímilis eſto, dilecte mi, cápreæ, hinnulóque cervórum ſuper montes Bether.

℟. Noli timére; quia redémi te, & vocávi te nómine tuo: * Ego Dóminus Deus tuus, Sanctus Iſrael, ſalvátor tuus. ℣. Dóminus tecum: ne tímeas; inveniſti enim grátiam apud Deum: * Ego. *Iſ.* 43. *Luc.* 1.

Lectio ij. Cap. 4.

FAvus diſtillans lábia tua, ſponſa: mel & lac ſub lingua tua; & odor veſtimentórum tuórum ſicut odor thuris. Hortus conclúſus, ſoror mea ſponſa; hortus conclúſus, fons ſignátus. Emiſſiónes tuæ paradíſus malórum punicórum cum pomórum frúctibus. Cypri cum nardo, nardus & crocus, fiſtula & cinnamómum cum univerſis lignis Líbani, myrrha & alóë, cum ómnibus primis unguentis. Fons hortórum, púteus aquárum viventium quæ fluunt ímpetu de Líbano. Surge, Aquilo; & veni, Auſter: perfla hortum meum, & fluant arómata illíus.

℟. Hæc dicit Dóminus, fáciens & formans te ab útero: * Effundam Spíritum meum ſuper ſemen tuum, & benedictiónem meam ſuper ſtirpem tuam. ℣. Quod naſcétur ex te, Sanctum, vocábitur Fílius Dei.* Effundam. *Iſ.* 44. *Luc.* 1.

Lectio iij. Cap. 5.

VEniat dilectus meus in hortum ſuum, & cómedat fructum pomórum ſuórum. Veni in hortum meum, ſoror mea, ſponſa; méſſui myrrham meam cum arómatibus meis, comédi favum cum melle meo, bibi vinum meum cum lacte meo: comédite, amíci, & bíbite; & inebriámini, caríſſimi. Ego dórmio, & cor meum vígilat. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, amíca mea, columba mea, immaculáta mea; quia caput meum plenum eſt rore, & cincinni mei guttis nóctium. Expoliávi me túnicâ meâ, quómodò índuar illâ? lavi pedes meos, quómodò inquinábo illos?

℟. Benedícam tibi, complens juramentum quod ſpo-

pondi Abraham patri tuo : * Et † Benedicentur in sémine tuo omnes gentes terræ. ℣. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui : * Et. Glória. † Benedicentur. *Gen.* 26. *Luc.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Dixit Gédeon : Si ros in ſolo véllere fúerit, & in omni terra ſíccitas; ſciam, Dómine, quòd ſicut locútus es, liberábis Iſrael. *Judith* 6.

Ant. 8. G. Ecce nubécula parva quaſi veſtígium hóminis aſcendébat de mari, & facta eſt plúvia grandis. 3. *Reg.* 18.

Ant. 6. F. Fons parvus crevit in flúvium : lux & ſol ortus eſt, & húmiles exaltáti ſunt. *Eſther* 11.

℣. Deſcendet Dóminus ſicut plúvia in vellus, ℟. Et ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram. *Pſ.* 71.

Benedictiones de B. M. V.

Sermo ſancti Joannis Damascéni.

In Nativitate B. M.

Lectio iv.

ADeſte, gentes omnes, omne hóminum genus, omnes cujusvis linguæ, ætátis ac dignitátis orbis univerſi. Lætítiæ natalem lætis ánimis celebrémus : Dei Genitrícis natálem complectámur, per quam mortálium genus redintegrátum eſt, per quam primigéniæ matris Evæ mœror in lætítiam mutátus eſt. Etenim illa per divínam ſenténtiam hoc audívit, In dolóre páries líberos; hæc, Ave, grátiâ plena : illa, Ad virum convérſio tua; hæc, Dóminus tecum.

℟. Exultáte in lætítia, Jacob : perſonáte, & cánite, quia creávit Dóminus novum ſuper terram : * Fœmina circúmdabit virum. ℣. Sacramentum abscónditum à ſéculis in Deo qui ómnia creávit : * Fœmina. *Jerem.* 31. *Epheſ.* 3.

Lectio v.

QUid autem quòd Virgo mater orta ſit ex ſtérili? Quia ſcílicet opportébat ut ad id quod ſolum ſub ſole novum futúrum erat, ac miraculórum caput, via per mirácula ſterner'etur, ac paulátim ab humilióribus ad ſublimióra progreſſus fieret; quanquam ália quoque áltior ac divínior rátio à me afferri poteſt. Etenim natúra grátiæ cedit, ſtatque ſubtrémula, non ſúſtinens prógredi. Quóniam ítaque futúrum erat ut Dei génitrix Virgo ex Anna nascerétur, natúra grátiæ fœtum antevértere mínimè auſa eſt; ſed manſit infructuóſa, dum grátia fructum edidiſſet.

℟. Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi ; juſtítia & pax oscul'atæ ſunt : * Etenim Dóminus dabit benignitátem, & terra noſtra dabit fructum ſuum. ℣. Propóſuit Deus in diſpenſatióne plenitúdinis témporum, inſtauráre ómnia quæ in cœlis & quæ in terra ſunt : * Etenim. *Pſ.* 84 *Epheſ.* 1.

Lectio vj.

HOdie ſtériles portæ aperiuntur, & virgínea ac divína jánua prodit, ex qua & per quam Deus, qui rebus

ómnibus ſupérior eſt, in orbem terrárum corporáliter introívit. Hódie de radíce Jeſſe virga orta eſt, ex qua mundo flos divínitus exiſtens aſcendit. Hódie ex terréna natúra cœlum in terra ille cóndidit, qui olim firmamentum ex aquis finxerat, atque in altum extúlerat. Ac ſanè hoc illo longè divínius eſt. Nam qui in illo condíderat ſolem, ex hoc ipſe juſtítiæ ſol ortus eſt.

℟. Ego ſum, ego ſum quæ Dómino canam: * Ceſſavérunt fortes in Iſrael, & quievérunt, donec súrgeret mater in Iſrael. ℣. Ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant, redímeret. * Ceſſavérunt. Glória Patri. * Ceſſavérunt. *Judith* 5. *Gal.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Egreſſa eſt glória Dómini, & ſtetit in intróitu portæ domûs Dómini orientális. *Ezech.* 10.

Ant. 2. D. Dixit Dóminus: Porta hæc clauſa erit, & non aperiétur; quóniam Dóminus Deus Iſrael ingreſſus eſt per eam. *Ezech.* 44.

Ant. 3. c. Erit clauſa príncipi: princeps ipſe ſedébit in ea. *Ezech.* 44.

℣. Dómini eſt aſſúmptio noſtra, ℟. Et ſancti Iſrael regis noſtri. *Pſ.* 88.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 1.

Liber generatiónis Jeſu Chriſti filii David, filii Abraham. Abraham génuit Iſaac, Iſaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. de 12 *Prærog. B. M. V.* *n.* 8.

Quid micat in generatióne Maríæ? Planè quòd ex régibus orta, quòd ex sémine Abrahæ, quòd generóſâ ex ſtirpe David. Si id parum vidétur, adde quòd generatióni illi ob ſinguláre privilégium ſanctitátis divínitus nóſcitur eſſe conceſſa; quòd longè antè eiſdem pátribus cœlitus repromiſſa; quòd myſticis præfiguráta miráculis; quòd oráculis prænuntiáta prophéticis. Hanc enim ſacerdotális virga, dum ſine radíce flóruit; hanc Gedeónis vellus, dum in médio ſiccæ áreæ máduit; hanc in Ezechiélis viſióne orientális porta quæ nulli unquam pátuit, præſignábat.

℟. Abrahæ promittens Deus, jurávit per ſemetipſum, dicens: Benedícens benedícam te. * Et ſic longanímiter ferens, adeptus eſt repromiſſiónem. ℣. Dixit Abrahæ Deus: Reges ex te egredientur, & ſtátuam pactum meum inter me, & te, & ſemen tuum poſt te: * Et. *Hebr.* 6. *Gen.* 17.

Lectio viij.

Hanc dénique præ cæteris Iſaías, nunc virgam de radíce Jeſſe oritúram promittébat; nunc evidéntiùs vírginem paritúram. Méritò ſignum hoc magnum in cœlo apparuiſſe ſcríbitur, quod tamè

antè de cœlo nóscitur fuiſſe promiſſum. Dóminus ait: ipſe dabit vobis ſignum: Ecce virgo concípiet. Magnum profectò ſignum dedit, quia & magnus ipſe qui dedit. Hujus ergo prærogatívæ fulgor quorum non vehementer revérberat áciem oculórum?

℞. Semel jurávi in ſancto meo, ſi David méntiar: * Semen ejus in ætermum manébit, & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo. ℣. Antè promíſerat Deus per Prophétas de Fílio ſuo, qui factus eſt ei ex sémine David ſecundùm carnem: * Semen ejus. *Pſ.* 88. *Rom.* 1.

n. 9. *Lectio ix.*

NIhilóminus fulget étiam novus ille conceptiónis modus, ut non in iniquitáte, quemádmodùm cæteræ omnes, ſed ſuperveniente Spíritu ſancto, ſola, & de ſola ſanctificatióne María concíperet. Nam quòd verum Deum, & Dei Fílium génuit, ut idem ipſe Dei atque hóminis Fílius, unus omnínò Deus & homo prodíret ex María, abyſſus eſt lúminis; nec fácilè dixerim quòd vel angélicus óculus ad hujus fulgóris vehementiam non calíget. De cætero ſanè & virginitátem carnis, & propóſitum virginitátis, máximè & ipsíus quoque propóſiti nóvitas evidenter illuſtrat; quòd vidélicet in libertáte ſpíritûs, legis Mosáicæ decréta tranſcendens, illibátam Deo córporis ſimul & ſpíritûs ſanctimóniam vovit.

℞. Erat virgo deſponsáta viro, cui nomen erat Joſeph, de domo David; & * Nomen vírginis María. ℣. Tu ipſe, Dómine Deus, qui elegiſti, poſuiſti nomen ejus. * Nomen vírginis María. Glória Patri. *Nomen vírginis María. *Luc.* 1. 2. *Esd.* 9.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Numquid Sion dicet: Homo natus eſt in ea; ℞. Et ipſe fundávit eam Altíſſimus? *Pſ.* 86.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. g. QUæ eſt iſta, quæ progréditur quaſi auróra conſurgens, pulcra ut luna, electa ut ſol? *Cant.* 6.

Ant. 4. E. Una eſt columba mea, perfecta mea, una eſt matris ſuæ, electa genitríci ſuæ. *Cant.* 6.

Ant. 6. C. Vidérunt eam filiæ, & beatíſſimam prædicavérunt; regínæ, & laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Surge.

Canticum. Judicum 5.

AUdíte, reges; áuribus percípite, príncipes: * Ego ſum, ego ſum quæ Dómino canam, pſallam Dómino Deo Iſrael.

Dómine, cùm exíres de Seir, * & tranſíres per regiónes Edom,

Terra mota eſt, * cœlíque ac nubes diſtillavérunt aquis.

Montes fluxérunt à fácie Dómini, * & Sinai à fácie Dómini Dei Iſrael.

Ceſſavérunt fortes in Iſrael, & quievérunt, * donec súrgeret mater in Iſrael.

Nova bella elégit Dóminus, * & portas hóſtium ipſe ſubvertit.

Salvátæ ſunt relíquiæ pópuli: * Dóminus in fórtibus dimicávit.

Benedícta inter mulíeres; * benedicátur in tabernáculo ſuo.

Qui autem díligunt te, Dómine, * ſicut ſol in ortu ſuo ſplendet, ita rútilent.

Glória Patri, &c.

Et dicitur per Octavam, quando fit de ea.

Ant. Surge & veni, columba mea: oſtende mihi fáciem tuam. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Quàm pulcra es, & quàm decóra, caríſſima, in delíciis. *Cant.* 7.

Capitulum. Baruch. 5.

DEus oſtendet ſplendórem ſuum in te, omni qui ſub cœlo eſt. Nominábitur enim tibi nomen tuum à Deo: Pax juſtítiæ, & honor pietátis.

℟. Deo grátias.

Hymnus.

MOrtále, cœlo tolle, genus, caput:
En noctis horror déſiit; en jubar
Naſcentis auróræ propinquum
Admónuit properáre ſolem.
Sacro tumentes gérmine jam polus
Terras amícis ímbribus írrigat:
De ſtirpe Jeſſe virga ſurgit
Conſpícuum paritúra florem.
Cœleſtis illum grátia Spíritûs
Unget: illi juſtítia & Fides,
Timorque caſtus, Véritaſque
Et Píetas cómites præibunt
Hunc ergo, quem tot ſæcla fidélibus
Votis anhélant; quem míſero Deus
Promíſit orbi, ſpem ſalútis,
Accélera, pia Virgo, fructum.
Sit Trinitáti perpétuum decus,
Inflicta mundo quæ míſerans mala,
In matre pignus naſcitúri
Non dúbium dat habére Chriſti. Amen.

℣. Vultum tuum deprecabuntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Benedícta tu à Deo tuo in omni tabernáculo Jacob; quóniam in omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſrael. *Judith* 13.

Oratio.

DEus, qui ſecúndùm propóſitum voluntátis tuæ mundum tibi reconciliáre voluiſti: præſta, quæſumus, ut qui Nativitátem Vírginis Maríæ, de qua natus eſt nobis Chriſtus Salvátor, cum gáudio celebrámus, ipſam quam Fílius operátus eſt ſalútem; Matris intercеſſióne conſequámur; Per eumdem Dóminum.

AD HORAS, in fine Hymnorum, dicitur Doxolog. Qui natus es.

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Non dicitur Symbol. Quicumque.

Ant. 1. g. Quæ eſt iſta.

Capitulum de Dominica.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Canon proprius, ad calcem.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Una eſt

Capitulum. Eccli. 24.

QUi creávit me, requiévit in tabernáculo meo, & dixit mihi: In Jacob inhábita, & in Iſrael hæreditáre, & in electis meis mitte radíces.

℟. *br.* De ventre matris meæ * Deus meus es tu, * Allelúia, allelúia. De ventre. ℣. Spes mea * ab ubéribus, * Allelúia. Glória Patri. De ventre. *Pſ.* 21.

℣. Dómine, ſpes mea à juventúte mea: ℟. In te cantátio mea ſemper. *Pſ.* 70.

AD SEXTAM.

Ant. 6. C. Vidérunt.

Capitulum. Judith 13.

LAudáte Dóminum Deum noſtrum, qui non deſéruit ſperantes in ſe, & in me ancíllâ ſuâ adimplévit miſericórdiam ſuam quam promíſit dómui Iſrael.

℟. *br.* Prope timentes Dóminum * ſalutáre ipſíus, * Allelúia, allelúia. Prope. ℣. Ut inhábitet glória * in terra noſtra, * Allelúia. Glória Patri. Prope.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Quàm pulcra es.

Capitulum. Iſ. 41.

ELégi te, & non abjéci te: ne tímeas, quia ego tecum ſum.

℟. *br* Pópuli confitebuntur tibi in ætérnum, * Allelúia, allelúia. Pópuli. ℣. Mémores erunt * nóminis tui, * Allelúia. Glória. Pópuli.

℣. Concupiſcet rex decórem tuum; ℟. Quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus, & adorâbunt eum. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Officio parvo.

Ant. 6. F. LAuda & lætáre, filia Sion; quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tuî, ait Dóminus. *Zach.* 2.

Ant. 8. G. Rex Iſrael Dóminus in médio tuî; non timébis malum ultrà. *Soph.* 3.

Ant. 1. Dóminus Deus tuus in médio tuî; fortis, ipſe ſalvábit. *Soph.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te in lætítia, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

Ant. 4. E. Applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, & erunt mihi in pópulum; & habitábo in médio tuî. *Zach.* 2.

Capitulum. Apoc. 21.

ECce tabernáculum Dei cum homínibus, & habitábit cum eis: & ipſi pópulus ejus erunt, & ipſe Deus cum eis erit eórum Deus.

Hymnus.

UNus bonórum fons, Deus, ómnium,
Quàm liberáli fundis opes manu!
Non antè conceſſis Maríam
Quot próperas cumuláre donis!
Inter rigentes, ceu roſa, clauditur

Spinas,

Spinas, & acres vincit acúleos;
Præſens amáram virulenti
Grátia vim frúticis retundit.
Quantùm púdicas inclyta vírgines
Præſtat, remóto quæ dóminam gradu
Sequuntur, & Regis parentem
Sidéreâ comitantur aulâ!
Nec Angelórum par decus: hi Deo
Adſtant ſedenti, fert hóminem Deum
María, nomen dulce matris
Virgíneo ſócians honóri.
Regína mundi, Virgo, cliéntium
Tutéla, mœſtis perfúgium reis,
Fer noſtra nato vota: triſtem
Non pátitur génitrix repulſam.
Sit Trinitáti perpétuum decus,
Inflícta mundo quæ míſerans mala,
In matre pignus nascitúri
Non dúbium dat habére Chriſti. Amen.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Ex te egrediétur qui ſit Dominátor in Iſrael, & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis; & erit iſte pax, allelúia. *Mich.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Cap. de Dominica. Reliqua ut heri.

Agath. Pars Autumnalis.

DIEBUS INTRA OCTAVAM NATIVITATIS B. M.

Semiduplex.

Omnia ut in die, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. ℣. ℟℟. *ſumuntur ex Noct. diei, ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurr. tribus in unam junctis.

Lectio ij. & iij. habentur infrà, in qualibet die.

Dicitur Te Deum.

AD LAUDES.

Ant. ſola. 5. a. Surge. 349. *cum Cantico de die, quando fit de Octav.*

AD HORAS, non dicitur Allelúia. *in* ℟℟. *brev.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 8. F. Lauda. 350.

DOMINICA
Intrà Octavam.

Totum Officium fit de Dominica, ut in Pſalterio, incipiendo à primis Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurr. cum Commem. Nativitatis beatæ Mariæ, in utriſque Veſperis & Laudibus.

DIE IX.
DE OCTAVA.

Sermo ſancti Andréæ Cretenſis.
In S. Annuntiatione.
Lectio ij.

Benedicta tu inter mulíeres. Verè quidem benedicta: nam benedixit te Deus ſuum tabernáculum; quando paternâ glóriâ exímiè plenum hóminem Chriſtum Jeſum, eumdemque Deum, ex quibus ac

in quibus perfectus conſtat natúris, incomprehensâ ratióne útero geſtáſti. Benedicta tu inter mulíeres, quæ cœleſtem theſaurum, in quo ſunt omnes theſauri ſapiéntiæ & ſciéntiæ abscónditi, in virginitátis tuæ invioláto thálamo, nihil anguſtátum complexa es. Benedicta tu in muliéribus, quæ ſola benedictiónem hæreditáte conſecúta es, quam Deus per Abraham géntibus promíſerat. Benedicta tu in muliéribus, quam generatiónes beátam dicunt, quam Reges gloríficant, quam Príncipes venerantur, cujus vultum dívites plebis deprecantur, ac poſt quam vírgines quà ſequentes, quà præeuntes in templum Regis unà contendunt.

Lectio iij.

BEnedicta tu in muliéribus, quam Iſaías prophéticis óculis videns, Prophetiſſam & Vírginem appellávit. Verè benedicta tu, quam Ezéchiel Orientem prænuntiávit, & portam clauſam, per quam Deus ſolus tránseat, & quæ iterùm clauſa máneat. Sola tu verè benedicta, quam montem magnum vir deſideriórum Dániel vidit, Habacucque ille admirábilis montem umbróſum, quam prætéreà avus tuus David, montem Dei, montem pinguem, montem coagulátum, montem dénique in quo ſit beneplácitum Deo habitáre in eo, prophéticè decantávit. Benedicta tu in muliéribus, quam Zacharías, in divínis perſpicaciſſimus, vidit áureum candelábrum, lucernis ſeptem & ſeptem infuſóriis ſpléndidum, nempe ſeptem divíni Spíritûs charismátibus úndique colluſtrátum.

AD VESP. fit Commem. S. Salvii, Episc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio,* Deus, qui pópulis. xxj.

DIE X.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Fulgéntii Epíscopi, de fide ad Petrum.

Cap. 2. Lectio ij.

DEus factus eſt fílius vírginis Maríæ, & María virgo facta eſt mater Unigéniti Dei; ut quem Pater génuit ex æternitáte, ipſum Virgo conceptum proferret in témpore. Illa útique eſt Virgo, quam Deus qui de ea fúerat nascitúrus, ita singulári grátiâ prævénit atque replévit, ut ipſum habéret ventris ſui fructum, quem ex inítio hábuit univérſitas Dóminum; & ipſum ſibi vidéret nascendi ſolemnitáte ſúbditum, quem in unitáte paternæ ſubſtántiæ, non ſolùm humána, ſed étiam angélica creatúra cognoscit & adórat Altíſſimum.

De ſancto Salvio,

Lectio iij.

SAlvius adhuc júvenis cauſas agens, forenſem tumultum póſteà exóſus, & Monaſtérium ingreſſus, ómnibus religióſæ vitæ virtútibus ita excélluit, ut diffúsâ póſtmodùm ſanctitátis famâ, ad Episcopátum Albienſem ómnium votis electus fúerit. Cùm Mómmolus Patrícius, expugnátâ ac devaſtátâ Albiâ, plúri nos cives captivos ſecum abdúceret,

gravi dolóre pércitus pius Póntifex Mómmolum ádiit, tantamque apud ipſum caritátis ac ſanctitátis ſplendóre ſibi grátiam conciliávit, ut emptâ captivórum libertáte, plúrimùm ipſi de prétio conceſſum fúerit. Anno quingentéſimo octogéſimo in Concílio Branæ in agro Sueſſionenſi hábito, innocéntiæ veritatisque aſſertor integérrimus, unà cum áliis Epíſcopis, Gregórium Turonenſem in quem Fredegunda várias accuſatiónes arte confláverat, objecti críminis inſontem declarávit. Chilpérico Regi divínas res ſcriptis tractáre geſtienti, ac pérperam de Perſonárum in Deo diſtinctióne ſentienti, forti ánimo, & cum magnâ ſapiéntiâ óbſtitit. Cùm dira lues Albiæ crudeliſſimè deſæviret, eo morbo laborantes, diu noctúque inviſens, in iis ſolandis reficiendiſque totus incúbuit: Ipſe póſteà peſtiléntiâ correptus inter oves lethíferâ labe confectas bonus Paſtor ánimam Deo exhalávit, die décimâ Septembris anno quingentéſimo octogéſimo quinto. Sepultus fuit Albiæ in Ecclésia ſancti Saturníni, quæ póſteà ejus nómine donáta, Epíſcopis Albienſibus ſepultúram præbuit. Hæc hódie Collégium Canonicórum in qua ſancti Sálvii relíquiæ aſſervantur.

Pro ejus Commemoratione, *Antiph.* Ego ſum óſtium. ℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum. *Oratio*, Deus, qui pópulis tuis indulgéntiâ conſulis. &c.

DIE XI.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni, Epíſcopi, de ſancta Virginitáte.

Cap. 5. *Lectio ij.*

UNíus ſanctæ Vírginis partus ómnium ſanctárum vírginum eſt decus. Et ipſæ cum María matres Chriſti ſunt, ſi Patris ejus fáciunt voluntátem. Hinc enim & María laudabíliùs atque beátiùs Chriſti mater eſt, ſecundùm ejus ſenténtiam: Quicumque facit voluntátem Patris mei, qui in cœlis eſt, ipſe mihi frater, & ſoror, & mater eſt. Has ſibi omnes propinquitátes in pópulo quem redémit, ſpirituáliter éxhibet: fratres & ſorores habet ſanctos viros & ſanctas fœminas, quóniam ſunt illi in cœleſti hæreditáte cohærédes. Mater ejus eſt tota Ecclésia, quia membra ejus per Dei grátiam parit. Item mater ejus eſt omnis ánima pia, fáciens voluntátem Patris ejus fœcundíſſimâ caritáte in iis quos párturit, donec in eis ipſe formétur.

Lectio iij.

MAría ergo fáciens voluntátem Dei corporáliter Chriſti tantúmmodo mater eſt, ſpirituáliter autem & ſoror & mater. Ac per hoc illa una fœmina, non ſolùm ſpíritu, verùm étiam córpore, & mater eſt & Virgo. Et mater quidem ſpíritu, non cápitis noſtri, quod eſt ipſe Salvátor, ex quo magìs illa ſpirituáliter nata eſt; quia omnes qui in eum credíderint, in quibus &

ipſa eſt, rectè filii ſponſi appellantur: ſed planè mater membrórum, ejus quod nos ſumus; quia cooperáta eſt caritáte, ut fidéles in Eccléſia naſcerentur, qui illius cápitis membra ſunt. Córpore verò ipſíus cápitis mater. Oportébat enim caput noſtrum, propter inſigne miráculum, ſecúndùm carnem naſci de Vírgine; quò ſignificáret membra ſua de vírgine Eccléſia ſecúndùm ſpíritum naſcitúra.

Die xii.

DE OCTAVA.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 143.

Lectio ij.

Vidétis quibus eſt Virgo oppigneráta munéribus. Ave, grátiâ plena. Hæc eſt grátia quæ dedit cœlis glóriam, terris Deum, fidem Géntibus, finem vítiis, vitæ órdinem, móribus disciplínam. Hanc grátiam détulit Angelus, accépit Virgo, ſalútem sæculis redditúra. Ave, grátiâ plena. Quia ſíngulis grátia ſe eſt largíta per partes: Maríæ verò ſimul ſe totam dedit grátiæ plenitúdo. Omnes, inquit Evangeliſta, de plenitúdine ejus accépimus. Unde & David dicit: Deſcendit ſicut plúvia in vellus. Vellus cùm ſit de córpore, neſcit córporis paſſiónes: ſic virgínitas cùm ſit in carne, vítia carnis ignórat.

Lectio iij.

Benedicta tu inter mulíeres. Verè benedicta Virgo, quæ & virginitátis póſſidet decus, & matris & pértulit dignitátem. Verè benedicta, quæ & ſuperni conceptûs méruit grátiam, & ſúſtulit integritátis corónam. Verè benedicta, quæ & divíni gérminis ſuscépit glóriam, & regína totíus éxtitit caſtitátis. Verè benedicta, quæ fuit major cœlo, fórtior terrâ, orbe látior; nam Deum quem mundus non capit, ſola cœpit. Portávit eum qui portat orbem, génuit genitórem ſuum, nutrívit ómnium vivéntium nutritórem.

Die xiii.

DE OCTAVA.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Nativ. B. M. V. n. 7.

Lectio ij.

Totis medullis córdium, totis præcordiórum affectibus, & votis ómnibus Maríam venerémur; quia ſic eſt voluntas ejus qui totum nos habére vóluit per Maríam. Hæc, inquam, voluntas ejus eſt, ſed pro nobis. In ómnibus ſiquidem, & per ómnia próvidens míſeris, trepidatiónem noſtram ſolátur, fidem éxcitat, ſpem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit puſillanimitátem. Ad Patrem verebáris accédere: Jeſum tibi dedit mediatórem, hunc tibi fratrem María dedit. Sed fórſitan & in ipſo majeſtátem vereáre divínam, quòd licèt factus ſit homo, mánſerit tamen Deus. Advocátum habére vis & ad ipſum? Ad Maríam recurre: pura ſiquidem humánitas in María, non mo-

dò pura ab omni contaminatióne, ſed & pura ſingularitáte natúræ. Nec dúbius díxerim, exaudiétur & ipſa pro reveréntia ſuâ. Exáudiet útique matrem Fílius, & exáudiet Fílium Pater. Filíoli, hæc peccatórum ſcala, hæc mea máxima fidúcia eſt, hæc tota rátio ſpei meæ.

Lectio iij.

INveniſti, ait Angelus, grátiam apud Deum. Felíciter. Semper hæc invéniet grátiam, & ſola eſt grátia quâ egémus. Prudens Virgo non ſapiéntiam, ſicut Sálomon, non divítias non honóres, non poténtiam, ſed grátiam requirébat. Nimírum ſola eſt grátia, quâ ſalvámur. Quid nos ália concupíſcimus, fratres? Quærámus grátiam, & per Maríam quærámus; quia quod quærit, ínvenit, & fruſtrári non poteſt. Quærámus grátiam, ſed grátiam apud Deum; nam apud hómines grátia fallax. Quærant álii méritum; nos inveníre grátiam ſtudeámus. Quid enim? Num grátiæ eſt quòd hîc ſumus? Profectò miſericórdiæ Dómini eſt, quòd non ſumus conſumpti nos. Qui nos? Nos perjúri, nos adúlteri, nos homicídæ, nos raptóres, purgamenta útique mundi hujus. Conſúlite conſciéntias veſtras, fratres, & vidéte quia ubi abundávit delíctum, ſuperabundat & grátia. María non prætendit méritum, ſed grátiam quærit.

Vesperæ de ſequenti.

DIE XIV.

In Feſto

EXALTATIONIS SANCTÆ CRUCIS.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 8. G. RAdix Jeſſe, qui ſtat in ſignum populórum, ipſum gentes deprecabuntur; & erit ſepulchrum ejus glorióſum. *Iſ.* 11.

Ant. 3. a. Aſcendet ſicut virgultum coram eo, & ſicut radix de terra ſitienti: non eſt ſpécies ei, neque decor. *Iſ.* 53.

Ant. 4. E. Sicut ovis ad occiſiónem ducétur; & quaſi agnus coram tondente ſe, non apériet os ſuum. *Iſ.* 53.

Ant. 1. D. Si poſúerit pro peccáto ánimam ſuam, vidébit ſemen longævum; & voluntas Dómini in manu ejus dirigétur. *Iſ.* 53.

Ant. 7. d. Juſtificábit ipſe juſtus multos, & iniquitátes eórum ipſe portábit. *Iſ.* 53.

Capitulum. Iſ. 11.

LEvábit Dóminus ſignum in natiónes, & congregábit prófugos Iſrael, & diſperſos Juda cólliget à quátuor plagis terræ.

℟. Fílius hóminis tradétur Princípibus Sacerdótum, & Scribis; & condemnábunt eum morte, & * Tradent eum géntibus, ad crucifigendum, & † Tértiâ die reſurget.

℣. Occidétur Chriſtus; & non

erit ejus pópulus, qui eum negatúrus eſt. * Tradent. Glória Patri. † Tértiâ die. *Matth.* 20. *Dan.* 9.

Hymnus.

CRux alma, ſalve, Crux venerábilis,
Torrente Chriſti ſánguinis ébria;
Teſtis dolórum, tu ſuprémma
Verba Dei morientis audis.
Tu celſa ſedes, unde ſuos docet;
Vitális, in quo nos péperit, thorus;
Currus triumphantis, tribúnal
Júdicis, atque litantis ara.
Non rapta cæſis hóſtibus ímpia
Hîc arma fulgent; nec dómiti duces
Graves caténis hîc trahuntur:
Nobílior Crucis eſt triumphus.
Orbis redempti quália pígnora!
Crux tincta Chriſti ſánguine adhuc madet:
Speráte, mortáles: ſalútem
Plena necis monumenta præſtant.
Crux certa cœli sémita, quæ Patris
Thronum petenti pandis iter Deo:
Nunc áltera nobis nefas eſt
Ire viâ malè delicátos.
Laus ſumma Patri qui creat ómnia,
Natóque mundum qui réparat Cruce:
Qui cuncta replet, ſumma ſancto
Spirítui: tribus una ſemper.
Amen.

℣. Accípere ánimam meam conſiliáti ſunt: ℟. Ego autem in te ſperávi, Dómine. *Pſ.* 30.

Ad Magníficat. *Antiph.* Ego quaſi Agnus qui portátur ad víctimam; cogitavérunt ſuper me consília, dicentes: Eradámus eum de terra vivéntium, & nomen ejus non memorétur ámpliùs. *Jerem.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. de Nativitate beatæ Mariæ. Ant. Ex te egrediétur. ℣. Sanctificávit. 351. *Oratio*, Deus, qui ſecundùm. 349.

Poſteà ſancti Cornelii, Papæ & Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Deus, cujus grátiâ. x.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria cum ſua Antiphona, ut in Pſalterio.

Hymnus Grates, *cum Doxologia ſequenti, quæ dicitur etiam cras ad Horas.*

Qui per Crucem nos líberas,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriusque Spíritus.
Amen.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* Dómine, dabis. *ut in Pſalterio.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum qui crucifixus eſt, * Veníte, adorémus. *Matth.* 28.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Lignum Crucis mirábile
Totum per orbem prómi-
net,
In qua pependit ínnocens
Chriſtus, Redemptor ómnium.
Hanc nulla cedrus árborem
Adæquat alto vértice,
Quæ poma neſcit nóxia,
Sed ferre vitæ præmia.
Tu, Chriſte, Rex piíſſime,
Hujus Crucis ſignáculo,
Diébus, horis ómnibus,
Muníre nos non ábnuas;
Ut lingua cordi cónſona,
Comesque cordis púritas,
Laudis tibi perénniter
Munus rependat débitum.
Qui per Crucem nos líberas,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriusque Spíritus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *a.* Benedictum eſt lignum, per quod fit juſtítia. *Sap.* 14.

Ant. 3. *à.* Ab inítio cùm perírent ſuperbi gigantes, ſpes orbis terrárum ad ratem confúgiens, remíſit ſéculo ſemen nativitátis. *Sap.* 14.

Ant. 8. G. Cùm aqua delêret terram, ſanávit iterùm Sapiéntia, per contemptíbile lignum juſtum gubernans. *Sap.* 10.

℣. Laudábunt ligna ſaltûs coram Dómino; ℟. Quia venit judicáre terram. 1. *Paral.* 16.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Quóniam potens es, Dómine, ex ómnibus ſalváre; tranſeuntes mare hómines, * Exíguo ligno liberári ſunt. ℣. Quem vos interemiſtis, ſuspendentes in ligno, hunc Príncipem Deus exaltávit, ad dandam pœniténtiam Iſraéli. * Exíguo. *Sap.* 14. *Act.* 5.

Poſt ij. Lect. ℟. Duxit Abraham fílium ſuum ſecum, & ábiit ad locum quem præcéperat ei Deus, ut immoláret eum: * Ligna quoque holocauſti impóſuit, & póſuit eum in altáre. ℣. Próprio Fílio ſuo non pepercit Deus; ſed pro nobis ómnibus trádidit illum: * Ligna quoque. *Geneſ.* 22. *Rom.* 8.

Poſt iij. Lect. ℟. De ſánguine agni ponent fílii Iſraël ſuper utrumque poſtem, & in ſuperlimináribus domórum: * Erit autem ſanguis vobis in ſignum, † Nec erit in vobis plaga diſperdens. ℣. Redempti eſtis pretióſo ſánguine quaſi agni immaculáti Chriſti: * Erit. Glória Patri. † Nec. *Exod.* 12. 1. *Petr.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Dóminus oſtendit Móyſi lignum: quod cùm miſiſſet in aquas, in dulcédinem verſæ ſunt. *Exod.* 15.

Ant. 7. b. Nonne à ligno indulcáta eſt aqua amára? & dedit homínibus ſciéntiam Altíſſimus, honorári in mirabílibus ſuis. *Eccli.* 38.

Ant. 4. A. In hoc oſtendiſti inimícis noſtris, quia tu es qui líberas ab omni malo. *Sap.* 16.

℣. In te ſperavérunt patres

noſtri, Dómine: ℟. Speravérunt, & liberaſti eos. *Pſ.* 21.

Lectio iv.

CHósroes Perſárum Rex, extrémis Phocæ impérii tempóribus, Ægypto & Africâ occupátis, ac Jeroſólyma captâ, multiſque ibi Chriſtianórum míllibus, partim cæſis, partim in captivitátem cum Zacharía Patriarcha abductis, Crucem étiam Dómini quam Héleda in monte Calváriæ collocárat, poſt innúmeras diſtributiónes, tribus jam tum réliquis portiónibus conflátam, in Pérſidem aſportávit, anno Chriſti ſexcentéſimo décimo quarto. Heráclius qui jam ab annis quátuor Phocæ ſuccéſſerat, étiam per ſequentes annos multis belli incómmodis, & calamitátibus affectus, pacem bis à Chósroa pétiit: ſed hanc ille pertináciter utrâque vice denegávit, niſi Crucifixo abnegáto, ſol adorarétur à Románis. Quàm impietátem deteſtátus Heráclius, implorato Dei auxílio, bellum quaſi ſacrum ſuſcépit, militeſque ad Martyrium hortátus, ſigna cum hoſte cóntulit. Poſt diuturnum bellum, anno demum ſexcentéſimo vigéſimo ſéptimo exeunte, Perſas ingenti prælio ſuperávit.

℟. Pugnávit Jóſue contra Amalec: cùmque levâret Móyſes manus, vincébat Iſrael, Aaron autem & Hur ſuſtentábant manus ejus ex utráque parte. * Et dixit Dóminus: Delébo memóriam Amalec. ℣. Preces ſupplicationeſque cum lácrymis ófferens Chriſtus, exaudítus eſt; & factus eſt obtemperántibus ſibi cauſa ſalútis ætérnæ. * Et. *Exod.* 17. *Hebr.* 5.

Lectio v.

VIctus igitur Chósroes, in fuga quâ trajícere Tigrim parábat, Medarſen fílium ſócium regni deſignat. Quam contuméliam cùm Síroes Chósroæ major natu fílius ægrè ferret, patre ſimul & fratre intéremptis, Regno Perſárum potítus eſt, pacemque cum Heráclio fecit, quibuſdam acceptis conditiónibus, quarum ea prima fuit, ut Crucem Dómini reſtitúeret. Captívos ítaque, in primis Zacharíam Patriarcham, dimíſit, reſtitútis étiam Crucis ſanctæ partículis, quarum thecam argénteam íntegram, illæſaque ſigilla ipſe Patriarcha agnóvit. Igitur Crux ſancta quatuórdecim poſt annos quàm vénerat in Perſárum poteſtátem, recepta eſt: & deláta primùm Conſtantinópolim, & anno ſequenti Jeroſólymam, in locum príſtinum reſtitúta eſt; actæque Deo de victóriis grátiæ. Exínde Exaltatiónis ſanctæ Crucis feſtívitas, quæ hâc die quotannis agebátur, celébrior habéri cœpit.

℟. Fugávit Jóſue Amalec; ædificavitque Móyſes altáre, & vocávit nomen ejus, Dóminus exaltátio mea, dicens: * Quia manus ſólii Dómini erit contra Amalec, à generatióne in generatiónem. ℣. Or-

tendit mihi Angelus in médio civitátis lignum vitæ: & omne maledictum non erit ámpliùs, ſed ſedes Dei & Agni in illa erunt; * Quia. *Exod.* 17. *Apoc.* 22.

Lectio vj.

HAc eâdem die ſanctus Ludovícus, Francórum Rex, anno milléſimo ducentéſimo quadragéſimo primo, partem Domínicæ Crúcis, quæ in Syria título pígnoris apud Templários mílites remánſerat, à Balduíno Orientis Imperatóre acceptam cum ália non módica portióne, ex qua Imperatóres Eccléſiis & amícis partículas dare conſuéverant, item ália multa Domínicæ Paſſiónis inſtrumenta, Paríſios, præcedente Clero, ſolémniter tránſtulit. Tunc Rex píiſſimus magnum exhíbuit chriſtiánæ pietátis argumentum, cùm, abjectis véſtibus régiis, & pedes nudátus, in urbem íntulit inſtrumentum quo mundi prétium perſolútum eſt. Demum conſtructâ in Régio Palátio magníficâ Capellâ, ſacroſancta redemptiónis noſtræ inſígnia religióſè in ea aſſervári vóluit.

℟. Benedixit Rex pópulo in nómine Dómini exercítuum, dixitque: Ante Dóminum vílior fiam plusquàm factus ſum, & ero húmilis in óculis meis, * Et glorióſior apparébo. ℣. Mihi abſit gloriári, niſi in Cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti; * Et glorióſior apparébo. Glória Patri. * Et glorióſior apparébo. 2. *Reg.* 6. *Gal.* 6.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Mórſibus colubrórum exterminabantur; ſed ad correptiónem in brevi turbáti ſunt, ſignum habentes ſalútis. *Sap.* 16.

Ant. 6. *C.* Qui converſus eſt, non per hoc quod vidébat ſanabátur, ſed per te ómnium Salvatórem. *Sap.* 16.

Ant. 5. C. Miſericórdia advéniens ſanábat illos; in memória enim ſermónum tuórum examinabantur. *Sap.* 16.

℣. Tu es Deus qui mandas ſalútes Jacob; ℟. Salvaſti enim nos de affligéntibus nos. *Pſ.* 43.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum: Nunc judícium eſt mundi, nunc princeps hujus mundi ejiciétur forâs; & ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad meipſum. Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Serm. 8. *de Paſſ. Dómini.*

EXaltáto, dilectíſſimi, per Crucem Chriſto, non illa tantùm ſpécies aſpéctui mentis occurrat, quæ fuit in óculis impiórum, quibus per Móyſen dictum eſt: Et erit pendens vita tua ante óculos tuos, & timébis die ac nocte, & non credes vitæ tuæ. Iſti enim nihil in crucifixo Dómino præter fácinus ſuum cogitáre potuérunt, habentes timórem, non quo fides vera juſtificátur, ſed quo conſcién-

tia iníqua torquétur. Noſter verò intellectus, quem Spíritus veritátis illúminat, glóriam Crucis cœlo terrâque radiantem, puro ac líbero corde ſuſcípiat, & interióre ácie vídeat, quale ſit quod Dóminus, cùm de paſſiónis ſuæ loquerétur inſtántia, dixit: Nunc judícium mundi eſt, nunc princeps hujus mundi ejiciétur forâs; & ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad me. O admirábilis poténtia Crucis! ô ineffábilis glória Paſſiónis! in qua & tribúnal Dómini, & judícium mundi, & poteſtas eſt Crucifíxi. Traxiſti enim, Dómine, ómnia ad te; & cùm expandiſſes totâ die manus tuas ad pópulum non credentem & contradicentem tibi, confiténdæ majeſtátis tuæ ſenſum totus mundus accépit.

℟. Nunc judícium eſt mundi, nunc princeps hujus mundi ejiciétur forâs, * Et ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad meipſum. ℣. Locútus eſt Dóminus ad Móyſen: Fac ſerpentem æneum, & pone eum pro ſigno: qui percuſſus aſpéxerit eum, vivet. * Et ego ſi exaltátus. *Joan.* 12. *Num.* 21.

Lectio viij.

TRaxiſti, Dómine, ómnia ad te; cùm in exectatiónem Judáici ſcéleris, unam protulérunt ómnia elementa ſenténtiam, cùm obſcurátis luminaribus cœli, & converſo in noctem die, terra quoque mótibus quaterétur inſólitis, universáque creatúra impiórum úſui ſe negáret. Traxiſti, Dómine, ómnia ad te; quóniam, ſciſſo templi velo, ſancta ſanctórum ab indignis Pontifícibus receſſérunt; ut figúra in veritátem, prophetía in manifeſtatiónem, & lex in Evangélium verterétur. Traxiſti, Dómine, ómnia ad te; ut quod in uno Judææ templo obumbrátis ſignificatiónibus tegebátur, pleno apertóque ſacramento, universárum ubíque natiónum devótio celebráret. Nunc étenim & ordo clárior Levitárum, & dígnitas ámplior Seniórum, & ſacrátior eſt únctio Sacerdótum; quia Crux tua ómnium fons benedictiónum, ómnium eſt cauſa gratiárum; per quam credéntibus datur virtus de infirmitáte, glória de oppróbrio, vita de morte. Nunc étiam carnálium ſacrificiórum varietáte ceſſante, omnes differéntias hoſtiárum una córporis & ſánguinis tui implet oblátio; quóniam tu es verus Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi; & ita in te universa pérficis myſtéria, ut ſicut unum eſt pro omni víctima ſacrifícium, ita unum de omni gente ſit regnum.

℟. Deus, qui prænuntiávit per os ómnium Prophetárum pati Chriſtum ſuum, ſic implévit. * Pœnitémini ígitur, & convertímini, ut deleántur peccáta veſtra. ℣. Ipſe peccáta multórum tulit, & pro transgreſſóribus rogávit. * Pœnitémini ígitur. *Act.* 3. *Iſ.* 53.

De ſancto Cornelio,
Ex Epíſtola ſancti Cypriáni, Epíſcopi & Mártyris, ad Antoniánum.
Lectio ix.

FActus eſt Cornélius Epíſcopus de Dei & Chriſti ejus judício, de Clericórum penè ómnium teſtimónio, de plebis quæ tunc áffuit ſuffrágio, & de Sacerdótum antiquórum & bonórum virórum collégio, cùm nemo ante ſe factus eſſet, cùm Fabiáni locus, id eſt, cùm locus Petri & gradus cáthedræ ſacerdotális vacáret: quo occupáto de Dei voluntáte, atque ómnium noſtrûm conſenſióne firmáto, quiſquis jam Epíſcopus fieri volúerit, foris fiat neceſſe eſt, nec hábeat eccleſiáſticam ordinatiónem, qui Eccléſiæ non tenet unitátem. Quanta in ipſo ſuſcepto Epiſcopátu ſuo virtus! quantum robur ánimi! qualis fírmitas fídei! quod nos símplici corde & perſpícere pénitùs & laudáre debémus: ſediſſe intrépidum Romæ in ſacerdotáli cáthedra, eo témpore cùm tyrannus infeſtus Sacerdótibus Dei fanda atque infanda comminarétur; cùm multò patiéntiùs & tolerabíliùs audíret levári adversùs ſe æmulum Príncipem, quàm conſtítui Romæ æmulum Sacerdótem. Nonne hic ſummo virtútis & fídei teſtimónio prædicandus eſt? Nonne inter glorióſos Confeſſóres & Mártyres deputandus, qui tantùm témporis ſedit expectans córporis ſui carnífices & tyranni feroceientis ultóres? (Centumcellis óbiit anno Chriſti ducentéſimo quinquagéſimo ſecundo, die décimâ-quartâ Septembris.)

℟. Hóſtiæ quæ ſecùndùm legem offeruntur, nunquam poſſunt auferre peccáta: * Chriſtus autem unam pro peccátis ófferens hóſtiam, unâ oblatióne conſummávit in ſempiternum ſanctificátos. ℣. Sacrifícium & oblatiónem noluiſti, Deus; holocauſtum & pro peccáto non poſtulaſti: * Chriſtus. Glória Patri. * Chriſtus. *Hebr.* 10. *Pſ.* 39.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Ipſe rédimet Iſrael ℟. Ex ómnibus iniquitátibus ejus. *Pſ.* 129.

AD LAUDES.

Ant. CHriſtus mórtuus eſt 7. 5. pro peccátis noſtris, & reſurrexit tértiâ die ſecundùm Scriptúras. 1. *Cor.* 15.

Ant. 4. E. Humiliávit ſemetipſum, factus obédiens uſque ad mortem, mortem autem Crucis; propter quod & Deus exaltávit illum. *Philip.* 2.

Ant. 2. D. Cùm eſſet Fílius Dei, dídicit ex iis quæ paſſus eſt obediéntiam; & conſummátus, factus eſt ómnibus obtemperántibus ſibi cauſa ſalútis ætérnæ. *Hebr.* 5.

Ant. 3. a. Sic oportébat.

Canticum. Apoc. 5.

DIgnus es, Dómine, accípere librum, * & aperíre ſignácula ejus.

Quóniam occíſus es & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo, * ex omni tribu, & lingua, & pópulo, & natióne.

Et feciſti nos Deo noſtro

regnum & Sacerdótes : * & regnábimus ſuper terram.

Sedenti ſuper throno, * & Agno benedíctio.

Et honor, & glória, & poteſtas * in ſécula ſeculórum. Amen.

Et non dicitur Glória Patri.

Ant. Sic oportébat Chriſtum pati & resúrgere, & prædicári in nómine ejus pœniténtiam, & remiſſiónem peccatórum in omnes gentes. *Luc.* 24.

Ant. 8. G. Verbum Crucis pereúntibus quidem ſtultítia eſt; iis autem qui ſalvi fiunt, nobis, Dei virtus eſt. 1. *Cor.* 1.

Capitulum. 1. Cor. 1.

PRædicámus Chriſtum crucifixum, Judæis quidem ſcándalum, Géntibus autem ſtultítiam; ipſis autem vocátis Judæis atque Græcis, Chriſtum Dei virtútem, & Dei ſapiéntiam.

Hymnus.

UNcta Crux Dei cruóre
Quàm potens & éfficax!
Hujus attactu jacentes
Erigunt ſe mórtui:
Chriſtus olim quâ pependit,
Tanta vis fuit Crucis.

Públici fontes ſalútis,
Sacra Chriſti vúlnera,
Vulnerátos illa ſanant
Anguis inſtar æneí:
Quiſquis æger ſperet, & ſpe
Non ſuâ fraudábitur.

Crux tribúnal, quo ſedébit
Juſtus ultor críminum:
Sponte ſed nos judicémus,
Cedet ira Júdicis;
Noſque primi puniámus,
Ne ſecundus púniat.

Tótius fons ſanctitátis,
Sancta quo ſunt ómnia,
Qui tuo quodcumque crimen
Expiaſti ſánguine,
Labe puros, Chriſte, ſerves
Chriſtiános móribus.

Sempiterna laus Parenti
Qui creávit ómnia,
Filióque qui redémit
Morte nos volens ſuâ:
Par & illi cujus almo
Recreámur hálitu. Amen.

℣. Omnis terra adóret te, & pſallat tibi: ℟. Pſalmum dicat nómini tuo, Dómine. *Pſ.* 65.

Ad Benedíctus. *Ant.* 1. D. Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, accípere virtútem, & divinitátem, & ſapiéntiam, & fortitúdinem, & honórem, & glóriam, & benedictiónem. *Apoc.* 5.

Oratio.

DEus, qui nos hodiernâ die Exaltatiónis ſanctæ Crucis ánnuâ ſolemnitáte lætíficas: præſta, quæſumus, ut cujus myſtérium in terra cognóvimus, ejus redemptiónis præmia in cœlo mereámur; Per eumdem Dóminum noſtrum.

Fit Commem. de Nativitate B. Mariæ. Ant. Benedícta tu. ℣. Vultum. *Oratio*, Deus. 249.

Poſteà S. Cornelii, Ant. Bonum. ℣. Adjútor meus. *Oratio*, Deus, cujus grátia. 1.

AD PRIMAM.

Ant. 7. ç. Chriſtus.

In ℟. *br.* ℣. Qui paſſus es * pro nobis. 1. *Petr.* 2.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Humiliávit.

Capitulum. Act. 10.

NOs teſtes ſumus ómnium quæ fecit in regióne Judæórum & Jerúſalem, quem occidérunt ſuſpendentes in ligno: hunc Deus ſuſcitávit tértiâ die.

℟. *br.* Lápidem quem reprobavérunt ædificantes,* Hic factus eſt in caput ánguli. Lápidem. ℣. A Dómino factum eſt iſtud, * & eſt mirábile in óculis noſtris. * Hic. Glória. Lápidem. *Pſ.* 117.

℣. Deus noſter, Deus ſalvos faciendi, ℟. Et Dómini Dómini éxitus mortis. *Pſ.* 67.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Cùm eſſet.

Capitulum. Hebr. 2.

DEcébat eum propter quem ómnia, & per quem ómnia, qui multos fílios in glóriam addúxerat, auctórem ſalútis eórum per paſſiónem conſummáre.

℟. Deo grátias.

℟. *br.* Deus rex noſter * Operátus eſt ſalútem. Deus. ℣. In médio * terræ * Operátus eſt. Glória. Deus. *Pſ.* 73.

℣. Apud Dóminum miſericórdia, ℟. Et copióſa apud eum redémptio. *Pſ.* 129.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Verbum Crucis.

Capitulum. Epheſ. 3.

DEus det vobis ut poſſítis comprehéndere cum ómnibus ſanctis, quæ ſit latitúdo, & longitúdo, & ſublímitas, & profundum; ſcire étiam ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámini in omnem plenitúdinem Dei.

℟. Deo grátias.

℟. *br.* Magnus Dóminus noſter, * Et magna virtus ejus. Magnus ℣. Et ſapiéntiæ ejus * non eſt númerus, * Et magna. Glória. Magnus. *Pſ.* 146.

℣. Notam feciſti in pópulis virtútem tuam: ℟. Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum. *Pſ.* 76.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. CHriſtus nos redémit de maledícto legis, factus pro nobis maledíctum; quia ſcriptum eſt: Maledíctus omnis qui pendet in ligno. *Galat.* 3.

Ant. 8. G. Eum qui non nóverat peccátum, pro nobis peccátum fecit Deus; ut nos efficerémur juſtítia Dei in ipſo. 2. *Cor.* 5.

Ant. 6. F. Commendat caritátem ſuam Deus in nobis; quóniam juſtificáti in ſánguine Chriſti, ſalvi érimus ab ira per ipſum. *Rom.* 5.

Ant. 5. C. Gloriámur in Deo per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, per quem nunc reconciliatiónem accépimus. *Rom.* 5.

Ant. 3. a. Semel oblátus eſt ad multórum exhaurienda peccáta; ſecundò ſine peccáto apparébit expectántibus ſe, in ſalútem. *Hebr.* 9.

Capitulum. Act. 10.

PRæcépit nobis prædicáre pópulo, & teſtificári quia ipſe eſt qui conſtitútus eſt à Deo judex vivórum & mortuórum. Huic omnes Prophétæ teſtimónium pérhibent, remiſſiónem peccatórum accípere per nomen ejus omnes qui credunt in eum.

Hymnus, Crux alma. *ut in primis Vеſperis*, 356.

℣. In te confidit ánima mea, Deus; ℟. Et in umbra alárum tuárum ſperábo. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat. Ant. 7. *d.* Parébit ſignum Fílii hóminis in cœlo; & tunc plangent omnes tribus terræ, & vidébunt Fílium hóminis veniéntem in núbibus cœli cum virtúte multa & majeſtáte. *Matth.* 24.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Deinde fit Commem. de Octava Nativitatis B. M. per Ant. Dómine. ℣. Usque. 344. *Oratio*, Deus, qui ſecundùm. 349.

Completorium, *ut heri.* 344.

Quatuor Tempora Septembris celebrantur Feriâ iv. Feriâ vj. & Sabbato poſt Feſtum Exaltationis ſanctæ Crucis.

Officium fit de Feria, additis & exceptis quæ hîc in his tribus Feriis propria ſunt.

Si hodie, vel Feriâ vj. aut Sabbato ſequenti occurrat Feſtum Semiduplex, aut ſuprà, Officium fit de Feſto, cum Commemoratione de Feria per Homiliam in Evangelium, quæ legitur pro ultima Lectione & per Ant. & ℣. de Pſalterio, cum Oratione propria Feriæ iv. Temporum.

FERIA QUARTA QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Marcum.

Lectio iij. Cap. 9.

In illo témpore; Respondens Jeſus unus de turba, dixit: Magiſter, áttuli fílium meum ad te, habéntem ſpíritum mutum: qui ubicúmque eum apprehénderit, allídit illum; & ſpumat, & ſtridet déntibus, & aréſcit: & dixi discípulis tuis ut ejícerent illum, & non potuérunt. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 57. *aliàs* 58. *in Matth.*

Non mihi raro exemplo dicas, quoſdam ſine jejúnio dæmonas ejeciſſe. Nam ſi unus aut alter increpando ſic expuliſſe narrétur, fieri nequit, ut ſi is qui id pátitur in delíciis vivat, ab hoc unquam furóre liberétur. Jejúnio enim & oratióne máximè opus eſt ei qui hoc morbo labórat. Sed ſi fide opus eſt, inquies, cur opus eſt & jejúnio? Quia cum fide jejúnium non parvam addit fortitúdinem: philoſóphiam quippe magnam indit, & ángelum ex hómine éfficit, ac cum incorpóreis virtútibus pugnat. Verùm non ſúfficit illud; ſed addi debet orátio, quæ étiam præeat opórtet. Vide ergo quanta bona ex utróque gignantur.

℟. Quare non potúimus ejícere ſpíritum immúndum? Dixit Jeſus: * Hoc genus in nullo poteſt exíre, niſi in oratióne & jejúnio. ℣. Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces veſtras, ſi permanſé-

ſitis in jejúniis & oratiónibus : * Hoc. Glória. * Hoc. *Marc.* 9. *Judith* 4.

℣. Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam ; ℟. Quia in te ſperávi. *Pſ.* 142.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. d. Increpávit Jeſus ſpíritum immundum, & ſanávit púerum, & réddidit illum patri ejus. Stupébant autem omnes in magnitúdine Dei. *Luc.* 9.

Preces flexis genibus.

Oratio.

MIſericórdiæ tuæ remédiis, quæſumus, Dómine, noſtram ádjuva fragilitátem ; ut quæ ſuâ conditióne attéritur, tuâ cleméntiâ reparétur ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat.

Fiunt Suffragia de Cruce, &c. Canon proprius, ad calcem.

AD VESPERAS, ſi ſint de Feria, dicitur ad Magníficat. *Antiph. ut in Pſalterio, cum Precibus, flexis genibus, & Oratione de Dominica, & Suffragiis.*

FERIA SEXTA

QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente ; è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 7.

IN illo témpore ; Rogábat Jeſum quidam de Phariſæis, ut manducáret cum illo. Et ingreſſus domum Phariſæi, discúbuit. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homiliâ 33. in Evang. habitâ in Baſil. ſancti Clementis, Feriâ vj. IV. Temp. Sept.

SI recta ópera ágimus, quibus opiniónis bonæ odóre Eccléſiam reſpergámus, quid in Dómini córpore niſi unguentum fúndimus? Sed ſecùs pedes Jeſu múlier ſtetit. Contra pedes enim Dómini ſtétimus, cùm in pietátis póſiti ejus itinéribus renitebámur. Sed ſi ad veram pœniténtiam poſt peccáta convértimur, jam retrò ſecùs pedes ſtamus ; quia ejus veſtígia séquimur quem impugnabámus. Lácrymis múlier pedes ejus rigat. Quod nos quoque veráciter ágimus, ſi quibúſlibet últimis membris Dómini per compaſſiónis affectum inclinámur, ſi ſanctis ejus in tribulatióne compátimur, ſi eórum triſtítiam noſtram putámus.

℟. Converſus Jeſus ad mulíerem, dixit Simóni : * Dico tibi ; † Remittuntur ei peccáta multa, quóniam diléxit multùm. ℣. Ego ſum Dóminus Deus tuus fortis, zelótes, & fáciens miſericórdiam in míllia his qui díligunt me : * Dico tibi. Glória Patri. † Remittuntur. *Luc.* 7. *Exod.* 20.

℣. Exultábo manè miſericórdiam tuam ; ℟. Quia factus es ſuſceptor meus in die tribulatiónis. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Dixit Jeſus ad mulíerem : Fides tua te ſalvam fecit ; vade in pace. *Luc.* 7.

Preces flexis genibus.

Oratio.

ADeſto, quæſumus, omnípotens Deus; & in jejúnio corporáli mentem noſtram opéribus tuórum réfice mandatórum; Per Dóminum noſtrum.

Et dicitur ad Horas tantùm.

Canon proprius, ad calcem.

SABBATO QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 13.

IN illo témpore; Dicébat Jeſus & hanc ſimilitúdinem: Arbórem fici habébat quidam plantátam in vínea ſua, & venit quærens fructum in illa, & non invénit. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homiliá 31. in Evang. habitá. Sabb. Quat. Temp. Sept.

TErtiò Dóminus víneæ ad ficúlneam venit; quia natúram géneris humáni ante legem, ſub lege, ſub grátia, expectando, admonendo, viſitando, requiſívit. Dixit autem ad cultórem víneæ: Ecce anni tres ſunt, ex quo vénio fructum quærens in ficúlnea hac, & non invénio. Venit ante legem; quia per naturálem intellectum, quid unuſquiſque exemplo ſui quáliter erga próximum ágere debuiſſet, innótuit. Venit in lege, quia præcipiendo dócuit. Venit poſt legem, per grátiam; quia pietátis ſuæ præséntiam exhibendo monſtrávit. Sed tamen in tribus annis fructum ſe non inveniſſe conquéritur; quia quorumdam pravórum mentes, nec inſpiráta lex naturális córrigit, nec præcepta erúdiunt; nec incarnatiónis ejus miracula convertunt. Quid verò per cultórem víneæ, niſi Præpoſitórum ordo exprímitur; qui, dum præſunt Eccléſiæ, nimirùm Domínicæ víneæ curam gerunt?

℞. Ecce múlier habébat ſpíritum infirmitátis annis decem & octo; & erat incliáta, nec omníno póterat ſurſum reſpícere: quam * Cùm vidéret Jeſus, vocávit eam, & impóſuit illi manus; & confeſtim erecta eſt. ℣. Non mórtui qui ſunt in inferno dabunt honórem & juſtificatiónem Dómino; ſed ánima quæ triſtis eſt ſuper magnitúdine mali, & incédit curva & infirma. * Cùm. Glória Patri. * Cùm. *Luc.* 13. *Baruch.* 2.

℣. Deduc me, Dómine, & ingrédiar in veritáte tua: ℞. Lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum. *Pſ.* 85.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Hypócritæ, unuſquiſque veſtrûm Sábbato non ſolvit bovem ſuum, & ducit adaquáre? Hanc autem fíliam Abrahæ non opórtuit ſolvi à vínculo iſto, die Sábbati? *Luc.* 13.

Preces flexis genibus.

Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui per continéntiam ſalutárem corpóribus medéris & méntibus: majeſtátem tuam

ſúpplices exorámus, ut piâ jejunántium deprecatióne placátus, & præséntia nobis ſubsídia tríbuas, & futúra; Per Dóminum.

Et dicitur ad Horas tantùm.

Canon proprius, ad calcem.

DIE XV.

OCTAVA NATIVITATIS BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Duplex-minus.

Pſalmi de Feria. Cætera ut in die, præter ſequentia.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

Homil. 2. *ſuper* Miſſus. *n.* 17.

Lectio iv.

MAría aptíſſimè síderi comparátur; quia ſicut ſine ſuî corruptióne ſidus ſuum emittit rádium, ſic abſque ſuî læſióne Virgo párturit Fílium. Nec síderi rádius ſuam mínuit claritátem, nec Vírgini Fílius ſuam integritátem. Ipſa eſt ígitur nóbilis illa ſtella ex Jacob orta, cujus rádius univerſum orbem illúminat, cujus ſplendor & præfulget in ſupernis, & ínferos pénetrat; terras étiam perluſtrans, & calefáciens magìs mentes quàm córpora, fovet virtútes, & éxcoquit vítia.

Lectio v.

IPſa, inquam, eſt præclára & exímia ſtella, ſuper hoc mare magnum & ſpatióſum neceſſáriò ſubleváta, micans méritis, illuſtrans exemplis. O quiſquis te intélligis in hujus ſéculi proflúvio magìs inter procellas & tempeſtátes fluctuáre, quàm per terram ambuláre; ne avertas óculos à fulgóre hujus síderis, ſi non vis óbrui procellis. Si inſurgant venti tentatiónum, ſi incurras ſcópulos tribulatiónum; réſpice ſtellam, voca Maríam. Si jactáris ſupérbiæ undis, ſi ambitiónis, ſi detractiónis, ſi æmulatiónis; réſpice ſtellam, voca Maríam. Si iracúndia, aut avarítia, aut carnis illécebra navículam concúſſerit mentis; réſpice ad Maríam.

Lectio vj.

SI críminum immanitáte turbátus, conſciéntiæ fœditáte confúſus, judícii horróre pertérritus, bárathro incípias abſorbéri triſtítiæ, deſperatiónis abyſſo; cógita Maríam. In perículis, in angúſtiis, in rebus dúbiis, Maríam cógita, Maríam ínvoca. Non recédat ab ore, non recédat à corde; & ut ímpetres ejus oratiónis ſuffrágium, non déſeras converſatiónis exemplum. Ipſam ſequens, non dévias; ipſam rogans, non deſpéras; ipſam cógitans, non erras; ipſâ tenente, non córruis; ipſâ protegente, non métuis; ipſâ duce, non fatigáris; ipſâ propítiâ, pérvenis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 1.

IN illo témpore; Angelus Dómini dixit Joſeph: Pá-

fiet Mater filium, & vocábis nomen ejus Jeſum; ipſe enim ſalvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. Et réliqua.

Homília ſancti Baſílii Epíſcopi.

De humana Chriſti gener. ac Nativit. Serm. 23.

Quo pacto cum Deo neceſſitúdinem ineas, eique conciliéris, ratiónem quæris. Hanc áccipe. Proptéreà Deus venit in carne, quóniam diris devótam & contaminátam carnem hanc noſtram, purgátam ſanctámque reddi oportébat, infirmam ac débilem corroborári, à Deo alienátam ei conciliári, è paradíſo prolapſam in cœlum tolli. Quænam verò eſt diſpenſatiónis hujus officína? Sanctæ Vírginis corpus. Quæ autem generatiónis princípia? Spíritus ſanctus, & virtus Altíſſimi obumbrans. Sed pótiùs ipſa audi Evangélii verba. Inventa eſt, inquit, in útero habens de Spíritu ſancto. Et virgo erat, quantumvis deſponsáta viro; atque ad hujus myſtérii diſpenſatiónem idónea judicáta eſt, ut & virginitáti honor haberétur, & matrimónium non improbarétur. Virgínitas quidem electa eſt ut apta ad ſanctimóniam; per deſponſatiónem verò unà aſſumpta ſunt conjúgii princípia. Simul autem ut & Joſeph doméſticus teſtis Mariæ puritátis eſſet, ac ne illa obnóxia calúmniæ, velut quæ virginitátem commaculáſſet, cùm ſponſum habéret vitæ cuſtódem.

Lectio viij.

Quod in ea inquit, génitum eſt, de Spíritu ſancto eſt. Hinc apertíſſimè liquet non ſecundùm commúnem carnis índolem, Dómino fuiſſe conſtitutiónem Statim enim quod conceptum eſt carne, perfectum fuit, non per intervalla paulátim formátum, uti verba oſtendunt. Non enim dixit: Quod in ea conceptum eſt; ſed: Quod in ea natum ſeu génitum eſt. Ex ſanctitáte ígitur compacta caro digna erat quæ deitáti Unigéniti unirétur. Páriet autem filium, & vocábis nomen ejus Jeſum. In quo illud obſervandum quibus de indúſtria nómina imponuntur, ſubjectæ naturæ notas & indícia præferre, uti Abrahámo, Jacóbo, Iſraéli. Horum enim quódlibet non magis córporis charactérem quàm virtútis ab eis implendæ proprietátem oſtendit. Hàc ratióne & unus Jeſus appellátur, ſalus ſcílicet pópuli. Jam verò quod & ante sécula ordinátum fúerat myſtérium, & olim per Prophétas prædictum, hábuit éxitum: Ecce Virgo in útero accípiet, & páriet filium; & vocábunt nomen ejus Emmánuel, quod eſt interpretátum, Nobiſcum Deus. Hæc item appellátio omnis pénitùs myſtérii declaratiónem habet, quòd Deus inter hómines, quandóquidem ejus vocis interpretátio Emmánuel eſt nobiſcum Deus.

Lectio ix.

Nemo autem Judáicis ſe fráudibus décipi patiá-

tur, qui dicunt non vírginem, ſed puellam à Prophéta vocátam. Ecce enim, ínquiunt, puella in útero accípiet. Nam primum quidem ómnium abſurdíſſimum eſt & ineptíſſimum, id à Dómino pro ſigno datum exiſtimáre quod commúne eſt & totíus manifeſtè natúræ. Quid enim ait Prophéta? Et adjécit Dóminus loqui ad Achaz, dicens: Pete ſignum à Dómino Deo tuo, ſive in profundum, ſive in excelſum. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentábo Dóminum. Tunc paucis interjectis, ait: propter hoc dabit Dóminus Deus ipſe vobis ſignum: Ecce virgo in útero accípiet. Quóniam enim non petíerat Achaz ſignum, neque in profundum, neque in excelſum; ut ſcires quòd qui deſcendit in inferióres partes terræ, ipſe eſt qui ascendit ſuper omnes cœlos, ipſe Dóminus dedit ſignum. Signum autem quoddam inaudítum ac prodigióſum, valdèque à commúni natúra remótum, eádem ſcílicet múlier, & virgo, & mater; quæ & in virginitátis ſanctimónia perſeveráret, & concipiendæ prolis benedictiónem ſusceptúra eſſet.

AD VESPERAS, fit Commemoratio ſancti Cypriani, Episcopi & Martyris, Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Beáti Cyprióni. *infrà*, 370.

Poſteà ſanctæ Camellæ, Virginis & Martyris, Ant. Infirma. ℣. Deus. xlj. *Oratio*, Deus, ſanctæ. *infrà*, 371.

Die xvi.

In Feſto

SANCTI CYPRIANI,

Carthaginenſis Episcopi & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

CYpriánus Afer, primùm cum laude Rhetóricam dócuit: exinde ſuadente Presbytero Cæcílio, à quo & cognomentum ſortítus eſt, Chriſtiánus factus, omnem ſubſtántiam ſuam paupéribus erogávit; ac poſt non multùm témporis, electus in Presbyterum, étiam Carthaginenſis Epíſcopus conſtitútus eſt. In perſecutióne Décii proſcriptus, & divíno mandáto ſecédere juſſus, Eccléſiæ laboranti nec ſpíritu, nec actu, nec mónitis défuit, & inter lapsórum importúnas petitiónes, & ſchismáticam Novatiáni ſeveritátem, ſic disciplínæ vigórem temperávit, ut ejus judícium vária dehinc Concília ſecúta ſint. Graſſante póſtmodùm ſub Gallo & Voluſiáno princípibus dirâ peſte, ómnia pietátis offícia non fidélibus tantùm, ſed étiam infidélibus per Chriſtiános exhibéri curávit. Ab Eccléſia Románа ſub Epíſcopis Cornélio & Lúcio ſæpè conſultus, de baptismo hæreticórum cum Stéphano eórum ſuccessóre ácriter disputávit, ſed, Auguſtíno teſte, vicit pax Chriſti in córdibus eórum, & jam ſub Xyſto Stéphani ſuccessóre externæ quoque concórdiæ reparandæ ſpes illúxerat, cùm súbitò recrudescente

Valeriáni perſecutióne, Xyſtus cápite damnátus, & Cypriánus jam ante ánnum Curúbim in exílium miſſus, à Galério Máximo Procónſule Cartháginem, ut audirétur, vocátus eſt. Quem productum coram ſe in ſubúrbio Sexti, octávo décimo die Calendárum Octóbrium, ſic allocútus eſt: Tu es Cypriánus, qui te Papam ſacrílegæ mentis homínibus præbuiſti; juſſérunt te Imperatóres ſacrificáre: cónſule tibi, ne péreas. Sanctus Martyr respondit: Ego ſum Cypriánus: Chriſtiánus ſum, & diis ſacrificáre non pótero. Irátus Proconſul dixit: Diu ſacrílegâ mente vixiſti, & inimícum te diis Románis conſtituiſti: ſánguine tuo ſanciétur diſciplína. Et his dictis, decrétum ex tabella recitátum eſt: Cypriánum gládio animadverti placet. Cypriánus respondit: Deo grátias. Et cùm ducerétur, pópulus plangens & éjulans dicébat: Et nos decollémur cum ipſo. Productus autem in agrum extra ſubúrbium, cùm ſe lacernâ, byrro, & dalmáticâ expoliaſſet, ſtans in línea, ſpiculatórem expectábat; qui cùm veniſſet, juſſit ſuis ut ei viginti quinque áureos darent. Póſteà verò manu ſuâ óculos ſibi texit, & ſic gládio percuſſus occúbuit. Corpus ejus ex Africa, témpore Cároli Magni in Gálliam allátum, Lugdúni primùm, & tandem à Cárolo-Calvo Compéndii, in ſacello régii palátii collocátum eſt.

De ſancta Camella,
Lectio iij.

Camella Virgo & Martyr, præfuiſſe tráditur Monaſtério quod olim eo in loco éxtitit in quo ſitus eſt pagus Diœcéſis Mirapicenſis ſanctæ Mártyris nómine nobilitátus. Créditur ab Albigénſibus hæréticis in ódium Fídei Cathólicæ versùs finem undécimi séculi neci data, & in profundum fontem propè Monaſtérium præceps acta. Cultus religióſus ſanctæ Camellæ dudum exhibétur. Mulíeres ejus patrocínium imploráre conſuevérunt, præſertim ut felíces partus obtíneant. Anno Milléſimo ſexcenteſimo ſexagéſimo ſecundo Sereníſſima Principiſſa De Conty ſacellum ſanctæ Camellæ in Eccléſia loci extructum, ipſa ádiit, ut votum quod emíſerat impléret. Eminentíſſimus verò Cardinális De Bonſy tum Archiepíſcopus Toloſánus ibi perſolvit votum auguſtíſſimæ Regínæ Mariæ Auſtríacæ Ludovíci Magni cónjugis, quæ quóties eníxa eſt, tóties ſanctam Camellam confidenter invocávit.

Oratio.

Beáti Cypriáni, quæſumus, Dómine, nos tibi ſancta commendet orátio, qui ſimul & vigóre ſacerdótii cláruit, & glorióſæ paſſiónis triumpho refulſit; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

Fit Commem. ſanctæ Camellæ, Ant. Factus eſt. ℣. Hæréditas. xliv.

Oratio.

DEus, ſanctæ puritátis amátor, qui beátæ Camellæ caſtum virginitátis propóſitum infudiſti; da nobis, quæſumus, ſic ejus agónem glorióſum venerári, ut perpétuis ejusdem mereámur fovéri præſidiis; Per Dóminum.

Vesperæ à Capitulo de S. Joanne Chryſoſtomo, Episc. & Doct. ut in Communi Doctorum. xxiij. *Oratio*, Da nobis. *infrà*, 372.

Fit Commem. S. Cypriani, Ant. Juſtum. ℣. Poſuiſti. xij. *Oratio*, Beáti. *ſuprà*.

DIE XVII.

In Feſto
SANCTI JOANNIS CHRYSOSTOMI,
Episcopi & Eccleſiæ Doct.
Semiduplex.

Lectio ij.

JOannes Antiochíæ natus, in adolescéntia baptizátus à ſancto Melétio Epíscopo, per annos áliquot in ſolitúdine vitam egit. Quinto poſt ſusceptum diaconátum anno, Présbyter Antiochénæ Eccléſiæ à Flaviáno creátus, homílias hábuit ad pópulum tantâ cum eloquéntiâ, ut inde Chryſóſtomus ſit appellátus. Exactis eo in múnere annis duódecim, Antiochíæ ſubductus, in ſede Conſtantinopolitána, mórtuo Nectário, invítus ſufficitur. Tum de clericórum móribus ſollícitus, vétuit eos ſuperintroductas habére mulíeres, ac lautióres optimátum menſas frequentáre. Dívitum étiam faſtum fórtiter retúdit. Ipſe autem forma gregis factus, reſécuit ſumptus inútiles Eccléſiæ ac famíliæ Episcopális; & quod inde ſupérerat, in páuperum cómmodum convertit, præſertimque infirmórum, quibus & Noſocómia conſtruxit. Sex Aſiæ Epíscopos ab Antoníno Epheſíno per ſimóniam ordinátos, in Epheſína Synodo exauctorávit: ac pari ánimi fortitúdine óbſtitit, ne Ariánis Gaínæ Ducis Gothórum præſídio elátis Eccléſia concederétur. Fidem in Scythia prædicandam, idolórum templa in Phœnícia diruenda curávit. Flaviánum Epíscopum Antiochénum reconciliávit cum Innocéntio Papa, & Occidentálibus ac Ægyptiis Epíscopis, qui ab eo propter ſusceptum in locum Melétii, vivente adhuc Paulíno, Episcopátum diſſidébant. Cùm autem vitam inſtituiſſet áſperam & ſevéram, ac depravátos ómnium órdinum mores corrígere niterétur, multórum súbiit invídiam, Eudóxiæ Auguſtæ imprímis, quæ concionantis verba quædam quaſi in ſe contumelióſa indignè ferébat. Quare hábita eſt apud Quercum, Chalcédonis ſubúrbium, Episcopórum áliquot Chryſóſtomo infensórum tumultuária Synodus; in qua agente Theóphilo Alexandríno, annitente Eudóxiâ, depóſitus, & ejectus eſt in exílium; quem pópulus incredíbili ſtúdio, nocte licèt urgente, longè proſecútus eſt. Sed paulo pòſt, facto terræ motu, &

cohortâ ſeditióne plebis, ab exílio revocátur.

Lectio iij.

CUm autem pérditos mores arguére non desíſteret; & ad argénteam Eudóxiæ ſtátuam in foro ſanctæ Sophíæ erectam hiſtriónes lúdere, & à vulgi clamóribus divínam pſalmódiam perturbári mínimè paterétur, idque públicâ oratióne reprehendiſſet, in Episcopórum conventículo íterùm damnátus eſt, quòd in ſedem absque novæ Synodi judício rediiſſet; & ipsâ nocte Páschatis Eccléſiâ pulſus Arcádii Imperatóris juſſu, paucis poſt ménſibus Cucúſum in Arméniam amandátur: Epíscopi autem quadraginta, aliique complúres, qui ipſi adhæſerant, hincque Joannítæ dicebantur, váriis tormentis afficiuntur. Poſt Chryſóſtomi disceſſum erumpens súbitò ex ejus throno flamma Eccléſiam & Palátium abſumpſit. Mox intrúditur in ſedem illíus Arsácius Nectárii frater; quod Innocéntius, ad quem per lítteras Joannes confúgerat, & Epíscopi Occidentáles ádeò improbárunt, ut cum eo communicáre nolúerint. Interim continuâ febre debilitátus Joannes, cœptum iter perágere cógitur, donec Cæſaréam Cappadóciæ venit; ubi cùm per áliquot dies commorátus eſſet, remíttere páululùm vis morbi cœpit: ſed Cæſarienſis Epíscopi Monachorumque factióne rurſum exagitátus, réddere ſe itíneri, atque Iſauró-rum regiónem vaſtántium immanitáti ſe expónere coactus eſt. Cucúſum tandem, quò amandátus fúerat, pervénit; ibique, hyemis incleméntiâ pene mórtuus, Arméniæ páuperes frumento & cœleſti verbo páscere non déſtitit. Hinc, propter crebras Iſaurórum incurſiónes, Arabiſſum munítius óppidum, non ſine perículo, translátus eſt, deinde Pityuntem, ut aſſíduis itínerum labóribus conficerétur. Comána cùm adventáret, pernoctávit in Eccléſia ſancti Baſilisci, ubi beátus Martyr ſic eum in ſomnis affátus eſt: Confíde, frater Joannes; cras enim ſimul érimus. Sumptis poſtrídie cœléſtibus ſacramentis, conſignans ſe in modum crucis, ánimam Deo réddidit, quartadécimâ die Septembris, anno quadringentéſimo séptimo. Corpus ejus máximo Vírginum & Monachórum concurſu ſepultúræ mandátum, poſt áliquot annos Theodóſius Arcádii fílius Conſtantinópolim tráanſtulit inſigni pompâ, ſexto Calendas Februárii; ejusque relíquias venerátus, pro paréntibus véniam precátus eſt. Epíscopi autem Occidentáles non priùs cum Attico Arsácii ſucceſſóre aliisque Orientálibus communicáre voluérunt, quàm nomen illíus in díptycha retuliſſent.

Oratio.

DA nobis in ſacro miniſtério, Dómine, ſpíritum ſapiéntiæ & fortitúdinis, quo beátus Joannes Chryſóſtomus peccantes argúere non déſtitit, & multíplices ærumnas pro tui

hóminis amóre ſuperávit; Per Dóminum noſtrum.

AD VESP. fit Commem. S Ferreoli, Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio,* Da nobis. x.

Die xviii.

In Feſto
SANCTI FERREOLI,
Martyris.

Simplex.

AD NOCT. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente, duabus in unam redactis; & ſic in omnibus Simplicibus, niſi aliter notetur.

Lectio iij.

FErréolus Tribúnus mílitum, Viennæ Allóbrogum Criſpíni Præſidis juſſu correptus, cùm diis ſacrificáre noluiſſet, primò crudeliſſimè verberátus, dein gravi catenárum onuſtus póndere, in tetérrimum cárcerem truſus eſt. Unde ſolútis Dei nutu vínculis, & jánuis cárceris patefactis fúgiens, transnatáto Rhódano usque ad Jatem flúvium pervénit. Ibi dénuò comprehenſus à perſecutóribus, & revinctis poſt tergum mánibus ductus ad Rhódani ripam, súbito crudelitátis inſtinctu percuſſus occúbuit. Corpus ejus ibídem à Chriſtiánis ſepultum eſt: unde póſteà, ut réferunt Sidónius & Gregórius Turonenſis, propter inundantis flúminis impulſiónem à ſancto Mamerto Epíſcopo Viennam tranſlátum fuit. Ad ejus ſepulchrum multa facta fuiſſe miràcula teſtis eſt idem Gregórius Turonenſis. Paſſus eſt Ferréolus circa annum trecentéſimum quartum.

Oratio, Da nobis. x.

Die xxi.

In Feſto
SANCTI MATTHÆI,
Apoſtoli & Evangeliſtæ.

Duplex-ma us.

Omnia de Communi Apoſtolorum, exceptis quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

Ad Magníficat. *Ant.* 8 *G.* Vidit Jeſus hóminem ſedentem in telónio, Matthæum nómine, & ait illi: Séquere me. *Matth.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Caſtoris, Epiſc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio,* Deus, qui beátum. *infrà.*

IN I NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurrent.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Hierónymi Presbyteri, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Cap. 3. *Lectio iv.*

MAtthæus, qui & Levi, ex publicáno Apóſtolus, primus in Judæa propter eos qui ex circumciſióne credíderant, Evangélium Chriſti Hebráicis lítteris verbisque compóſuit: quod quis póſteà in Græcum tranſtúlerit, non ſatis certum eſt. Porrò ipſum Hebráicum habétur usque hódie in Cæſarienſi bibliothéca, quam Pámphilus Martyr ſtudioſiſſimè confécit. Mihi quoque à Nazaræis, qui

in Berœa, urbe Syriæ, hoc volúmine utuntur, deſcribendi facultas fuit. In quo animadvertendum, quòd ubicumque Evangeliſta, ſive ex persóna ſua, ſive ex persóna Dómini Salvatóris, véteris Scriptúræ teſtimóniis abútitur, non ſequátur Septuaginta translatórum auctoritátem; ſed Hebráicam, è quibus illa duo ſunt, Ex Ægypto vocávi Fílium meum; &, Quóniam Nazaræus vocábitur.

Ex libro ſancti Epiphánii Epíſcopi, adversùs hæreſes.

Hæreſ. 51. *Lectio v.*

MAtthæus, primus Evangélium ſcríbere aggreſſus eſt: ei quippe inítio prædicandi Evangélii munus eſt commiſſum, idque méritò. Oportébat enim ut ille qui ad ſalútem humáni géneris advénerat, quique dixerat: Non veni vocáre juſtos, ſed peccatóres ad pœniténtiam; ad exemplum eórum cui ſalvandi erant, ei hómini potiſſimùm prædicandæ ſalútis munus injúngeret, qui à peccátis converſus & à telónio ſuſcitátus fúerat; ut ab illo quanta ſibi eſſet adventu Chriſti benígnitas colláta hómines diſcerent. Nam poſt remiſſiónem peccatórum, largítus eſt étiam ipſi ſuſcitatiónem mortuórum, & mundatiónem lepræ, & virtútes ſanatiónum, & fugatiónem dæmonum; ut non ſolùm verbo perſuadéret auditóribus, ſed facto étiam Evangélia pérditis homínibus prædicáret, quòd ſcílicet poſſent per pœniténtiam recuperári.

Sermo ſancti Joánnis Chryſóſtomi.

In Matth. Hom. 1.

Lectio vj.

IN véteri teſtamento cùm Móyſes aſcendiſſet in montem, deſcendit Deus: in novo verò cùm noſtra in cœlum eſſet eleváta natúra, Spíritus ſanctus deſcendit de cœlo. Non deſcendérunt Apóſtoli de monte tábulas lapídeas afferentes in mánibus, ſicut Móyſes; ſed ſanctum Spíritum mente portantes, & theſaurum quemdam dógmatum donorumque geſtantes. Sic innumerábiles pópulos attraxérunt, Deo per illórum linguam cunctis accedéntibus diſſerente; à quo étiam Matthæus replétus Spíritu Evangélium conſcripſit; Matthæus ille publicánus, non enim ab arte ſua illum erubúerim nuncupáre, nec réliquos: hoc eſt enim quod máximè oſtendit Spíritùs ſancti grátiam, eorumque virtútem. Non abs re verò ſcriptiónem ſuam Evangélium vocávit: ſiquidem pœnárum ſublatiónem, véniam peccatórum, ſanctificatiónem, juſtítiam, redemptiónem, adoptiónem filiórum, cœlórum hæreditátem, & cum Dei Fílio fraternitátem, ómnibus nuntiávit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 9.

IN illo témpore; Vidit Jeſus hóminem ſedentem in telónio,

nío, Matthæum nómine; & ait illi: Séquere me. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Presbyteri.

In Matth. lib. 1.

CÆteri Evangeliſtæ, propter verecúndiam & honórem Matthæi, noluérunt eum nómine appellâre vulgáto; ſed dixérunt, Levi: dúplici quippe vocábulo fuit. Ipſe autem Matthæus (ſecundùm illud quod à Salomóne præcípitur, Juſtus accusátor eſt ſui in princípio ſermónis; & in álio loco, Dic tu peccáta tua, ut juſtificéris,) Matthæum ſe & publicánum nóminat; ut oſtendat legéntibus nullum debére ſalútem deſperáre, ſi ad melióra converſus ſit; cùm ipſe de publicáno in Apóſtolum ſit repentè mutátus.

Lectio viij.

ET factum eſt, discumbente eo in domo, ecce multi publicáni & peccatóres venientes discumbébant cum Jeſu. Vidébant Publicánum à peccátis ad melióra converſum, locum inveniſſe pœniténtiæ, & ob id étiam ipſi non deſpérant ſalútem. Neque verò in príſtinis vítiis permanentes véniunt ad Jeſum, ut Phariſæi & Scribæ múrmurant; ſed pœniténtiam agentes, ut ſequens Dómini ſermo ſigníficat, dicens: Miſericórdiam volo, & non ſacrifícium; non enim veni vocáre juſtos, ſed peccatóres. Ibat autem Dóminus ad convívia peccatórum, ut occaſiónem habéret docendi, & ſpirituáles invitatóribus ſuis præbéret cibos.

De ſancto Caſtore,

Lectio ix.

CAſtor Nemauſi, nóbili génere natus, cum in agro ſui juris Monaſtérium ædificaſſet, & áliquot jam ſibi adjunxiſſet ſócios, ad Joannem Caſſiánum Abbátem Maſſilienſem, ſancti Chryſóſtomi discípulum ſcripſit, ut ab eo ſibi ſuisque accíperet vitæ Cœnobíticæ inſtitúta. Extat étiamnùm hæc Epíſtola. Huic verò quâ ratióne Caſſiánus responderit, vidére eſt in præfatióne óperis de Inſtitútis Cœnobiórum, in qua Caſtórem dicit cunctis virtútibus ſcientiâque perfectum, & in lepóre ſermónis apprímè erudítum: quod quidem póſteà perfectum opus Caſtóri Epíſcopo nuncupávit. Is enim intéreà ob ſummam virtútis famam ad Sedem Episcopálem Aptenſem evectus fúerat. Quam cùm rexiſſet per annos círciter úndecim, in exímiæ vitæ ſanctitáte óbiit circa annum quadringentéſimum vigeſimum. In pervetuſto Eccléſiæ Aptenſis Martyrológio ad undécimum Calendas Octóbris fixa légitur ejus feſtívitas. Sanctum Caſtórem Nemauſenſis Cívitas ut Patrónum venerátur.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Relictis ómnibus, Levi ſecútus eſt Jeſum; & fecit ei convívium magnum in domo ſua. *Luc.* 5.

Oratio.

DEus, qui ineffabili miſericórdiâ, beátum Matthæum ex publicáno Apóſtolum elígere dignátus es: da nobis, ejus exemplo & interceſſióne, ut poſt te, relictis ómnibus, ambulantes, tibi fírmiter adhærére valeámus; Qui vivis & regnas.

Pro Commem. S. Caſtoris, *Ant.* Ego ſum ℣. Elégit. xxj.

Oratio.

DEus, qui beátum Caſtórem Pontíficem in ſecréto domûs tuæ Evangélicæ perfectiónis, & in Paſtoráli múnere populórum ſalútis æmulatórem ſtudioſíſſimum effeciſti: fac ut qui tam ſanctâ vocatióne dignáti ſunt, eádem officia pari fidelitáte adímpleant. Per.

Ad Magníficat, *Ant. 6. C.* Miſericórdiam volo, & non ſacrificium; non enim veni vocáre juſtos, ſed peccatóres ad pœniténtiam. *Matth. 9. Luc. 5.*

Fit Commem. S. Mauricii & Sociorum, Mart. Ant. Cùm vos óderint. ℣. Viríliter. xiij. *Oratio*, Deus, pro. *infrà.*

DIE XXII.

In Feſto

SANCTORUM MAURICII, & Sociorum ejus, Martyrum.

Semiduplex.

Lectio ij.

SUb Maximiáno, qui à Diocletiáno collégа aſcítus império, ſtatim in Gállias eſt profectus, erat in exércitu légio mílitum, qui Thebæi appellabantur. Hi in auxílium novo Imperatóri ab Oriéntis pártibus acciti vénerant, viri in rebus béllicis ſtrénui, nóbiles virtúte, ſed nobilióres fide, Evangélici præcepti étiam ſub armis non immémores. Maximiánus ſacrificatúrus idólis Octodúrum convenire exércitum juſſit, atróci propóſita juſſióne, ut per aras dæmónibus conſecrátas juráreut. Soli id Thebæi detrectáre auſi ſunt. Eo ítaque cógnito, Maximiánus Agaunum mittit, ubi octávo ab Octodúro milliári inter Alpína juga conséderant, & décimum quemque ex legióne ob neglecta impéria gládio feríri jubet, cæteros parére mandátis. Ubi ad Thebæos denuntiátio iteráta pervénit, vociferátio paſſim in caſtris exóritur, ſe idolórum profána ſacra ſemper deteſtatúros; extréma experíri sátius eſſe, quàm adversùs chriſtiánam fidem veníre. His compertis, Maximiánus ímperat ut íterùm décimus eórum morti detur, & cæteri nihilóminus ad ea quæ ſpréverant compellantur. Percuſſus eſt ítaque qui décimus ſorte obvénerat.

Lectio iij.

FLagrábat in illis Martyrii glorióſus ardor, ſuadente imprímis ſancto Maurício tunc Primicério legiónis, qui cum Exupério campi ductóre & Cándido ſenatóre mílitum exhortabátur ſíngulos, ut pro ſacramento Chriſti ánimas ultro profúnderent, ſequerentúrque contubernáles qui jam in cœlum præcéſſerant. Itaque hæc Maximiáno mandáta mit-

runt ſicut pia, ita & fórtia: Mílites ſumus, Imperátor, tui; ſed tamen ſervi Dei. Tibi milítiam debémus, illi innocéntiam: tenémus ecce arma, & non reſíſtimus. Si quid in nos ultrà ſtatúeris, ignes, tormenta, ferrum ſubíre paráti ſumus; Chriſtiános nos fatémur. Maximiánus deſpérans glorióſam eórum conſtántiam poſſe revocári, unâ ſenténtiâ interfíci omnes decrévit, & rem cónfici, circumfúſis agmínibus, jubet. Cædebantur ítaque paſſim gládiis, non reclamantes ſaltèm, aut repugnantes, ſed depóſitis armis, cervíces perſecutóribus, & inultum corpus offerentes. Non vel ipſâ ſuórum multitúdine eláti ſunt, ut ferro conarentur aſſérere juſtítiæ cauſam: ſed hoc ſolùm reminiſcentes ſe illum confitéri qui nec reclamando ad occiſiónem ductus eſt, & tanquam agnus non apériens os ſuum; ipſi quoque tanquam grex Dominicárum óvium laniári ſe tanquam ab irruéntibus lupis paſſi ſunt. Reveláta ſunt poſt annos ferè centum eórum córpora ſancto Theodóro Octodurenſi Epíſcopo, qui Concílio Aquileienſi ſub ſancto Ambróſio ſubſcripſit, & hinc delátæ várias in partes eórum relíquiæ, & diffúſa venerátio.

Oratio.

DEus, pro te certántium fortitúdo, & coróna per te vincéntium: da nobis, quæſumus, ut qui in beatórum Mártyrum Mauríciii & Sociórum paſſióne virtútem tuam prædicámus, per eamdem contra ſalútis hoſtes firmâ fide roborémur; Per Dóminum.

VESPERÆ à Capitulo de ſancta Thecla, Virg. & Mart. ut in Communi Virg. xl. *Oratio*, Præſta, quæſumus. *infrà.*

Fit Commem. SS. Mauricii & Sociorum, Ant. Datæ ſunt. ℣. In æternum. xvij. *Oratio*, Deus, pro te certántium. *ſuprà.*

DIE XXIII.

In Feſto

SANCTÆ THECLÆ,

Virginis & Martyris.

Semiduplex.

Omnia de Communi Virginum, additis quæ ſequuntur.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Virgínibus.

Lib. 2. cap. 3. num. 19 & 20.

Lectio ij.

THecla cópulam fúgiens nuptiálem, & ſponſi furóre damnáta, natúram étiam beſtiárum virginitátis veneratióne mutávit. Namque paráta ad feras, cùm aſpectus quoque declináret virórum, ac vitália ipſa ſævo offerret leóni, fecit ut qui impudícos detúlerant óculos, pudícos referrent. Cérnere erat lingentem pedes béſtiam cubitáre humi, muto teſtificantem ſono, quòd ſacrum vírginis corpus violáre non poſſet. Ergo adorábat prædam ſuam béſtia, & própriæ oblíta natúræ, natúram indúerat quam hómines amíſerant.

Lectio iij.

VIdéres quâdam natúræ transfuſióne, hómines ferítátem indútos ſævítiam imperáre béſtiæ; béſtiam exoſ-

oſculantem pedes vírginis, docére quid hómines debérent. Non impaſtos cibus flexit, non excitátos impetus rápuit, non ſtimulátos ira exaſperávit, non uſus decépit aſſuétos, non ſerox natúra poſſédit. Docuérunt religiónem, dum adórant Mártyrem: docuérunt étiam caſtitátem, dum vírgini nihil áliud niſi plantas oſculantur; demerſis in terram óculis, tamquam verecundántibus ne mas áliquis vel béſtia vírginem nudam vidéret.

Oratio.

PRæſta, quǽſumus, omnípotens Deus, ut præclára Virgo Thecla, ſicut in muliébri ſexu prima Domínicæ paſſiónis imitátrix éxſtitit, ita fragilitáti noſtræ promptam ſe adjutrícem exhíbeat; Per.

AD VESP. pro Commem. S. Yſarni, Abbatis, Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxix. *Oratio*, Famíliam. *infrà.*

DIE XXIV.

In Feſto

S. YSARNI, ABBATIS.

Simplex.

Lectio iij.

YSarnus in agro Toloſáno apud caſtrum Fredelácum honeſto génere natus, & à Canónicis vitam commúnem ibi ſectántibus piè inſtitútus, jam adoleſcens Gauſcelínum Abbátem qui fortè illac tranſíbat de divínis diſſerentem tanta cum voluptáte audívit, ut eum uſque ad Urbem Agátham ſecútus ſit. Ibi cùm áliquot dies demorarétur Gauſcelínus, Yſarnus à Petro hujus urbis Epíſcopo hábitum ſanctæ Religiónis accépit: Inde Maſſíliam cum Gauſcelíno proféctus, ad ſancti Victóris Monaſtérium ſe recépit. Cum autem Wifrédus hujus Cœnóbii Abbas Yſarnum ad perfectiórem in dies ſanctitátem animadvérteret, ei licèt renuénti Prióris munus impóſuit. Mórtuo Wifrédo Abbas eléctus, ex dignitáte factus humílior atque modéſtior, ſibi ipſi parcus, mirè in egénos caritáte flagrávit. Cilício aſpérrimo ad cutem ſemper uſus eſt: Poſt módicum ſomnum in cryptis Mártyrum nocturnas vigílias orando perveniébat. Celebérrimum illud San-Victorínum quondam Monaſtérium à bárbaris non ſemel magnâ clade affectum reſtaurávit, multis & inſígnibus ædifíciis auxit, & in plúribus Cœnóbiis ad regiónis Optimátum preces regulárem disciplínam indúxit. Demùm in Hiſpániam ſe cóntulit ut quoſdam Mónachos à Saracénis in vaſtatióne Lirinenſis Inſulæ captos redímeret; eorúmque obtentâ libertáte, Maſſíliam reverſus migrávit ad cœlum octávo Calendas Octóbris anno Milléſimo quadragéſimo octávo. Corpus ejus in inferióri ſancti Victóris Eccléſia Maſſíliæ quieſcit. Sanctum Odilónem Cluniacenſem Abbátem familiárem hábuit Yſarnus, & virtútum admiratórem & præcónem.

Oratio.

FAmíliam tuam, Deus, in tua miſericórdia ſperántem, cœleſti prótege auxílio;

tut quæ de beáti Yſarni Abbátis virtútibus gloriátur, ejus méritis & interceſſióne, perpétuâ pace & unitáte lætétur; Per.

DIE XXVII.

In Feſto

SS. COSMÆ & DAMIANI, Martyrum.

Semiduplex.

Oratio, Magníficet te. *infrà.*

Lectio ij.

COſmas & Damiánus, fratres, natióne Arabes, arte Médici, Mártyres celebérrimi, antiquíſſimo ritu coluntur, tum in Occidentáli, tum in Orientáli Eccléſia. In urbe Cyro, in quam primùm eórum córpora creduntur fuiſſe transláta, célebrem ſub eórum nómine erectam fuiſſe Basílicam teſtis eſt século quinto Theodorétus, ejusdem urbis Epíſcopus. Pòſteà hanc ipſam urbem Juſtiniánus Imperátor, referente Procópio, auxit, munívit & decorávit, in memóriam recuperátæ divínitus, ſanctórum Mártyrum beneficio, valetúdinis. Idem Imperátor Conſtantinópoli Basílicam ſub eórum nómine, & quidem magnificentíſſimam, conſtruxit, deſtructâ véteri quæ jam à tempóribus Theodóſii junióris fúerat ſub eórum invocatióne Deo dicáta. Hæc jamprídem erat clara miráculis; quorum, ut refert Marcellínus Comes, auxit famam & celebritátem sánitas Sanctórum ope reſtitúta Lauréntio Epíſcopo Lychnidis.

Lectio iij.

IN séptima Synodo œcuménica referuntur mirácula quædam, ſanctórum Coſmæ & Damiáni patrocínio à Deo impetráta; tradíturque coli ſolére depictas in Basílicis & privátis in ædibus horum Mártyrum imágines, eorumque ope ſalútem ægris étiam deſperátis plerumque fuiſſe reſtitútam. Romæ autem eórum cultum non minùs célebrem fuiſſe teſtátur, non solùm dicáta Deo ſub illórum nómine in foro Románo à ſancto Felíce, ſancti Gregórii Magni átavo, Eccléſia; ſed étiam inſertum jam ánteà Cánoni Miſſæ ſanctórum Mártyrum nomen. Horum relíquias Joannes de Bellomonte eques, dum ab expeditióne ſacra, témpore Alexandri Papæ tértii, reverterétur, aſportávit in Gállias, & apud Luſarcam in Basílica ſancti Æterni Ebroicenſis Epíſcopi, ſub cuſtódia Canonicórum depóſuit.

Oratio.

MAgníficet te, Dñe, ſanctórum tuórum Coſmæ & Damiáni veneranda ſolémnitas, quâ & illis glóriam ſempiternã, & opem nobis ineffábili providéntiâ contulíſti; Per.

VESPERÆ à Capitulo de ſancto Trophimo, ut in Communi Pontificum. xvij *Oratio*, Deus, qui ad géntium. *infrà.*

Fit Commemoratio ſanctorum Coſmæ & Damiani, Ant. Datæ ſunt illis. ℣. In ætérnum exultábunt xvij. *Oratio*, Magníficet. *ſuprà.*

Deinde ſancti Exuperii, Epiſcopi, Ant. Ego ſum óſtium. ℣. Elégit Dóminus xxj. *Oratio*, Dómine Jeſu. *infrà.*

Die xxviii.

In Feſto
SANCTI TROPHIMI,
Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

TRóphimus à Sede Apoſtólica in Gállias ſæculo tértio miſſus Arelátem venit; atque in hanc Urbem venerandum Chriſtiánæ Religiónis nomen áttulit. Omnibus perfunctus Apoſtólici viri munéribus, & exímiæ ſanctitátis exemplo prælúcens iis quos in Chriſto Jeſu per Evangélium genúerat, in pace quiévit. Ejus relíquias præséntibus plúribus Epíſcopis, multiſque tam Arelatenſis quam Narbonenſis ac Aquenſis Provinciárum Procéribus, anno centéſimo quinquagéſimo ſecundo ſuprà Milléſimum ex Baſílica ſuburbána ſancti Honoráti in Urbem Arelatenſem & in Templum ſancti Stéphani tránſtulit Raymundus qui primùm ex Archidiácono Eccléſiæ Agathenſis, ejuſdem factus Epíſcopus, póſteà ad Sedem Arelatenſem aſſumptus fúerat.

De ſancto Exuperio,

De Epiſtola ſancti Hierónymi, Presbyteri, ad Rúſticum Mónachum.

Epiſt. 95. *aliàs* 4.

Lectio iij.

SAnctus Exupérius, Tolóſæ Epíſcopus, Víduæ Sareptenſis imitátor, eſúriens paſcit álios: & ore pallente jejúniis, fame torquétur aliénâ: omnemque ſubſtántiam Chriſti viscéribus erogávit. Nihil illo dítius, qui corpus Dómini caniſtro vimíneo, ſánguinem portat in vitro: qui avarítiam ejécit è templo: qui abſque funículo & increpatióne, cáthedras vendéntium colúmbas, id eſt, dona ſancti Spíritùs, ménſaſque ſubvertit Mammónæ, & nummulariórum æra diſperſit: ut domus Dei domus vocétur oratiónis, & non latrónum ſpelúnca. Hujus è vicíno ſectáre veſtígia, & cæterórum qui virtútum illíus ſímiles ſunt. quos ſacerdótium & humilióres facit & páuperes.

Oratio.

DEus, qui ad Géntium illuminatiónem beátum Tróphimum Pontíficem prædicatiónis Evangélicæ glóriâ decoraſti: præſta ut quos per ipſíus documenta eſſe donaſti fidéles, meritórum imitatóres eſſe concédas; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Pro Commem. S. Exuperii, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxij.

Oratio.

DOmine Jeſu Chriſte, qui cùm dives eſſes, propter nos egénus factus es, ut tui inópiâ dívites eſſémus; concéde propítius: ut exímii imitatóris tui Exupérii veſtígiis inhæréntes, contemptis fallácibus divítiis, conſequámur ætérnas; Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Vesperæ de ſequenti.

DIE XXIX.

In Feſto
SANCTI MICHAELIS,
& omnium Angelorum.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 1. D. Vidi Dóminum ſedentem ſuper ſólium excelſum & elevátum; & ea quæ ſub ipſo erant, replébant templum. *Iſ.* 6.

Ant. 2. D. Séraphim ſtabant ſuper illud, & clamábant alter ad álterum: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum. *Iſ.* 6.

Ant. 3. à. Eleváta eſt glória Dómini déſuper Cherub; & ſónitus alárum Chérubim audiébatur, quaſi vox Dei omnipotentis loquentis. *Ezech.* 10.

Ant. 5. C. De throno procedébant fúlgura, & voces, & tonítrua: & ſeptem lámpades ardentes ante thronum, qui ſunt ſeptem Spíritus Dei. *Apoc.* 4.

Ant. 6. F. Thronus ejus flammæ ignis: míllia míllium miniſtrábant ei, & décies míllies centéna míllia aſſiſtébant ei. *Dan.* 7.

Capitulum. Coloſſ. 1.

IN Chriſto cóndita ſunt univerſa in cœlis, & in terra; viſibília, & inviſibília, ſive Throni, ſive Dominatiónes, ſive Principátus, ſive Poteſtátes: ómnia per ipſum & in ipſo creáta ſunt.

℟. Dómine exercítuum, Deus Iſrael, * Qui ſedes ſuper Chérubim, tu es Deus ſolus ómnium regnórum terræ: † Tu feciſti cœlum & terram. ℣. Dómine Deus noſter, tu creaſti ómnia; & propter voluntátem tuam erant, & creáta ſunt. * Qui. Glória. † Tu. *Iſ.* 37. *Apoc.* 4.

Hymnus.

CHriſte, qui ſedes olympo,
Par Deo Patri Deus,
Quem tremiſcunt intuendo
Purióres Spíritus:
Da choris junctos ſupernis
Ore puro pſállere.

Inter omnes fulguranti
Enſe victor émicat,
Qui dracónis inſolentem
Cóntudit feróciam,
De polo truſit rebellem
In profunda tártara.

Dum ſuperbum ſternis hoſtem,
Intonas: Quis ut Deus?
Obſtináta turba præceps
Clade commúni ruit:
Te triumphantem corónat
Qui tibi dat víncere.

Tu decóre vincis omnes,
Alitûm pulchérrime:
Aſſides Deo propinquus,
Cónſilî tu párticeps:
Aſtra claudis & reclúdis,
Noſque ſiſtis Júdici.

Te tremendo poſcat æger
Mortis in luctámine,
Advolantis efficácem
Séntiet præséntiam:
Córporis vinclis ſolútum
Mox ad aſtra tránsferes.

Sit ſupréma laus Parenti,
Qui creávit ómnia;
Filióque qui redémit
Morte nos volens ſuâ:
Par & illi, cujus almo
Conſovémur hálitu. Amen.

℣. Benedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino : ℟. Benedícite, omnes Angeli Dómini, Dómino. *Dan.* 3.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Quis póſuit mensúras terræ? vel quis tetendit ſuper eam líneam, cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes fílii Dei? *Job.* 38.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Trophimi, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxij. *Oratio,* Deus, qui ad. *ſuprà.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum cui miniſtrant Angeli, * Veníte, adorémus. *Matth.* 4.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus, Chriſte. 381.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Ecce Míchael unus de Princípibus primis venit in adjutórium meum. *Dan.* 10.

Ant. 8. c. Miſſus eſt Angelus Gábriel à Deo ad vírginem; & nomen vírginis, María. *Luc.* 1.

Ant. 3. *d.* Exaudítæ ſunt preces Tobíæ & Saræ: & miſſus eſt Angelus Dómini ſanctus Ráphael, ut curáret eos. *Tob.* 3.

℣. Immittet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum; ℟. Et erípiet eos. *Pſ.* 33.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Conſurget Míchael Princeps magnus, qui ſtat pro fíliis pópuli tui; & in témpore illo * Salvábitur omnis qui inventus fúerit ſcriptus in libro. ℣. Vidi Angelum fortem, descendentem de cœlo: & jurávit per viventem in ſécula ſeculórum, Quia tempus non erit ámpliùs.* Salvábitur. *Dan.* 12. *Apoc.* 10.

Poſt ij. Lect. ℟. Angelus dixit Zacharíæ: Ego ſum Gábriel, qui aſto ante Deum; * Et miſſus ſum hæc tibi evangelizáre, quæ implebuntur in témpore ſuo. ℣. Gábriel venit, & ait ad me: Intéllige: ego oſtendam tibi quæ futúra ſunt; * Et miſſus ſum. *Luc.* 1. *Dan.* 8.

Poſt iij. Lect. ℟. Dixit Raphael ad Tóbiam; * Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, † Ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. ℣. Oratiónes tuæ, & eleémoſynæ tuæ aſcendérunt in memóriam in conſpectu Dei: * Quando orábas cum lácrymis. Glória Patri. † Ego. *Tob.* 12. *Act.* 10.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Nemo eſt adjútor meus, niſi Míchael Princeps veſter. *Dan.* 10

Ant. 3. a. Ecce Gábriel locútus eſt mihi: Septuaginta hebdómades abbreviátæ ſunt, ut impleátur víſio, & ungátur Sanctus Sanctórum. *Dan.* 9.

Ant. 1. *f.* Dixit Tobíæ Ráphael Angelus: Ego ſanum ducam, & ſanum tibi redúcam fílium tuum. *Tob.* 5.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 34. in Evang. num. 7.

Lectio iv.

NOvem Angelórum órdines eſſe, teſtante ſacro elóquio, ſcimus: Angelos, Archángelos, Virtútes, Poteſtátes, Principátus, Dominatiónes, Thronos, Chérubim atque Séraphim. Eſſe namque Angelos & Archángelos penè omnes ſacri elóquii páginæ teſtantur. Chérubim verò atque Séraphim ſæpè, ut notum eſt, libri Prophetárum loquuntur. Quátuor quoque órdinum nómina Paulus Apóſtolus ad Ephéſios enúmerat, dicens: Supra omnem Principátum, & Poteſtátem, & Virtútem, & Dominatiónem. Qui rurſus ad Coloſſenſes ſcribens, ait: Sive Throni, ſive Dominatiónes, ſive Principátus, ſive Poteſtátes. Dum ergo illis quátuor quæ ad Ephéſios dixit, conjunguntur Throni, quinque ſunt órdines: quibus dum Angeli & Archángeli, Chérubim atque Séraphim adjuncta ſunt, procul dúbio novem eſſe Angelórum órdines inveniuntur.

℟. Cùm Míchael Archángelus cum diábolo díſputans altercarétur de Móyſi córpore, non eſt auſus judícium inferre blaſphémiæ; ſed dixit: * Imperet tibi Dóminus. ℣. Coram Angelo Dómini, Satan ſtabat ut adverſarétur ei; & dixit Dóminus ad Satan: Increpet in te, Satan, qui elégit Jeruſalem: * Imperet. *Judæ 9. Zach. 3.*

n. 8. & 9. *Lectio v.*

SCiendum quoque quòd Angelórum vocábulum nomen eſt officii, non natúræ. Nam ſancti illi cœleſtis pátriæ Spíritus ſemper quidem ſunt ſpíritus, ſed ſemper vocári Angeli nequáquam poſſunt; quia tunc solùm ſunt Angeli, cùm per eos áliqua nuntiantur; unde & per Pſalmiſtam dícitur: Qui facit Angelos ſuos, ſpíritus. Ac ſi patenter dicat: Qui eos quos ſemper habet ſpíritus, étiam cùm volúerit, Angelos facit. Hi autem qui mínima núntiant, Angeli; qui verò ſumma annúntiant, Archángeli vocantur. Hinc eſt enim quòd ad Maríam vírginem non quílibet Angelus, ſed Gábriel Archángelus míttitur. Ad hoc quippe miniſtérium, ſummum Angelum veníre dignum fúerat, qui ſummum ómnium nuntiábat. Qui ídcirco étiam privátis nomínibus cenſentur, ut ſignétur per vocábula étiam in operatióne quid váleant. Míchael namque, Quis ut Deus? Gábriel autem, Fortitúdo Dei; Ráphael verò dícitur Medicína Dei.

℟. Dócuit me, dixítque Gábriel: Intéllige viſiónem: Poſt hebdómades ſexaginta duas occidétur Chriſtus; & * Non erit ejus pópulus, qui eum negatúrus eſt: civitátem & ſanctuárium diſſipábit pópulus cum duce ventúro. ℣. Dictum eſt ab Angelo, quóniam átrium templi datum eſt Géntibus; & civitátem calcábunt, ubi & Dóminus crucifixus eſt:

* Non erit ejus, &c. *Dan.* 9. *Apoc.* 11.

n 9. *Lectio vj.*

ET quóties miræ virtútis áliquid ágitur, Míchael mitti perhibétur; ut ex ipſo actu & nómine detur intélligi, quia nullus poteſt fácere quod fácere prævalet Deus. Unde & ille antíquus hoſtis, qui Deo eſſe per ſupérbiam símilis concupívit, dicens: In cœlum conſcendam; ſúper aſtra cœli exaltábo ſólium meum, símilis ero Altíſſimo; dum in fine mundi in ſua virtúte relinquétur extrémo ſupplício periméndus, cum Michaéle Archángelo præliatúrus eſſe perhibétur; ſicut per Joannem dícitur: Factum eſt prælium cum Michaéle Archángelo. Ad Maríam quoque Gábriel míttitur, qui Dei Fortitúdo nominátur. Illum quippe nuntiáre veniébat, qui ad debellandas aëreas poteſtátes húmilis apparére dignátus eſt. Ráphael quoque interpretátur, ut díximus, Medicína Dei; quia vidélicet dum Tobíæ óculos quaſi per offícium curatiónis tétigit, cæcitátis ejus ténebras tergit.

℟. Miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram à dæmónio liberárem; ego enim ſum Ráphael Angelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum: * Pax vobis, nolíte timére. ℣. Grátia vobis & pax ab eo qui eſt, & à ſeptem Spirítibus qui in conſpectu throni ejus ſunt: * Pax vobis. Glória. * Pax vobis. *Tob.* 12. *Apoc.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Vidit Jóſue virum, evaginátum tenentem gládium, & ait: Noſter es, an adverſariórum? Qui reſpondit: Sum Princeps exércitûs Dómini, & nunc vénio. *Joſue* 5.

Ant. 5. *a.* Dixit Gábriel: Vir deſideriórum, pax tibi; confortáre, & eſto robuſtus. Et dixi: Lóquere, Dómine mi; quia confortaſti me. *Dan.* 10.

Ant. 4. *E.* Dixit Angelus Ráphael: Benedícite Deum cœli, & coràm ómnibus vivéntibus confitémini ei; quia fecit vobiſcum miſericórdiam ſuam. *Tob.* 12.

℣. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer: ℟. Qui facis Angelos tuos, ſpíritus. *Pſ.* 103.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

IN illo témpore; Acceſſérunt discípuli ad Jeſum, dicentes: Quis, putas, major eſt in Regno cœlórum? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De Civit. lib. 11. *c.* 32 & 33.

ANgelos ſanctos in ſublímibus cœli sédibus, non quidem Deo coætérnos, ſed tamen de ſua ſempitérna & vera felicitáte ſecúros & certos eſſe, nemo ámbigat. Ad quorum ſocietátem pertinére párvulos ſuos Dóminus docens, non ſolùm illud ait: Erunt æquales Angelis

Dei; verùm ipſi quoque Angeli quâ contemplatióne fruantur, oſtendit, ubi ait: Vidéte, ne contemnátis unum ex puſíllis iſtis; dico enim vobis quia Angeli eórum in cœlis ſemper vident fáciem Patris mei qui in cœlis eſt. Peccaſſe autem quoſdam Angelos, & in hujus mundi ima detrúſos, qui eis velut carcer eſt, uſque ad futúram in die judícii últimam damnatiónem, Apóſtolus Petrus apertíſſimè oſtendit, dicens: Quòd Deus Angelis peccántibus non pepércerit, ſed carcéribus calíginis ínferi retrúdens tradíderit in judício puniendos reſervári.

℟. Factum eſt prælium magnum in cœlo: Míchael, & Angeli ejus præliabantur cum dracóne; & * Projectus eſt draco ille magnus, qui ſedúcit univerſum orbem. ℣. Quómodò cecidiſti de cœlo, Lúcifer? qui dicébas: Super aſtra Dei exaltábo ſólium meum: ad infernum detrahéris in profundum laci. * Projectus eſt. *Apoc. 12. Iſ. 14.*

Lectio viij.

Inter hos ergo & illos, Deum vel præſciéntiâ vel ópere diviſiſſe quis dúbitet? Has duas Angélicas ſocietátes, unam fruentem Deo, álteram tumentem typho: unam cui dícitur, Adoráte eum, omnes Angeli ejus; áliam cujus Princeps dicit: Hæc ómnia tibi dabo, ſi proſtrátus adoráveris me: unam Dei ſancto amóre flagrantem; álteram própriæ celſitúdinis immundo amóre fumantem; & quóniam ſicut ſcriptum eſt, Deus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam: illam in cœlis cœlórum habitantem; iſtam inde ejectam in hoc ínfimo aërio cœlo tumultuantem: illam luminóſâ pietáte tranquillam; iſtam tenebróſis cupiditátibus turbulentam: illam Dei nutu clementer ſubvenientem, juſtè ulciſcentem; iſtam ſuo faſtu ſubdendi & nocendi libídine exæſtuantem: illam, ut quantùm vult, cónſulat, Dei bonitátis miniſtram; iſtam, ne quantùm vult nóceat, Dei poteſtáte frænátam: illam huic illudentem, ut nolens proſit perſecutiónibus ſuis; hanc illi invidentem, cùm peregrínos cólligit ſuos. Nos ergo has duas ſocietátes angélicas, unam & natúrâ bonam, & voluntáte rectam; áliam verò natúrâ bonam, ſed voluntáte perverſam, in libro cui nomen eſt Géneſis, lucis tenebrarumque vocábulis ſignificátas exiſtimávimus.

℟. Ait Gábriel ad me: Noli metúere, ego veni propter ſermónes tuos: Princeps autem Regni Perſárum réſtitit mihi, & * Ecce veni ut docérem te quæ ventúra ſunt pópulo tuo in noviſſimis. ℣. Dóminus Deus ſpirítuum Prophetárum miſit Angelum ſuum, oſténdere ſervis ſuis quæ oportet fieri. * Ecce veni. *Dan. 10. Apoc. 22.*

Lib. 20. c. 7. Lectio ix.

Meritò illi in cœléſtibus ſédibus conſtitúti, immortáles & beáti, qui Creatóris ſui participatióne congaudent,

cujus æternitáte firmi, cujus veritáte certi, cujus múnere ſancti ſunt; quóniam nos mortáles & míſeros, ut immortáles beatíque ſimus, miſericórditer díligunt: nolunt nos ſibi ſacrificáre, ſed ei cujus & ipſi nobiſcum ſacrificium ſe eſſe novérunt. Cum ipſis enim ſumus una cívitas Dei, cui dícitur in Pſalmo: Glorióſa dicta ſunt de te, cívitas Dei; cujus pars in nobis peregrinátur, pars in illis opitulátur. De illa quippe ſuperna civitáte, ubi Dei volúntas intelligíbilis atque incommutábilis lex eſt, de illa ſuperna quodámmodò cúria (géritur namque ibi cura de nobis) ad nos miniſtráta per Angelos ſancta Scriptúra deſcendit.

℟. Dixit Angelus Ráphael: Cùm eſſem vobiſcum, per voluntátem Dei eram: tempus eſt ut revertar ad eum qui me miſit; vos autem,* Benedícite Deum, & † Narráte ómnia mirabília ejus. ℣. Timéte Dóminum, & date illi honórem, & adoráte eum: * Benedícite. Glória Patri. † Narráte ómnia. *Tob.* 12. *Apoc.* 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus: ℟. Poténtes virtúte, faciéntes verbum illíus. *Pſ.* 102.

AD LAUDES.

Ant. 1. G. Vidi in médio throni Agnum ſtantem tanquam occíſum; & audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni. *Apoc.* 5.

Ant. 1. 2. Erat númerus eórum míllia míllium, dicéntium voce magnâ: Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, accípere virtútem & divinitátem. *Apoc.* 5.

Ant. 2. D. Cecidérunt in conſpectu throni in fácies ſuas, & adoravérunt Deum. *Apoc.* 7.

Ant. 6. F. Projectus eſt accuſátor fratrum noſtrórum; & ipſi vicérunt eum: proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. *Apoc.* 12.

Ant. 4. E. Omnes audívi, dicentes: Sedenti in throno, & Agno, benedíctio, & honor, & glória, & poteſtas in sécula ſeculórum. *Apoc.* 5.

Capitulum. Dan. 3.

Benedictus es, Dómine, in throno Regni tui; & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in sécula. Benedictus es, qui intuéris abyſſos, & ſedes ſuper Chérubim.

Hymnus.

Mille, quem ſtipant ſólio ſedentem
Córporis puræ ſine mole mentes,
Chriſte quos fuſo tibi conſecraſti
Sánguine, ſerva.

Quas tenent celſas ſuper aſtra ſedes
Spíritus, nobis quoque præparaſti:
Ut viam monſtrent, ſócios fidèles
Próvidus addis.

Qui Dei nunquam temeranda jura
Víndicat ſacris metuendus armis,
Prompta perdendos Míchael in hoſtes
Arma miniſtret.

Núntius felix melióris ævi
Fauſta qui mundo Gábriel
tuliſti,
Creber è cœlo vénias, amíca
Núntia portans.

Córporis morbos, tenebraſque
mentis
Pelle, divínas médicus per
artes,
Qui ſeni cæco, Ráphael,
dediſti
Cérnere ſolem.

Grátias Regi ſúperûm canámus,
Fonte de cujus bona cuncta
manant:
Quem fides veri ſtudióſa trinum
Credit & unum. Amen.

℣. Adoráte Dóminum, omnes Angeli ejus: ℟. Audívit, & lætáta eſt Sion. *Pſ.* 96.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. *D.* Poténtiam virtútis operátus eſt Deus in Chriſto, illum conſtítuens ad déxteram ſuam, ſupra omnem Principátum, & Poteſtátem, & Virtútem, & Dominatiónem. *Epheſ.* 1.

Oratio.

DEus, qui miro órdine Angelórum miniſtéria hominumque diſpenſas: concéde propítius, ut à quibus tibi miniſtrántibus in cœlo ſemper aſſíſtitur, ab his in terra vita noſtra muniátur; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Vidi.

AD TERTIAM.

Ant. 1. a. Erat.

Capitulum. Hebr. 12.

ACceſſiſtis ad Sion montem & civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis, & júdicem ómnium Deum, & ſpíritus juſtórum perfectórum, & teſtamenti novi mediatórem Jeſum.

℟. *br.* Benedícite Dómino, * Omnes Virtútes ejus. Benedícite. ℣. Miniſtri ejus, * qui fácitis voluntátem ejus, * Omnes. Glória. Benedícite.

℣. Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus, ℟. In omni loco dominatiónis ejus. *Pſ.* 102.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Cecidérunt.

Capitulum. Apoc. 22.

CEcidi ut adorárem ante pedes Angeli qui mihi hæc oſtendébat; & dixit mihi: Vide ne féceris; conſervus enim tuus ſum, & fratrum tuórum Prophetárum, & eórum qui ſervant verba prophetíæ libri hujus: Deum adóra.

℟. *br.* In conſpectu Angelórum * Pſallam tibi, Dómine. In conſpectu. ℣. Adorábo * ad templum ſanctum tuum, * Pſallam. Glória Patri. In conſpectu. *Pſ.* 137.

℣. Adorábo ad templum ſanctum tuum ℟. In timóre tuo. *Pſ.* 5.

AD NONAM.

Ant. 4. E. Omnes.

Capitulum. Hebr. 1.

CUm introdúcit Primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidem dicit: Qui facit Ange-

los ſuos, ſpíritus; & miniſtros ſuos, flammam ignis.

℟. br. Laudáte Dóminum, * Omnes Angeli ejus. Laudáte. ℣. Laudáte eum, * omnes Virtútes ejus, * Omnes. Glória Patri. Laudáte. Pſ. 148.

℣. Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: ℟. Laudáte & ſuperexaltáte eum in sécula. Dan. 3.

AD II. VESPERAS.

Ant. VIdi ſeptem Angelos 5. a. ſtantes in conſpectu Dei; & datæ ſunt illis ſeptem tubæ. Apoc 8.

Ant. 6. F Mittet Fílius hóminis Angelos ſuos cum tuba, & voce magnâ; & congregábunt electos ejus à quátuor ventis. Matth. 24.

Ant. 8. c. Ipſe Dóminus in juſſu, & in voce Archángeli, & in tuba Dei deſcendet de cœlo; & mórtui qui in Chriſto ſunt, reſurgent primi. 1. Theſſ. 4.

Ant. 2. D. Exíbunt Angeli, & ſeparábunt malos de médio juſtórum. Matth. 13.

Ant. 7. c. Angeli cólligent de regno Dei ómnia ſcándala, & eos qui fáciunt iniquitátem; & mittent eos in camínum ignis. Matth. 13.

Capitulum. 2. Theſſ. 1.

DIgni habeámini in regno Dei, pro quo & pátimini; ſi tamen juſtum eſt apud Deum retribúere tribulatiónem iis qui vos tríbulant; & vobis, qui tribulámini, réquiem nobiſcum in revelatióne Dómini Jeſu de cœlo cum Angelis virtútis ejus.

Hymnus, Chriſte. 381.

℣. Qui ſedes ſuper Chérubim, manifeſtáre ℟. Coram Ephraim, Bénjamin, & Manaſſe Pſ. 79.

Ad Magníficat. Antiph. 1. Qui digni habebúntur sæculo illo, & reſurrectióne ex mórtuis, æquáles Angelis ſunt, & fílii ſunt Dei; cùm ſint fílii reſurrectiónis. Luc. 20.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Hieronymi, Ant. Beátus qui. ℣. Beátus homo. xxiij. Oratio, Deus, qui Eccléſiæ. infrà.

Deinde ſancti Simonis, Monachi, Ant. Reliquiſti. ℣. In umbra. xxix. Oratio, Omnípotens. xxxiij.

DIE XXX.

In Feſto

SANCTI HIERONYMI, Presbyt. & Eccleſiæ Doct.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

HIerónymus, Euſébii fílius, Stridóne in fínibus Dalmátiæ & Pannóniæ natus, puer à Donáto liberálibus disciplínis Romæ eſt inſtitútus, ubi diébus Domínicis ſepulcra Apoſtolórum & Mártyrum circuíre, crebróque cryptas íngredi cum æquálibus conſuéverat. Suſcepto ibi in adoleſcéntia baptiſmo, ad ſacras litteras ánimum adjíciens, Gállias ſtudiórum

[illegible] peragrávit, Treviriſque librum ſancti Hilárii de Synódis ſuâ manu deſcripſit. Perluſtrátis deinde Thráciâ, Ponto, Bithyniâ, Galátiâ, Cappadóciâ & Cilíciâ, in Chálcidis Syriæ ſolitúdinem ſe recépit, inſtructus bibliothécâ quam Romæ ſibi magno ſtúdio conféceerat. Ibi, ut importúnas cogitatiónes, quas jejúniis non vícerat, ſtudiórum aſſiduitáte abígeret, Judæo ad Chriſtum converſo, ſe in diſciplínam dedit, ut linguam hebráicam edocerétur. Aliquando interrogátus, unam an tres confiterétur hypóſtaſes, incertus étiam ad quam ſe partem adjúngeret, exorto Antiochíæ inter Paulínum, Vitálem & Melétium diſsídio, à Dámaſo Pontífice Románo pétiit, an tres hypóſtaſes dícere, & cui ex tribus Epíſcopis communicáre debéret.

Lectio v.

Exácto in eo ſeceſſu quadriénnio, vexátus ab invídis, & hæréſi inſimulátus, ex erémo diſcédens, Antiochíam venit; ubi à Paulíno cui adhæſerat, eâ conditióne ordinári ſe Presbyterum paſſus eſt, ut, quam amplexus fúerat Mónachi vitam, non deséreret. Cùm deinde Jeroſólymis & Béthleem aliquándiu manſiſſet, Conſtantinópolim ſe contulit; ibíque Gregórium Nazianzénum, ſacras lítteras explanantem, fréquens audívit. Romam deinde, ob Antiochíæ aliarumque Eccleſiárum diſſenſiónes, cum Paulíno & Epiphánio profectum Dámaſus retínuit, ut eo uterétur in conſcribendis Epiſtolis ac reddendis ad ſynódicas Orientis & Occidentis conſultatiónes reſponſis. Romæ per triénnium commorátus, poſt óbitum Dámaſi, Béthleem ad incunábula Redemptóris, in extructo à Paula Monaſtério, majórem vitæ partem exégit.

Lectio vj.

Sacros códices commentáriis illuſtrávit: & quò cértiùs genuínum illórum ſenſum aſſequerétur, ſíngula Palæſtínæ loca sédulò invíſit, adhíbitis Judæórum erudítiſſimis. Alexandríam ætáte jam provéctus pétiit, de difficilióribus Scriptúræ locis Dídymum conſultúrus. Novum Teſtaméntum Græcæ fídei réddidit; vetus juxta Hebráicam tránſtulit: Pſaltériũ quo deinceps Eccléſia Latína uſa eſt, ſecundùm Septuaginta Editiónem corréxit. Multa doctórum virórum ſcripta Latínè réddidit. Luciferiános, Helvídium, Vigilántium, Joviniánum, & Pelagiánum ſcriptis ácriter inſectátus eſt. Hujus ſenténtiam ſanctus Auguſtínus, & álii paſſim, de difficilióribus quæſtiónibus rogábant. Captâ everſâque à Gothis Româ, nóbiles Romános, qui ad ſummam inópiam redacti fúerant, in Monaſtério Bethlehemitáno benígnè excépit. In extréma ſenectúte febre corréptus, migrávit ad Dóminum, Theodóſio junióre & Honório imperántibus, anno Chriſti quadringenteſimo vi-

géſimo. Ejus corpus apud Béthleem ſepultum, póſteà Romam translátum, in Basílica ſanctæ Maríæ Majóris ad Præsépe cónditum eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Presbyteri.

Comment. in cap. 2. Aggai.

COnsídera Sacerdótum eſſe officii, de lege interroganti respondére. Si Sacerdos eſt, ſciat legem Dómini; ſi ignórat legem, ipſe ſe árguit non eſſe Sacerdótem. Sacerdótis enim eſt ſcire legem, & ad interrogatiónem respondére de lege. Quod quidem & in Deuteronómio légimus, ut sícubi in úrbibus Israel quæſtio fúerit exorta inter sánguinem & sánguinem, inter judícium & judícium, lepram & lepram, contradictiónem & contradictiónem, eant ad Sacerdótes atque Levítas, & ad Pontíficem qui in diébus illis fúerit conſtitútus, & quærant ab eo legem Dómini: quibus respondéntibus, fáciant quod jubentur. Quòd ſi non fécerint, exterminentur de pópulo ſuo.

Lectio viij.

ET ne fórſitan in véteri ſolùm inſtrumento hæc præcepta videantur, lóquitur & Apóſtolus ad Timótheum, Epíscopum non ſolùm irreprehensíbilem eſſe debére, & uníus uxóris virum, & ſapientem, & pudícum, & ornátum, & hospitálem, ſed étiam doctórem. Hæc póſui, ut tam ex véteri quàm ex novo Teſtamento, Sacerdótum eſſe offícium novérimus, ſcire legem Dei, & respondére ad quæ fúerint interrogáti; nec ſimplicitátem, & cibórum continéntiam in magiſtro ſufficere, niſi quod ipſe facit, poſſit & álios erudíre.

[*Si transferatur,*

Lectio ix.

CErtè quia responsúros puto, hoc eórum eſſe qui ſe ab adoleſcéntia præparant ad docendum; frequenter autem judício Dómini, & populórum ſuffrágio, in Sacerdótium símplices éligi: ſaltem illud hábeant, ut poſtquàm Sacerdótes fúerint ordináti, discant legem Dei, ut poſſint docére quod didícerint, & áugeant ſciéntiam magis quàm opes, & non erubescant à Láicis díscere, qui nóverint ea quæ ad offícium pértinent Sacerdótum; magìsque noctes & dies in Scripturárum tractátu, quàm in ratiocíniis & ſupputatióne consúmant.]

De ſancto Simone,

Lectio ix.

SImon Crispiacenſis Radulphum Cómitem Crispíaci & Valéſii patrem hábuit, matrem Adélam Barri Comitiſſam. Mórtuo patre cùm ad poſſeſſiónes ampliſſimas vocarétur, res æternas jam mente intélligens ſcripſit ad Sum-

mum Pontíficem paternam pietátem exórans, quid pro remédio ánimæ patris ſui ſub anathématis vínculo defuncti ágeret. Pontifício consílio ſatisfáciens Simon abláta à patre reſtítuit, functus eleemóſynis Eccléſiam ſancti Arnulphi apud Crispíacum lárgiter donávit, & tandem patris corpus exhumátum terræ ſanctæ mandávit. Regi Francórum Philippo fórtiter óbſtitit in armis pro tuendis rebus quas Philippus júveni quem judicábat ſine consílio & ope, vi auferre tentáverat. Romá reverſus quam pietátis causá adíerat, ſponſæ ſibi deſtinátæ ſuáſit ut in ipſa nuptiárum nocte virginitátem vovéret. Guillelmus Rex Angliæ qui Simónem educáverat cùm fíliam ſuam ipſi in matrimónium trádere vellet, propinquitátis impedimentum obtendens Simon Summum Pontíficem hac de re conſultúrus adíre ſe finxit: at in ipſo itínere divertit ad Monaſtérium ſancti Eugendi in monte Jura apud Burgundiónes, ómnibus bonis paupéribus & ſéculo relictis. Mónachus frátribus anteíre viſus in auſtéro vivendi génere; férreâ veſte indútus. Ob ingénii dotes in Fránciam miſſus eſt ut Abbátis Cluniacenſis jura apud Philippum Regem vindicáret; mox in Normánniam, Regem Angliæ & fílium Robertum reconciliávit: hunc tandem Romam accersívit Gregórius séptimus, & pacem compóſuit Símon inter Papam & Apúliæ Príncipem. Ibi próximum vitæ finem hábuit, ſacrâ communióne refectus inter lácrymas & vota Summi Pontíficis anno Dómini Milléſimo octogéſimo ſecundo prídie Calendas Octóbris. Miráculis clarum Sanctis adſcripſit Urbánus ſecundus qui ſancti Cómitis Mauſolæum Angliæ Regínæ súmptibus erectum ſuis carmínibus decorávit. A ſancto Simóne nomen habet Viromándiæ pagus inter Hamum & Ferram, in quo ex ſoróre prónepos Odo Farínus ſub ipſius invocatióne Eccléſiam ædificávit.

Oratio.

DEus, qui Eccléſiæ tuæ in exponendis ſacris Scriptúris beátum Hierónymum Doctórem máximum providére dignátus es: præſta, quæſumus, ut, ejus ſuffragántibus méritis, quod ore ſimul & ópere dócuit, te adjuvante exercére valeámus; Per.

Pro Commem. S. Simonis, *Ant.* Pars mea. ℣. Clamávi. *Oratio*, Omnípotens. xxxiij.

Vesperæ à Capitulo de ſequenti.

FESTA OCTOBRIS.

DIE 1.
In Feſto
SANCTI REMIGII,
Epiſcopi.
Duplex-minus.
Omnia de Communi Pontificum, exceptis quæ ſequuntur.

Pridiè AD VESPERAS.

Capitulum. Nahum. 1.

HÆc dicit Dóminus: Nunc víncula tua disrumpam: Ecce pedes evangelizantis & annuntiantis pacem: Célebra Juda feſtivitátes tuas, & redde vota tua: quia non adjíciet ultrà ut pertránseat in te Bélial: univerſus intériit.

℟. Mitto te aperíre óculos eórum, ut convertantur à ténebris ad lucem, & de poteſtáte sátanæ ad Deum, * Ut accípiant ſortem inter Sanctos, † Per fidem quæ eſt in me. ℣. Incurvábitur ſublímitas hóminum, & elevábitur Dóminus ſolus. Projíciet homo ſimulácra quæ fécerat ſibi ut adoráret. * Ut accípiant. Glória Patri. † Per fidem. *Act.* 26. *Iſ.* 2.

Hymnus.

VOs thura, Franci, gens ſacra, Præſules,
Magni ſub aras fúndite Præſulis;
Qui vos & unxit, Chriſtiáni,
Remígium celebráte, Reges.

Primis ſub annis jam procul úrbibus,
Cavæ latébat rupis in ángulo,
Majore ſpectandum theátro
Víndicat hunc benè nota virtus.

Fruſtrà repugnat, póscitur ómnibus
Vocis Sacerdos, præſicitur Remis
Nedum vir; impúbes ſed annos
Judícii gravitáte penſat.

Fuſis revertens victor ab hóſtibus,
Supplex ad hujus procúbuit pedes,
Tibi futúrus, Chriſte, miles,
Depóſitis Clodovéus armis.

Hinc aucta quantis Rellígio modis,
Creſcet per omnes líbera Gállias?
Gaudébit inter Chriſtiános
Francígenas numeráre Reges.

Qui Chriſtiáni nómine dícimur,
O Chriſte, puris da quoque móribus
Nos eſſe, dici quid juvábit?
Convéniant ſua facta dictis.

Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio,
Tibíque compar glória, Spíritus,

Tu qui potenti ſancta Regum
Corda tenes, ſubigiſque dextrâ. Amen.

℣. Miſit Dóminus ſervum quem elégit ipſum; ℟. Póſuit in eo verba ſignórum ſuórum. *Pſ.* 104.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Erit magnus coram Dómino: & replébitur Spíritu ſancto, ut convertat incrédulos ad prudéntiam juſtórum: paráre Dómino plebem perfectam. *Luc.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Hieronymi, *Ant.* Qui docti. ℣. Beatus. xxviij. *Oratio*, Deus, qui Eccléſiæ tuæ. *ſuprà*, 391.

AD OFFICIUM NOCT.

Hymnus.

DIvína, Præſul, prome volúmina;
Ætérnæ vitæ verba tenes, doce:
A Rege pendet, quem docébis,
Tota ſalus pietaſque Regni.

Res pandis altas, ſcire ávidum doces
Actum propinquo Númine Príncipem:
Illi reclúdis plena Chriſto,
Tot véterum monumenta Vatum.

Ferox Sicamber, pone ſupérbiam:
Submitte dulci colla Dei jugo:
Cremára nuper nunc adóra;
Quæque colis ſimulácra adure.

Ab ore pendens Præſulis, áudiit
Intùs loquentem jam dócilis Deum;
Regále pectus tot ſacrórum
Concútitur gravitáte rerum.

Tum ſceptra ponit, ſe quoque Régiis
Chriſtum induendus véſtibus éxuit:
Deſcendit in ſanctos piandus,
Quos hábitat Deus ipſe, fontes.

Illum Sacerdos ter fluviálibus
Immerſit undis, ter ſuperéxtulit;
Viſuſque portentis olympus
Lætítiæ dare ſigna magnis.

Perfundit altum chriſmate vérticem,
Omnes in uno Príncipe conſecrat;
Tum mente præságâ vidébat
Chriſtíadas ſine fine Reges.

Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio;
Tibique, compar glória, Spíritus,
Tu qui potenti ſancta Regum
Corda tenes, ſubigiſque dextrâ. Amen.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

REmígius, Laudúni natus eſt paréntibus Æmílio & ſanctâ Celíniâ jam ætáte provectis. Ejus oc-

tum prædíxerat Solitárius quidam cæcus, Montánus nómine, qui & viſum póſteà recépit, admóto ad óculos lacte, quo infans Remígius alebátur. Annos natus duos & viginti, ob ſeniles in adoleſcéntia mores ad Epiſcopátum Remenſem præter voluntátem raptus eſt. Cùm autem Clodovéus Alamannos Tolbiaci, invocáto Chriſti nómine debellaſſet, & inſtanti Remígio ut fidem profiterétur, reſpondiſſet veréri ſe ut per pópulum ſibi licéret, ubi id reſcívit pópulus, ſtatim acclamávit dicens: Mortáles deos abígimus, pie Rex, & Deum quem Remígius prædicat immortálem, ſequi paráti ſumus.

Lectio v.

TUm Remígius Clodovéum, quem fidei documentis imbúerat, baptizávit ipſo die Natális Dómini, his eum verbis allocútus: Mitis, depóne colla Sicamber: adóra quod incendíſti, incénde quod adoráſti. Baptizátum ſacro inunxit chriſmate cum ſignáculo crucis Chriſti. De exércitu autem ejus ter mille & ampliùs baptiſmo initiáti ſunt, ſimul & Alboflédis ſoror Clodovéi, quæ cùm paulò poſt deceſſiſſet, Remígius per litteras Regem eſt conſolátus. Lanthildis quoque áltera ejus ſoror, ab Ariána hæreſi revocáta, ſacro chriſmate reconciliáta eſt Eccléſiæ. Clodovéum Gothis bellum parántem utiliſſimis regno adminiſtrando conſíliis per litteras inſtruxit, eidemque auctor fuit ut Concílium Aureliánenſe indíceret. In Synodo Epiſcopórum Galliæ & Bélgii Ariánum Epiſcopum divínâ virtúte mutum réddidit; eique per nutum véniam poſcenti, vocem his verbis reſtítuit: In nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ſi ſic de eo rectè ſentis, lóquere, & de illo ſicut Cathólica credit Eccléſia, confitére. Recepto ille vocis uſu, crédere ſe, & in eádem fide moritúrum pollicitus eſt.

Lectio vj.

CLeméntiâ in pœniténtes erat ſinguláris: neque enim, inquiébat, nos póſuit Deus ad iracúndiam, ſed ad hóminum curam. Ab omni cupiditáte aliénus, pleroſque agrórum réditus villánis remittébat. Novos Epiſcopátus inſtítuit; Teruánæ, ubi ſanctum Antimundum; Atrebátis, ubi ſanctum Vedaſtum; Lauduni, ubi ſanctum Genebáldum præfécit. Sub finem vitæ, oculórum uſu orbátus eſt, quem tamen paulò ante mortem recuperávit. Sénio tandem conféctus óbiit die décimâ-tértiâ Januárii, circa annum Chriſti quingenteſimum trigéſimum tértium. Inter ália quæ édidit miracula, mórtuum ſuſcitávit, ut refert liber de ejus vita conſcriptus & à Gregório Turonénſi laudátus, qui & méminit feſtivitátis ejus quæ jam ſuo témpore inítio menſis Octóbris celebrabátur. Corpus ejus in ædícula ſancti Chriſtóphori ſepúltum, várias deinde in urbes delátum, eò quòd Remenſis cívitas mo-

rórum præſídio eſſet deſtitúta, ad eum locum in quo primùm cónditum fúerat, relátum eſt. Dénique in magnificentióri Baſílica, à Leóne Papa nono dicáta, collocátum eſt Calendis Octóbris. Célebris in tota Gállia ſub Cárolo Magno ſancti Remígii feſtívitas, præſertim ex quo in Concílio Moguntíno anno octingentéſimo décimo-tértio decréta fúerat. Huic póſteà neglectæ, ut príſtinus ſplendor, Fránciæ útpote Apóſtoli, reſtitueréturſ vóluit Leo nonus Summus Póntifex: tandem in Comítiis generálibus Cleri Gallicáni anni Milléſimi ſexcentéſimi quinquagéſimi ſéptimi exoptátum, ut ritu ad minus Dúplici gaudéret & celebrarétur.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 24.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vigiláte, quia neſcítis quâ horâ Dóminus noſter ventúrus ſit. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Epiſt. 2. ad Cor. Hom. 15.

GEnus impérii eſt civíli quidem império multò ſublímius. Quodnam ígitur? Scílicet illud quod in Eccléſia viget, cujus étiam ipſíus mentiónem Paulus facit, cùm ait: Obedíte præpóſitis veſtris, & ſubjacéte eis; ipſi enim pervígilant quaſi rationem pro animábus veſtris reddituri. Hoc enim impérium tantò civíli excelléntius eſt, quantò cœlum terrâ; imò étiam multò præſtántius. Primum namque non hoc præcípuè curat, ut perpetráta ſcélera víndicet, ſed ut ne omníno quidem perpetréntur. Deinde ſi perpetráta ſint, non ut ægrotantem de médio tollat; ſed ut ipſa deleántur. Ad hæc, rerum quidem hujus vitæ parvam omníno ratiónem habet: verùm pro cœléſtibus ómnia agit. Noſtra quippe conversátio in cœlis eſt, noſtra quoque vita illìc. Quin étiam præmia illìc ſunt; ac pro corónis illîc recónditis hîc cúrritur. Quocircà non modò majórem, quàm Provinciárum præfecti, ſed étiam quàm illi ipſi qui diadémate cincti ſunt, honórem accepérunt, qui hoc impérium gerunt, ut qui in majóribus rebus & ob majóra cómmoda hómines formant.

Lectio viij.

QUod ſi placet, utriuſque étiam Príncipis inſtitutiónem conſiderémus: hîc quippe haud parvum diſcrímen perſpícies. Non enim numerátâ pecúniâ hoc impérium accípere licet, ſed édito probatíſſimæ vitæ documento. Nec verò ad hoc impérium ita provéhitur is qui ordinátus eſt, quaſi ad humánam glóriam, & privátam réquiem; ſed velut ad labóres, & ſudóres, ac públicam utilitátem. Unde étiam haud parvum à Spíritu ſancto auxílium conſéquitur. Atque illìc quidem non ultrà progréditur is qui

imperat, quàm ut facienda edícat. Hîc verò precum étiam & grátiæ ſubsídium adjungit. Quin pótiùs illic ne verbum quidem ullum de philoſóphia habétur, nec ſedet quiſquam qui dóceat quid ſit ánima, quid mundus, quid ipſi póſteà futúri, & ad quæ hinc migratúri ſimus, quâque ratióne virtútem adipiſci queámus. De pactis quidem & contráctibus, ac pecúniis multa verba funduntur; harum autem rerum nulla prorſus cura eſt. At in Eccléſia ſermónes omnes hiſce de rebus inſtítui vídeas. Ob eamque cauſam méritò nuncupáris Eccléſiam, tribúnal, medicínæ & philoſóphiæ ſcholam, ſedem erudiendis ánimis inſtitútam, Gymnáſium curſuum in cœlum ferentium.

Lectio ix.

QUi externum impérium gerit, ſi adúlterum arripúerit, prótinus in eum animadvertit. Ecquid porrò hinc cómmodi exiſtit? Hoc enim non vítium eſt de médio tóllere, ſed sáuciam ánimam abígere. At qui ímperat in Eccléſia, non hoc curat, ut de nocente supplícium ſumat, ſed ut vítium evellat. Nam tu quidem perinde facis, ac ſi morbo áliquo in cápite enáto, non tu morbum ipſe cómprimas, ſed caput ámputes: ego verò non ita, ſed morbum trunco, atque ægrótum quidem à myſtériis ſacriſque ſeptis árceo, cæterùm, eumdem póſteà excitátum, ac vítio liberátum, melioremque per pœniténtiam effectum, rurſum aſſúmo. Et qui fieri poteſt, inquis, ut adultérium eximátur? Poteſt, & quidem fácilè, ſi quis his légibus ſeſe ſubmittat. Bálneum enim ſpiritále eſt Eccléſia, non córporis ſpurcítiem, ſed ánimæ labem váriis pœniténtiæ modis abſtergens. Tu quidem, ſi eum impunítum dimíſeris, pejórem reddis: ſi supplício affeceris, incurábilem reliquiſti. Ego autem nec impunítum abíre ſino, nec tuo more plecto. Verùm ſimul & pœnam quam débeo, ab eo répeto; & quod commiſſum eſt, córrigo.

AD LAUDES.

Capitulum. 4. Reg. 23.

REx percuſſit fœdus coram Dómino, ut ambulárent poſt Dóminum & cuſtodírent præcepta ejus & teſtimónia & ceremónias, in omni corde & in tota ánima: acquievítque pópulus pacto.

Hymnus.

DUcenda lætis non ſine cánticus
Sacráta ſemper Pontífici dies;
Sub jura Chriſti, qui ſubégit
Indóciles feritáte Francos.
Jam caſtra Chriſtum bárbara pérſonant,
Servíre ſpurcis dæmóniis pudet:
Et Regis exemplum ſecúti
Arma duces poſuére Chriſto.
O quanta victis glória Gálliis!
Quæ Chriſtiánis légibus óbligant

Docendo victóres, vicíſſim
Chriſtiádum pietáte victos.
Tales triumphos, máxime Rémigi,
Aſſerta per te Relígio tulit;
Quam prædicaſti, comprobátam
Prodígiis ſuper aſtra tollis.
Tu, quos tot annos, ſancte Senex, regis,
Adhuc benignus réſpice Gállias;
Francíque Reges, quos ſacraſti,
Mente pii tueantur aras.
Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio;
Tibíque compar glória Spíritus,
Tu quos potenti ſancta Regum
Corda tenes, ſubigisque dextrâ. Amen.

℣. Annuntiávi & locútus ſum : ℟. Multiplicáti ſunt ſuper númerum. *Pſ.* 39.

Ad Benedictus, *Ant.* 8. G. Qui recepérunt ſermónem ejus, baptizáti ſunt : & appóſitæ ſunt in die illa ánimæ circiter tria míllia. *Act.* 2.

Oratio.

DEus, qui per beáti Pontíficis Remígii documenta Francórum tibi colla ſubdidiſti ferócia : largíre ſupplícibus tuis, ut per iter ſalútis quo idem Paſtor inceſſit, dono tuæ pietátis ad te gradiámur; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

[*Si Feſtum ſancti Remigii transferatur, & habeat ſecundas Veſperas, in iis Capitulum & Hymnus ſumentur è primis Veſperis, ſuprà;* ℣. *verò & Ant. ad* Magníficat, *ut infrà pro Commemoratione poſt primas Veſperas SS. Angelorum.*]

DIE II.

In Feſto

SS. ANGELORUM CUSTODUM.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 7. a. ECce ego mittam Angelum meum, qui præcédat te, & cuſtódiat in via, & introdúcat in locum quem parávi. *Exod.* 23.

Ant. 4. *D.* Obſerva eum, & audi vocem ejus, nec contemnendum putes, quia non dimittet cùm peccáveris, & eſt nomen meum in illo. *Exod.* 23.

Ant. 8. G. Si audíeris vocem Angeli mei, & féceris ómnia quæ loquor; inimícus ero inimícis tuis, præcedetque te Angelus meus. *Exod.* 23.

Ant. 5. a. Edúcam vos cum pace, dicit Dóminus; Angelus enim meus vobiscum eſt: ipſe autem exquíram ánimas veſtras. *Baruch* 6.

Ant. 6. *C.* Ne dicas coram Angelo : Non eſt providéntia; ne irátus Deus diſſipet cuncta ópera mánuum tuárum. *Eccleſ.* 5.

Capitulum. Iſ. 63.

DIxit Dóminus : Pópulus meus eſt, filii non negantes; & factus eſt eis Salvátor. In omni tribulatióne

[illegible] non eſt ſimulacrum. & Angelus faciei ejus ſalvavit eos: in dilectione ſua & in indulgentia ſua ipſe redemit eos, & portavit eos.

R. Non accedet ad te malum; * Quoniam Angelis ſuis Deus mandavit de te, ut cuſtodiant te: & * In manibus tollent te, ne umquam offendas ad lapidem pedem tuum. V. Dixit enim Angelus: Conſervus tuus ſum, & fratrum tuorum: Deum adora; * Quoniam Angelis. Gloria Patri. * In manibus. *Pſ.* 90. *Apoc.* 19.

Hymnus.

Cuſtodes hominum pſallimus Angelos,
Naturæ fragili quos Pater addidit
Cæleſtis comites, inſidiantibus
Ne ſuccumberet hoſtibus.
Nam quod corruerit proditor Angelus,
Conceſſis merito pulſus honoribus,
Ardens invidia, pellere nititur
Quos cœlo Deus advocat.
Huc Cuſtos igitur pervigil advola,
Avertens patria de tibi credita
Tam morbos animi, quam requieſcere
Quidquid non ſinit incolas.
Qui lucis Pater eſt, gloria ſit Patri:
Qui lux ipſa Patris, gloria Filio:
Amborumque tibi, nexus amabilis,
Concinat gloria, Spiritui. Amen.

V. Qui habitat in adjutorio Altiſſimi. R. In protectione Dei cæli commorabitur. *Pſ.* 90.

Ad Magnificat. Ant. 2. D. Deus [illegible] diſciplina, ut avertat hominem ab his quæ facit: ſi fuerit pro eo Angelus loquens, miſerebitur ejus, & dicet: Libera eum; & [illegible] ejus. *Job* 33.

Oratio, ut ſupra ad Laudes.

Fit Commem. S. Remigii, Ant.
6 F Memoria ejus in benedictione eſt. Glorificavit illum Dominus in conſpectu Regum, & dedit illi gloriam ſuam. *Eccli.* 45.

V. Crediderunt verbis ejus; R. Et laudaverunt laudem ejus. *Pſ.* 105.

Oratio, Deus, qui per beati. *ſupra.*

[*Deinde Agathæ*, *Liberationis Civitatis*, *Ant.* Clamaverunt ad Dominum, ne darentur in prædam infantes eorum, & mulieres eorum in diviſionem, & Civitates eorum in exterminium, & ſancta eorum in pollutionem. *Judith* 4.

V. Reſpexit Dominus in orationem humilium: R. Et non ſprevit precem eorum. *Pſ.* 101.

Oratio, Deus, qui Civitatem. *infra.*]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. In conſpectu Angelorum, * Venite, adoremus Dominum. *Pſ.* 137.

Pſ. 94. Venite. 1.

Hymnus,

Hymnus, Cuſtódes. *ut ſuprà*, 398.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *D.* Cùm inveniſſet Angelus Dómini Agar in ſolitúdine, dixit ad illam: Ecce páries filium, vocabiſque nomen ejus Iſmael, eò quòd audíerit Dóminus afflictiónem tuam. *Geneſ.* 16.

Ant. 7. d. Venérunt duo Angeli; & eos qui vim faciébant Loth, percusſérunt cæcitáte; eduxeruntque eum, dicentes: Salva ánimam tuam. *Geneſ.* 19.

Ant. 3. *d.* Dixit Abraham ad ſervum ſeniórem domûs ſuæ: Dóminus Deus cœli mittet Angelum ſuum tecum, & díriget viam tuam. *Geneſ.* 24.

℣. Flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo: ℟. Angeli cuſtódient te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Vidit Jacob in ſomnis ſcalam ſtantem ſuper terram, & cacúmen illíus tangens cœlum, Angelos quoque Dei aſcendentes, & deſcendentes per eam; pavenſque inquit: * Non eſt hîc áliud niſi domus Dei, & porta cœli. ℣. Amen, amen dico vobis; vidébitis cœlum apertum, & Angelos Dei aſcendentes, & deſcendentes ſupra Fílium hóminis. * Non eſt. *Geneſ.* 28. *Joan.* 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Jacob ábiit itínere quo cœperat; fueruntque ei óbviàm Angeli Dei: quos cùm vidiſſet, ait: * Caſtra Dei ſunt hæc. ℣. Erat Jeſus in deſerto, & tentabátur à sátana; eratque cum béſtiis, & Angeli miniſtrábant illi. * Caſtra. *Geneſ.* 32. *Marc.* 1.

Poſt iij. Lect. ℟. Jacob in fortitúdine ſua directus eſt cum Angelo, & inváluit ad Angelum; * & † Confortátus eſt; flevit & rogávit. ℣. Jeſus factus in agónia, prolíxiùs orábat: appáruit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum; * Et. Glória. † Confortátus eſt. *Oſee* 12. *Luc.* 22.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. *C.* Benedixit Jacob filiis Joſeph, & ait: Angelus qui éruit me de cunctis malis, benedícat púeris iſtis. *Geneſ.* 48.

Ant. 8. G. Deſcendérunt patres noſtri in Ægyptum; & clamávimus ad Dóminum, & exaudívit nos, miſitque Angelum qui eduxit nos de Ægypto. *Num.* 20.

Ant. 5. C. Angelus Dei qui præcedébat Iſrael, ſtetit inter caſtra Ægyptiórum & caſtra Iſrael. *Exod.* 14.

℣. Immittet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum; ℟. Et erípiet eos. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Pſ. Qui hábitat. *Ser.* 12. *n.* 4.

Lectio iv.

Angelis ſuis mandávit de te. Mira dignátio, & verè magna diléctio caritátis! Quis enim, quibus, de quo, quid mandávit? Studióſè conſiderémus, fratres, diligenter commendémus me-

mōriæ hoc tam grande mandátum. Quis enim mandávit? Cujus ſunt Angeli? cujus mandátis obtémperant? cujus obédiunt voluntáti? Nempe Angelis ſuis mandávit de te, ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis: nec cunctantur quin étiam in mánibus tollant te. Summa ergo Majeſtas mandávit Angelis, & Angelis ſuis mandávit; illis útique ſublímibus, tam beátis, tam próximis, ſibi cohæréntibus, tam familiáriter adhæréntibus, & verè doméſticis Dei. Mandávit autem de te. Tu quis es? Dómine, quid eſt homo, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam réputas eum? quaſi verò non ſit homo putrédo, & fílius hóminis vermis.

℟. Locútus eſt Dóminus ad Móyſen, dicens: Vade in terram quam jurávi Abraham, Iſaac & Jacob; & mittam præcurſórem tuî Angelum, * Ut ejíciam Chananæum, & intres in terram fluentem lacte & melle. ℣. Ego Jeſus miſi Angelum meum teſtificári in Eccléſiis: Etiam vénio citò, * Ut ejíciam Chananæum. *Exod.* 33. *Apoc.* 22.

n. 6. *Lectio v.*

UT cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. Quantam tibi debet hoc verbum inferre reveréntiam, afferre devotiónem, conferre fidúciam! Reveréntiam pro præſéntia, devotiónem pro benevoléntia, fidúciam pro cuſtódia. Cautè ámbula, ut vidélicet cui adſunt Angeli, ſicut eis mandátum eſt, in ómnibus viis tuis. In quovis diverſório, in quovis ángulo, Angelo tuo reveréntiam habe. Tu ne áudeas illo præſente, quod vidente me non audéres? An præſentem eſſe dúbitas quem non vides? Adſunt ígitur, & adſunt tibi; non modò tecum, ſed étiam pro te. Adſunt ut prótegant, adſunt ut proſint.

℟. Apéruit Dóminus óculos Bálaam, & vidit Angelum ſtantem in via, evagináto gládio; adoravítque eum pronus in terram. * Cui Angelus dixit: Ego veni ut adverſárer tibi, quóniam perverſa eſt via tua. ℣. Dicit qui habet romphæam utrâque parte acútam: Hábeo adverſùs te, quia habes tenentes doctrínam Bálaam. * Cui Angelus. *Num.* 22. *Apoc.* 2.

Lectio vj.

IN mánibus portábunt te. In tuis quidem viis cuſtódient te; & dedúcent párvulum, quà poteſt párvulus ambuláre. Cæterùm non te patientur tentári ſupra quàm ſuſtinére potes; ſed in mánibus tollent, ut pertránſeas offendículum. Quàm fácilè tranſit, qui illis portátur in mánibus! Quóties ergo graviſſima cérnitur urgére tentátio, & tribulátio véhemens imminére; ínvoca cuſtódem tuum, doctórem tuum, adjutórem tuum in opportunitátibus, in tribulatióne. Incláma eum, & dic: Dómine, ſalva nos; perímus. Non dormit neque dormítat, etſi ad tempus quandóque diſſímulet; ne fortè periculóſiùs

ab illíus te mánibus ipſe præcípites, ſi te eis ignoráveris ſuſtentátum.

℟. Cùm vidiſſent Angelum Dómini aſcendentem in flamma altáris Mánue & uxor ejus, dixit Mánue: Morte moriémur, quia vídimus Deum. Cui reſpondit múlier: * Si Dóminus nos vellet occídere, de mánibus noſtris holocauſtum non ſuſcepiſſet. ℣. Habémus grátiam per quam ſerviámus placentes Deo cum metu & reveréntia: * Si. Glória Patri. * Si. *Judic.* 13. *Hebr.* 12.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vidit David evaginátum gládium in manu Angeli, dixitque: Ego ſum qui peccávi; præcepitque Dóminus Angelo, & convertit gládium ſuum in vagínam. 1. *Paral.* 21.

Ant. 5. a. Miniſter Eliſéi vidit exércitum in circúitu civitátis, nuntiavitque ei. At ille reſpondit: Noli timére; plures enim nobiſcum ſunt, quàm cum illis. 4. *Reg.* 6.

Ant. 1. g. Qui miſſi erant à Rege Sennácherib, quia blaſphemavérunt te, Dómine, éxiit Angelus, & percuſſit ex eis centum octoginta quinque míllia. 1. *Machab.* 7.

℣. Fiant tanquam pulvis ante fáciem venti; ℟. Et Angelus Dómini coárctans eos. *Pſ.* 34.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

In illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: vidéte ne contemnátis unum ex his puſillis; dico enim vobis quia Angeli eórum in cœlis ſemper vident fáciem Patris mei, qui in cœlis eſt. Et réliqua.

Homília ſancti Hilárii Epíſcopi.

Lib. 3. *Comment. in cap.* 8. *Matth.*

Vidéte ne contemnátis unum de puſillis iſtis qui credunt in me. Arctiſſimum vínculum mútui amóris impóſuit, ad eos præcípuè qui verè in Dómino credidiſſent. Puſillórum enim Angeli quotídiè Deum vident; quia Fílius hóminis venit ſalváre quæ pérdita ſunt. Ergo & Fílius hóminis ſalvat, & Deum Angeli vident, & Angeli puſillórum ſunt.

℟. Próferens Judith caput Holofernis, oſtendit, dicens: Vivit ipſe Dóminus, quóniam cuſtodívit me Angelus ejus, & revocávit me vobis: * Confitémini illi, omnes; quóniam bonus, quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. ℣. Et Petrus dixit: Scio verè quia miſit Dóminus Angelum ſuum, & erípuit me de manu Heródis: * Confitémini. *Judith* 13. *Act.* 12.

Lectio viij.

Fidélium oratiónibus præeſſe Angelos abſolúta auctóritas eſt. Salvatórum ígitur per Chriſtum oratiónes Angeli quotídie Deo ófferunt. Ergo periculóſè ille contémnitur, cujus deſidéria ac poſtulatiónes ad æternum & inviſíbilem Deum, ambitióſo Angelórum famulátu ac miniſtério pervehuntur. Atque ut ingentem

eſſe in cælis lætítiam rédimi humánæ ſalútis oſténderet, comparatiónis póſuit exemplum ejus qui oves nonagínta novem in móntibus relíquiſſet, & errántem unam requiſíſſet, quá invéntá, plus gáudii ſit, quam habebátur in nonagínta novem conſervatióne lætítiæ.

℟. Angelus Dómini deſcéndit cum Azaría & sóciis ejus in fornácem: & excuſſit flammam de fornáce, & non tétigit eos omníno ignis. Tunc hi tres quaſi ex uno ore laudábant, * Et benedicébant Deum. ℣. Injecérunt manus in Apóſtolos; Angelus autem Dómini edúxit eos: qui intravérunt in Templum, & docébant, * Et. *Dan.* 3. *Act.* 5.

Lectio ix.

OVis una, homo intelligéndus eſt; & ſub hómine una univérſitas ſentiénda eſt. Sed in uníus Adæ erróre omne hóminum genus aberrávit. Ergo nonagínta novem non errántes, multitúdo Angelórum cæléſtium opinánda eſt, quibus in cælo eſt lætítia & cura ſalútis humánæ. Igitur, & quærens hóminem, Chriſtus eſt; & nonagínta novem relícti, cæléſtis glóriæ multitúdo eſt: cui cum máximo gáudio errans homo, in Dómini córpore eſt relátus.

[*Agathæ, niſi Feſtum SS. Angelorum transferatur,*

De Liberatione Civitatis,

Lectio ix.

Ex Monum. Eccl. Agath.

CUm bellum civíle Religiónis cauſâ, regnánte Cárolo nono, commótum, jam ferè extínctum eſſet, & ab Edícto Régio, nunquam dimanáre vidéretur tranquíllitas, Calvíni Sectatóres, ſtúdium illam atque infándam conjuratiónem quàmdiu in ánimis volvébant, Regem ſcílicet, Regínam matrem, univérſum Clerum, omneſque Cathólicos per totam Gálliam trucidándi, ad finem totis víribus conáti ſunt perdúcere. Itaque dum imperátum Regem occupáre conſpiratiónis duces enixè conténderent, ipſórum fautóres áliquot, Occitániá igne rebelliónis tunc flagránte, Caléndis Octóbris anni Milléſimi quingenteſimi ſexagéſimi tértii noctu admótis ſcalis Civitátem Agathénſem invaſérunt. Verùm Deus Optimus Máximus Clerum univerſúmque pópulum incredíbili affectum calamitáte óperâ & consílio Aimérici à Sancto Severíno Agathénſis Epiſcopi erexit, & liberávit. Is enim templum diligenter cuſtodíri, ſimulque excúbias agi ímperans, cum réliquis qui cum illo vitam quotídiè agébant in domo ſua ſuccenturiátus permanſit, ut illos Regis ac Pátriæ proditóres arcéret, & Civitátem ab illórum ímpetu defénderet. Perterrefácti hærétici quamvis trecenti número, affectíque pudóre Civitátem deſerentes in fugam prolápſi ſunt. Epiſcopo & Capítulo nihil fuit antíquius, quàm ut de tanto benefício grátiæ Deo agerentur. In ejus rei perennem memóriam ſin-

gulis annis ſexto Nonas Octóbris divína Myſtéria celebrári, publicamque gratulatiónem per Urbem fieri ſanxérunt; cui ſolemni gratiárum actióni ob frequentiórem pópuli concurſum Domínica prima in menſem Octóbrem incurrens deinde præfiníta eſt.]

℟. Dániel Regi reſpondens, ait: Deus meus miſit Angelum ſuum, & conclúſit ora leónum, & non nocuérunt mihi: * Ipſe eſt Deus vivens, & ætérnus in sǽcula. ℣. Paulus ſtans in navi, dixit: Aſtitit mihi Angelus Dei, cujus ſum ego, dicens: Ecce donávit tibi Deus omnes qui návigant tecum: * Ipſe eſt. Glória. * Ipſe eſt. *Dan. 6. Act. 27.*

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudáte Dóminum in virtútibus ejus: ℟. Laudáte eum secundùm multitúdinem magnitúdinis ejus. *Pſ. 150.*

AD LAUDES.

Ant. Angelus Dómini dixit: Dómine exercítuum, úsquequò tu non miſeréberis Jerúſalem, & úrbium Juda, quibus irátus es? *Zach. 1.* 4. E.

Ant. 6. F. Reſpondit Dóminus Angelo verba conſolatória, dicens: Conſolábitur adhuc Dóminus Sion, & éliget adhuc Jerúſalem. *Zach. 1.*

Ant. 1. a. Angelus egrediebátur, dicens: Abſque muro habitábitur Jerúſalem; & ego ero ei, ait Dóminus, murus ignis in circúitu ejus. *Zach. 2.*

Ant. 7. d. Suſcitávit me Angelus qui loquebátur in me, & ait: Sciétis quia Dóminus exercítuum miſit me ad vos. *Zach. 4.*

Ant. 3. à. Prótreget Dóminus habitatóres Jerúſalem; & erit domus David quaſi Dei, ſicut Angelus Dómini in conſpectu eórum. *Zach. 12.*

Capitulum. Iſ. 62.

Super muros tuos, Jerúſalem, conſtítui cuſtódes, totâ die & totâ nocte, in perpétuum non tacébunt. Qui reminiſcímini Dómini, ne taceátis, & ne detis ſiléntium ei, donec ſtabíliat, & donec ponat Jerúſalem laudem in terra.

Hymnus.

Regnátor orbis ſummus & árbiter,
Cui prona ſervit cúria Cœlitûm;
Quæ voce ſolâ tu creaſti,
Perpétuâ regis ipſe curâ.
Nobis fidéles próvidus Angelos
Miſſos olympo ſuppéditas duces,
Qui nos tot obſeſſos periclis
Incólumes ſine labe ſervent;
Ne nos malignis fráudibus óccupet,
Incauta fallat péctora súbdolus
Suáſor malórum; ne redemptam
Abrípiat lanietque prædam.
Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio;
Tibique compar glória, Spíritus,
Qui per ſalútis tot miniſtros
Das pátrias remeáre ſedes.
Amen.

℣. Inclinávit cœlos, & deſcendit Dóminus : ℟. Aſcendit ſuper Chérubim. *Pſ.* 17.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Cùm páriter prompto ánimo procéderent Jeroſólymis, appáruit præcédens eos eques in veſte cándida; tunc omnes ſimul benedixérunt miſericordem Dóminum. 2. *Mach.* 11.

Oratio.

DEus, qui ineffábili providéntiâ ſanctos Angelos tuos ad noſtram cuſtódiam míttere dignáris : largíre ſupplícibus tuis, & eórum ſemper protectióne defendi, & æternâ ſocietáte gaudére; Per Dóminum.

[*Agathæ, pro Commem. Liberationis Civitatis, Ant.* Liberávit Dóminus Civitátem ſuam de cunctis tribulatiónibus ejus; per vicos ejus Allelúia cantábitur. Benedictus Deus qui exaltávit eam, & ſit Regnum ejus in sécula ſeculórum ſuper eam. *Tob.* 13.

℣. Omnis congregátio pópuli, effúndite coram Deo corda veſtra : ℟. Deus adjútor noſter in æternum. *Pſ.* 61.

Oratio.

DEus, qui Civitátem Agathenſem Ecclésiæ tuæ & Regi ſuo obtemperantem ab Hæreticórum furóre hodiernâ die, miſericórditer túitus es : vota noſtra & gratiárum actiónes ſúſcipe; noſque in utriuſque obséquio confirma, ut Ecclésiam tuam ſemper audientes, & ordinátis à te Poteſtátibus súbditi, tibi Regi Regum in una fide tranquillè deſerviámus; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

AD PRIMAM.

Ant. 4. E. Angelus.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Reſpondit.

Capitulum. Zach. 1.

DIxit ad me Angelus qui loquebátur in me : Clama, dicens : Zelátus ſum Jerúſalem & Sion zelo magno: & irâ magnâ ego iraſcor ſuper gentes opulentas; quia ego irátus ſum parùm, ipſi verò adjuvérunt in malum. Proptéreà hæc dicit Dóminus : Revertar ad Jerúſalem in miſericórdiis.

℟. *br.* Surge, Dómine; * Et diſſipentur inimíci tui. Surge. ℣. Et fúgiant qui odérunt te,* à fácie tua, * Et diſſipentur. Glória Patri. Surge, Dómine. *Cant. Moyſi, Num.* 10.

℣. Fiat via illórum ténebræ, & lúbricum; ℟. Et Angelus Dómini pérſequens eos. *Pſ.* 34.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Angelus.

Capitulum. Zach. 9.

CIrcúmdabo domum meam ex his qui mílitant mihi, euntes & revertentes : & non tranſíbit ſuper eos ultrà exactor; quia nunc vidi in óculis meis.

℟. *br.* Dómine Deus meus, * Magnificátus es vehementer. Dómine. ℣. Qui facis Angelos tuos, ſpíritus; * & miniſtros tuos, ignem urentem, * Magnificátus es. Glória Patri. Dómine. *Pſ.* 103.

℣. Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætán-

tium : ℟. Dóminus in eis. *Pſ.* 67.

AD NONAM.

Ant. 3. à. Próteget.

Capitulum. 2. Mach. 15.

DOminátor Cœlórum, mitte Angelum tuum bonum ante nos, in timóre & tremóre magnitúdinis bráchii tui ; ut métuant qui cum blaſphémia véniunt adversùs ſanctum pópulum tuum.

℟. *br.* Qui ſedes ſuper Chérubim, * Dómine Deus virtútum. Qui ſedes. ℣. Oſtende fáciem tuam, * & ſalvi érimus, * Dómine. Glória Patri. Qui ſedes. *Pſ.* 79.

℣. Dóminus virtútum nobiscum, ℟. Susceptor noſter Deus Jacob. *Pſ.* 45.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. VIdéte ne contemnátis unum de puſillis qui in me credunt ; dico enim vobis quia Angeli eórum ſemper vident fáciem Patris mei qui in cœlis eſt. *Matth.* 18.

Ant. 4. E. Dico vobis ; gáudium erit coram Angelis Dei ſuper uno peccatóre pœniténtiam agente. *Luc.* 15.

Ant. 6. F. Mittet Dóminus Angelos ſuos : & congregábunt electos ejus. *Matth.* 24.

Ant. 8. G. Omnes ſunt adminiſtratórii Spíritus, in miniſtérium miſſi propter eos qui hæreditátem cápient ſalútis. *Hebr.* 1.

Ant. 5. C. Cecidérunt coram Agno, habentes ſínguli cítharas, & phíalas plenas odoramentórum, quæ ſunt oratiónes Sanctórum. *Apoc.* 5.

Capitulum. Apoc. 8.

ANgelus venit, & ſtetit ante altáre, habens thuríbulum áureum ; & data ſunt illi incenſa multa, ut daret de oratiónibus Sanctórum ómnium ſuper altáre áureum quod eſt ante thronum Dei : & ascendit fumus incensórum de oratiónibus Sanctórum de manu Angeli coram Deo.

Hymnus, Cuſtódes. 398.

℣. In conſpectu Angelórum pſallam tibi, Deus meus : ℟. Adorábo ad templum ſanctum tuum, & confitébor nómini tuo. *Pſ.* 137.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Unus de Angelis oſtendit mihi civitátem ſanctam Jerúſalem : & habébat murum habentem portas duódecim ; & in portis Angelos duódecim. *Apoc.* 21.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Dionyſii Areopagitæ, *Ant.* Ecce. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Illúmina, quæſumus. *infrà.*

DIE III.

In Feſto

SANCTI DIONYSII

AREOPAGITÆ,

Primi Athenarum Episcopi, & Martyris.

Simplex.

Lectio iij.

DIonyſius, civis Athenienſis, cùm in médio Areópagi, ubi ſedébat judex, Paulum concionantem audiviſſet, ei ſtatim adhærens, Chriſti fidem amplexus eſt. Eum Atheniensis Ecclésiæ primum

fuiſſe Epíſcopum refert ſanctus Dionyſius Corinthiórum Epíſcopus, in ea quam ſcripſit ad Athenienſes Epíſtola. Tandem verò poſt clariſſimam confeſſiónem fidei, & graviſſima tormentórum génera, glorióſo Martyrio coronátus eſt. Extat hujus Martyrii ad tértium Octobris diem Athénis memória, cùm in Martyrológio quod Románus Póntifex olim Aquiléiam tranſmíſit, ac póſtmodum ſanctus Ado Viennenſis circa médium noni séculi apud Ravennam propriâ manu exſcripſit; tum in réliquis Martyrológiis ferè ómnibus Latinórum; quibus monumentis cóngruit vetus Eccléſiæ Agathenſis Calendárium. Caput beáti Mártyris in Conſtantinopolitánæ urbis Capella Imperiáli repóſitum ſub inítium séculi décimi-tértii, Nivelóni Sueſſionenſi Epíſcopo à Balduíno primo è Latínis Imperatóre donátum eſt, & in Longipontánum Ordinis Ciſtercienſis Monaſtérium in Diœcéſi Sueſſionenſi deportátum. Aliæ verò Areopagítæ relíquiæ ab Innocéntio Papa tértio ad Monaſtérium ſancti Dionyſii in Fráncia tranſmiſſæ ſunt, ubi religióſè coluntur.

Oratio.

Illúmina, quæſumus, Dómine, mentis noſtræ ténebras; qui ad beáti Pauli Apóſtoli prædicatiónem Dionyſium Areopagitam in admirábile lumen Evangélii tranſtuliſti; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Veſperæ de Pſalterio, & Capitulo de S. Franciſco, ut in Communi Juſtorum. xxxiv. *Oratio*, Deus, qui te párvulis. *infrà.*

Die iv.

In Feſto

SANCTI FRANCISCI

Aſſiſinatis.

Semiduplex.

Lectio ij.

Franciſcus Aſſíſii in Umbria natus, à prima ætáte, patris exemplum ſecútus, mercatúram fecit. Quodam die, páuperem pro Chriſti amóre pecúniam flagitantem, cùm præter conſuetúdinem repuliſſet, repentè eo facto commótus, largè ei miſericórdiam impertívit. Quâ ex die Deo promíſit ſe némini unquam poſcenti eleémoſynam negatúrum. Cùm verò in gravem morbum incidiſſet, receptâ ſanitáte, cœpit ardéntius cólere offícia caritátis. Quâ in exercitatióne tantum profécit, ut Evangélicæ perfectiónis cúpidus, quidquid habéret paupéribus largirétur. Cùm autem illud ex Evangélio audiſſet: Nolíte poſſidére aurum, neque argentum in zonis veſtris, non peram in via, neque duas túnicas, neque calceamenta, ſibi eam régulam ſervandam propóſuit. Itaque detractis cálceis, & unâ contentus túnicâ, cùm duódecim ſócios adhibuiſſet, Ordinem Minórum inſtítuit, conſcriptâ régulâ, quam anno Milléſimo ducenteſimo nono Innocéntius tértius, ad quem Franciſcus ſupplex cum ſó-

ciis accéſſerat, confirmávit. Româ reverſus, habitávit eum iis in tugúrio juxta Aſsíſium, ubi in labóre multo, magnâque inópiâ, piis meditatiónibus vacábant.

Lectio iij.

DOcébat eos honoráre præcípuâ reveréntiâ Sacerdótes, & fidei quam Románа tenet Eccléſia, firmiter adhærere. Jubébat quoque mulíerum familiaritátes, collóquia & aſpectus ſollicíté fugi. Otium, ómnium malárum cogitatiónum ſentínam, ſummóperè cavendum prædicábat; dicebatque: Volo fratres meos laboráre & exercitári; ne ótio déditi, per illícita corde aut linguâ vagentur. Eosdem duxit póſteà ad ſanctam Maríam Angelórum, unde in finítimis locis Regnum Dei annuntiábat, dícere ſólitus, ſalúti animárum nihil eſſe anteponendum. Hinc cùm fratres in várias orbis partes dimítteret, ipſe Martyrii cúpidus in Syriam trajécit, ubi à Meledíno Babylónis Ægypti Soldáno liberáliter exceptus, cùm nihil profíceret, rédiit in Itáliam. Gráviter ægrótans deferri vóluit in Eccléſiam ſanctæ Maríæ Angelórum; ut ubi grátiæ ſpíritum accéperat, ibi ſpíritum vitæ rédderet. Eo in loco fratres ad paupertátem ac patiéntiam, & ſanctæ Románæ Eccléſiæ fidem ſervandam cohortátus, Pſalmum illum pronúntians, voce meâ ad Dóminum clamávi; in eo versículo, Me expectant juſti, donec retríbuas mihi, efflávit ánimam anno Chriſti Milléſimo ducentéſimo vigéſimo ſexto. Miráculis clarum Gregórius nonus paulò poſt Sanctis aſcripſit. Aliquot ante ſancti Francisci óbitum annis, Inſtitútum ejus Occitániam pervaſerat, tum incœpto Monſpélii circa annum Milléſimum vigéſimum, & decénnio poſt, Jacóbi Regis Majoricárum expenſis, compléto ampliſſimo Cœnóbio, tum extructo Tolóſæ circa idem tempus domicílio: Agathæ verò ad minus século ſequenti receptum fuit.

Oratio.

DEus, qui te párvulis & humílibus reveláre non dedignáris: tríbue nobis, quæſumus, imitatióne beáti Francisci, & ſtultam hujus mundi dediſcere ſapiéntiam, & ſolum edíscere Jeſum Chriſtum crucifixum; Qui tecum.

DIE VI.
In Feſto S. BRUNONIS, MONACHI.

Semiduplex.

Omnia de Communi Monachorum, additis quæ ſequuntur.

Pridiè AD VESP. fit Commem. ſanctæ Fidis, Virg. & Mart. Ant. Infirma. ℣. Deus. xlj. *Oratio*, Omnípotens. xliv.

Lectio ij.

BRuno Colóniæ Agrippínæ natus, poſt emenſa Paríſiis Grammáticæ, Philoſóphiæ, & Theológiæ ſtúdia, Remenſis Eccléſiæ Canónicus, ibidemque magnórum ſtudiórum Rector effectus eſt. Solitúdinis amóre flagrans, cum

ſex áliis familiáribus mundo renuntiávit, ac ſanctum Hugónem Epíſcopum Gratianopolitánum ádiit: qui, causâ eórum adventûs cógnitâ, montes ſuæ Diœcéſeos aſpérrimos, qui Carthuſiáni dicebantur, incolendos conceſſit. Illîc ædificáto Oratório, ac céllulis ſeparátim extructis, bini in ſíngulis habitantes, ſiléntio, oratióni, & lectióni vacábant. Poſt ſex annos in ſeceſſu exactos, Bruno ab Urbáno ſecundo Romam accerſitus, poſtquàm eum in Synodis celebrandis, gerendiſque negótiis Eccleſiáſticis, conſílio ſuo per triénnium adjuviſſet, ab eo demum facultátem obtínuit erémi repetendæ, recuſáto Archiepiſcopátu Rhegienſis Eccléſiæ, quæ prima eſt Calábriæ Metrópolis. Cùm autem Urbánus poſt celebrátum Placéntiæ Concílium, in Gálliam profectúrus eſſet; métuens Bruno ne ſi ad optátam Carthúſiam reverterétur, aut Románam cúriam effúgere non poſſet, aut eam ſequi viderétur, ſeceſſit in erémum prope Scyláceum in Calábria, ubi Monaſtérium ædificávit. Morti próximus, fidei ſuæ profeſſiónem coram frátribus édidit, eamque contra erró rem Berengárii conclúſit his verbis: Credo étiam Sacramenta quæ ſancta credit & venerátur Eccléſia; & nominátim panem & vinum quæ conſecrantur in Altári, poſt conſecratiónem verum Corpus eſſe Dómini noſtri Jeſu Chriſti, veram Carnem & verum Sánguinem, quæ & nos recípimus in remiſſiónem peccatórum noſtrórum & in ſpe ſalútis ætérnæ. Quiévit in Dómino anno Milléſimo centéſimo primo.

De ſancta Fide,
Lectio iij.

FIdes Virgo Aginni ad Garumnam nata, & Chriſti fidem profeſſa, ſub Daciáno Præfecto multis horrendiſque probáta cruciátibus, amputáto cápite Martyrium complévit. Corpus ejus Conchas, Ruthenórum vicum, in Monaſtérium ejus nómine célebre, póſteà delátum eſt: ubi plúrima circa annum Milléſimum édita ſunt mirácula, quæ ſcripta per Bernardum Andegavenſem Scholáſticum ſanctæ Mártyris cultum & memóriam propagárunt. Refert autem Bernardus Raymundum Urbis Ruthénicæ Cómitem & Góthiæ Marchiónem Curtem quam nóminant, inquit Scriptor ille, Palátium, cum ſalínis in Província Góthiæ (& Diœcéſi Agathenſi) ſanctæ Fidi & Conchenſi Monaſtério poſt médium décimum ſéculum largítum fuiſſe. Ibi Stéphanus Agathenſis Epíſcopus Eccléſiam quam Garſindis Comitiſſa Guillelmi Vicecómitis Agathenſis filia reædificandam curáverat, in honórem ſanctæ Mártyris anno Milléſimo vigéſimo quarto dedicávit. Monaſtérium verò ſanctæ Fidis de Palátio quod ſicut & Eccléſiam ac Villam de Vayráco Conchenſi Cœnóbio éadem Comitiſſa ſubjécerat,

Guiraudus Abbas Conchenſis exeunte ſéculo duodécimo ordinandum conceſſit Amedéo Abbáti Monaſtérii quod in loco Diœcéſis Agathenſis Vallemagnâ dicto de conſenſu Raymundi Præſulis, ſub præſtanda Epíſcopo & Eccléſiæ Agathenſi obediéntia, in honórem beátæ Maríæ à regiónis Procéribus anno centéſimo trigéſimo octávo ſuprà Milléſimum fundátum fúerat & dotátum. Sub Caduinenſis Abbátis dependéntia primùm Deo militantes Vallemagnenſes Mónachi, Ciſterciénſibus circa annum Milléſimum quinquagéſimum adunáti ſunt.

In Laudibus Hymnus, O pulchras ácies. xxxj. ℣. Clamávi. *Ant.* Pars mea. xxxiij.

Oratio.

SAncti Brunónis, quæſumus, Dómine, interceſſiónibus adjuvémur; ut qui majeſtátem tuam júgiter delinquendo offéndimus, ejus méritis & précibus, noſtrórum delictórum véniam conſequámur; Per Dóminum.

Pro Commem. ſanctæ Fidis, *Ant.* Factus. ℣. Hæréditas. *Oratio*, Omnípotens. xxxiv.

Ad Vesp. ℣. Plantáti. *Ant.* Scimus. xliv.

Die ix.

In Feſto

SS. DIONYSII, EPISCOPI, & Sociorum, Martyrum.

Semiduplex.

Lectio iij.

DIonyſius à Románo Pontífice ad Gállias prædicandi causâ directus, Lutétiam jam ante Chriſtum coram Tribunálibus confeſſus, ut Patres Concílii Pariſienſis ſub Ludovíco pio Imperatóre celebráti réferunt, advénit. Tum patefacto ſibi per vária mirácula prædicatiónis áditu, poſtquam cives non exíguo número Chriſto ſuscépit, adlégit ex eis miniſtros quibuscum curam pópuli partirétur; atque ita Eccléſiam quæ necdum illis in locis fúerat, ex Clero & pópulo inſtítuit, quam ipſe auctoritáte Episcopáli primus adminiſtrávit. Tunc verò in ulterióres Gálliæ partes duódecim discípulos emíſit, ut illas regiónes ſuis auſpíciis ſuóque ductu Chriſto acquírerent; quas ferè omnes póſteà sánguine ſuo conſecrárunt.

Lectio iij.

GRavi súbitò in occídua præſertim orbis parte motâ perſecutióne, Dionyſium ad necem inquisítum cum Rúſtico Presbytero & Eleuthério Diácono cárceri mancipári juſſit Lugdunenſis tunc Gálliæ Præſes Sisínnius Fescennínus, donec eum audíret. Tum quæſtióne hábitâ, admotisque tormentis, poſtquam ſe nihil profícere intelléxit, & fide Mártyrum tormentórum vim & verbórum injúrias ſuperári, cápita illis amputári juſſit séptimo Idus Octóbris. Córpora eórum in Séquanam prójici juſſa, matróna quædam Evangélii fidem amplexári méditans, elúſis milítibus, ſecum avexit, & ſexto ab urbe lápide ſepelívit. Illic deinceps Baſílica à Chriſtiánis, ſanctâ Vír-

gine Genovéfâ potiſſimùm agente conſtructa, magnificentiſſimè à Dagoberto Rege inſtauráta eſt, & Mártyrum túmulus arte & óperâ beáti Elígii máximis ornamentis decorátus, ad quem Dagobertus primùm & exinde plúrimi Francórum Reges tumulári ambiérunt.

Oratio.

Deus, qui hodiernâ die beátum Dionyſium, Mártyrem tuum atque Pontíficem, virtúte conſtántiæ in paſſióne roboraſti; quique illi ad prædicandum géntibus glóriam tuam, Rúſticum & Eleuthérium ſociáre dignátus es: tríbue nobis, quæſumus, ex eórum imitatióne, pro amóre tuo próſpera mundi deſpícere, & nulla ejus adverſa formidáre; Per Dóminum.

DIE XI.

In Feſto

SANCTI FIRMINI,

Epiſcopi.

Simplex.

Lectio iij.

Firminus Narbóne claro génere natus, relictis ab adoleſcéntia paréntibus, Ucétiam venit ad Antiſtitem Rorícium Pátruum ſuum, ut ſanctis informarétur disciplínis; à quo Diáconus, tum Présbyter ordinátus, mox in partem ſollicitúdinis paſtorális adſcitus eſt. Mórtuo Roricio, commúni Cleri populique ſuffrágio in illius locum ſuffectus eſt licèt annum agens círciter vigéſimum ſecundum. Eccléſiam Uceticenſem eâ prudéntiâ eâque morum ſanctitáte rexit, ut novus Apóſtolus dici méritus ſit. Viſi ſæpiſſimè infirmi vel fímbriam ejus veſtimenti certátim contíngere, cujus è contactu sánitas effluébat. Adfuit Concíliis Aurelianénſibus quarto & quinto, & Pariſienſi ſecundo. Demum cùm in Epiſcopátu exegiſſet annos ſéxdecim, óbiit quinto Idus Octóbris, anno Quingenteſimo quinquagéſimo tértio. De illo Arátor Eccléſiæ Románæ Subdiáconus ad Patrícium Parthénium, & Amolo Lugdunenſis Archiepiſcopus ad Theobaldum Epíſcopum Lingonenſem.

Oratio, Deus, qui pópulis. xxj.

DIE XIII.

In Feſto

SANCTI GERALDI,

Juſti.

Simplex.

Ut in Comm. Juſtorum. xxxiv.

Oratio, Omnípotens. *infrà*.

Lectio iij.

Geraldus, Auriliaci in Arvérnia Comes, à paréntibus génere clariſſimis piè inſtitútus, ad ſtúdium ſacrárum literárum ultro ſe cóntulit. In quo ſtúdio tantópere profecit, ut Scriptúram ſacram totam tenéret ferè memóriter. Orbátus paréntibus adoleſcens, amplo património potítus, ad pietátis, miſericórdiæ, & juſtítiæ officia, divítiis & poteſtáte uſus eſt. Nunquam duxit uxórem. Puellæ cujuſdam aſpectu voluptátis acúleo aliquando percitus, parùm abfuit quin in peccá-

tum incíderet; ſed ad ſe ſtatim reverſus, pœniténtiam egit. Nec mora, cæcitáte percuſſus, conceptæ libídinis pœnas luit. Mox vigilántior Deo militávit: recuperatoque póſtmodùm oculórum uſu, nullas paſſus eſt unquam apud ſe diversári mulíeres. Jejúniis, oratióni, ſacræ lectióni, páuperum curæ, pupillórum & ſubditórum defenſióni totum ſe dedit. Romam ad Apoſtolórum límina viſitanda ſépties ſe cóntulit. Monaſtérium in honórem Príncipis Apoſtolórum, Aurilíaci magno ſumptu extrúxit & dotávit, Sedique Apoſtólicæ ſubjécit. Orbátus íterùm viſu ſepténnio ante óbitum nihil de príſtina pœniténtia remíſit. Sanctè óbiit anno Chriſti Nongentéſimo nono, ætátis quinquagéſimo quarto. Multis ante & poſt mortem cláruit miráculis, teſte ſancto Odóne Cluniacenſi Abbáte, vitæ ipſíus ſcriptóre coætáneo. Ejus corpus Aurilíaci humátum in Eccléſia ſancti Petri, ab hæréticis ſéculo décimo ſexto diſſipátum eſt; ejus tamen oſſa quædam collecta in eádem Eccléſia, quæ nunc Collegiális eſt Abbátiæ título inſigníta, religióſè aſſervantur.

Oratio.

OMnípotens Deus, immenſam pietátis tuæ cleméntiam súpplices exorámus, ut interceſſióne beáti Geraldi, univerſa à nobis terrenórum vitiórum, ſeculariumque diſcríminum tentamenta diſcédant; Per.

Die xv.

In Feſto

SANCTÆ THERESIÆ, Virginis.

Semiduplex.

Pridiè VESP. de Pſalterio, à Capitulo de ſancta Thereſia, ut in Communi Virginum. xl.

Oratio, Deus, qui beátæ *infrà.*

Fit Commem. ſancti Bertrandi, Epiſcopi. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

Lectio iv.

THeréſia Abulæ in Hiſpánia nata, ex perlectis in ténera ætáte Mártyrum actis, magnum hauſit pietátis ſenſum; qui póſteà tum Equéſtrium fabellárum lectióne, tum affinium conſuetúdine, imminútus, ita Moniálium quarum disciplínæ commiſſa fúerat, inſtitutióne, & Epiſtolárum beáti Hierónymi lectióne revixit, ut vigéſimo ſecundo ætátis anno, in Abulénſi Carmelitárum cœnóbio, vitæ religióſæ votum emíſerit. Ibi humilitátis ac caritátis, máximè erga infirmas ſoróres, opéribus, patientiâque ſingulári in váriis tentatiónibus, gravibusque morbis per annos ferè viginti perferendis excélluit. Cùm tamen aliquámdiu ſeculárium familiaritáte, & oratiónis intermiſſióne, áliquid de fervóre pietátis remiſiſſet, tandem ex lectióne Confeſſiónum ſancti Auguſtíni ad Deum ſincérè reverſa, multum in virtúte profécit. Secrétis inſpi-

ratiónibus ſæpè mónita, has ſemper ſuperiórum judício ſubjiciébat, dícere ſólita, ſe in revelatiónibus décipi poſſe, in obediéntia neútiquam. Tanto patiéndi tenebatur deſidério, ut eos à quibus lædebátur, máxime diligeret, ac ſæpè exclamáret: Dómine, aut pati, aut mori. Ordinis Carmelitárum reformatiónem aggréſſa, multa virórum ac mulíerum Monaſtéria inſtítuit, plúrimas inde contumelias paſſa, & in cárcerem detrúſa.

Lectio iij.

CHriſtiánæ perfectiónis conſilium tam altè ánimo infixit Theréſia, ut votum emiſerit faciendi ſemper quidquid perféctius intellígeret. Soróribus ſuis oratiónem adversùs graſſántes hæréſes, labórem mánuum & paupertátis ſtúdium commendávit: nihílque cárius habuit, quam ut vírgines ſine dote admitteret. Libros ſcripſit cœléſtem pietátem ſpirantes. Albæ ad Tormim decúmbens, Eccléſiæ ſacramentis munita, ánimam Deo réddidit ipsâ nocte quæ inter quartum & décimum quintum Octóbris diem, detractis in Calendárii reformatióne diébus decem, intercedébat, anno ſalútis Milléſimo quingenteſimo octogéſimo ſecúndo, ætátis ſexagéſimo octávo. Eam ante & poſt óbitum miráculis claram Gregórius décimus quintus Sanctis adſcripſit. ¶ Hacce die décimâ quintâ memorátur ſanctus Bertrandus qui Patre Atnóne Raymundo, matre Guillelmi cognoménto Taillefer Comítis Toloſáni filiâ natus, ſæculi pompis & honóribus abjectis, ſeſe Collégio Canonicórum Regulárium Eccléſiæ Toloſánæ adjunxit. Hujus Eccléſiæ Archidiáconus paulò poſt creátus, dein ad Epiſcopátum Convenárum aſſumptus eſt. Factus Epiſcopus Clero & pópulo vitæ exemplis prælúxit: Diœcéſim aſſiduè peruſtrávit: clauſtro circa Cathedrálem Eccléſiam ædificáto, cum Canónicis ſuis commúnem vitam duxit: urbem jam ab anno Quingenteſimo octogeſimo quinto à Gumtranni Regis exércitu dirútam, ipſe ſumptus ſuppéditans reſtaurávit. Obdormívit in Dómino anno circiter centeſimo vigeſimo ſexto ſupra Milleſimum, nomenque ſuum cum Eccléſiæ Cathedrali cujus Patrónus eſt, tum Urbi relíquit. Agente Willelmo nepóte ſuo Auſcitáno Archiepiſcopo, in Sanctórum album relatus eſt; ejuſque ſacras relíquias è tumulo eductas in honorificentiórem locum transferri juſſit anno Milleſimo trecenteſimo octávo Clemens Papa quintus, Convenenſis olim Epiſcopus.

Oratio.

DEus, qui beátæ vírginis Theréſiæ méritis & exemplo ſervos tuos & ancillas ſuſcitaſti, in quos de Spíritu tuo effunderes: da nobis, ejus imitatióne & précibus, & cœléſtis doctrínæ pábulo nutriri, & veræ perfectiónis deſidério accendi; *Per Dóminum no-*

ſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte ejuſdem.

Pro Commem. S. Bertrandi, *Ant.* Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

DIE XVIII.

In Feſto

S. LUCÆ, EVANGELISTÆ.

Duplex-majus.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. *f.* QUàm ſpecióſi pedes Evangelizántium pacem, Evangelizántium bona! *Rom.* 10.

Ant. 7. *d.* Vox ſpeculatórum: levavérunt vocem, ſimul laudábunt; quia conſolátus eſt Dóminus pópulum ſuum. *Iſ.* 52.

Ant. 6. F. Primus ad Sion dicet: Ecce adſunt; & Jerúſalem Evangeliſtam dabo. *Iſ.* 41.

Ant. 4. E. Oſtendit vobis pactum ſuum quod præcépit ut facerétis, & verba ſcripſit. *Deut.* 4.

Ant. 8. G. Conſummábitur myſtérium, ſicut Evangelizávit per ſervos ſuos. *Apoc.* 10.

Capitulum. Epheſ. 4.

CHriſtus dedit quoſdam quidem Apóſtolos, quoſdam autem Prophétas, álios verò Evangeliſtas, álios autem Paſtóres, & Doctóres, ad conſummatiónem Sanctórum in opus miniſtérii, in ædificatiónem córporis Chriſti.

℟. Implétum eſt tempus, & appropinquávit Regnum Dei: * Pœnitémini, & † Crédite Evangélio. ℣. Ecce ſuper montes pedes Evangelizantis, & annuntiantis pacem. * Pœnitémini. Glória Patri. † Crédite. *Marc.* 1. *Nahum.* 1.

Hymnus.

CHriſti perennes núntii,
Retecta qui cœléſtibus
Scriptis Dei myſtéria
Totum per orbem ſpárgitis;

Olim ſub umbris cóndita
Vates ſacri quæ víderant,
Umbris procul cedéntibus,
Vidiſtis hæc pleno die.

Humána quæ tulit Deus,
Divína quæ geſſit homo,
Seris legenda póſteris
Dictante ſcripſiſtis Deo.

Loco remótos, témpore,
Vos rexit idem Spíritus:
Veſtris adhuc in páginis
Nobis loqui non déſinit.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Dóminus dabit verbum Evangelizántibus ℟. Virtúte multâ. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Exalta in fortitúdine vocem tuam, qui Evangelízas Jerúſalem: exalta, noli timére. Ecce bráchium Dómini dominábitur. *Iſ.* 40.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

Ut in Communi Apoſtolorum, exceptis quæ ſequuntur.

Invit. Deum qui vocávit nos in fide veritátis per Evan-

gélium, * Veníte, adorémus. 2. Theſſ. 2.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus, Chriſti perennes. *ut ſupra.*

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Hierónymi, Presbyteri, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Cap. 7. *Lectio iv.*

LUcas, Médicus Antiochénſis, ut ejus ſcripta índicant, Græci ſermónis non ignárus, fuit ſectátor Apóſtoli Pauli, & omnis peregrinatiónis ejus comes. Scripſit Evangélium, de quo idem Paulus: Mísimus, inquit, cum illo fratrem, cujus laus eſt in Evangélio per omnes Eccléſias. Et ad Coloſſenſes: Salútat vos Lucas Médicus, cariſſimus. Et ad Timótheum: Lucas eſt mecum ſolus. Aliud quoque édidit volúmen egrégium, quod título Acta Apoſtolórum prænotátur: cujus hiſtória uſque ad biénnium Romæ commorántis Pauli pervénit, id eſt, uſque ad quartum Nerónis annum. Ex quo intellígimus in eádem urbe librum eſſe compóſitum.

Lectio v.

IGitur peregrinatiónes Pauli & Theclæ, & totam baptizáti Leónis fábulam, inter apócryphas ſcriptúras computámus. Quale enim eſt, ut indivíduus comes Apóſtoli, inter céteras ejus res, hoc ſolum ignoráverit? Sed & Tertulliánus vicínus eórum témporum, refert Presbyterum quemdam in Aſia, amatórem Apóſtoli Pauli, convíctum apud Joannem quod auctor eſſet libri, & confeſſum ſe hoc Pauli amóre feciſſe, loco excidiſſe.

Lectio vj.

QUidam ſuſpicantur, quotieſcumque in Epíſtolis ſuis Paulus dicit, Juxta Evangélium meum, de Lucæ ſignificáre volúmine; & Lucam non ſolum ab Apóſtolo Paulo didiciſſe Evangélium, qui cum Dómino in carne non fúerat, ſed & à ceteris Apóſtolis. Quod ipſe quoque in princípio ſui volúminis declárat, dicens: Sicut tradidérunt nobis qui à princípio ipſi vidérunt, & miniſtri fuérunt ſermónis. Igitur Evangélium, ſicut audíerat, ſcripſit; Acta verò Apoſtolórum, ſicut víderat, compóſuit. Sepultus eſt Conſtantinópoli; ad quam urbem, vicéſimo Conſtántii anno, oſſa ejus cum relíquiis Andréæ Apóſtoli transláta ſunt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndum Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

QUóniam quidem multi conáti ſunt ordináre narratiónem, quæ in nobis complétæ ſunt, rerum. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi, Presbyteri.

Proœm. Comment. in Matth.

PLures fuiſſe qui Evangélia ſcripſérunt, & Lucas Evangeliſta teſtátur, dicens: Quóniam quidem multi conáti ſunt ordináre narra-

tiónem rerum quæ in nobis completæ ſunt : & perſeverántia usque in præſens tempus monimenta declárant, quæ à diverſis auctóribus édita, diverſárum hæréſeon fuêre princípia. Quibus jure poteſt illud prophéticum coaptári : Væ qui prophétant de corde ſuo; qui ámbulant poſt ſpíritum ſuum; qui dicunt, Hæc dicit Dóminus; & Dóminus non miſit eos. Eccléſia autem, quæ ſupra petram, Dómini voce, fundáta eſt, quátuor flúmina Paradíſi inſtar eructans, quátuor & ángulos & ánnulos habet, per quos quaſi arca teſtaménti, & cuſtos legis Dómini, lignis immobílibus véhitur.

Lectio viij.

PRimus ómnium Matthæus eſt, publicánus, qui Evangélium in Judæa Hebræo ſermóne édidit. Secundus, Marcus, interpres Apóſtoli Petri, & Alexandrínæ Eccléſiæ primus Epíſcopus. Tértius, Lucas, Médicus, natióne Syrus, Antiochenſis, cujus laus in Evangélio; qui & ipſe discípulus Apóſtoli Pauli, in Achaiæ Bœotiæque pártibus volúmen cóndidit, quædam áltiùs répetens; &, ut ipſe in procemio confitétur, audíta magìs quàm viſa deſcríbens. Ultimus, Joannes, Apóſtolus & Evangeliſta, qui ſupra pectus Dómini recumbens, puríſſima doctrinárum fluenta potávit.

Lectio ix.

HÆc ígitur quátuor Evangélia multò ante prædicta, Ezechiélis quoque volúmen probat, in quo prima viſio ita contéxitur : Et in médio ſicut ſimilitúdo quátuor animálium; & vultus eórum, fácies hóminis, & fácies leónis, & fácies vítuli, & fácies áquilæ. Prima hóminis fácies Matthæum ſigníficat, qui quaſi de hómine exorſus eſt ſcríbere : Liber generatiónis Jeſu Chriſti Filii David. Secunda Marcum, in qua vox Leónis in erémo rugientis audítur : Vox clamantis in deſerto, Paráte viam Dómini. Tértia vítuli, quæ Evangeliſtam Lucam à Zacharia Sacerdóte ſumpſiſſe inítium præfigúrat. Quarta Joannem Evangeliſtam, qui, aſſumptis pennis áquilæ, & ad altióra feſtínans, de Verbo Dei disputat.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Eructávit cor meum verbum bonum : ℟. Dico ego ópera mea Regi. *Pſ.* 44.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. SErmónem feci de ómnibus quæ cœpit Jeſus fácere & docére usque in diem quâ aſſumptus eſt. *Act.* 1.

Ant. 2. D. Viſum eſt mihi, aſſecúto ómnia à princípio diligenter, ex órdine ſcríbere. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Notum mihi factum eſt ſacramentum, ſicut ſcripſi; prout poteſtis legentes intellígere prudéntiam meam in myſtério Chriſti. *Epheſ.* 3.

Ant. 4. E. In fide veritátis Deus vocávit vos per Evangélium noſtrum, in acquiſitiónem glóriæ Dómini noſtri Jeſu Chriſti. 2. *Theſſ.* 2.

Ant. 5. a. Evangélii factus

ſum miniſter, ſecundùm donum grátiæ Dei. *Epheſ.* 3.

Capitulum. Joſue 1.

NOn recédat volúmen legis hujus ab ore tuo; ſed meditáberis in eo diébus ac nóctibus, ut cuſtódias & fácias ómnia quæ ſcripta ſunt in eo: tunc díriges viam tuam, & intélliges eam.

Hymnus.

SInæ ſub alto vértice,
Cœlo tonante, lex data:
Inter tubas & fúlgura
Præſens minabátur Deus.
Nunc, temperáto Númine,
Per vela carnis blándiùs
Amat vidéri, lánguidis
Se lumen aptans ſénſibus.
Inſculpta ſaxo lex vetus
Præcepta, non vires dabat:
Inſcripta cordi lex nova
Quidquid jubet dat éxequi.
Scripſiſtis hanc fidâ manu:
Hanc voce, voci cónſonis
Hanc prædicaſtis móribus:
Signaſtis hanc & ſánguine.
Afflante divo Spíritu,
Quæ verba vitæ tráditis,
Hæc ille noſtris ímprimat
Delenda numquam córdibus.
Uni ſit & trino Deo
Suprêma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Declarátio ſermónum tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Pſal.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Illíus laus eſt in Evangélio per omnes Eccléſias; & ordinátus eſt ab Eccléſiis comes peregrinatiónis noſtræ, in hanc grátiam quæ miniſtrátur à nobis. 2. *Cor.* 8.

Oratio.

INterveniat pro nobis, quæſumus, Dómine, ſanctus tuus Lucas Evangeliſta, qui crucis mortificatiónem júgiter in ſuo córpore pro tui nóminis honóre portávit; Per Dóminum noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Sermónem feci.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Viſum eſt mihi.

Capitulum. Hebr. 2.

QUómodò nos effugiémus, ſi tantam neglexérimus ſalútem? quæ cùm inítium accepiſſet enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis, & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus.

℟. *br.* Quanta audívimus, * Et cognóvimus ea! Quanta. ℣. Et patres noſtri * narravérunt nobis! * Et. Glória Patri. Quanta. *Pſ.* 77.

℣. Patres noſtri annuntiavérunt nobis ℟. Opus quod operátus es in diébus eórum. *Pſ.* 43.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Notum.

Capitulum. 2. Cor. 2.

NOn ſumus ſicut plúrimi, adulterantes verbum Dei; ſed ex ſinceritáte, ſed ſicut ex Deo, coram Deo, in Chriſto lóquimur.

℟. *br.* Ecce lábia mea * Non prohibébo. Ecce lábia

mea. ℣. Dómine, * Tu ſciſti. * Non. Glória Patri. Ecce.

℣. Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo : ℟. Veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi. *Pſ.* 39.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Evangélii.

Capitulum. 1. Theſſ. 2.

SIcut probáti ſumus à Deo, ut crederétur nobis Evangélium; ita lóquimur, non quaſi homínibus placentes, ſed Deo qui probat corda noſtra.

℟. *br.* Elóquia Dómini, * Elóquia caſta. Elóquia. ℣. Argentum * igne examinátum, * Elóquia caſta Glória Patri. Elóquia. *Pſ.* 11.

℣. Ignítum elóquium tuum vehementer; ℟. Et ſervus tuus diléxit illud. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. E. PErvénimus ad vos in Evangélio Chriſti; ſpem habentes creſcentis fídei veſtræ in vobis magnificári. 2. *Cor.* 10.

Ant. 7. c. Cúpidè volebámus trádere vobis, non ſolùm Evangélium Dei, ſed étiam ánimas noſtras. 1. *Theſſ.* 2.

Ant. 1. a. Spem quæ repóſita eſt vobis in cœlis, audiſtis in verbo veritátis Evangélii quod pervénit ad vos. *Coloſſ.* 1.

Ant. 2. D. Dignè Evangélio conversámini, in uno ſpíritu unánimes, collaborantes fídei Evangélii; quia vobis donátum eſt ut in Chriſtum credátis. *Philipp.* 1.

Ant. 3. a. Glória, honor, & pax omni operanti bonum in die cùm judicábit Deus occulta hóminum ſecundùm Evangélium meum. *Rom.* 2.

Capitulum. Baruch. 4.

HIc liber mandatórum Dei, & lex quæ eſt in ætérnum : omnes qui tenent eam, pervénient ad vitam; qui autem dereliquérunt eam, in mortem.

Hymnus, Chriſti perennes. *ut in primis Veſperis.* 413.

℣. Suscitávit Dóminus teſtimónium in Jacob, ℟. Et legem póſuit in Iſrael. *Pſ.* 77.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Lucas eſt mecum ſolus : omnes me dereliquérunt; Dóminus autem mihi áſtitit, & confortávit me, ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes. 2. *Tim.* 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE XXI.

In Feſto

SANCTARUM URSULÆ, & Sociarum ejus, Virginum & Martyrum.

Semiduplex.

Pridiè AD VESPERAS, Pſalmi & Antiph. de Feria.

Capitulum. 2. Cor. 6.

SEparámini, dicit Dóminus, & immundum ne tetigéritis : & ego recípiam vos; & ero vobis in patrem, & vos éritis mihi in fílios & fílias, dicit Dóminus omnípotens.

Hymnus.

QUæ turma nuptiálibus
Permulcet aures ránticis,
Teſtes pudóris íntegri
Cum líliis ferens roſas?
Agnoſco ſponſas Vírgines,
Quæ, ſi ſuâ negábitur
Augére prole Gálliam,
Cœlum replébunt cívibus.
Ut luna flammas síderum
Inter minóres émicat,
Sodálibus ſic Urſula
Cunctis præit præſtántior.
Exóſa mortáles thoros,
Tot illa ſponſo vírgini
Sponſas dicávit vírgines,
Mox & futúras Mártyres.
Felix nimis connúbium
Quod veritáte néctitur!
Æterna ſunt hæc fœdera:
Hæc nulla diſſolvet dies.
Qui débilem turbam, Deus,
Flammis calére das novis,
Fac noſtra puris ígnibus
Ardére pro te péctora.
Amen.

℣. Hæréditas immaculatórum in æternum erit: ℟. Non confundentur in témpore malo. *Pſ.* 36.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus. 1. *Cor.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Hilarionis, Abbatis, Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxix. *Oratio*, Da nobis, quæſumus. xxxij.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Regem in quo exultant filiæ Sion, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 149.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

SI quid virgínitas, & benè pródigum
Vitæ Martyrium vos movet;
Urſulam
Lætâ voce ducem dícite vírginum,
Matrem dícite Mártyrum.
Subductæ pátriis cládibus, hinc fugam
Tentábant pélago, cùm súbitus ratem
Turbo disjíciens, versùs inhóſpita
Rheni réppulit hóſtia.
Prædæ certus adeſt, ac vétitâ face,
Obſcœnus Scythiæ miles inæſtuat;
Et de claſſe ſibi bárbarus únicâ
Promittit ſpólium duplex.
Captívus-ne decor, vel dóminos tremens
Ullo vim rédimet múnere cáſtitas?
Ne divínus amor, doctaque víncere
Mundum ſubvéniat fides.
Turpes blandítias horret amántium,
Contemnit fúrias, tela minántium;
Vincit morte ſuâ, flagítio cohors.
Vitam quærere néſcia.
O fortes ánimas, quæ nece líberâ
Invenêre malis ómnibus éxitum,
Et captæ velúti, cáſſibus áucupum
Fractis, effúgiunt aves.
Sit rerum dómino ſummus honor Patri;

Sit par Unigénæ glória Fílio,

Æternoque ſacrum Spirítui melos

Tellus aſtraque cóncinant. Amen.

Pſalmi novem de Feria ſub tribus Antiphonis ſequentibus. Tres Pſalmi ſub unaquaque Antiphona.

Ant. 6. F. Tua, Pater, providéntia gubernat; quóniam dediſti & in mari viam, & inter fluctus ſémitam firmíſſimam, oſtendens quóniam potens es ex ómnibus ſalváre. *Sap.* 14.

Ant. 4. f. Dómine Deus, inter gentes diſperſiſti nos: exaudi, Dómine, preces noſtras, & educ nos propter te. *Baruch* 2.

Ant. 1. a. Vídeant poténtiam tuam: ſicut in conſpectu eórum ſanctificátus es in nobis, ſic in conſpectu noſtro magnificáberis in eis. *Eccli.* 36.

℣. Pertranſiérunt de gente in gentem: ℟. Non relíquit Deus hóminem nocére eis. *Pſ.* 104.

Lectio j. de Scriptura occurrente; tribus in unam junctis.

℟. Vidi ſtantes ſuper mare, habentes cítharas Dei, & cantantes cánticum Agni, dicentes: * Dómine Deus omnípotens, juſtæ & veræ ſunt viæ tuæ: quis non timébit te, & magnificábit nomen tuum? ℣. Deus patrum noſtrórum, laudábile & glorióſum nomen tuum in ſécula; quia juſtus es in ómnibus quæ feciſti nobis: * Dómine. *Apoc.* 15. *Dan.* 3.

Lectio ix.

URſula, quæ & Saula, Martha, virginesque áliæ plures, in excídio Británniæ, de quo Gildas ſápiens ſcripſit, cùm plúrimi, eódem teſte, tranſmarínas terras péterent, in adverſum Germániæ littus deláta ſunt; & à Bárbaris, qui regiónem tunc vaſtábant, hoſtíliter abductæ, prope Colóniam Agrippinam ad ripam Rheni, pro Chriſti nómine occíſæ ſunt. Eárum córpora ſepulta ſunt Colóniæ, ubi plúrimis nobilitáta miráculis, magnâ fidélium veneratióne multis abhinc ſéculis coluntur. Auxit & celebritátem loci ſanctus Anno, ejuſdem Eccléſiæ Epíſcopus, qui ſingulári erga beátas Mártyres pietáte affectus, ad ſacros illárum cíneres ſæpiùs pernoctábat. Sed & à ſacris hujus Baſílicæ túmulis plúrimæ relíquiæ in várias Gálliæ partes allátæ, plúrimas regni Eccléſias ditavérunt. Inter quas Paríſiis éminet Baſílica Collégii Sorbónici, quæ Urſulæ patrocínio jampridem conſecráta, duo ſanctárum Mártyrum cápita in ſacrário ſuo conſervat. Sanctæ Mártyris cúltui plúrimum ínſuper ſplendórem cóntulit Inſtitútum Vírginum ſub ſanctæ Urſulæ nómine, quod ad puellárum Chriſtiánam informatiónem à Gregório décimo tértio Summo Pontífice, agente ſancto Cárolo, labente ſéculo décimo ſexto approbátum, in Gállias ineunte ſéculo ſequenti receptum fuit, & in urbe Piſcenenſi ſub Ludovíco

De Valois, Epiſcopo Agathenſi, anno Milléſimo ſexcentéſimo décimo octávo domicílium obtínuit. Ibi Vírgines illæ áltero & vigéſimo anno poſt inter manus Fulcranni de Barrès Antíſtitis tria Religiónis vota públicè emiſerunt.

℞. Quàm pulchra eſt caſta generátio cum claritáte! Immortális eſt enim memória illíus, * Et in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum prǽmium vincens. ℣. Hæc eſt victória, quæ vincit mundum, fides noſtra; * Et. *Sap.* 4. 1. *Joan.* 5.

De ſancto Hilarione, Abbate.

Lectio iij.

Hilárion, Tábathæ in Palæſtína ortus ex paréntibus infidélibus, Alexandríam miſſus ſtudiórum causâ, ibi chriſtiánam ſuſcépit religiónem. Cùm autem Antónii nomen in Ægypto celebérrimum eſſet, ejus videndi ſtúdio in ſolitúdinem contendit: apud quem duórum ménſium ſpátio commorátus, omnem ejus dídicit vivendi ratiónem. Domum reverſus, mórtuis paréntibus, partem facultátum frátribus, partem paupéribus dilargítus eſt. Necdum quintum décimum annum egreſſus, rédiit in ſolitúdinem: ubi conſtructâ casâ quæ vix ipſum cáperet, humi ſuper ſtratis júncis cubábat. Scriptúras ſacras, quas tenébat memóriter, poſt orationes & Pſalmos quaſi Deo præſente recitábat. Paucas ficus & ſuccum herbárum ad victum adhibébat: neque ante ſolis occáſum étiam diébus feſtis, aut in graviſſima valetúdine, jejúnium ſolvébat. Labóre máximum æmulabátur Ægyptiórum Monachórum diſciplínam. Váriè à dæmónibus vexátus, eos ſigno crucis, & nóminis Jeſu invocatióne ſuperávit. Tandem octogéſimum annum agens, multis ædificátis Monaſtériis, editíſque miráculis, in morbum íncidit; & morte imminente, ſic trepidantem ánimam compellábat: Egrédere, ánima mea; quid dúbitas? ſeptuaginta propè annis ſerviſti Chriſto, & mortem times? Quibus in verbis ſpíritum exhalávit.

℞. Venérunt de tribulatióne magna; * Et † Lavérunt ſtolas ſuas, & dealbavérunt eas in ſánguine Agni. ℣. Elegérunt magis mori, quàm coinquinári; & noluérunt infríngere legem Dei ſanctam. * Et. Glória. † Lavérunt. *Apoc.* 7. 1. *Mac.* 1.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Deus, immaculáta via ejus: ℞. Scutum eſt ómnium ſperántium in ſe. 2. *Reg.* 22.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. Domine Deus noſter, poſſedérunt nos dómini abſque te: tantùm in te recordémur nóminis tui. *Iſ.* 26.

Ant. 2. D. Tráditi ſumus in direptiónem, & in captivitátem, & mortem ómnibus natiónibus, in quibus diſper-

ſiſti nos: & nunc, Dómine, fac ſecundùm voluntátem tuam. *Tob.* 3.

Ant. 3. c. In sémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ. *Iſ.* 26.

Ant. 4. d. Volunt tua mutáre promiſſa, & cláudere ora laudántium te; ut apériant ora géntium, & laudent idolórum fortitúdinem. *Eſther* 14.

Ant. 5. a. Cadat virtus eórum in iracúndia tua, qui promittunt ſe violáre ſancta tua, & pollúere tabernáculum nóminis tuis. *Judith* 9.

Capitulum. 1. Cor. 3.

SI quis templum Dei violáverit, diſperdet illum Deus: Templum enim Dei ſanctum eſt, quod eſtis vos.

Hymnus.

QUot fregit uno cáſtitas
Inermis hoſtes prælio:
Quot ímpiis de bárbaris
Fides trophæa réttulit!
Non illécebris blándiens
Mentes voluptas mólliit:
Non ſæviens crudélitas,
Præſente letho, térruit.
Sic, Chriſte, quos tuo reples
Amóre, fortes éfficis:
Da córdibus noſtris quoque
Pellat timórem cáritas.
Tu, mors beáta, próprio
Quæ conſecraſti ſánguine
Tot caſtitátis hóſtias
Et veritátis víctimas.
Sit ſumma laus ſummo Patri,
Et, par coævo Fílio,
Cum Spíritu qui Vírgines
Puris adúrit ígnibus.
Amen.

℣. Confésſio & pulchritúdo in conſpectu Dómini: ℟. Sanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Vicérunt propter ſánguinem Agni, & propter verbum teſtimónii ſui; & non dilexérunt ánimas ſuas úsque ad mortem: proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. *Apoc.* 12.

Oratio.

DEus, qui ſinguléri providéntiâ beátam Urſulam & Sócias ejus ad virginitátis & Martyrii palmam provexiſti: da nobis eárum interceſſióne, ita vários séculi æſtus pertranſíre, ut ad ætérnæ ſalútis portum felíciter perveníre mereámur; Per Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

Fit Commem. S. Hilarionis, Ant. Ecce ego. ℣. Veníte. *Oratio*, Da nobis, quæſumus, xxxij.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Dómine Deus noſter.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Tráditi ſumus.

Capitulum. Jerem. 29.

EGo ſcio cogitatiónes quas ego cógito ſuper vos, ait Dóminus, cogitatiónes pacis, & non afflictiónis, ut dem vobis finem & patiéntiam: & invocábitis me & íbitis; & orábitis me, & ego exáudiam vos.

℟. *br.* Anima noſtra ſúſtinet Dóminum, * Quóniam protector noſter eſt. Anima. ℣. Et in nómine ſancto ejus * ſperávimus; * Quóniam. Glória Patri. Anima. *Pſ.* 32.

℣. Propter te, Deus, mortificámur totâ die: ℟. Exurge, Dómine, & ne repellas in finem. *Pſ.* 43.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. In sémita.

Capitulum. Iſ. 56.

QUi elégerint quæ ego vólui, & tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea & in muris meis locum, & nomen mélius à filiis & filiábus: nomen ſempiternum dabo eis.

℟. *br.* Iníquè non égimus * In teſtamento tuo, Dómine. Iníquè. ℣. Et non receſſit retro * cor noſtrum, * In teſtamento. Glória Patri. Iníquè. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, ut ſcuto bonæ voluntátis tuæ ℟. Coronaſti nos. *Pſ.* 5.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Cadat.

Capitulum. Apoc. 3.

QUi non inquinavérunt veſtimenta ſua, ambulábunt mecum in albis, quia digni ſunt. Qui vícerit, ſic veſtiétur veſtimentis albis; & non delébo nomen ejus de libro vitæ.

℟. *br.* Adducentur regi vírgines * In lætítia & exultatióne. Adducentur. ℣. Adducentur * in templum Regis, * In lætítia. Glória Patri. Adducentur regi vírgines. *Pſ.* 44.

℣. Exultavérunt filiæ Judæ, ℟. Propter judícia tua, Dómine. *Pſ.* 96.

AD II. VESPERAS.

Antiph. de Communi Virginum, xlvj. *ſuper Pſalmos de Feria. Capitulum,* Regnávit. xlvj. *Hymnus,* Si quid. *ut ſuprà,* 418.

℣. Delectavérunt te filiæ Regum ℟. In honóre tuo. *Pſal.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. In reſurrectióne neque nubent, neque nubentur; ſed erunt ſicut Angeli Dei in cœlo. *Matth.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE XXV.

In Feſto

SANCTORUM CRISPINI & Criſpiniani, Martyrum.

Simplex.

Lectio iij.

CRiſpínus & Criſpiniánus cum beáto Quintíno & sóciis à Románo Pontífice in Gállias miſſi, Sueſſiónas venérunt; ubi, cùm multos ad Chriſti fidem convérterent, comprehenſi, ſub Rictióvaro Præſide poſt immánia tormenta cápite truncáti ſunt. De his méntio fit in ómnibus ferè Martyrológiis Eccléſiæ Occidentális. Extructa eſt Sueſſióne século ſexto ſub eórum invocatióne Basílica, in qua Clodobertus Chilperíci Regis fílius ſepultus eſt. Horum córpora è crypta eduxit ſanctus Elígius, eorumque túmulum mirâ

mirâ arte decorávit. Sub eórum nómine & patrocínio ídem Póntifex Eccléſiam Monaſtérii Solemniacenſis, à ſe in pago Lemovicenſi cónditi, conſecrandam curávit.

Oratio.

DEus, inviſíbilis fortitúdo certántium, adeſto, quæſumus, nobis ſupplicántibus; ut qui hodiernâ die ſanctórum Mártyrum tuórum Crispíni & Crispiniáni glorióſum triumphum recólimus, eórum méritis & précibus contra ſpirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Vesperæ de Pſalterio, à Capitulo de ſancto Ruſtico, ut in Communi Pontif. xvij. *Oratio*, Deus, qui beátum. *infrà.*

Die xxvi.

In Feſto
SANCTI RUSTICI,
Episcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

RUſticus, Bónoſo patre in Gállia Narbonenſi natus, à matre vídua, Aratóris Epíscopi ſoróre, ſummo ſtúdio lítteris Chriſtianâque Religióne informátus eſt; deinde Romam miſſus ut liberálibus disciplínis méliùs inſtitueréntur. Studiórum currículum Romæ mira cum laude emenſus, ſpretis mundi illécebris, dignitatumque ſpe abjectâ, Monáſticam vitam amplecti cogitávit. Eâ tamen de re priùs Hierónymum tum témporis Scripturárum ſciéntiâ ac famâ ſanctitátis toto orbe célebrem conſultum vóluit; qui miſſis ad Rúſticum lítteris, eíque vitæ reguláris formâ ſummátim tráditâ, illum nihil réctius ſatiusque factúrum admónuit, quàm ſi in amplectendo eo vitæ génere, Exúperum, Proculumque totis víribus imitarétur. Quapropter in Gálliam reverſus, Tolóſam ſe cóntulit: ibique Exúpero duce, Monaſtérium ingreſſus, ita brevì miro ómnium virtútum ſplendóre præfulſit, ut Maſſíliæ Présbyter primùm factus, non multò poſt mórtuo Hilário Narbonenſi Epíscopo, in ejus locum ſuffectus fúerit.

Lectio iij.

GRaſſabátur tum témporis, in Gállia Narbonenſi Arianórum hæréſis, quam ſecum Gothórum Duces in has regiónes paulò ante addúxerant: Fervébant prætéreà Bárbaros inter & Romános contínua ferè bella, ac dirè crudescébant. Cùm autem è bellórum tumultu, hæreſeosque perturbatiónibus major in dies emérgeret morum corruptéla, dubiaque multa ad disciplínam Eccléſiæ pertinéntia ſuborirentur, à Sede Apoſtólica consílium pétiit, miſſis ad ſanctum Leónem Epíſtolis, quibus vacatiónem ab Episcopátûs labóribus peroptáre ſe ſignificávit; malléque in ſiléntio, & ótio ſalutári vitam dégere. Cui ſanctus Leo per lítteras ánimos áddidit, ſo-

lutisque propóſitis dúbiis, eum ſpe cœleſtis auxilii communívit. Tum véterem Sedis ſuæ Baſílicam longè anteà igne conſumptam, piâ Cleri populíque liberalitáte, ac potiſſimùm Marcelli Galliárum Præfecti munéribus reædificávit. In Concílio Arelatenſi, ut créditur ſecundo, Epíſtolæ Synódicæ ad ſanctum Leónem ab Epíſcopis Gallicánis contra Eutychen reſcriptæ ſubſcripſit; primusque nominátur inter Gallicános Epíſcopos, ad quos idem Summus Póntifex miſit exemplar ſenténtiæ adversùs Dióſcorum & Eutychen in Concílio Chalcedonenſi prolátæ. Tandem anno Quadringenteſimo ſexagéſimo primo, Epiſcopatûs ſui trigéſimo quarto annis meritisque plenus ábiit ad Dóminum.

Oratio.

DEus, qui beatum Rúſticum elegiſti, ut eſſet fidelis diſpensátor ſupra famíliam tuam; concede propitius, ut ejus exemplo unusquisque noſtrûm in qua vocatióne vocatus eſt, fidelis in ea permáneat; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

DIE XXVIII.

In Feſto

SS. SIMONIS & JUDÆ,

Apoſtolorum.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, additis quæ ſequuntur.

Oratio. Deus, qui nos *ut ſupra.*

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Commentário ſancti Hierónymi Presbyteri in Matthæum

Lib. 1. *C.* 10. *Lectio iv.*

SImon Cananæus, ipſe eſt qui in álio Evangeliſta ſcríbitur Zelótes; Cana quippe Zelus interpretátur. Thaddæum Apóſtolum Eccleſiáſtica tradit hiſtória miſſum Edeſſam ad Abgarum Regem Choſidénæ; qui ab Evangeliſta Luca Judas Jacóbi dícitur, & álibi appellátur Lebæus, quod interpretátur Córculus. Credendumque eſt eum fuiſſe trinómium: ſicut Simon, Petrus; & filii Zebedæi, Boanerges, ex firmitáte & magnitúdine fídei nomináti ſunt.

Ex libro ejusdem, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Cap. 4. *Lectio v.*

JUdas frater Jacóbi parvam quidem quæ de ſeptem Cathólicis eſt, Epíſtolam reliquit. Et quia de libro Enoch, qui apócryphus eſt, in ea aſſumit teſtimónium, à pleriſque rejícitur; tamen auctoritátem vetuſtáte jam & uſu méruit, & inter ſanctas Scriptúras computátur.

Ex libello ſancti Adónis Epiſcopi, de Feſtivitátibus Apoſtolórum.

Cap. 1. *Lectio vj.*

THaddæus apud Meſopotámiam, Simon vero apud Ægyptum tráditur prædicaſſe.

Inde ſimul Pérſidem ingréſſi, cùm fidei Chriſti innumeram gentis ipſius multitudinem ſubdidiſſent, & Eccléſiam Dómini latè jam fundátam vidérent Martyrium ibi, curſum témporis explentes, beáto certámine conſummavérunt; honorífice ſepulti à pópulis Chriſtiánis, quos Dómino ipſi genúerant. Quòd quidam putant Simónem Apóſtolum unum de Duódecim, ipſum eſſe qui ſub Trajáno crucem paſſus ſit, omníno falſum eſt. Nam & Beda ſanctus Présbyter, qui hoc ſuper Acta Apoſtolórum ſentit, Iſidórum ſecútus, in libro Retractatiónum ſe hoc non bene ſenſiſſe reprehendit. Sed & Hiſtória Eccleſiáſtica, non de Apóſtolo, ſed de álio Simóne geſta narrat.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Adhuc módicum, & mundus me jam non videt; vos autem vidétis me. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

In Joan. Tract. 76. n. 1 & 2.

QUia díxerat Dóminus, Adhuc módicum, & mundus me jam non videt; vos autem vidébitis me: interrogávit eum de hoc ipſo Judas, non ille tráditor ejus qui Iſcariótes cognominátus eſt, ſed cujus Epíſtola inter Scriptúras Canónicas légitur: Dómine, quid factum eſt quia nobis manifeſtatúrus es teípſum, & non mundo? Simus cum ipſis tanquam interrogantes discípuli, communémque magiſtrum audiámus & nos.

Lectio viij.

JUdas enim ſanctus, non immundus, nec inſectátor Dómini, ſed ſectátor, cauſam quæſivit quare ſe non mundo, ſed ſuis manifeſtatúrus eſſet Jeſus; quare adhuc módicum, & mundus non vidéret eum, ipſi autem vidérent eum. Reſpondit Jeſus, & dixit ei: Si quis díligit me, ſermónem meum ſervábit; & Pater meus díliget eum, & ad eum veniémus, & manſiónem apud eum faciémus.

Lectio ix.

QUi non díligit me, ſermónes meos non ſervat. Ecce expóſita eſt cauſa, quare ſe ſuis manifeſtatúrus eſt, non aliénis quos mundi nómine appellat; & ipſa eſt cauſa quòd hi díligant, illi non díligant. Ipſa cauſa eſt de qua ſacer ínſonat Pſalmus: Júdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta. Qui enim díligunt, quia díligunt, eligúntur: qui verò non díligunt, ſi linguis hóminum loquantur & Angelórum, fiunt æramentum ſonans & cymbalum tínniens.

Oratio.

DEus, qui nos per beátos Apóſtolos tuos ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuiſti: da nobis ſanctórum tuórum Simónis & Judæ pré-

cibus, ut quod fides cognoſcit, ſpes deſideret, & cáritas apprehendat; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

Die xxx.

In Feſto
SANCTI FLORI,
Episcopi.

Simplex.

Oratio, Deus, qui prædicatióne. *infrà.*

Lectio iij.

FLorus Epiſcopus, Lodovénſibus íncolis primus créditur Evangélium attuliſſe: Mox in Aquitániam profectus, plúrimos ad Chriſtum ex Gentilitáte convertit. Inde jugi diſſeminandæ fídei ſtúdio accenſus, annuntiáto Cebennénſibus Chriſti Evangélio ad Arvernos uſque pervénit: & poſt exhauſtos multos pro Chriſto labóres óbiit in pace in loco qui tunc Indíacum ſeu Indiciacum dicebátur; ſubinde autem auctâ ob ejus túmuli celebritátem pópuli frequéntiâ, urbs fuit ejus nómine inſignita, in qua ſanctus Odilo Cluniacenſis Abbas Monaſtérium ſui Ordinis conſtruxit, quod tandem Joannes Papa vigéſimus ſecundus erexit in Sedem Episcopálem. Ibi etiamnùm ſancti Flori corpus religióſè aſſervátur.

Oratio.

DEus, qui prædicatióne beáti Flori Pontíficis, pópulum tuum ad veræ fídei cultum perduxiſti: fac nos, ipſíus imitatióne, ſemper placére tibi, & contínuo ejus ſuffrágio muníri; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

Vesperæ de Pſalterio.

Fit Commemoratio ſancti Quintini, Martyris, Antiph. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Pſ.* 12.

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Oratio, Benedíctio tua. *infrà*, 428.

Die xxxi.

In Vigilia
OMNIUM SANCTORUM.

Simplex.

Officium de Feria occurrente, exceptis quæ ſequuntur.

Ad Noct. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

℟℟. ex Proprio de Tempore.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 6.

IN illo témpore; Elevátis Jeſus óculis in discípulos ſuos, dicébat: Beáti páuperes, quia veſtrûm eſt Regnum Dei. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíscopi.

In Luc. lib. 5. *n.* 62 & 63.

NUnc dicámus quemádmodùm in quátuor benedictiónibus ſanctus Lucas benedictiónes ſit octo complexus,

Et quidem ſcimus virtútes eſſe quátuor cardináles; Temperántiam, Juſtítiam, Prudéntiam, Fortitúdinem. Qui pauper eſt ſpíritu, avárus non eſt. Qui flet, non ſuperbit; ſed mitis eſt, & pacátus. Qui luget, humiliátur. Qui juſtus eſt, non negat quod ſcit ómnibus ad uſum commúniter datum. Qui miſerétur, largítur de ſuo. Qui ſuum donat, non quærit aliénum, nec dolum próximo ſtruit. Connexæ ígitur ſibi ſunt, concatenatæque virtútes; ut qui unam habet, plures habére videátur: & Sanctis una cómpetit virtus; ſed ejus quæ fúerit ubérior, ubérius eſt præmium.

℟. Beáti mundo corde; quóniam ipſi Deum vidébunt; beáti pacífici, quóniam filii Dei vocabuntur: * Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam, quóniam ipſórum eſt Regnum cœlórum. ℣. Multæ tribulatiónes juſtórum, & de ómnibus his liberábit eos Dóminus: * Beáti. Glória Patri.* Beáti. *Matth.* 5. *Pſ.* 33.

[*Quando anticipatur Vigilia, legitur in Dominica de ſancto Quintino.*

Lectio ix.

Quintínus, Maximiáno & Diocletiáno Imperatóribus, cum sóciis áliquot Româ in Gállias venit, Chriſti fidem prædicatúrus. Quod cùm magnâ conſtántiâ Ambiánis perfíceret, à Rictióvaro exquisítis torméntis cruciátur; deinde apud Auguſtam Viromanduórum duábus súdibus férreis à cervíce usque ad crura transfixus, poſtrémò cápite truncátus eſt. Corpus ejus in Soménam projectum Eusébia pia múlier, poſt annos quinquagintá quinque, invénit; ſancti Mártyris relíquias propè urbem religiósè cóndidit in monte, & Sacellum túmulo ſuperſtruxit. Sed cum adhuc poſt longum tempus póſteros latéret, quo in Eccléſiæ loco jacéret, ſanctus Elígius íterùm réperit. De terra ſublátum corpus piè osculátus, pállio holoſérico obvolútum, ponè altáre cóndidit; tumulumque miro ópere déſuper fabricávit ex auro, argento & gemmis; auctâ étiam Basílicâ, in qua, ut in cæteris locis quæ ditávit Elígius, ſigna & virtútes Dóminus operátus eſt. Pietáte Cómitum Viromanduénſium, factâ eſt Eccléſia inſignis antiquitáte & Regáli munificéntiâ nulli ſecunda. Stat étiam nunc Collégium Canonicórum ſuis ſæpè commendátum ſcriptis, & virtútibus.]

Preces flexis genibus.

Oratio.

Domine Deus noſter, multíplica ſuper nos grátiam tuam: & quorum prævenímus glorióſa ſolémnia, tríbue súbſequi in ſancta profeſſióne lætítiam; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium

tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus; Per ómnia ſécula ſeculórum.

Pro Commemoratione ſancti Quintini, *Ant.* Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi: in réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ. 2. *Tim.* 4.

℣. Adjútor meus, tibi pſallam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Oratio.

Benedíctio tua, Deus, ímpleat corda fidélium; ut & dignè Mártyris tui Quintíni honoríficent paſſiónem, & remédia ſalútis ætérnæ, ejuſdem patrocínio conſequantur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Fiunt Suffragia.

FESTA NOVEMBRIS.

DIE I.

IN FESTO

OMNIUM SANCTORUM.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 3. a. Fui in ſpíritu ; & ecce ſedes póſita erat in cœlo ; & ſupra ſedem ſedens. *Apoc.* 4.

Ant. 4. E. Vidi, & ecce in médio throni Agnum ſtantem tanquam occíſum. *Apoc.* 5.

Ant. 7. a. Audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, & animálium, & ſeniórum ; & erat númerus eórum míllia míllium. *Apoc.* 5.

Ant. 1. f. Vidi turbam magnam, quam dinumeráre nemo póterat, ex ómnibus géntibus, & tríbubus, & pópulis, & linguis. *Apoc.* 7.

Ant. 5. C. Stabant ante thronum, & in conſpectu Agni ; & clamábant voce magnâ, dicentes : Salus Deo noſtro qui ſedet ſuper thronum, & Agno. *Apoc.* 7.

Capitulum. Hebr. 12.

Acceſſiſtis ad Sion montem, & civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis, & júdicem ómnium Deum, & ſpíritus juſtórum perfectórum, & teſtamenti novi mediatórem Jeſum.

℟. Inebriabuntur ab ubertáte domûs tuæ, Dómine ; * Et torrente voluptátis tuæ potábis eos, † Quóniam apud te eſt fons vitæ. ℣. Agnus qui in médio throni eſt, reget illos & dedúcet eos ad vitæ fontes. * Et. Glória Patri. † Quóniam. *Pſ.* 35. *Apoc.* 7.

Hymnus.

Cœlo quos eádem glória cónſecrat,
Terris vos eádem concélebrat dies :
Læti veſtra ſimul præmia pángimus,
Duris parta labóribus.

Jam vos paſcit amor, nudaque Véritas :
De pleno bíbitis gáudia flúmine :
Illîc perpétuam mens ſátiat ſitim
Sacris ébria fóntibus.

Aliis ſecum hábitans in penetrálibus
Se Rex ipſe ſuo contúitu beat;
Illabensque, ſuî pródigus, íntimis
Seſe méntibus ínſerit.

Altári médio, cui Deus ínſidet,
Agni fumat adhuc innócuus cruor:
Quæ mactáta Patri ſe ſemel óbtulit,
Se jugis litat hóſtia.

Pronis turba ſenum cérnua fróntibus,
Inter tot rútili fúlgura lúminis,
Regnanti Dómino dévovet áurea,
Quæ ponit, diadémata.

Gentes innúmeræ, conſpícuæ ſtolas
Agni purpúreo ſánguine cándidas,
Palmis læta cohors, cánribus æmulis
Ter ſanctú célebrant Deum.

Sit laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Sit par ſancte tibi laus quoque Spíritus,
Qui das pro méritis, óptimus árbiter,
Te totum ſimul ómnibus.
Amen.

℣. Dómine, in juſtítia tua exaltabuntur; ℟. Quóniam glória virtútis eórum tu es. *Pſ.* 88.

Ad Magníficat. *Antiph.* J. Quos Deus prædeſtinávit, hos & vocávit; & quos vocávit, hos & juſtificávit; quos autem juſtificávit, illos & glorificávit. *Rom.* 8.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Feria.

Ant. 8. G. Nox ultrà non erit, & non egébunt lúmine lucernæ, neque lúmine ſolis; quóniam Dóminus Deus illuminábit illos. *Apoc.* 22.

Hymnus, Grates. 141.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 2. D. Servient Dómino, & vidébunt fáciem ejus; & nomen ejus in fróntibus eórum. *Apoc.* 22.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum qui glorificátur in concílio Sanctórum, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 88.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Vos ſancti Próceres, vos Súperum chori,
Cœli quotquot habet Régia príncipes,
Noſtros nunc date veſtris
Cantus júngere cántibus.

Primis ante álios, glória Cœlitûm,
Chriſti Virgo parens fulget honóribus;
Divinóque ſevérum
Flectit pígnore Júdicem.

Aſtant Spíríruum mille ácies throno;
Regi ſancta ferunt vota cliéntium:
Hîc Baptiſta profundo
Lucis flúmine mérgitur.

Quorum núntia vox, orbis ad últimas,
Chriſtum vox réſonans, intónuit plagas,
Præcónes duodéni
Sacris Vátibus aſſident.

Fuſo purpúrei sánguine Mártyres,
Et puro níveæ péctore Vírgines,
Agno cándida fundunt
Rubris lília cum roſis.
Qui pavère ſuos Præpóſiti greges,
Paſcuntur ſúpero Númine plénius:
Qui flevère, ſerénus
Abſtergit lácrymas Pater.
A quo cuncta fluunt, máxima laus Patri:
Qui mundum réparat, máxima Fílio:
Et quo péctora flagrant,
Sit laus máxima Flámini.
Amen.

Pſalmi de Dominica in toto hujus Feſti Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 5. C. Ecce ſervi mei, dicit Dóminus, lætabuntur, & laudábunt præ exultatióne cordis. *Iſ.* 65.

Ant. 6. *C.* Habitábunt in Jerúſalem, & anáthema non erit ámplius; ſed ſedébit Jerúſalem ſecúra. *Zach.* 14.

Ant. 7. d. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio & vox laudis; ſalus autem in ſempitérnum erit. *Iſ.* 51.

℣. Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; ℟. Et gloriámini, omnes recti corde. *Pſ.* 31.

Ex libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Lectio j. Cap. 4.

ECce ſedes póſita erat in cœlo, & ſupra ſedem ſedens. Et qui ſedébat, ſímilis erat aſpéctui lápidis jáſpidis & sárdinis: & iris erat in circúitu ſedis, ſímilis viſióni ſmarágdinæ: & in circúitu ſedis ſedília viginti quátuor; & ſuper thronos viginti quátuor ſenióres ſedentes, circumamícti veſtiméntis albis, & in capítibus eórum corónæ áureæ. Et de throno procedébant fúlgura, & voces, & tonítrua, & ſeptem lámpades ardentes ante thronum, qui ſunt ſeptem ſpíritus Dei. Et in conſpéctu ſedis, tanquam mare vítreum ſímile cryſtallo; & in médio ſedis, & in circúitu ſedis, quátuor animália plena óculis ante & retrò. Et ánimal primùm ſímile leóni, & ſecundum ánimal ſímile vítulo, & tértium ánimal habens faciem quaſi hóminis, & quartum ánimal ſímile áquilæ volanti. Et quátuor animália, ſíngula eórum habébant alas ſenas: & in circúitu & intùs plena ſunt óculis; & réquiem non habébant die ac nocte, dicéntia: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dóminus Deus omnípotens, qui erat, & qui eſt, & qui ventúrus eſt.

℟. Grátias ágimus tibi, Dómine Deus omnípotens, qui es, & qui eras, & qui ventúrus es; * Quia regnaſti, & advénit tempus réddere mercédem ſervis tuis, & Sanctis. ℣. Confiteántur tibi, Dómine, ómnia ópera tua, & Sancti tui benedícant tibi; * Quia. *Apoc.* 11. *Pſ.* 144.

Lectio ij. Cap. 5.

ET vidi in déxtera ſedentis ſuper thronum, librum ſcriptum intùs & foris, ſigná-

tum ſigillis ſeptem. Et vidi Angelum fortem, prædicantem voce magnâ: Quis eſt dignus aperíre librum, & sólvere ſignácula ejus? & nemo póterat, neque in cœlo, neque in terra, neque ſubtus terram, aperíre librum, neque reſpícere illum. Et ego flebam multùm; quóniam nemo dignus inventus eſt aperíre librum, nec vidére eum. Et unus de ſenióribus dixit mihi: Ne fléveris; ecce vicit leo de tribu Juda, radix David, aperíre librum, & sólvere ſeptem ſignácula ejus. Et vidi; & ecce in médio throni & quátuor animálium, & in médio ſeniórum, Agnum ſtantem tanquam occíſum, habentem córnua ſeptem, & óculos ſeptem, qui ſunt ſeptem ſpíritus Dei, miſſi in omnem terram. Et venit, & accepit de déxtera ſedentis in throno librum. Et cùm aperuiſſet librum, quátuor animália, & viginti quátuor ſeniótes cecidérunt coram Agno, habentes ſínguli cítharas, & phíalas áureas plenas odoramentórum, quæ ſunt oratiónes Sanctórum.

℟. Data ſunt Angelo incenſa multa, ut daret de oratiónibus Sanctórum ómnium ſuper altáre quod eſt ante thronum Dei: * Et aſcendit fumus incensórum de oratiónibus Sanctórum coram Deo. ℣. Oculi Dómini ſuper juſtos, & aures ejus in preces eórum. * Et aſcendit. *Apoc.* 8. *Pſ.* 33.

Lectio iij.

Et cantábant cánticum novum, dicentes: Dignus es, Dómine, accípere librum, & aperíre ſignácula ejus; quóniam occíſus es, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo ex omni tribu, & lingua, & pópulo, & natióne, & feciſti nos Deo noſtro regnum, & ſacerdótes: & regnábimus ſuper terram. Et vidi, & audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, & animálium, & ſeniórum; & erat númerus eórum míllia míllium, dicéntium voce magnâ: Dignus eſt Agnus, qui occíſus eſt, accípere virtútem, & divinitátem, & ſapiéntiam, & fortitúdinem, & honórem, & glóriam, & benedictiónem. Et omnem creatúram, quæ in cœlo eſt, & ſuper terram, & ſub terra, & quæ ſunt in mari, & quæ in eo; omnes audívi dicentes: Sedenti in throno, & Agno, benedíctio, & honor, & glória, & poteſtas in ſécula ſeculórum. Et quátuor animália dicébant: Amen. Et viginti quátuor ſenióres cecidérunt in fácies ſuas, & adoravérunt viventem in ſécula ſeculórum.

℟. Laudem dícite Deo noſtro, omnes ſervi ejus, & qui timétis Deum, puſilli, & magni; * Quóniam regnávit Dóminus Deus noſter omnípotens: † Gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei. ℣. Exultáte, juſti, in Dómino: rectos decet collaudátio; * Quóniam. Glória. † Gaudeámus. *Apoc.* 19. *Pſ.* 32.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. *a.* Omnes Sancti in manu Dei ſunt; & qui ap-

propinquant pédibus ejus, accípient de doctrína illíus. *Deut.* 33.

Ant. 1. D. Qui confidunt in Dómino, intélligent veritátem; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Ant. 2. D. Dátio Dei pérmanet juſtis, & profectus illíus ſucceſſus habébit in æternum. *Eccli.* 11.

℣. Beáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus, ℟. Pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi. *Pſ.* 32.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 5. *in Feſto omnium Sanctorum, n.* 1. & 2.

Lectio iv.

Feſtíva nobis eſt dies, & inter præcípuas ſolemnitátes hodierna ſolémnitas numerátur. Nóvimus feſtivitátem Omnium Sanctórum dici & eſſe, quam hódie celebrámus; Omnium, inquam, ſive cœléſtium, ſive terréſtrium. Sunt enim Sancti de cœlo, & ſunt Sancti de terra: itemque eórum qui de terra ſunt, quidam adhuc in terrâ, áliqui jam in cœlo. Celebrátur ergo feſtívitas ómnium horum commúniter, ſed fórſitan non unifórmiter. Nec modò dico, quia álius álio sánctior, ſed quòd áliter atque áliter Sanctos dici, & verè dici inveniámus. Et fortè inter Angelos atque hómines aſſignári poſſit iſta divérſitas ſanctitátis páriter & celebritátis. In Angelis enim honoranda benígnitas Dei, non ad pœniténtiam addúcens, ſed abdúcens ab ómnibus, quibus pœniténtia deberétur; non erípiens à tentatióne, ſed à tentatióne conſervans. Aliud ſanè in his ſanctitátis genus, & próprio modo vidébitur honorandum, qui venérunt ex magna tribulatióne; qui poſt multos agónes jam nunc triumphant in cœlis coronáti, quóniam legítimè certavérunt. Eſt-ne adhuc Sanctórum áliquot tértium genus? Eſt, ſed occultum. Sunt enim Sancti qui adhuc mílitant, adhuc pugnant: currunt adhuc, necdum cōprehendérunt. Hæc nimírùm divérſitas appellatiónis in nómine ſanctitátis; ut álii quidem jam ſecundùm conſummatiónem Sancti vocentur, álii juxta ſolam adhuc prædeſtinatiónem.

℟. Hi omnes teſtimónio fidei probáti ſunt: * Ideóque & nos tantam habentes impóſitam nubem téſtium, per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen. ℣. Omnes iſti in generatiónibus gentis ſuæ glóriam adepti, viri misericórdiæ ſunt, quorum pietátes non defuérunt: * Ideóque. *Hebr.* 11 & 12. *Eccli.* 44.

n. 5. *Lectio v.*

Ad quid Sanctis laus noſtra? ad quid glorificátio noſtra? ad quid noſtra hæc, ipſa ſolémnitas? Quò eis terrénos honóres, quos juxta verácem Fílii promiſſiónem honoríficat Pater cœleſtis? Quò eis præcónia noſtra? Pleni ſunt. Prorſus ita eſt, dilectíſſimi: honórum noſtrórum ſancti non egent, nec quidquam eis noſtrâ devotióne præſtátur. Pla-

nè, quòd eórum memóriam venerámur, noſtrâ intereſt, non ipsórum. Vultis ſcire quantùm intereſt noſtrâ? Ego in me, fáteor, ex hac recordatióne séntio deſidérium vehemens inflammári, ut eórum tam optábili ſocietáte fruámur, & mereámur concíves & contubernáles eſſe ſpirítuum beatórum, miscéri cœtui Patriarchárum, cúneis Prophetarum, ſenátui Apoſtolórum, Mártyrum exercítibus numeróſis, Confeſſórum collégiis, Vírginum choris; in ómnium dénique cólligi & collætári communióne Sanctórum.

℟. Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & dictum eſt illis ut requiéscerent adhuc tempus módicum,* Donec compleantur conſervi eórum & fratres eórum. ℣. Educ, Dómine, de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo: me expectant juſti, donec retríbuas mihi, * Donec compleantur. *Apoc.* 6. *Pſ.* 141.

n. 6. *Lectio vj.*

PRæſtolátur nos Eccléſia illa primitivórum, & neglígimus: desíderant nos Sancti, & parvipéndimus: expectant nos Juſti, & diſſimulámus. Excitémur aliquando, fratres: reſurgámus cum Chriſto, quærámus quæ ſurſum ſunt: quæ ſurſum ſunt ſapiámus. Deſiderémus deſiderantes nos, properémus ad præſtolantes nos, expectantes nos votis præoccupémus animórum. Ecce nihil in hac noſtra communióne ſecuritátis, nihil perfectiónis, nihil quiétis: & tamen hîc quoque quàm bonum & quàm jucundum habitáre fratres in unum! Quidquid enim, ſive intériùs, ſive extériùs, moleſtum occurrit, ipſo útique tam germanórum consórtio fratrum, cum quibus eſt nobis cor unum & ánima una in Deum, tolerabíliùs invenítur. Quàm dúlcior erit, quàm delectabílior, quàm beátior únio, ubi nulla ſuſpício eſſe póterit, nulla diſſenſiónis occáſio, ubi omnes perfecta cáritas indiſſolúbili fœdere colligábit!

℟. Dóminus Deus ſervos ſuos vocábit nómine álio: * Quia oblivióni tráditæ ſunt angúſtiæ prióres. ℣. Mors ultrà non erit: neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà; * Quia oblivióni. Glória Patri. * Quia. *Iſ.* 65. *Apoc.* 21.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Benedictus Deus qui ſecundùm miſericórdiam tuam magnam regenerávit nos in hæreditátem incorruptíbilem. 1. *Petr.* 1.

Ant. 8. G. Dignos nos fecit in partem ſortis Sanctórum in lúmine, & tránſtulit in Regnum Fílii dilectiónis ſuæ. *Coloſſ.* 1.

Ant. 6. F. Nos omnes, revelátâ fácie, glóriam Dómini ſpeculantes, in eamdem imáginem transformámur à claritáte in claritátem. 2. *Cor.* 3.

℣. Illúminans tu mirabíliter, Dómine, ℟. A móntibus æternis. *Pſ.* 75.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore, videns Jeſus turbas, aſcendit in montem: & cùm ſediſſet, acceſſérunt ad eum diſcípuli ejus; & apériens os ſuum, docébat eos, dicens: Beáti páuperes ſpíritu, quóniam ipsórum eſt regnum cælórum. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Presbyteri.

Comment. in Cap. 5. Matth.

BEáti páuperes ſpíritu, hoc eſt quod álibi légimus: Et húmiles ſpíritu ſalvábit. Ne quis autem putáret paupertátem quæ nonnunquam neceſſitáte portátur, à Dómino prædicári, adjunxit, ſpíritu: ut humilitátem intelligeres, non penúriam. Beáti páuperes ſpíritu, qui propter Spíritum ſanctum voluntáte ſunt páuperes. Unde ſuper hujuscémodi paupéribus & Salvátor noſter per Iſaíam lóquitur: Dóminus unxit me, propter quod Evangelizáre paupéribus miſit me. Beáti mites, quóniam ipſi poſſidébunt terram: non terram Judæ, nec terram iſtíus mundi; non terram maledíctam, ſpinas & tríbulos afferentem, quam crudeliſſimus quisque & bellátor magìs póſſidet; ſed terram quam Pſalmiſta desíderat, dicens: Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

℟. Deus qui dives eſt in miſericórdia, propter nímiam caritátem ſuam quâ diléxit nos, convivificávit nos, * Et conſedére fecit in cæléſtibus in Chriſto Jeſu; ut oſténderet abundantes divítias grátiæ ſuæ. ℣. Addent mites in Dómino lætítiam, & páuperes hómines in Sancto Iſrael exultábunt, dicit Dóminus qui redémit, * Et. *Epheſ. 2. Iſ. 29.*

Lectio viij.

BEáti qui lugent, quóniam ipſi conſolabuntur. Luctus hîc non mortuórum pónitur commúni lege natúræ, ſed peccátis & vítiis mortuórum. Sic flevit & Sámuel Saúlem; quia pœnitúerat Deum quòd unxiſſet eum regem ſuper Iſrael. Sic & Paulus Apóſtolus flere ac lugére ſe dicit eos qui poſt fornicatiónem & immundítiam non egérunt pœniténtiam. Beáti qui esúriunt & ſítiunt juſtítiam. Non nobis ſúfficit velle juſtítiam, niſi juſtítiæ patiámur famem; ut ſub hoc exemplo numquam nos ſatis juſtos, ſed ſemper eſuríre juſtítiæ ópera intelligámus. Beáti miſericordes. Miſericórdia non ſolùm in eleemóſynis intelligitur, ſed in omni peccáto fratris, ſi alter altérius ónera portémus.

℟. Repléti ſumus miſericórdiâ tuâ, Dómine; & exultávimus, & delectáti ſumus: * Lætáti ſumus pro diébus quibus vídimus mala. ℣. Momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ ſupra modum in ſublimitáte æternum glóriæ pondus operátur in nobis: * Lætáti ſumus. *Pſ. 89. 2. Cor. 4.*

Lectio ix.

BEáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt: Quos non árguit conſciéntia

ulla peccáti. Mundus mundo corde conſpícitur : Templum Dei non poteſt eſſe pollútum. Beáti pacífici, qui primùm in corde ſuo, deinde & inter fratres diſſidentes pacem fáciunt. Quid enim prodeſt álios per te pacári, cùm in tuo ánimo ſint bella vitiórum? Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam. Signanter áddidit, Propter juſtítiam : multi enim perſecutiónem propter ſua peccáta patiuntur, & non ſunt juſti.

℟. Redemiſti nos Deo in ſánguine tuo ex omni tribu, & lingua, & pópulo, & natióne; * Et † Feciſti nos Deo noſtro regnum & ſacerdótes : & regnábimus. ℣. Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti, & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum; * Et. Glória Patri. † Feciſti. *Apoc.* 5. *Exod.* 15.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Lætámini, juſti, in Dómino; ℟. Et confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus. *Pſ.* 96.

AD LAUDES.

Ant. 1. D. AGnus Dóminus dominórum eſt, & Rex regum; & qui cum illo ſunt, vocáti, electi, & fidéles. *Apoc.* 17.

Ant. 2. D. Lavérunt ſtolas ſuas, & dealbavérunt eas in ſánguine Agni; ídeò ſunt ante thronum Dei. *Apoc.* 7.

Ant. 3. a. Qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos : non eſúrient neque ſítient ampliùs. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Benedícite.

Canticum. Sap. 10.

REddidit juſtis Sapiéntia mercédem labórum ſuórum, * & deduxit illos in via mirábili.

Et fuit illis in velamento diéi, * & in luce ſtellárum per noctem.

Tránſtulit illos per mare rubrum, * & transvexit illos per aquam nímiam :

Inimícos autem illórum demerſit in mare; * & ab altitúdine inferórum eduxit illos.

Ideò juſti tulérunt ſpólia impiórum; * & decantavérunt, Dómine, nomen ſanctum tuum, & victrícem manum tuam laudavérunt páriter :

Quóniam Sapiéntia apéruit os mutórum, * & linguas infántium fecit diſertas.

Glória Patri, &c.

[*Et dicitur per Octavam, quando fit de ea.*]

Ant. Benedícite Dóminum, omnes electi ejus : ágite dies lætítiæ, & confitémini illi. *Tob.* 13.

Ant. 7. *d.* Hymnus ómnibus Sanctis ejus, filiis Iſraël, pópulo appropinquanti ſibi : glória hæc eſt ómnibus Sanctis ejus. *Pſ.* 148 & 149.

Capitulum. Epheſ. 1.

DEus, Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det vobis ſpíritum ſapiéntiæ & revelatiónis in agnitióne ejus; illuminátos óculos cordis veſtri, ut ſciátis quæ ſit ſpes vocatiónis ejus, & quæ divítiæ glóriæ hæreditátis ejus in Sanctis.

Hymnus.

Hymnis dum réſonat cúria
Cœlitûm,
Hîc flemus pátriis fínibus
éxules:
Hîc ſuſpenſa tenémus
Mutis cántibus órgana.
Quando mens míſero líbera
cárcere
Se veſtris ſóciam cœtibus
ínſeret;
Et calígine pulsâ,
Cœli lucem habitábimus!
Obſcúræ fúgient mentis imágines,
Cùm ſtantes própiùs lúminis
ad jubar,
Nos verum ſine nube
Ipſo in fonte vidébimus.
Nobis, ſancta cohors, ſis bona: flúctibus
Luctantes médiis quos modò réſpicis,
Da portus, duce Chriſto,
Da contíngere próſperos.
A quo cuncta fluunt, máxima
laus Patri:
Qui mundum réparat, máxima Fílio:
Et quo péctora flagrant,
Sit laus máxima Flámini.
Amen.

℣. Exultábunt Sancti in glória: ℟. Lætabuntur in cubílibus ſuis. *Pſ.* 149.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Fulgébunt juſti, judicábunt natiónes, & dominabuntur pópulis; & regnábit Dóminus illórum in perpétuum. *Sap.* 3.

Oratio.

Omnípotens ſempitérne Deus, qui ómnium Sanctórum tuórum mérita ſub una tríbuis celebritáte venerári: quæſumus, ut deſiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam, multiplicátis interceſſóribus, largiáris; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. D. Agnus.

Canon proprius ad calcem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Lavérunt.

Capitulum. Dan. 7.

Ecce cornu béſtiæ faciébat bellum adversùs Sanctos, & prævalébat eis, donec venit Antíquus diérum: & judícium dedit Sanctis Excelſi; & tempus advénit, & Regnum obtinuérunt Sancti.

℟. *br.* Sancti tui, Dómine, * benedícent tibi, * Allelúia, allelúia. Sancti. ℣. Glóriam * Regni tui dicent, * Allelúia. Glória. Sancti.

℣. Notam fácient fíliis hóminum poténtiam tuam, ℟. Et glóriam magnificéntiæ Regni tui. *Pſ.* 144.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Qui ſeder...

Capitulum. 2. Co...

Inhabitábo in illis, & inambulábo inter eos; & ero illórum Deus, & ipſi erunt mihi pópulus.

℟. *br.* Lætentur omnes * qui ſperant in te, Dómine, * Allelúia, allelúia. Lætentur. ℣. In æternum exultábunt, * & habitábis in eis, * Allelúia. Glória. Lætentur.

℣. Gloriabuntur in te, Dómine, ℟. Omnes qui díligunt nomen tuum. *Pſ.* 5.

AD NONAM.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

Capitulum. Iſ. 65.

ECce ego creo cælos novos & terram novam; & non erunt in memória prióra, & non aſcendent ſuper cor; ſed gaudébitis, & exultábitis uſque in ſempitérnum.

℟. *br.* Beáti qui hábitant * in domo tua, Dómine, * Allelúia, allelúia. Beáti. ℣. In ſécula ſeculórum * laudábunt te, * Allelúia. Glória Patri. Beáti. *Pſ.* 83.

℣. Vox exultatiónis & ſalútis ℟. In tabernáculis juſtórum. *Pſ.* 117.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. E. BEnedíctus Deus, qui elégit nos in Chriſto, ut essémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte. *Epheſ.* 1.

Ant. 1. D. Ipsíus ſumus factúra, creáti in Chriſto Jeſu in opéribus bonis quæ præparávit Deus, ut in illis ambulémus. *Epheſ.* 2.

Ant. 3. a. Prædeſtinávit nos in adoptiónem filiórum, in laudem glóriæ grátiæ ſuæ, in qua gratificávit nos in dilecto Fílio ſuo. *Epheſ.* 1.

Ant. 6. F. Fílii Dei ſumus, hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti; ſi tamen compátimur, ut & conglorificémur. *Rom.* 8.

Ant. 7. a. Fílii ſanctórum ſumus; & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam nunquam mutant ab eo. *Tob.* 2.

Capitulum. 1. Petr. 1.

SEcundùm eum qui vocávit vos, Sanctum; & ipſi in omni converſatióne ſancti ſitis, quóniam ſcriptum eſt: Sancti éritis, quóniam ego ſanctus ſum.

Hymnus, Cœlo quos. 429.

℣. In lúmine tuo vidébimus lumen: ℟. Prætende miſericórdiam tuam ſciéntibus te, Dómine. *Pſ.* 35.

Ad Magníficat. Ant. 5. C. Scimus quóniam cùm apparúerit, ſímiles ei érimus; quóniam vidébimus eum ſicuti eſt, allelúia. 1. *Joan.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Poſt Benedicámus, &c. *niſi ſit Sabbatum, dicuntur Veſperæ Defunctorum*, lxxxiij. *& dictis Preci*us *cum P* Lauda ánima. *& ℣℣. ibi notatis, dicitur ſola Oratio*, Fidélium Deus. *ut infrà.*

[*Si ſit Sabbatum, ſit tantùm Commem. Sabbati ante Dominicam occurrentem ut in Proprio de Tempore.*

Die verò ij. ſit Officium de Dominica cum ix. Lect. de SS. Euſtachio & Soc. ad diem iij. & eorum Commem. ad Laudes poſt Commem. de Oct. & poſt Veſp. in quibus ſit tantùm Commem. de Octava dicto ult. Benedicámus, &c. *dicuntur Veſp. Defunct.*

Feria verò ij. celebratur Commem. Defunctorum.]

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capitulum de Dominica. Reliqua ut heri, 430.

DIE II.
In Commemoratione
OMNIUM FIDELIUM
DEFUNCTORUM.

Duplex-majus.

Omnia ut in Officio Defunctorum, lxxxvj. *& ſeq. præter ea quæ hîc ſunt propria.*

Invitat. Deum, cui omnes vivunt, * Veníte, adorémus. *Luc.* 20.

Pſ. 94. Veníte, *in cujus fine, loco* Glória, *dicitur:* Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

IN I. NOCTURNO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & súbitò probas illum. Usquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glútiam ſalívam meam? Peccávi: quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quare poſuiſti me contrárium tibi, & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum, & quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam; & ſi manè me quæſíeris, non ſubſiſtam. *Nihil additur in fine Lectionum.*

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt: * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Lectio ij. Cap. 14.

HOmo natus de muliére, brevi vivens témpore, replétur multis miſériis. Qui quaſi flos egréditur & contéritur, & fugit velut umbra, & nunquam in eódem ſtatu pérmanet. Et dignum ducis ſuper hujuscémodi aperíre óculos tuos, & addúcere eum tecum in judícium? Quis poteſt fácere mundum de immundo conceptum sémine? Nonne tu qui ſolus es? Breves dies hóminis ſunt, númerus ménſium ejus apud te eſt: conſtituiſti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululùm ab eo, ut quieſcat; donec optáta véniat, ſicut mercenárii, dies ejus.

℟. Peccávi valde; ſed * Precor, Dómine, ut tránsferas iniquitátem ſervi tui; quia ſtultè egi nimis. ℣. Deus, propítius eſto mihi peccatóri. * Precor. 2. *Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio iij. Cap. 19.

PElli meæ, conſumptis cárnibus, adhæſit os meum; & derelícta ſunt tantúmmodò lábia circa dentes meos. Miſerémini meî, miſerémini meî, ſaltèm vos amíci mei; quia manus Dómini tétigit me. Quare perſequímini me ſicut Deus, & cárnibus meis ſaturámini? Quis mihi tríbuat ut ſcribantur ſermónes mei? quis mihi det ut exarentur in libro ſtylo férreo, & plumbi láminâ, vel celte ſculpantur in ſílice? Scio enim quod Redemptor meus vivit, & in novíſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, & rurſum circúmdabor

pelle mea, & in carne mea vidébo Deum meum, quem viſurus ſum ego ipſe, & óculi mei conſpectúri ſunt, & non álius. Repóſita eſt hæc ſpes mea in ſinu meo.

℞. Ad Dóminum aſpíciam, exſpectábo Deum ſalvatórem meum; conſúrgam, cùm ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagéllat Dóminus omnem fílium quem récipit: * Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epiſcopi, de verbis Apóſtoli. *Serm.* 172. *C.* 1.

Lectio iv.

Admonet nos beátus Apóſtolus, ut de dormiéntibus, hoc eſt, de mórtuis cariſſimis noſtris, non contriſtémur ſicut & céteri qui ſpem non habent, ſpem ſcílicet reſurrectiónis & incorruptiónis ætérnæ. Nam ideò & dormiéntes eos appellat Scriptúræ veraciſſima conſuetúdo, ut cùm dormiéntes audímus, evigilatúros mínimè deſperémus. Unde étiam cantátur in Pſalmo: Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſúrgat? Eſt ergo de mórtuis, eis qui díligunt, quædam triſtítia quodámmodo naturális. Mortem quippe horret, non opínio, ſed natúra: nec mors hómini accíderet, niſi ex pœna præcedéntis culpæ. Quaproptèr ſi animália, quæ ita creáta ſunt ut ſuo quæque témpore moriántur, mortem fúgiunt, díligunt vitam; quantò magis homo, qui ſic fúerat creátus, ut ſi vívere ſine peccáto voluíſſet, ſine término víveret? Hinc ítaque neceſſe eſt ut triſtes ſimus, quando nos moriéndo déſerunt quos amámus; quia etſi nóvimus eos non in ætérnum relinquere nos manſúros, ſed aliquántum præceſſiſſe ſecutúros; tamen mors ipſa quam natúra refúgit, cùm óccupat diléctum, contriſtat in nobis ipſius dilectiónis afféctum. Ideò non admónuit Apóſtolus, ut non contriſtémur; ſed non ſicut céteri qui ſpem non habent.

℞. Ecce ánimam meam porto in mánibus meis: * Etiámſi occíderit me, in ipſo ſperábo; & ipſe erit Salvátor meus. ℣. Sive vívimus, ſive mórimur, Dómini ſumus: * Etiámſi. *Job.* 13. *Rom.* 14.

Cap. 1 & 2. *Lectio v.*

Contriſtámur ergo nos in defunctórum mórtibus, neceſſitáte amitténdi, ſed cum ſpe recipiéndi. Inde ángimur, hinc conſolámur; inde infírmitas áfficit, hinc fides réficit; inde dolet humána condítio, hinc ſanat divína promíſſio. Proìnde pompæ fúneris, ágmina exſequiárum, ſumptuóſa diligéntia ſepultúræ, monumentórum opuléntæ conſtrúctio, vivórum ſunt qualiacúmque ſolátia, non adjutória mortuórum. Orationibus verò ſanctæ Eccléſiæ, & ſacrifício ſalutári, & eleemóſynis quæ pro eórum ſpirítibus erogántur, non eſt dubitándum mórtuos adjuvári, ut cum eis miſericórdiùs

agátur à Dómino, quam eórum peccáta meruérunt. Hoc enim à Pátribus tráditum univérſa obſervat Eccléſia; ut pro eis qui in córporis & ſánguinis Chriſti communióne defuncti ſunt, cùm ad ipſum ſacrifícium loco ſuo commemorantur, orétur, ac pro illis quoque id offerri commemorétur. Cùm verò eórum commendandórum causâ ópera miſericórdiæ celebrantur, quis eis dúbitet ſuffragári, pro quibus oratiónes Deo non inániter allegantur? Non omníno ambigendum eſt iſta prodeſſe defunctis; ſed tálibus, qui ita víxerint ante mortem, ut posſint eis hæc utília eſſe poſt mortem. Nam qui ſine fide quæ per dilectiónem operátur, ejusque ſacramentis, de corpóribus exiérunt; fruſtrà illis à ſuis hujúsmodi pietátis impenduntur offícia, cujus, dum hîc eſſent, pignóre caruérunt; vel non ſuſcipientes, vel in vácuum ſuſcipientes Dei grátiam, & ſibi non miſericórdiam theſaurizantes, ſed iram.

℟. Hi qui cum pietáte dormitiónem accepérunt, óptimam habent repóſitam grátiam. * Sancta ergo & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. ℣. Si quis ſuperædíficat ſuper fundamentum, & opus ejus árſerit, detrimentum patiétur; ipſe autem ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem. * Sancta ergo & ſalúbris eſt. 2. *Machab.* 12. 1. *Cor.* 3.

Lectio vj.

Non ergo mórtuis nova mérita comparantur, cùm pro eis boni áliquid operantur ſui; ſed eórum præcedéntibus conſequéntia iſta redduntur. Non enim actum eſt, niſi cùm hîc víverent, ut eos hæc áliquid adjuvárent, cùm hîc vívere deſtitiſſent. Et ídeò iſtam fíniens quisque vitam, niſi quod méruit in ipſa, non póterit habére poſt ipſam. Permittantur ítaque pia corda carórum de ſuórum mórtibus contriſtári dolóre ſanábili, & conſolábiles lácrymas fundant conditióne mortáli; quas citò réprimat fídei gáudium, quâ creduntur fidéles, quando moriuntur, páululum à nobis abíre, & ad melióra transíre. Conſolentur eos étiam fraterna obséquia, ſive quæ funéribus exhibentur, ſive quæ doléntibus adhibentur; ne ſit juſta queréla dicéntium: Suſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit; & conſolantes, & non invéni. Sit pro víribus cura ſepeliendi, & ſepulcra conſtruendi; quia & hæc in Scriptúris ſanctis inter bona ópera deputáta ſunt: nec ſolùm in corpóribus Patriarchárum aliorumque Sanctórum, & humánis cadavéribus quorumcumque jacéntium, verùm étiam in ipsíus Dómini córpore, prædicáti atque collaudáti ſunt, qui iſta fecérunt. Impleant hæc hómines erga ſuos offícia poſtrémi múneris, & ſui humáni lenimenta mœróris. Verùm illa quæ ádjuvant ſpíritus defunctórum,

oblatiónes, oratiónes, erogatiónes, multò pro eis obſervántiùs, inſtántiùs, abundántiùs impendant qui ſuos carne, non ſpíritu mórtuos, non ſolùm carnáliter, ſed étiam ſpirituáliter amant.

℟. Dómine omnípotens, Deus Iſrael, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; ſed meménto manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo: * Audi nunc oratiónem. *Baruch 3. Apoc. 5.*

IN III. NOCTURNO.

De Epiſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Corinthios.

Lectio vij. Cap. 15.

SI Chriſtus prædicátur quòd reſurrexit à mórtuis, quómodò quidam dicunt in vobis quóniam reſurréctio mortuórum non eſt? Si autem reſurréctio mortuórum non eſt, neque Chriſtus reſurrexit. Si autem Chriſtus non reſurrexit, inánis eſt ergo prædicátio noſtra, inánis eſt & fides veſtra: invenímur autem & falſi teſtes Dei; quóniam teſtimónium díximus adversùs Deum quòd ſuſcitáverit Chriſtum, quem non ſuſcitávit ſi mórtui non reſurgunt: nam ſi mórtui non reſurgunt, neque Chriſtus reſurrexit. Quòd ſi Chriſtus non reſurrexit, vana eſt fides veſtra, adhuc enim eſtis in peccátis veſtris: ergo & qui dormiérunt in Chriſto, periérunt. Si in hac vita tantùm in Chriſto ſperantes ſumus, miſerabilióres ſumus ómnibus homínibus. Nunc autem Chriſtus reſurrexit à mórtuis, primítiæ dormientium; quóniam quidem per hóminem mors, & per hóminem reſurréctio mortuórum: & ſicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Chriſto omnes vivificabuntur.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem. * Et. *Job 19. 1. Cor. 15.*

Lectio viij.

SEd dicet áliquis: Quómodò reſurgunt mórtui? quálive córpore vénient? Inſípiens, tu quod ſéminas non vivificátur, niſi priùs moriátur: & quod ſéminas, non corpus quod futúrum eſt ſéminas, ſed nudum granum, ut putà trítici, aut alicújus cæterórum; Deus autem dat illi corpus ſicut vult, & unicuíque séminum próprium corpus. Non omnis caro, eádem caro: ſed ália quidem hóminum, ália verò pecórum, ália vólucrum, ália autem píſcium. Et córpora cœléſtia, & córpora terréſtria; ſed ália quidem cœléſtium glória, ália autem terréſtrium. Alia cláritas ſolis, ália cláritas lunæ, & ália cláritas ſtellárum; ſtella enim à ſtella differt in claritáte. Sic & reſurréctio mortuórum. Seminátur in corruptióne: ſurget in incorruptió-

ne : ſeminátur in ignobilitáte, ſurget in glória : ſeminátur in infirmitáte, ſurget in virtúte : ſeminátur corpus animále, ſurget corpus ſpiritále.

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt; álii in vitam ætérnam, & álii in oppróbrium, ut vídeant ſemper. ℣. Omnes quidem reſurgémus, ſed non omnes immutábimur : * Evigilábunt. *Dan.* 12. 1. *Cor.* 15.

Lectio ix.

Ecce myſtérium vobis dico : Omnes quidem reſurgémus, ſed non omnes immutábimur. In momento, in ictu óculi, in noviſſima tuba : canet enim tuba, & mórtui reſurgent incorrupti; & nos immutábimur. Oportet enim corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem. Cùm autem mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet ſermo qui ſcriptus eſt, Abſorpta eſt mors in victória. Ubi eſt mors, victória tua ? ubi eſt, mors, ſtímulus tuus ? Stímulus autem mortis peccátum eſt; virtus verò peccáti, lex. Deo autem grátias, qui dedit nobis victóriam per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum. Itaque, fratres mei dilecti, ſtábiles eſtóte & immóbiles; abundantes in ópere Dómini ſemper, ſcientes quòd labor veſter non eſt inánis in Dómino.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me : non abſórbeat me profundum, neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum : * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua : § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Dómine Deus, rex ſeculórum, ſolus pius es : * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua : § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére meî, Dómine fili David : Dómine, ádjuva me : † Benigna eſt miſericórdia tua : § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Propóſuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remiſſiónem delictórum : § Intende ánimæ meæ. *Repetitur* ℟. Líbera. *uſque ad* ℣. Dómine. *Pſ.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

AD LAUDES.

Ut in Officio Defunctorum.

Dictis Precibus cum Pſalm. De profundis. *&* ℣℣. *ibi notatis, ſola dicitur Oratio,* Fidélium. *infrà.*

AD PRIMAM.

Inchoatur abſolutè à Pſalmo Confitémini. 12. *in cujus fine non dicitur* Glória Patri, *nec* Réquiem, *ſed continuò Pſalm.* Beáti immaculáti. *ut ad Primam Dominicæ, & in fine tantùm ultimi Octonárii dicitur :* Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

Poſteà Hebdomadarius inchoat ℟. Defecérunt, *Chorus proſequitur*, ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt : * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. *Hebdom.* ℣. Quæ eſt, *Chorus*, vita noſtra ? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Iterùm Hebdom. inchoat ℞. Defecérunt, *Chorus*, ſicut fumus. *usque ad* ℣. *excluſivè.*

Hebdomadarius abſolutè dicit:

Orémus.

Fidélium, Deus, ómnium cónditor & redémptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui vivis & regnas cum Deo Patre, in unitáte Spíritûs ſancti Deus; Per ómnia ſécula ſeculórum. ℞. Amen.

Deinde, Requieſcant in pace. ℞. Amen. *Is ritus obſervatur ad cæteras diei Horas.*

AD TERTIAM.

Inchoatur abſolutè ab Octon. Legem pone. 18. *cum reliquis; & in fine ultimi dicitur* Réquiem *ſicut ad Sextam & Nonam.*

Hebdom. ℞. Ad Dóminum, *Chorus*, aſpiciam: expectábo Deum ſalvatórem meum: conſurgam, cùm ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. *Hebdom.* ℣. Flagellat Dóminus, *Chorus*, omnem fílium quem récipit. Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

Hebdomadarius repetit. ℞. Ad Dóminum, *Chorus*, aſpiciam.

Oratio, Fidélium. *ut ſuprà.*

AD SEXTAM.

Pſ. Defécit, &c. 20.

Hebdom. ℞. Dómine, *Chorus*, omnípotens, Deus Iſraël, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum, ſed meménto manûs tuæ & nóminis tui. *Hebd.* ℣. Occíſus es, Dómine, *Chorus*, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo: * Audi. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

Hebdom. rep. tit. ℞. Dómine, *Chorus*, omnípotens.

Oratio, Fidélium. *ſuprà.*

AD NONAM.

Pſ. Mirabília, &c. 22.

Hebd. ℞. Scio, *Chorus*, quòd redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. *Hebdom.* ℣. Oportet, *Chorus*, corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem: * Et in carne mea. *Job* 19. 1. *Cor.* 15.

Hebdom. ℞. Scio, *Chorus*, quòd Redemptor.

Oratio, Fidélium. *ſuprà.*

Officium Defunctorum terminatur ad Nonam incluſivè.

VESPERÆ de Omnibus Sanctis, ut intrà Octavam, infrà.

Fit Commem. SS. Euſtachii & Soc. Mart. Ant. Cùm vos óderint. ℣. Viriliter. xiij. *Oratio*, Omnípotens. xvj.

DIEBUS INTRA OCTAVAM Omnium Sanctorum.

Semiduplex.

Omnia ut in die Feſti, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria in toto Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. ℣. *&* ℞℞℞. *ex Nocturno diei, ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente; tribus in unam junctis.

Lectio ij. & iij. habentur infrà in qualibet die.

AD LAUDES.

Dicitur Canticum de die, cùm ſit de Octava.

Ant. ſola. 8. G. Benedícite Dóminum, omnes electi ejus: ágite dies lætítiæ, & confitémini illi. *Tob.* 13.

AD HORAS, ut in die Feſti, ſine Allelúia. in ℟℟. *brevibus.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 4. E. Benedictus Deus, qui elégit nos in Chriſto, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte. *Epheſ.* 1.

COMPLET. *ut ſuprà*, 430.

DOMINICA
intrà Octavam.

Totum Officium ſit de Dominica, ut in Pſalterio, incipiendo à I. Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurrentem, cum Commem. Octavæ in utriſque Veſperis & Laudibus.

DIE III.
DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei.
Lib. 22. *Cap.* 30.

Lectio ij.

VEra ibi glória erit, ubi laudantis nec erróre quiſquam, nec adulatióne laudábitur. Verus honor, qui nulli negábitur digno, nulli deferétur indigno: ſed nec ad eum ámbiet ullus indignus, ubi nullus permittétur eſſe niſi dignus. Vera pax, ubi nihil adverſi, nec à ſeipſo, nec ab álio quiſquam patiétur. Præmium virtútis erit ipſe qui virtútem dedit, eique ſeipſum, quo mélius & majus nihil poſſit eſſe, promíſit. Quid eſt enim áliud quod per Prophétam dixit, Ero illórum Deus, & ipſi erunt mihi plebs; niſi, Ego ero unde ſatiéntur, ego ero quæcumque ab homínibus honeſtè deſiderantur, & vita, & ſalus, & victus, & cópia, & glória, & honor, & pax, & ómnia bona? Sic enim & illud rectè intellígitur quod ait Apóſtolus, Ut ſit Deus ómnia in ómnibus. Ipſe finis erit deſideriórum noſtrórum, qui ſine fine vidébitur, ſine faſtídio amábitur, ſine fatigatióne laudábitur.

De SS. Euſtachio & Soc.

Lectio iij.

EUſtáchius, vero nómine Euſtóchius, aut Euſtáthius, cum uxóre & duóbus fíliis, Romæ ſub Adriáno Imperatóre Martyrium in bove æneo inclúſus conſummaſſe tráditur. In ejus memóriam extructa eſt póſteà ad domum ejus cum Diacóniæ título illuſtris Eccléſia, in qua Agapárum ſolémnia frequentári conſuéverant, quarum méntio ſit in antíquis Sacramentórum Libris, oratióne peculiári in laudem beáti Euſtáchii, qui, bonis ómnibus ante Martyrium in páuperes erogátis, huic inſtitutióni inítium déderat & exemplum. Hujus Mártyris & Sociórum relíquiæ

in Cathedrali Sancti Eusebii in [illegible] [illegible] alternatur.

Reliquum Commun. *Ant.* Beati [illegible]. ℣. Magnif. [illegible]. *Oratio.* Omnipotens. etc.

Vesperæ de sequenti, ut in Commune Pontificum, [illegible]. *Oratio.* Magnificat. [illegible]

Fit Commem. Octavæ Omnium Sanctorum. Ant. Sanctus. ℣. In lumine tuo. *Ant.* ℣. *Oratio*, Omnipotens. etc.

Postea S. Amantii, Episc. *Ant.* Ecce sacerdos. ℣. Elegit. *Oratio.* Deus, qui populo tuo [illegible].

Completorium ut in *Psalterio, secundum Feriam.*

DIE IV.

In Festo

S. CAROLI BORROMÆI,

Episcopi.

Duplex [illegible].

IN I. NOCTURNO

Lectiones de Script. occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

CArolus Aronæ in territorio Mediolanensi, nobili Borromæorum genere natus, a pueritia Clero adscriptus [illegible] jam ab eo tempore parentum [illegible], ne beneficiorum, quorum [illegible] proventibus rem familiarem augeret: quorum ipse fructus [illegible], quidquid ex necessariis sumptibus superesset, expendebat in pauperes. Vicesimum-tertium ætatis annum agens, à Pio quarto avunculo suo in Cardinalium collegium cooptatur. commissa sibi gravissima Ecclesiæ negotia summa fide ac religione administravit. Mediolanensis deinde Archiepiscopus creatus, plurimam operam adhibuit, ut juxta Concilium Tridentinum quod ejus potissimum sollicitudine tam diu fuerat absolutum, Ecclesiam sibi commissam conformaret. Atque ut Ecclesiasticam Disciplinam restitueret, multas tum Diœcesanas, tum Provinciales synodos coegit. Hæreticos e partibus Rhætorum ac Helvetiorum [illegible] infestantes, multos eorum fidei catholicæ restituit.

Lectio v.

CAritatem suam in pauperes donis amplissimis testatam fecit. Ecclesiasticos proventus, quibus ab avunculo cumulatus fuerat, dimisit, iis tantum retentis qui ad moderationem suis & egentium necessitatibus sufficerent. Quo tempore pestis Mediolani grassabatur, domesticam supellectilem, ne lectulo quidem sibi relicto, in egentium usum distribuit, [illegible] in [illegible] [illegible]: [illegible] morbo laborantibus [illegible] [illegible], paterno reficiebat affectu, & Ecclesiæ Sacramenta præbens, ipse ministrabat ac ministrans, in medium solabatur. Humiliter interim precibus reconciliator accedens, publica supplicatione indicta, fune collo ad [illegible], nudis pedibus, etiam ex offendiculo cruentatis, crucem bajulans, semetipsum pro peccatis populi hostiam offerens,

rens, divínam indignatiónem avértere ſatagébat.

Lectio vj.

Eccleſiáſticæ libertátis acérrimus propugnátor fuit. Disciplínæ reguláris inter Mónachos inſtaurandæ intentus, cùm ex more aliquando in priváto oratório véſpere cum família oráret, à perditiſſimo quodam Mónacho, è Congregatióne Humiliatórum, ſclopo percuſſus, divínâ virtúte ſervátus eſt. Vitam duxit aſpérrimâ, corpus domans flagellis, cilício, vigíliis, ac jejúniis, pane tantùm & aquâ, & ſolis quandóquè lupínis contentus. Oratiónem, ac verbi Dei prædicatiónem, graviſſimis licèt curis occupátus, nunquam intermíſit. Multas Eccléſias, Monaſtéria, Seminária, Collégia ædificávit. Plúrima ſcripſit præcepta, Epíſcopis potiſſimùm utiliſſima; ejuſque óperâ Parochórum Catechiſmus pródiit. Demum in ſolitúdinem Varalli montis, ubi ſculptæ imágines Domínicæ paſſiónis myſtéria éxprimunt, ſeceſſit; ibíque diébus áliquot voluntáriâ caſtigatióne, duram, ſed ſuávem ex Chriſti dolórum meditatióne vitam agens, in febrem íncidit. Mediolánum reverſus, ingraveſcente morbo, cínere ac cilício coopertus, & óculis in Chriſti imáginem defixis, migrávit in cœlum anno ætátis quadragéſimo-ſexto, Chriſti Milléſimo quingentéſimo octogéſimo-quarto. Miráculis conſpícuum Paulus quintus Sanctórum número adſcripſit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; dixit Jeſus Phariſæis: Qui intrat per óſtium Paſtor eſt óvium. Et réliqua.

Homília ſancti Cároli Epíſcopi.

Orat. in Concil. Mediol. 1.

IN delictis corrigendis illa nobis ineunda rátio eſt ut pro vi & modo morbórum, ægrorumque natúra medicínam accommodémus; nunc lévibus admonitiónis & objurgatiónis remédiis erráta caſtigantes; nunc acrióri curatióne utentes; dénique exulcerátis pártibus ferrum & ignem admoventes, quemádmodùm mali rátio & contagiónis perículum poſtulábit; mémores ſemper nos eſſe patres non dóminos. Morum autem diſciplínam fácilè reſtituémus, ſi quâ ratióne quibuſve factis primùm conſtitúta, diùque conſerváta eſt, eamdem nos in reſtituenda adhibébimus; illórum veſtígia perſequentes qui hanc bonórum amplitúdinem nobis, Deo auctóre, ſuâ virtúte pepeérunt.

Lectio viij.

PRoponámus nobis, quæſo, illórum vitæ ſanctitátem, & in adminiſtratióne offícii ſui ſapiéntiam. Erant íntegri, caſti, ſímplices, modeſti, húmiles, benè moráti, in oratióne & lectióne ſſídui, ſui deſpicientes, in aliénæ ſalútis cura & cogitatióne defixi, conſílio & óperâ benigni, hoſpitáles, in doméſtico cultu & victu parci, in áliis bene-

fici & liberáles. Erant vigilantes ſuper grégibus ſuis, víneam Dómini ſummâ diligéntiâ & labóre colentes & cuſtodientes. Paſcébant aſſíduè oves ſibi commiſſas, tríplici ſalútis cibo; verbo, exemplo, ſacramentis. Mémores quoque & imitatóres ſummi Paſtóris Chriſti, qui pro univerſo grege ſuo ſánguinem & vitam profúdit: ipſi quoque pro ſuárum incolumitáte óvium quemvis excípere labórem, ſubíre caſus, omnem vim atque injúriam perferre, dénique ut bonus ille Paſtor Evangélicus, ánimam ſuam pro óvibus pónere non dubitábant, nullum inde vitæ hujus fructum expectantes, ut máximos cœleſtis retributiónis fructus conſequeréntur.

[*Si transferatur. Lectio ix.*

HÆc ſi, ut debémus, ante óculos habébimus, fácilè intelligémus quid in reſtitutióne Eccleſiáſticæ disciplínæ nobis ſit hoc témpore agéndum. In quo étiam illud animadverténdum erit, ut quemádmodum in conformánda & conſtituénda Eccleſiáſtica ratióne Chriſtus Dóminus ab ipſis Apóſtolis quos chriſtiánæ vitæ magiſtros eſſe volúerat, inítium fecit; ſic nos à nobis ipſis Paſtóribus, quæ vivendi exempla & præcepta áliis trádere oportet, in conſtituénda reliquórum morum disciplína exordiámur.]

De ſancto Amantio.

Lectio ix.

AMántius ex urbe Ruthéna ortus, in primævæ ætátis flore milítiam Chriſti ſuſcípiens, in ſacris lítteris & virtútibus ita profécit, ut occupandæ Epiſcopáli Sedi de novo apud Ruthénos inſtitútæ, præſtántior nemo viſus fúerit. Potens ópere & ſermóne, ánimas ſibi commiſſas, verbo, exemplo, miráculis & máximè eâ quâ præditus erat manſuetúdine, Chriſto lucrabátur. Cárcere deténtos & cápite damnátos, libertáti vitæque réddere conabátur, ut eórum ſalúti conſúleret. Tandem conſumptus jejúniis & labóribus, ætáte provectâ, migrávit ad Dóminum circa finem ſéculi quinti.

Oratio.

MUltíplica, quæſumus, Dómine, in Eccléſia tua grátiæ ſpíritum, quo beátum Carólum Pontíficem implevíſti; ut & gregis tui profíciat ubíque ſucceſſus, & grati fiant nómini tuo, te gubernánte, paſtóres; Per Dóminum noſtrum.

Fit Commem. de Omnibus Sanctis, Ant. Fulgébunt. ℣. Exultábunt. *Oratio*, Omnípotens. 427.

Deinde S. Amantii, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxiij. *Oratio*, Deus, qui pópulis. xxj.

AD VESP. fit Commem. de Omnibus Sanctis, Ant. Scimus. ℣. In lúmine. 438. *Oratio*, Omnípotens. 427.

Poſtea ſancti Geraldi, Episc. Ant. Elégit eum Dóminus. ℣. Beátus quem elegiſti. xviij. *Oratio*, Da nobis, quæſumus *infra.*

COMPLETORIUM, *ut heri.*

Da

DIE V.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Géneſi ad Lítteram. *Lib.* 12. *cap.* 26. *n.* 14.

Lectio ij.

IN cœlo virtútes ánimæ non ſunt operóſæ ac laborióſæ. Neque enim ópere temperántiæ libído frænátur, aut ópere fortitúdinis tolerantur adverſa, aut ópere juſtítiæ iníqua puniuntur, aut ópere prudéntiæ mala devitantur. Una ibi & tota virtus eſt amáre quod vídeas, & ſumma felícitas habére quod amas. Ibi enim beáta vita in fonte ſuo bíbitur: unde aſpérgitur áliquid huic humánæ vitæ; ut in tentatiónibus hujus séculi, temperanter, fórtiter, juſtè, prudenterque vivátur. Propter illud quippe adipiſcendum, ubi ſecúra quies erit & ineffábilis víſio veritátis, labor ſuſcípitur, & continendi à voluptáte, & ſuſtinendi adverſitátes, & ſubveniendi indigéntibus, & reſiſtendi decipiéntibus. Ibi vidétur cláritas Dómini, non per viſiónem ſignificantem ſive corporálem, ſicut viſa eſt in monte Sina; ſive ſpiritálem, ſicut vidit Iſaías vel Joannes in Apocalypſi; ſed per ſpéciem, non per ænígmata, quantum eam cápere mens humána poteſt, ſecundùm aſſumentis Dei grátiam, ut os ad os loquátur ei quem dignum tali Deus collóquio fécerit; non os córporis, ſed mentis.

De ſancto Geraldo,

Lectio iij.

GEraldus Pódio-Salicóne ad Biterras paréntibus non obſcúris natus, in Canónica ſanctæ Maríæ de Caſſiáno non ita pridem erecta, Canonicórum Regulárium ſancti Auguſtíni inſtitútum amplexus eſt. Ibi cùm aſſíduis Chriſtiánæ & Religióſæ pietátis offíciis excélleret, ſecundus Eccléſiæ Caſſianenſis Prior effectus eſt. Divíni cultûs flagrans amóre ac ſtúdio, Eccléſiam à fundamentis reædificávit, & à plúribus Archiepíſcopis & Epíſcopis, inter quos fuit Bernardus Agathenſis Epíſcopus, ſummo cum apparátu, dedicári curávit. Ad Biterrenſem Epiſcopátum electus, occultâ celerique fugâ declináre conátus eſt: ſed redíre tandem coactus, paſtorálem curam ſuſcépit, & gregi ſuo modis ómnibus prófuit. Cùm autem Eccléſiam Biterrenſem per tres círciter annos ſanctíſſimè gubernaſſet, hydrópiſi correptus, óbiit Nonis Novembris, anno Dómini Milléſimo centéſimo vigéſimo-tértio, ſepultuſque eſt in Eccléſia ſancti Aphrodíſii, in qua ejus relíquiæ háctenus coluntur.

Pro ejus Commem. Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. xxj.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, eamdem ſacri miniſtérii reveréntiam, quâ beátum Geraldum Pontíficem tuum implevíſti: ut ſummâ noſtræ vocatiónis exiſtimatió-

ne concepi, dignos ſanctuario tuo mores ſemper exhibeamus; Per.

Veſperæ à Capitulo de ſancto Stephano, ut in Communi Pontif. xiij. *Oratio,* Da nobis. *infrà.*

Fit Commem. de omnibus Sanctis. Ant. Scimus. ℣. In lumine. 438. *Oratio,* Omnipotens. 457.

Poſtea ſancti Papuli, Presb. & Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio,* Deus, à quo. x.

Completorium, *ut in Pſalterio ſecundum Feriam.*

Die VI.

In Feſto SANCTI STEPHANI, Aptenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

STephanus Agathæ nobili genere natus, ad ſedem Epiſcopalem Aptenſem circa annum Milleſimum aſſumptus, omnes ſanctiſſimi Pontificis partes implevit. Mira in illo emicuit manſuetudo, adeò ut omnium animos ſibi devinciret; & ſi quos pateretur adverſarios, illius memor Apoſtolici dicti: Noli vinci à malo, ſed vince in bono malum, ad menſam eos ſæpius adhibebat, eorumque ódium humanitate ſua ſuperans, eos ſibi & Chriſto lucrabatur. In ſecunda quam pietátis causâ ad loca ſancta inſtituit peregrinatióne, morbo valde ancipiti per viam correptus, Eccleſiam ſuam Cathedralem à Barbaris dirutam, ſub titulo beatæ Mariæ reædificandam vovit. Saluti priſtinæ præter omnium ſpem reſtitutus, Aptamque reverſus voto ſe exſolvit. Sedit cum Guillelmo Agathenſi Epiſcopo in Concilio Narbonenſi octavo. Obiit octavo Idus Novembris anno Milleſimo quadrageſimo ſexto, ætatis ſuæ ſeptuageſimo primo, & in Eccleſia quam conſtruxerat, tertia ſuæ mortis die ſepultus eſt.

De ſancto Papulo,

Lectio iij.

PApulus Preſbyter, ſancti Saturnini primi Toloſæ Epiſcopi & Martyris diſcipulus fuit. In loco ubi hodie exſtat oppidum ſancti Papuli nomine inſignitum, Martyrium [illegible] ſuſcepit. Ibidem conſtructum fuit Monaſterium olim ſancti Pauli & ſancti Papuli nomine deſignatum, de quo mentio habetur temporibus Ludovici Pii, quod deinde a Joanne vigeſimo ſecundo in Eccleſiam Cathedralem verſum eſt. Caput ſancti Martyris ibi religióſe cólitur, aliæ vero ejus reliquiæ Toloſæ in Baſilica ſancti Saturnini ſuum habent honórem.

Oratio.

DA nobis in ſacro miniſtério, Dómine, ómnium ánimos manſuetúdine [illegible] devincere, exemplo beati Pontificis Stéphani, qui lenitate ſua adverſarios [illegible], eos ſibi conciliávit & [illegible] Jeſu Chriſto Filio tuo Dómino noſtro; Qui tecum vivit & regnat.

Fit Commem. de omnibus Sanctis, Antiph. Fulgébunt. ℣. Exultábunt. *Oratio,* Omnípotens. 437.

Deinde ſancti Pauli, Ant. Bonum. ℣. Adjútor. *Oratio,* Deus, à quo. x.

Vesperæ à Capitulo de omnibus Sanctis, ut in II. Veſp. Feſti, cum Commem. ſancti Stephani per Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xij. *Oratio,* Da nobis. *ſuprà.*

Complet. *ut ſuprà*, 430.

DIE VII.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Cypriáni, Epíſcopi & Mártyris, de Mortalitáte.

Lectio ij.

AMpleċtámur diem, qui aſſignat ſingulos domicílio ſuo; qui nos iſtinc ereptos, & láqueis ſeculáribus exſolútos, paradíſo reſtítuit & regno cœleſti. Quis non péregrè conſtitútus properáret in pátriam régredi? Quis non ad ſuos navigáre feſtínans, ventum próſperum cupídiùs optáret; ut velóciter caros licéret ampleċti? Pátriam noſtram paradíſum computámus; parentes Patriarchas habére jam cœpimus: quid non properámus & cúrrimus, ut pátriam noſtram vidére, ut parentes ſalutáre poſſímus? Magnus illîc nos carórum númerus expectat, parentum, fratrum, filiórum frequens nos & copióſa turba desíderat, jam de ſua immortalitáte ſecúra, & adhuc de noſtra ſalúte ſollícita. Ad horum conſpeċtum & complexum veníre quanta & illis & nobis in commúne lætítia eſt!

Lectio iij.

QUalis illîc cœléſtium regnórum voluptas ſine timóre moriendi! & cum æternitáte vivendi quàm ſumma & perpétua felícitas! Illîc Apoſtolórum glorióſus chorus: illîc Prophetárum exultántium númerus: illîc Mártyrum innumerábilis pópulus, ob certáminis & paſſiónis victóriam coronátus: triumphantes illîc Vírgines, quæ concupiſcéntiam carnis & córporis, continéntiæ róbore ſubegérunt: remuneráti miſericordes, qui aliméntis & largitiónibus páuperum, juſtítiæ ópera fecérunt; qui Domínica præcepta ſervantes, ad cœleſtes theſauros terréna patrimónia tranſtulérunt. Ad hos, fratres dileċtíſſimi, ávidâ cupiditáte properémus: ut cum his citò eſſe, ut citò ad Chriſtum veníre contingat, optémus.

Vesperæ de ſequenti.

DIE VIII.

Octava

OMNIUM SANCTORUM,

& Veneratio SS. Reliquiarum.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. JUſti quaſi virens fólium 4. E. germinábunt; radix juſtórum non commovébitur, *Prov.* 11. & 12.

Ant. 6. F. Sit memória illórum in benedictióne; & oſſa eórum púllulent de loco ſuo. *Eccli.* 46.

Ant. 5. a. Oſſa eórum púllulent de loco ſuo; nam corroboravérunt Jacob, & redemérunt ſe in fide virtútis. *Eccli.* 49.

Ant. 2. D. Illi viri miſericórdiæ ſunt, quorum pietátes non defuérunt, & glória eórum non derelinquétur. *Eccli.* 44.

Ant. 1. f. Córpora ipſórum in pace ſepulta ſunt; & nomen eórum vivit in generatiónem & generatiónem. *Eccli.* 44.

Capitulum. Rom. 8.

SI Spíritus ejus qui ſuſcitávit Jeſum à mórtuis, hábitat in vobis; qui ſuſcitávit Jeſum Chriſtum à mórtuis, vivificábit & mortália córpora veſtra, propter inhabitantem Spíritum ejus in vobis.

℟. Ego conſolábor vos: vidébitis, & gaudébit cor veſtrum, * Et oſſa veſtra quaſi herba germinábunt; & † Cognoſcétur manus Dómini ſervis ejus. ℣. Abſterget Deus omnem lácrymam, & mors ultrà non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà: * Et oſſa. Glória. † Cognoſcétur. *Iſ.* 66. *Apoc.* 21.

Hymnus.

O Vos unánimes Chriſtiadûm chori,
Sanctórum túmulos & cíneres patrum,
Dulces exúvias, pígnora Cœlitûm,
Lætis dícite cántibus.

Cœlo quando piis æqua labóribus
Felíces ánimæ gáudia póſſident,
Pœnárum ſóciis débita rédditur
Hîc laus & decus óſſibus.

Paſſim ſparſa Deus pollíciti memor,
Cuſtos, ne péreant, pígnora cólligit;
Electóſque ſuis próvidus ággerit
Aptandos lápides locis.

Quin & relliquias & túmulos ſibi
Aras ipſe Deus cónſecrat hóſtia;
Conjungénſque ſuis ſe caput ártubus,
Hos ſecum ſimul immolat.

Vos, quorum cíneres ſupplícibus pia,
Tutum præſídium, plebs colit ſéculis;
Si vos noſtra movent, ſubſídium, boni,
Veſtris ferte cliéntibus;

Ut cum noſtra novis ſpléndida dótibus,
Surget juncta choris Spirítuum caro,
Indivíſa Trias ſit Deus ómnia
Nobis ſemper in ómnibus.
Amen.

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

Ad Magnificat. Ant. 5. a. Amodò jam dicit Spíritus, ut requieſcant à labóribus ſuis; ópera enim illórum ſequuntur illos. *Apoc.* 14.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMPLET. *ut ſuprà*, 452.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Mirábilem in Sanctis ſuis Dóminum, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 67.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus, O vos unánimes. *ut in primis Veſperis*, 452.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 4. D Dixit Deus: Ego ſum qui ſum, Deus Abraham, Deus Iſaac, & Deus Jacob: hoc nomen mihi eſt in ætérnum. *Exod.* 3.

Ant. 3. d. De manu mortis liberábo eos: de morte rédimam eos. *Oſeæ* 13.

Ant. 8. c. Fáciam propter ſervos meos, ut non diſperdam totum; adhuc illis loquéntibus. ego áudiam. *Iſ.* 65.

℣. Orábit ad te omnis ſanctus. ℟. In témpore opportúno. *Pſ.* 31.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Abel teſtimónium conſecútus eſt eſſe juſtus, teſtimónium perhibente munéribus ejus Deo, * Et per fidem defunctus adhuc lóquitur. ℣. Dixit Dóminus ad Cain: Quid feciſti? vox ſánguinis fratris tui clamat ad me de terra. * Et per fidem. *Hebr.* 11. *Gen.* 4.

Poſt ij. Lect. ℟. Cùm emiſiſſet Phárao pópulum, tulit Móyſes oſſa Joſeph ſecum, eò quòd adjuraſſet fílios Iſtael, dicens: * Viſitábit vos Deus, efferte oſſa mea hinc vobiſcum. ℣. Fide Joſeph móriens, de profectióne filiórum Iſrael memorátus eſt, & de óſſibus ſuis mandábit: Viſitábit vos. *Exod.* 13. *Hebr.* 11.

Poſt iij. Lect. ℟. Projecérunt cadáver in ſepulchro Eliſéi: quod Cùm tetigiſſet oſſa Eliſéi, † Revixit homo, & ſtetit ſuper pedes ſuos. ℣. Per fidem accepérunt de reſurrectióne mórtuos * Cùm. Glória Patri. † Revixit homo. 4. *Reg.* 13. *Hebr.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. C. Dico vobis amícis meis: Ne terreámini ab iis qui occídunt corpus, & poſt hæc non habent ámpliùs quid fáciant. *Luc.* 12.

Ant. 7. b. Nonne quinque páſſeres véneunt dipóndio? & unus ex illis non eſt in oblivióne coram Deo. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Capilli cápitis veſtri omnes numeráti ſunt: nolíte timére. multis paſſéribus pluris eſtis vos. *Luc.* 12.

℣. Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum: ℟. Unum ex his non conterétur. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 26. *in II. ad Cor. n.* 5.

Lectio iv.

SEpulchra Sanctórum qui Crucifixo ſerviérunt, régias aulas ſplendóre vincunt, non magnitúdine aut pulchritúdine ædificiórum; (nam hâc parte illa súperant) ſed, quod multò majus eſt, coeúntium ſtúdio. Nam & ille qui púrpuram geſtat, ad ſepulchra illa ſe confert, ut ea exoſculétur; abjectoque faſtu ſupplex ſtat, Sanctoſque óbſecrat, ut ipſi apud Deum ſibi

Iterùm Hebdom. inchoat ℟. Defecérunt, *Chorus*, ſicut fumus. *usque ad* ℣. *excluſivè.*

Hebdomadarius abſolutè dicit:

Orémus.

Fidélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui vivis & regnas cum Deo Patre, in unitáte Spíritûs ſancti Deus; Per ómnia sécula ſeculórum. ℟. Amen.

Deinde, Requiescant in pace. ℟. Amen. *Is ritus obſervatur ad cæteras diei Horas.*

AD TERTIAM.

Inchoatur abſolutè ab Octon. Legem pone. 18. *cum reliquis; & in fine ultimi dicitur* Réquiem *ſicque ad Sextam & Nonam.*

Hebdom. ℟. Ad Dóminum, *Chorus*, aſpíciam: expectábo Deum ſalvatórem meum: conſurgam, cùm sédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. *Hebdom.* ℣. Flagellat Dóminus, *Chorus*, omnem fílium quem récipit. Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

Hebdomadarius repetit. ℟. Ad Dóminum, *Chorus*, aſpíciam.

Oratio, Fidélium. *ut ſuprà.*

AD SEXTAM.

Pſ. Defécit, &c. 20.

Hebdom. ℟. Dómine, *Chorus*, omnípotens, Deus Iſrael, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum, ſed memento manûs tuæ & nóminis tui. *Hebd* ℣. Occíſus es, Dómine, *Chorus*, & redemiſti nos Deo in sánguine tuo: * Audi. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

Hebdom. repetit. ℟. Dómine, *Chorus*, omnípotens.

Oratio, Fidélium. *ſuprà.*

AD NONAM.

Pſ. Mirabília, &c. 21.

Hebd. ℟. Scio, *Chorus*, quòd redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. *Hebdom.* ℣. Oportet, *Chorus*, corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem: * Et in carne mea. *Job* 19. 1. *Cor.* 15.

Hebdom. ℟. Scio, *Chorus*, quòd Redemptor.

Oratio, Fidélium. *ſuprà.*

Officium Defunctorum terminatur ad Nonam incluſivè.

VESPERÆ de Omnibus Sanctis, ut intrà Octavam, infrà.

Fit Commem. SS. Euſtachii & Soc. Mart. Ant. Cùm vos óderint. ℣. Viríliter. xiij. *Oratio*, Omnípotens. xvj.

DIEBUS INTRA OCTAVAM Omnium Sanctorum.

Semiduplex.

Omnia ut in die Feſti, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria in toto Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. ℣. *&* ℟℟℟. *ex Nocturno diei, ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente; tribus in unam junctis.

Lectio ij. & iij. habentur infrà in qualibet die.

AD LAUDES.

Dicitur Canticum de die, cùm ſit de Octava.

Ant. ſola. 8. G. Benedícite Dóminum, omnes electi ejus: ágite dies lætítiæ, & confitémini illi. *Tob.* 13.

AD HORAS, ut in die Feſti, ſine Allelúia. *in* ℟℟. *brevibus.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 4. E. Benedictus Deus, qui elégit nos in Chriſto, ut essémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte. *Epheſ.* 1.

Complet. *ut ſuprà,* 430.

DOMINICA
intrà Octavam.

Totum Officium ſit de Dominica, ut in Pſalterio, incipiendo à I. Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurrentem, cum Commem. Octavæ in utriſque Veſperis & Laudibus.

Die III.
DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíscopi, de Civitáte Dei.
Lib. 22. *Cap.* 30.

Lectio ij.

VEra ibi glória erit, ubi laudantis nec erróre quisquam, nec adulatióne laudábitur. Verus honor, qui nulli negábitur digno, nulli deferétur indigno: ſed nec ad eum ámbiet ullus indignus, ubi nullus permittétur eſſe niſi dignus. Vera pax, ubi nihil adverſi, nec à ſeipſo, nec ab álio quisquam patiétur. Præmium virtútis erit ipſe qui virtútem dedit, eique ſeipſum, quo mélius & majus nihil poſſit eſſe, promíſit. Quid eſt enim áliud quod per Prophétam dixit, Ero illórum Deus, & ipſi erunt mihi plebs; niſi, Ego ero unde ſatientur, ego ero quæcumque ab homínibus honeſtè deſiderantur, & vita, & ſalus, & victus, & cópia, & glória, & honor, & pax, & ómnia bona? Sic enim & illud rectè intellígitur quod ait Apóſtolus, Ut ſit Deus ómnia in ómnibus. Ipſe finis erit deſideriórum noſtrórum, qui ſine fine vidébitur, ſine faſtídio amábitur, ſine fatigatióne laudábitur.

De SS. Euſtachio & Soc.

Lectio iij.

EUſtáchius, vero nómine Euſtóchius, aut Euſtáthius, cum uxóre & duóbus fíliis, Romæ ſub Adriáno Imperatóre Martyrium in bove æneo inclúſus conſummaſſe tráditur. In ejus memóriam extructa eſt pólteà ad domum ejus cum Diacóniæ título illuſtris Eccléſia, in qua Agapárum ſolémnia frequentári conſuéverant, quarum méntio fit in antíquis Sacramentórum Libris, oratióne peculiári in laudem beáti Euſtáchii, qui, bonis ómnibus ante Martyrium in páuperes erogátis, huic inſtitutióni inítium déderat & exemplum. Hujus Mártyris & Sociórum relíquiæ

℣. Secundùm magnitúdinem bráchii tui, Dómine, ℟. Póſſide fílios mortificatórum. *Pſ.* 78.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Datæ ſunt.

Capitulum. Coloſſ. 3.

MOrtui eſtis, & vita veſtra eſt abscóndita cum Chriſto in Deo. Cùm Chriſtus apparúerit, vita veſtra, tunc & vos apparébitis cum ipſo in glória.

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, * Quam abscondiſti timéntibus te! Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te, * Quam abscondiſti. Glória. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Non discédimus à te: vivificábis nos, ℟. Et nomen tuum invocábimus. *Pſ.* 79.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Agnus.

Capitulum. Philipp. 3.

NOſtra converſátio in cœlis eſt, unde étiam Salvatórem expectámus Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, qui reformábit corpus humilitátis noſtræ, configurátum córpori claritátis ſuæ.

℟. *br.* Ambulábunt, Dómine, * In lúmine vultûs tui. Ambulábunt. ℣. In nómine tuo, * exultábunt, * In. Glória. Ambulábunt. *Pſ.* 88.

℣. In æternum exultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.* 5.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. FIdélis ſermo: Si commórtui ſumus Chriſto, & convivémus: ſi ſuſtinébimus, & conregnábimus. 2. *Timoth.* 2.

Ant. 6. F. In ómnibus tribulatiónem pátimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in corpóribus noſtris. 2. *Cor.* 4.

Ant. 2. D. Habentes eúmdem ſpíritum fídei, & nos crédimus; ſcientes quóniam qui ſuſcitávit Jeſum, & nos cum Jeſu ſuſcitábit. 2. *Cor.* 4.

Ant. 4. E. Vivificábit nos Dóminus, ſuſcitábit nos, & vivémus in conſpectu ejus. *Oſeæ* 6.

Ant. 7. G. Cùm mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet ſermo qui ſcriptus eſt: Abſorpta eſt mors in victória. 1. *Cor.* 15.

Capitulum. 1. Cor. 15.

SEminátur in corruptióne, ſurget in incorruptióne: ſeminátur in ignobilitáte, ſurget in glória: ſeminátur in infirmitáte, ſurget in virtúte: ſeminátur corpus animále, ſurget corpus ſpiritále.

Hymnus., O vos unánimes. *ut in primis Veſperis.* 452.

℣. Qui ſéminant in lácrymis, ℟. In exultatióne metent. *Pſ.* 125.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Cùm à mórtuis reſurréxerint, ſunt ſicut Angeli in cœlis; neque enim ultrà mori póterunt: & filii ſunt Dei, cùm ſint filii reſurrectiónis, allelúia. *Marc.* 12. *Luc.* 20.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMPLETORIUM, *ut ſuprà.*

D I E X.

In Feſto
SANCTORUM THYBERII, MODESTI & FLORENTIÆ, Martyrum.

Duplex-minus.

Omnia de Communi plurium Martyrum, additis quæ ſequuntur.

Oratio, Deus, qui in córdibus. *infrà.*

Pridiè AD VESPERAS, fit Commem. ſancti Martini, Papæ & Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio,* Omnípotens. x.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Script. occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

THybérius, Modeſtus & Floréntia Ceſſeróne Románæ Reipúblicæ tempóribus inter óppida quæ Látii jure gaudébant annumerátâ, in território Agathenſi ſub Diocletiáno ineunte século quarto paſſi ſunt. Fertur Thybérium adhuc adoleſcentem, à patre éthnico blandítiis & minis, ut à Chriſti fide deflécteret, fruſtra tentátum; Imperatóris Præfectis unà cum Modeſto tráditum fuiſſe. Ambo diútiùs in tenebróſo cárcere detenti, fame & inédia maceráti, tandem cápite cæſi ſunt. Illis adjúngitur certáminis & corónæ sócia múlier quædam Floréntia nómine, quæ Thybérii & Modeſti conſtántiam miráta, Chriſti fidem amplexa eſt. Locus Martyrii qui & ſepultúræ ita incláruit, ut ſancti Thybérii nómine fúerit nobilitátus. Ibi circa octávum séculum in ejus honórem erectum Monaſtérium, quod ineunte século décimo à Guillelmo Agathenſi Vicecómite multis prædiis auctum, Berengárius Epíſcopus Agathenſis circa finem undécimi séculi Eccléſiâ ſancti Petri de Beſſan donávit. In hoc Cœnóbio hódie Monachórum Congregatiónis ſancti Mauri Abbátiâ célebri, duo hábita leguntur Concília Epiſcopórum Províncíæ Narbonenſis. Primo ſub Arnuſto Narbonenſi século décimo intérfuit Gerardus Agathenſis Epíſcopus: in áltero verò ſub Guiffrédo Metropolitáno médio século undécimo Gunthérius ſedit. Sanctórum Mártyrum Reliquiárum portiónes quædam in Eccleſia Monaſtérii ſancti Thybérii religióſè aſſervátæ piâ fidélium veneratióne etiamnùm frequentantur.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Serm. 72. de Mart. tom. 2. Ed. N.

Lectio v.

HOdie Mártyrum dies, non eórum qui apud nos ſunt, ſed eórum qui in villa. Imò verò illi quoque apud nos ſunt. Nam in ſeculáribus quidem negótiis à ſe invicem díſſident cívitas & villa: in iis autem quæ ad Religiónem pértinent, commúnicant & uniuntur inter ſe invicem. Proptéreà namque non in úrbibus tantùm collocávit Mártyres Deus, ſed étiam in villis

ipſis; ut ex diébus feſtis commércii & collóquii neceſſária nobis occáſio detur: atque ádeò plures in villis quàm in urbe. Inferióri enim abundantiórem honórem impértiit Deus, quòd imbecíllior ſit pars illa: proptéreà majóri eam ſubsídio cultúque dignátus eſt. Nam ii quidem qui urbes íncolunt, assíduâ doctrínâ fruuntur: at qui degunt in agris, non tantâ largitáte potiuntur. Itaque Doctórum penúriam Mártyrum abundántiâ ſolátus eſt Deus; & ita dispóſuit, ut plures apud illos Mártyres ſepelirentur. Illi Doctórum quidem linguam perpétuò non áudiunt, ſed Mártyrum vocem ſemper áudiunt è ſepulchro reſonantem, & ipſos alloquentem, quæ multò majóri virtúte pollet.

Lectio vj.

Mártyres non quidem linguâ efformátam vocem emittentes, ſed illam, quæ ex rebus ipſis multò cláriùs réſonat, quàm quæ ore profertur, totum genus humánum alloquuntur his verbis utentes: Reſpícite in nos, quália paſſi fuérimus mala; digni hábiti ſumus qui propter Chriſtum córpora ponerémus, quòd ſi nunc illis nos non exuiſſémus, paulò poſt étiam inviti temporáriam illórum vitam amiſſúri erámus. Proptéreà Deo grátias ágere non ceſſámus, quòd rem neceſſário débitam, tanquam donum áliquod, ac ſummi genus honóris à nobis accéperit. At moleſta ſunt & acerba tormenta? Sed brevi témporis momento feruntur; quæ verò per illa voluptas acquíritur, ſempitérnis séculis coæva durat. Imò verò ne brevi quidem témporis momento moleſta ſunt tormenta illis, qui futúra reſpíciunt, & ad certáminis præſidem ac muneratórem aſpírant. Hæc & his plura dicunt Mártyres, multòque méliùs quàm nos perſuádent. Nam & ego quidem, ſi nihil habére moléſtiæ tormentum dicam, fide dignus minimè vídeor, dum ita loquor: at ex ipſis opéribus erumpentem vocem Martyr emittens, néminem habet, qui contradícat.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

In illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolíte arbitrári quia pacem vénerim míttere in terram: Non veni pacem míttere, ſed gládium. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi

Hom. 35. in Matth. Ed. N.

Cur ergo præcépit Dóminus in domos ſíngulas ingreſſos pacem dícere? Cur & Angeli dicébant, Glória in excelſis Deo, & in terra pax? Cur Prophétæ omnes idipſum prænuntiárunt? Quia illud máximè pax eſt, cùm id quod ægrótat abſcínditur, quando id quod diſſidet ſeparátur. Quandóquidem médicus ſic réliquum corpus ſervat, cùm id quod inſaná-

bile eſt réſecat: & dux, cùm eos qui concórdiam pernicióſam iníerant, ad diſſenſiónem indúcit. Neque dixit bellum, ſed quod multò detérius eſt, gládium: neque hæc dixiſſe ſatis hábuit, ſed belli ſpéciem éxplicans, oſtendit illud civíli bello multò grávius eſſe, aitque: Veni ſeparáre hóminem à patre ſuo, & fíliam à matre ſua, & nurum à ſocru ſua. Non enim amíci & concíves solùm, inquit, ſed & cognáti alter contra álterum inſurgent, & natúra ipſa diſcindétur bello: Neque inter doméſticos ſimplíciter bellum erit, ſed étiam inter amiciſſimos & majóri neceſſitúdine junctos. Ignem veni míttere in terram. Hæc porrò dicébat, ut ejus quem exigébat amóris fervórem ac veheméntiam ſignificáret. Quia enim ita nos vehementer amávit, ſic à nobis vult amári.

Lectio viij.

Qui amat patrem & matrem pluſquàm me non eſt me dignus. Vidiſti auctoritátem doctóris? Vidiſti quómodò oſtendat ſe ipſum genuínum patris fílium, ómnia jubens infrà relínquere & caritátem ejus anteferre. Quod ſi Paulus multa circa parentes præcípiat, & illis in ómnibus óbſequi júbeat, ne miréris: nam in illis ſolum obedíre præcipit, quæ pietáti non officiunt: ſanctum quippe eſt in cæteris ómnibus honóre illos afficere. Cùm autem plus quàm par ſit exigunt, non oportet illis obtemperáre. Idcircò dicit Lucas: Si quis venit ad me, & non odit patrem ſuum & matrem, non poteſt meus eſſe diſcípulus. Non ſimplíciter ódio habére jubet, id enim ádmodum iníquum eſſet; ſed ſi velit ut ames illum plus quàm me, ea de cauſa ódio habe illum. Id enim & amátum & amantem pérderet.

[*Ubi nulla ſit Commemoratio, Lectio ix.*

Ne indignarentur & ægrè ferrent, vide quò ſermónem dedúcat, cùm dixiſſet enim, Qui non odit patrem & matrem, addit, & ánimam ſuam. Quid mihi állegas, inquit, parentes, fratres, ſoróres, uxórem? Nihil cuiquam conjúnctius eſt ánimâ, & tamen niſi eam ódio habúeris, contra quam velit amans ómnia cedent. Neque ſimplíciter illam ódio habére juſſit; ſed ita ut ad bella tradátur, ad pugnas, cædes, & ſánguinem. Nam qui non bájulat crucem ſuam, & venit poſt me, non poteſt meus eſſe diſcípulus. Non dicit ſolùm, ad mortem parátum eſſe oportet; ſed ad mortem violentam; nec violentam modo, ſed & ignominióſam. Qui invénit ánimam ſuam perdet eam, & qui perdíderit ánimam ſuam propter me, invéniet eam. Quia præcepta oneróſa erant; nam contra parentes, fílios, natúram, cognatiónem, orbem, ipſamque ánimam áciem inſtrúere oportébat, utilitátem ádjicit; & ab iis quæ concu-

piſcunt, inductiónem parat. Cur non vis ánimam tuam despícere? Quia amas illam? Ob hoc ipſum ergo illam déſpice, & tunc illam máximè juvábis, teque verè amantem monſtráveris.]

De ſancto Martino,

Lectio ix.

MArtínus Theodóro in Sede Románа succeſſit anno Sexcentéſimo quadragéſimo nono. Eódem anno Concílium centum & quinque Epiſcopórum in Lateráno coégit; in quo Monothelitárum príncipes, qui in duábus Chriſti natúris únicam voluntátem & operatiónem admittébant, damnáti ſunt, proſcriptaque duo Imperatórum de hac quæſtióne edicta, Ecthéſis vidélicet Heráclii, & Typus Conſtantis. Quid in ea geſtum eſſet, omnes Eccléſias per Epíſtolam Encyclicam admónuit: ejusque Acta ad ſanctum Amandum Trajectenſem Epíſcopum miſit, eum hortátus, ut ipsíus óperâ Epíſcopi Gálliæ ſuo illa conſenſu confirmárent. Interim Conſtans, ut ſuo Typo ab ómnibus ſubſcriberétur, ſilentiumque in eo de quæſtióne Cathólicos inter & Monothélitas agitáta indictum obſervarétur, primùm Olympium Exarchum Ravennátem Romam miſit: tum Callíopam Olympii ſucceſſórem, à quo Martínus, cum Edicto ímpio reſíſteret, de Eccléſia raptus, ac perductus Conſtantinópolim, per tres menſes in cárcere detentus eſt, & tandem Chersónem relegátus, ubi ærumnis confectus ceſſit è vita décimo ſexto Calendas Octóbris. Corpus ejus póſteà Romam allátum, in Eccléſia ſancti Martíni Turonenſis Epíſcopi nómine dedicáta in móntibus, die décimâ Novembris cónditum eſt. Exul ſcripſit duas Epíſtolas de calamitátibus ſuis.

Oratio.

DEus, qui in córdibus Mártyrum tuórum Thybérii, Modeſti & Floréntiæ flammas tantæ dilectiónis accendiſti, ut mundi nec blandítiis, nec terróribus vincerentur; da nobis, eórum interceſſióne, eumdem tuæ charitátis affectum; ut te unum poſſidére cupientes, te unum amíttere metuentes, ómnia mundi próſpera & adverſa æquáliter deſpiciámus; Per Dóminum noſtrum.

Pro Commem. S. Martini, Ant. Bonum. ℣. Adjútor. *Oratio*, Omnípotens. x.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XI.

In Feſto
SANCTI MARTINI,
Turonenſis Epiſcopi.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 3. a. NUdus eram, & cooperuiſti me. Quámdiu feciſti uni ex frátribus meis mínimis, mihi feciſti. *Matth.* 25.

Ant. 4. E. Præordinávit te Deus, ut vidéres juſtum, & audíres vocem ex ore ejus, quia eris teſtis illíus. *Act.* 22.

Ant. 6. *C.* Quid moráris? Exurge & baptizáre, & áblue peccáta tua, invocáto nómine ipsíus. *Act.* 22.

Ant. 7. *d.* Labóra ſicut bonus miles Chriſti Jeſu. Nemo mílitans Deo, ímplicat ſe negótiis ſeculáribus. 2. *Tim.* 2.

Ant. 8. *G.* Sollícitè cura te ipſum probábilem exhibére Deo, operárium inconfusíbilem, rectè tractantem verbum veritátis. 2. *Tim.* 2.

Capitulum. Jerem. 1.

AD ómnia quæ mittam te ibis, & univerſa quæcumque mandávero tibi loquéris. Ne tímeas à facie eórum; quia tecum ego ſum ut éruam te, dicit Dóminus.

℟. Dóminus ſalus mea, quem timébo? Dóminus protector vitæ meæ, à quo trepidábo? * Si conſiſtant adversùm me caſtra, non timébit cor meum. ℣. Ipſe dixit: Non te déſeram, neque derelinquam; ita ut confidenter dicámus: * Si conſiſtant. Glória. * Si conſiſtant. *Pſ.* 26. *Hebr.* 13.

Hymnus.

ECquis ardentes rápitur per auras?
Iſte quis pauper petit aſtra dives?
Cœlites plaudunt: comitémur hymnis
Aſtra petentem.

Flore ſub primo juvenílis ævi,
Cæſarum juſſu tulit arma miles:
Moxque depónet, tibi, Chriſte, nomen
Tiro profeſſus.

Non furor belli bene Chriſtiánum
Pectus infrégit: pius inter arma
Integros ſervat, ſemel obligáto
Nómine, mores.

Páuperi pauper malè membra nudo
Dívidit veſtem, mediâque Chriſtus
Obtulit ſeſe túnicâ micantem,
Nocte ſequenti.

Fonte luſtrátur; melióre teſtes
Se ſacramento vovet inter aras;
Induit Chriſtum, ſimul ac profána
Exuit arma.

Lúminis ſplendor, Patris una Proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis. Amen.

℣. Irritavérunt in caſtris Sanctum Dómini: ℟. Oblíti ſunt Deum qui fecit magnália. *Pſ.* 105.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Conſtítuam te miniſtrum eórum quibus apparébo tibi, erípiens te de pópulo, & géntibus in quas nunc ego mitto te aperíre óculos eórum, ut accípiant remiſſiónem peccatórum, & ſortem inter ſanctos, per fidem quæ eſt in me. *Act.* 26.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. SS. Thyberii, &c. Ant Datæ ſunt. ℣. In æternum. xvij. *Oratio*, Deus, qui in. *ſuprà*, 462.

Poſteà ſanct. Verani, Episc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio*, Da, Eccléſiæ. *infrà*, 470.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Paſtórum príncipem, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 5.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Quò fugis præceps? latitáre neſcit
Mille portentis manifeſta virtus:
Præſulem jam te feret in ſuprémum
Turo tribúnal.

Non tumet faſtu, neque ſplendet auro:
Sórdidam ſervat, velut antè, veſtem:
Ora deformi dabat una virtus
Unde nitéret.

Spréverit vili quis eum lacernâ,
Cujus ad nutus elementa parent?
Scílicet juſſi poſuêre, fractis
Víribus, ignes.

Rédditur cæco ſua lux, & auris
Rédditur ſurdo, ſua lingua muto:
Impari qui vix pede claudus ibat,
Ambulat æquo.

Imperat morbis, ábigit malignos
Spíritus, divûm ſimulácra vertit:
Luce defunctos vocat ad prióris
Múnera vitæ.

Fertur immáni ruitúra mole
Arbor, excíſo trepidaſſe trunco:
Súſtinet lapſum, capitique ſacro
Averſa pepercit.

Lúminis ſplendor, Patris una Proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis;
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis. Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 7. d. Quid exiſtis in deſertum vidére? hóminem móllibus veſtiméntis indútum? Ecce qui in veſte pretióſa ſunt & delíciis, in dómibus Regum ſunt. *Luc.* 7.

Ant. 8. G. Deus ſecundùm ſe veſtívit illum virtúte, & dedit illi poteſtátem eórum quæ ſunt ſuper terram. *Eccli.* 17.

Ant. 3. d. Certè vidétis quem elégit Dóminus: filii verò Bélial deſpexérunt eum. 1. *Reg.* 10.

℣. Póſui veſtiméntum meum cilícium, & factus ſum illis in parábolam: ℟. Ego verò oratiónem meam ad te, Dómine. *Pſ.* 68.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Scitis quia per infirmitátem carnis Evangelizávi vobis jampridem; & tentatiónem veſtram in carne mea non ſpreviſtis, neque reſpuiſtis: ſed * Sicut Angelum

Dei excepiſtis me. ℣. Splendébat lucerna Dei ſuper caput meum, quando parábant cáthedram mihi, & ſenes aſſurgentes ſtabant. * Sicut. *Gal.* 4. *Job* 29.

Poſt ij. Lect. ℟. A prima die quâ ingreſſus ſum, nocte & die non cessávi, cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm. * Argentum & aurum, aut veſtem nullíus concupívi, ſicut ipſi ſcitis. ℣. Oculus fui cæco, & pes claudo: pater eram páuperum. * Argentum. *Act.* 20. *Job* 29.

Poſt iij. Lect. ℟. Die noctuque æſtu urébar & gelu, fugiebatque ſomnus ab óculis meis: * Afflictiónem meam, & labórem mánuum meárum reſpexit Deus. ℣. Fui in labóre & ærumna, in vigíliis multis in fame & ſiti, in frígore & nuditáte: * Afflictiónem. Glória. * Afflictiónem. *Gen.* 31. 2. *Cor.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Amplificátus eſt in mirabílibus ſuis. Et quis poteſt ſímiliter ſic gloriári tibi, qui ſuſtuliſti mórtuum ab ínferis in verbo Dómini Dei? *Eccli.* 48.

Ant. 1. D. Augebátur credéntium in Dómino multitúdo, ita ut in platéas ejícerent infirmos, & pónerent in léctulis; qui curabantur omnes. *Act.* 5.

Ant. 2. D. Multi eórum qui habébant ſpíritus immundos, clamantes voce magnâ exíbant; multi autem paralytici & claudi curáti ſunt. *Act.* 8.

℣. Mementóte mirabílium Dei quæ fecit: ℟. Prodígia ejus, & judícia oris ejus. *Pſ.* 104.

Lectio iv.

Martínus, Sabáriæ in Pannónia, patre Tribúno mílitum natus, Papíæ verò in Itália educátus, anno ætátis décimo, invítis paréntibus ad Eccléſiam confúgiens, inter Catechúmenos nomen dedit. Adſcriptus milítiæ ex Imperatórum edicto, quo veteranórum filii ſua nómina prófitéri cogebantur, ſub Conſtántio méruit. Ambiánis, ad portam urbis, páuperi nudo eleemóſynam petenti, cùm nihil habéret præter arma & veſtimentum, partem chlámydis dedit. Cui ſequenti nocte Chriſtus dimidiátâ illâ veſte indútus appáruit, circumſtantes Angelos ſic allocútus: Martínus adhuc Catechúmenus hâc me veſte contexit. Cùm annum décimum-octávum attigiſſet, baptizátus eſt; ac relictâ milítiâ, ſanctum Hilárium Pictavenſem ádiit, à quo Exorciſta factus eſt, cùm priùs Diáconi órdinem præ humilitáte recuſaſſet: nec multò pòſt ad ſuos reverſus matrem ad Chriſtum convertit. Ab Epíſcopis Ariánis, quòd ſolus penè eórum perfídiam frángeret, públicè virgis cæſus, Illyrico pulſus eſt. Eâdem de cauſâ, Mediolàno, ubi Monaſtérium ſibi conſtrúxerat, per Auxéntium ejectus, ſedem in Pictónibus fixit, ibique ſub Hilário tum Mónachis apud Locociácum

congregátis præfuit, tum prædicatiónis lumen per omnem vicíniam ſpárgere cœpit.

℟. Intendébant turbæ his quæ ab eo dicebántur, videntes ſigna quæ faciébat: * Cùm verò credidiſſent Evangelizanti, baptizabántur viri ac mulíeres. ℣. Deferentes teſtimónias patrum ſuórum, quæ in multitúdine deórum erant, unum Deum cœli coluérunt: * Cùm verò credidiſſent. *Act.* 8. *Judith* 5.

Lectio v.

TUronenſis Epíſcopus ordinátus, ſecundo ab urbe lápide Monaſtérium cóndidit, in quo diſcípulos octoginta, nihil próprium habentes, congregávit; ex quibus plures póſteà Epíſcopi creáti ſunt. Non procul ab eo loco altáre díruit, quod falsò putabátur erectum in memóriam Mártyris. Idolórum fana dejécit, & lucos ſuccídit, non véritus aliquando vitæ adire diſcrímen, ut eórum cultum pénitùs aboléret. Ad Aulam Imperiálem aliquando ire coactus, à Valentiniáno repulſam paſſus eſt; qui tamen séptimo poſt die, redeunti Martíno, è ſólio divínitus excuſſus, aſſurrexit, ejuſque poſtulátis ánnuit. Ithácium Epíſcopum ácriter reprehendit, quod contra leges Eccleſiáſticas Priscilliánum in cauſa cápitis inſectarétur. Treviros profectus, ut apud Máximum Imperatórem grávibus de cauſis ac præcípuè pro duórum nobiliórum virórum ſalúte ágeret; cum nihil impetráre potuiſſet, niſi antè promítteret ſe cum Epíſcopis Ithaciánæ partis in Comitátu degéntibus communicatúrum; id factúrum ſe pollícitus eſt, ſi his pro quibus rogáverat parcerétur, dúmmodò étiam Tribúni, quos in cædem Priscillianiſtárum ad Hiſpánias jam miſſos accéperat, revocarentur. Quare congregátis iis ad Ordinatiónem Felícis Epíſcopi, ingreſſus Synodum, illórum communiónem aliquátenus iniit; ſátius exíſtimans ad horam cédere, quàm his non consúlere quorum cervícibus gládius imminébat: nec tamen addúci pótuit, ut communiónem illam ſubſcriptióne firmáret. Exinde facti pœnitens, cavit ne in pósterum Ithaciánæ communiónis párticeps fieret. Cùmque Energúmenos tárdiùs quàm ſolébat, & grátiâ minóre curáret, ſubinde diſcípulis cum lácrymis fatebátur, ſe, propter communiónis illíus malum detriméntum ſentíre virtútis. Sédecim póſteà vixit annos, quibus ab omni Epiſcopórum conventu abſtínuit.

℟. Pythónes, & Ariolos, & figúras idolórum, & immundítias, & abominatiónes abſtulit; ut ſtatúeret verba legis quæ ſcripta ſunt: * Símilis illi non fuit ante eum, neque poſt eum ſurrexit. ℣. Fuit gratus Deo, & erat potens in verbis, & in opéribus ſuis: * Símilis. 4. *Reg.* 23. *Act.* 7.

Lectio vj.

INjuriárum fuit patientíſſimus, adeò ut impúnè vel ab ínfimis cléricis læderétur,

ac plerumquè ſibi obtrectántium peccáta defléret. Quodam in convívio páteram Presbytero priùs porrexit quàm Imperatóri, à quo honóris grátiâ ut prior bíberet accéperat. Innúmeris miráculis cláruit. Tréviris, paralyticam penè exánimem óleo à ſe benedicto ſanávit. Paríſiis, ad portam urbis, lepróſum óſculo mundávit: próprii córporis óbice flammas aliquando repreſſit: tres mórtuos ſuſcitávit. Annis demum gravis, dum Condatenſis vici Eccléſiam in ſua diœcéſi viſitáret, víribus defectum ſe ſentiens, mortem ſibi imminére diſcípulis indicávit. Ingraveſcente febre, in cínere & cilício decumbens, ne vile quidem ſtramen ſibi súbjici paſſus eſt. Rogátus à Presbyteris ut corpus in álterum latus reclinando ſubleváret: Sínite me, inquit, cœlum pótiùs reſpícere quàm terram, ut ſuo jam itínere itúrus ad Dóminum ſpíritus dirigátur. Inſtante jam morte, viſo dæmone: Quid hîc aſtas, inquit, cruenta béſtia? nihil in me, funeſte, repéries; Abrahæ me ſinus récipit. Eâ in voce anno Chriſti Trecentéſimo nonagéſimo séptimo ánimam Deo réddidit.

℟. Dilatávit glóriam pópulo ſuo, perſecútus eſt iníquos: & omnes operárii iniquitátis conturbáti ſunt; * Et † Directa eſt ſalus in manu ejus. ℣. Dóminus augébat qui ſalvi fíerent quotídie in idipſum; * Et. Glória Patri. † Directa eſt ſalus. 1. *Mach.* 3. *Act.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Obtulit holocauſta & pacífica, & invocávit Dóminum: & exaudívit eum in igne de cœlo ſuper altáre. 1. *Paral.* 21.

Ant. 6. C. Glorificávit illum in conſpectu Regum, & oſtendit illi glóriam ſuam: in fide & lenitáte ipſíus ſanctum fecit illum. *Eccli.* 45.

Ant. 4. d. Sicut Angelus Dei, ſic eſt, ut nec benedictióne, nec maledictióne moveátur. 2. *Reg.* 14.

℣. Parátum cor ejus ſperáre in Dómino: ℟. Confirmátum eſt cor ejus, non commovébitur. *Pſ.* 111.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis: Nemo lucernam accendit, & in abscóndito ponit, neque ſub módio, ſed ſupra candelábrum; ut qui ingrediuntur, lumen vídeant. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

In feſto ſancti Martini, num. 12.

MArtínus lucerna erat ardens & lucens: eum ſaltem non pígeat imitári; ſed imitári in eo quod eſt imitábile, non autem quod mirábile exhibétur, ad menſam dívitis ſedes hódie; diligenter consídera quæ tibi apponuntur; quænam vìdélicet ad admiratiónem, quæ

verò ad imitatiónem. Húmilis fuit & Spíritu pauper iſte Martínus, ſicut evidentíſſimè probat affectus ipſe divínæ grátiæ, quam profectò Deus tam multam niſi multùm húmili non dediſſet. Tantam adversùs omnes injúrias patiéntiam assúmpſerat, ut cùm eſſet ſummus Sacerdos, impúnè étiam ab infimis cléricis læderétur. Ad cœlum lácrymæ ejus à maxilla ascéndere conſuéverant; quibus ſic abundábat, ut ſolérent pro illórum quoque, qui obtrectatóres ſui videbantur, flere peccátis.

℟. Surrexit quaſi ignis, & verbum ipſíus quaſi fácula ardébat: * Irritantes illum pauci facti ſunt; non enim póterant ſuſtinére præcepta Dómini. ℣. De die in diem ánimam juſtam iníquis opéribus cruciábant: novit Dóminus pios de tentatióne erípere. * Irritantes. *Eccli.* 48. 2. *Petr.* 2.

Lectio viij.

SAnè quantùm juſtítiam eſuríerit, tum in cæteris ejus áctibus, tum ſpeciáliter in idololátriæ perſecutióne probátum eſt, in templórum deſtructióne, in ſtatuárum dejectióne, in ſucciſióne lucórum. Ubi ſe quoque aliquando non eſt véritus dare diſcrímini, ut occáſio tanti críminis de médio tollerétur. Nam miſericordem eum in páupere ſe expértum Salvátor ipſe apud Angelos gloriabátur, datam ſibi medietátem veſtis oſtentans. Porrò mundítiam cordis ejus illud vel máximè índicat, quòd non eſt confúſus inimíco loquens in porta: Nihil in me, funeſte, repéries; Abrahæ me ſinus recípiet. Cæterùm perſecutiónes quas ſuſtínuit propter juſtítiam, longum eſt numeráre; pro quibus ómnibus dúbium non eſt multiplíciter coronári eum, qui quidem etſi non ſemel effectu conſummátæ paſſiónis, ſed tótius martyr fuit affectu devotíſſimæ voluntátis.

℟. Nomen glóriæ ejus uſque ad extrémum terræ, eò quòd fécerat juſtítiam, & fidem conſervávit genti ſuæ, * Et in diébus ejus proſperátum eſt in mánibus ejus, ut tollerentur gentes de regióne. ℣. Propter opus Chriſti uſque ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam: * Et in diébus. 1. *Machab.* 14. *Philipp.* 2.

[*Ubi nulla ſit Commemoratio,*

Lectio ix.

DOmine, inquit, ſi adhuc pópulo tuo ſum neceſſárius, non recúſo labórem; fiat voluntas tua. O verè ſanctíſſimam ánimam! O inæſtimábilem caritátem! O obediéntiam ſinguláriem! Bonum certámen certaſti, curſum conſummaſti, fidem ſervaſti; de réliquo ſupereſt tibi coróna juſtítiæ, quam reddet tibi Dóminus hódie juſtus judex; & adhuc dicis: Non recúſo labórem; fiat voluntas tua. Obtuliſti planè Iſaac: únicum illum quem díligis, quod in te eſt, jugulaſti: immolaſti ſinguláre gáudium tuum piâ devotióne, parátus redíre iterùm in perícula, innováre

certámina, dénuò ſubíre labórem, ſuſtinére tribulatiónem, prolongáre tentatiónem, deinde differri adhuc ab illa tanta felicitáte, & diu deſideráta ſocietáte ſpiríruum beatórum, atque in hujus mortalitátis ærumnas ab ipſo intróitu glóriæ revocári; poſtrémò (quod máximum eſt) à Chriſto tuo peregrinári diútiùs, ſi modò ipſe voluiſſet. Nec ſanè dúbium quin amplióxem grátiam mereátur, qui parárum ſe éxhibet étiam ante mandátum, quàm qui obedíre ſátagit poſt mandátum.]

De ſancto Verano,

Lectio iii.

VEránus, pago Gabalitáno ortus, præcepto Sigeberti Regis, peténtibus pópulis, ordinátus eſt Epíſcopus in urbe Cabéllica, cujus territórium priùs Anachoréta incolúerat, & virtútibus multis illuſtráverat. Poſt Sigeberti mortem intérfuit Concílio Matiſconenſi ſecundo, cum Fronímio Epiſcopo qui à Leuvigildo Wiſigothórum Rege Ariáno è Sede Agathenſi tunç deturbátus, inter Epíſcopos qui Sedem non habébant, ſubſcripſit. Cum Epíſcopis Artémio Senonenſi & Agrǽcio Tricaſſíno miſſus eſt Veránus à Gunthramno Rege ad Clotárium Junióxem, ut de nece Pretextáti Rothomagenſis Epíſcopi inquireréτur. Paulò poſt è fonte ſacro fílium ſuſcépit Childeberti Regis, cui Theodoríci nomen impóſuit. Extat inter Acta Conciliórum inſignis ejuſdem Epíſtola de caſtitáte Sacerdótum. Obiit tértio Idus Novembris, poſt annum Quingentéſimum octogéſimum nonum.

℟. Dedit Dóminus ipſi fortitúdinem, & uſque in ſenectútem permanſit illi virtus, ut vidérent omnes fílii Iſrael, * Quia bonum eſt óbſequi ſancto Deo. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me; ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes, * Quia. Glória Patri. * Quia. *Eccli.* 46. 2. *Tim.* 4.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Uſque nunc pronuntiábo mirabília tua, Dómine, ℟. Et uſque in ſenectam & ſénium. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 1. *f.* EGo à vobis débui commendári; nihil enim minùs fui ab iis qui ſunt ſupra modum Apóſtoli; tametſi nihil ſum. 2. *Cor.* 12.

Ant. 8. c. Signa Apoſtolátûs mei facta ſunt ſuper vos in omni patiéntia, in ſignis, & prodígiis, & virtútibus. 2. *Cor.* 12.

Ant. 2. D. Etſi imperítus ſermóne, ſed non ſciéntiâ; in ómnibus autem manifeſtáti ſumus vobis. 2. *Cor.* 11.

Ant. 7. a. Uſque in hanc horam cædimur, & inſtábiles ſumus: maledícimur, & benedícimus: perſecutiónem pátimur, & ſuſtinémus. 1. *Cor.* 4.

Ant. 6. F. Ego libentíſſimè impendam, & ſuperimpendar ipſe pro animábus veſtris. 2. *Cor.* 12.

Capitulum. Jerem. 1.

DIxit Dóminus ad me: Ego dedi te hódie in civitátem munítam, & in columnam férream, & in murum æreum ſuper omnem terram, Régibus Juda, Principibus ejus, & Sacerdótibus, & pópulo terræ: & bellábunt adverſùm te, & non prævalébunt.

Hymnus.

THure fumantes quis hic inter aras,
Vérticem cujus ſacra flamma lambit?
Intus ardébat méliùs ſacrátâ
Péctoris arâ.

Regis accumbens épulis tuétur
Præſulum Præſul bene par honórem:
Ipſa tunc vilem minor ante pannum
Púrpura pallet.

O virum, qualem píetas petébat,
Quem fides nullis labefacta ſeclis
Non ſemel ſenſit médios per enſes
Sacra tuentem!

Læditur probris: ſibi ſemper idem
Neſcit iraſci: fera corda placat;
Et ſuos tantùm cumulando donis
Súbjicit hoſtes.

Nec truci quamvis caput immolandum
Pro Dei cauſa póſuit ſub enſe,
Mártyris palmam rétulit, vel iſto
Dignus honóre.

Lætus æternum célebret Parentem
Orbis, æternum célebret Parentis
Fílium: par ſit tibi cultus omni,
Spíritus, ævo. Amen.

℣. Loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu Regum, ℟. Et non confundébar. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 8 G. Confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne, & in conſpectu aſtántium factus es mihi adjútor. *Eccli.* 51.

Oratio

DEus, qui in beáto Martíno Pontífice, ſive per vitam, ſive per mortem magnificátus eſt: innova eádem grátiæ tuæ mirácula in córdibus noſtris; ut neque mors, neque vita ſeparáre nos poſſit à caritáte Dómini noſtri Jeſu Chriſti; Qui tecum.

Pro Commem. S. Verani, *Ant.* Ego ſum. ℣. Elégit. xxj.

Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut mérita ſancti Epíſcopi Veráni pietátem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per Dóminum noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. *f.* Ego.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Signa.

Capitulum. Deut. 3.

DOmine Deus, tu cœpiſti oſténdere ſervo tuo magnitúdinem tuam, manumque

que fortíſſimam ; neque enim eſt álius Deus, vel in cœlo, vel in terra, qui poſſit fácere ópera tua, & comparári fortitúdini tuæ.

℟. *br.* Fílii hóminum, * Uſquequò gravi corde ? Fílii. ℣. Scitóte * quóniam mirificávit Dóminus ſanctum ſuum: * Uſquequò. Glória Patri. Fílii. *Pſ.* 4.

℣. Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo : ℟. In potentátibus ſalus déxteræ ejus. *Pſ.* 19.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Etſi.

Capitulum. 1. Cor. 2.

CUm veniſſem ad vos, fratres, veni, non in ſublimitáte ſermónis, aut ſapiéntiæ, annúntians vobis teſtimónium Chriſti, non enim judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum.

℟. *br.* Veníte, fílii, * Audíte me. Veníte. ℣. Timórem Dómini * docébo vos, * Audíte me. Glória Patri. Veníte. *Pſ.* 33.

℣. Intellígite, inſipientes in pópulo : ℟. Et ſtulti, aliquando ſápite. *Pſ.* 93.

AD NONAM.

Ant. 6. F. Ego.

Capitulum. 2. Cor. 12.

PLáceo mihi in infirmitátibus meis, in contuméliis, in neceſſitátibus, in perſecutiónibus, in angúſtiis pro Chriſto : cùm enim infirmor, tunc potens ſum.

℟. *br.* Propter te, Dómine, * Suſtínui oppróbrium. Propter. ℣. Quóniam zelus domûs tuæ * comédit te, * Suſtínui. Glória. Propter. *Pſ.* 68.

℣. Paulò minùs conſummavérunt me in terra ; ℟. Ego autem non derelíqui mandáta tua. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. CUm majóres natu Eccléſiæ ſimul eſſent, dixit eis : Ecce ego ſcio quia ámpliùs non vidébitis fáciem meam. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Coarctor è duóbus : deſidérium habens diſſolvi, & eſſe cum Chriſto, multò magis mélius ; permanére autem in carne, neceſſárium propter vos. *Philipp.* 1.

Ant. 4. d. Juxta eſt qui juſtíficat me : ecce Dóminus Deus auxiliátor meus : quis eſt qui condemnet me ? *Iſ.* 50.

Ant. 2. D. Opérui cínere carnem meam, ut detur locus voci meæ in cœlo ; quia ibi eſt teſtis meus, & cónſcius meus in excelſis. *Job* 16.

Ant. 6. F. Ego ad Dóminum aſpíciam, expectábo Deum ſalvatórem meum ; áudiet me Deus meus : edúcet me, vidébo juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

Capitulum. 2. Cor. 3.

NOs omnes reveláta fácie glóriam Dómini ſpeculantes in eamdem imáginem transformámur à claritáte in claritátem, tanquam à Dómini ſpíritu.

Hymnus.

PErfúſus ora lácrymis
Martínus aſtra ſúſpicit ;
Et in beáto pátriæ
Defixus obtútu gemit.
O mors, ait, quid támdiù
Differs leváre víncula ?

Amóre Chriſti sáucium
Priváre vitâ munus eſt.

Quid tu mináci gútture,
Draco cruente, síbilas?
Redi ſub umbras tártari:
Me lucis aula dévocat.

Et vos flagrans quos cáritas
Mihi dat eſſe fílios,
Fletu moleſto párcite
Tardâre patris gáudia.

Quòd ſi tamen noſtros adhuc
Tellus labóres éxigit,
Jam láuream prenſans manu
Reddar libenter prælio.

Sic fortis & conſtans ſibi
Martínus usque pérſtitit,
Nec pro Deo timens mori,
Sed nec recúſans vívere.

Sit Trinitáti glória,
Sermónibus quam víndicans
Martínus & miráculis
Adeptus eſt in præmium.
Amen.

℣. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo, Dómine: ℟. Satiábor, cùm apparúerit glória tua. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Mórtuus eſt ſervus Dómini, jubente Dómino: & non ſurrexit ultrà prophéta in ómnibus ſignis atque portentis quæ miſit Dóminus per eum, ut fáceret in terra. *Deut.* 34.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commemoratio ſancti Leonis, Papæ & Eccl. Doct. *Antiph.* Beátus qui excógitat. ℣. Beátus homo. *ut in Communi Doctorum.* xxiij. *Oratio,* Excita, Dómine, in Ecclésia. xxviij.

Poſteà S. Rufi, Episcopi. *Ant.* Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio,* Deus, fidélium. xxj.

DIE XII.
In Feſto
SANCTI LEONIS,
Papæ & Eccleſiæ Doctoris.
Semiduplex.
Lectio ij.

LEo, Románus, factus Diáconus, Sixto Pontífici auctor fuit, ne recíperet Juliánum Pelagiánum in communiónem Ecclésiæ súbdolè irrepentem, ut ſedem amiſſam recuperáret. Miſſus in Gálliam ut diſſidentes inter ſe Albínum & Aétium Romános duces conciliáret, públicâ legatióne revocátur, ut Sixto ſuccéderet. Quatiebátur ínterim totus penè orbis Chriſtiánus váriis hæreticórum tempeſtátibus. Orientem Neſtoriáni, Occidentem Pelagianórum relíquiæ infeſtábant. Manichæos qui ex Africa à Vándalis devaſtáta Romam conflúxerant, cùm Cathólicæ communiónis ſpécie perfídiam ſuam tégerent, iis præſertim detexit indíciis, quòd Domínicâ die & feriâ ſecundâ jejunárent in honórem ſolis & lunæ, & ſánguinem redemptiónis noſtræ hauríre omníno declinárent. Pelagianórum relíquias extinxit; & de iis ad Ecclésiam redeúntibus ita ſtátuit: Damnent apertis profeſſiónibus ſuis ſuperbi erróris auctóres; & quidquid in doctrína eórum universális Ecclésia exhórruit, deteſtentur: omniaque decréta Synodália, quæ ad excisiónem hujus hæréſeos Apoſtólicæ Sedis confirmávit auctóritas, amplecti ſe, & in ómnibus approbáre, plenis &

apertis ac própriâ manu ſubſcriptis proteſtatiónibus eloquantur. Priſcillianiſtárum renaſcentem hæreſim, congregátâ in Hiſpánia Synodo, proſcripſit. Præfuit per Legátos Concílio quarto œcuménico apud Chalcédonem celebráto; in quo perlecta eſt illíus ad Flaviánum epíſtola de Incarnatiónis myſtério, quam ad ſe miſſam Galliárum Epíſcopi ſummis láudibus accéperant; & ab ómnibus acclamátum: Petrus per Leónem ita locútus eſt.

Lectio iij.

Canonum propugnátor fuit acérrimus; multaque ſanctè & utíliter decrévit. Cléricum ab externo Epíſcopo ſuum in Clerum aſcríbi, ordinári bígamos, ſolemne baptiſma, niſi pervigílio Paſchæ & Pentecoſtes, adminiſtrári prohíbuit. Epíſcopum qui, relictâ ſuâ civitáte, majórem ſedem ambíret, utrâque ſpoliandum eſſe cénſuit. Vóluit ut qui Diáconus aut Sacerdos eſſet ordinandus, per omnes Offícii clericális órdines promoverétur; ut diuturno diſceret témpore, cujus & doctor eſſet futúrus. Plúrimis functus labóribus, multiſque luculenter ſcriptis, cùm Itáliam à Barbarórum vaſtatióne, & Eccléſiam ab hæreticórum labe vindicaſſet, explétis in Pontificátu viginti & ampliùs annis, ábiit ad Dóminum, ut habent antiquióra Martyrológia ómnia, quarto Idus Novembris, anno Quadringentéſimo ſexagéſimo-primo; propter pietátem, eruditiónem, & tot res præclárè geſtas, méritò Magni nómine commendátus. ¶ Die duodécimâ Novembris celebrátur memóriâ ſancti Rufi, qui ſéculo tértio primus Avenionenſem rexit Eccléſiam. Ejus relíquiæ in Eccléſia Metropolitána Avenionenſi ſummâ veneratióne etiamnùm coluntur.

AD LAUDES; pro Commem. S. Rufi, Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio,* Deus, fidélium. xxj.

AD VESP. fit Commem. S. Brictii, Epiſt. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio,* Deus, qui. *infrà.*

DIE XIII.

In Feſto
SANCTI BRICTII,
Epiſcopi.

Simplex.

Lectio iij.

Ex Hiſtória Eccleſiáſtica Francórum ſancti Gregórii Turonenſis Epíſcopi.

Lib. 2. *C.* 1. & *L.* 10. *C.* 31.

Bríctius civis Turónicus, cùm eſſet primævæ ætátis júvenis, ſancto Martíno multas tendébat inſídias. Quâdam autem die Bríctium Diáconum vir beátus allóquitur: En ego, Bricti, delírus tibi vídeor? Amen dico tibi quia obtínui apud Deum ut poſt meum tránſitum, ad Pontificátûs honórem accédas; ſed nóveris te in Epiſcopátu multa adverſa paſſúrum. Adeptus ergo, conſentiéntibus cívibus, anno Arcádii & Honórii ſecundo,

Pontificátûs Officium, oratióni vacábat. Anno autem ordinatiónis ejus trigésimo tértio óritur contra eum lamentábilis cauſa pro crímine, illo viríliter negante. Illis verò non credéntibus, ſed contradicéntibus, tráhitur, calumniátur, ejícitur, ut ſermo Sancti adimpleréntur. Hoc enim ejecto, Juſtiniánum in Epiſcopátu conſtítuunt. At Bríctius Epiſcopus Romam véniens, cuncta quæ pertúlerat Papæ refert: ibique plerumquè Miſſárum ſolémnia célebrans, quidquid in ſanctum Martínum delíquerat, deflendo díluit. Séptimo ígitur anno, immúnis inventus à crímine, ad urbem ſuam redíre juſſus eſt. Fueruntque omnes anni Epiſcopátûs ejus quadraginta ſeptem; obiítque, & ſepultus eſt in Baſílica quam ſuper ſanctum Martínum ædificávit.

Oratio.

DEus, qui dives es ad ignoſcéndum; præſta, intercedente beáto Bríctio Pontífice tuo, ut qui in peccáta lábimur; per cóngruam pœniténtiam relevémur; Per.

DIE XVI.

In Feſto

SANCTI EUCHERII, Episcopi.

Simplex.

Lectio iij.

EUchérius in século nobilitáte, ópibus, ingénio & eloquéntia perilluſtris, in Eccléſia ſacræ eruditiónis & miræ ſanctitátis laude factus eſt illúſtrior. Is cùm uxórem duxiſſet Gallam, & ipſam ſanctitáte conſpícuam, fílios ex ea ſuſcépit, qui multùm in lítteris & omni virtútum génere profecérunt, & tandem in Epiſcopos electi ſunt. Ipſe verò ampliſſimis quibus potiebátur ópibus abjectis, ſeſe in Monaſtérium Lirinenſe recépit. Deinde remotiórem quamdam ac ſecretiórem ínſulam pétiit, ubi ſolus coram Deo rerum cœléſtium contemplatióni libériùs vacáret. Eo loci mirábilem illum de mundi contemptu tractátum ad Valeriánum cognátum ſuum ſcripſit. Defuncto Senatóre Epiſcopo Lugdunenſi, ad ejus Sedem Euchérius unánimi & Cleri & plebis ſuffrágio vocátus raptuſque eſt. Fidéliter ac ſtrénuè omnes boni Paſtóris partes implévit, óvium ſibi commiſſárum ſalúti invígilans, eaſque aſſíduè verbo & exemplo nútriens. Semipelagianórum errórem tunc témporis in Gálliis graſſantem ſemper averſátus eſt. Intérfuit Synodo Arauſicánæ primæ, anno Quadringentéſimo quadragéſimo primo, & anno abhinc círciter tértio in Dómino obdormívit.

Oratio.

DEus, qui beátum Euchérium ex vita in Chriſto abſcóndita ad Cáthedram Pontificálem evectum, miro virtútum & doctrínæ ſplendóre coruſcáre feciſti: da nobis ejus mérita venerántibus, per bona ópera lucére coram homí-

bibus, & per amórem coram te ardére; Per Dóminum.

DIE XIX.

In Feſto

SANCTÆ ELIZABETH, Viduæ.

Simplex.

Ut in Communi Mulierum.

Oratio, Deus, in quem. lj.

Lectio iij.

ELízabeth Andréæ Hungarórum Regis fília, Ludovíco Hermanni Thuríngiæ Lantgrávii fílio adhuc lactens deſponsáta eſt, & tandem ab eò, cùm núbilis facta eſſet, ſolémniter ducta. Quo ex conjúgio tres fílios duasque fílias ſuscépit. Sed pia múlier ádeò jam in amóre Chriſti profecérat, ut nihil viro juncta de príſtino fervóre remítteret; præcípuo caritátis affectu, paupéribus compátiens, quibus, abſente viro, in magna annónæ inópia omne ditiónis ſuæ frumentum diſtríbuit: quorum étiam infirmitátibus cónſulens, Noſocómium illis ad radícem montis, in cujus vértice ſitum erat palátium, extruxit. Ex Apúlia redux Ludovícus cónjugis pietátem ſummópere laudávit. Cùmque deinde cruce ſignátus, in Orientem proficiſcerétur, in itínere diem extrémum óbiit. Tunc qui fratri ejus Henríco nondum ad regendum idóneo à consíliis erant, Elízabeth contumeliósè hábitam, ac bonis ſpoliátam, aulâ excédere coëgérunt. Juſſit tamen Henrícus eam in dignitátes facultatesque ſuas reſtítui: ſed ipſa brevi póſteà, ne plebi óneri eſſe viderétur, relictâ aulâ, príſtinam paupertátem amplexa eſt: ab áulicis íterùm ſpreta, laudáta verò à Gregório nono, qui eam in Apoſtólicæ ſedis tutélam recépit. Majóris autem paupertátis deſidério flagrans, in quodam Fratrum Minórum ſacello, die ſancto Paraſcéves, póſitis ſuper nudum altáre mánibus, ſolemni profeſſióne, ſéculi pompis, cognátis, ac ſibi ipſi renuntiávit; facultátes autem, quas juſſu Pontíficis retínuit, páuperum neceſſitátibus ſublevandis impendens, victum lanifício cómparans, mirâ humilitáte ac patiéntiâ réliquum vitæ vixit ignóta, abſolvitque anno Milléſimo ducentéſimo trigéſimo primo, ætátis vigéſimo quarto. Eam poſt triénnium idem Gregórius Sanctis aſcripſit.

AD LAUDES, ℣. Humiliábam. *Ad* Benedict. *Ant.* Orátio humiliantis. l. *Oratio*, Deus, in quem. lj.

DIE XXI.

In Feſto

PRÆSENTATIONIS BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 5. C. Filiæ Jerúſalem, nuntiáte dilecto meo quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 6. F. Totus deſiderábilis, talis eſt dilectus meus; & ipſe eſt amícus meus. *Cant.* 5.

Ant. 2. D. Indica mihi, quem díligit ánima mea, ubi paſcas. *Cant.* 1.

Ant. 4. d. Quis mihi det te, ut invéniam te? Apprehendam te, & me docébis. *Cant.* 8.

Ant. 5. c. Trahe me: poſt te currémus in odórem unguentórum tuórum. *Cant.* 1.

Capitulum. Iſ. 56.

HÆc dicit Dóminus: Qui elégerint quæ ego vólui, & tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea, & in muris meis locum: nomen ſempiternum dabo eis, quod non peribit.

℟. Omnis glória ejus filiæ Regis ab intus, * Afferentur Regi vírgines poſt eam in lætítia & exultatióne: † Adducentur in templum Regis. ℣. Unus de Angelis locútus eſt mecum, dicens: Veni, & oſtendam tibi ſponſam: * Afferentur. Glória Patri. † Adducentur. *Pſ.* 44. *Apoc.* 22.

Hymnus.

QUàm pulchrè gráditur fi-
lia Príncipis,
Templi cùm próperat límina
tángere!
Prælúdit melióri
Quam mox ófferet hóſtiæ.
E matris grémio Núminis in
ſinum
Infans non dúbiis páſſibus
ádvolat;
Virgo Núminis ara
Aris víctima ſíſtitur.
Sponſo membra Deo móllia
dévovet,
Cordis virgínei dédicat ín-
tima:
Verbo débita mater,
Verbo víſcera cónſecrat.
Tecum cuncta Deo prodigè
dum voves,
Numen, Virgo, tui péctoris
íncola,
Quanto fœnóre penſat
Terræ quæ bona déſpicis!
Quid nos illáqueant ímproba
gáudia?
Cur nos jam pígeat víncula
rúmpere?
Dux eſt Virgo Sacerdos,
Fas ſit quò próperat ſequi.
Sit ſupréma tibi, glória, Trí-
nitas;
Quo Virgo téneram ſe vovet
hóſtiam,
Puri Flamen amóris,
Fac nos jam tibi vívere.
Amen.

℣. Unam pétii à Dómino, hanc requíram; ℟. Ut inhábitem in domo Dómini. *Pſ.* 26.

Ad Magníficat. *Antiph.* J. Circuíbam, quærens ſapiéntiam, ut mihi illam aſſúmerem; & ádii Dóminum. *Sap.* 8.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Columbani, Abbatis, Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxix. *Oratio,* Deus, cujus múnere. xxxij.

AD COMPLETORIUM.

Hymnus, Virgo Dei génitrix. *ut in Officio parvo,* lxviij. *hodiè & cras.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum Mariæ filium * Veníte, adorémus. *Matth.* 1. *Pſ.* 94. Veníte. 1.

Hymnus, Quàm pulchrè. *ut in primis Veſperis.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *f.* Præcépit mihi qui creávit me ; & in habitatióne ſancta coram ipſo miniſtrávi. *Eccli.* 24.

Ant. 3. *d.* Quaſi cypreſſus exaltáta ſum in monte Sion : & quaſi terebinthus extendi ramos meos ; & rami mei honóris & grátiæ. *Eccli.* 24.

Ant. 6. *C.* Quaſi vitis fructificávi ſuavitátem odóris ; & flores mei fructus honóris & honeſtátis. *Eccli.* 24.

℣. Ego ſicut olíva fructífera in domo Dei : ℟. Sperávi in miſericórdia Dei. *Pſ.* 51.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. En dilectus meus lóquitur mihi : * Surge, própera, amíca mea, columba mea, formóſa mea ; & veni. ℣. Ecce ſto ad óſtium, & pulſo : ſi quis aperúerit mihi, intrábo ad illum. * Surge. *Cant.* 2. *Apoc.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Surgam, & quæram quem díligit ánima mea : * Donec aſpíret dies, vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris. ℣. Dicit mihi : Tempus prope eſt. Etiam vénio citò. * Donec. *Cant.* 3 & 4. *Apoc.* 22.

Poſt iij. Lect. ℟. Gaudens gaudébo in Dómino, & exultábit ánima mea in Deo meo ; * Quia índuit me veſtimentis ſalútis, quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis. ℣. Magníficat ánima mea Dóminum, & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo ; * Quia. Glória. * Quia. *Iſ.* 61. *Luc.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. C. Quàm pulchra es, amíca mea ; quàm pulchra es ! Oculi tui columbárum. *Cant.* 4.

Ant. 8. c. Oſtende mihi fáciem tuam, ſonet vox tua in áuribus meis ; vox enim tua dulcis, & fácies tua decóra. *Cant.* 2.

Ant. 2. D. Favus diſtillans, lábia tua : mel & lac ſub lingua tua ; & odor veſtimentórum tuórum ſicut odor thuris. *Cant.* 4.

℣. Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis : ℟. Ex quibus delectavérunt te fíliæ Regum. *Pſ.* 44.

Bened. de B. M. V.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Homil. 2. de Laud. Virg. Mar. num. 1.

Lectio iv.

DEo hujúsmodi decébat natívitas, quâ non niſi de Vírgine nascerétur : talis congruébat & Vírgini partus, ut non páreret niſi Deum. Proinde factor hóminum, ut homo fíeret, nascitúrus de hómine, talem ſibi ex ómnibus débuit delígere, imò cóndere matrem, qualem & ſe decére ſciébat, & ſibi nóverat placitúram. Vóluit ítaque eſſe vírginem, de qua immaculáta immaculátus procéderet, ómnium máculas purgatúrus : vóluit & húmilem, de qua mitis & húmilis corde prodíret, harum in ſe virtútum neceſſárium ómnibus ſaluberrimumque exemplum

oſtenſúrus. Dedit ergo Vírgini partum, qui ei jam antè & virginitátis inſpiráverat votum, & humilitátis prærogáverat méritum.

℟. Audi, fília; & inclína aurem tuam, & * Oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui: & concupiſcet rex decórem tuum, quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus. ℣. Dóminus tecum, María; ne tímeas. * Oblivíſcere. *Pſ.* 44. *Luc.* 1.

Homil. 3. *n.* 3. *Lectio v.*

MEritò autem concupívit Rex decórem Vírginis. Fécerat enim quidquid longè ántea præmónita fúerat à patre ſuo David, dicente ſibi: Audi, fília, & vide; & inclína aurem tuam, & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui: & ſi hoc féceris, concupiſcet Rex decórem tuum. Audívit quippe, & vidit, non ut quidam qui audientes non áudiunt, & videntes non intélligunt: ſed audívit & crédidit, vidit & intellexit; & inclinávit aurem ſuam ad obediéntiam, & cor ſuum ad disciplínam: & oblíta eſt pópulum ſuum, & domum patris ſui; quia nec pópulum ſuum augére prolis ſucceſſióne, nec dómui patris ſui relínquere curávit hærédem.

℟. Quòd relíqueris parentes tuos, reddat tibi Dóminus pro ópere tuo: & * Plenam mercédem recípias à Dómino Deo tuo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas. ℣. Benedícta tu, & beáta quæ credidiſti: * Plenam. *Ruth* 2. *Luc.* 1.

n. 7. *Lectio vj.*

O Virgo prudens! quis te dócuit Deo placére virginitátem? Ubi audíeras, Volo vos omnes eſſe, ſicut & meipſum? &, Bonum eſt hómini, ſi ſic permáneat ſecundùm meum consílium? De virgínibus, inquit, præceptum non hábeo, consílium autem do. Tu verò, non dicam præceptum, ſed nec consílium, nec exemplum: niſi quod únctio docébat te de ómnibus; ac ſermo Dei vivus & éfficax, antè tibi factus magiſter quàm fílius, priùs inſtrúxerit mentem, quàm indúerit carnem. Chriſto ergo dévoves te exhibére vírginem; & neſcis quòd ipſi exhibéri te opórteat étiam matrem. Eligis in Iſrael eſſe contemptíbilis, & ut illi pláceas cui te probaſti, maledíctum incúrrere ſterilitátis; & ecce maledíctio benedictióne commutátur, ſterílitas fœcunditáte compensátur.

℟. Cuſtódiet Dóminus Deus pactum tibi, * Et miſericórdiam quam jurávit pátribus tuis; † Benedicetque frúctui ventris tui. ℣. Inveniſti grátiam apud Deum, * Et. Glória Patri. † Benedicetque. *Deut.* 7. *Luc.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. 2. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Ant. 7. ç. Introduxit me Rex in cellária ſua: ordinávit in me caritátem. *Cant.* 1. & 2.

Ant. 4. E. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

℣. Deféciт caro mea & cor meum : ℟. Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. *Pſ.* 72.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Loquente Jeſu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De ſancta Virg. cap. 3 & 4.

BEátior María percipiendo fidem Chriſti, quàm concipiendo carnem Chriſti. Nam & dicenti quidam, Beátus venter qui te portávit, ipſe reſpondit: Imò beáti qui áudiunt verbum Dei, & cuſtódiunt. Dénique frátribus ejus, id eſt, ſecundùm carnem cognátis, qui non in eum crediderunt, quid prófuit illa cognátio? Sic & materna propínquitas nihil Maríæ profuiſſet, niſi felíciùs Chriſtum corde quàm carne geſtaſſet. Ipſa quoque virgínitas ejus ídeò grátior & accéptior, quia Chriſtus priusquàm conciperétur, jam Deo dicátam de qua nasceretur, elégit. Hoc índicant verba quæ ſibi fœtum annuntianti Angelo María réddidit. Quómodò, inquit, fiet iſtud, quóniam virum non cognosco? quod profectò non díceret, niſi Deo Vírginem ſe antè voviſſet.

℟. Dictum eſt à Dómino per Prophétam: Ecce Virgo in útero habébit, & páriet fílium: * Et vocábunt nomen ejus, Emmánuel, quod eſt interpretátum, Nobiscum Deus. ℣. Dícite fíliæ Sion: Ecce Salvátor tuus venit: * Et. *Matth.* 1. *Iſ.* 62.

Cap. 5. *Lectio viij.*

NOn eſt ergo cur Dei Vírgines contriſtentur, quòd étiam ipſæ, virginitáte ſervátâ, matres carnis eſſe non poſſunt. Illum enim ſolum virgínitas decenter párere poſſet, qui in ſua nativitáte parem hábere non poſſet. Verúmtamen ille unius ſanctæ Vírginis partus ómnium ſanctárum Vírginum eſt decus. Et ipſæ cum María matres Chriſti ſunt, ſi Patris ejus fáciunt voluntátem. Hinc enim & María laudabíliùs atque beátiùs Chriſti mater eſt, ſecundùm ſupramemorátam ejus ſenténtiam: Quicumque facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt, ipſe mihi frater, & ſoror, & mater eſt.

℟. Dixit Deus: Benedícam ei, & ex illa dabo Fílium. * Et ait Deus: Páriet Fílium, & conſtítuam pactum meum illi in fœdus ſempitérnum. ℣. Dixit María: Virum non cognosco. * Et ait. *Geneſ.* 17. *Luc.* 1.

De ſancto Columbano,
Lectio ix.

COlumbánus, Hibernus, adhuc adoleſcens, Pſalmos expóſuit; multaque de divína pſalmódia & pietáte Chriſtiána præclárè ſcripſit. Cùm

per plures annos vitam Monáſticam in Cœnóbio Bencorenſi ſub ſancto Comogallo egiſſet, venit in Gállias. Ibi, acceptâ à Sigeberto Rege licéntiâ, Luxovienſe Monaſtérium in Burgúndia extruxit, quò tanta Monachórum confluxit multitúdo, ut ſuccedéntibus viciſſim ſibi choris, in decantandis Dei láudibus dies nóctibus continuarentur. Ædificáto pòſteà Fontanenſi Cœnóbio, Régulam Monáſticam primus Francis trádidit. Luxóvio pulſum à Theodorico Rege, quòd diſſolútos ejus mores líberè argúeret, Clotárius humániter excépit; cui prædixit Columbánus poſt tres annos futúrum ut Theodeberti ac Theodoríci Regna ditióni ejus accéderent. Paríſiis, ad portam urbis, energúmenum ab immundo ſpíritu liberávit. In Itáliam profectus, Mediolâni Ariános voce & ſcriptis expugnávit; & in eâ regióne Ebobienſe Monaſtérium erexit, ubi anno vertente felíciter mórtuus eſt.

℟. Múlier de turba dixit Jeſu: Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. At ille dixit: Quinímò, * Beáti qui áudiunt verbum Dei, & cuſtódiunt illud. ℣. Immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & præclárıtas in communicatióne ſermónum ipsíus: * Beáti. Glória Patri. * Beáti. *Luc.* 11. *Sap.* 8.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Immola Deo ſacrifícium laudis, ℟. Et redde Altíſſimo vota tua. *Pſ.* 49.

AD LAUDES.

Ant. 5. a. PArs mea Dóminus, dixit ánima mea: bonus eſt ánimæ quærenti illum. *Thren.* 3.

Ant. 2. D. Quæsívi ſapiéntiam palàm in oratióne mea: ante Templum poſtulábam pro illa. *Eccli.* 51.

Ant. 4. E. A juventúte mea inveſtigábam eam: inclinávi módicè aurem meam, & excépi illam. *Eccli.* 51.

Ant. 7. d. Multam invéni.

Canticum, Lauda & lætáre. *ut in Officio parvo.* lxiij.

Ant. Multam invéni in me ſapiéntiam, & multùm profécí in ea: danti mihi ſapiéntiam dabo glóriam. *Eccli.* 51.

Ant. 6. F. In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam Dómino. *Jonæ* 2.

Capitulum. Eccleſ. 4.

CUſtódi pedem tuum ingrédiens domum Dei, & appropinqua ut áudias.

Hymnus.

INfans pulſa recèns matris ab úbere,
Abscondi tácitis quærit in átriis;
Templum Virgo futúra,
Templi creſcit in ædibus.
In blanda réquie, plena negótio,
Uni nota Deo vívere cógitat:
Hic pro lacte parentis
Sugit Núminis úbera.
Sic auróra novi núntia lúminis,
Primo manè latet núbibus óbſita;

Mox ſolem paritúra
Plenum qui réferat diem.
Sol in virgíneo péctore prævíis
Ardórem rádiis súscitat íntimum :
Hoc fœcunda calóre
Virtus ínſita gérminat.
Ut fert prima novis múnera fróndibus
Arbos irrígui fontis in álveo ;
Fructum Virgo datúra,
Seſe flóribus índuit.
Sit ſupréma tibi, glória, Trínitas ;
Quo Virgo téneram ſe vovet hóſtiam,
Puri flamen amóris,
Fac nos jam tibi vívere.
Amen.

℣. Dóminus abscondit me in tabernáculo ſuo : ℟. Protexit me in abscóndito tabernáculi ſui. *Pſ.* 26.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Dábitur illi fídei donum electum, & ſors in templo Dei acceptíſſima ; bonórum enim labórum glorióſus eſt fructus, & quæ non cóncidat radix ſapiéntiæ. *Sap.* 3.

Oratio.

DEus, qui beátam Maríam ſemper vírginem, Spíritûs ſancti habitáculum, in Templo præſentári voluiſti : præſta, quæſumus, ut ejus intercesſióne in Templo glóriæ tuæ præſentári mereámur; Per Dóminum....... in unitáte ejusdem Spíritûs.

Fit Commemoratio S. Columbani, *Ant.* Ecce ego. ℣. Veníte. *Oratio*, Deus, cujus múnere. xxxij.

AD HORAS, in fine Hymnorum, dicitur :

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Pars mea.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Quæsívi.

Capitulum. Sap. 6.

CUra disciplínæ diléctio eſt, & diléctio cuſtódia legum illíus eſt : Cuſtodítio autem legum conſummátio incorruptiónis eſt : incorrúptio autem facit eſſe próximum Deo.

℟. *br.* Propter innocéntiam * Suscepiſti me, Deus. Propter. ℣. Et confirmaſti me in conſpectu tuo * in ætérnum.* Suscepiſti. Glória. Propter. *Pſ.* 40.

℣. Adhæſit ánima mea poſt te ; ℟. Me ſuscépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

AD SEXTAM.

Ant. 4. E. A juventúte mea.

Capitulum. Eccli. 17.

COgnosce juſtítias & judícia Dei, & ſta in ſorte propoſitiónis & oratiónis Altíſſimi Dei. In partes vade ſéculi ſancti, cum vivis & dántibus confeſſiónem Deo.

℟. *br.* Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, * Dum oro ad te. Exaudi. ℣. Dum extollo manus meas * ad Templum ſanctum tuum, * Dum oro. Glória. Exaudi. *Pſ.* 27.

℣. Circúmdabo altáre tuum, Dómine; ℞. Ut áudiam vocem laudis, & enarrem univerſa mirabília tua. *Pſ.* 25.

AD NONAM.

Ant. 6. F. In voce.

Capitulum. Judith 10.

DEus patrum noſtrórum det tibi grátiam, & omne consílium tui cordis ſuâ virtúte corróboret; ut gloriétur ſuper te Jerúſalem, & ſit nomen tuum in número ſanctórum & juſtórum.

℞. *br.* Apud te laus mea * In Ecclésia magna. Apud te. ℣. Vota mea reddam * in conſpectu timéntium eum, * In. Glória. Apud te. *Pſ.* 21.

℣. Innocentes & recti adhæsérunt mihi; ℞. Quia ſuſtínui te. *Pſ.* 24.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. LAuda & lætáre, filia Sion; quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tuî, ait Dóminus. *Zach.* 2.

Ant. 8. G. Rex Iſrael Dóminus in médio tuî, non timébis malum ultrà. *Soph.* 3.

Ant. 1. Dóminus Deus tuus in médio tuî fortis, ipſe ſalvábit. *Soph.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te in lætítia: ſilébit in dilectióne ſua: exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

Ant. 4. E. Applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, & erunt mihi in pópulum, & habitábo in médio tuî. *Zach.* 2.

Capitulum. Apoc. 21.

ECce tabernáculum Dei cum homínibus, & habitábit cum eis: & ipſi pópulus ejus erunt, & ipſe Deus cum eis erit eórum Deus.

Hymnus.

O Sancte Sanctórum Deus,
Quam pura ſeſe dévovet,
Ignóta priſco fœderi,
Tuas ad aras hóſtia!

Affláta ſancto Spíritu,
María Virgo, cœlibis
Amóre vitæ, pérpeti
Se caſtitáti cónſecrat.

Prolis coæternæ Patri
Futúra mater, Cœlitum
Paráre Regi, néſciens,
Feſtínat aulam péctoris.

Exóſa pompas ſéculi,
Latére, neſcíri ſtudet,
Solo, placére cui cupit,
Deo frui beátior.

Hinc quanta poſthac Vírginum
Surrexit in terris ſeges!
Laus quanta deſpectæ priùs
Adjecta continéntiæ!

Præſta beáta Trínitas,
Dono potentis grátiæ,
Simus fidéles, & pudor
Certò ſuperſit cándidus. Amen.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℞. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Manus Dómini confortávit te; & ídeò eris benedicta in ætérnum. *Judith* 15.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commemoratio ſanctæ Cæciliæ, Virginis & Mart.

Ant. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus. 1. *Cor.* 1.

℣. Deus præcinxit me virtúte, ℞. Et póſuit immaculátam vitam meam. *Pſ.* 17.

Oratio, Deus, qui nos. *infrà*

Die xxii.

In Feſto

SANCTÆ CÆCILIÆ,

Virginis & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

CÆcília in virginitátis propóſito, & in fídei confeſſióne, Dei múnere ſic roboráta eſt, inquit ſanctus Gregórius Magnus in Sacramentário, ut nec lúbricâ ætáte à propóſito mutarétur, nec blandimentis carnálibus demulcerétur, nec ſexûs fragilitáte deterrerétur, nec tormentórum immanitáte vincerétur; ſed ſervando córporis ac mentis integritátem, cum virginitátis & Martyrii palma æternam meterétur adipisci beatitúdinem. Hæc una eſt ex quátuor celebérrimis Eccléſiæ Occidentális Virgínibus Martyrio coronátis, quarum nomen antíquitus inſertum eſt in Cánone Miſſæ. Corpus ejus in cœmetério Prætextáti, extra urbem viâ Appiâ, vel inítio ſepultum eſt, vel illuc translátum. Cùm autem rumor increbuiſſet ſanctæ Vírginis corpus, Aſtulfo Longobardórum Rege Romam obſidente, ab hóſtibus furto fuiſſe ablátum; Pascháli Pontífici pro more vigílias celebranti & ante Confeſſiónem ſancti Petri Dei laudes canenti, anno Octingentéſimo vigéſimo primo, Cæcíliam apparuiſſe ſcribit Anaſtáſius, & quo in loco ſepulta fuiſſet indicaſſe. Is, cùm ſanctæ Mártyris corpus in ſepulchro áureis indumentis velátum, & ad ejus pedes linteámina ejusdem ſánguine aſperſa repériſſet; illud magno cum honóre intrà muros tránſtulit in Eccléſiam quam ſub ejus nómine Gregórius Magnus extrúxerat. Ibi Cæcíliæ corpus, unà cum ſanctórum Valeriáni, Tibúrtii & Máximi, Urbáni quoque ac Lúcii Pontíficum corpóribus, ſub altári collocávit.

Lectio iij.

HAnc Basílicam cùm Paulus Sfondrat Cardinális exornáret, vetus excavátum forámen detectum eſt, pérvium ad corpus ſanctæ Mártyris, per quod fidéles ſudaríola ſolébant demíttere, quæ è ſepulchri contactu vim reſtituendæ ſanitátis haurírent. Marmóreum ítaque ibi monumentum inventum eſt; & in eo arca cypréſſina pénitùs illæſa, dúctili clauſa opérculo, in qua ſanctum jacébat Cæcíliæ corpus séricis pannis involútum, qui cùm eſſent depreſſi, ſitum córporis oſtendébant. Sérica quoque fila auro intertexta, circa corpus ejus reperta ſunt; & ad pedes, vela ſanguine mádida. Viſumque eſt, non, ut áſſolet in ſepulchro, reſupínum corpus; ſed ut in lecto, jacens ſupra dextrum latus. Tum Clemens octávus, die ipsâ ſanctæ Mártyri ſacrâ, poſt oblátum ritu ſolemni Miſſæ ſacrifícium, miniſtério Diaconórum adjútus, thecam argénteam détulit in Confeſſiónem; in eâque cypréſſinam arcam, quæ venerandum vírginis corpus continébat, collocávit; & in lapídeo monu-

mento utramque ita ſimul compóſitam inclúſit, anno Dómini Milléſimo quingenteſimo nonagéſimo nono.

Oratio.

DEus, qui nos beátæ Cæcíliæ Vírginis & Mártyris tuæ ſolemnitáte lætíficas: da ut cujus natalítia cólimus, virtútem quoque paſſiónis imitémur: Per Dóminum noſtrum.

Vesperæ à Capitulo de ſancto Clemente, Papa & Martyre, ut in Communi unius Martyris, vj.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Clemens adjútor meus laborávit mecum in Evangélio; cujus nomen eſt in libro vitæ. *Philipp.* 4.

Oratio, Omnípotens. x.

Fit Commemoratio ſanctæ Cæciliæ, Ant. Caſta generátio. ℣. Conféſſio. xlvj. *Oratio*, Deus, qui nos. *ſuprà.*

DIE XXIII.

In Feſto

SANCTI CLEMENTIS, Papæ & Martyris.

Semiduplex.

Ex libro ſancti Irenæi, Epíſcopi & Mártyris, adversùs hæreſes.

Lib. 3. *c.* 3. *Lectio ij.*

POſt Anaclétum, tértio loco ab Apóſtolis Epiſcopátum ſortítur Clemens, qui & vidit ipſos Apóſtolos, & cóntulit cum eis, cùm adhuc inſonantem prædicatiónem Apoſtolórum, & traditiónem ante óculos habéret. Non ſolus; adhuc enim multi ſupéreran tunc ab Apóſtolis docti. Sub hoc ígitur Clemente, diſſenſióne non módica inter eos qui Corinthi eſſent fratres, factâ, ſcripſit quæ eſt Romæ Eccléſia potentíſſimas lítteras Corínthiis, ad pacem eos cóngregans, & réparans fidem eórum, & annúntians quam in recenti ab Apóſtolis recéperant traditiónem. Huic Clementi ſuccédit Evariſtus. [Obiit autem, juxta Hierónymum, tértio Trajáni anno; Sancti viri memóriam jam tum exſtructa Romæ ejus témpore Eccléſia etiamnùm conſervat.]

Ex Epíſtola ſancti Clementis, Papæ & Mártyris, ad Corínthios.

Epiſt. 1. *n.* 7. *Lectio iij.*

NOn tantùm, dilecti, ut vos moneámus, ſcríbimus; ſed étiam ut nos ipſi commonefaciámus: in eódem enim ſtádio versámur; & certámen idem nobis impóſitum eſt. Quocirca relinquámus inánes & vanas curas, atque veniámus ad glorióſam & venerábilem ſanctæ vocatiónis noſtræ régulam. Quis inter vos generóſus? quis miséricors? quis caritátis plenus? dicat. Si propter me ſedítio, & discórdia, & ſchísmata, discédo, ábeo quòcumque voluéritis, & fácio quæ à plebe mandantur: ſolùm ovíle Chriſti in pace degat cum conſtitútis Epíſcopis. Qui hoc fécerit, ſibi magnum decus in Dómino comparábit, & omnis locus eum ſuſcípiet; Dómini eſt terra & plenitúdo

ejus: hæc, qui divínam, ac cujus nunquam pœnitet vitam vivunt, fecérunt & fácient. Multos inter nos cognóvimus, qui ſeipſos in víncula conjecérunt, ut álios redímerent. Multi ſeipſos in ſervitútem dedérunt, & accepto prétio ſuî, álios cibârunt.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. In Evangélio labóro usque ad víncula, quaſi malè óperans; ſed verbum Dei non eſt alligátum. 2. *Tim.* 2.

Oratio, Omnípotens. x.

IN II. VESPERIS.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Confirmábat Ecclésias, præcípiens cuſtodíre præcepta Apoſtolórum & ſeniórum. *Act.* 15.

Oratio, Omnípotens. x.

Fit Commem. S. Chryſogoni, Mart. Ant. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Oratio, Ad defenſiónem. *infrà.*

DIE XXIV.

In Feſto

SANCTI CHRYSOGONI, Martyris.

Simplex.

Lectio iij.

CHryſógonus poſt longa víncula & cárceres Romæ pro Chriſti confeſſióne tolerátos, jubente Diocletiáno, Aquiléiam perductus, poſtquàm ejusdem nec blandítiis, nec minis à propóſito deterréri pótuit, ad Aquas gradátas ſecúri percuſſus eſt. Corpus ejus projectum in mare, paulò pòſt inventum, Zóilus Présbyter ſepelívit in ædibus ſuis. Vetus eſt Romæ títulus ſancti Chryſógoni, cujus méntio fit in Concílio Románo ſub Symmacho, & à Gregório Magno in Epíſtolis. Hanc ædem Gregórius Papa tértius adornávit, & munéribus auxit. Ejus autem nomen quod per Illyricum, & in Africa étiam célebre fuit, Cánoni Miſſæ quo tota jam Ecclésia Occidentális utebátur, à primis tempóribus inſertum eſt.

Oratio.

AD defenſiónem fidélium, quæſumus, Dómine, déxteram tuæ majeſtátis extende: & ut perpétuâ pietátis tuæ protectióne muniantur, ſancti Mártyris tui Chryſógoni contínua pro his non deſit intercéſſio; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

VESPERÆ de Pſalterio, à Capitulo de ſancta Catharina, Virgine & Mart. xl. *Oratio*, Omnípotens. *infrà.*

DIE XXV.

In Feſto

SANCTÆ CATHARINÆ, Virginis & Martyris.

Simplex.

Lectio iij.

CAtharínæ ſeu Æcatherínæ Vírginis & Mártyris memóriam ſingulári cultu jam-

prídem venerátur Orientális Ecclésia; ejuſque corpus in Sina Arábiæ monte religióſè ſervátur. Paulus Latrenſis nóbilis Anachoréta, qui médio sǽculo décimo óbiit, ejus feſtum diem ſummâ inprímis ſolemnitáte celebrábat. Sequenti sǽculo, Símeon in monte Sina Mónachus, conſuétam Richardi Normánniæ Ducis eleemóſynam quæſitúrus, Rothómagum venit; ac ſecum allátas beátæ Catharínæ relíquias in Monaſtério ſupra montem urbi vicínum ædificáto depóſuit. Inde cœpit beátæ Mártyris cultus per Gállias propagári. Obiit Símeon anno Milléſimo tricéſimo quinto, apud Tréviros reclúſus, & inter ſanctos cólitur.

Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, cujus múnere beáta Catharína Virginitátis & Martyrii palmam adepta eſt: da nobis ejus précibus, ita córporis ac mentis ſerváre puritátem, ut nec blandítiis carnis, nec malórum acerbitáte vincámur; Per Dóminum.

VESPERÆ de Pſalterio, à Capitulo de ſancto Lino, Papa & Mart. ut in Communi unius Martyris, vj.

Oratio, Quæſumus. *infrà.*

DIE XXVI.

In Feſto

SANCTI LINI,

Papæ & Martyris.

Simplex.

Lectio i.j.

LInus, cujus Paulus in poſteriore ad Timótheum Epiſtola méminit, à ſancto Petro in Epiſcopális ſollicitúdinis partem admiſſus quóties Apoſtolórum Príncipem ceterárum Eccleſiárum advocábat neceſſitas, Románam Eccléſiam, téſtibus ſancto Irenæo & Euſébio, primus ab eo Póntifex poſteà rexit. Obtruncáto cápite Martyrium adeptus créditur Imperante Veſpaſiáno circa annum Chriſti Septuageſimum octávum, poſtquàm Sedem Románam annos círciter duódecim tenuiſſet. Sepultus eſt in Vaticáno juxta deceſſóris Petri túmulum, & primus ab Apóſtolis in cánone Miſſæ inſcriptus quotídie légitur, utriúſque hujus Apoſtólici memóriam Græci páriter & Latíni venerantur. Lini nullæ extant Epiſtolæ, duplex hiſtória de Petri & Pauli paſſiónibus, ipſi olim aſcripta, tanquam ſpúria habenda eſt.

Oratio.

QUæſumus, omnípotens Deus, ut nos virtúte ſancti Spíritûs, & ad credendum dóciles, & ad confitendum fortes efficias; qui beáto Lino Pontífici, propter verbum tuum & teſtimónium Jeſu, ánimam ſuam pónere tribuiſti; Per eumdem Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte ejuſdem Spíritûs.

VESPERÆ de Pſalterio, à Capitulo de ſanctis Vitali & Agricola, Mart. ut in Communi plurium Martyrum, xij.

Oratio, Deus, cujus. *infrà.*

Die xxvii.

In Feſto SS. Martyrum
VITALIS & AGRICOLÆ.
Simplex.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Exhortatióne ad virginitátem.

Cap. 1. *n.* 2. *Lectio iij.*

MArtyri Agrícolæ Vitális ſervus fuit antè, nunc conſors & colléga Martyrii. Cùm ſanctus Vitális cogerétur à perſequéntibus ut Chriſtum negáret, & ille ámpliùs profiterétur Dóminum Jeſum Chriſtum, ómnia tormentórum génera in eum exercéntibus, ut non eſſet in córpore ejus ſine vúlnere locus, oratiónem fudit ad Dóminum, dicens: Dómine Jeſu Chriſte, ſalvátor meus & Deus meus, jube ſúſcipi ſpíritum meum; quia jam deſídero ut accípiam corónam quam Angelus tuus ſanctus mihi oſtendit: & complétâ oratióne, emíſit ſpíritum. Sanctus Agrícola mitior habebátur móribus, ut ab ipſis étiam inimícis diligerétur, ideóque differébant ejus paſſiónem. Sed hæc perſecutórum honorificéntia omni erat immanitáte acérbior, quæ invidébat Martyrium. Dénique ubi non acquiévit ſanctus Agrícola, crucifixus eſt; ut advertámus illas blandítias eórum non ſedulitátis fuiſſe, ſed fraudis. Supplício ſervi Dóminum terrére voluérunt. Vertit hoc Chriſtus in grátiam, ut Martyrium ſervi Dóminus imitarétur.

Oratio.

DEus, cujus grátiâ ſancti Mártyres Vitális & Agrícola mundi nec blandítiis, nec terróribus devícti ſunt: da nobis, ut te ſolum diligentes, próſpera mundi ſimul & adverſa deſpiciámus; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Die xxviii.

Vesperæ de Pſalterio, à Capitulo de ſancto Saturnino, ut in Communi unius Martyris, vj. *Oratio,* Deus, qui per beátum. *infrà.*

Die xxix.

In Feſto
SANCTI SATURNINI,
Epiſcopi & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

SAturnínus à Románo Pontífice Géntium Epíſcopus ordinátus, cum Tróphimo, Paulo, & áliis quátuor, ad prædicandum in Gállias ante Deciórum impérium, miſſus eſt. Appuliſſe ſeptem in Província Narbonenſem, & Chriſtiáni nóminis reveréntiam Arelatenſi primùm urbi exhibuiſſe, vetus Eccléſiæ Gallicánæ tradítio eſt. Cívitas autem illa, quæ tunc témporis noſtræ Religiónis primítias, teſte Papâ Zózymo, prima ſuſcépit, cùm res illîc com-

múni labóre conſtitútæ fuiſſent, ſanctum Tróphimum ex illis ſeptem primum habére méruit ſacerdótem. Eódem modo divíſis inter álios úrbibus, Paulus Narbónem, Dionyſius Lutétiam, Turónos Gatiánus, Stremónius Arvernos, & Lemóvicas Martiális diverſis ſínguli tempóribus pervenérunt: & ſic paulátim áliis Galliárum regiónibus donum fidei & religiónis infúſum. Saturnínus verò apud Tolosátes Evangélii lumen aſportáre aggreſſus eſt.

Lectio iij.

TOloſam ingreſſus anno Décii Imperatóris primo, multos ab idólis ad Chriſtum convertit: dæmónibus qui ibi colebantur ádeò terríbilis, ut fruſtrà ſacrifíciis animálium evocáti, orácula réddere ceſſáverint. Tam inexpectáto ſiléntio commóti Gentíles, ímpetu facto, Saturnínum in Capitólium urbis traxérunt, comminári duríſſimam mortem, niſi more pátrio diis ſacra fáceret. Quod cùm renuiſſet, pedes ejus tauro alligárunt: qui ſanctum Præſulem per declíves Capitólii gradus raptátum, colliſo cápite, excuſſo cérebro, membriſque diſcerptis, interémit. Exánime corpus támdiu à tauro diſtractum eſt, quoad, rupto fune, acceptum, & lígneo immiſſum féretro, mulíeres duæ in altâ ſcrobe tumultuáriò condidérunt. Inventum eſt póſteà ab Hilário Toloſáno: qui, effoſſâ circùm humo, ſacras vé-ritus relíquias commovére, túmulum ſuperimpóſuit, & oratórium extruxit.

Oratio.

DEus, qui per beátum Saturnínum Mártyrem tuum atque Pontíficem, infidéles pópulos de ténebris ad lucem veritátis veníre tribuíſti: da nobis ejus interceſſióne in fide ſtábiles, & à ſpe Evangélii quod prædicávit, immóbiles permanére; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Vesperæ de ſequenti.

DIE XXX.

In Feſto

S. ANDREÆ, APOSTOLI.

Duplex-majus.

[*Agatha, Solemne-minus.*]

Omnia de Communi Apoſtolorum, ꝑ. exceptis quæ ſequuntur.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Invénit Andréas fratrem ſuum Simónem, & dicit ei: Invénimus Meſſíam; & adduxit eum ad Jeſum. *Joan.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Saturnini, Ant. Juſtum non derelíquit Deus, donec afferret illi poténtiam adversùs eos qui eum deprimébant; & dedit illi claritátem ætérnam. *Sap.* 18.

℣. Poſuíſti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Oratio, Deus, qui per beátum. *ut ſuprà.*

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

ANdréas Bethsáïdæ natus, qui eſt Galilææ vicus, frater Petri, discípulus Joannis Baptiſtæ, cùm eum de Chriſto dicentem audiſſet, ecce Agnus Dei; ſecútus Jeſum, fratrem quoque ſuum ad eumdem perduxit. Cùm póſteà unà cum fratre piſcarétur in mari Galilææ, ambo à prætereunte Chriſto vocáti illis verbis: Veníte poſt me, fáciam vos fíeri piscatóres hóminum, nullam interponentes moram, & relictis rétibus, ſecúti ſunt eum. Poſt cujus Reſurrectiónem & Aſcenſiónem Andréas in Scythía prædicávit. Cùmque in Græciam perveniſſet, multis ab idolórum cultu ad Chriſtum colendum adductis, urbem Patras in Acháia, ſuâ morte nobilitávit. Ejus relíquias Conſtántius Imperátor, ex voto Conſtantíni patris, anno vigéſimo regni ſui Conſtantinópolim transferri, & in auguſtíſſimo Apoſtolórum templo collocári curávit; unde póſteà decerpta pígnora diverſis locis quaſi vitæ sémina diſperſa ſunt. Agathæ in Eccléſia ſancti Andréæ, quæ olim Episcopális Cáthedræ, & in qua Leo Agathenſis Præſul ſaxo jacens & gradus Altáris amplectens, lácrymis ante Deum & ſacra pígnora obteſtátus, lychnis báculo paſtoráli effractis, in Gomachárium Cómitem hujus Eccléſiæ agrum reſtitúere pertináciter detrectantem, divínam ultiónem concitávit, frequéntibus miráculis célebres ſancti Apóſtoli relíquias ſcripſit Gregórius Turonenſis. Aſſervabátur ineunte adhuc século décimo quinto in cimélìis Eccléſiæ Cathedrális prædictæ civitátis quædam pórtio crucis ſancti Andréæ, quæ, ſicut & multæ áliæ ſanctórum relíquiæ, & præſertim Domínicæ Crucis portiúncula, Calviniánis anno Milléſimo quingentéſimo ſexagéſimo ſecundo, Eccléſiam illam devaſtántibus, depérdita eſt.

Lectio v.

ANtíquam páriter & frequentem ſancti Andréæ in tota Diœcéſi Agathenſi invocatiónem teſtantur quæ ſuperſunt etiamnùm templa & oratória. Sancti Apóſtoli nomen índitum fuit Monaſtério quod ſanctus Sevérus médio século quinto ſecùs urbis mœnia juxta ipsíus Basílicam conſtrúxerat. Cœnóbium illud bellis contínuis ſolitárium derelictum, Rodgérius Comes, ad preces Gunthérii Agathenſis Præſulis, & Póntii Abbátis, Congregatióni ſancti Victóris Maſſilienſis poſſidendum, atque ad regulárem órdinem inſtaurandum anno Milléſimo ſexagéſimo quarto conceſſit. Illud póſteà Canónicis ſancti Stéphani Ray-

mundus primus & Ermengaudus Agathenſes Epiſcopi donavére : Nunc ſub nómine Priorátûs póſſident Monſpelienſes Canónici. Eccléſia verò ſancti Andréæ in parochiálem verſa eſt, & in ipſa tùm Eccléſia tùm domo clauſtráli erectum fuit médio ſéculo décimo séptimo ſub Franciſco Fouquet, Seminárium ad Cléricos piè & ſédulò erudiendos, divínæ providéntiæ ſapientíſſimo ac in perpétuum adorando conſílio ordinante, ut in quibus Eccléſia & domo célebre illud Epiſcopórum octo Provinciárum de diſciplína & ordinatiónibus Clericórum Concílium hábitum eſt, in iiſdem poſt diverſas clades à fídei hóſtibus illátas & tantisper reparátas, Clérici ad Eccléſiæ primitívæ mores, & ad omne genus pietátis & ſciéntiæ, non ſolùm à ſacris homínibus exercendæ, verùm & plebi Chriſtiánæ pro Dei glória utíliter tradendæ informarentur.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 133. *Lectio vj.*

BEátus Andréas hódie moriendo pro Dómino, toto virtútis gradu Domínicis incumbit hærére veſtígiis. Nec eum curſus fáciat díſparem fratri, quem natúra símilem, vocátio ſócium, parem grátia ipſa perfécerat. Ad unam vocem Dómini, ſicut ille, patrem, pátriam, cenſum relíquit. Solum eſt quòd témpore Domínicæ paſſiónis fugit; ſed neque hoc impar, quia non eſt grávius fúgere quàm negáre. Sed æquávit fratres vénia, quos ſic discréverat culpa. Nam crucem quam refúgerant, póſteà conjunctis víribus, ardenter invádunt; ut unde reátum ſúmpſerant, inde conſcénderent cœlum, inde præmium súmerent & corónam. Petrus namque crucem, árborem conſcendit Andréas: ut qui Chriſto cómpati geſtiébant, in ſemetipſis figúram, formamque ipſius exprímerent paſſiónis, & redempti ligno conſummarentur ad palmam. Sic Andréas noſter, etſi cedit órdini, præmio tamen non cedit & labóri.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 4.

IN illo témpore, Ambulans Jeſus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simónem qui vocátur Petrus, & Andréam fratrem ejus, mittentes rete in mare. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

5. in Ev. habita in Baſ. S. Andreæ in die Nat. ejus, n. 1.

AUdiſtis, fratres cariſſimi, quia ad unius juſſiónis vocem Petrus & Andréas, relictis rétibus, ſecúti ſunt redemptórem; & ad unum Dómini præceptum, hoc quod poſſidére videbantur, oblíti ſunt. In cœlo jam ſedet, qui de converſióne noſ

admonet: jam jugo fidei colla Géntium ſúbdidit; jam mundi glóriam ſtravit; jam ruínis ejus crebreſcéntibus, diſtricti ſui judícii diem propinquantem denúntiat: & tamen ſuperba mens noſtra non vult hoc ſponte deſérere, quod quotídie perdit invíta. Quid ergo, fratres caríſſimi, quid in ejus judício dictúri ſumus, qui ab amóre præſentis ſéculi, nec præceptis flectimur, nec verbéribus emendámur?

n. 2. *Lectio viij.*

SEd fortaſſe áliquis tácitis ſibi cogitatiónibus dicat: Ad vocem Domínicam uterque iſte piſcátor quid aut quantùm dimíſit, qui penè nihil hábuit? Sed hâc in re, fratres caríſſimi, affectum debémus pótiùs pensáre quàm cenſum. Multùm relíquit, qui ſibi nihil retínuit: multùm relíquit, qui quantúmlibet parùm, totum deſéruit. Certè nos & hábita cum amóre poſſidémus, & ea quæ mínimè habémus, ex deſidério quærimus. Multùm ergo Petrus, & Andréas dimíſit, quando uterque étiam deſidéria habendi derelíquit.

n. 4. *Lectio ix.*

QUia ergo, fratres caríſſimi, beáti Andréæ Apóſtoli natalítia celebrámus, debémus imitári quod cólimus. Oſtendat noſtræ obſéquium devotiónis, immutátæ ſolémnitas mentis: deſpiciámus quæ terréna ſunt; relictis temporálibus, mercémur ætérna. Si autem necdum póſſumus relínquere própria, ſaltèm non concupiſcámus aliéna. Si necdum mens noſtra accénditur igne caritátis, in ambitióne ſua hábeat frænum timóris; ut profectûs ſui páſſibus vegetáta, dum ab alienórum appetítu compéſcitur, quandóque ad própria contemnenda perducátur, adjuvante Dómino noſtro Jeſu Chriſto.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Erant Petrus & Andréas piſcatóres; & ait illis Jeſus: Veníte poſt me, & fáciam vos fíeri piſcatóres hóminum. At illi contínuò, relictis rétibus ſecúti ſunt eum. *Matth.* 4.

Oratio.

MAjeſtátem tuam, Dómine, ſupplíciter exorámus; ut ſicut Eccléſiæ tuæ beátus Andréas Apóſtolus éxtitit prædicátor & rector, ita apud te ſit pro nobis perpétuus interceſſor; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Omnia detrimentum feci, ut Chriſtum lucrifáciam, ad cognoſcendum illum, & virtútem reſurrectiónis ejus, & ſocietátem paſſiónum illíus, configurátus morti ejus. *Philipp.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commemoratio S. Eligii, Epiſcopi, Ant. Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente

offerre ſacrificium Deo, incenſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.* 45.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Oratio, Deus, fidélium lumen. *infrà.*

FESTA DECEMBRIS.

Die I.

In Feſto SANCTI ELIGII, Epiſcopi.

Simplex.

Lectio iij.

ELígius Lémovix, auríſaber indúſtrius, Paríſios ſe cóntulit, ubi perítiæ ſuæ famâ Clotário ſecundo innótuit. Sanctióris vitæ deſidério accenſus, ómnium ab adoleſcéntiâ delictórum exomologéſim fecit coram Sacerdóte, & exinde in ópera pietátis omni ſtúdio incúbuit. Quidquid arte ſuâ comparábat, id totum fovendis egénis & captívis, rerum étiam ſibi neceſſariárum diſpéndio, rediméndis erogábat. Intra domum autem vacábat oratióni cum familiáribus, qui diu noctuque in ejus cámera Canónicum curſum ſolémniter adimplébant. Non minùs accéptus Dagoberto quàm Clotário patri: & ab illo ad Aremoricórum Regem, pacis componendæ causâ miſſus, Reges ambos felíci fœdere ſociávit. Solemniacenſe in Lemovícibus Cœnóbium cóndidit. Plúrima divérſis tempóribus auro, argento & gemmis ornávit ſepulchra ſanctórum. Mauſoléum imprímis Mártyris Dionyſii miro artifício decorávit. De Eccléſiæ disciplínâ ſollícitus, ſimoníacam labem quæ altas in Gállia radíces egérat, extirpávit. Tandem ad Noviomenſem Epiſcopátum aſſumptus, non modò ſalúti gregis ſibi commiſſi invigilávit, ſed & Flandros & Fríſios, aliosque ad Septentriónem pópulos, non ſine magno labóre ac vitæ discrímine, ad Chriſtum adduxit. Sedit in Concílio Cabilonenſi ſub Clodovéo ſecundo. Multa præclárè ſcripſit, ejécit dæmones, futúra divínitùs prædixit, aliiſque miráculis illuſtris, óbiit ſeptuagenárius, deſinente die últimâ Novembris, anno Sexcentéſimo quinquagéſimo nono, horâ primâ noctis, & Noviómi ſepultus eſt.

Oratio.

DEus, fidélium lumen & Paſtor animárum, qui beátum Elígium Epíſcopum in Eccléſia poſuiſti, ut oves tuas verbo páſceret, & informáret exemplo: da nobis ejus interceſſióne, & fidem ſerváre

quam verbo dócuit, & vitam ſequi quam exemplo monſtrávit; Per Dñum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

DIE II.

S. FRANCISCI XAVERII, Presbyteri,

Commemoratio.

Pridiè AD VESPERAS,

Ant. De Sacerdótibus non interíbit vir à fácie mea, qui ófferat holocautómata, & incendat ſacrifícium. *Jer.* 33.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam, ℟. Et Sancti tui exultent. *Pſ.* 131.

Oratio, Deus, qui ad fídei. *infrà.*

Lectio iij.

FRanciſcus Xavérius, nóbilis Cántaber, Paríſiis emenſo Philosóphico ſtádio, Magiſtérium artium conſecútus, mox Philosóphiæ Profeſſor, ac deinde Baccaláureus, Theológiæ curſum abrúpit, ut ſe beáto Ignátio sócium adjúngeret. Tum ſanctióris vitæ genus profitéri cœpit, non jejúniis modò aliisque córporis afflictatiónibus, & páuperum, præſertim infirmórum curâ, quibus in Xenodóchiis miniſtrábat; ſed & ſinguléri religiónis propagandæ ſtúdio, ſummâ in Epíſcopos & Presbyteros obſervántiâ, eoque in Deum fervóre caritátis, ut ejus incéndium in oratiónibus non ferens, ſæpiùs exclamáret: Satìs eſt, Dómine, ſatìs eſt. Procurante Joanne Luſitániæ Rege, à Paulo tértio Indiæ deſtinátus, multos paſſim toto Oriente Chriſtiános ad melióre frugem revocávit, & innúmeros propémodum pópulos ignorántiæ ténebris involútos ad Chriſti fidem addúxit: nam præter Indos, Brachmánes & Malábares ipſe primus Parávis, Málais, Jais, Acénis, Mindánais, Malacénſibus & Japónibus, multis éditis miráculis & exantlátis labóribus, Evangélii lucem íntulit. Perluſtrátâ tandem Japóniâ, ad Sinas profectúrus, in ínſula Sanciána óbiit, anno ætátis quadragéſimo quinto, Chriſti Milléſimo quingentéſimo quinquagéſimo ſecundo. Corpus ejus poſt menſes quíndecim íntegrum & incorruptum, Goam delátum eſt. Hunc, Indiárum Apóſtolum, toto orbe appellátum, Gregórius décimus-quintus ſanctis aſcripſit, anno Milléſimo ſexcentéſimo vigéſimo ſecundo.

AD LAUDES, pro ejus Commem. Ant. Ubi ſum ego, & miniſter meus erit. Si quis mihi miniſtráverit, honorificábit eum Pater meus. *Joan.* 12.

℣. Sacerdótes Sion índuam ſalutári: ℟. Et ſancti ejus exultatióne exultábunt. *Pſal.* 131.

Oratio.

DEus, qui ad fídei propagatiónem beátum Franciſcum Xavérium verendo ſacerdótii miniſtério decoraſti;

præſta, ut per quem pópulus tuus Evangélii verbum & Domínici córporis Sacramentum ſuſcépit, ejus patrocínio dignos utriusque fructus percípiat; Per eumdem Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

VESP. de Pſalterio, à Capitulo de Sabbato ante Dominicam primam Adventûs, ut habetur Parte Hyemali.

COMMUNE SANCTORUM.

PARS AUTUMNALIS.

COMMUNE APOSTOLORUM.

[*In hoc Communi, & in ceteris, ad I. Veſperas ſemper dicuntur Pſalmi de Feria.*]

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. D. VOcávit Jeſus diſcípulos ſuos, & elégit duódecim ex ipſis, quos & Apóſtolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad ſe quos vóluit; & dedit illis poteſtátem curandi infirmitátes, & ejiciendi dæmónia. *Marc.* 3.

Ant. 4. E. Hos miſit Jeſus, præcípiens eis: Ite ad oves quæ periérunt domûs Iſrael. *Matth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædicáte, dicentes: Quia appropinquávit regnum cœlórum. *Matth.* 10.

Ant. 7. d. Egreſſi autem, circuíbant per caſtella, evangelizantes, & curantes ubíque. *Luc.* 9.

Capitulum. Hebr. 2.

CUm inítium accepiſſet ſalus enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt, in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus ſecundùm ſuam voluntátem.

℟. Ecce dedi vobis poteſtátem ſuper omnem virtútem inimíci: * Verúmtamen in hoc nolíte gaudére: † Gaudéte quòd nómina veſtra ſcripta ſunt in cœlis. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis: * Verúmtamen. Glória. † Gaudéte. *Luc.* 10. *Soph.* 3.

Hymnus.

LÆtáre, cœlum; pláuſibus
Tellus reſultet æmulis:
Apoſtolórum glóriam
Solemnis inſtaurat dies.

Vos, ceu tubis ſonántibus,
Chriſtum per orbem ſpárgitis:
Vos illa ſacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.

Qui, dante Chriſto, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores,
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos ſólvite.

Potente qui nutu graves
Morbos fugátis córporum,
Deſiderátam póſcite
Ægris medélam móribus;

Sublímis ut cùm vénerit,
Vobis ſimul ſedéntibus,
Ad déxterum Judex latus
Nos inter agnos cóllocet.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus, ℟. Virtúte multâ. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. Prædicábant ut pœniténtiam ágerent: & dæmónia multa ejiciébant; & ungébant óleo multos ægros, & ſanábant. *Marc.* 6.

Oratio, ut in Proprio.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium, (in quo ſemper dicuntur Pſſ. Feriales.)* *Ant.* 1. a. Vos eſtis lux mundi: lúceat lux veſtra coram homínibus. *Matth.* 5.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox ſpeculatórum Sion: parávit Dóminus bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium. *Iſ.* 52.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum, Apoſtolórum Magiſtrum & Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 13.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

SUpréme, quales, Arbiter,
Tibi miniſtros éligis,
Tuas opes qui vílibus
Vaſis amas commíttere!

Hæc nempe plena lúmine
Tu vaſa frangi præcipis:
Lux inde magna rúmpitur,
Ceu, nube ſciſsâ, fúlgura.

Totum per orbem núntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, verbo Deo,
Tonant, coruſcant, pérpluunt.

Chriſtum ſonant: verſæ ruunt
Arces ſuperbæ dæmonum.
Circùm tubis clangéntibus,
Sic verſa quondam mœnia.

Fac, Chriſte, cœleſtes tubæ
Somno graves nos éxcitent:
Accenſa de te lúmina
Pellant ténebras méntium.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus ad Officium Noct. itemque ad II. Veſperas, Pſalmi ſunt proprii, prout deſignantur in Proprio Eccleſiarum; vel, ſi nulli ſunt ejuſmodi, ſumuntur de Dominica: ad Laudes verò, ad Horas, & ad Completorium, dicuntur de Dominica; & ſic in omni alio Communi.*

In Solemnibus-minoribus & infra, Pſalmi in toto Officio ſemper ſunt de Feria.]

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Convocátis Jeſus duódecim Apóſtolis, cœpit illos míttere binos prædicáre regnum Dei. *Luc.* 9. *Marc.* 6.

Ant. 2. D. Præcípiens, dicébat eis: Infirmos curáte, mórtuos ſuſcitáte, dæmones ejícite: gratìs accepiſtis, gratìs date. *Matth.* 10.

Ant. 3. c. Nolíte poſſidére aurum, neque argentum, neque pecúniam in zonis veſtris: dignus enim eſt operárius cibo ſuo. *Matth.* 10.

℣. Cuſtodiébant teſtimónia ejus, ℟. Et præceptum quod dedit illis. *Pſ.* 98.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres primæ Lectiones de Scriptura occurrente.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus, Lectiones ſunt propriæ; & ſic in omni alio Communi.*]

℟. j. Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum: * Eſtóte ergo prudentes ſicut

ſerpentes, & simplices ſicut columbæ. ℣. Ex ore Dómini prudéntia; & próteget gradientes ſimplíciter: * Eſtóte. *Matth.* 10. *Prov.* 2.

℟. *ij*. Tradémini à paréntibus, & cognátis, & amícis; & morte affícient ex vobis, & capillus de cápite veſtro non períbit: * In patiéntia veſtra poſſidébitis ánimas veſtras. ℣. Nolíte timére oppróbrium hóminum, & blasphémias eórum ne metuátis; ego, ego ipſe conſolábor vos: * In patiéntia. *Luc.* 21. *Iſ.* 51.

℟. *iij*. Cùm tradent vos, nolíte cogitáre quómodò, aut quid loquámini: * Non enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri qui lóquitur in vobis. ℣. Spíritus meus erit in médio veſtrûm, nolíte timére: * Non. Glória Patri. * Non enim. *Matth.* 10. *Agg.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. In quamcumque domum intravéritis, dícite: Pax huic dómui; & ſi ibi fúerit fílius pacis, requieſcet ſuper illum pax veſtra. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Qui vos audit, me audit; & qui vos ſpernit, me ſpernit: qui autem me ſpernit, ſpernit eum qui miſit me. *Luc.* 10.

Ant. 6. F. Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; & quod in aure audítis, prædicáte ſuper tecta. *Matth.* 10.

℣. Annuntiáte inter gentes glóriam Dómini, ℟. In ómnibus pópulis mirabília ejus. *Pſ.* 95.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres Lectiones, ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv*. Vos eſtis qui permanſiſtis mecum in tentatiónibus meis: * Et ego diſpóno vobis ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum. ℣. Diſpóſui teſtamentum electis meis: * Et. *Luc.* 22. *Pſ.* 88.

℟. *v*. Jam non dicam vos ſervos: vos autem dixi amícos: * Quia ómnia quæcumque audívi à Patre meo, nota feci vobis. ℣. Antíqua ne intueámini: ecce ego fácio nova, & nunc oriéntur: útique cognoſcétis ea; * Quia. *Joan.* 15. *Iſ.* 43.

℟. *vj*. Elégi vos, & póſui vos, ut eátis, & fructum afferátis, & fructus veſter máneat; * Ut quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. ℣. Quod ſalvátum fúerit de domo Juda, fáciet fructum: zelus Dómini exercítuum fáciet iſtud; * Ut. Glória. * Ut. *Joan.* 15. *Iſ.* 37.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Príncipes géntium dominantur eórum; & qui majóres ſunt, poteſtátem exercent in eos: non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque volúerit inter vos major fieri, ſit veſter miniſter: ſicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre. *Matth.* 20.

Ant. 3. à. Cùm fecéritis ómnia quæ præcepta ſunt vobis, dícite: Servi inútiles ſumus; quod debúimus fácere, fécimus. *Luc.* 17.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis, ſed nómini tuo da

[illegible]. ℣. Super miſericordia tua & veritate tua. Pſ. 137.

Pater noſter. Benedictiones [illegible] poſt Pſalmum.

Evangelium & Homilia, ut in Propria Sanctorum.

℟. 7. Mementote ſermonis mei quem ego dixi vobis: * Non eſt ſervus major domino ſuo: ſi me perſecuti ſunt, & vos perſequentur. ℣. Locuti ſunt adverſum me linguâ doloſâ, & ſermonibus odii circumdederunt me: * Non eſt. *Joan. 15. Pſ. 108.*

℟. 8. De mundo non eſtis, ſed ego elegi vos de mundo; propterea odit vos mundus: ſed * Confidite, ego vici mundum. ℣. Non derelinquet Dominus ſanctos ſuos; eruet eos a peccatoribus, & ſalvabit eos * Confidite. *Joan. 15. Pſ. 36.*

℟. 9. Pater ſancte, ſerva eos in nomine tuo quos dediſti mihi. Sicut tu me miſiſti in mundum, ego miſi eos in mundum; & * Pro eis ego ſanctifico meipſum, ut ſint & ipſi ſanctificati in veritate. ℣. Sanctificabunt Sanctum Jacob, & Deum Iſraël prædicabunt * Pro eis. Gloria Patri. * Pro eis. *Joan. 17. Iſ. 29.*

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confitemini Domino, & invocate nomen ejus: ℟. Annuntiate inter gentes opera ejus. *Pſ. 104.*

AD LAUDES.

Ant. Jeſus locutus eſt diſcipulis, dicens: 8. G. Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra; euntes ergo, docete omnes gentes. *Matth. 28.*

Ant. 6. F. Prædicate Evangelium omni creaturæ. baptizantes eos, docentes ſervare omnia quæcumque mandavi vobis. *Marc. 16. Matth. 28.*

Ant. 2. D. Quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta ſunt. *Joan. 20.*

Ant. 2. D. Accipietis virtutem ſupervenientis Spiritûs ſancti in vos; & eritis mihi teſtes uſque ad ultimum terræ. *Act. 1.*

Ant. 8. 2. Ecce ego vobiſcum ſum omnibus diebus uſque ad conſummationem ſæculi. *Matth. 28.*

Capitulum. Epheſ. 4.

Chriſtus dedit quoſdam quidem Apoſtolos, quoſdam autem Prophetas, alios verò Evangeliſtas, alios autem Paſtores, & Doctores, ad conſummationem ſanctorum in opus miniſterii, in ædificationem corporis Chriſti.

Hymnus.

Cœleſtis aulæ Principes,
Sacri ducis exercitus,
Beſſena mundi lumina,
Olim futuri judices:

Mortis gravem caliginem,
Per vos dies irradiat:
Quos vatum ore lucidi
Eluxit alma veritas.

Non vi, nec armis militum,
Fraudi nec ullis artibus;
Verbo ſed ipſius Crucis,
Chriſti fideles [illegible].

Quæcumque gentes liberas,
Rex perpetuo ſubdita:
Jam gaudet, excuſſo jugo,
Liber Dei ſub legibus.

Vulgata terris omnibus
Per vos Dei mirificentia:
Sic veſtra terris omnibus

Præclára facta pérſonant.
Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Príncipes populórũ congregáti ſunt ℟. Cum Deo Abraham. *Pſ.* 46.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Vos qui ſecúti eſtis me, in regeneratióne cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, ſedébitis & vos judicantes duódecim tribus Iſrael. *Matth.* 19.

Oratio, ut in Proprio.

AD HORAS, Ant. de Laudibus, quartâ prætermiſsâ; quod ſemper obſervatur, niſi aliter notetur.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Jeſus.

Cetera, ut in Pſalterio.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Prædicáte.

Capitulum. 2. Cor. 2.

DEo grátias, qui ſemper triumphat nos in Chriſto Jeſu, & odórẽ notítiæ ſuæ manifeſtat per nos in omni loco.

℟. *br.* In omnem terram * Exívit ſonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ * verba eórum. * Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Non ſunt loquélæ neque ſermónes, ℟. Quorum non audiantur voces eórum. *Pſ.* 18.

Oratio, ut in Proprio.

[*In Solemnibus-minoribus & ſupra, ac per Octav. Annualium (niſi aliter notetur) in* ℟℟. *brevibus additur* * Allelúia, allelúia. *Iſque ritus ſervatur in quolibet Communi.*]

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Quorum.

Capitulum. 2. Cor. 5.

POſuit in nobis Deus verbum reconciliatiónis. Pro Chriſto ergo legatióne fúngimur, tanquam Deo exhortante per nos. Obſecrámus pro Chriſto, reconciliámini Deo.

℟. *br.* Dóminus excelſus * Subjécit pópulos nobis. Dóminus. ℣. Elégit nobis * hæreditátem ſuam: * Subjécit. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 46.

℣. Nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℟. Nimis confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Ecce.

Capitulum. 2. Theſſ. 2.

STate, & tenéte traditiónes quas didiciſtis ſive per ſermónem, ſive per epiſtolam noſtram. Ipſe autem Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, & Deus, & Pater noſter, qui dilexit nos, & dedit conſolatiónem ætenam, & ſpem bonam in grátia, exhortétur corda veſtra, & confirmet in omni ópere & ſermóne bono.

℟. *br.* Confitébimur tibi, Deus: * Invocábimus nomen tuum. Confitébimur tibi, Deus. ℣. Narrábimus * mirabília tua: * Invocábimus. Glória. Confitébimur. *Pſ.* 74.

℣. In generatiónem & generatiónem ℟. Annuntiábimus laudem tuam. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. INjecérunt manus in Apóſtolos, & poſuérunt eos in cuſtódia. *Act.* 5.

Ant. 2. D. Cæſis denuntiavé-

runt ne omnínò loquerentur in nómine Jeſu. *Act.* 5.

Ant. 4. E. Ibant gaudentes à conſpectu concilii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Jeſu contuméliam pati. *Act.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia; & virtúte magná reddébant teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti. *Act.* 4.

Ant. 3. a. Tradidérunt ánimas ſuas pro nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Act.* 15.

Capitulum. 1. Cor. 4.

DEus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tanquam morti deſtinátos; quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & ángelis, & homínibus.

Hymnus.

QUem miſit in terras Deus,
Ut more nos ſervet ſuâ,
Amóris hic fidos ſui
Vos éligit vicários.

Occiſus Agnus à lupis,
Vos miſit agnos ad lupos:
Mores ferinos éxuunt,
Agni repente de lupis.

Quæ victimarum cædibus
Tellus madébat impiis,
Veſtris eam ſudóribus,
Veſtro piaſtis ſánguine.

Hoc rore facta pinguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta ſurrexit ſeges!
Et iſta nos ſeges ſumus.

Quam ſi bonus reſpéxeris,
Qui das rigáris créſcere;
Frumenta nos cœleſtibus
Matúra condes hórreis.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De Nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: ℟. Conſtitues eos príncipes ſuper omnem terram. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. In fundamentis civitátis ſanctæ Jeruſalem nómina duódecim Apoſtolórum Agni: & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

Oratio, ut in Proprio.

COMMUNE UNIUS MARTYRIS.

IN I. VESPERIS.

Ant. 8. G. FOrtitúdo ſimplicis via Dómini: juſtus in ætérnum non commovébitur. *Prov.* 10.

Ant. 4. E. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, & non pavébit; quóniam ipſe eſt ſpes ejus. *Eccli.* 34.

Ant. 3. a. Qui audit ſapiéntiam, permanébit confidens; quóniam in tentatióne ámbulat cum eo, & in primis éligit eum. *Eccli.* 4.

Ant. 6. C. Timórem, & metum, & probatiónem indúcet ſuper illum, donec credat ánimæ illius; & firmábit illum. *Eccli.* 4.

Ant. 1. D. In tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis; & non illidétur quaſi in procella navis. *Eccli.* 33.

Capitulum. Joſue 1.

ECce præcípio tibi: Confortáre, & eſto robuſtus. Noli metúere, & noli timére;

quóniam tecum eſt Dóminus Deus tuus.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Cepérunt me inimíci mei gratis: dixi, Périi; vocem meam, Dómine, audiſti: * Dixiſti, Ne tímeas: † Judicaſti cauſam ánimæ meæ, redemptor vitæ meæ. ℣. Ego non ſolùm alligári, ſed & mori parátus ſum propter nomen Dómini Jeſu: * Dixiſti. Glória Patri. † Judicaſti. *Thren.* 3. *Act.* 21.

Hymnus.

EX quo, ſalus mortálium,
Fluxit ſacer Dei cruor;
Homo redemptus æmulum
Deo litávit ſánguinem.

Non jam crucis Chriſti pudet:
Quin ſurgit ingens glória
Deum fatéri mórtuum,
Pro mórtuo mori Deo.

Hoc iſte plenus ſpíritu
Ridet minas, ridet neces;
Tuâque fretus déxtera,
Tibi, Redemptor, mílitat.

Paráta ſpectans præmia,
Secúrus ad pœnas volat:
Sic pugnat, ut ſperet mori,
Et morte mortem víncere.

Unus tot armátas manus
Stupente laſſat júdice;
Et tortus ipſis qui cadit
Torquéntibus fit fórtior.

Da, Chriſte, tanti mílitis
Æquáre facta fórtia:
Da ſuſtinére pro tuo,
Quodcumque durum, nómine.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili, par Patri,
Et par utríque, Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes, niſi ſit propria.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 3. *d.* Qui ſéquitur me, non ámbulat in ténebris; ſed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. *Joan.* 8.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Ego ad Dóminum aſpíciam: expectábo Deum ſalvatórem meum. *Mich.* 7.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum patiéntiæ & ſolátii, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Hymnus.

FElix morte tuâ, qui cruciátibus
Cœlo difficilem rúmpere amas viam,
Et ſignáre cruóre
Quam Chriſto déderas, fidē!

Pœnis victa quibus deficeret fides,
Tu pœnas ávidâ mente præóccupas:
Cui non ſúfficit una,
Ambis innúmeras neces.

Te pro lege ſua magnánimum mori,
Te Chriſtus púgilem ſpectat ab æthere:
Ne ſuccúmbere poſſis,
Tecum prælia ſúſtinet.

Et nos delícias, vana per ótia,
Gens infida Deo, quærimus ánxii:

Quid torpémus? inertes
Sanguis Martyris excitat.
Semper máxima laus ingenito
Patri :
Semper laus génito máxima
Filio :
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Omnis qui te colit, Dómine, vita ejus, ſi in probatióne fúerit, coronábitur. *Tob.* 3.

Ant. 8. G. Hæc eſt grátia, ſi propter Dei conſciéntiam ſúſtinet quis triſtitias, pátiens injuſtè. 1. *Petr.* 2.

Ant. 6. F. Qui ſuſtinúerit in finem, hic ſalvus erit. *Marc.* 13.

℣. Cepérunt ánimam meam; irruérunt in me fortes : ℟. Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine. *Pſ.* 58.

Lectiones de Scriptura occurr.

℟. *j.* Probávit me Dóminus quaſi aurum quod per ignem tranſit : * Veſtigia ejus ſecutus eſt pes meus ; viam ejus cuſtodívi, & non declinávi ex ea. ℣. Omnia detrimentum feci ad cognoſcendum Chriſtum, & ſocietátem paſſiónum illius, configurátus morti ejus : * Veſtigia. *Job.* 23. *Philip.* 3.

℟. *ij.* Certámen forte dedit illi Dóminus, * Ut vinceret, & ſciret quóniam ómnium poténtior eſt Sapiéntia. ℣. Confortátus eſt fide, dans glóriam Deo, * Ut vinceret. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

℟. *iij.* Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis : * Deſcendit cum illo in fóveam, & † In vínculis non dereliquit illum. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus : * Deſcendit. Glória. † In vínculis. *Sap.* 10. *Act.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. f. Etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, manum Omnipoténtis nec vivus, nec defúnctus effúgiam; quamobrem fórtiter vitâ excedendo, exemplum forte relinquam. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. d. Prompto ánimo pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfungar. 2. *Mach.* 6.

Ant. 8. c. E cœlo membra iſta poſſídeo; ſed propter Dei leges hæc ipſa deſpicio, quóniam ab ipſo me ea receptúrum ſpero. 2. *Mach.* 7.

℣. Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Factus es mihi adjútor, Dómine, & liberaſti me * A rugiéntibus præparatis ad eſcam, de mánibus quæréntium ánimam meam, & de portis tribulatiónum quæ circumdedérunt me. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortavit me; & liberátus ſum de ore leónis, * A rugiéntibus. *Eccli.* 51. 2. *Tim.* 4.

℟. *v.* Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, manifeſtè tu ſcis quia cùm à morte poſſem liberári, * Duros córporis ſuſtíneo dolóres; ſecúndùm ánimam verò, propter timórem tuum libenter hæc

pátior. ℣. Gáudeo in paſſiónibus, & adímpleo ea quæ deſunt paſſiónum Chriſti in carne mea: * Duros córporis. 2. *Mach.* 6. *Coloſſ.* 1.

℟. vj. Liberávit me Dóminus ab omni ópere malo; * Et ſalvum fáciet in regnum ſuum cœleſte. ℣. In die tribulatiónis exultábo in Deo Jeſu meo: ſuper excelſa dedúcet me victor; * Et ſalvum. Glória Patri. * Et. 2. *Tim.* 4. *Habac.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Scio ópera tua, & labórem, & patiéntiam tuam; & quia ſuſtinuiſti propter nomen meum, & non defeciſti. *Apoc.* 2.

Ant. 4. d. Scient omnes quia ego diléxi te; quóniam ſervaſti verbum patiéntiæ meæ, & ego ſervábo te ab hora tentatiónis. *Apoc.* 3.

Ant. 3. c. Qui vícerit, & cuſtodíerit usque in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, ſicut & ego accépi à Patre meo. *Apoc.* 2.

℣. In die tribulatiónis éruam te, ℟. Et honorificábis me. *Pſ.* 49.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. vij. Qui volúerit ánimam ſuam ſalvam fácere, perdet eam; * Qui autem perdíderit ánimam ſuam propter me & Evangélium, ſalvam fáciet eam. ℣. Erit tibi ánima tua in ſalútem, quia in me habuiſti fidúciam, ait Dóminus. * Qui autem. *Marc.* 8. *Jerem.* 39.

℟. viij. Eſto fidélis usque ad mortem, & dabo tibi corónam vitæ: * Qui vícerit, non lædétur à morte ſecunda. ℣. Usque ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos: * Qui vícerit. *Apoc.* 2. *Eccli.* 4.

℟. ix. Qui vícerit, fáciam illum columnam in templo Dei mei; * Et forás non egrediétur ámpliùs: * & † Scribam ſuper eum nomen Dei mei, & nomen civitátis novæ Jeruſalem. ℣. Plantábo eum, & non turbábitur ámpliùs; nec addent filii iniquitátis, ut affligant eum ſicut priùs, * Et forás. Glória Patri. † Scribam ſuper eum. *Apocal.* 3. 2. *Reg.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo, Dómine, fortitúdinem tuam: ℟. Et exultábo manè miſericórdiam tuam. *Pſ.* 58.

A D L A U D E S.

Ant. 3. à. Dominus mecum eſt, quaſi bellátor fortis: idcirco qui perſequuntur me, cadent, & infirmi erunt. *Jerem.* 20.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me úndique, & non erat qui adiuváret: memorátus ſum miſericórdiæ tuæ, Dómine, quóniam éruis ſuſtinentes te. *Eccli.* 51.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus, & confortans in die tribulatiónis, & ſciens ſperantes in ſe. *Nahum.* 1.

Ant. 4. A. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jerem.* 20.

Ant. 7. d. Eripuiſti me de témpore iniquo; proptéreà confitébor, & laudem dicam

tibi, & benedícam nómini Dómini. *Eccli.* 51.

Capitulum. Apoc. 3.

QUi vícerit, veſtiétur veſtimentis albis; & non delébo nomen ejus de libro vitæ: & confitébor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

Hymnus.

JAm non te lácerant carníficum manus,
Inter qui récubas cœlítuum choros:
Nunc pro cárcere cæco
Fulgentes hábitas domos.
Non jam vincla manus, non cóhibent pedes;
Tu liber ſúperûm regna perámbulas:
Quot plagis laniátus,
Cœlo tot rádiis nites.
Nec te dira fames, nec ſitis ámpliùs,
Nec probróſa premit te modò núditas:
Nunc te lúmine puro
Paſcit Chriſtus & índuit.
Sic tu Martyribus dexter ades, Deus,
Ut quos mors périmit, glória vindicet;
Confundiſque tyrannum,
Dum quos déprimit, élevas.
Semper máxima laus ingénito Patri:
Semper laus génito máxima Fílio:
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

℣. Adjútor meus, tibi pſallam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi: in réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ. 2. *Tim.* 4.

Oratio.

ADeſto, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris, ut qui beáti Mártyris tui *N.* natalítiis gloriámur, nec minis injuſtè perſequéntium, nec ullis perturbémur adverſis; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, intercedente beáto *N.* Mártyre tuo, in tua fide & ſinceritáte conſtántiam; ut in caritáte divína firmáti, nullis tentatiónibus ab ejus integritáte divellámur; Per.

Si ſit Pontifex, Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui in ómnium Sanctórum tuórum es virtúte mirábilis: da nobis in feſtivitáte beáti *N.* cum gratiárum actióne lætári, qui Fílii tui Mártyr & Póntifex, quod miniſtério geſſit, teſtimónio comprobávit; & quod prædicávit ore, confirmávit exemplo; Per eumdem Dóminum.

Alia Oratio.

DEus, cujus grátia beátum *N.* Pontíficem tuum in Sacerdótium elégit, doctrína ad prædicandum erúdiit, poténtia ad perſeverandum confirmávit: da nobis ex ejus imitatióne pópulum chriſtiánum & inſtrúere vivendi exemplo, & confirmáre patiendo; Per Dóminum.

Si ſit Sacerdos tantùm, Oratio.

DEus, à quo conſtántiam fides, & virtútem ſumit infírmitas: quæſumus, ut beáti

N. Sacerdótis & Mártyris tui exemplo & précibus, quidquid in perſecutiónibus ſævum eſt, quidquid in morte terríbile, fácias nos tui nóminis confeſſióne ſuperáre; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. à. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me.

Capitulum. Iſaiæ. 41.

ERunt quaſi non ſint, & véluti conſúmptio, hómines bellantes adversùm te; quia ego Dóminus Deus tuus apprehendens manum tuam, dicensque tibi: Ne tímeas, ego adjúvi te.

℟. *br.* In Deo ſalutáre meum, * Et glória mea. In Deo. ℣. Deus auxílii mei, * & ſpes mea in Deo eſt, * Et. Glória Patri. In Deo. *Pſ.* 61.

℣. Deus meus adjútor meus, & ſperábo in eum: ℟. Protector meus, & cornu ſalútis meæ. *Pſ.* 17.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus.

Capitulum. 2. Tim. 1.

PAtior, ſed non confundor: ſcio enim cui crédidi; & certus ſum quia potens eſt depóſitum meum ſerváre in illum diem.

℟. *br.* Si conſiſtant adversùm me caſtra, * Non timébit cor meum. Si conſiſtant. ℣. Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo: * Non. Glória Patri. Si conſiſtant. *Pſ.* 26.

℣. Dóminus mihi adjútor, ℟. Non timébo quid fáciat mihi homo. *Pſ.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuiſti me.

Capitulum. Tob. 3.

POſt tempeſtátem tranquillum facis, Dómine; & poſt lacrymatiónem & fletum, exultatiónem infundis. Sit nómen tuum, Deus Iſrael, benedíctum in ſécula.

℟. *br.* Factus es, Dómine, * Suſceptor meus. Factus es. ℣. Et refúgium meum * in die tribulatiónis, * Suſceptor. Glória. Factus es. *Pſ.* 58.

℣. Tu, Dómine, adjuviſti me, ℟. Et conſolátus es me. *Pſ.* 85.

AD II. VESPERAS.

Ant. PRopter opus Chriſti S. G. usque ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam. *Philip.* 2.

Ant. 3. a. Patienter ſuſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias æſtimans improperium Chriſti, aſpiciébat in remuneratiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Glorioſíſſimam mortem magìs quàm odíbilem vitam compleƈtens, voluntáriè præíbat ad ſupplícium. 2. *Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vità deceſſit, univerſæ genti memóriam mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens. 2. *Mach.* 6.

Capitulum. Jac. 1.

BEatus vir qui ſuffert tentatiónem; quóniam cùm probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quàm repromíſit Deus diligéntibus ſe.

Hymnus, Ex quo, ſalus, *ut in I. Veſperis.*

℣. Poſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat. Ant. 4. *D.* Juſtum non derelíquit Deus, donec afferret illi poténtiam adversùs eos qui eum deprimebant; & dedit illi claritatem æternam. *Sap.* 10.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PLURIUM MARTYRUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. D. VEnit hora, ut omnis qui interficit vos, arbitrétur obſéquium ſe præſtáre Deo. *Joan.* 16.

Ant. 3. c. Injícient vobis manus ſuas, & perſequentur trahentes ad reges & præſides propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. *D.* Tradet autem frater fratrem in mortem; & inſurgent filii in parentes, & morte eos afficient. *Matth.* 10.

Ant. 1. D. Eritis ódio ómnibus propter nomen meum; qui autem perſeveráverit uſque in finem, hic ſalvus erit. *Matth.* 10.

Ant 8. *G.* Dabo vobis os & ſapiéntiam, cui non póterunt reſiſtere & contradícere omnes adverſárii veſtri. *Luc.* 21.

Capitulum. 1. Petr. 4.

SI exprobrámini in nómine Chriſti, beáti éritis; quóniam quod eſt honóris, glóriæ, & virtútis Dei, & qui eſt ejus Spíritus, ſuper vos requieſcit.

In Duplicibus, & ſuprà:

℟. In nullo terreámini ab adverſáriis; * Quia vobis donátum eſt pro Chriſto, non ſolùm ut in eum credátis, ſed ut étiam pro illo patiámini. ℣. Confortámini, & non diſſolvantur manus veſtræ: erit enim merces óperi veſtro; * Quia. Glória Patri. * Quia. *Philip.* 1. 2. *Paral.* 15.

Hymnus.

CHriſti Martyribus débita
nos decet,
Virtútis mémores, prómere
cántica;
Quos nec blandítiis, nec
pótuit minis
Fallax vincere ſéculum.
Cæleſtis Pátriæ mens inhians
bonis,
Mundi ſpernit opes fluxaque
gáudia:
Vitæ quin étiam, præ Dómini
lucro,
Jacturam fácilem putant.
Non vultus métuunt carnífi-
cum truces:
Fœtas ſupplíciis deſpíciunt
manus:
Enſes, flagra, rotas, ómnia
pérpeti
Victrix edócuit fides.
O incredíbilem vim patién-
tiæ!
Non, artus láceros qui crú-
ciat dolor,
Extorquet gémitum, non
querimóniam
Agnis mítibus élicit.
Ergo nunc própior, Chriſte,
tibi ſedet
Palmis turba nitens uſque
viréntibus,

Victorumque gerens præmia, nóbiles
Multo ſánguine láureas.
Sit laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Sit par, ſancte, tibi glória, Spíritus,
Cujus præsídio prælia ſúſtinent;
Contemptâ nece, Mártyres. Amen.

℣. Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, ℟. Omnes qui ſperátis in Dómino. *Pſ.* 30.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Cùm vos óderint hómines, & exprobráverint propter Fílium hóminis, gaudéte & exultáte: ecce enim merces veſtra multa eſt in cœlo. *Luc.* 6.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 2. A. Complebuntur dies luctûs tui, Sion: non óccidet ultrà ſol tuus: pópulus tuus omnes juſti. *Iſ.* 60.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Sérvient Deo ſervi ejus, & vidébunt fáciē ejus; & nomen ejus in fróntibus eórum. *Apoc.* 22.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum legítimè certantes coronantem, * Venite, adorémus. 2. *Tim.* 2.

Pſ. 94. Venite. 2.

Hymnus.

FOrtes cadendo Mártyres,
Quos empta fuſo ſánguine
Cœleſtis ornat púrpura,
Junctis canámus vócibus.
Acti procellis ómnibus,
Sui cruóris flúmine
Vehuntur, & Chriſto duce
Portus beátos óccupant.
Sævit tyrannus, állicit,
Temnunt minas, temnunt preces,
Deum minantem dum timent,
Dum munerantem díligunt.
Quem lictor inſánus ſitit,
Quem cœcus effundit furor,
Amor ſacerdos pródigum
Chriſto cruórem cónſecrat.
Et ille mixtus ſánguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundéntibus placábilem
Oráre non ceſſat Deum.
Impléte vos omnes decet
Paſſo Deo quod défuit:
Per tot neces læſo Patri
Fit plena Chriſtus hóſtia.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríſque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Convenérunt adversùm nos, ut nos diſperdant: quómodò potérimus ſubsíſtere, niſi tu, Deus, ádjuves nos? 1. *Mach.* 3.

Ant. 5. a. Séquimur te in toto corde, & timémus te, & quærimus fáciem tuam: érue nos, & da glóriam nómini tuo, Dómine. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Omnes qui oſtendunt ſervis tuis mala, confundantur in omnipoténtia tua; & ſciant quia tu es Dóminus Deus ſolus. *Dan.* 3.

℣. Da nobis auxílium de tribulatióne, ℟. Quia vana ſalus hóminis. *Pſ.* 59.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Nos ſtulti propter Chriſtum, maledícimur, & benedícimus: * Perſecutiónem pá-

timur, & ſuſtinémus: blaſphemámur, & obſecrámus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis: * Perſecutiónem. 1. *Cor.* 4. *Pſ.* 43.

℟. *ij.* Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Tribulátio? an angúſtia? an fames? an perſecútio? an gládius? * Neque mors, neque vita póterit nos ſeparáre à caritáte Dei. ℣. Hæc ómnia venérunt ſuper nos, nec obliti ſumus te, Dómine; * Neque mors. *Rom.* 8. *Pſ.* 43.

℟. *iij.* Deus omnis grátiæ, qui vocávit nos in ætemam ſuam glóriam in Chriſto Jeſu, * Módicùm paſſos ipſe perfíciet: ipſi glória & impérium † In ſécula ſeculórum. ℣. Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in ætemæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit: * Módicùm. Glória Patri. † In ſécula. 1. *Petr.* 5. 2. *Mach.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. b. In mortem trádimur propter Jeſum, ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 3. b. Paráti ſumus mori, magìs quàm pátrias Dei leges prævaricári. 2. *Mach.* 7.

Ant. 6. F. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtitias Dei, ut eámus álterâ viâ. 1. *Mach.* 2.

℣. In Deo faciémus virtútem; ℟. Et ipſe ad níhilum dedúcet tribulántes nos. *Pſ.* 59.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Abſit à nobis, ut relinquámus Dóminum, & ſerviámus diis aliénis: * Dómino Deo noſtro ſerviémus, & obedientes érimus præceptis ejus. ℣. Etſi ſunt qui dicantur dii, ſive in cœlo, ſive in terra; nobis tamen unus Deus: * Dómino. *Joſue.* 24. 1. *Cor.* 8.

℟. *v.* Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis. * Pótius eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, íterùm ab ipſo reſuſcitandos. ℣. Sicut abundant paſſiónes Chriſti in nobis, ita & per Chriſtum abundat conſolátio noſtra: * Pótius eſt. 2. *Mach.* 7. 2. *Cor.* 1.

℟. *vj.* Exhibeámus noſmetipſos ſicut Dei miniſtros, in multa patiéntia, in tribulatiónibus, * In neceſſitátibus, in angúſtiis, in plagis, in carcéribus. ℣. Omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes tranſiérunt fidéles. * In. Glória. * In. 2. *Cor.* 6. *Judit.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Ruent in gládio, & in flamma, & in captivitáte; ut conflentur, & dealbentur uſque ad tempus præfinitum. *Dan.* 11.

Ant. 4. A. Diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemptiónem, ut meliórem invenírent reſurrectiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 8. c. Ecce quómodò computáti ſunt inter filios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt! *Sap.* 5.

℣. Salus juſtórum à Dómino; ℟. Et protector eórum in témpore tribulatiónis. *Pſ.* 36.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Ludíbria & vérbera

experti inſuper & víncula & cárceres, * Lapidáti ſunt, ſecti ſunt, tentáti ſunt, in occiſióne gládii mórtui ſunt. ℣. Tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo: * Lapidáti. *Hebr.* 11. *Dan.* 3.

℟. *viij.* Vicérunt propter ſánguinem Agni, & propter verbum teſtimónii ſui, & non dilexérunt ánimas ſuas usque ad mortem: * Proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. ℣. Módico dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento ætérnæ vitæ effecti ſunt: * Proptéreà. *Apoc.* 12. 2. *Mach.* 7.

℟. *ix.* Antiquus diérum judícium dedit ſanctis Excelſi; * Et † Regnum obtinuérunt ſancti. ℣. Per fidem operáti ſunt juſtítiam, adepti ſunt repromiſſiónes; * Et. Glória. † Regnum. *Dan.* 7. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Salvaſti nos, Dómine, de affligéntibus nos; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. DAtum eſt béſtiæ bellum fácere cum ſanctis, & víncere eos. *Apoc.* 13.

Ant. 7. *d.* Elegérunt magis mori, & noluérunt infríngere legem Dei ſanctam; & trucidáti ſunt. 1. *Mach.* 1.

Ant. 1. f. Si coram homínibus tormenta paſſi ſunt, ſpes illórum immortalitáte plena eſt. *Sap.* 3.

Ant. 2. D. In paucis vexáti, in multis bene disponentur; quóniam Deus tentávit eos, & invénit illos dignos ſe. *Sap.* 3.

Ant. 7. d. Tanquam aurum in fornáce probávit illos, & quaſi holocauſti hóſtiam accépit illos; & in témpore erit reſpectus illórum. *Sap.* 3.

Capitulum. Jac. 1.

OMne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis: ſcientes quòd probátio fidei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet.

Hymnus.

QUam, Chriſte, ſignaſti viam
Primus, profúſo ſánguine,
Per hanc tui te fórtiter
Ducem ſequuntur mílites.

Foſſus manus, foſſus pedes,
Ovans ad aſtra tránsvolas;
Et membra trunci Mártyres
Addunt triumpho ſe tuo.

Omnes in oſtro ſpléndidi
Tuum tribúnal ámbiunt:
Accepta monſtrant vúlnera,
Et per tot ora ſúpplicant.

Audíre ſi nos réſpuis,
Quos críminum moles gravat;
Audi tuos, qui ſánguinem
Fudére pro te, Mártyres.

Fac, ſi tyrannus déficit,
Ne blandiendo mólliùs
Frangat voluptas péctora,
Ipſis tyrannis ſævior.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

℣. Multæ tribulatiónes juſtórum; ℟. Et de ómnibus his liberábit eos Dóminus. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. Beati qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam; quóniã

ipſórum eſt regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

DEus inviſibilis fortitúdo certántiū, adeſto, quæſumus, nobis ſupplicántibus; ut qui hodiernâ die ſanctórum Mártyrum tuórum *N.* & *N.* glorióſum triumphum recólimus, eórum méritis & précibus contra ſpirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum.

Alia Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui in ſanctórum tuórum córdibus flammam tuæ dilectiónis accendis: da méntibus noſtris eamdem fidei caritatiſque virtútem; ut Mártyrum tuórum *N.* & ſociórum, quorum gaudémus victóriis, proficiámus exemplis; Per Dóminum noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d.* Elegérunt.

Capitulum. Sap. 3.

JUſtórum ánimæ in manu Dei ſunt, & non tanget illos tormentum mortis. Viſi ſunt óculis inſipiéntium mori, & æſtimáta eſt afflíctio éxitus illórum; & quod à nobis eſt iter, extermínium: illi autem ſunt in pace.

℟. *br.* Cuſtódit Dóminus * Animas ſanctórum ſuórum. Cuſtódit. ℣. De manu peccatóris * liberábit * Animas. Glória Patri. Cuſtódit. *Pſ.* 96.

℣. Dóminus loquétur pacem in plebem ſuam, ℟. Et ſuper ſanctos ſuos. *Pſ.* 84.

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si coram homínibus,

Capitulum. 2. Cor. 4.

QUod in præſenti eſt momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ, ſupra modum in ſublimitáte æternum glóriæ pondus operátur in nobis, non contemplántibus nobis quæ videntur, ſed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporália ſunt; quæ autem non videntur, æterna ſunt.

℟. *br.* Probaſti nos, Deus, * Et eduxiſti nos in refrigériū. Probaſti. ℣. Igne nos examinaſti * ſicut examinátur argentum, * Et eduxiſti. Glória Patri. Probaſti. *Pſ.* 65.

℣. Lætári ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, ℟. Annis quibus vídimus mala. *Pſ.* 89.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tanquam aurum.

Capitulum. Iſaiæ 9.

LÆtabuntur coram te, ſicut qui lætantur in meſſe, ſicut exultant victóres captâ prædâ, quando dívidunt ſpólia.

℟. *br.* Qui ſéminant in lácrymis, * In exultatióne metent. Qui. ℣. Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua; * In exultatióne metent. Glória Patri. Qui ſéminant.

℣. Venientes vénient cum exultatióne, ℟. Portantes manípulos ſuos. *Pſ.* 125.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. VIdi ánimas interfectórum propter verbum Dei, & propter teſtimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 4. *D.* Stabant ante thronum in conſpectu Agni; & palmæ in mánibus eórum. *Apoc* 7.

Ant. 8. G. Venérunt de tribulatióne magna, & lavérunt ſtolas ſuas & dealbavérunt eas in ſánguine Agni. *Apoc.* 7.

Ant. 1. D. Ante thronum Dei ſunt, & ſérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

Ant. 3 a. Non eſúrient, neque sítient ámpliùs; nec cadet ſuper illos ſol, neque ullus æſtus. *Apoc.* 7.

Capitulum. Apoc. 21.

ABſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum, & mors ultrà non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà, quia prima abiérunt.

Hymnus, Chriſti Martyribus. *ut in I. Veſperis.*

℣. In æternum exultábunt,

℟. Et hábitábis in eis. *Pſ.* 5.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & dictum eſt illis ut requiéſcerent, donec compleantur conſervi eórum, qui interficiendi ſunt ſicut & illi. *Apoc.* 6.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PONTIFICUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. f. DAbo vobis Paſtóres juxta cor meum, & paſcent vos ſciéntiâ & doctrínâ. *Jer.* 3.

Ant. 2. D. Pópulum meum docébunt quid ſit inter ſanctum & pollútum, & inter mundum & immundum oſtendent eis. *Ezech.* 44.

Ant. 3. a. Cùm fúerit controvérſia, ſtabunt in judíciis meis, & judicábunt. *Ezech.* 44.

Ant. 4. E. Holocauſta eórum, & víctimæ eórum placébunt mihi ſuper altári meo. *Iſ.* 56.

Ant. 5. a. Invocábunt nomen meum ſuper fílios Iſrael, & ego benedícam eis. *Num.* 6.

Capitulum. Hebr. 5.

OMnis Póntifex ex homínibus aſſumptus, pro homínibus conſtitúitur in iis quæ ſunt ad Deum, ut ófferat dona & ſacrifícia pro peccátis. Nec quiſquam ſumit ſibi honórem, ſed qui vocátur à Deo, tanquam Aaron.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Locútus es ſanctis tuis, Dómine, & dixiſti: Invéni ſervum meum, * Oleo ſancto meo unxi eum: † Manus mea auxiliábitur ei. ℣. Huic Deus teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni virum ſecundùm cor meum; * Oleo. Glória Patri. † Manus. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Hymnus.

CHriſte, Paſtórum caput atque princeps,
Præſulis feſtam veneráta lucē,
Débitis ſupplex tua templa votis
Turba frequentat.

*

Ille non vano ténuit tremendam
Spíritu ſedem, próprio nec auſu:
Sed ſacrum juſſus, Dómino vocante,
Sumpſit honórem.

Strénuum bello púgilem ſuperni
Chríſmatis pleno tuus unxit intùs
Spíritus cornu, poſuitque ſanctam
Páſcere gentem.

Fit gregis paſtor, pater atque forma:
Lætus impendit ſua, ſeque; ſervus
Omnium, curis gravis, omnibusque
Omnia factus.

Pro reis orat, réficit gementes,
Erigit lapſos, tenebrasque pellit,
Fit potens verbo, docet alta, pravum
Cónterit hoſtem.

Fac ut illíus précibus juvémur,
Chriſte; fac Patrem, pariterque tecum
Spíritum jugi celebrémus hymno
Omne per ævum. Amen.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. f. Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente offerre ſacrifícium Deo, incenſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.*45.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium: Ant.* 3. *à.* Die noctuque fugiébat ſomnus ab óculis meis pro grégibus tuis, Dómine. *Gen.*31.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 7. G. Cùm vénerit Dóminus, & pulsáverit, beáti ſervi quos invénerit vigilantes. *Luc.* 12.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Paſtórum príncipem, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 5.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Chriſte, decréto Patris inſtitútus
Póntifex ſummo, tibi, qui fidéles
Quos legis, formas pópulis regendis
Ipſe miniſtros:

Hunc juvat feſto celebráre cantu,
Qui licèt magnis méritis abundans,
Flens & invitus, duce te, tremendum
Sumpſit honórem.

Nóverat quantis páteat períclis
Ille, qui ſummos ápices adeptus,
Omnium curas, ſibi raptus uni,
Súſtinet omnes.

Fécerat fervens amor inquiétum:
Quò gregis cari pia cura poſcit,
Advolat promptus: mora non euntem
Ulla retardat.

Dux iter, vitâ præeunte, monſtrat;
Cómprobat factis ſua dicta magnis;
Et domum ſanctam bene olente Chriſti
Implet odóre.

Lux

Lux erat cæco, cólumen labanti,
Una ſpes lapſo, miſero levámen,
Próvidus cunctis pater, omnibusque
Omnia factus.
Chriſte, Paſtórum bonus ipſe Paſtor,
Qui greges paſcis próprio cruóre,
Fac ut ætérnæ ſúbeant opíma
Páſcua vitæ. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vocávit eum Dóminus, & ait: Vidi afflictiónem pópuli mei: veni, & míttam te, ut edúcas pópulum meum. *Exod.* 3.

Ant. 1. g. Dixit ad Deum: Quis ſum ego, ut vadam & edúcam fílios Iſrael? Qui dixit ei: Ego ero tecum. *Exod.* 3.

Ant. 8. G. Vade in hac fortitúdine tua, & liberábis Iſrael: ſcito quòd míſerim te. *Judic.* 6.

℣. Póſui adjutórium in potente, ℟. Et exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

Lectiones de Script. occurrente.

℟. *j.* Rectórem te poſuérunt? noli extolli: * Eſto in illis quaſi unus ex ipſis; curam illórum habe. ℣. Si quis vult primus eſſe, erit ómnium noviſſimus, & ómnium miniſter:* Eſto. *Eccli.* 32. *Marc.* 9.

℟. *ij.* Speculatórem dedi te dómui Iſrael: * Audiens ergo ex ore meo ſermónem, annuntiábis eis ex me. ℣. In mente habe quáliter accéperis, & audíeris, & ſerva: * Audiens. *Ezech.* 33. *Apoc.* 3.

℟. *iij.* Accéde ad altáre, & ímmola pro peccáto tuo: * Offer holocauſtum, & † Deprecáre pro te & pro pópulo. ℣. Debet Póntifex quemádmodùm pro pópulo, ita étiam & pro ſemetipſo offerre pro peccátis: * Offer. Glória Patri. † Deprecáre. *Levit.* 9. *Hebr.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. In lege Dómini congregatiónem judicávit, & in fide ſua probátus eſt prophéta; & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis. *Eccli.* 46.

Ant. 3. à. Dedit illis legem, ne obliviſcerentur præcepta Dómini, & ut non exerrárent méntibus; & hortabátur ne legem amovérent à corde ſuo. 2. *Mach.* 2.

Ant. 8. c. Apériet os ſuum, & in oratióne confitébitur Dómino; & ipſe díriget conſílium ejus & diſciplínam. *Eccli.* 39.

℣. Invocábant Dóminum ſacerdótes ejus: ℟. Ipſe exaudiébat eos, & loquebátur ad eos. *Pſ.* 98.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Audívit eum Dóminus & vocem ipſíus, & dedit illi præcepta, & legem vitæ & diſciplínæ, * Docére Jacob teſtamentum ſuum, & judícia ſua Iſrael. ℣. Hic eſt qui fuit in Eccléſia cum pátribus noſtris, qui accépit verba vitæ dare nobis,* Docére. *Eccli.* 45. *Act.* 7.

℟. *v.* Pactum meum fuit cum eo vitæ & pacis; & dedi ei timórem, & tímuit me: * Lex veritátis fuit in ore ejus; & iníquitas non eſt inventa in lábiis ejus. ℣. Fidélis erat in

tota domo ejus tanquam fámulus, in teſtimónium eórum quæ dicenda erant: * Lex. *Malach.* 2. *Hebr.* 3.

℟. vj In pace & in æquitáte ambulávit, & multos avertit ab iniquitáte: * Lábia enim ſacerdótis cuſtódient ſciéntiam, & legem requirent ex ore ejus; † Quia ángelus Dómini exercítuum eſt. ℣. Oportet Epíſcopum amplecti eum, qui ſecundùm doctrinam eſt, fidélem ſermónem; ut potens ſit exhortári in doctrina ſana: * Lábia. Glória Patri. † Quia ángelus. *Malach.* 2. *Tit.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. A. In omni ópere dedit confeſſiónem Sancto & Excelſo in verbo glóriæ. *Eccli.* 47.

Ant. 7. *d.* Erogávit pecúnias multas: juſtítiam & fidem conſervávit genti ſuæ; & exquiſívit omni modo exaltáre pópulum ſuum. 1. *Mach.* 14.

Ant. 1. *a.* Non recédet memória ejus, & nomen ejus requirétur à generatione in generatiónem. *Eccli.* 39.

℣. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi: ℟. Cornu ejus exaltábitur in glória. *Pſ.* 111.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. vij. Quis eſt fidélis ſervus & prudens, quem conſtítuit dóminus ſuus ſuper famíliam ſuam, ut det illis cibum in témpore? * Beátus ille ſervus quem, cùm vénerit dóminus ejus, invénerit ſic faciéntem. ℣. A dómino ſuo præpóſitus ómnibus, gubernábat créditam ſibi domum: * Beátus. *Matth.* 24. *Geneſ.* 39.

℟. viij. Dóminus ſupra ómnia quæ póſſidet, conſtítuet illum: * Omni autem cui multum datum eſt, multum quærétur ab eo; & cui commendavérunt multum, plus petent ab eo. ℣. In manu Dei poteſtas terræ, & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam: * Omni autem. *Luc.* 12. *Eccli.* 10.

℟. ix. Euge, ſerve bone & fidélis; quia ſuper pauca fuiſti fidélis, ſuper multa te conſtítuam: * Intra in gáudium dómini tui. ℣. Super pópulum meum conſtítui te: ſapiéntia & ſciéntia data ſunt tibi; & glóriam dabo tibi: * Intra. Glória. * Intra. *Matth.* 25. 2. *Paral.* 1.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Domus Aaron, benedícite Dómino: ℟. Domus Levi, benedícite Dómino. *Pſ.* 134.

A D   L A U D E S.

Ant. 7. a. QUi intrat per óſtium, paſtor eſt ovium: huic oſtiárius aperit; & oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. D. Próprias oves vocat nominátim, & edúcit eas, & ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum ſequuntur, quia ſciunt vocem ejus; aliénum autem non ſequuntur, ſed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Ant. 6. F. Si perdíderit unã ex illis, vadit ad illam, donec invéniat eam; & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. *Luc.* 15.

Ant. 8. G. Fur venit ut perdat; mercenárius videt lupum, & fugit: bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. *Joan.* 10.

Capitulum. 1. Petr. 5.

PAſcite qui in vobis eſt gregem Dei, providentes non coactè, ſed ſpontáneè ſecundùm Deum; neque turpis lucri grátiâ, ſed voluntáriè; neque ut dominantes in Cleris, ſed forma facti gregis ex ánimo.

Hymnus.

JEſu, Sacerdótum decus,
In hac die, quâ glóriâ
Sanctum corónas Præſulem,
Votis adeſto súpplicum.

Sui probátus præmium
Amóris, & pignus tui,
A Patre tráditos tibi
Accépit agnos páſcere.

Hos novit, & præit vocans
In tuta quemque páſcua,
Victumque præbet: áudiunt,
Sequuntur, & vivunt oves.

Quam ſentit errantem jugis,
Hanc nocte quærit ac die;
Et gaudet inventam ſuo
Portans ovíli réddere.

Arcet frementes béſtias,
Lupi retundit ímpetus,
Doloſque fallit, vel mori
Caro parátus pro grege.

Offert frequentem víctimam
Cum plebe Paſtor ínnocens;
Secumque devótum gregem
Pius ſacerdos ímmolat.

Supréme Chriſte Póntifex,
Jugis tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum, ℟. Páſcere hæreditátem ſuam. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvabitur; & ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

Oratio.

DEus, qui pópulis tuis indulgéntiâ cónſulis, & amóre domináris; quique illis regendis vicários caritátis tuæ præficis miniſtros: da, quæſumus, intercedente beáto *N.* Pontífice, Spíritum ſapiéntiæ, quibus præeſſe dediſti Eccléſiæ tuæ; ut de profectu ſanctárum óvium fiant gáudia æterna paſtórum; Per Dóminum..... in unitáte ejuſdem.

Alia Oratio.

DEus, fidélium lumen & Paſtor animárum, qui beátum *N.* Epíſcopum in Eccléſia poſuiſti, ut oves tuas verbo páſceret, & informáret exemplo: da nobis ejus interceſſióne, & fidem ſerváre quam verbo dócuit, & vitam ſequi quam exemplo monſtrávit; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Qui intrat.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Próprias oves.

Capitulum. Prov. 27.

DIligenter agnoſce vultum pécoris tui, tuoſque greges conſídera; non enim habébis júgiter poteſtátem; ſed coróna tribuétur in generatiónem & generatiónem.

℟. *br.* Deus protector meus, * In ipſo ſperávi. Deus. ℣. Qui ſubdit * pópulum meum ſub me, * In ipſo. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 143.

℣. Niſi Dóminus cuſtodíerit

civitátem, ℟. Fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam. *Pſ.* 126.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Oves.

Capitulum. Jerem. 3.

INtrodúcam vos in Sion, & dabo vobis Paſtóres juxta cor meum; & paſcent vos ſciéntiâ & doctrinâ.

℟. br. Dedúxit eos * In viam rectam. Dedúxit. ℣. Ut irent * In civitátem habitatiónis, * In viam. Glória. Dedúxit. *Pſ.* 106.

℣. Abſtulit ſicut oves pópulum ſuum, ℟. Et dedúxit eos in ſpe. *Pſ.* 77.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Fur venit.

Capitulum. Act. 20.

ATténdite vobis, & univérſo gregi, in quo vos Spíritus ſanctus póſuit epíſcopos régere Eccléſiam Dei, quam acquiſivit ſánguine ſuo.

℟. br. Pavit eos * In innocéntia cordis ſui. Pavit eos. ℣. Et in intelléctibus mánuum ſuárum * dedúxit eos, * In innocéntia. Glória. Pavit eos. *Pſ.* 77.

℣. Nos pópulus tuus & oves páſcuæ tuæ, ℟. Confitébimur tibi in ſæculum. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. ECcléſiæ factus ſum ego miniſter ſecúndum diſpenſatiónem Dei, quæ data eſt mihi in vos, ut impleam verbum Dei. *Coloſſ.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quómodò nihil ſubtraxérim utílium, quóminus annuntiárem vobis, & docérem vos públicè, & per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus ſum a ſánguine ómnium; non enim ſubterfúgi quóminus annuntiárem omne consílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil véreor, nec facio ánimam meam pretioſiórem quàm me, dúmmodo consúmmem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi à Dómino Jeſu. *Act.* 20.

Ant. 7. c. Abſit à me hoc peccátum in Dóminum, ut ceſſem oráre pro vobis; & docébo vos viam bonam & rectam. 1. *Reg.* 12.

Capitulum. Act. 20.

NOcte & die non ceſſávi, cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm: & nunc comméndo vos Deo, & verbo grátiæ ipſíus, qui potens eſt ædificáre, & dare hæreditátem in ſanctificátis ómnibus.

Hymnus, Chriſte, Paſtórum. *ut in I. Veſperis.*

℣. Salvum fecit Dóminus Chriſtum ſuum: ℟. Exáudiet illum de cælo ſancto ſuo. *Pſ.* 19.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Sacerdótes tui induántur ſalutem: Dómine Deus, ne avértas fáciem Chriſti tui: meménto miſericordiárum ſervi tui. 2. *Paral.* 6.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE DOCTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 4. E. A Deo profécta eſt ſapiéntia: & in ore fidéli abundábit; & dominátor dabit eam illi. *Eccli.* 15.

Ant. 5. C. Denudábit abſconſa ſua illi, & theſaurizábit ſuper illum ſciéntiam & intelléctum juſtítiæ. *Eccli.* 4.

Ant. 8. *G.* Firmábitur in illo, & non flectétur; & continébit illum, & non confundétur; & exaltábit illum apud próximos ſuos. *Eccli.* 15.

Ant. 3. a. In médio Eccléſiæ apériet os ejus, & adimplébit illum ſpíritu ſapiéntiæ & intelléctûs. *Eccli.* 15.

Ant. 1. D. Stolâ glóriæ véſtiet illum; & nómine ætérno hæreditábit illum. *Eccli.* 15.

Capitulum. Eccli. 51.

ANimam meam diréxi ad ſapiéntiam, & in agnitióne invéni eam: poſſédi cum ipſa cor ab inítio; propter hoc non derelinquar.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Dóminus dat ſapiéntiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus diſciplínam: * Ipſe revélat profúnda & abſcóndita, & † Lux cum eo eſt. ℣. Spíritus ómnia ſcrutátur, étiam profúnda Dei: * Ipſe. Glória. † Lux. *Dan.* 2. 1. *Cor.* 2.

Hymnus.

O Qui perpétuus nos mónitor doces,
Vox ætérna Patris, Chriſte, vicários
Doctóres, pátrias cùm rémeas domos,
Nobis quàm bene ſúppetis!
Hi ſemper vígilant, ne quid adúlterum
Corrumpat fídei vírgineum decus:
Lædi vel léviter non pátitur fides,
His cuſtódibus íntegra.
Infámes ábolent relíquias deûm:
Erróres ábigunt, crímina dédocent:
Chriſto reſtítuunt, quos malè crédulos
Mendax lúſerat hæreſis.
Patrum caníttiem, tot venerábiles
Rugas objíciunt, unde nitet fides:
Quæ ſunt priſca, docent; quæ nova ſúbruunt:
Servant depóſitum Dei.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum quando foris ſonas,
Nullo vocis egens, corda doces, ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Beátus homo quem tu erudíeris, Dómine; ℟. Et de lege tua docúeris eum. *Pſ.* 93.

Ad Magnificat. *Ant.* 7. G. Beátus qui excógitat vias ſapiéntiæ in corde ſuo, vadens poſt illam quaſi inveſtigátor: protegétur ſub tégmine illíus à fervóre, & in glória ejus requieſcet. *Eccli.* 14.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 3. *d.* Dedit illi Dóminus in præceptis ſuis poteſtátem docére Jacob teſtimónia, & in lege ſua lucem dare Iſrael. *Eccli.* 45.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Qui vigiláverit propter ſapiéntiam, citò ſecúrus erit; quóniam dignos ſe ipſa círcuit quærens, & in viis oſtendit ſe illis hiláriter. *Sap.* 6.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Fontem ſapiéntiæ Dóminum, * Veníte, adorémus. *Eccli.* 1. *Pſ.* 94. Veníte 2.

Hymnus

JAm nunc, quæ númeras tot tibi víndices,
Eſſer ſidéreum Relligio caput:
Quot ſunt mota tibi prælia, nóbiles
Tot nectis tibi láureas.

Cùm per mille neces impíetas furit,
Oppónis válido péctore mártyres:
Cùm per mille dolos décipit hæreſis,
Doctóres tibi ſúſcitas.

Quando ſparſa lues úndique críminum,
Hi gliscens vitium prótinus ámputant:
Quando plúrima nox méntibus incubat,
Hi plenum revehunt diem.

Firmant inſtábiles, & dúbios regunt:
Monſtrant tuta procul líttora náufragis:
Nobis, qui véhimur cæca per æquora,
Lucent perpétuæ faces.

Quæ dixêre tuis cónſona ſénſibus,
Noſtris illa, Deus, córdibus ímprimas:
Quos terris cólimus, quos ſéquimur duces,
Fac nos móribus áſſequi.

Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum, quando foris ſonas,
Nullo vocis egens, corda doces, ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sapiéntia non eſt multis manifeſta; quibus autem cógnita eſt, pérmanet uſque ad conſpectum Dei. *Eccli.* 6.

Ant. 4. E. Os prudentis quæritur in eccléſia, & verba illíus cogitábunt in córdibus ſuis. *Eccli.* 21.

Ant. 5. a. Sciéntia ſapientis tanquam inundátio abundábit, & consílium illíus ſicut fons vitæ pérmanet. *Eccli.* 21.

℣. Os juſti meditábitur ſapiéntiam, ℟. Et lingua ejus loquétur judícium. *Pſ.* 36.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Sápiens apériet os ſuum in oratióne; * Si enim Dóminus magnus volúerit, Spíritu intelligéntiæ replébit illum. ℣. Si quis veſtrûm índiget ſapiéntiâ, póſtulet à Deo qui dat ómnibus affluenter; * Si enim. *Eccli.* 39. *Jac.* 1.

℟. *ij.* Ipſe tanquam imbres mittet eloquia ſapiéntiæ ſuæ; * Ipſe palàm fáciet diſciplinam

nam doctrínæ ſuæ, & in lege teſtamenti Dómini gloriábitur. ℣. Multos filiórum Iſrael convertet ad Dóminum Deum ipſórum: * Ipſe palàm. *Eccli.* 39. *Luc.* 1.

℟. *iij.* Omnis ſcriba doctus in regno cœlórum, * Símilis eſt hómini patriſamílias qui † Profert de theſauro ſuo nova & vétera. ℣. In corde prudentis requieſcit ſapiéntia, & indoctos quoſque erúdiet: * Símilis. Glória Patri. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Ecce dedi verba mea in ore tuo; ecce conſtítui te ut evellas, & déſtruas, & disperdas, & ædífices, & plantes. *Jerem.* 1.

Ant. 8. G. Ne retíneas verbum in témpore ſalútis: in lingua enim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſenſáti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. D. Depóſitum custódi, devítans profánas vocum novitátes, & oppoſitiónes falſi nóminis ſciéntiæ. 1. *Tim.* 6.

℣. Deus, docuiſti me à juventúte mea: ℟. Pronuntiábo mirabília tua. *Pſ.* 70.

Lectiónes, ut in Proprio.

℟. *iv.* Qui habet ſermónem meum, loquátur ſermónem meum verè. * Numquid non verba mea ſunt quaſi ignis, & quaſi málleus cónterens petram? ℣. Si quis volúerit voluntátem fácere ejus qui miſit me, cognoscet de doctrína, utrùm ex Deo ſit. * Numquid. *Jerem.* 23. *Joan.* 7.

℟. *v.* Ponam verba mea in ore eius, loqueturque ómnia quæ præcépero illi; * Qui autem verba ejus audíre nolúerit, ego ultor exiſtam. ℣. Qui à ſemetipſo lóquitur, glóriam própriam quærit: qui quærit glóriam ejus qui miſit eum, hic verax eſt; * Qui. *Deut.* 18. *Joan.* 7.

℟. *vj.* Dabo te, dicit Dóminus, in murum æreum, fortem: * Et bellábunt adversùm te, & † Non prævalébunt; quia ego tecum ſum. ℣. Exurgent viri loquentes perverſa, ut abdúcant discípulos poſt ſe: * Et. Glória. † Non. *Jerem.* 15. *Act.* 20.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Propóſui ſapiéntiam addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bonis. *Sap.* 8.

Ant. 7. d. Quæsívi ſapiéntiam palàm in oratióne mea; & efflóruit tanquam præcox uva. *Eccli.* 51.

Ant. 1. f. Inventi ſunt ſermónes tui, Dómine; & comédi eos: & factum eſt mihi verbum tuum in lætítiam cordis mei. *Jerem.* 15.

℣. Scrutábor legem tuam Dómine; ℟. Et cuſtódiã illam in toto corde meo. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Super ſalútem & ſpéciem dilexi ſapiéntiam; * Et propóſui pro luce habére illam: venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa. ℣. Quæ desurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, ple-

na miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Et. *Sap.* 7. *Jac.* 3.

℟. *viij.* Optávi & datus eſt mihi ſenſus: & invocávi, & venit in me Spíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, * Et divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus. ℣. Exíſtimo ómnia detrimentum eſſe propter eminentem ſciéntiam Jeſu Chriſti Dómini mei; * Et. *Sap.* 7. *Philipp.* 3.

℟. *ix.* Sapiéntia bonórum ómnium mater eſt; quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico: infinítus enim theſaurus eſt; * Quo qui uſu ſunt, † Partícipes facti ſunt amicítiæ Dei. ℣. Bonus homo de bono theſauro cordis ſui profert bonum; * Quo. Glória. † Partícipes. *Sap.* 7. *Luc.* 6.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 1. D. Dominus dedit mihi linguam erudítam, ut ſciam ſuſtentáre eum qui laſſus eſt, verbo. *Iſ.* 50.

Ant. 2. F. Sermo meus non in perſuaſibílibus humánæ ſapiéntiæ verbis; ſed in oſtenſióne Spíritûs, & virtútis. 1. *Cor.* 2.

Ant. 3. c. Auxílio adjútus Dei ſto, teſtíficans minóri atque majóri, nihil extra dicens quàm ea quæ Prophétæ locúti ſunt. *Act.* 26.

Ant. 4. f. Non judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum. 1. *Cor.* 2.

Ant. 5. a. Si nóverim myſtéria ómnia, & omnem ſciéntiam; caritátem autem non habúero, nihil ſum. 1. *Cor.* 13.

Capitulum. Sap. 7.

Mihi dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor: in manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia & diſciplína.

Hymnus.

Vos ſuccenſa Deo ſpléndida lúmina:
Vos ſal, nos hómines quo ſápimus Deum;
Ævum, puri ánimo, móribus íntegri,
Quo condímur in álterum.
Per vos Relígio, tutaque Véritas,
Per vos virgíneis fulget honóribus:
Per vos Chriſtus amat péndere dívites
Theſauros ſapiéntiæ.
Veſtris unda fluit pura canálibus;
Chriſti floret ager; munda nitet ſeges:
Lac aptum púeris, & ſólidum viris
Cauti ſufficitis cibum.
Hi ſunt, ſumme Deus, qui tibi mílitant;
Hi ſunt, qui ſtábiles ædíficant domos:
Unâ docta cohors arma tenet manu,
Muros cónſtruit álterâ.
Viciſtis ſtygias vos quibus hæreſes,
Hæc nos accípimus tela ſupérſtites:

His pugnámus adhuc, nec dúbio éxitu ;
His armis quoque víncimus.
Sit ſuprēma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum quando forìs ſonas,
Nullo vocis egens, corda doces, ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Annuntiávi juſtítiam tuā in eccléſia magna : ℟. Ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti. *Pſ.* 39.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Sapiéntia & fortitúdo Dñi ſunt : tibi, Deus, confíteor, teque laudo; quia ſapiéntiam & fortitúdinem dediſti mihi. *Dan.* 11.

Oratio.

OMnípotens ætetne Deus, qui Eccléſiæ tuæ fílios, ſicut non ceſſas erudíre, ita non déſinis adjuváre: da fidélibus tuis, interceſſióne beáti *N.* quem eis ætérnæ ſalútis miniſtrum tribuiſti, ut, te miſerante, ſciéntiam recta faciendi, & virtútem cápiant exequendi ; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

EXcita, Dómine, in Eccléſia tua Spíritum, quo beátus *N.* ſervívit ; ut eódem nos replente, ſtudeámus amáre quod amávit, & ópere exercére quod dócuit ; Per Dóminum .... in unitáte ejusdem Spíritûs.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Sermo meus.

Capitulum. I. Cor. 12.

UNicuíque datur manifestátio Spíritûs ad utilitátem : álii quidem per Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ : álii autem ſermo ſciéntiæ ſecundùm eumdem Spíritum.

℟. *br.* Da mihi intellectum, * Et ſcrutábor legem tuam. Da mihi. ℣. Státue ſervo tuo * elóquium tuum, Dómine, * Et. Glória Patri. Da mihi. *Pſ.* 118.

℣. Os meum loquétur ſapiéntiam, ℟. Et meditátio cordis mei prudéntiam. *Pſ* 48.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Auxílio.

Capitulum. 1. Tim. 6.

SI quis áliter docet, & non acquiescit ſanis ſermónibus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & ei quæ ſecundùm pietátem eſt doctrínæ, ſuperbus eſt, nihil ſciens.

℟. *br.* Viam veritátis elégi, * Judícia tua non ſum oblítus. Viam. ℣. Adhæſi * teſtimóniis tuis, Dómine, * Judícia. Glória Patri. Viam.

℣. A judíciis tuis non declinávi ; ℟. Quia tu legem poſuiſti mihi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Si nóverim.

Capitulum. 1. Tim. 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ : à quibus quidam aberrantes, converſi ſunt in vanilóquium, volentes eſſe legis doctóres, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.

℟. *br.* Veritátem tuam * Et ſalutáre tuum dixi. Veritátem. ℣. Non abſcondi misericórdiam tuam, * & veritátem tuam; * Et ſalutáre. Glória Patri. Veritátem. *Pſ.* 39.

℣. Pronuntiávi ómnia judícia oris tui: ℟. In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. f. Fuit gratus Deo, erudítus omni ſapiéntiâ; & erat potens in verbis & in opéribus ſuis. *Act.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum Dei ſui bonam ſuper ſe, parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret. 1. *Esdr.* 7.

Ant. 8. c. Poſtquàm ſe ámpliùs dedit ad diligéntiam lectiónis legis & prophetárum, vóluit & ipſe ſcríbere quæ ad doctrínam & ſapiéntiam pértinent. *Prolog. Eccli.*

Ant. 3. a. Cùm eſſet ſapientíſſimus, dócuit pópulum: quæsívit verba utília, & conſcripſit ſermónes rectíſſimos ac veritáte plenos. *Eccleſ.* 12.

Ant. 4. E. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes; & laudem ejus enuntiábit Eccléſia. *Eccli.* 39.

Capitulum. Prov. 3.

Beátus homo qui invénit ſapiéntiam, & qui áffluit prudéntiâ: mélior eſt acquisítio ejus negotiatióne argenti & auri primi; & puríſſimi fructus ejus: pretióſior eſt cunctis ópibus; & ómnia quæ deſiderantur, huic non valent comparári.

Hymnus, O qui perpétuus, *ut in I. Veſperis.*

℣. Beátus vir qui diſpónet ſermónes ſuos in judício: ℟. In ætérnum non commovébitur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Qui docti fúerint, fulgébunt quaſi ſplendor firmamenti; & qui ad juſtítiam erúdiunt multos, quaſi ſtellæ in perpétuas æternitátes. *Dan.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PRESBYTERORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. Suscitábo mihi ſacerdótem fidélem, qui juxta cor meum & ánimam meam fáciet. 1. *Reg.* 2.

Ant. 8. G. Elégi eum ex ómnibus mihi in ſacerdótem, ut aſcénderet ad altáre meum, & adoléret mihi incenſum. 1. *Reg.* 2.

Ant. 2. D. Ædificábo ei domum fidélem; & ambulábit coram Chriſto meo cunctis diébus. 1. *Reg.* 2.

Ant. 5. C. Erit ipſi pactum ſacerdótii ſempiternum, quia zelátus eſt pro Deo ſuo, & expiávit ſcelus filiórum Iſrael. *Num.* 25.

Ant. 1. f. Quemcumque

elégerit Dóminus, ipſe erit ſanctus. *Num.* 16.

Capitulum. Num. 16.

NOtum fáciet Dóminus qui ad ſe pertíneant, & ſanctos applicábit ſibi, & quos elégerit appropinquábunt ei.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Sacerdótes qui cuſtodiérunt cæremónias ſanctuárii mei, qui ingrediuntur ſanctuárium meum, & * Ipſi accédent ad menſam meam, ut miniſtrent mihi. ℣. Hi probentur primùm, & ſic miniſtrent, nullum crimen habentes. * Ipſi. Glória. Ipſi. *Ezech.* 44. 1. *Tim.* 3.

Hymnus.

JAm ſatis fluxit cruor hoſtiárum,
Priſtinæ ceſſent holocauſta legis;
Chriſte, quos formas melióra libant
Sacra miniſtri.
Pingue libámen novus & ſacerdos,
Orbe jam toto Deus immolátur;
Se lubens aris litat incruento
Fúnere Chriſtus.
Tale nil priſcis Pátribus tríbutum:
Angelis nuſquam data par poteſtas;
Per Sacerdótes Deus ipſe jugem
Se dat in eſcam.
Fac, Sacerdótes tua ſacra tractent
Péctore íntegro manibuſque puris,
Chriſte, fac ardor ſacer ut miniſtros
Applicet aris.
Lúminis ſplendor, Patris una proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam, ℟. Et Sancti tui exultent. *Pſ.* 131.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. De Sacerdótibus non interíbit vir à fácie mea, qui ófferat holocautómata, & incendat ſacrifícium. *Jer.* 33.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium: Ant.* 2. D. Qui ſtatis in domo Dómini, in nóctibus extóllite manus veſtras in ſancta, & benedícite Dóminum. *Pſ.* 133.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 7. G. Tecum eſt Dóminus Deus tuus in ómnibus ad quæcumque perréxeris. *Joſ.* 1.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Sacerdótem in ætérnum Jeſum Chriſtum, * Veníte adorémus. *Hebr.* 5.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, Jam ſatis fluxit. *ut in I. Veſperis.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Deſignávit Dóminus ſeptuaginta duos, & miſit illos ante fáciem ſuam in omnem civitátem & lo-

cum, quo erat ipſe ventúrus. *Luc.* 10.

Ant. 2. D. Accépit Jeſus panem, & grátias agens fregit, & dixit: Accípite & manducáte: Hoc eſt corpus meum. Simíliter & cálicem, dicens: Hic calix novum teſtamentum eſt in ſánguine meo, hoc fácite in meam commemoratiónem. 1. *Cor.* 11.

Ant. 8. c. Inſufflávit, & dixit eis: Accípite Spíritum ſanctum: quorum remiſéritis peccáta, remittuntur eis; & quorum retinuéritis, retenta ſunt. *Joan.* 20.

℣. Benedícite, Sacerdótes Dómini, Dómino. ℟. Laudáte, & ſuperexaltáte eum in ſǽcula. *Dan.* 3.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Vos genus electum, regále ſacerdótium, gens ſancta, pópulus acquiſitiónis: * Ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen ſuum. ℣. Si cuſtodiéritis pactum meum, ait Dóminus, éritis in pecúlium, & in regnum ſacerdotále, & gens ſancta. * Ut virtútes. 1. *Petr.* 2. *Exod.* 19.

℟. *ij.* Impleſtis manus veſtras Dómino: * Accédite, & offerte víctimas & laudes in domo Dómini. ℣. Superædificámini domus ſpirituális, ſacerdótium ſanctum, offerre ſpirituáles hóſtias, acceptábiles Deo per Jeſum Chriſtum. * Accédite. 2. *Paral.* 29. 1. *Petr.* 2.

℟. *iij.* Vidéte quid faciátis: * Non enim hóminis exercétis judícium, ſed Dómini; & quodcumque judicavéritis, in vos redundábit. ℣. Nolíte judicáre ſecundùm fáciem, ſed juſtum judícium judicáte. * Non enim. Glória. * Non enim. 2. *Paral.* 19. *Joan.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Sanctificámini, & eſtóte ſancti: cuſtodíte præcepta mea, & fácite ea: Ego Dóminus qui ſanctífico vos. *Levit.* 20.

Ant. 1. f. Ambulétis dignè Deo, per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & creſcentes in ſciéntia Dei. *Coloſſ.* 1.

Ant. 3. *a.* Erit hoc vobis legítimum ſempiternum, ut orétis pro fíliis Iſrael, & pro cunctis peccátis eórum. *Levit.* 16.

℣. Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? ℟. Qui ingréditur ſine mácula. *Pſ.* 14.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Secundùm eum qui vocávit vos, ſanctum, * Et ipſi in omni converſatióne ſancti ſitis: quóniam ſcriptum eſt: Sancti éritis, quia ego ſanctus ſum. ℣. Ego ſum Dóminus Deus veſter: ſancti eſtóte, quia ego ſanctus ſum. * Et ipſi. 1. *Petr.* 1. *Levit.* 11.

℟. *v.* Vos eſtis lux mundi. Sic lúceat lux veſtra coram homínibus, ut vídeant ópera veſtra bona, & gloríficent Patrem veſtrum, qui in cœlis eſt. ℣. Juſtórum ſémita quaſi lux

ſplendens, procédit & creſcit usque ad perfectum diem. * Sic lúceat. *Matth.* 5. *Prov.* 4.

℟. *vj.* Miniſtráte in ſanctuário, & * Sanctificáti immoláte: fratres étiam veſtros, ut poſſint juxta verba quæ locútus eſt Dóminus fácere, præparáte. ℣. Dignè Evangélio Chriſti conversámini, collaborantes fídei Evangélii. * Sanctificáti. Glória Patri. * Sanctificáti. 2. *Paral.* 35. *Philip.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Præceptum ſempiternum eſt, ut habeátis ſciéntiam discernendi inter ſanctum & profánum, doceátisque fílios Iſrael ómnia legítima mea. *Levit.* 10.

Ant. 4. D. Si præoccupátus fúerit homo in áliquo delicto, vos qui ſpirituáles eſtis, inſtrúite in ſpíritu lenitátis. *Galat.* 6.

Ant. 1. g. Cùm apparúerit Princeps Paſtórum, percipiétis immarcessíbilem glóriæ corónam. 1. *Petr.* 5.

℣. Vidi prævaricantes, & tabescébam; ℟. Quia elóquia tua non cuſtodiérunt. *Pſal.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Ubicumque quæſtio eſt de lege, de mandáto, de cæremóniis, de juſtificatiónibus, * Oſténdite frátribus veſtris, ut non peccent in Dóminum, & ne véniat ira ſuper vos & ſuper fratres veſtros: ſic agentes non peccábitis. ℣. Unusquisque ſicut accépit grátiam, in altérutrum illam adminiſtrantes, ſicut boni diſpenſatóres multíformis grátiæ Chriſti. * Oſténdite. 2. *Par.* 19. 1. *Petr* 4.

℟. *viij.* Quóniam vos eſtis Presbyteri in pópulo Dei, & ex vobis pendet ánima illórum, * Ad elóquium veſtrum corda eórum erígite. ℣. Corrípite inquiétos, conſolámini puſillánimes, ſuscípite infirmos, patientes eſtóte ad omnes. * Ad elóquium. *Judith.* 8. 1. *Theſſ.* 5.

℟. *ix.* Beáti ſervi illi, quos cum vénerit Dóminus, invéniet vigilantes, * Præcinget ſe & fáciet illos discúmbere, & tránsiens miniſtrábit illis. ℣. Accípient regnum decóris, & diadéma ſpeciéi de manu Dómini. * Præcinget ſe. Glória Patri. Præcinget ſe. *Luc.* 12. *Sap.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Psállite Dómino, ſancti ejus. ℟. Et confitémini memóriæ ſanctitátis ejus. *Pſ.* 20.

AD LAUDES.

Ant. 8. *G.* O Homo Dei, ſectáre juſtítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, manſuetúdinem. 1. *Tim.* 6.

Ant. 7. a. Præcipe hæc & doce. Exemplum eſto fidélium in verbo, in converſatióne, in caritáte, in fide, in caſtitáte. 1. *Tim.* 4.

Ant. 6. F. Noli neglígere grátiam quæ in te eſt, quæ data eſt tibi cum impoſitióne mánuum presbytérii. 1. *Tim.* 4.

Ant. 1. a. Vígila, in ómnibus labóra, opus fac Evangeliſtæ, miniſtérium tuum imple, ſóbrius eſto. 2. *Tim.* 4.

Ant. 2. D. Sollícitè cura teipſum probábilem exhibére Deo, operárium inconfuſíbilem, rectè tractantem verbum veritátis. 2. *Tim.* 2.

Capitulum. 2. Tim. 2.

SEctáre juſtítiam, fidem, caritátem, & pacem, cum iis qui invocant Dñum de corde puro: ſtultas autem & ſine diſcíplína quæſtiónes devíta, ſciens quia generant lites: ſervum autem Dñi non oportet litigáre, ſed manſuétum eſſe ad omnes.

Hymnus.

QUantis nites honóribus,
Cœlo Sacerdos áddite,
Cum præmiórum pródigus
Tibi Deus ſe détegit.

Partis labóre plúrimo
Quot clarus es virtútibus,
Tot emicantem glóriâ,
Ornant corónæ vérticem.

Quos parturiſti númini
Te fílii nunc ámbiunt,
Tuoque lætis cántibus
Certant triumpho pláudere.

Chriſtus tuum ſit præmium:
Quem conſecraſti víctimam
Dehinc aperto númine
Te paſcet eſca cœlitum.

Adhuc Sacerdos hóſtiam
Gratam, Deo nos dévove:
Undisque merſos náufragis
Duc ad ſalútis líttora.

Supréme Chriſte Póntifex,
Jugis tibi ſit glória,
Cum Patre & almo Spíritu
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Sacerdótes Sion índuam ſalutári: ℟. Et ſancti ejus exultatióne exultábunt. *Pſal.* 131.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ubi ſum ego, & miniſter meus erit. Si quis mihi miniſtráverit, honorificábit eum Pater meus. *Joan.* 12.

Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui fámulum tuum *N.* ut ſacerdótio tibi fungerétur, à pópulo ſegregaſti: ejus nos interceſſióne à peccatóribus ſégrega; ut, ſecundùm vocatiónem noſtram, gens ſancta, & regále ſacerdótium coram te efficiámur; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

DEus, qui in Eccléſiæ tuæ decus & ſubsídium, beátum *N.* verendo ſacerdótii miniſtério decoraſti: præſta ut, per quem pópulus tuus Evangélii verbum & Domínici córporis Sacramentum ſúscepit, ejus patrocínio dignos utriusque fructus percípiat; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. O homo Dei.

AD TERTIAM.

Ant. 7. a. Præcipe.

Capitulum. Tit. 2.

IN ómnibus teipſum præbe exemplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum ſanum, irreprehensíbile: ut is qui ex adverſo eſt, vereátur nihil habens malum dícere de nobis.

℟. *br.* Dómine, dilexi * Decórem domus tuæ. Dómine. ℣. Et locum habitatiónis

* glóriæ tuæ. * Decórem. Glória Patri. Dómine.

℣. Ego in innocéntia mea ingreſſus ſum. ℟. Rédime me & miſerére meî. *Pſ.* 25.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Noli.

Capitulum. 2. Tim. 1.

ADmóneo te ut reſſúſcites grátiam Dei, quæ eſt in te per impoſitiónem mánuum meárum.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid. ℣. Cálicem ſalutáris accípiam, * & nomen Dómini invocábo. * Pro ómnibus. Glória Patri. Quid.

℣. Vota mea Dómino reddam, ℟. Coram omni pópulo ejus. *Pſ.* 115.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Sollícitè.

Capitulum. 1. Tim. 5.

QUi benè præſunt Presbyteri, dúplici honóre digni habeantur; máximè qui labórant in verbo & doctrína.

℟. *br.* Hic accípiet * Benedictiónem à Dómino. Hic. ℣. Et misericórdiam * à Deo ſalutári ſuo. * Benedictiónem. Glória Patri. Hic. *Pſ.* 23.

℣. Exaltent eum in Eccléſia plebis; ℟. Et in cáthedra ſeniórum laudent eum. *Pſal.* 106.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. E. FUit Dóminus cum eo, & gubernábat créditam ſibi domum, & univerſa quæ ei trádita fúerant. *Gen.* 39.

Ant. 5. a. De omni corde ſuo laudávit Dóminum, & diléxit Deum, qui fecit illum; & dedit in celebratiónibus decus. *Eccl.* 47.

Ant. 3. a. Porrexit manum ſuam in libatióne, & libávit de ſánguine uvæ. Effúdit in fundamento altáris odórem divínum excelſo príncipi. *Eccli.* 50.

Ant. 7. c. Obtulit holocauſta & pacífica, & invocávit Dóminum: & exaudívit eum de cœlo. 1. *Par.* 21.

Ant. 8. G. Confirmávit omnes húmiles pópuli ſui, & legem exquiſívit, & ábſtulit omne iníquum & malum. 1. *Macch.* 14.

Capitulum. 2. Par. 31.

OPerátus eſt bonum & rectum & verum coram Dómino Deo ſuo in univerſa cultúra domus Dómini juxta legem & cæremónias volens requírere Deum ſuum in toto corde ſuo: fecitque & proſperátus eſt.

Hymnus.

O Sacerdótum veneranda jura!
Ceu vices Chriſti téneant ſalútis
Arbitri, claudunt réſerantque nobis
Atria cœli.

Omne pendentes ſcelus in ſtatéra,
Cùm reum ſolvunt, Deus ipſe ſolvit:
Cùm ligant ſontem, Deus ipſe ſontis
Víncula nectit.

Verba dum promunt, pópulus fidélis
Excipit vocem, cúpidus docéri;
Nempe divínæ ſacra verba legis
Mente recondunt.

Dum Sacerdóres tua ſacra tractant,
Chriſte, fac ſacris quibus applicaſti
Cónſonent mores, pópulique fiat
Forma Sacerdos.

Lumínis ſplendor Patris una proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per amóris almi
Flamen inungis. Amen.

℣. Glóriâ & honóre coronaſti eum: ℟. Et conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum. *Pſ.* 8.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Induit eum Deus ſtolam glóriæ, & coronávit eum in vaſis virtútis. *Eccli.* 45.

Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui fámulum tuum *N* ut ſacerdótio tibi fungerétur, à pópulo ſegregaſti: ejus nos interceſſióne à peccatóribus ſégrega; ut, ſecundùm vocatiónem noſtram, gens ſancta, & regále ſacerdótium coram te efficiámur; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio, Deus, qui. *ut ſuprà ad Laudes.*

COMMUNE SS. ABBATUM, MONACHORUM,

CŒNOBITARUM, ET ANACHORETARUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. D. QUid prodeſt hómini, ſi mundum univerſum lucrétur, ánimæ verò ſuæ detrimentum patiátur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus eſſe, vade, vende quæ habes, & da paupéribus; & habébis theſaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo eſt qui reliquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantùm in témpore hoc, & in século futúro vitam ætérnam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam: noli reſpícere poſt tergum; ſalvum te fac, ne péreas. *Geneſ.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, & dimitte mórtuos ſepelíre mórtuos ſuos. *Matth.* 8.

Capitulum. 2. Cor. 6.

EXíte de médio eórum, & ſeparámini, dicit Dóminus, & immundum ne tetigéritis: & ego recípiam vos; & ero vobis in patrem,

&

& vos éritis mihi in filios.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Suſceptor meus es tu, Dómine, & in verbum tuum ſuperſperávi; * Declináte à me, maligni, & † Scrutábor mandáta Dei mei. ℣. Magiſter, ſequar te quocumquè ieris. * Declináte. Glória Patri. † Scrutábor. *Pſ.* 118. *Matth.* 8.

Hymnus.

FElíces némorum pángimus íncolas,
Certo consílio quos Deus ábdidit,
Ne contágio ſecli
Mores læderet íntegros.

Ut te possídeant, quem sítiunt Deum,
Urbes, regna, ſuos, ſe quoque déſerunt:
Totus víluit orbis,
Dum cœléſtia cógitant.

Nudi, prompti, álacres, líberi ab ómnibus,
Ad luctam púgiles óciùs ádvolant;
Ut vaſtum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.

Æternas ut opes, certaque gáudia
Secúri rápiant, ómnia lúdicra
Sano péctore temnunt,
Confíſi melióribus.

Illis ſumma fuit glória, déſpici;
Illis divítiæ, paupériem pati;
Illis ſumma voluptas,
Longo ſupplício mori.

Fac nos, ſumme Deus, quæ pátimur mala,
In pœnam ſcélerum ferre libéntiùs;
Et, tellúre relictâ,
Immortália quærere.

Æternus ſit honos ingénito Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio:
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Potens in terra erit ſemen ejus: ℟. Generátio rectórum benedicétur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Egrédere de cognatióne tua, & de domo patris tui; & veni in terram quam monſtrábo tibi: faciamque te in gentem magnam, & benedícam tibi. *Geneſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. In umbra alárum tuárum ſperábo, ℟. Donec tránseat iníquitas. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Reliquiſti parentes tuos: plenam mercédem recípias à Dómino Deo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 4. c. Qui hábitant in deſerto, ſecúri dórmient in ſáltibus; & ponam eos in circúitu collis mei benedictiónem. *Ezech.* 34.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 2. A. Habitábit in ſolitúdine judícium; & erit opus juſtítiæ pax, & cultus juſtítiæ ſiléntium, & ſecúritas usque in ſempiternum. *Iſ.* 32.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus ſe, Deum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 11.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, Felices, *ut ſuprà.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Omnis ex vobis qui non renúntiat ómnibus quæ póſſidet, non poteſt meus eſſe diſcípulus. *Luc.* 14.

Ant. 7. ç. Véndite quæ poſſidétis, & date eleemóſynam: fácite vobis theſáurum non deficientem in cœlis. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Nolíte quærere quid manducétis, aut quid bibátis: quǽrite primùm regnum Dei, & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Luc.* 12.

℣. Non eſt inópia timéntibus Dóminum: ℟. Dívites eguérunt, & eſuriérunt. *Pſ.* 33.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Fúgite de médio Babylónis, & ſalvet unuſquiſque ánimam ſuam; * Quóniam tempus ultiónis eſt à Dómino. ℣. Exíte de illa, pópulus meus, ut ne partícipes ſitis delictórum ejus, & de plagis ejus non accipiátis; * Quóniam. *Jerem.* 51. *Apoc.* 18.

℟. *ij.* Vade, pópule meus, intra in cubícula tua, abscóndere módicum, * Donec pertránseat indignátio. ℣. Veníte ſeorſum in deſertum locum, & requiéſcite, * Donec. *Iſ.* 26. *Marc.* 6.

℟. *iij.* Exeámus ad Jeſum extra caſtra, impropérium ejus portantes; * Non enim habémus hìc manentem civitátem, ſed futúram inquírimus. ℣. Peregríni ſumus coram te, Deus: dies noſtri quaſi umbra ſuper terram; * Non. Glória Patri. * Non. *Hebr.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te. *Matth.* 19.

Ant. 7. c. Eſurímus, & ſitímus, & nudi ſumus, & laborámus operantes mánibus noſtris. 1. *Cor.* 4.

Ant. 2. D. Non defícimus: ſed licèt is qui foris eſt, noſter homo corrumpátur; tamen is qui intus eſt, renovátur de die in diem. 2. *Cor.* 4.

℣. Rédimit Dóminus de intéritu vitam tuam: ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Omnis qui in agóne contendit, ab ómnibus ſe ábſtinet: * Ego ígitur ſic curro, non quaſi in incertum: ſic pugno, non quaſi áerem vérberans; ſed caſtígo corpus meũ, & in ſervitútem rédigo. ℣. A juventúte mea inveſtigábam ſapiéntiam: colluctáta eſt ánima mea in illa, & in faciendo eam confirmátus ſum: * Ego ígitur. 1. *Cor.* 9. *Eccli.* 51.

℟. *v.* Non ſecundùm carnem ambulámus, ſed ſecundùm ſpíritum; quóniam ſapiéntia carnis inimíca eſt Deo: * Qui autem in carne ſunt, Deo placére non poſſunt. ℣. Excelſus Deus & hábitans cum contríto & húmili ſpíritu; ut vivíficet ſpíritum humílium, & vivíficet cor contritórum; * Qui. *Rom.* 8. *Iſ.* 57.

℟. *vj.* Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus ſum propter Chriſtum detrimenta; * Ut invéniar in illo habens juſtítiam quæ ex fide eſt, confi-

paratus morti ejus. ℣. Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, magìs quàm habitáre in tabernáculis peccatórum; * Ut. Glória. * Ut. *Philipp.* 3. *Pſ.* 83.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Omnes erant perſeverantes unanímiter in oratióne. *Act.* 1.

Ant. 5. F. Poſſeſſiónes & ſubſtántias vendébant, & dividébant illa ómnibus, prout cuíque opus erat. *Act.* 11.

Ant. 6. *C.* Plorábant, & jejunábant, & orábant in conſpectu Dómini. *Baruch.* 1.

℣. Flévimus, cùm recordarémur Sion: ℟. Quómodò cantábimus in terra aliéna? *Pſ* 136.

Evang. & Hom. ut in Proprio.

℟. *vij.* Sapiéntia direxit ópera eórum: * Iter fecérunt per deſerta quæ non habitabantur; & in locis deſertis fixérunt caſas. ℣. Circuiérunt in péllibus caprínis, egentes, anguſtiáti, afflicti; quibus dignus non erat mundus: in ſolitudínibus errantes, & in cavernis terræ: * Iter. *Sap.* 11. *Hebr.* 11.

℟. *viij.* Multitúdinis erat cor unum, & ánima una: nec quiſquam áliquid ſuum eſſe dicébat; ſed * Erant illis ómnia commúnia. ℣. Ecce quàm bonum, & quàm jucundum habitáre fratres in unum! * Erant illis. *Act.* 4. *Pſ.* 132.

℟. *ix.* Pars Dómini pópulus ejus: invénit eum in terra deſerta, circumduxit, & dócuit, atque portávit in húmeris ſuis; * Et conſtítuit ſuper excelſam terram. ℣. Confitentes quia peregríni & hóſpites ſunt ſuper terram, pátriam melióre appetunt: ídeò parávit illis civitátem; * Et. Glória Patri. * Et. *Deut.* 32. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſancti, & húmiles corde, Dómino: ℟. Laudáte, & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. PErféctio tua, Dómine, & doctrína tua viro ſancto tuo, qui dixit patri ſuo & matri ſuæ: Néſcio vos, & frátribus ſuis: Ignóro vos. *Deut.* 33.

Ant. 1. *g.* Non ſedi in concílio ludéntium; ſolus ſedébam, quóniam comminatióne replesti me. *Jerem.* 15.

Ant. 3. b. Exui me ſtolâ pacis, indui autem me ſacco obſecratiónis; & venit mihi gáudium à Sancto. *Baruch.* 4.

Ant. 4. a. Mihi mundus crucifixus eſt & ego mundo. *Galat.* 6.

Ant. 8. *G.* In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam pro salúte Dómino. *Jonæ.* 2.

Capitulum. Iſaïæ 51.

COnſolábitur Dñus Sion, & conſolábitur omnes ruínas ejus; & ponet deſertum ejus quaſi delícias, & ſolitúdinem ejus quaſi hortum Dómini. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio, & vox laudis.

Pro S. Abbate, Monacho, & Cœnobita, Hymnus.

O Pulcras ácies, caſtraque fórtia,
Quæ ſpes, una fides, unus amor regit!

b iv

Omnes lege ſub una,
Uno ſub duce militant.
Heu! quantis rápiunt aſtra laboribus!
Pulſant perpétuis quéſtibus æthera,
Per jejúnia longa
Vires córporis átterunt.
Votis unánimes, vi quoque flétuum
Inſtant, & ſócias ingéminant preces,
Et concórdibus armis
Vim cœlo ſimul ínferunt.
Hæc vis grata Deo; ſic amat óptimus
Vinci per lácrymas, per gémitus, Pater:
Sic duris referátur
Cœlum conditiónibus.
Fervent quando die cuncta tumúltibus,
Altum turba ſilet; cétera dum tacent,
Hi per cántica rumpunt
Noctis longa ſiléntia.
Exercet vígiles contínuus labor;
Incumbunt óperi non réſides manus;
Tellus culta colónis
Victum ſuppéditat ſuis.
Quin regína ſuî mens quoque ſúbditur,
Rectoriſque ſtudet nútibus óbſequi,
Nil ſervat ſibi juris,
Capto libérior jugo.
Æternus ſit honos ingénito Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio:
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Pro S. Anachoreta & Solitario, Hymnus.

Quid tu, relictis úrbibus,
Mortálium conſórtia
Timens fugis? quid tu vides?
Soluſque tecum cógitas?
Mentis volátu líbero;
Percurris æternas domos;
Et quæ negas mortálibus,
Transfers Deo commércia.
Præſens choris cœléſtibus,
Sacro quiétus ótio,
Totus tuendo Númini,
Totus colendo tu vacas.
Quàm pura, qui te díligunt,
O Chriſte, libant gáudia!
Te propter antris ábditos
Sinu recondis in tuo.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Veníte, fílii, audíte me: ℟. Timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. *D.* Ecce ego & púeri mei, quos dedit mihi Dóminus in ſignum & in portentum Iſrael à Dómino exercítuum, qui hábitat in monte Sion. *Iſ.* 8.

Oratio.

Deus cujus múnere beátus *N.* Abbas Chriſtum páuperem ſequi, & húmilem corde uſque in finem perſeverávit imitári: da cunctis ſémitā mandatórum tuórum ingreſſis, ut nec retrò reſpíciant, nec in via hæreant; ſed ad te ſine offenſióne currentes, vitam ætérnam apprehendant; Per.

Alia Oratio.

Da nobis, quæſumus, Deus noſter, beáti Abbátis *N.* interceſſiónibus ſuble-

vári: ut per quem ſervis tuis perfectiónis evangélicæ documenta donaſti, per eum nobis ſubsídia perpétuæ ſalútis impendas; Per Dóminum.

Si non ſit Abbas, ℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi: Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea. Bonus eſt Dóminus ánimæ quærenti illum. Bonum eſt præſtolári cum ſiléntio ſalutáre Dei. *Thren.* 3.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, terréna pro te calcántium merces magna nimis: da nobis exemplo & intercеſſióne beáti *N.* cujus hódie tránsitum celebrámus, temporália ómnia deſpícere, & ad ætema, totâ mentis intentióne, feſtináre; Per.

Alia Oratio.

QUæréntium te, Dómine, Salvátor & cuſtos, qui beáto *N.* ne párticeps eſſet coinquinatiónis, renuntiáre ſéculo, & ſub alas tuas confúgere tribuiſti: ejus interceſſióne, da pópulo tuo diabólica vitáre contágia, & te ſolum Dóminum purâ mente ſectári; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perféctio.

AD TERTIAM.

Ant. 1. *g.* Non ſedi.

Capitulum, 1. Joan. 2.

SI quis díligit mundum, non eſt cáritas Patris in eo; quóniam omne quod eſt in mundo, concupiscéntia carnis eſt, & concupiscéntia oculórum, & ſupérbia vitæ, quæ non eſt ex Patre, ſed ex mundo eſt. Et mundus tranſit, & concupiscéntia ejus; qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum.

℟. *br.* Elongávi fúgiens: * Manſi in ſolitúdine. Elongávi. ℣. Quóniam vidi iniquitátem * & contradictiónem in civitáte, * Manſi. Glória Patri. Elongávi. *Pſ.* 54.

℣. Confige timóre tuo carnes meas; ℟. A judíciis enim tuis tímui. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exui me.

Capitulum. Hebr. 12.

OMnis diſciplína in præſenti quidem vidétur non eſſe gáudii, ſed mœróris; póſtea autem fructum pacatíſſimum exercitátis per eam, reddet juſtítiæ.

℟. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego cuſtodívi vias duras. Propter. ℣. Pérfice greſſus meos * in ſémitis tuis: * Ego. Glória. Propter. *Pſ.* 16.

℣. Induébar cilício: ℟. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Pſ.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. *G.* In voce laudis.

Capitulum. Eccli. 51.

VIdéte óculis veſtris quia módicum laborávi, & invéni mihi multam réquiem. Aſſúmite diſciplínam in multo número argenti, & copióſum aurum poſſidéte in ea. Lætétur ánima veſtra in miſericórdia ejus; & non confundémini in laude ipsíus.

℟. *br.* Sépties in die * Laudem dixi tibi. Sépties in die.

bb

℣. Super judícia* juſtítiæ tuæ, * Laudem. Glória. Séptiès.

℣. Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ, ℞. In loco peregrinatiónis meæ. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. SUmus húmiles in uni- 2. D. verſa terra, Dómine: ſed in ánimo contríto & ſpíritu humilitátis ſuscipiámur; quóniam non eſt confúſio confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelínquimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 6. F. Quaſi morientes, & ecce vívimus; quaſi triſtes, ſemper autem gaudentes; tanquam nihil habentes, & ómnia poſſidentes. 2. *Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, miſericordes, modeſti, húmiles. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem, (fidélis enim eſt qui repromíſit) & conſiderémus ínvicem in provocatiónem caritátis & bonórum óperum. *Hebr.* 10.

Capitulum. Deut. 7.

DOminus Deus ipſe eſt fortis & fidélis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus ſe, & his qui cuſtódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

Hymnus, Felices. xxix.

Si ſit Abbas, ℣. Juſtus ut palma florébit, ℞. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Atténdite ad patrem veſtrum, qui ſequímini quod juſtum eſt, & quæritis Dóminum; quia unum vocávi eum, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. Plantáti in domo Dómini, florébunt; ℞. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. E. Scimus quóniam ſi terreſtris domus noſtra diſſolvátur, ædificatiónem ex Deo habémus ætérnam in cœlis: nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo eſt, ſuperindui cupientes. 2. *Cor.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE JUSTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. DIcébat Jeſus ad om- 7. a. nes: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſemetipſum, & tollat crucem ſuam quotídie, & ſequátur me. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Dico vobis: Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquam Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Ant. 6. *C.* Niſi converſi fuéritis, & efficiámini ſicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 18.

Ant. 8. G. Non omnis qui dicit mihi : Dómine , Dómine , intrábit in regnum cœlórum ; ſed qui facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt , ipſe intrábit in regnum cœlórum. *Matth.* 7.

Ant. 4. *D.* Conténdite intráre per anguſtam portam ; quia multi , dico vobis , quærent intráre , & non póterunt. *Luc.* 13.

Capitulum. Eccli. 2.

QUi timétis Dóminum , crédite illi ; & non evacuábitur merces veſtra. Qui timétis Dóminum , ſperáte in illum ; & in oblectatiónem véniet vobis miſericórdia. Qui timétis Dóminum , dilígite illum ; & illuminabuntur corda veſtra.

In Duplicibus , & ſupra :

℟. Qui timent Dóminum , non erunt incredíbiles verbo illíus ; & * Qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. ℣. Plenitúdo legis eſt diléctio. * Qui díligunt. Glória. * Qui. *Eccli.* 2. *Rom.* 13.

Hymnus.

SUmmi puſillus grex Patris,
Timóre mentem ſólvite ;
Sui paternus vos amor
Vult eſſe regni cómpotes.

En regnat inter cœlites ;
Qui vixit olim século
Ignótus , exóſus ſibi ,
Qui pauper , & ſciens pati.

Anguſta pœniténtiæ
Ingreſſus , & viam crucis ,
Per dura Chriſtum prælia ,
Per damna non timet ſequi.

Carnem terit jejúniis ;
Linguam domat ſiléntio ;
In páuperum , parcus ſibi ,
Abſcondit & ſpargit ſinu.

Sapóre verbi páſcitur ;
Totoque legem péctore
Scrutátus , orat pérvigil ;
Mens celſa verſátur polo.

Hâc ſurgit ad cœlum viâ ;
Et nos eâdem da , Pater ,
Da , Nate , da cum Spíritu ,
Ad te veníre ſémitâ.
Amen.

℣. Sperent in te qui novérunt nomen tuum ; ℟. Quóniam non dereliquiſti quærentes te , Dómine. *Pſ.* 9.

Ad Magníficat, *Ant.* 1. Qui confídunt in Dómino , intélligent veritátem : & fidéles in dilectióne acquieſcent illi ; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Oratio , ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus , & ſupra , ad Completorium :* *Ant.* 2. A. Vigiláte , & eſtóte paráti ; quia neſcítis quâ horâ Fílius hóminis ventúrus eſt. *Matth.* 24.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Oculus non vidit, Deus , abſque te , quæ præparaſti expectántibus te. *Iſ.* 64.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Diligentem juſtos Dóminum , * Veníte, adorémus. *Pſ.* 145.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

NOn parta ſolo ſánguine
Ornat beátos púrpura :
Sunt incruenta , quæ ſuos
Habent triumphos , prælia.

Non iſte flammas , non cruces ,

Non ſenſit uncos péctines :
Crudélis & durus ſibi
Se morte lentâ cónficit.
Si lictor illi défuit,
Si vincla, fuſtes, úngulæ,
Parátâ pro Chriſto mori
Hoc ſupplet omne cáritas.
Corpus ſubégit cáſtitas,
Et líberam mentem fides;
Amor ſupernis ígnibus
Totam litávit hóſtiam.
Venis apertis ómnibus,
Qui vellet ultro erúmpere,
Fraudátus optátâ viâ,
It fuſus in fletum cruor.
Da, Chriſte, ſic nos vívere,
Discámus ut ſemper mori:
Da, poſt brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gáudia.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a Qui vult vitam dilígere, & dies vidére bonos, declínet à malo, & fáciat bonum. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Cùm ingreſſus fúeris ſémitas æquitátis, non arctabuntur greſſus tui; & currens, non habébis offendículum. *Prov.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitábis cum juſtítia, & próteget te in ſempiternum; & in die agnitiónis invénies firmamentum. *Eccli.* 27.

℣. In nómine tuo exultábunt juſti, Dómine, ℟. Et in juſtítia tua exaltabuntur. *Pſ.* 88.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Tóllite jugum meum ſuper vos, & díscite à me quia mitis ſum & húmilis corde: * Et inveniétis réquiem animábus veſtris; jugum enim meum ſuáve eſt, & onus meum leve. ℣. Interrogáte quæ ſit via bona, & ambuláte in ea: * Et. *Matth.* 11. *Jerem.* 6.

℟. *ij.* Nihil dúlcius, quàm reſpícere in mandátis Dómini. * Glória magna eſt ſequi Dóminum. ℣. Si quis mihi miniſtrat, me ſequátur; & ubi ſum ego, illic & miniſter meus erit. * Glória. *Eccli.* 23. *Joan.* 12.

℟. *iij.* Omnis qui venit ad me, & audit ſermónes meos, & facit eos, oſtendam vobis cui ſímilis ſit: * Símilis eſt hómini ædificanti domum, qui † Fodit in altum, & póſuit fundamentum ſuper petram. ℣. Beátus homo, cui donátum eſt habére timórem Dei: qui tenet illum, cui aſſimilábitur? * Símilis eſt. Glória Patri. † Fodit. *Luc.* 6. *Eccli.* 25.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Turris fortíſſima nomen Dómini: ad ipſum currit juſtus, & exaltábitur. *Prov.* 18.

Ant. 6. F. Deridétur juſti ſimplícitas: lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. *Job.* 12.

Ant. 5. a. Benedíctio Dei in mercédem juſti feſtínat; & in hora velóci proceſſus illíus fructíficat. *Eccli.* 11.

℣. Gloriabuntur in te ómnes qui díligunt nomen tuum, ℟. Quóniam tu benedíces juſto. *Pſ.* 5.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Quàm magnus qui invénit ſapiéntiam & sciéntiam! ſed * Non eſt ſuper timentem Dóminum. ℣. Mundémus nos ab omni inquinamento carnis & ſpíritûs, perficientes ſanctificatiónem in timóre Dei: * Non eſt. *Eccli.* 25. 2. *Cor.* 7.

℟. *v.* Si quis emundáverit ſe, * Erit vas in honórem ſanctificátum, & útile Dómino, ad omne opus bonum parátum. ℣. Sápiens cor abſtinébit ſe à peccátis, & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit: * Erit vas. 2. *Tim.* 2. *Eccli.* 3.

℟. *vj.* Beátus qui inventus eſt ſine mácula, & qui poſt aurum non ábiit, nec ſperávit in pecúnia & theſáuris: * Qui probátus eſt in illo, & perfectus eſt, † Erit illi glória ætérna. ℣. Probátio veſtræ fídei multò pretióſior auro: * Qui. Glória Patri. † Erit. *Eccli.* 31. 1. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Qui ſperant in Dómino, mutábunt fortitúdinem; current, & non laborábunt; ambulábunt, & non deficient. *Iſ.* 40.

Ant. 2. D. Tenébit juſtus viam ſuam, & mundis mánibus addet fortitúdinem. *Job.* 17.

Ant. 3. a. Qui fidúciam habet meî, hæreditábit terram, & poſſidébit montem ſanctum meum. *Iſaiæ* 57.

℣. Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus; ℟. Et non reſpexit in vanitátes & insánias falſas. *Pſ.* 39.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum ſuum; ut cùm vénerit, confeſtim apériant ei. ℣. Qui vigiláverint ad illum, juſtítias quaſi lumen accendent: * Et vos símiles. *Luc.* 12. *Eccli.* 32.

℟. *viij.* Ego in juſtítia parébo conſpéctui tuo, Dñe: * Satiábor, cùm apparúerit glória tua. ℣. Nunc cognoſco ex parte; tunc autem cognoſcam ſicut & cógnitus ſum: * Satiábor. *Pſ.* 16. 1. *Cor.* 13.

℟. *ix.* Sapiéntia juſtum deduxit per vias rectas, & oſtendit illi regnum Dei; & * Dedit illi ſciéntiam ſanctórum: † Honeſtávit illum in labóribus, & complévit labóres illíus. ℣. Regnum Dei juſtítia eſt, & pax in Spíritu ſancto: qui in hoc ſervit Chriſto, placet Deo. * Dedit. Glória Patri. † Honeſtávit. *Sap.* 10. *Rom.* 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſervi Dómini, Dómino; ℟. Laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. ANte Dóminum qui elégit me, vílior fiam plusquam factus ſum;

& ero húmilis in óculis meis. 2. *Reg.* 6.

Ant. 8. c. Semper quaſi tumentes ſuper me fluctus tímui Deum, & pondus ejus ferre non pótui. *Job.* 31.

Ant. 4. d. A mandátis labiórum ejus non receſſi, & in ſinu meo abſcondi verba oris ejus. *Job.* 23.

Ant. 5. a. Ambulávit pes meus iter rectum: zelátus ſum bonum, & non confundar. *Eccli.* 51.

Ant. 3. *d.* Donec ſúpereſt hálitus in me, non loquentur lábia mea iniquitátem, nec lingua mea meditábitur mendácium. *Job.* 27.

Capitulum. 2. Cor. 1.

GLória noſtra hæc eſt, teſtimónium conſciéntiæ noſtræ, quòd in ſimplicitáte cordis & ſinceritáte Dei, & non in ſapiéntia carnáli, ſed in grátia Dei converſáti ſumus in hoc mundo.

Hymnus.

QUi te, Deus, ſub íntimo
Amans recépit péctore,
Non ille terras ámpliùs
Suſpírat, oblítus ſuî.

Quid ergo gaudes néctere
Triſtes moras amántibus?
Terris retardas éxules,
Cives polo quos déſtinas.

Hinc fervet in dies amor;
In vota toti díffluunt:
Ad aſtra feſtinántibus
Fit pœna vita lóngior.

Vix iſte tardi córporis
Pondus moleſtum ſúſtinet;
Præ mortis occupat diem,
Ardens Deo ſe júngere.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili, par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

℣. Proba me, Deus, & vide ſi via iniquitátis in me eſt;
℟. Et deduc me in via ætérna. *Pſ.* 138.

Ad Benedíctus. *Ant.* 1. D. Qui facit veritátem, venit ad lucem, ut manifeſtentur ópera ejus; quia in Deo ſunt facta. *Joan.* 3.

Oratio.

FAc, quæſumus, Dómine Deus noſter, intercedente beáto N. pópulum tuum in tua dilectióne ambuláre; quia perpétua eſt & plena felícitas, ſi bonórum ómnium ſerviámus auctóri; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ante Dóminum.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Semper.

Capitulum. Philip. 2.

CUm metu & tremóre veſtram ſalútem operámini; Deus eſt enim qui operátur in vobis & velle & perfícere, pro bona voluntáte.

℟. *br.* Convertantur mihi * Timentes te, Dómine. Convertantur. ℣. Et qui novérunt * teſtimónia tua, * Timentes. Glória Patri. Convertantur.

℣. Párticeps ego ſum ómnium timéntium te, ℟. Et cuſtodiéntium mandáta tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 4. d. A mandátis.

Capitulum. Jac. 1.

QUi perſpéxerit in legem perfectam libertátis, &

permánſerit in ea, non audítor oblivióſus factus, ſed factor óperis; hic beátus in facto ſuo erit.

℟. *br.* Lucerna pédibus meis * Verbum tuum, Dómine. Lucerna pédibus meis. ℣. Et lumen * ſémitis meis, * Verbum. Glória Patri. Lucerna.

℣. Servávi mandáta tua & teſtimónia tua; ℟. Quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 3. *d.* Donec ſúpereſt.

Capitulum. Eccli. 15.

JUſtítia longè abeſt à ſupérbia & dolo: viri mendáces non erunt illíus mémores; & viri veráces invenientur in illa, & ſucceſſum habébunt usque ad inſpectiónem Dei.

℟. *br.* Juſtítia tua, Dómine, * Juſtítia in æternum. Juſtítia. ℣. Et lex tua, * véritas. * Juſtítia in æternum. Glória Patri. Juſtítia tua.

℣. Ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque; ℟. Quia in judíciis tuis ſuperſperávi. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. ECce verè Iſraelíta, in quo dolus non eſt. *Joan.* 1.

Ant. 4. f. Erat vir ſimplex, & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo. *Job.* 1.

Ant. 1. D. Cuſtodívit ánimam ſuam, & memor fuit Dómini in toto corde ſuo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non prætériit de univerſis mandátis, nec unum quidem verbum quod júſſerat Dóminus. *Joſue* 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permanſit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ ſuæ. *Tob.* 2.

Capitulum. Galat. 6.

FRatres, quæ ſemináverit homo, hæc & metet. Quóniam qui ſéminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem: qui autem ſéminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam æternam.

Hymnus.

SUmmi puſillus grex Patris,
Timóre mentem ſólvite;
Sui paternus vos amor
Vult eſſe regni cómpotes.

En regnat inter cœlites,
Qui vixit olim ſéculo
Ignótus, exóſus ſibi,
Qui pauper, & ſciens pati.

Anguſta pœniténtiæ
Ingreſſus, & viam crucis,
Per dura Chriſtum prælia,
Per damna non timet ſequi.

Carnem terit jejúniis;
Linguam domat ſiléntio;
In páuperum, parcus ſibi,
Abscondit & ſpargit ſinu.

Sapóre verbi páſcitur;
Totoque legem péctore
Scrutátus, orat pérvigil;
Mens celſa verſátur polo.

Hâc ſurgit ad cœlum viâ:
Et nos eâdem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spíritu,
Ad te veníre ſémitâ.
Amen.

℣. Innocens mánibus & mundo corde, ℟. Hic accípiet benedictiónem à Dómino. *Pſ.* 23.

Ad Magníf. Ant. 7. G. T

feciſti, Dómine, cum ſervo tuo miſericórdiam magnam, ſicut ambulávit in conſpectu tuo in veritáte, & juſtítia, & recto corde tecum. 3. *Reg.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE VIRGINUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. QUid Dómini bonum eſt, & quid pulcrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines? *Zach.* 9.

Ant. 6. F. Laudábunt, & cónfluent ad bona Dómini; & ultra non eſúrient: tunc lætábitur virgo in choro. *Jerem.* 31.

Ant. 5. a. Non dicat: Ecce ego lignum áridum; quia hæc dicit Dóminus: Qui tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea locum. *Iſ.* 56.

Ant. 1. D. Dabo eis nomen mélius à fíliis & filiábus: nomen ſempiternum dabo eis, quod non períbit. *Iſ.* 56.

Ant. 7. a. Non omnes cápiunt verbum iſtud, ſed quibus datum eſt. *Matth.* 19.

Capitulum. 1. Cor. 7.

UNusquiſque próprium donum habet ex Deo: álius quidem ſic, alius verò ſic. Dico autem non nuptis, & víduis: Bonum eſt illis, ſi ſic permáneant.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Neſcítis quóniam córpora veſtra membra ſunt Chriſti? membra veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti qui in vobis eſt. * Glorificáte, & † Portáte Deum in córpore veſtro. ℣. Ponam tabernáculum meum in médio veſtrî: ambulábo inter vos, & ero Deus veſter: * Glorificáte. Glória Patri. † Portáte. 1. *Cor.* 6. *Levit.* 26.

Si ſit Martyr,
Hymnus.

FEſtis læta ſonent æthera cántibus:
Nunc aptáte tubas, ſúmite tympana,
Cœtus Angélici; dícite Vírginem,
Chriſti dícite Mártyrem.
Veſtris illa fuit débita cœtibus,
Quæ mortális adhuc, nóbilis æmula,
Ut vos exprímeret, dedídicit genus,
Virgo córporis ímmemor.
Sed quid cogis, amor? Fórtiter ámbiit
Sponſo virgíneum fúndere ſánguinem:
Oblíti méminit tunc bene córporis,
Præcláræ ſítiens necis.
Sic quâ parte minor, vos ſuperéminet,

Immortále

Immortále genus, quæ pótuit mori,
Et per damna ſui córporis, íntegram
Teſtári Dómino fidem.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque ſacro máxima Flámini,
Per quem magnánimæ prælia ſúſtinent,
Spreto fúnere, Vírgines. Amen.

℣. Deus præcinxit me virtúte, ℟. Et póſuit immaculátam viam meam. *Pſ.* 17.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus. 1. *Cor.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,
Hymnus.

Vos ô virgínei cum cítharis chori,
Agni delíciæ, pars gregis óptima,
Sponſum virgíneo progénitum ſinu
Puris tóllite láudibus.
Hæc eſt ſacra dies, óbvia quâ ſuo
Cum plena rútilans lámpade júngitur
Sponſo, ſtanſque throno próxima cóncinit
Virgo cántica Vírgini.
Solo digna Deo cónjuge, réſpuit
Mortáles thálamos; ut ſemel óbligat
Seſe fida ſuo, quem bene déperit,
Ultro ſe Deus óbligat.
Purum ne máculent pectus imágines,
In ſe tota ſui córporis ímmemor
Mens ſeſe récipit; nil óculi vident,
Surdis nil ſonat áuribus.
Ægro vix ſua ſunt pábula córpori,
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquid mors rápiet, jam ſibi prærípit;
Unus ſit Deus ómnia.
Fac, ô Chriſte, tuæ Vírginis æmulos
Hâc nos ire tibi, quâ gráditur viâ:
Qui gens ſancta ſumus, móribus íntegris
Fac ſoli tibi vívere.
Da te, ſumme Pater, tóllere láudibus:
Da te, Chriſte, ſequi, láurea Vírginum;
Fac incenſa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida péctora. Amen.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam: ℟. Oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Complácuit Dómino in te: & gaudébit ſuper te Deus tuus. *Iſ.* 62.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 2. A. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant.* 5.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum quem ſequuntur Vírgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Si ſit Martyr, Hymnus.

Virginum robur, Deus, atque cuſtos:
Sexus imbellis, médios per enſes,
Dum faves, quas non ſúperat virili
Péctore mortes!

Pro tuis aris animóſa Virgo
Molle dat pœnis laceráre corpus;
Non ſuos ſentit, memor ô! tuórum,
Chriſte, dolórum.

Non graves plagæ, válidi nec ictus
Integram poſſunt violáre mentem;
Quin ſacri creſcit magìs obſtinátus
Ardor amóris.

Sponſa dilecto placitúra Sponſo,
Déſpicit ruptū laniáta corpus:
Eſt ſuus truncis honor, & venuſtas
Eſt ſua membris.

Omnis à recto fluit ille ſplendor:
Chriſte, ſic olim, cruce tenſus altâ,
Obſequens Patri, láceros placébas
Hórridus artus.

Summa laus Patri, genitoque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

Si non ſit Martyr, Hymnus.

Cœleſtis aula pánditur:
En Sponſus; omnes óbviæ
Exite ſponſo vírgini,
Exite, ſponſæ Vírgines.

Hæc nuptiális eſt dies,
Quæ, longa poſt ſuſpíria,
Dat ómnibus, dat ſíngulis
Jam plénius frui Deo.

Quæ caſta vobis gáudia,
Quos afflet ignes, dícite:
Ab ore cujus púrior
Torrens voluptas éffluit?

Hunc propter unum víluit
Superba regum púrpura:
Dotáta quæ ſponſo Deo,
Quid virgo terris ámbiat?

O virgináles núptiæ,
Per quas caro fit ſpíritus!
O dulce vinclum, júngitur
Quo mens Deo, menti Deus!

Sit laus Patri, laus Fílio;
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigillis fœdera. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Oleum effúſum nomen tuum; ídeò adoleſcéntulæ dilexérunt te. *Cant.* 1.

Ant. 3. c. Trahe me: poſt te currémus in odórem unguentórum tuórum. *Cant.* 1.

Ant. 5. a. Exultábimus & lætábimur in te; recti díligunt te. *Cant.* 1.

℣. Deus meus, impollúta via ejus: ℟. Protector eſt ómnium ſperántium in ſe. *Pſ.* 17.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Súſcipe me, Dómine, ſecundùm elóquium tuum, & vivam: * Non confundas me

ab expectatióne mea. ℣. Ut Deo vivam, in fide vivo Filii Dei qui diléxit me : * Non. *Pſ.* 118. *Galat.* 2.

℟. *ij.* Lex tua, Dómine, meditátio mea eſt : * Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, ut non confundar. ℣. Secundùm expectatiónem & ſpem meam, magnificábitur Chriſtus in córpore meo : * Fiat. *Pſ.* 118. *Philip.* 1.

℟. *iij.* Ecce qui elongant ſe à te, Dómine, peribunt : * Mihi adhærére Deo bonum eſt, pónere in Dómino Deo ſpem meam. ℣. Qui adhæret Dómino, unus ſpíritus eſt : * Mihi. Glória. * Mihi. *Pſ.* 72. 1. *Cor.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* In caritáte perpétua diléxi te ; ídeò attraxi te, miſerans. *Jerem.* 31.

Ant. 4. f. Ingreſſus ſum pactum tecum, & facta es mihi. *Ezech.* 16.

Ant. 7. b. Cave nequando obliviscáris pacti Dómini Dei tui, quod pépigit tecum ; quia Dóminus Deus tuus, Deus æmulátor. *Deut.* 4.

℣. Concupiſcet rex decórem tuum ; ℟. Quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus. *Pſ.* 44.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Sponſábo te mihi in ſempitcrnum : * Et ſponſábo te in juſtítia, & judício, & in miſericórdia, & in miſeratiónibus. ℣. Sectáre juſtítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, manſuetúdinem : * Et ſponſábo. *Oſ.* 2. 1. *Tim.* 6.

℟. *v.* Scient quia ego diléxi te : * Tene quod habes, ut nemo accípiat corónam tuam. ℣. Dedi corónam decóris in cápite tuo : & profeciſti in regnum ; quia perfecta eras in decóre meo : * Tene. *Apoc.* 3. *Ezech.* 16.

℟. *vj.* Pone me ut ſignáculum ſuper cor tuum, ut ſignáculum ſuper bráchium tuum ; * Quia † Fortis eſt ut mors diléctio. ℣. Neque inſtántia, neque fortitúdo, neque creatúra ália póterit ſeparáre à caritáte Dei ; * Quia. Glória. † Fortis. *Cant.* 8. *Rom.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Grátia cum ómnibus qui díligunt Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum in incorruptióne. *Epheſ.* 6.

Ant. 3. *a.* Incorrúptio facit eſſe próximum Deo. *Sap.* 6.

Ant. 1. a. Omnis ponderátio non eſt digna continentis ánimæ. *Eccli.* 26.

℣. Beáti immaculáti in via, ℟. Qui ámbulant in lege Dómini. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* O quàm pulcra eſt caſta generátio cum claritáte! * Immortális eſt enim memória illíus ; quóniã & apud Deum nota eſt, & apud hómines. ℣. Relígio munda apud Deum & Patrem hæc eſt, Immaculátum ſe cuſtodíre ab hoc ſéculo ; * Immortális. *Sap.* 4. *Jac.* 1.

℟. *viij.* Felix eſt ſtérilis ; * Et incoinquináta habébit fructũ in reſpectióne animárum ſanctárum. ℣. Deus reddet iis qui ſecundùm patiéntiam boni óperis incorruptiónem quæ-

runt, vitam ætérnam; * Et. *Sap.* 3. *Rom.* 2.

℟. ix. Dábitur illi ſors in templo Dei acceptíſſima; * Bonórum enim labórum glorióſus eſt fructus, & quæ non concídat radix ſapiéntiæ. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt; * Bonórum. Glória. * Bonórum. *Sap.* 3. *Matth.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo tibi, Dómine: ℟. Pſallam, & intélligam in via immaculáta. *Pſ.* 100.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Diléctus meus deſcéndit in hortum ſuum ad aréolam arómatum, ut lília cólligat. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Invéni quem díligit ánima mea: ténui eum, nec dimittam. *Cant.* 3.

Ant. 2. D. Ego dilécto meo, & diléctus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

Ant. 6. *C.* Diléctus meus ordinávit in me caritátem: fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Capitulum. Sap. 8.

SCivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det; & hoc ipſum erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum.

Si ſit Martyr. Hymnus.

QUid ſacram, Virgo, generóſa Martyr,
Ambiunt frontem dúplices corónæ?
Nempe non unum génita reportas
Hoſte triúmphum.
Mollior fregit neque te volúptas;
Impotens flexit neque te tyrannus:
Tu graves pœnas, paritérque blandos
Vincis amóres.
Líliis Spónſus récubat, roſiſque;
Tu, tuo ſemper bene fida Sponſo,
Et roſas martyr, ſimul & dediſti
Lília virgo.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriúſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

℣. Hæréditas immaculatórum in ætérnum erit: ℟. Non confundéntur in témpore malo. *Pſ.* 36.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Factus eſt Dóminus firmaméntum meum; liberávit me, quia complácui ei: ſecúndum munditiam mánuum meárum reddet mihi. 2. *Reg.* 22.

Orátio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in ſexu frágili victóriam martyrii contuliſti: concéde propítius, ut qui beátæ N. Vírginis & Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur; Per Dóminum.

Alia Orátio.

OMnípotens ſempitérne Deus, cujus múnere beáta N. virginitátis & martyrii

palmam adepta eſt: da nobis ejus précibus, ita córporis ac mentis ſerváre puritátem, ut nec blandítiis carnis, nec malórum acerbitáte vincámur; Per Dóminum noſtrum.

Si non ſit Martyr,

Hymnus.

NOn vana dilectum gregem
Pavêre mundi gáudia,
Nec pura fallax péctora
Imágo luſit ſéculi.

Sed hæc tuárum própria
Sunt, Chriſte, ſponsárũ bona,
Te ſemper, & tecum tuis
In te potíri gáudiis.

Caſtis viciſſim tu tibi
In córdibus thorum ſtruis;
Interque flammas íntimo
Amans quieſcis in ſinu.

Hic unus eſt ſponſis amor,
Unuſque tecum ſpíritus;
Beaſque ſponſus ſíngulas,
In teque transformas, Deus.

Te deprecámur ſúpplices,
Noſtris ut addas ſénſibus,
Neſcíre prorſus ómnia
Corruptiónis vúlnera.

Sit laus Patri, laus Fílio;
Sit par tibi laus Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigillis fœdera. Amen.

℣. Sitívit in te ánima mea: ℟. Quàm multiplíciter tibi caro mea! *Pſ.* 62.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Exultábit ánima mea in Deo meo; quia índuit me veſtimentis ſalútis, quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis. *Iſ.* 61.

Oratio.

DEus, qui habitáculum tuum in corde pudíco conſtituiſti: concéde, ut qui fidélis ſponſæ tuæ *N.* puritátẽ húmili venerámur obſéquio, piæ converſatiónis ſequámur exemplo; Per Dóminum.

Alia Oratio.

FIdéles tuos, quæſumus, Dómine, intercedente beátâ *N.* Vírgine tuâ, córpore & mente puríſica; ut tuâ inſpiratióne compuncti, nóxias delectatiónes vitáre prævaleant; atque ut eárum non capiantur illécebris, tuâ ſemper ſuavitáte paſcantur; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Invéni.

Capitulum. 1. Cor. 7.

DE virgínibus præceptum Dómini non hábeo; conſilium autem do, tanquam miſericórdiam conſecútus à Dómino, ut ſim fidélis.

℟. *br.* Lætétur mons Sion: * Exultent fíliæ Judæ. Lætétur. ℣. Propter judícia tua, * Dómine, * Exultent. Glória Patri. Lætétur. *Pſ.* 47.

℣. Audívit, & lætáta eſt Sion; ℟. Et exultavérunt fíliæ Judæ. *Pſ.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Ego.

Capitulum. 1. Cor. 7.

MUlier innupta, & virgo cógitat quæ Dómini ſunt, ut ſit ſancta córpore & ſpíritu: quæ autem nupta eſt, cógitat quæ ſunt mundi, quómodò pláceat viro.

℟. *br.* Quid mihi eſt in cœlo? * Et à te quid vólui ſuper terram? Quid. ℣. Deus cordis mei, * & pars mea Deus in

runt, vitam æternam; * Et. Sap. 3. Rom. 2.

℟. ix. Dábitur illi ſors in templo Dei acceptiſſima; * Bonórum enim labórum gloriósius eſt fructus, & quæ non concidat radix ſapientiæ. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt; * Bonórum. Glória. * Bonórum. Sap. 3. Matth. 5.

Te Deum.

℣. Sacerd. Cantábo t[illegible] Dómine: ℟. Pſallam, [illegible] télligam in via imma[illegible] Pſ. 100.

AD LAU[illegible]

Ant. Dilectus [illegible] 1. g. [illegible] dit in [illegible] ad aréolam ar[illegible] [illegible]e-lia cólligat. C[illegible] [illegible] ſ. 44.

Ant. 5. a [illegible] [illegible]RAS. [illegible] git ánima [illegible] accipientes nec dimi[illegible] [illegible]mpades ſuas, exié-

Ant [illegible]m ſponſo & ſponſæ. & dil[illegible] 25.

citu[illegible] 3. a. Prudentes acce[illegible] óleum in vaſis ſuis cum [illegible]pádibus, & ornavérunt [illegible]mpades ſuas. Matth. 25.

Ant. 7. d. Médiâ nocte clamor factus eſt: Ecce ſponſus venit, exíte óbviâ ei. Matth. 25.

Ant. 2. D. Venit ſponſus, & quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. Matth. 25.

Ant. 1. D. Vírgines ſequuntur Agnum quocumque ierit: ſine mácula enim ſunt ante thronum Dei. Apoc 14.

Capitulum. Apoc. 19.

REgnávit Dóminus Deus noſter omnípotens: gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei; quia venérunt

Nempe non [illegible]
reportas [illegible]
Hoſte triu[illegible]
Móllior fre[illegible]
tas [illegible]
Imp[illegible]

[illegible] G.
[illegible] [illegible]um
[illegible] oin-
[illegible] præ-

[illegible] Laudes.
[illegible] Martyr,
[illegible] hymnus.

[illegible]go, pectus cui ſa-
crum,
Amóris expers ímprobi,
Intus ſuis ardóribus
Sanctus peruſſit Spíritus!

Non te volupeas dúlcibus
Fallax venénis móllit,
Solas amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus
Mundána cuncta témneres.

Beáta cui nunc, Cœlitum
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potíri gáudiis.

Æterne ſponſe Vírginum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Vírgines laudent nomen Dómini; ℟. Quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus. Pſ. 148.

Ad Magníficat. Ant. 1. f. In reſurrectióne neque nubent, neque nubentur; ſed erunt ſicut Angeli Dei in cœlo. Matth. 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

MUNE SANCTARUM MULIERUM.

ESPERIS.
nine, qui habes
um ſciéntiam,
uam lætáta
te, Dó-

nine,
cis

tia.

quam cum
ui me; neque
n levitáte ámbu-
tícipem me præbui.
5.

Ant. 3. a. Dómine Pater, omne deſidérium averte à me, & ánimæ irreverenti & infrunítæ ne tradas me. *Eccli.* 23.

Ant. 5. C. Adjuva me ancíllam tuam, nullum áliud auxílium habentem, niſi te, Dómine, qui noſti quia ódérim glóriam iniquórũ. *Eſther.* 14.

Capitulum. Epheſ. 5.

Relinquet homo patrem, & matrem ſuam, & adhærébit uxóri ſuæ; & erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum eſt; ego autem dico in Chriſto & in Eccléſia. Verúmtamen & vos ſínguli unuſquiſque uxórem ſuam ſicut ſeipſum díligat; uxor autem tímeat virum ſuum.

In Duplicibus & ſupra:

℟. Virum, Dómine, cum timóre tuo, non cum libídine mea conſenſi ſuſcípere: * Sit nomen tuum, Deus Iſrael, benedíctum in ſécula. ℣. Non vocávit nos Deus in immundítiam, ſed in ſanctificatiónem: * Sit. Glória Patri. * Sit. *Tob.* 3. 1. *Theſſ.* 4.

Hymnus.

Ad núptias Agni Pater
Matres & innuptas vocat:
O te beátam, cui thorus
Interque ſponſas ſors datur!

Lex nuptiárum cáritas;
Dos magna, paupertas, tibi,
Calcáre falláces opes,
Cadúca corde ſpérnere.

Te multus obléctat labor,
Puſæque jejúnam preces:
Te pœnitentem lácrymæ,
Te cura páuperum juvat.

Quàcumque confixam ſibi,
Per probra ſponſam, per cruces
Trahit Magiſter; & ſequi
Deſpecta gaudes, & pati.

Beáta quæ ſponſo Deo
Caſtis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póſſumus,
Sic unus eſſe ſpíritus.

Hoc præſtet almo cum Patre,
Natoque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Factus es ſpes mea, Dómine: ℟. Turris fortitúdinis à fácie inimíci. *Pſ.* 60.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Deus cælórum, exaudi me deprecantem, & de tua miſericórdia præſumentē; ut gentes agnoſcant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judit.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

æternum : * Et. Glória Patri. Quid. *Pſ.* 72.

℣. Concupiſcit, & déficit ánima mea in átria Dómini : ℟. Cor meũ & caro mea exultavérunt in Deum vivũ. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

Capitulum. 2. Cor. 11.

Æmulor vos Dei æmulatióne ; deſpondi enim vos uni viro vírginem caſtam exhibére Chriſto.

℟. *br.* Afferentur Regi vírgines * In lætítia & exultatióne. Afferentur Regi vírgines. ℣. Adducentur * in templū Regis, * In lætítia & exultatióne. Glória Patri. Afferentur.

℣. Delectavérunt te fíliæ regũ, ℟. In honóre tuo. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Vírgines accipientes lámpades ſuas, exiérunt óbviam ſponſo & ſponſæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes accepérunt óleum in vaſis ſuis cum lampádibus, & ornavérunt lámpades ſuas. *Matth.* 25.

Ant. 7. d. Médiâ nocte clamor factus eſt : Ecce ſponſus venit, exíte óbviã ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. D. Venit ſponſus, & quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. *Matth.* 25.

Ant. 1. D. Vírgines ſequuntur Agnum quocumque íerit : ſine mácula enim ſunt ante thronum Dei. *Apoc.* 14.

Capitulum. Apoc. 19.

Regnávit Dóminus Deus noſter omnípotens : gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei ; quia venérunt núptiæ Agni, & uxor ejus præparávit ſe.

Si ſit Martyr, Hymnus, Feſtis. *ut in primis Veſperis*, xl.

℣. Confeſſio & pulcritúdo in conſpectu Dei : ℟. Sanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Caſtà generátio in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum præmium vincens. *Sap.* 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,

Hymnus.

O Virgo, pectus cui ſacrum,
Amóris expers ímprobi,
Intus ſuis ardóribus
Sanctus perúſſit Spíritus !

Non te volúptas dúlcibus
Fallax venénis móllit,
Solus amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus
Mundána cuncta témneres.

Beáta cui nunc, Cœlitum
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potíri gáudiis.

Ætérne ſponſe Vírginum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Vírgines laudent nomen Dómini ; ℟. Quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus. *Pſ.* 148.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. In reſurrectióne neque nubent, neque nubentur ; ſed erunt ſicut Angeli Dei in cœlo. *Matth.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE SANCTARUM MULIERUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. Domine, qui habes 6. F. ómnium ſciéntiam, tu ſcis quòd nunquam lætáta ſit ancilla tua niſi in te, Dómine Deus. *Eſther.* 14.

Ant. 2. D. Ad te, Dómine, óculos meos dirigo: tu ſcis quia mundam ſervávi ánimam meã ab omni concupiſcéntia. *Tob.* 3.

Ant. 8. c. Nunquam cum ludéntibus miſcui me; neque cum his qui in levitáte ámbulant, partícipem me præbui. *Tob.* 3.

Ant. 3. a. Dómine Pater, omne deſidérium averte à me, & ánimæ irreverenti & infrunítæ ne tradas me. *Eccli.* 23.

Ant. 5. C. Adjuva me ancillam tuam, nullum áliud auxílium habentem, niſi te, Dómine, qui noſti quia óderim glóriam iniquórũ. *Eſther.* 14.

Capitulum. Epheſ. 5.

Relinquet homo patrem, & matrem ſuam, & adhærébit uxóri ſuæ; & erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum eſt; ego autem dico in Chriſto & in Eccléſia. Verúmtamen & vos ſínguli unuſquiſque uxórem ſuam ſicut ſeipſum díligat; uxor autem tímeat virum ſuum.

In Duplicibus & ſupra:

℟. Virum, Dómine, cum timóre tuo, non cum libídine mea conſenſi ſuſcípere: * Sit nomen tuum, Deus Iſrael, benedíctum in ſécula. ℣. Non vocávit nos Deus in immundítiam, ſed in ſanctificatiónem: * Sit. Glória Patri. * Sit. *Tob.* 3. 1. *Theſſ.* 4.

Hymnus.

Ad núptias Agni Pater
Matres & innuptas vocat:
O te beátam, cui thorus
Interque ſponſas ſors datur!

Lex nuptiárum cáritas;
Dos magna, paupertas, tibi,
Calcáre falláces opes,
Cadúca corde ſpérnere.

Te multus oblectat labor,
Fuſæque jejúnam preces:
Te pœnitentem lácrymæ,
Te cura páuperum juvat.

Quàcumque confixam ſibi,
Per probra ſponſam, per cruces
Trahit Magiſter; & ſequi
Deſpecta gaudes, & pati.

Beáta quæ ſponſo Deo
Caſtis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póſſumus,
Sic unus eſſe ſpíritus.

Hoc præſtet almo cum Patre,
Natoque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Factus es ſpes mea, Dómine: ℟. Turris fortitúdinis à fácie inimíci. *Pſ.* 60.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Deus cœlórum, exaudi me deprecántem, & de tua miſericórdia præſumentẽ; ut gentes agnoscant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judit.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Averte óculos meos ne vídeant vanitátem: ℟. In via tua vivífica me. *Pſ.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. A. Exultávit cor meum in Dómino, & dilatátum eſt os meum, quia lætáta ſum in ſalutári tuo. 1. *Reg.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus majoribus, & ſupra, ad Completorium:*

Ant. 2. A. Guſtávit, & vidit quia bona eſt negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucerna ejus. *Prov.* 31.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 1. D. Indue te decóre ſempitérnæ glóriæ; Deus enim oſtendet ſplendórem ſuum in te. *Baruch.* 5.]

AD OFFICIUM NOCTUR.

Invit. Deum in quo ſperant ſanctæ mulíeres, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

Adeſte, ſanctæ Cónjuges:
En illa fortis Fémina,
Ornáta quæ virtútibus
Inter triumphat Cœlites.

Blandos ut hoſtes vínceret,
Hanc fortitúdo véſtiit:
Ut profit intuéntibus,
Cœleſtis ornávit decor.

Non vana pompa ſéculi
Senſus fefellit, nec malis
Gliſcens voluptas ártibus
Viríle pectus móllliit.

Non illa luxu véſtium,
Non crine tortò ſplénduit:
Cultu nitens ſed símplice,
Puris placébat móribus.

Se ſub ſerénis vúltibus
Auſtéra virtus ócculit:
Timet vidéri, ne ſuum,
Dum prodit, amittat decus.

Paſcenda cœleſti cibo,
Sacris ſtudébat lítteris;
Templo frequens, ſed ſédula
Redíbat ad curam domûs.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Inítiũ ſapiéntiæ timor Dómini, & cum electis féminis gráditur. *Eccli.* 1.

Ant. 2. D. Sápiens múlier ædíficat domum: múlier gratióſa invéniet glóriã. *Prov.* 14.

Ant. 3. *d.* Pars bona, múlier bona: in parte timéntium Deum dábitur. *Eccli.* 26.

℣. Lex Dei ejus in corde ipſíus; ℟. Et non ſupplantabuntur greſſus ejus. *Pſ.* 36.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Mulíerem fortem quis invéniet? procul & de últimis fínibus prétium ejus. * Confídit in ea cor viri ſui: reddet ei bonum, & non malum ómnibus diébus vitæ ſuæ. ℣. Vir imágo & glória Dei eſt: múlier autem glória viri eſt. * Confídit. *Prov.* 31. 1. *Cor.* 11.

℟. *ij.* Grátia mulíeris ſédulæ delectábit virum ſuum: * Diſciplína illíus datum Dei eſt. ℣. Quæ fílios aut nepótes habet, diſcat domum ſuam régere; hoc enim acceptum eſt coram Deo. * Diſciplína illíus. *Eccli.* 26. 1. *Tim.* 5.

℟. *iij.* Grátia ſuper grátiam, múlier ſancta & pudoráta: *Fundamenta ætérna ſupra petram ſólidam, mandáta Dei in corde mulíeris ſanctæ. ℣. Venérunt

nérunt flúmina, & flavérunt venti; & irruérunt in domũ, & non cécidit; fundáta enim erat ſuper petram. * Fundaménta. Glória Patri. * Fundaménta. *Eccli.* 26. *Matth.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum, dicens: Dómine mi, qui rex noſter es ſolus, ádjuva me, cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius. *Eſther.* 14.

Ant. 5. a. Oſtende quóniam non derelinquis præſuméntes de te; & præſuméntes de ſe, & de ſua virtúte gloriántes, humílias. *Judith.* 6.

Ant. 6. F. In consílium eórum non véniat ánima mea, & in cœtu illórum non ſit glória mea. *Geneſ.* 49.

℣. Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam: ℟. Qui lóquitur iníqua, non diréxit in conſpectu oculórum meórum. *Pſ.* 100.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Miſericórdia tua, Dómine, ante óculos meos eſt; & * Complácui in veritáte tua: non ſedi cum concílio vanitátis. ℣. Quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte? * Complácui. *Pſ.* 25. 2. *Cor.* 6.

℟. *v.* Dilexi, Dómine, mandáta tua ſuper aurum & topázion; * Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar: omnem viam iníquam ódio hábui. ℣. Non in abundántia cujusquam, vita ejus eſt ex his quæ póſſidet. * Proptéreà. *Pſ.* 118. *Luc.* 12.

℟. *vj.* Ego in Dómino ſperávi, * Exultábo & lætábor in miſericórdia tua; † Quóniam reſpexiſti humilitátem meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam. ℣. Ubi Spíritus Dómini, ibi libértas. * Exultábo. Glória Patri. † Quóniam. *Pſ.* 30. 2. *Cor.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri. *Judith.* 15.

Ant. 8. G. Benedicta es à Dómino; ſcit enim omnis pópulus mulíerem te eſſe virtútis. *Ruth.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te Dóminus in lætítiâ, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

℣. Benedícat te Dóminus ex Sion; ℟. Et vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ. *Pſ.* 127.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Multæ fíliæ congregavérunt divítias; tu ſupergreſſa es univerſas. * Fallax grátia, & vana eſt pulcritúdo: múlier timens Dóminum ipſa laudábitur. ℣. In incorruptibilitáte modeſti ſpíritûs, qui eſt in conſpectu Dei lócuples, ſanctæ mulíeres ornábant ſe. * Fallax. *Prov.* 31. 1. *Petr.* 3.

℟. *viij.* Feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum, eò quòd caſtitátem amáveris: * Ideò & manus Dómini confortávit te, & ideò eris benedicta in ætérnũ. ℣. O múlier, magna eſt fides tua: * Ideò & manus. *Judith.* 15. *Matth.* 15.

℟. *ix.* Omnia quæ locúta es, vera ſunt; & non eſt in ſermónibus tuis ulla reprehénſio:

* Nunc ergo † Ora pro nobis, quóniam múlier ſancta es, & timens Deum. ℣. Fides tua te ſalvam fecit. * Nunc. Glória. † Ora. *Judith.* 8. *Luc.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Glorificábo nomen tuum in æternum; ℟. Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me. *Pſ.* 85.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Sicut ſol óriens mundo in altíſſimis Dei, ſic mulíeris bonæ ſpécies in ornamentum domûs ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. D. Múlier fortis oblectat virum ſuum; & annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 3. c. Múlier ſenſáta, & tácita: non eſt immutátio erudítæ ánimæ. *Eccli.* 26.

Ant. 4. d. Os ſuum apéruit ſapiéntiæ, & lex cleméntiæ in lingua ejus. *Prov.* 31.

Ant. 5. a. Non diſcedébat de templo, jejúniis & obſecratiónibus ſérviens nocte ac die. *Luc.* 2.

Capitulum. 1. Petr. 3.

Mulíeres ſúbditæ ſint viris ſuis; ut & ſi qui non credunt verbo, per mulíerum converſatiónem ſine verbo lucrifiant, conſiderantes in timóre caſtam converſatiónem veſtram.

Hymnus.

Ardet Deo quæ Fémina,
Latére fruſtrà cógitat:
Quot índigos hæc ſúblevat,
Tot próditur præcónibus.

Prodeſſe quærit ómnibus,
Curis honeſtis ánxia;
Patróna cuſtos vírginum,
Secunda mater órphanis.

Pannis latentem vílibus
Chriſtum fovébat hóſpitem:
Quas dura ſubtraxit ſibi,
Opes refundit pródiga.

Pacem domi, pacem foris
Alto colit ſiléntio:
Lites amat compónere,
Ut una mens ſit ómnibus.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque, Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Adhæſit ánima mea poſt te, Deus meus: ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Invocávi Dóminum patrem Dómini mei, ut non derelinquat me in die tribulatiónis meæ; & exaudíta eſt orátio mea. *Eccli.* 51.

Oratio.

Deus, cujus grátiâ virtus in infirmitáte perfícitur: largíre nobis beátæ *N.* Mártyris tuæ paſſiónem recoléntibus; ut quæ à te accépit ut vínceret, à te quoque vincendi grátiam nobis obtíneat; Per.

Si non ſit Martyr, ℣. Humiliábam ánimam meam, ℟. Et orátio mea in ſinu meo convertétur. *Pſ.* 34.

Ad Bened. *Ant.* 6. F. Orátio humiliantis ſe nubes penetrábit; & non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat. *Eccli.* 35.

Oratio.

Tuórum corda fidélium, Deus miſerátor, illuſtra: & beátæ *N.* précibus ac méritis, fac nos terréna deſpícere, & amáre cœléſtia; Per.

Si ſit Vidua, Oratio.

DEus, in quem ſperat omnis ánima, quæ longè à te éxulans in terris ſe verè víduam ſentit ac deſolátam: tribue nobis, quæſumus, ut exemplo beátæ *N.* nocte ac die obſecratiónibus & oratiónibus inſtantes, cœléſtium conſolatiónum mereámur eſſe partícipes; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut ſol.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Múlier fortis.

Capitulum. Epheſ. 5.

MUlieres viris ſuis ſúbditæ ſint, ſicut Dómino; quóniam vir caput eſt mulíeris, ſicut Chriſtus caput eſt Eccléſiæ; ipſe ſalvátor córporis ejus.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce me. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Quia. Glória Patri. Doce me. *Pſ.* 142.

℣. Ab omni via mala prohíbui pedes meos; ℟. Ut cuſtódiam verba tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Múlier.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier in ſiléntio diſcat cum omni ſubjectióne. Docére autem mulíeri non permitto, neque dominári in virum, ſed eſſe in ſiléntio.

℟. *br.* Cuſtódiam vias meas, * Ut non delinquam in lingua mea. Cuſtódiam. ℣. Póſui ori meo * cuſtódiam, * Ut. Glória Patri. Cuſtódiam. *Pſ.* 38.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ: ℟. Dicam Deo, Suſceptor meus es. *Pſ.* 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non diſcedébat.

Capitulum. 1. Tim. 2.

VOlo oráre mulíeres in hábitu ornáto, cum verecúndia & ſobrietáte ornante, ſe, & non in tortis crínibus aut auro, aut margarítis, vel veſte pretióſâ; ſed quod decet mulíeres, promittentes pietátem per ópera bona.

℟. *br.* Expectávi Dóminum, * Et intendit mihi. Expectávi. ℣. Et exaudívit * preces meas, * Et intendit mihi. Glória Patri. Expectávi. *Pſ.* 39.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dei, ℟. Qui póſuit ánimam meam ad vitam. *Pſ.* 65.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. IN ancilla ſua adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam. *Judith.* 13.

Ant. 4. E. Erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valde; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. *Judith.* 8.

Ant. 7. c. Conſiderávit ſémitas domûs ſuæ, & panem otióſa non comédit. *Prov.* 31.

Ant. 1. D. Fílios educávit, hoſpítio recépit, ſanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus ſubminiſtrávit, omne opus bonum ſubſecúta eſt. 1. *Tim.* 5.

Ant. 6. F. Surrexérunt fílii ejus, & beatíſſimam prædicavérunt: vir ejus, & laudávit eam. *Prov.* 31.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier ſalvábitur per filiórum generatiónẽ, ſi permánſerit in fide, & dilecti-

ne, & ſanctificatióne cum ſobrietáte.

Hymnus.

O Jam beáta, quæ ſuo
Tandem ſolúta córpore,
Vinclis perenniöribus
Uni Deo conjúngitur!
Per quos gradus cœlum petit,
Hâc ire vos omnes docet,
Junctæ jugáli vínculo,
Et vos ſolutæ Cónjuges.
Inſignis & nos Féminæ
Sequi decet veſtígia,
Magnum vel ipſis quæ fuit
Virtútis exemplum viris.
Queis arſit illa, fac, Deus,
Flagrémus & nos ígnibus;
Eóque, quo te vis coli,
Amóre fac mens te colat.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Videant qui óderunt me, & confundantur; ℟. Quóniam, tu Dómine, adjuviſti me. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Confitébor nómini tuo, Dómine; quóniam adjútor & protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne. *Eccli.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Anima mea Dómino vivet; ℟. Et ſemen meum ſérviet ipſi. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Fortitúdo & decor induméntum ejus: date ei de fructu mánuum ſuárum; & laudent eam in portis ópera ejus. *Prov.* 31.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

OFFICIUM BEATÆ MARIÆ IN SABBATO.

Simplex.

IN VESPERIS Feriæ ſextæ præcedentis.

Capitulum. Geneſ. 3.

Ait Dóminus Deus ad ſerpentem: Inimicítias ponam inter te & mulíerem, & ſemen tuum & ſemen illíus: ipſa cónteret caput tuum.

Hymnus.

Davídis ſóboles, glória Vírginum,
Chriſti Virgo parens, te póſuit Deus,
Partu Virgíneo quæ malè ſúbdoli
Anguis contéreres caput.
Rebus princípium qui dedit ómnibus,
A te princípium ſumpſit homo Deus;
Cunctis proſpíciens qui tribuit cibos,
Paſtus lacte fuit tuo.
Per te, quod múlier perdíderat vetus,
Humáno géneri rédditur árctius:
Tu clauſas miſeris, heu nímium diu!
Cœlórum réſeras fores.
Qui lucis pater eſt, glória ſit Patri;

Cujus Virgo parens, glória
Fílio;
Quo fœcunda, tibi, nexus
amábilis,
Sit par glória, Spíritus.
Amen.

℣. Deus operátus eſt ſalútem in médio terræ: ℟. Tu confregiſti cápita dracónis. *Pſ.* 73.

Ad Magníf. *Ant.* 1. f. Benedictus Dóminus qui te direxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum noſtrórum. *Judith.* 13.

Oratio, ut infrà, ad Laudes.

Suffragia de Patrono, de Sanctis, & pro pace.

COMPLETORIUM, *ut in Pſalterio. Hymnus,* Virgo, Dei génitrix. *infrà, in Officio parvo.*

AD NOCTURNUM.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

O Quàm glorífica luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles;
Sublímis réſidens, virgo
María,
Supra Cœlígenas ætheris
omnes!
Tu cum virgíneo mater honóre
Cœlórum Dómino péctoris
aulam
Sacris viſcéribus caſta dediſti:
Humános Deus hinc índuit
artus.
Quem cunctus vénerans orbis
adórat,
Cui nunc ritè genu fléctitur
omne;
A quo, te précibus ſubveniente,
Æterni pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli, qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória
Nato:
Quo fœcunda, tibi glória,
Flamen. Amen.

Pſalmi de Sabbato, ſub tribus Antiphonis ſequentibus.

Ant. 1. a. Ave, grátiâ plena; Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Ecce concípies in útero, & páries fílium, & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Pater noſter, &c.

Abſol. Deus meminerit, 145.

Benedictiones de Sanctis, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lection. duæ priores de Script. occurrente; è tribus fiunt duæ.

Poſt j. Lect. ℟. Benedícam ei, & ex illa dabo fílium cui benedictúrus ſum: * Conſtítuam pactum meum illi in fœdus ſempiternum. ℣. Hic erit magnus, & Fílius Altíſſimi vocábitur; & regnábit in domo Jacob in æternum. * Conſtítuam. *Geneſ.* 17. *Luc.* 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Quod in ea natum eſt, de Spíritu ſancto eſt: páriet autem fílium; * Ipſe ſalvū fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi Dñus. * Ipſe. *Matth.* 1. *Eccli.* 44.

Pro tertia Lectione legitur una è ſequentibus, ſecundùm diverſitatem menſium.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus ex fémine David, * Secundùm promiſſiónem, eduxit Iſrael ſalvatórē Jeſum. ℣. Jurávit Dóminus David veritátem: De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam. * Secundùm. Glória Patri. * Secundùm. *Act.* 13. *Pſ.* 131.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus: ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Pſalmi de Sabbato, ſub ſola Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jerem. 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

Hymnus.

NUnc auróra, novæ núntia lucis,
Triſtes orbe procul díſſipat umbras.
O quàm lucídior, nocte ſepultis
Portans ipſa diem, Virgo refulges!
O quæ nunc hábitas lúcida regna,
Mittas inde tuæ múnera lucis:
Te ſi terra dedit munus olympo,
Quæ non dona memor reddet olympus?
Inter perpétuos Núminis hauſtus,
O Regína, tibi ſánguine junctum
Ne dediſce genus: noſtra fuiſti,
Summi facta parens, Virgo, Tonantis.
Divínæ Sóboli qui dare matrē
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

COncéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dómine, Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æternâ pérfrui lætítia; Per Dóminum.

Suffragia de Patrono, de Sanctis, & pro pace.

AD HORAS, Doxologia:

Qui natus es de Vírgine, Jeſu, tibi ſit glória, &c.

Pſalmi de Sabbato.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Fílius Dei factus eſt ei ex fémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 4. d. De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 7.

DAbit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet filiū, & vocá-

bitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * manè dilúculo: * Non. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dñus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit fílium másculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

EGrediétur qui ſit dominátor in Iſrael, & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos usque ad tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad fílios Iſrael.

℟. *br.* Homo * Natus eſt in ea. Homo. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altíſſimus. * Natus eſt. Glória. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus ℟. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

AD NONAM.

Ant. 1. *g.* Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Galat. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * oſculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

LECTIONES ſequentes dicuntur ſingulis menſibus in Officio B. Mariæ in Sabbato.

MENSE SEPTEMBRI.

Sermo ſancti Leónis Papæ.

De Nativ. Domini. Lectio iij.

HUmáno uſu & conſuetúdine quod crédimus caret, ſed divínâ poteſtáte ſubnixum eſt, quòd virgo concéperit, virgo pepérerit, virgo permánſerit. Non hîc cogitétur parientis condítio, ſed naſcentis arbítrium; qui ſic homo natus eſt, ut volébat & póterat. Si veritátem quæris humánæ natúræ, cognoſce matériam: ſi ratiónem ſcrutáris oríginis, virtútem confitére divínam. Venit enim Dóminus Jeſus Chriſtus contágia noſtra auferre, non pérpeti; nec ſuccúmbere vítiis, ſed medéri. Venit ut omnem languórem corruptiónis, & univerſa vúlnera ſordéntium curáret animárum: propter quod opórtuit ut novo naſcerétur órdine, qui novam impollútæ ſinceritátis grátiam humánis corpóribus inferébat.

MENSE OCTOBRI.

Ex Epíſtola ſancti Ambróſii Epíſcopi ad Syrícium Papam.

Epiſt. lib. 1. *Ep.* 7. *Lectio iij.*

DEvii à via veritátis produntur dícere: Virgo concépit, ſed non virgo generávit. Pótuit ergo virgo concípere, non pótuit virgo generáre; cum ſemper conceptus præcédat, partus ſequátur? Sed ſi doctrínis non créditur ſacerdótum, credátur oráculis

Minuiſti eum pauló minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, ínſuper & pécora campi,

Vólucres cœli, * & pisces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine, Dóminus noſter,* quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Pſalmus 18.

CŒli enarrant glóriâ Dei, * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum, * & nox nocti índicat ſciéntiam.

Non ſunt loquélæ, neque ſermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit ſonus eórum, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum;

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thalamo ſuo, * exultávit ut gigas ad currendam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus usque ad ſummum ejus: * nec eſt qui ſe abscondat à calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convertens ánimas: * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in ſéculum ſéculi: * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſuper mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea: * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint dominátí, * tunc immaculátus ero, & emundábor à delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Pſalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Ѕpecióſus formâ præ fíliis hóminum: diffúſa eſt grátia in lábiis tuis; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentíſſime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende, * próſperè procéde,

Et regna propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtitiam; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſécu-

lum ſéculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtitiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ, præ conſórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis; * ex quibus delectavérunt te filiæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, filia, & vide, & inclína aurem tuam; * & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui:

Et concúpiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum.

Et filiæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus filiæ regis ab intùs: * in fímbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam: * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: * conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in ætérnum, * & in ſéculum ſéculi.

Ant. Ave, grátiâ plena: Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

℣. Audi, filia, & vide, & inclína aurem tuam; ℟. Et concupiſcet rex decórē tuum. *Pſ.* 44. Pater noſter, &c.

Lectiones infrà.

IN II. NOCTURNO.

Feriâ III. & VI.

Ant. ſola. 8. c. Ecce.

Pſalmus 45.

Deus noſter refúgium & virtus: * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum: * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus; non commovébitur: * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna: * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum; * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus: * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiscum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtitiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suscípiant montes pacem pópulo: * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet filios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtitia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Reges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi; * & ánimas páuperũ ſalvas fáciet.

Ex uſúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totâ die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedictum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra: fiat, fiat.

Pſalmus 84.

BEnedixiſti, Dómine, terram tuam, * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti ómnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuã, * avertiſti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam, * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in

me Dóminus Deus ; * quóniam loquétur pacem in plebem ſuam ,

Et ſuper ſanctos ſuos , * & in eos qui convertuntur ad cor.

Verúmtamen prope timentes eum ſalutáre ipsíus , * ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi: * juſtítia & pax osculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt,* & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem ; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit,* & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Ecce concípies in útero, & páries fílium, & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Pater noſter , &c.

Lectiones infrà.

IN III. NOCTURNO.

Feriâ IV. & Sabbato.

Ant. ſola. 1. D. Quod nascétur.

Pſalmus 86.

FUndamenta ejus in móntibus ſanctis : * díligit Dóminus portas Sion ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis , * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ , & Tyrus , & pópulus Æthíopum ; * hi fuérunt illîc.

Numquid Sion dicet : Homo, & homo natus eſt in ea ; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus ?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum,* horum qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Pſalmus 96.

DOminus regnávit , exultet terra , * lætentur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus : * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet,* & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit , & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini ; * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus ; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant ſculptília , * & qui gloriantur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum , * omnes Angeli ejus.

Audívit, & lætáta eſt Sion:* & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua , Dómine ;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum , odíte malum : * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto , * & rectis corde lætítia.

Lætámini , juſti , in Dómino , * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Pſalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſraël.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & psállite

Psállite Dómino in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi,

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárum in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Ant Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Pater noſter, &c.

Abſolutio. Judith 13.

NObiſcum ſit Deus, qui in ancilla ſua adimplévit miſericórdiam ſuam quam promíſit dómui Iſraël. ℟. Amen.

Bened. Deus à quo. *poſt Pſalterium.*

Lectio j. Iſaïæ 7.

ADjécit Dóminus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi ſignum à Dómino Deo tuo in profundum inferni, ſive in excelſum ſuprà. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentábo Dóminum. Et dixit: Audíte ergo, domus David: Numquid parum vobis eſt moleſtos eſſe homínibus, quia moleſti eſtis & Deo meo? Propter hoc dabit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel. Tu autem.

℟. Benedícam. liij.

Bened. Fílius Altíſſimi, &c.

Lectio ij. Gal. 4.

QUanto témpore hæres párvulus eſt, nihil differt à ſervo, cùm ſit dóminus ómnium; ſed ſub tutóribus & actóribus eſt, uſque ad præfinítum tempus à patre: ita & nos, cùm eſſémus párvuli, ſub eleméntis mundi erámus ſervientes. At ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus. Tu autem.

℟. Quod in ea natum eſt. liij.

Bened Spíritus Sanctus, &c.

Lectio iij. Apoc. 11 & 12.

APertum eſt templum Dei in cœlo, & viſa eſt arca teſtamenti ejus in templo ejus: & facta ſunt fúlgura, & voces, & terræmotus, & grando magna. Et ſignum magnum appáruit

ruit in cœlo : Múlier amicta ſole, & luna ſub pédibus ejus, & in cápite ejus coróna ſtellárum duódecim. Tu autem.

℟. Deus ex fémine. liv.

Non dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus : ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

Si Laudes non ſequantur, dicitur hîc Oratio, Concéde, *ut infrà ad Sextam*, lxv.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. ſola. 4. a. Benedicta tu.

Pſalmus 66.

DEus misereátur noſtrî, & benedícat nobis : * illúminet vultum ſuum ſuper nos, & miſereátur noſtrî ;

Ut cognoscámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus ſalutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, * confiteantur tibi pópuli omnes.

Lætentur & exultent gentes, quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * & gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes : * terra dedit fructum ſuum.

Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus ; * & métuant eum omnes fines terræ.

Pſalmus 92.

DOminus regnávit, decórem indútus eſt : * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc : * à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine : * elevavérunt flúmina vocem ſuam.

Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, * à vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris : * mirábilis in altis Dóminus.

Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis : * domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérũ.

Pſalmus 99.

JUbiláte Deo, omnis terra : * ſervíte Dómino in lætítia.

Introíte in conſpectu ejus, * in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus : * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis : * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In æternum miſericórdia ejus, * & usque in generatióne & generatiónem véritas ejus.

Canticum. Zach. 2.

LAuda & lætáre, fília Sion; * quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tuî, ait Dóminus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, * & erunt mihi in pópulum, & habitábo in médio tuî.

Et ſcies quia Dóminus exercítuum * miſit me ad te.

Et poſſidébit Dóminus Judam partem ſuam in terra ſanctificáta ; * & éliget adhuc Jeruſalem.

Síleat omnis caro à fácie Dómini, * quia conſurrexit de habitáculo ſancto ſuo.

Pſalmus 150.

LAudáte Dóminum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dñum.

Ant. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jerem. 32.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

Hymnus. Nunc auróra. liv.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

DEus, qui de beátæ Maríæ vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem ſuscípere voluiſti: præſta ſupplícibus tuis, ut qui verè eam genitrícem Dei crédimus, ejus apud te interceſſiónibus adjuvémur; Per eumdem.

Fiunt Commemorationes.

AD PRIMAM.

Hymnus.

MEmento, de Deo Deus;
Quòd matre natus Vírgine,
Noſtri miſertus, pérditi
Mundi redemptor véneris.

Et nos, Dei Virgo parens,
Vultu benigno réſpice:
Placábilem tuâ prece
Fac eſſe nobis Fílium.

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu;
In ſempiterna ſécula.
Amen.

Pſ. Deus, in nómine. 101. Cantáte.... omnis terra. 40. Laudate Dóminum. 122. *ſub Antiph.* 2. D. Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 11.

EGrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet, & requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini.

℟. *br.* Semen ejus * In æternum manébit. Semen. ℣. Et thronus ejus ſicut ſol * in conſpectu meo, * In. Glória Patri. Semen. *Pſ.* 88.

℣. Dominábitur à mari usque ad mare, ℟. Et usque ad términos orbis terrárum. *Pſ.* 71.

Oratio.

PRótege, Dómine, fámulos tuos ſubsídiis pacis; & beátæ Maríæ ſemper vírginis patrocíniis confidentes, à cunctis hóſtibus & periculis redde ſecúros; Per Dóminum.

AD TERTIAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*

Pſalm. Ad Dóminum. 61. Levávi. 44. Lætátus ſum. lxvj.

ſub *Antiph.* 4. d. De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 7.

DAbit Dóminus ipſe vobis ſignum : Ecce Virgo concípiet, & páriet filium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * manè dilúculo : * Non commovébitur. Glória. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Oratio.

DEus, qui ſalútis ætérnæ, beátæ Maríæ virginitáte fœcundâ, humáno géneri præmia præſtitiſti : tríbue, quæſumus, ut ipſam pro nobis intercédere ſentiámus, per quam merúimus auctórem vitæ ſuſcípere Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

AD SEXTAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*

Pſal. Ad te levávi. 78. Niſi quia. 44. Qui confidunt. 78. *ſub. Ant.* 7. d. Péperit filium máſculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

EGrediétur qui ſit dominátor in Iſraël; & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos uſque ad tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad filios Iſrael.

℟. *br.* Homo * Natus eſt in ea. Homo. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altiſſimus * Natus eſt. Glória. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus ℟. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

Oratio.

COncéde, miſéricors Deus, fragilitáti noſtræ præſídium; ut qui ſanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, interceſſiónis ejus auxílio à noſtris iniquitátibus reſurgámus; Per eumdem Chriſtum Dóminum noſtrum.

AD NONAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*

Pſalm. In convertendo. 45. Niſi Dóminus. lxvj. Beáti omnes. 129. *ſub Antiph.* 1. *g.* Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Galat. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * oſculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória Patri. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delíctis ignoſce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur; Per eumdem Dóminum.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, in adjutórium.

Pſ. Sæpè expugnavérunt. 111. De profundis. 79. Dómine, non eſt. 79. *ſub Antiph.* 5. a.

In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſrael. *Judith.* 13.

Hymnus.

VIrgo, Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te dominamque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Glória magna Patri; compar ſit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. Judith. 13.

NOmen tuum Dóminus ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

℟. *br.* Vultum tuum * Deprecabuntur. Vultum. ℣. Omnes dívites * plebis * Deprecabuntur. Glória Patri. Vultum.

℣. Mémores erunt nóminis tui. ℟. In omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 44.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 4. E. Memoráre diérũ humilitátis tuæ; & invoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther.* 15.

Oratio.

BEátæ & glorióſæ ſemperque vírginis Maríæ, quæſumus, Dómine; intercéſſio glorióſa nos prótegat, & ad vitam perdúcat æternam; Per Dóminum noſtrum.

PROSA DE BEATA ad devotionem.

INvioláta, íntegra & caſta es, María:
Quæ es effecta fúlgida cœli porta.
O mater alma Chriſti caríſſima,
Súſcipe pia laudũ præcónia
Noſtra ut pura péctora ſin. & córpora,
Te nunc flágitant devóta corda & ora.
Tua per precáta dulcíſona,
Nobis concédas véniam per ſécula.
O benigna! O benigna! O benigna!
Quæ ſola invioláta permanſiſti.

℣. Véritas de terra orta eſt,
℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delíctis ignosce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Filii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur, Per eumdem Dóminum noſtrum.

PSALMI PŒNITENTIALES.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valdè; * ſed tu, Dómine, úsquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuscépit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubescant valde velóciter.

Pſalmus 31.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beatus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt oſſa mea, * dum clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumna mea, dum configitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abscondi.

Dixi: Confitébor adversùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me: * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & inſtruam te in via hac quâ gradiéris: * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fíeri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas eórum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris; * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; * & gloriámini, omnes recti corde.

rum meorum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum: * & ſicut onus grave graváta ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum usque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt sánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abscónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Amíci mei, & próximi mei * adversùm me appropin-

gaudeant mihi inimi
&, dum commover
mei, ſuper me mag
ſunt.

Quóniam ego in fl
rátus ſum; * & dolo
conſpectu meo ſemp

Quóniam iniquitá
annuntiábo; * & co
peccáto meo.

Inimíci autem me
& confirmáti ſunt ſu
& multiplicáti ſunt
runt me iníquè.

Qui retríbuunt ma
nis, detrahébant mi
niam ſequébar boni

Ne derelinquas me
ne Deus meus, * ne
ris à me.

Intende in adjutóri
Dómine Deus ſalúti

Pſalmus 50

MIſerére meî,
ſecundùm ma
ſericórdiam tuam.

Et ſecundùm mul

lum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Asperges me hyſſópo, & mundabor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 101.

DOmine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei, * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miscébam,

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in æternum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Tu exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret filios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Respondit ei in via virtútis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Inítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veterascent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non deficient.

Filii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína usque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris, ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor

Memor fui diérum antiquórum : meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis ; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te : * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine ; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me ; * & ſímilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam ; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem ; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine ; ad te confúgi : * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam : * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam ; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam ; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Dómine, memor eſto meî, & ne vindictam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delicta mea, vel paréntum meórum. *Tob.* 3.

LITANIÆ.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Chriſte, audi nos.
Chriſte, exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, Miſerére nobis.
Fili redemptor mundi, Deus, miſerére nobis.
Spíritus ſancte, Deus, miſerére.
Sancta Trínitas unus Deus, miſerére nobis.
Sancta María, Ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix, ora.
Sancta Virgo vírginum, ora.
Sancte Míchael, ora.
Sancte Gábriel, ora.
Sancte Ráphael, ora.
Omnes ſancti Angeli & Archángeli, oráte pro nobis.
Omnes ſancti beatórum Spirítuum órdines, oráte.
Sancte Joannes Baptiſta, ora.
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte pro nobis.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Jacóbe, (*Zeb.*) ora.
Sancte Joannes, ora.
Sancte Thoma, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Philippe, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.
Sancte Matthæe, ora.
Sancte Simon, ora.
Sancte Thaddæe, ora.
Sancte Matthía, ora.
Sancte Bárnaba, ora.
Sancte Luca, ora.
Sancte Marce, ora.
Omnes ſancti Apóſtoli & Evangeliſtæ, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Discípuli Dómini, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Innocentes, oráte pro nobis.
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Clemens, ora.
Sancte Fabiáne, ora.
Sancte Venuſte, ora.
Sancte Laurenti, ora.

Sancte Vincenti, ora.
Sancte Irenæe cum ſóciis tuis, ora pro nobis.
Sancte Dionyſi cum ſóciis tuis, ora pro nobis.
Sancti Thybéri, Modeſte & Floréntia, oráte pro nobis.
Sancti Nazári & Celſe, oráte.
Sancti Juſte & Paſtor, oráte.
Sancte Saturníne, ora.
Sancte Sebaſtiáne, ora.
Sancte Ponti, ora.
Sancte Genéſi, ora.
Sancti Coſma & Damiáne, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Mártyres, oráte.
Sancte Sylveſter, ora.
Sancte Gregóri, ora.
Sancte Leo, ora.
Sancte Ambróſi, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Paule, (*Ep. Narb.*) ora.
Sancte Martiális, ora.
Sancte Hilári, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Cæſári, ora.
Sancte Remígi, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Sancte Germáne, (*Ep. Aut.*) ora.
Sancte Firmíne, ora.
Sancte Stéphane, (*Ep. Apt.*) ora pro nobis.
Sancte Fulcranne, ora.
Sancte Cárole, ora.
Omnes ſancti Pontífices & Confeſſóres, oráte.
Omnes ſancti Doctóres, oráte.
Sancte Paule, ora.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Sevére, ora.
Sancte Maxenti, ora.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Ægídi, ora.
Sancte Guillelme, ora.
Sancte Roberte, ora.
Sancte Bernarde, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Franciſce, ora.
Sancte Yvo, ora.
Sancte Raymunde, (*Can. Tol.*) ora pro nobis.
Sancte Ludovíce, ora.
Sancte Roche, ora.
Omnes ſancti Sacerdótes & Levítæ, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Mónachi & Eremítæ, oráte pro nobis.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléne, ora.
Sancta Thecla, ora.
Sanctæ Perpétua & Felícitas, oráte pro nobis.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Leocádia, ora.
Sancta Eulália, ora.
Sancta Fides, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Clotildis, ora.
Sancta Bathildis, ora.
Sancta Theréſia, ora.
Sancta María Ægyptia, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines & Víduæ, oráte pro nobis.
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro nobis.
Propítius eſto, Parce nobis, Dñe.
Propítius eſto, Exaudi nos, Dñe.
Ab omni malo, líbera nos, Dñe.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A ſubitánea & improvíſa morte, líbera nos, Dómine.
Ab inſídiis diáboli, líbera.
Ab immundis cogitatiónibus, líbera nos, Dómine.
A ſpíritu fornicatiónis, líbera.
Ab ira, & ódio, & omni mala voluntáte, líbera.

A fúlgure & tempeſtáte, líbera.
A morte perpétua, líbera.
Per myſtérium ſanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per adventum tuum, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera.
Per baptiſmum & ſanctum jejúnium tuum, líbera.
Per crucem & paſſiónem tuam, líbera nos, Dómine.
Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per ſanctam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Ascenſiónem tuam, líbera.
Per adventum Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rog.
Ut remiſſiónem peccatórũ noſtrórum nobis dones, te rog.
Ut compunctiónem cordis, fontemque lacrymárum nobis dones, te rog.
Ut fidem, ſpem & caritátem nobis dones, te rog.
Ut Eccléſiam tuam ſanctam régere & conſerváre dignéris, te rog.
Ut Domnum Apoſtólicum, & omnes gradus Eccléſiæ in ſancta religióne conſerváre dignéris, te rog.
Ut Antíſtitem noſtrum, & omnes congregatiónes illi commiſſas, in tuo ſancto obſéquio conſerváre dignéris, te rog.
Ut Regem noſtrum cuſtodíre dignéris, te rog.
Ut inimícos ſanctæ Eccléſiæ humiliáre dignéris, te rog.
Ut Régibus & Princípibus Chriſtiánis pacem & veram concórdiam donáre dignéris, te rog.
Ut cuncto pópulo Chriſtiáno pacem & unitátem largíri dignéris, te rog.
Ut noſmetipſos in tuo ſancto ſervítio confortáre & conſerváre dignéris, te rog.
Ut mentes noſtras ad cœléſtia deſidéria érigas, te rog.
Ut ómnibus benefactóribus noſtris ſempiterna bona retríbuas, te rog.
Ut ánimas noſtras, fratrum, propinquórum, & benefactórum noſtrórum, ab ætérna damnatióne erípias, te rogámus, audi nos.
Ut fructus terræ dare & conſerváre dignéris, te rog.
Ut ómnibus fidélibus defunctis réquiem ætérnam donáre dignéris, te rog.
Ut nos exaudíre dignéris, te rogámus, audi nos.
Fili Dei, te rogámus, audi nos.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Parce nobis, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Exaudi nos, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Miſerére nobis.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater noſter. *usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine, non ſecundùm peccáta noſtra fácias nobis: ℟. Neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuas nobis. *Pſ.* 102.

℣. Eſto nobis, Dómine,

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, in adjutórium.

Pſ. Sæpè expugnavérunt. 111. De profundis. 79. Dómine, non eſt. 79. *ſub Antiph.* 5. a. In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſrael. *Judith.* 13.

Hymnus.

VIrgo, Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te dominamque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Glória magna Patri; compar ſit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. Judith. 13.

NOmen tuum Dóminus ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

℟. *br.* Vultum tuum * Deprecabuntur. Vultum. ℣. Omnes dívites * plebis * Deprecabuntur. Glória Patri. Vultum.

℣. Mémores erunt nóminis tui. ℟. In omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 44.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 4. E. Memoráre diérũ humilitátis tuæ; & invoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther.* 15.

Oratio.

BEátæ & glorióſæ ſemperque vírginis Maríæ, quæſumus, Dómine; intercéſſio glorióſa nos prótegat, & ad vitam perdúcat æternam; Per Dóminum noſtrum.

PROSA DE BEATA ad devotionem.

INvioláta, íntegra & caſta es, María:
Quæ es effecta fúlgida cœli porta.
O mater alma Chriſti caríſſima,
Súſcipe pia laudũ præcónia
Noſtra ut pura péctora ſin. & córpora,
Te nunc flágitant devóta corda & ora.
Tua per precáta dulcíſona,
Nobis concédas véniam per ſécula.
O benigna! O benigna! O benigna!
Quæ ſola invioláta permanſiſti.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delictis ignosce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur, Per eumdem Dóminum noſtrum.

PSALMI PŒNITENTIALES.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valdè; * ſed tu, Dómine, úsquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite à me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuscépit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubescant valde velóciter.

Pſalmus 31.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beatus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt oſſa mea, * dum clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumna mea, dum confígitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abscondi.

Dixi: Confitébor adversùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me: * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & inſtruam te in via hac quâ gradiéris: * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fíeri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas eórum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris; * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; * & gloriámini, omnes recti corde.

Sancta Lúcia, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines, oráte pro eo [*vel* ea.]
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro eo [*vel* ea.]
Propítius eſto, Parce ei, Dómine.
Propítius eſto, Adjuva eum, [*vel* eam,] Dómine.
Propítius eſto, Líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Ab ira tua, líbera.
A mala morte, líbera.
A poteſtáte diáboli, líbera.
A pœnis inferni, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per crucem & paſſiónẽ tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per glorióſam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per grátiam Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus, audi nos.
Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Deinde, cùm in agone ſui exitûs anxiatur anima, dicitur:

PRoficíſcere, ánima chriſtiána, de hoc mundo, In nómine Dei Patris omnipotentis, qui te creávit: In nómine Jeſu Chriſti Fílii Dei vivi, qui pro te paſſus eſt: In nómine Spíritûs ſancti, qui in te effúſus eſt. Egredienti de córpore áditus tibi páteat ad Sion montem, civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis. Exurgat Deus, & diſſipentur omnes poteſtátes tenebrárum: fúgiant cuncta ſpirituália nequítiæ in cœléſtibus, & ovem pretióſo Chriſti ſánguine redemptam violáre non áudeant. Líberet te à cruciátu Chriſtus, qui pro te crucifixus eſt. Líberet te ab æternâ morte Chriſtus, qui pro te mori dignátus eſt. Ovem ſuam te bonus paſtor agnoſcat, atque in electórum ſuórum grege conſtítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas; & præſens ſemper aſſiſtens manifeſtíſſimam beátis óculis aſpícias veritátem in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

COmmendámus tibi, Dómine, ánimam fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* precamurque te, Dómine Jeſu Chriſte, Salvátor mundi, ut propter quam ad terram miſericórditer deſcendiſti, eam in pace ſuſcípias, & in ſinu Abrahæ per manus ſanctórum Angelórum collocáre dignéris. Agnoſce, Dómine Jeſu, creatúram tuam, per te renátam ex aquâ & Spíritu ſancto, conſecrátam ſigno crucis tuæ, nutrítam córpore & ſánguine tuo, & in Eccléſiæ tuæ ſinu verbo veritátis inſtructam. Ne péreat prétium quod pro ejus æternâ redemptióne perſolvi-

ſti. Delícta juventútis ejus & ignorántias clementer indulge. Ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuscitávit furor mali deſidérii : ſed memento miſeratiónum tuárum, & glóriæ nóminis tui. Licèt enim peccáverit, tâmen in te ſperávit & crédidit, teque Deum & Salvatórem ſuum unà cum Patre & Spíritu ſancto fidéliter adorávit.

℞. Amen.

Pſ. 3. Dómine, quid multiplicáti ſunt. 3.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℞. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvum me fac, Deus; ℞. Quóniã intravérunt aquæ usque ad ánimam meam. *Pſ.* 68.

℣. In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me: ℞. In veritáte ſalútis tuæ. *Pſ.* 68.

℣. Eripe me de luto, ut non infígar : ℞. Líbera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquárum. *Pſ.* 68.

℣. Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum : ℞. Neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum. *Pſ* 68.

℣. Exurge in adjutóriũ mihi : ℞. Dic ánimæ meæ, Salus tua ego ſum. *Pſ.* 34.

℣. Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me & confundantur; ℞. Quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me. *Pſ.* 85.

Orémus.

UNigénite & dilecte Fili Dei vivi, qui pro redemptióne mundi voluiſti in præſépio nasci, à Judæis reprobári, à Juda proditóre óſculo tradi, vínculis alligári, ſicut Agnus ad víctimam duci, flagellis & cólaphis cædi, ſputis fœdári, ſpinis coronári, cruci affígi, cum ſcelerátis deputári, & inter acerbíſſimos dolóres expiráre : quæſumus ut per has ſanctíſſimas pœnas tuas, & per crucem ac mortem tuam, liberáre dignéris fámulum tuum *N.* (fámulam tuam *N.*) à pœnis inferni, & perdúcere quò perduxiſti latrónem tecum crucifixum; Qui cum Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℞. Amen.

Poſteà legitur de Paſſione Domini noſtri Jeſu Chriſti. (Ex Matth. Marc. Luc.)

ASſúmit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem ſecum; & cœpit pavére, & tædére, contriſtári, & mœſtus eſſe. Tunc ait illis : Triſtis eſt ánima mea usque ad mortem; ſuſtinéte hìc, & vigiláte mecum. Et progreſſus puſillùm, póſitis génibus, orábat dicens; Pater, ſi vis, transfer cálicem iſtum à me : verúmtamen non mea voluntas, ſed tua fiat. Appáruit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum. Et prócidit ſuper terram in fáciem ſuam, orans; & factus in agónia, prolíxiùs orábat, ut, ſi fieri poſſet, transíret ab eo hora. Et dixit : Abba, Pater, ſi poſſibile eſt,

tránseat à me calix iſte : ómnia tibi poſſibília ſunt ; transfer cálicem hunc à me : ſed non quod ego volo, ſed quod tu. Et factus eſt ſudor ejus, ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terram.

Pſ. 69. Deus, in adjutórium meum. 9.

℣. Exaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpéxeris deprecatiónem meam : ℟. Inténde mihi, & exaudi me. *Pſ.* 54.

℣. Cor meum conturbátum eſt in me : ℟. Et formído mortis cécidit ſuper me. *Pſ.* 54.

℣. Timor & tremor venérunt ſuper me : ℟. Et contexérunt me ténebræ. *Pſ.* 54.

℣. Ego autem in te ſperávi, Dómine ; ℟. Dixi : Deus meus es tu ; in mánibus tuis ſortes meæ. *Pſ.* 30.

℣. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte ; ℟. Nequando dicat inimícus meus : Præválui adversùs eum. *Pſ.* 12.

℣. Cuſtódi ánimam meam, & érue me : ℟. Non erubeſcam ; quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 24.

Orémus.

Domine Jeſu Chriſte, cleméntiam tuam humíliter implorámus, per illam ánimæ tuæ triſtítiam usque ad mortem, & per agóniam quam, inſtante paſſióne, pertuliſti, quando factus eſt ſudor tuus ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terrã : ſuccurre fámulo tuo, [*vel* fámulæ tuæ] *N.* in agóne mortis conſtitúto [*vel* conſtitútæ] : tuére eum [*vel* eam] in hac hora contra diabólicos incurſus : líbera eum [*vel* eam] à mortis imminentis terróribus ; & de peccatórũ ſuórum consciéntia formidantem, fac eum [*vel* eam] de misericórdiæ tuæ immenſa largitáte ſecúrum [*vel* ſecúram] ; Qui vivis & regnas Deus.

℟. Amen.

Pſ. 141. Voce meâ ad Dóminum, . . . voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum. 62.

℣. Vide, Dómine, humilitátem meam & labórem meum : ℟. Et dimitte univerſa delícta mea. *Pſ.* 24.

℣. Dómine Deus miſerátor & miſéricors, pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax ; ℟. Réſpice in me, & miſerére meî. *Pſ.* 85.

℣. Ne derelínquas me, Dómine Deus meus : ℟. Ne diſcéſſeris à me. *Pſ.* 37.

℣. Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ ? ℟. Et volábo & requieſcam. *Pſ.* 54.

℣. Moriátur ánima mea morte Juſtórum : ℟. Et fiant noviſſima mea horum ſimília. *Num.* 23.

Orémus.

Domine Jeſu Chriſte, qui per os Prophétæ dixiſti : In caritáte perpétua dilexi te ; ideò attráxi te, míſerans : te ſúpplices deprecámur, per iſtam caritátem quâ dilexiſti nos, ut omnes amaritúdines paſſiónum tuárum, quas pro nobis peccatóribus ſuſtinuiſti in cruce, offerre & oſténdere dignéris Deo Patri pro ánima fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* in hac hora éxitûs ejus ; quátenùs

cum ipſa miſericórdiùs agátur, quàm ejus peccáta meruérunt; Qui cum eódem Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Finitis Pſalmis & Orationibus, (vel etiam antequàm finiantur,) ſi inſtet momentum exitûs animæ de corpore, legitur ſuper moribundum quod ſequitur de Paſſione Domini noſtri Jeſu Chriſti.

(Ex Matth. Luc. Joann.)

TEnebræ factæ ſunt in univerſam terram usque in horam nonam, & obscurátus eſt ſol. Et circa horam nonam clamávit Jeſus vôce magnâ, dicens: Eli, Eli, lamma ſabacthâni? hoc eſt: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? Póſteà, ſciens Jeſus quia ómnia conſummáta ſunt, ut conſummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Vas ergo erat póſitum acéto plenum. Et contínuò currens unus ex eis, acceptam ſpóngiam implévit acéto, & impóſuit arúndini, & dabat ei bíbere. Cùm ergo accepiſſet Jeſus acétum, dixit: Conſummátum eſt. Et íterùm clamans voce magnâ, ait: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum. Et hæc dicens, inclináto cápite, trádidit ſpíritum.

Orémus.

MEmor eſto, piiſſime Dómine Jeſu, illíus horæ in qua de cruce pendens, clamaſti voce magnâ: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? & íterùm: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum; & hæc dicens expiraſti. Per iſtam ergo pretioſíſſimam mortem quæ vita noſtra fuit, obſecrámus cleméntiam tuam, ut non derelinquas in hac hora fámulum tuum [*vel* fámulam tuam] *N.* cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius; ſed ſuscípere dignéris ſpíritum ejus, & introdúcere in regnum tuum, ubi te cum Deo Patre & Spíritu ſancto perpétuâ caritáte díligat, & cum ſanctis & electis in æternum cantet miſericórdias tuas.

℟. Amen.

[*Finitâ præcedenti Oratione, & egreſſâ animâ, ſtatim dicitur.* ℟. In te, Dómine, ſperávi. *cum verſibus & Oratione, infrà.*]

Si autem adhuc anxiatur anima, recitantur ſequentes Pſalmi, vel eorum pars, prout neceſſe erit.

Pſ. 21. Deus, Deus meus, réſpice in me. 109.

Pſ. 34. Júdica, Dómine, nocentes me. 56.

Pſ. 53. Deus, in nómine tuo. 101.

Pſ. 56. Miſerére meî, Deus, . . . quóniam in te confídit. 119.

Pſ. 70. In te, Dómine, ſperávi. 102.

Pſ. 85. Inclína, Dómine, aurem tuam. 132.

Pſ. 87. Dómine Deus ſalútis. 123.

Pſ. 90. Qui hábitat in adjutório. 27.

Pſ. 138. Dómine, probaſti me. 111.

Egreſſâ autem animâ, dicitur : ℟. In te, Dómine, ſperávi; non confundar in ætérnum : accélera ut éruas me : in manus tuas commendo ſpíritum meum : * Redemiſti me, Dómine, Deus veritátis, illuſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum [*vel* ancillam tuam] ; * ſalvum [*vel* ſalvam] me fac in miſericórdia tuâ. ℣. Dómine Jeſu, ſúſcipe ſpíritum meum : * Redemiſti me. *Pſ.* 30. *Act.* 7.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Altâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Non intres in judícium cum ſervo tuo [*vel* ancilla tua], Dómine; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi : ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviſcáris in finem. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Tibi, Dómine, commendámus ánimam fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] N. ut defunctus [*vel* defuncta] ſéculo, tibi vivat : & quæ per fragilitátem humánæ converſatiónis peccáta commíſit, tu véniâ miſericordiſſimæ pietátis abſterge; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Quælibet Hora ſequentis Officii inchoatur abſolutè.

AD VESPERAS.

Ant. 3. c. O Dómine.

Pſalmus 114.

DIlexi, * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miserétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

In hoc Officio, in fine omnium Pſalmorum & Canticorum tantùm, dicitur: Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

Ant. O Dómine, líbera ánimam meam.

Ant. 2. D. Heu mihi.

Pſalmus 119.

AD Dóminum, cùm tribulárer, clamávi; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt! habitávi cum habitántibus Cedar; * multùm íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacē, eram pacíficus: * cùm loquébar illis, impugnábant me gratìs.

Réquiem.

Ant. Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt!

Ant. 8. d. Auxílium.

Pſalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque

dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat intróitum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & usque in ſéculum.

Réquiem.

Ant. Auxílium meum à Dómino, qui fecit cœlum & terrã.

Ant. 8. G. Si iniquitátes.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, éxaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína usque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Réquiem.

Ant. Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; Dómine, quis ſuſtinébit?

Ant. 2. D. Opera.

Pſalmus 137.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audiſti verba oris mei.

In conſpectu angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútẽ.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longè cognoscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Réquiem.

Ant. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne despícias.

Continuò dicitur:

Ad Magníficat. *Ant.* 1. 2. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; & eum qui venit ad me, non ejíciam forás. *Joan.* 6.

Secretò, Pater. *Clarâ voce.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. In memória ætérna erunt juſti; ℟. Ab auditióne mala non timébunt. *Pſ.* 111.

℣. A porta ínferi ℟. Erue, Dómine, ánimas eórum. *Pſ.* 88.

℣. Credo vidére bona Dómini, ℟. In terra viventium. *Pſ.* 26.

Pſalmus 145.

LAuda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; pſallam Deo meo quámdiu fúero.

Nolíte confídere in princípibus; * in fíliis hóminum, in quibus non eſt ſalus:

Exíbit ſpíritus ejus, & revertétur in terram ſuam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus cujus Deus Jacob adjútor ejus, ſpes ejus in Dómino Deo ipſíus, * qui fecit cœlum & terram, mare, & ómnia quæ in eis ſunt.

Qui cuſtódit veritátem in ſéculum, facit judícium injúriam patiéntibus, * dat escam eſuriéntibus.

Dóminus ſolvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit eliſos: * Dóminus díligit juſtos.

Dóminus cuſtódit ádvenas: pupillum & víduam ſuſcípiet; * & vias peccatórum diſperdet.

Regnábit Dóminus in ſécula: * Deus tuus, Sion, in generatiónem & generatiónem.

Réquiem.

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcũ, ℟. Et cum ſpiritu tuo.

In depoſitione defuncti, Oratio.

INclína, Dómine, aurem tuam ad preces noſtras quibus miſericórdiam tuam ſúpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui *N.* quam de hoc ſéculo migráre juſſiſti, in pacis ac lucis regióne conſtítuas, & ſanctórum tuórum júbeas eſſe conſortem.

Pro Diacono, poſt litteram N. *additur* Diáconi.

In depoſitione Defunctæ, Oratio.

QUæſumus, Dómine, pro tua pietáte miſerére ánimæ fámulæ tuæ *N.* & à contágiis mortalitátis exútam, in ætérnæ ſalvatiónis partem reſtítue.

In depoſitione Sacerdotis, Oratio.

DEus, qui inter apoſtólicos Sacerdótes fámulum tuum *N.* ſacerdotáli feciſti dignitáte vigére: præſta, ut eórum quoque perpétuo aggregétur conſórtio.

(*Pro Episcopo, loco* ſacerdotáli. *dicitur* pontificáli.)

In Anniverſariis dicuntur tres ſequentes Orationes.

DEus indulgentiárum, Dómine, da ánimæ fámuli tui *N.* [ſacerdótis, *vel* pontíficis [*vel* fámulæ tuæ *N.*] cujus [*vel* animábus famulórum tuórum *N.* & *N.* quorum] [*vel* famulárum tuárum *N.* & *N.* quarum] an-

niverſárium depoſitiónis diem commemorámus, refrigérii ſedem, quiétis beatitúdinem, & lúminis claritátem.

Pro Benefactoribus.

DEus, véniæ largítor, & humánæ ſalútis amátor: quæſumus cleméntiam tuam, ut noſtræ congregatiónis fratres, propinquos, & benefactóres, qui ex hoc ſéculo tranſiérunt, beátâ Maríâ ſemper vírgine intercedente cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis conſórtium pervenire concédas.

Pro omnibus Defunctis.

FIdélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tribue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Si aliud Officium non ſequatur, dicitur:

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

[*Privatim pro patre & matre,*

Oratio.

DEus, qui nos patrem & matrem honoráre præcepiſti: miſerére clementer animábus patris mei ac matris meæ, eorumque peccáta dimitte; meque eos in ætérnæ claritátis gáudio fac vidére; Per Dóminum.]

AD VIGILIAS.

Vigiliæ dicuntur cum tribus Nocturnis in Depoſitione corporis, & in omnibus Anniverſariis ritu duplici celebrandis. In iis verò quæ ritu ſimplici fiunt, ubi dicitur unicum Nocturnum, Feriâ II. & V. dicitur primum; Feriâ III. & VI. ſecundum; Feriâ IV. & Sabbato, tertium.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Dómine.

Pſalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine; * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus & Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * manè exáudies vocē meam.

Manè aſtábo tibi, & vidébo; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxtà te malignus, * neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem: * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum sánguinum & dolóſum * abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine miſericórdiæ tuæ introibo in domum tuam, * adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in juſtítia tua: * propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam;

Quóniam non eſt in ore eórum véritas, * cor eórum vanum eſt.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum, linguis ſuis dolóſè agébant: * júdica illos, Deus.

Décidant à cogitatiónibus ſuis; ſecundùm multitúdi-

nem impietátum eórum expelle eos, * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et lætentur omnes qui ſperant in te: * in æternum exultábunt, & habitábis in eis.

Et gloriabuntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces juſto.

Dómine, ut ſcuto bonæ voluntátis tuæ * coronaſti nos.

Réquiem.

Ant. Dómine, deduc me in juſtítia tua: propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam.

Ant. 8. G. Salvum me fac.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde; * ſed tu, Dómine, úſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte qui memor ſit tuî: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſingulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Discédite à me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuscépit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubescant valde velóciter.

Réquiem.

Ant. Salvum me fac propter miſericórdiam tuam; quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî.

Ant. 3. c. Illúmina.

Pſalmus 12.

USquequò, Dómine, obliviscéris me in finem! * úsquequò avertis fáciem tuam à me?

Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequò exaltábitur inimícus meus ſuper me? * réſpice, & exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; * nequando dicat inimícus meus: Prævalui adversùs eum.

Qui tríbulant me, exultábunt ſi motus fúero; * ego autem in miſericórdia tua ſperávi.

Exultábit cor meum in ſalutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, & pſallam nómini Dñi altíſſimi.

Réquiem.

Ant. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi; ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. *Pſ.* 73.

Secretò. Pater. *Clarâ voce,* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Lectiones leguntur ſine Abſolutione, ſine Benedictionibus & ſine Titulo.

Lectio j. Job 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & ſúbitò probas illum. Uſquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glútiam ſalivam meam? Peccávi: quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quare poſuiſti me contrárium tibi, & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum? & quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam; & ſi manè me quæsíeris, non ſubſiſtam. *In fine Lectionum nihil additur.*

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt: * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Lectio ij. *Job* 10.

TÆdet ánimam meam vitæ meæ: dimittam adversùm me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre; índica mihi cur me ita júdices. Numquid bonum tibi vidétur, ſi calumniéris me, & ópprimas me opus mánuum tuárum, & conſílium impiórum ádjuves? Numquid óculi cárnei tibi ſunt? aut ſicut videt homo, & tu vidébis? Numquid ſicut dies hóminis dies tui, & anni tui ſicut humána ſunt témpora; ut quæras iniquitátem meam, & peccátum meum ſcrutéris? Et ſcias quia nihil ímpium fécerim, cùm ſit nemo qui de manu tua poſſit erúere. Manus tuæ fecérunt me, & plasmavérunt me totum in circúitu; & ſic repentè præcípitas me? Memento, quæſo, quòd ſicut lutum féceris me, & in púlverem redúces me. Nonne ſicut lac mulſiſti me, & ſicut cáſeum me coagulaſti? Pelle & cárnibus veſtiſti me, óſſibus & nervis compegiſti me. Vitam & miſericórdiam tribuiſti mihi, & viſitátio tua cuſtodívit ſpíritum meum.

℟. Peccávi valde; ſed * Precor, Dñe, ut tránsferas iniquitátem ſervi tui, quia ſtultè egi nimis. ℣. Deus, propítius eſto mihi peccatóri. * Precor, Dómine. 2. *Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio iij. Job 10.

QUare de vulva eduxiſti me? qui útinam conſumptus eſſem, ne óculus me vidéret. Fuiſſem quaſi non eſſem, de útero transſlátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi? Dimitte ergo me, ut plangam pánlulùm dolórem meum, ántequàm vadam, & non revertar, ad terram tenebróſam & opertam mortis calígine, terram miſériæ & tenebrárum, ubi umbra mortis, & nullus ordo, ſed ſempiternus horror inhábitat.

℞. Ad Dóminum aſpíciam; expectábo Deum Salvatórem meum; conſurgam, cùm ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus omnem fílium quem récipit: * Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. *F.* In médio.

Pſalmus 22.

DOminus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco páscuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, & báculus tuus, * ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tríbulant me.

Impinguaſti in óleo caput meum: * & calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

Et miſericórdia tua ſubſequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

Réquiem.

Ant. In médio umbræ mortis non timébo mala, quóniam tu mecum es, Dómine.

Ant. 8. G. Delicta.

Pſalmus 24.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubeſcam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſúſtinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iníqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus Salvátor meus, & te ſuſtínui totâ die.

Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delicta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíneris.

Secundùm miſericórdiam tuam memento meî tu, * propter bonitátē tuam, Dómine.

Dulcis & rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via:

Díriget manſuétos in judício, * docébit mites vias ſuas.

Univerſæ viæ Dómini, miſericórdia & véritas, * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Quis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * & ſemen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſtamentum ipsíus, ut manifeſtétur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum, * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére mei, * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam, & labórem meum, * & dimitte univérſa delícta mea:

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam & érue me; * non erubeſcam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi, * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſrael * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

Réquiem.

Ant. Delícta juventútis meæ, & ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

Ant. 4. E. Credo.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea; * quem timébo?

Dóminus protéctor vitæ meæ; * à quo trepidábo?

Dum appRópiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * & víſitem templum ejus.

Quóniam abſcondit me in tabernáculo ſuo: * in die malórum protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me, * & nunc exaltávit caput meum ſuper inimícos meos.

Circuívi & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis: * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Exaudi, Dómine, vocem meam quá clamávi ad te: * miſerére mei, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, exquiſívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me: * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto, ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántiũ me; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, viríliter age; * & confortétur cor tuum, & ſúſtine Dóminum.

Réquiem.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

℣. Unam pétii à Dómino, hanc requíram; ℟. Ut inhábitem in domo Dómini. *Pſ.* 26.

Lectio iv. Job. 13.

QUantas hábeo iniquitátes & peccáta, ſcélera mea & delicta oſtende mihi. Cur fáciem tuam abscondis, & arbitráris me inimícum tuum? Contra fólium quod vento rápitur, oſtendis poténtiã tuam, & ſtipulam ſiccam perſéqueris. Scribis enim contra me amaritúdines, & conſúmere me vis peccátis adolescéntiæ meæ. Poſuiſti in nervo pedem meum, & obſervaſti omnes ſémitas meas, & veſtígia pedum meórum conſideraſti; qui quaſi putrédo conſumendus ſum, & quaſi veſtimentum quod coméditur à tínea.

℟. Ecce ánimam meam porto in mánibus meis: * Etiamſi occíderit me, in ipſo ſperábo, & ipſe erit Salvátor meus. ℣. Sive vívimus, ſive mórimur, Dómini ſumus: * Etiamſi. *Job.* 13. *Rom.* 14.

Lectio v. Job. 14.

HOmo natus de mulíere, brevi vivens témpore, replétur multis miſériis. Qui quaſi flos egréditur & contéritur, & fugit velut umbra, & nunquam in eódem ſtatu pérmanet. Et dignum ducis ſuper hujuscémodi aperíre óculos tuos, & addúcere eum tecum in judícium. Quis poteſt fácere mundum de immundo conceptum ſémine? Nonne tu qui ſolus es? Breves dies hóminis ſunt, númerus ménſium ejus apud te eſt; conſtituiſti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululùm ab eo, ut quiescat, donec optáta véniat ſicut mercenárii dies ejus.

℟. Hi qui cum pietáte dormitiónem accepérunt, óptimam habent repóſitam grátiam. * Sancta ergo & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. ℣. Si quis ſuperædíficat ſuper fundamentum, & opus ejus árſerit, detrimentum patiétur; ipſe autem ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem. * Sancta ergo. 2. *Mach.* 12. 1. *Cor.* 3.

Lectio vj. Job. 14.

QUis mihi hoc tríbuat, ut in inferno prótegas me, & abscondas me, donec pertránseat furor tuus, & conſtítuas mihi tempus in quo recordéris meî? Putasne mórtuus homo rurſum vivat? Cunctis diébus, quibus nunc mílito, expecto donec véniat immutátio mea. Vocábis me, & ego respondébo tibi: óperi mánuum tuárum pórriges déxteram. Tu quidem greſſus meos dinumeraſti: ſed parce peccátis meis.

℟. Dómine omnípotens, Deus Iſrael, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; ſed meménto manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo: * Audi nunc. *Baruc.* 3. *Apoc.* 5.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Amove.

Pſalmus 38.

DIxi : Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódiam, * cùm conſiſteret peccátor adversùm me.

Obmútui, & humiliátus ſum, & ſilui à bonis; * & dolor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum intrà me, & in meditatióne mea exardeſcet ignis : * locútus ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, & númerum diérum meórum, quis eſt; * ut ſciam quid deſit mihi.

Ecce menſurábiles poſuiſti dies meos; * & ſubſtántia mea tanquam níhilum ante te.

Verúmtamen univerſa vánitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertranſit homo; * ſed & fruſtrà conturbátur.

Theſaurízat, * & ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt expectátio mea? nonne Dóminus? * & ſubſtántia mea apud te eſt.

Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me : * oppróbrium inſipienti dediſti me.

Obmútui, & non apérui os meum; * quóniam tu feciſti.

Amove à me plagas tuas: * à fortitúdine manûs tuæ ego deféci.

In increpatiónibus propter iniquitátem corripuiſti hóminem, & tabéſcere feciſti ſicut aráneam ánimam ejus : * verùmtamen vanè conturbátur omnis homo.

Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam : * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne ſíleas, quóniam ádvena ego ſum apud te, & peregrínus, * ſicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer, priuſquàm ábeam; * & ampliùs non ero.

Réquiem.

Ant. Amove à me plagas tuas, Dómine : áuribus pércipe lácrymas meas.

Ant. 3. b. Numquid.

Pſalmus 40.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus : * univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus.

Ego dixi : Dómine, miſerére meî; * ſana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi : * Quando moriétur, & períbit nomen ejus?

Et ſi ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur : * cor ejus congregávit iniquitátem ſibi.

Egrediebátur foràs, * & loquebátur in idipſum.

Adversùm me ſuſurrábant omnes inimíci mei : * adversùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me : * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére meî, & reſúſcita me; * & retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuscepiſti, * & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & usque in ſéculum : * fiat, fiat.

Réquiem.

Ant. Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat? Dómine, miſerére meî, & reſúſcita me.

Ant. 8. G. Sitívit.

Pſalmus 41.

QUemádmodùm desíderat cervus ad fontes aquárum; * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei!

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie : Ubi eſt Deus tuus?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meam; * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei,

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ad meipſum ánima mea conturbáta eſt; * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me transiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ; * dicam Deo : Susceptor meus es.

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dicunt mihi per síngulos dies : * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo; quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Réquiem.

Ant. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : quando véniam & apparébo ante fáciem Dei!

℣. Quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me?

℟. Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi. *Pſ* 41.

Lectio vij. Job 16 & 17.

Breves anni tránſeunt; & ſémitam per quam non revertar, ámbulo. Spíritus meus attenuábitur, dies mei breviabuntur, & ſolum mihi ſupereſt ſepulcrum. Non peccávi, & in amaritudínibus morátur óculus meus. Líbera me, Dómine, & pone me juxta te; & cujusvis manus pugnet contra me.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die dè terra ſurrectúrus ſum; * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem; * Et in carne mea vidébo Deum meum. *Job.* 19. 1. *Cor.* 15.

Lectio viij. Job. 17.

Dies mei transiérunt; cogitatiónes meæ diſſipátæ ſunt, torquentes cor meum. Noctem vertérunt in diem, & rurſum poſt ténebras ſpero lucem. Si ſuſtinúero, infernus domus mea eſt; & in ténebris ſtravi léctulum meum. Putrédini dixi: Pater meus es; Mater mea & ſoror mea, vérmibus. Ubi eſt ergo nunc præſtolátio mea? & patiéntiam meam quis conſíderat?

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt; álii in vitam ætérnam, & álii in oppróbrium, ut vídeant ſemper. ℣. Omnes quidem reſurgémus, ſed non omnes immutábimur: * Evigilábunt. *Dan.* 12. 1. *Cor.* 15.

Lectio ix. Job 19.

Pelli meæ, conſumptis cárnibus, adhæſit os meum; & derelícta ſunt tantúm modò lábia circa dentes meos. Miſerémini mei, miſerémini mei, ſaltèm vos amici mei; quia manus Dómini tétigit me. Quare perſequímini me ſicut Deus, & cárnibus meis ſaturámini? Quis mihi tríbuat ut ſcribantur ſermónes mei? Quis mihi det ut exarentur in libro ſtylo férreo & plumbi láminâ, vel celte ſculpantur in ſílice? Scio enim quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum: & rurſum circúmdabor pelle meâ, & in carne mea vidébo Deum meum; quem viſúrus ſum ego ipſe, & óculi mei conſpectúri ſunt, & non álius. Repóſita eſt hæc ſpes mea in ſinu meo.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me: non abſórbeat me profundum, neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Dómine Deus, rex ſeculórum, ſolus pius es: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére mei, Dómine fili David: Dómine, ádjuva me: † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Propóſuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remiſſiónem delictórum: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. *Repetitur* ℟. Líbera. *usque ad* ℣. Dómi-

ne. *Pſ.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

[*Quando Vigiliæ celebrantur manè, prætermiſſis quæ ſequuntur, continuò inchoantur Laudes.*]

℣. Réquiem æternam dona eis, Dómine; ℟. Et lux perpétua luceat eis.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meá; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscū, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

ABſolve, quæſumus, Dómine, ánimam fámuli tui *N.* [Sacerdótis *vel* Pontíficis] [*vel* fámulæ tuæ *N.*] [*vel* ánimas famulórum tuórum *N.* & *N.*] *vel* famulárum tuárum *N.* & *N.*] & ánimas ómnium fidélium defunctórum, ab omni vínculo delictórum; ut in reſurrectionis glória, inter ſanctos & electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos, & ſéculum per ignem. ℟. Amen.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

AD LAUDES.

In Pſalm. Miſerére. lxx.

Ant. 1. *g.* Secundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum dele iniquitatem meam.

Ant. 8. G. Exaudi.

Pſalmus 64.

TE decet hymnus, Deus, in Sion; * & tibi reddétur votum in Jerúſalem.

Exaudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs tuæ: * ſanctum eſt templum tuum; mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, * ſpes ómnium fínium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtúte tuâ, accinctus poténtiâ: * qui conturbas profundum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes, & timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis: * éxitus matutíni & véspere delectábis.

Viſitaſti terram, & inebriaſti eam: * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis; * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus; * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedícès corónæ anni benignitátis tuæ; * & campi tui replebuntur ubertáte.

Pinguescent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Indúti ſunt aríetes óvium, & valles abundábunt frumento: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Réquiem.

Ant. Exaudi, Deus, oratiónem meam: ad te omnis caro véniet.

Ant. 4. *E.* Propter.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & ſímilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dñe, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tribulant ánimam meam; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Réquiem.

Ant. Propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me.

Ant. 2. D. Miſerére.

Canticum. Baruch. 3.

DOmine omnípotens, Deus Iſrael, * ánima in angúſtiis, & ſpíritus ánxius clamat ad te:

Audi, Dómine, & miſerére, quia Deus es miſéricors; * & miſerére noſtri, quia peccávimus ante te.

Quia tu ſedes in ſempitérnum, * & nos períbimus in ævum.

Dómine omnípotens, Deus Iſrael, * audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael,

Et filiórum ipſórum qui peccavérunt ante te, & non audiérunt vocem Dómini Dei ſui: * & agglutináta ſunt nobis mala.

Noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; * ſed meménto manûs tuæ, & nóminis tui in témpore iſto:

Quia tu es Dóminus Deus noſter; * & laudábimus te, Dómine.

Réquiem.

Ant. Miſerére noſtri, Dómine; quia peccávimus ante te.

Ant. 7. b. Omnis ſpíritus.

Pſalmus 150.

LAudáte Dóminum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmaménto virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus

ejus:

ejus : * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ : * laudáte eum in pſaltério & cithara.

Laudáte eum in tympano & choro : * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis : * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Réquiem.

Ant. Omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. a. Ego ſum reſurréctio & vita : qui credit in me, etiamſi mórtuus fúerit, vivet ; & omnis qui vivit & credit in me, non moriétur in æternum. *Joan.* 11.

Pater. *& cetera ut ſuprà in Veſperis.* lxxxiv. *excepto quòd loco Pſalmi* Lauda, *dicitur Pſ.* De profundis. lxxxiv.

COMMENDATIONES.

Pro pluribus dicuntur in plurali.

℟. DOmine Deus, audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael, qui peccavérunt ante te. Noli memíniſſe iniquitátum patrum noſtrórum, ſed * Memento manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo : * Memento. *Baruch.* 3. *Apoc.* 5.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Clarâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

TIbi, Dómine, commendámus ánimam * fámuli tui *N.* ut defunctus [*vel* fámulæ tuæ *N.* ut defuncta] ſéculo, tibi vivat ; & quæ per fragilitátem mundánæ converſatiónis peccáta commíſit, tu vénia miſericordíſſimæ pietátis abſterge ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Orémus.

MIſericórdiam tuam, Dómine ſancte, Pater omnípotens, æterne Deus, pietátis affectu rogáre pro áliis cógimur, qui pro noſtris rogare peccátis nequáquam ſufficimus; tamen de tua confiſi gratúita pietáte & inólita benignitáte, cleméntiam tuam depóſcimus, ut ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] ad te revertentem cum pietáte ſuſcípias : adſit ei Angelus teſtamenti tui Míchael, & per manus ſanctórum Angelórum tuórum inter ſanctos & electos tuos in ſinibus Abrahæ, Iſaac & Jacob Patriarchárum tuórum, eam collocáre dignéris, quátenus liberáta de princípibus tenebrárum & de locis pœnárum, nullis jam primævæ nativitátis, vel ignorántiæ, aut própriæ iniquitátis ſeu fragilitátis confundátur erróribus : ſed agnoſcátur à Sanctis tuis, & beatitúdinis réquie perfruátur : atque cùm magni judícii dies advénerit, inter ſanctos & electos tuos * reſuſcitátus [*vel*

reſuſcitáta] glóriâ manifeſtæ contemplatiónis tuæ perpétuò ſatiétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

In Pſ. In éxitu Iſrael. 25. *in cujus fine dicitur* Réquiem, &c. *Ant.* 7. ç. Qui timent Dóminum, ſperavérunt in Dómino; adjútor eórum & protector eórum eſt. *Pſ.* 113.

Orémus.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui humáno córpori ánimam ad ſimilitúdinem tuam inſpiráre dignátus es: dum, te jubente, pulvis in púlverem revértitur; tu imáginem tuam cum ſanctis & electis tuis æternis ſédibus præcípias ſociári; eamque ad te revertentem de Ægypti pártibus, blandè leniterque ſuſcípias, & Angelos tuos ſanctos ei óbviam mittas; viamque illi juſtítiæ demonſtra, & portas glóriæ tuæ áperi. Repelle, quæſumus, Dómine, ab ea omnes príncipes tenebrárum, & agnoſce depóſitum fidéle quod tuum eſt. Súſcipe, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creátam, ſed à te ſolo Deo vivo & vero; quia non eſt álius Deus præter te, Dómine, & non eſt ſecundùm ópera tua. Lætífica, clementíſſime Pater, ánimam ejus, & clarífica eam in multitúdine miſericórdiæ tuæ. Ne memíneris, quæſumus, iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuſcitávit furor mali deſidérii: licèt enim peccáverit, tamen te non negávit; ſed ſigno fidei inſignita, te qui ómnia, & eam inter ómnia feciſti, fidéliter adorávit; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

In Pſalm. Dilexi. 44. Crédidi propter. 94. Laudáte Dóminum omnes gentes. 122. Confitémini Dómino. 12. & Beáti immaculáti. 13. *integrè.* *Ant. ſola.* 8. G. Circumdedérunt me dolóres mortis, & perícula inferni invenérunt me. O Dómine, líbera ánimam meam. *Pſ.* 114.

Orémus.

DIri vúlneris novitáte percuſſi, & quodámmodo córdibus ſauciáti, miſericórdiam tuam, mundi Redemptor, flebílibus vócibus implorámus; ut ✠ cari noſtri *N.* [*vel* caræ noſtræ *N.*] ánimam ad tuam cleméntiam, qui fons pietátis es, revertentem blandè leniterque ſuſcípias; & quas ex carnáli commoratióne contraxit máculas, tu, Deus, inólitâ bonitáte clementer déleas, *Chorus*, Amen: Piè indúlgeas, *Chorus*, Amen. Oblivióni in perpétuum tradas, *Chorus*, Amen: Atque hanc laudem tibi cum céteris redditúram, & ad corpus próprium quandóque reverſúram, Sanctórum tuórum cœtibus aggregári præcípias; Qui cum Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus; Per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réquiem ætérnam dona ei, Dómine, ℟. Et lux perpétua lúceat ei.

℣. Anima ejus in bonis demorétur, ℟. Et ſemen ejus hæréditet terram. *Pſ.* 24.

℣. Non intres in judícium cum * ſervo tuo, [*vel* ancilla tua,] Dómine; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. A porta ínferi ℟. Erue, Dómine, ánimam ejus. *Pſ.* 88.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

PArtem beátæ reſurrectiónis obtíneat, quæſumus, Dómine, ánima * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* vitamque æternam habére mereátur in cœlis, per te, Jeſu Chriſte Salvátor mundi.

DEus, cui ſoli cómpetit medicínam præſtáre poſt mortem: præſta, quæſumus, ut ánima * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* terrénis exúta contágiis, in tuæ redemptiónis parte numerétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

℣. Requieſcat in pace. ℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

Ante Prandium.

BEnedícite. ℟. Dóminus. Oculi ómnium in te ſperant, Dómine; & tu das illis eſcam in témpore opportúno: áperis tu manum tuam, & imples omne ánimal benedictióne. *Pſ.* 144.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo. Orémus.

BEnedic, Dómine, dona † tua, quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

Si fiat Lectio, Lector dicit: Jube, domne, benedícere.

Bened. Menſæ cœleſtis partícipes fáciat nos Rex æternæ glóriæ. ℟. Amen.

In fine Lectionis, dicitur: Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

Gratiarum actio *poſt Prandium.*

COnfiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; & Sancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144.

Glória Patri, &c.

Qui benedixit menſam, dicit:

AGimus tibi grátias, omnípotens Deus, pro univerſis beneficiis tuis; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Deinde procedendo ad Eccleſiam, dicitur Pſ. Miſerére. 131.

Si verò non procedatur, dicitur *Pſ.* Laudáte Dóminum omnes gentes. 122. *Qui Pſalmus ſemper dicitur, quando abſolvitur Gratiarum actio in loco refectionis.*

In fine Pſalmi dicitur Glória Patri. *deinde.* Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater. *ſecretò usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus; ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

℣. Benedícam Dóminum in omni témpore; ℟. Semper laus ejus in ore meo. *Pſ.* 33.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & lætentur. *Pſ.* 33.

℣. Magnificáte Dóminum mecum; ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

℣. Sit nomen Dómini benedíctum, ℟. Ex hoc, nunc, & usque in ſéculum. *Pſ.* 112.

Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus, propter nomen ſanctum tuum, vitam ætérnam. ℟. Amen.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requiescant in pace.

℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ *ante Cænam.*

Benedícite. ℟. Dóminus. Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21.

Glória Patri, &c.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater noſter. *Clarâ voce*, Et ne nos indúcas in tentatiónem, ℟. Sed líbera nos à malo.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona † tua quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Ad Lect. Bened. Ad cœnam perpétuæ vitæ perdúcat nos Rex ætérnæ glóriæ. ℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO *poſt Cænam.*

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: escam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

Glória Patri, &c.

Qui benedixit menſam, dicit:

Benedictus Deus in donis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis; Qui vivit & regnat in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pſalm. & reliqua, ut ſuprà. xcix.

IN JEJUNIIS, *ad refectionem fit Benedictio menſæ & Gratiarum actio, ut notatum eſt pro Cæna.*

ITINERARIUM.

Viator, in ipſo itineris ingreſſu, ſi ſolus fuerit, dicat quæ ſequuntur, in ſingulari; ſi cum ſociis, in plurali, ut ſequitur.

In Cantic. Benedictus. 12. *Ant.* 5. C. In viam pacis & proſperitátis dírigat nos omnípotens & miſéricors Dóminus: & Angelus Ráphael comitétur nobiſcum in via, ut cum pace, ſalúte & gáudio revertámur ad própria.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater noſter. *usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvos fac ſervos tuos, ℟. Deus meus, ſperantes in te. *Pſ.* 85.

℣. Mitte nobis, Dómine, auxílium de ſancto; ℟. Et de Sion tuére nos. *Pſ.* 19.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Pſ.* 60.

℣. Nihil profíciat inimícus in nobis, ℟. Et filius iniquitátis non appónat nocére nobis. *Pſ.* 88.

℣. Benedictus Dóminus die quotídie: ℟. Próſperum iter fáciat nobis Deus ſalutárium noſtrórum. *Pſ.* 67.

℣. Vias tuas, Dómine, demonſtra nobis, ℟. Et ſémitas tuas édoce nos. *Pſ.* 24.

℣. Utinam dirigantur viæ noſtræ ℟. Ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas! *Pſ.* 118.

℣. Erunt prava in directa; ℟. Et áspera in vias planas. *Iſ.* 40.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

DEus, qui filios Iſraël per maris médium ſicco veſtígio ire feciſti, quique Magis iter ad te, ſtellâ duce, pandiſti: tríbue nobis, quæſumus, iter próſperum tempuſque tranquillum; ut, Angelo tuo ſancto cómite, ad eum quò pérgimus locum, ac demum ad æternæ ſalútis portum pervenire felíciter valeámus.

DEus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum eductum, per omnes ſuæ peregrinatiónis vias illæſum cuſtodiſti; quæſumus ut nos fámulos tuos cuſtodíre dignéris: eſto nobis, Dómine, in procinctu ſuffrágium, in via ſolátium, in æſtu umbráculum, in plúvia & frígore tegumentum, in laſſitúdine vehículum, in adverſitáte præſídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut, te duce, quò téndimus, próſperè perveniámus, & demum incólumes ad própria redeámus.

ADeſto, quæſumus, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris: & viam famulórum

e iij

tuórum in ſalútis tuæ proſperitáte diſpóne; ut inter omnes viæ & vitæ hujus varietátes, tuo ſemper protegámur auxílio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat; & beáti Joannis præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædixit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.
℟. Amen.
℣. Procedámus cum pace in nómine Dómini. ℟. Amen.

PRÆPARATIO AD MISSAM,
AD LIBITUM SACERDOTIS.

Pſalmi, Quàm dilecta. 90. Benedixiſti. 52. Inclína, Dómine. *cum ſua diviſione*. 132. Crédidi. 94. De profundis clamávi. 79.

Ant. Dómine, memor eſto mei; & ne vindíctam ſumas de peccátis meis, neque reminiscáris delícta mea. *Tob.* 3

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Pater noſter, &c.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi: Dñe, miſerére mei: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine, úsquequò? ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat Miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam, ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Ab occultis meis munda me, Dómine; ℟. Et ab aliénis parce ſervo tuo. *Pſ.* 18.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

AUres tuæ pietátis, mitíſſime Deus, inclína précibus noſtris, & grátiâ ſancti Spiritûs illúmina cor noſtrum; ut tuis myſtériis dignè miniſtráre, teque æternâ caritáte dilígere mereámur.

DEus, cui omne cor patet, & omnis voluntas lóquitur, & quem nullum latet ſecrétum: puríſica per infuſiónem ſancti Spíritûs cogitatiónes cordis noſtri, ut te perfectè dilígere, & dignè laudáre mereámur.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros & cor noſtrum, Dómine; ut tibi caſto córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

MEntes noſtras, quæſumus, Dómine, Paraclétus qui à te procédit illúminet, & indúcat in omnem, ſicut tuus promíſit Fílius, veritátem.

ADſit nobis, quæſumus, Dómine, virtus Spíritûs ſancti; quæ & corda noſtra clementer expurget, & ab ómnibus tueátur adverſis.

DEus, qui corda fidélium ſancti Spíritûs illuſtratióne docuiſti: da nobis in eódem Spíritu recta ſápere, & de ejus ſemper conſolatióne gaudére.

COnſciéntias noſtras, quæſumus, Dómine, viſitándo puríſica; ut véniens Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Fílius tuus, parátam ſibi in nobis invéniat manſiónem, Qui tecum vivit & regnat Deus. ℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO POST MISSAM.

Pſ. Dóminus regit me. 91. Benedícam Dóminum. *cum ſua diviſione*, 91. Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia. *cum ſua diviſione.* 75.

Ant. O quàm ſuávis eſt, Dómine, Spíritus tuus! qui, ut dulcédinem tuam in fílios demonſtráres, pane ſuavíſſimo de cœlo præſtito, eſurientes reples bonis, divites dimittens inánes. *Sapient.* 12 & 16. *Luc.* 1.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter, &c.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: ℟. Eſcam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

℣. Quid eſt homo, quòd memor es ejus? ℟. Aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum? *Pſ.* 8.

℣. Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea; ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis; ℟. Sed nómini tuo da glóriam. *Pſ.* 113.

℣. Nunc dimittis ſervum tuum, Dómine, ſecundùm verbum tuum, in pace; ℟. Quia vidérunt óculi mei ſalutáre tuum. *Luc.* 2.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, famíliam tuam: & pervígili tuére pietáte; ut remédia ſalútis æternæ, quæ te miſerante percípiunt, te protegente cuſtódiant.

QUæſumus, Dómine Deus noſter, ut quos divínâ tríbuis participatióne gaudére, humánis non ſinas ſubjacére perículis.

COgnóſcimus, Dómine, tuæ circa nos cleméntiæ largitátem: & ídeò fiduciáliùs implorámus, ut quos páſcere non déſinis imméritos, & dignè tibi ſervíre perfícias, &

donis uberióribus proſequáris.

MAjeſtátem tuam, Dómine, ſupplíciter exorámus, ne períre patiáris quibus tanta remédia providiſti; ſed cum diviní frequentatióne myſtérii creſcat noſtræ ſalútis effectus.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſempe incípiat, & per te cœpta finiátur.

ADjuvet nos grátia tua, omnípotens Deus; ut qui officium ſacerdotále ſuſcépimus, dignè ac devótè tibi in omni puritáte & conſciéntia bona famulári valeámus: & ſi non póſſumus in tanta innocéntia vitæ converſári ut debémus, concéde nobis tamen dignè flere mala quæ géſſimus, & in ſpíritu humilitátis, ac bonæ voluntátis propóſito tibi ferventiùs de cétero deſervíre; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

ac ſalúbriter vivant: nec ſolùm eos verbis, ſed étiam exemplis ad bona ópera provocáte. Ante ómnia ubicumque fuéritis, ſive in domo, ſive in itínere, ſive in convívio, ſive in conceſſu; verba túrpia & luxurióſa nolíte ex ore veſtro proferre; ſed magìs vicínos & próximos veſtros júgiter admonéte, ut ſemper, quod bonum eſt & honeſtum, loqui ſtúdeant; ne fortè detrahendo, mala loquendo, & in ſanctis feſtivitátibus chóros ducendo, cántica luxurióſa & túrpia proferendo; de lingua ſua; unde debúerant Deum laudáre, inde ſibi vúlnera videantur inflígere. Iſti enim infelíces & míſeri hómines, qui balatiónes & ſaltatiónes ante ipſas baſílicas Sanctórum exercére nec métuunt, nec erubeſcunt: etſi Chriſtiáni ad Eccléſiam vénerint, Pagáni de Eccléſia revertuntur; quia iſta conſuetúdo balandi de Paganórum obſervatióne remanſit.

CANONES.

PARS AUTUMNALIS.

De moribus & officiis Canonicorum.

FERIA QUARTA.
HEBD. XI. POST PENTECOST.
Ex Concílio Colonienſi.
Ann. 1536. *Part.* 3. *Cap.* 4 & 5.

CAnónici ſtatis ac débitis horis devótè reverenterque omnes, páriter ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini, alácriter modulantes; ſic tamen ne boátus confundat recitatiónem. Quàm autem à vero aberrant qui exíſtimant ſeſe non alicújus Offícii in Eccléſia exercendi, ſed quiétis & inértiæ tantùm causâ Canonicátus eſſe adeptos! perinde atque ſatis ſit, paucis quibusdam Cléricis ádmodùm ignáris, ténui prétio conductis, curam divíni Offícii committi, quod deinde hujuscémodi mercenárii, non ſervátis témporum interſtítiis, ſyncopando tranſcurrunt, ínterim ipſis Canónicis totâ vitâ torpéntibus.

FERIA QUINTA.
Ex Concíliis * Colonienſi & ** Bituricenſi.
* *Ann.* 1536. *Part.* 3. *C.* 16.
** *Ann.* 1584. *Tit.* 34.

ANte ómnia curæ erit ne quis Canonicórum ſacris abſit; ſed ut qui emolumentum ferre volent, offícium quoque ſuum, propter quod beneficium datur, in Eccléſia gerant. Aurelianenſi Concílio cavétur Cléricos qui offício adeſſe contemnunt, Eccleſiáſticam disciplínam ex arbítrio Epíſcopi receptúros..... Sciant autem omnes qui bona Eccléſiæ póſſident, & iis utuntur, ſi offícium ſuum non implévérint, aut ab Eccleſiáſtico órdine defécerint, ſe ad reſtitutiónem tenéri: quod cuíque in ſua receptióne ſignificétur.

FERIA SEXTA.
Ex Concílio Aquisgranenſi.
Ann. 816. *C.* 145.

CAnónici discórdiam fúgiant; & quos discordantes invénerint, ad caritátis concórdiam révocent: amóri Chriſti nihil præponant, próprio Epíſcopo ſecundùm canónicam conſtitutiónem obtémperent, doctrínis ſpiritálibus óperam dent, irreprehenſibíliter vivant: ſeniórcs ſpiritáliter junióres díligant: junióres ſenióribus obſéquium dignum exhíbeant. Doctióres minùs doctis nequáquam ſe præferant, ſed magìs eos cum caritáte ædíficent; neque hi qui nobilitáte géneris aut virtútum donis pollent, céteris ſe túmidè ſuperextollant.

S A B B A T O.

Ex Concíliis * Colonienſi & ** Turonenſi.

* *Ann.* 1536. *Can.* 10.

** *Ann.* 1583. *Tit.* 3.

CApítula diſciplínæ multò majóri diligéntiâ obſerventur atque háctenus. Id ita fiet, ſi non tam profánæ quàm res ſacræ in his tractentur, ſi de móribus inquirátur, ſi vita expendátur ſingulórum; & quod olim ſancti Patres feciſſe dignoſcuntur, extemporáli oratióne interdum commoneantur fratres, & in primis ad capeſſendas ſacras lítteras inſtigarentur, atque ut in his óptimas horas collocárent incitarentur.... Multùm étenim Reipúblicæ chriſtiánæ intereſt ut ſint in Eccléſia viri docti, qui céteros ad juſtítiã & pietátem invítent & erúdiant. Ii ne ob librórum penúriam à lectióne ſe excuſáre váleant, provideátur in unaquáque Eccléſia Cathedráli de bibliothéca in qua boni libri & ab Eccléſia cathólica recepti, potíſſimùm ſacri, juriſque divíni & canónici, recondantur; cujus curam hábeant à Capítulo deputandi.

Tu autem.

De Officii divini publicâ celebratione, & privatâ recitatione.

D O M I N I C A XII *poſt Pentecoſten.*

De Excerptiónibus Egberti Eboracenſis Epíſcopi.

Circa ann. 747. *Can.* 28.

SEptem ſynaxes ſancti Patres canendas conſtituérunt, quas omni die Clerus ſíngulis Horis cánere debet; quarum prima eſt nocturnális ſynaxis. Has ergo ſeptem ſynaxes omni die debémus ſollícitè réddere Deo pro nobis & pro omni pópulo Chriſtiáno, ſicut Pſalmiſta teſtátur, dicens: Sépties in die laudem dixi tibi ſuper judícia juſtítiæ tuæ, & ínſuper Miſſas non omíttere.

F E R I A S E C U N D A.

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *Franciſco de Pontecaro Episc. Pariſ. Decr.* 18.

IN Cathedrálibus, ac Collegiátis, & Conventuálibus Eccléſiis, laudes divínæ per ſíngulas Horas, non curſim ac feſtinanter, ſed tractim cum pauſa decenti, præſertim in médio cujúſlibet versículi Pſalmórum, débitam faciendo inter ſolemne ac feriále Offícium differéntiam, reverenter ab ómnibus perſolvantur. Horas autem Canónicas dictúri, cùm in Choro fúerint, gravitátem ſervent quam locus & Offícium expoſcunt: non cum áliis confabulantes, ſeu colloquentes, aut lítteras ſeu ſcriptúras álias legentes; ſed omnes, præſertim qui majóri funguntur honóre, in pſalmis, hymnis & cánticis Deo alácriter modulentur.

F E R I A T E R T I A.

Ex Concílio Trevirenſi.

Ann. 1549. *Decr.* 6.

OMnes qui Horis Canónicis perſolvendis deputáti

ſunt, dent óperam, ut collectis ánimis, quoad fieri poteſt, débitum penſum abſolvant; nec ita ſe hábeant, ut dum voce pſallunt, quidvis pótiùs quàm Deum ánimo cogitáre videantur; ſemper caventes ne prophéticum illud áudiant: Lábiis quidem me honórant, cor autem eórum longè eſt à me. Quid autem eſt voce quidem pſállere, mente autem domum aut forum circumíre, niſi hómines fállere, & Deum irridére?

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *Decr.* 18.

NEmo, cùm Horæ in commúni cantantur, legat vel dicat privátim Officium. Nam non ſolùm Officium quo obnóxius eſt, Choro ſubtrahit, ſed & álias pſallentes perturbat. Horum autem transgreſſóres, illíus Horæ in qua circa prædicta excéſſerint vel áliâ majóri, proùt transgreſſiónis grávitas exégerit, plectantur mulctâ.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Baſileenſi.

Ann. 1435. *Seſſione* 21. *Canone V. acceptato in Concilio Senonenſi ann.* 1460. *præſente & approbante Guilelmo Chartier Pariſienſi Epiſcopo.*

QUoſcumque Beneficiátos, ſive in ſacris conſtitútos, cùm ad Horas Canónicas teneantur, ádmonet hæc ſancta Synodus, ſi oratiónes ſuas Deo acceptas fore cúpiunt, ut non in gútture, vel inter dentes, ſeu deglutiendo aut ſyncopando dictiónes, nec collóquia, vel riſus intermiſcendo; ſed ſive ſoli, ſive aſſociáti, diurnum nocturnumque Officium reverenter verbiſque diſtinctis péragant, ac tali loco, unde à devotióne non retrahantur, ad quam ſe diſpónere & præparáre debent, juxta id quod ſcriptum eſt: Ante oratiónem prǽpara ánimam tuá, ne ſis quaſi qui tentat Deum.

FERIA SEXTA.

Ex Synodo Diœceſána Mediolanenſi quarta, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1574. *Decr.* 20 & 21.

SAcerdos, Clericuſve ſacris initiátus, aut Eccleſiáſticum beneficium óbtinens, ne morbi quidem causâ, quo labórat, Canonicárum Horárum Officiũ omittat, niſi is ita gráviter morbo labóret, ut planè ſéntiat ſe illíus gravitáte impediri quóminùs ſtatas preces horárias recitáre poſſit. Cùm ejúſmodi precum Canonicárum Officium privátim præſtant, in Eccléſiam, ſi ei domus ſit conjuncta, aut ſaltèm domi in locum, quoad fieri poteſt, precatióni aptiórem, ſe recípiant; ut ánimo qui diſtrahi quandóquè ſolet, ſe colligentes, ac pietátis ſtúdio accenſi, orent ſpíritu, orent páriter & mente in conſpectu Dómini, à quo ubérrimum hujus débitæ pietátis fructum cápient.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℞. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Synodo Diœceſána Mediolanenſi undécima, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1584. *Monit. de divin. Offic.*

MArtyrológii uſus in Eccléſia Dei pérvetus, ita retentus eſt, ut in Choro públicè illud legi ſolemne ſemper fúerit. Quod in perpétuum deinceps ita retinéri mandámus, ut in Metropolitána Baſílica recitári ſólitum, in omni Collegiáta Eccléſia tam urbis quàm Diœcéſis de more in Choro recitétur. Sacerdótes & ſacris initiátos, qui divíni Offícii in Choro collegiátim recitandi lege devincti non ſunt, hortámur ut pro pietátis Sacerdotális ſtúdio, quò ardéntiùs Sanctórum exemplis ex Martyrológii étiam lectióne ad imitatiónem propóſitis, ad ſanctæ vitæ curſum progrediantur: idem quoque inſtitútum uſumque cum Patrum régulis congruentem piâ ſollicitúdine ſuſcípiant.

DOMINICA XIII *poſt Pentecoſten.*

Ex libro beáti Agobardi Lugdunenſis Epíſcopi, de correctióne Antiphonárii.

Ann. 829. *Num.* 19.

AD celebranda Miſſárum ſolémnia habet Eccléſia librum myſteriórum, fide puríſſimâ & concinnâ brevitáte digeſtum; habet & librum lectiónum cóngruâ ratióne collectum: ita étiam & Antiphonárium habeámus ómnibus humánis figmentis & mendáciis expurgátum, & per totum anni círculum ex puríſſimis ſanctæ Scriptúræ verbis ſufficientíſſimè ordinátum; quátenùs in ſacris Offíciis peragendis, juxta probatíſſimam fídei régulam, & paternæ auctoritátis venerabilem diſcíplinam, una à nobis atque éadem cuſtodiátur forma oratiónum, forma lectiónum, & forma Eccleſiaſticárum modulatiónum.

FERIA SECUNDA.

Ex Statútis Synodálibus Henríci de Gondiáco, Pariſienſis Epíſcopi.

Ann. 1608. *Can.* 29.

QUia Eccleſiáſticæ pacis rátio éxigit, ut, docente Apóſtolo, idipſum dicámus omnes, & non ſint in nobis ſchíſmata, ſed ſimus omnes perfecti & in eádem ſenténtia, idque non modò quoad fídei Cathólicæ dógmata, ſed étiam quoad ritus & cæremónias divíni Officii & Sacramentórũ; prohibémus ne quis Párochus per ſe, vel per Vicários, áliquid prædictárum cæremoniárum immútet contra commúnem aliárum Eccleſiárum Parochiálium uſum à nobis approbátum, abſque noſtra auctoritáte & licéntia: & ſi quid ab áliquo fúerit immutátum, illud emendétur & reſtituátur.

FERIA TERTIA.

Ex * Concílio Noviomenſi, & ** Synodo Trecenſi.

* *Ann.* 1344. *Cap.* 4.
** *Ann.* 1459.

PEr ſíngulas Eccléſias cujúſlibet civitátis vel Diœcéſis, tam in Collegiátis, quàm

áliis, ordinárius ſeu uſus diví-ni Offícii in modo officiandi qui in Ecclésiis Cathedrálibus obſervári conſuévit & tenéri, inviolabíliter obſervétur.... In número Collectárum in Miſſa dicendárum, & modo ſe habendi ad altáre, & tálibus hujúsmodi, Ecclésiæ Cathedráli Présbyter ſe conformet.

Tu autem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *L.* 1. *C.* 132.

QUamvìs ubíque Dóminum per poténtiam divinitátis novérimus eſſe; præcípuè tamen eum, cùm divíno assíſtimus Offício, per grátiam nobis crédimus adeſſe. Unde ſtudendum ut, cùm Ecclésiam, vel ad divínæ laudis débita ſolvenda, vel ad Miſſárum ſolémnia, intrámus, cum timóre & veneratióne competenti cœleſte compleámus Offícium; ne ſi, quod abſit, id negligenter aut inhoneſtè, vel tépidè explevérimus, & ad perficiendum pigri advenérimus, in ſenténtiam quâ dícitur: Maledictus homo qui opus Dei fécerit negligenter, miſerabíliter labámur. Ergo nobis obſervandum eſt ne quid in Ecclésia Dei ineptum, ne quid perverſum, ne quid índecens, aut cogitatióne, aut verbis, aut áctibus perpetrémus; quátenùs Dóminus ad nos véniens, non quod condemnet in nobis, ſed pótiùs quod remúneret, invéniat.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *L.* 1. *C.* 133. & 137.

TAles ad legendum, cantandum & pſallendum in Ecclésia conſtituantur, qui non ſuperbè, ſed humíliter débitas Dómino laudes perſolvant, plùsque velint in lectióne, vel cantu, pópuli ædificatiónem, quàm populárem vaníſſimam adulatiónem. Studendum ſummópere Cantóribus, ne donum ſibi divínitus collátum vitiis fœdent; ſed pótiùs illud humilitáte, caſtitáte & ſobrietáte, & céteris ſanctárum virtútum ornamentis exornent: quorum melódia ánimos pópuli circumſtantis ad memóriam amoremque cœléſtium, non ſolùm ſublimitáte verbórū, ſed étiam ſuavitáte tonórum, quæ dicuntur, érigat. Pſalmi in Ecclésia non excelsis atque inordinátis ſeu intemperátis vócibus, ſed planè ac dilúcidè & cum compunctióne cordis recitentur; ut & recitántium mens illórum dulcédine paſcátur, & audiéntium aures illórum pronuntiatióne demulceantur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *Decret.* 17.

CUrent Sacerdótes & Cléricl ſic ſuos cantus inſtitúere, ut modeſtâ honeſtâque pſallendi gravitáte, placidâque modulatióne próvocent excitentque ad devotiónem. Organórum uſum Ecclésia à Pátribus ad cultum ſervitiumque divínum recépit. Nólumus íta-

que quòd orgánicis inſtrumentis réſonet in Eccléſia laſcíva melódia, ſed ſonus omníno dulcis, qui nihil præter hymnos divínos & cántica ſpirituália repræſentet.

SABBATO.

Ex Statútis Francisci Harlæi, Pariſienſis Archiepíſcopi.

Ex Syn. annni 1674. Art. 32.

DIſtrictè prohibémus in Eccléſiis ac Capellis, étiam quæ exemptiónem prætendunt, profánis ac ſeculáribus modis fractas múſicas, órgana cantilénis ac ſonis modéſtiâ & gravitáte cantûs Eccleſiáſtici indignis reſonántia, ſymphónias & muſicórum inſtrumentórum uſum in Officio Tenebrárum; mulíeres & puellas admitti ad cantandum in áliis quàm Communitátum ſexûs ipſárum Eccléſiis; ac dénique miſſis aut affixis programmátibus ad múſicas Eccleſiáſticas, quaſi ad theátra vel ſpectácula, fidéles invitári.

DOMINICA XIV. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Colonienſi primo.

Ann. 1536. Part. 3. C. 13.

UTinam optando à Deo óptimo máximo cónſequi possímus, ne quisquam lucri causâ divínis intereſſet, alióqui non acceſſúrus ſacra, véluti quem nummi magis quàm Dei amor in templum trahit, quæſtum pietátem eſſe putantem! qui non dúbio ex eórum número eſt de quibus Iſaías ait: Díligunt múnera, ſequuntur retributiónes. Sed ínterim debet Cléricus habére ſemper menti recónditum Chriſti verbum: Primùm quærite regnum Dei & juſtítiam ejus: & hæc ómnia adjicientur vobis.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1583. Tit. 3. De Cultu div.

CLérici præ céteris prolatióne non præcípiti vel inarticulátâ, ſed íntegrâ ac certis quibusdam cæſúris & intervallis diſtinctâ, ad Deum preces fundent, Pſalmosque decantábunt. Ac ne cui precum multitúdo aut prolíxitas tædium géneret, nemoque eárum partem áliquam tácitus prætéreat, aut volubilitáte linguæ illas omnes ita percurrat, ut plerumquè mentem lingua prævéniat; póterunt Epíſcopi, adhíbito Canonicórum & aliórum grávium virórum judício, preces ad eum modum redúcere, ut & Eccléſiæ dignitáti respóndeant, & fácilè ab ómnibus exolvi, pièque decantári poſſint.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1564. Congr. 5.

QUóniam à primæva Breviárii inſtitutióne, id antíqui Patres voluiſſe videntur, ut ſingulis hebdómadis totum Pſaltérium recitarétur; in Breviário Davídici Pſalmi ita per dies ſíngulos diſponantur, ut totus Pſalmórum liber in unaquáque hebdómada recitétur.

Item, quóniam máximus honor & reveréntia habenda eſt ſacro diéi Domínico, dicente Pſalmiſtâ: Hæc dies quam fecit Dóminus; in quantùm fieri póterit, ſemper in eódem fiat Officium de die Domínica, præterquàm in ſolemniéribus Feſtivitátibus.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Narbonenſi.

Ann. 589. *Can.* 2.

PEr quemque Pſalmum *Gloria* dicátur omnipotenti Deo: per majóres verò Pſalmos, proùt prolíxiùs fúerint, pauſatiónes fiant; & per quamcumque pauſatiónem Glória Trinitátis Dómino decantétur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Ann. 1536. *Part.* 2. *Can.* 6 *&* 11.

CUm olim à ſanctíſſimis Pátribus inſtitútum ſit, ut ſolæ Scriptúræ ſacræ in Eccléſia recitarentur, neſcímus quâ incúriâ accíderit ut in eárum locum ſuccéſſerint ália cum his néutiquam comparanda, atque ínterim hiſtóriæ Sanctórum tam incultè, ac tam negligenti judício conſcriptæ, ut nec auctoritátem habére videantur, nec gravitátem. Ergo amputátis ſupérfluis, & quæ ſuperſtitióſiùs invecta videri poſſint, ea tantùm quæ dignitáti Eccléſiæ & priſcis inſtitútis conſentánea fúerint, relinquantur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Milevitáno ſecundo.

Ann. 416. *Can.* 12.

PReces vel Oratiónes, ſeu Miſſæ quæ probátæ fúerint, ſive Præfatiónes, ſive Commendatiónes, ſive mánuum impoſitiónes, ab ómnibus celebrentur, nec áliæ dicantur in Eccléſia; ne fortè áliquid contra fidem, vel per ignorántiam, vel per minus ſtúdium, ſit compóſitum.

SABBATO.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Ann. 1536. *Part.* 2. *C.* 7.

SUnt in Clero zelum quidem Dei habentes, ſed non ſecundùm ſciéntiam; qui privátis affécţibus ducti, efficiunt ut nova Feſta & Officia præter Eccléſiæ auctoritátem ſolémniter celebrentur. Quo ínterim fit ut preces horáriæ, ac réliqua públicè recepta, pro affectu cujúſlibet fácilè noventur; id quod nobis non ſatìs probátur. Neque enim errárunt Patres, à quorum inſtitútis in dicendis précibus útinam tam longè diſceſſum non fuiſſet. Quòd ſi his afféctibus ſingulórum indulgébitur, tandem antíquus ritus pénitùs evaneſcet.

De Precibus pro Defunctis. De Exequiis & Cœmeteriis.

DOMINICA XV *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Emeritenſi.

Ann. 666. *Can.* 19.

PRo Eccléſiis in quibus Préſbyter juſſus fúerit per ſui Epíſcopi ordinatiónem præeſſe, ſíngulis diébus Domínicis ſacrifícium Deo procúret offerre; & eórum nómina à quibus eas Eccléſias conſtat eſſe conſtructas, vel qui áliquid his Eccléſiis videntur, aut viſi ſunt contuliſſe, témpore Miſſæ, ſi ab hac deceſſérunt luce, cum defunctis fidélibus recitentur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Toloſáno.

Ann. 1590. *Part.* 2. *Cap.* 10.

SAncta & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. Id Párochi ſédulò præſtábunt. Nullus, ínſcio vel non approbante Epíſcopo, mórtuum in fúnere hábitâ oratióne laudábit. Cóncio tamen áliqua habéri póterit, quâ humánæ tantùm miſériæ ſtatus, mortis judiciique neceſſitas qualitasque deſcribétur.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 25. *Decret. de Purgatorio.*

CUrent Epíſcopi ut fidéliũ vivórum ſuffrágia, Miſſárum ſcílicet ſacrifícia, oratiónes, eleemóſynæ, aliaque pietátis ópera quæ à fidélibus pro áliis fidélibus defunctis fieri conſuevérunt, ſecundùm Eccléſiæ inſtitúta piè & devótè fiant; & quæ pro illis ex teſtatórum fundatiónibus vel ália ratióne debentur, non perfunctóriè, ſed à Sacerdótibus & Eccléſiæ miniſtris, & áliis qui hoc præſtáre tenentur, diligenter & accurátè perſolvantur.

FERIA QUARTA.

Ex Tractátu Jonæ Aurelianenſis Epíſcopi, de Inſtitutióne Laicáli.

Ann. 830. *Lib.* 3. *Cap.* 15.

NUllátenus audiendi ſunt illi qui dicunt quòd nullæ áliæ eleemóſynæ opitulári poſſint defunctis, niſi ſolúmmodò quæ Sacerdótibus dantur, & ſacrifícia quæ per eos Deo offeruntur. Hoc qui credunt & dicunt, aut ignorántiâ aut certè aliórum perſuaſióne falluntur. Credíbile ſanè eſt quòd hæc perſuáſio, quâ ſímplices id crédere & dícere videntur, ex fonte avarítiæ procéſſerit: ſancta quippe mater Eccléſia pro defunctis ſuis non ſolùm ſacrifícia altáris, ſed étiam quaſcumque álias eleemóſynas offerre conſuévit.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℞. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concilio Narbonenſi.

Ann. 1669. *Cap.* 24.

INtrà Eccléſiam, & máximè prope altáre, non ita fácilè admittantur ſepeliendi, ſed illi tantùm, quos aut dígnitas Eccleſiáſtica, aut nóbilis proſápia, aut virtútis laudábilis ſplendor commendârint. Quòd ſi ſepulcra intrà Eccléſiam conſtrúxerint, ſuper ſoli planítiem non attollantur. Sórdidas exactiónes, & pro exéquiis defunctórum illícitas pactiónes à Sacerdótibus fieri non permittant Epíſcopi; & in hoc deprehenſos Sacerdótes, quâ decet ſeveritáte, púniant.

FERIA SEXTA.

Ex Statútis Synodálibus Euſtáchii de Belláio, Pariſienſis Epíſcopi.

Ann. 1557. *Can.* 8 & 9.

SUpérflua fúneris & exequiárum pompa vitétur, quæ ad vivórum pótiùs quàm defunctórum ſolátium inventa eſt. Defunctis enim ſubvéniunt preces, eleemóſynæ, jejúnia, oblatiónes, & Miſſæ ſacrifícium. Cœmetérium, ubi mortuórum córpora ad extrémum usque judícium dórmiunt, in honóre eſt habendum. Proínde prohibémus in Cœmetériis plebíſcita ac Laïcórum pública concília ac chóreas exercéri, nec non núndinas & cantiónes impudícas decantári. Cœmetéria étiam à ſórdibus & ſtercóribus mundári jubémus. Eccléſiæ quoque pædóres ac ſitus contractus, & céteræ immundítiæ excutiántur.

Tu autem.

SABBATO.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1576. *Part.* 1. *tit.* 14 & 17.

CŒmetéria ut muro, vel áliàs, tutè úndique ſepiántur, & eórum ingréſſus béſtiis occludátur, curet Epíſcopus diligenter. In eórum médio crux firmiter erecta ſit. Cœmetéria Rectóri aut étiam áliis úſui ne ſint, res profánas oneríve asportántibus, hâcque & illâc per Eccléſiam ſacraque loca, quaſi per viam públicam transeúntibus.

De ambitione à Clericis fugienda.

DOMINICA XVI *poſt Pentecoſten.*

Ex ſancto Ambróſio Epíſcopo.

Epiſtola 63. *ad Vercell. ſcriptâ ann.* 396. *in Decr. Gr. diſt.* 63. *Et lib.* 1. *Offic. cap.* 22.

NEóphytus prohibétur ordinári, ne extollátur ſupérbiâ. Tamen, ſi non deeſt humílitas cómpetens ſacerdótio, ubi cauſa non hæret, vítium non imputátur..... Ergo bonis áctibus & ſincéro propóſito nitendum ad honórem árbitror Eccleſiáſticum, ut neque reſupína arrogántia, vel remiſſa negligéntia ſit, neque turpis affectátio & indecóra ambítio. Ad ómnia abundat ánimi di-

recta ſimplícitas, ſatíſque ſeipſa commendat.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ, ad Epíſcopos Mauritániæ Cæſarienſis.

Script. ann. 440. *Cap.* 4.

SI ad honóres mundi ſine ſuffrágio témporis, ſine mérito labóris, indignum eſt perveníre; & notári ámbitûs ſolent, quos probitátis documenta non ádjuvant: quàm díligens & quàm prudens habenda eſt diſpenſátio divinórum múnerum & cœléſtium dignitátum, ne in áliquo Apoſtólica & Canónica decréta violentur, & his Eccléſia Dómini regenda credátur, qui (ſunt) legitimárum inſtitutiónum néſcii, & totíus humilitátis ignári.

FERIA TERTIA.

De Sermóne Synodáli Stéphani, ex Abbáte ſanctæ Genovéfæ, Tornacenſis Epíſcopi.

Ann. 1197. *Serm.* 1.

NOn quid fiat, ſed quid fieri débeat attendámus. Generális enim eſt régula illa, & quæ locum habet in omni Sacerdóte, ſummo, médio, infimóve, ut (ad régimen) quærátur cogendus, rogátus recédat, invitátus fúgiat; ſola illi ſuffragétur necéſſitas ſe non excuſandi. Si áliter factum eſt, vitiáta eſt régula, & pérdidit officium ſuum. Inter hæc clamat legis auſtéritas, ſtat rigor Cánonum intráre volentes arcens.

FERIA QUARTA.

Ex ſancto Baſílio.

Reg. diſp. poſt. ann. 370. *C.* 21.

QUóniam præceptum eſt Dómini, qui ubíque nos ad humilitátem aſſuéfacit, ut noviſſimum locum præoccupémus; haud dúbiè ne hoc quidem præceptum négligi debet. Verúmtamen pugnax nimis eâ de re damnanda conténtio eſt, nempè ut quæ modéſtiæ inimíca órdinem tollat, & perturbatiónem ac tumultum indúcat. Quin étiam ſi in eo pertináces ſimus, neque ſit qui álteri cedat, ſímile quiddam evéniet planè, ac ſi de príncipe loco pugnémus. Proindè hîc quoque viddraendum eſt, ut cógnito diligenter quid nos fácere déceat, ubi id fácere ſtuduérimus, loci póſteà cujúſlibet ordinatiónem proviſóri permittámus, ſícuti Dóminus étiam vidétur admonuiſſe, cùm dixit pertinére ad patremfamílias hujúſmodi locórum diſtributiónem.

FERIA QUINTA.

Ex * Epíſtola Concílii Valentíni ad Clerum & plebem Forojulienſem, & ** ex Sermóne ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

* *Ann.* 374. *poſt Can.* 4.

** *Tom.* 5. *Serm.* 181. *poſt ann.* 413.

LIcèt non ignorémus multos verecúndiâ, & nonnullos ſuſcipiendi ſacerdótii metu trépidos, (quæ útique ſigna ſunt ſanctitátis) falſa in ſe rejiciendi honóris causâ dixiſſe; tamen quia ómnium ferè ad ea quæ ſunt pejóra, proclíve judícium eſt, & matéries diſpu-

tatiónum ex obtrectatióne Sacerdótum Dei quæritur : ſedit in Synodo , ut quisquis de ſe vel vera, vel falſa dixiſſet, fides ei quam ſuómet teſtimónio confirmáret , haberétur. Quapropter decrétum eſt ſubmovendos eſſe ab eo gradu , quem ab omni ſcándalo líberum eſſe decet..... Non áccipit Deus mendácem humilitátem. Nam quómodò eſt humílitas , ubi regnat fálſitas ?

Tu autem , Dómine , miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex libro ſecundo ſancti Gregórii Papæ , de Régula paſtoráli.

Ann. 590. Part. 2. Cap. 6.

SIt Rector bene agéntibus per humilitátem ſócius , contra delinquéntium vítia per zelum juſtítiæ erectus ; ut & bonis in nullo ſe præferat , & cùm pravórum culpa éxigit , poteſtátem prótinus ſui priorátûs agnoſcat : quátenus & honóre ſuppreſſo , æquálem ſe ſúbditis bene vivéntibus députet , & erga perverſos jura rectitúdinis exercére non formídet. Nam omnes hómines natúra æquáles génuit ; ſed variante meritórum órdine, álios áliis culpa poſtpónit. Ipſa autem divérſitas quæ acceſſit ex vitio , divíno judício diſpenſátur ; ut quia omnis homo æquè ſtare non valet , alter regátur ab áltero.

Tu autem , Dómine , miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Epíſtola Innocéntii Papæ tértii ad Epíſcopum Calaritánum.

Ann. 1206. Decr. Lib. 1. tit. 9. de renuntiatione.

SI humilitátis causâ de cúlmine quæris Pontificáli descéndere, eo ipſo humilitátis vidéris erígere malè vérticem, quòd te nimis in reſignandi propóſito éxhibes pertinácem; quia tunc in te veram humilitátem cuſtódies , cùm & per eam locum ſublímem fúgies , & per obediéntiã non dimittes. Eſto quòd multùm háctenus laboráveris , & bonum certámen certáveris; tamen,ut coróna juſtítiæ tibi de réliquo reponátur , curſum te decet perfecti óperis conſummáre. Nec putes quòd ideò Martha malam partem elégerit quæ circa plúrima ſatagébat , quia María óptimam partem elégit quæ non auferétur ab ea ; quóniam licèt illa magìs ſit ſecúra , iſta tamen eſt magìs fructífera. Quapropter facíliùs indulgétur ut mónachus ascendat ad Præſulátum , quàm Præſul ad monachátum descendat.

De Scholis, Seminariis, & Collationibus Eccleſiaſticis.

DOMINICA XVII *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *Lib.* 1. *Cap.* 135.

REctóres Eccleſiárum vigiláre oportet, ut adoleſcentes qui in congregatióne ſibi commiſſa erudiuntur, ita júgibus Eccleſiáſticis disciplínis conſtringantur, ut eórum ætas ad peccandum valde proclívis nullum poſſit reperíre locum quo in peccáti fácinus próruat. Quapropter in hujuscémodi cuſtodiendis & ſpirituáliter erudiendis, talis à Prælátis conſtituendus eſt, qui eórum curam ſummâ gerat indúſtriâ, eosque ita arctíſſimè conſtringat, quáliter Eccleſiáſticis doctrínis imbúti, & annis ſpirituálibus indúti, & Eccléſiæ utilitátibus decenter parére, & ad gradus Eccleſiáſticos poſſint promovéri.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Cloveshovienſi ſecundo.

Ann. 747. *Can.* 7.

EPíscopi diligenti curâ provídeant ut lectiónis ſtúdium indeſinenter ad lucrum animárum, laudemque Regis ætérni multórum vócibus innotescat. Nam dolendum eſt quòd perpauci ex íntimo corde ſacræ ſapiéntiæ rapiantur amóre, & vix áliquid elaboráre in discendo volúerint: quin pótiùs à juveníli ætáte vanitátibus diverſis, & inánis glóriæ cupiditátibus occupantur, atque præſentis vitæ inſtabilitátem plusquàm ſacrárum Scripturárum aſſiduitátem vagabundâ mente ſequuntur. Proinde coerceantur & exerceantur (Clérici) ad dilectiónem ſacræ ſciéntiæ; ut per hoc bene erudíti inveníri poſſint ad omnímodam Eccléſiæ utilitátem, nec ſint Rectóres terrénæ tam ávidi operatiónis, ut domus Dei deſolatióne ſpirituális ornatúræ vileſcat.

FERIA TERTIA.

Ex Concíliis * Vaſenſi tértio, & ** Narbonenſi, ſub Migétio Archiepíſcopo.

* *Ann.* 529. *Can.* 1.

** *Ann.* 589. *Can.* 11.

PReſbyteri in Paróchiis conſtitúti, junióres Lectóres, quantoscumque habúerint, ſecum in domo recípiant, & eos quómodò boni patres ſpirituáliter nútriant; pſalmos paráre, divínis lectiónibus insíſtere, & in lege Dómini erudíre contendant.... Qui ignorantes ordináti fúerint, cogantur díscere: qui verò Diáconus aut Présbyter fúerit lítteris inerudítus, & deſidióſè légere, & implére offícium diſtúlerit, & in Eccléſia útilis ad ómnia non fúerit, ab ſtipéndio rejiciendum decérnimus, & inclinandum quoadusque ímpleat, & defendat quod eſſe cognóscitur. Quòd ſi perſeveráverit deſidióſè, & non vult proficere, mittátur in monaſtérium; quia non poteſt ædificáre pópulum.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Lateranenſi tértio.

Ann. 1179. Cap. 18.

NE paupéribus qui parentum ópibus juvári non poſſunt, legendi & proficiendi opportúnitas ſubtrahátur, per unamquamque Eccléſiam Cathedrálem magiſtro, qui Cléricos ejuſdem Eccléſiæ, & Scholáres páuperes dóceat, competens áliquod beneficium aſſignétur, quo docentis neceſſitas ſublevétur, & diſcéntibus via páteat ad doctrínam. Pro licéntia veró docendi nullus prétium éxigat: vel ſub obtentu alicújus conſuetúdinis, ab iis qui docent, áliquid quærat; nec docére quémpiam, petitá licéntiá, qui ſit idóneus, interdicat.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1546. Seſſ. 5. de Ref. C. 1.

SAcroſancta Synodus piis ſummórum Pontíficum & probatórum Conciliórum conſtitutiónibus inhærens, ne cœleſtis ſacrórum librórum theſaurus neglectus jáceat, ſtátuit quód in Eccléſiis in quibus Præbenda ſeu áliud quovis nómine nuncupátum ſtipéndium, pro Lectóribus ſacræ Theológiæ deputátum reperitur, Epiſcopi eos qui Præbendam ſeu ſtipéndium hujúsmodi óbtinent, ad ipſius ſacræ Scriptúræ expoſitiónem & interpretatiónem compellant. De cétero veró Præbenda aut ſtipéndium hujúsmodi non niſi perſónis idóneis, & quæ per ſeipſos id munus explére poſſint, conferátur. In monaſtériis quoque monachórum, ubi commode fíeri queat, étiam léctio ſacræ Scriptúræ habeátur: in gymnáſiis étiam públicis, ubi tam honoríſica & ceterórum ómnium máximè neceſſária léctio inſtitúta non fúerit, inſtituátur: & ubi inſtitúta foret, & negligétur, reſtituátur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Aquenſi.

Ann. 1585. Tit. de Seminariis.

SEminárii inſtitútio quam útilis ſit ac neceſſária ad Cleri diſciplínam in ſíngulis Eccléſiis propagandá, animarumque ſalútem procurandam intélligi poteſt. In Seminário, ubi commodè poteſt, præter cétera quibus & ad pietátis exercitatiónem & ad litterárum doctrínam adoleſcentum ánimi erudiuntur, ſtúdium étiam ſacrórum rituum, hiſtoriæque omnis Eccleſiáſticæ certis diébus & horis inſtituátur.

SABBATO.

Ex Statútis Synodálibus Franciſci Harlæi, Pariſienſis Archiepíſcopi.

Ann. 1673. Art. 8.

PArochi, Vicárii, & Sacerdótes qui múnere áliquo in Diœcéſi funguntur, ſemel quovis menſe convéniant ad Eccleſiáſticas Collatiónes; ut in doctrínæ, pietátis, & Eccleſiaſticárum cæremoniárũ tractandis argumentis, necnon catechéſibus, homíliis concionibus exerceantur.

De iis qui pœnitentiam tantùm in extremis vitæ poſtulant.

DOMINICA XVIII
poſt Pentecoſten.

Ex Epíſtola Innocéntii Papæ primi ad Exupérium Toloſánum Epíſcopum.

Serm. ann. 405. *Num.* 2.

QUæſitum eſt quid de his obſervári opórteat, qui poſt baptiſmum omni témpore incontinéntiæ voluptátibus déditi, in extrémo fine vitæ ſuæ pœniténtiam ſimul, & reconciliatiónem communiónis expoſcunt. De his obſervátio prior dúrior, poſtérior interveniente miſericórdiâ inclinátior eſt. Nam conſuetúdo prior ténuit, ut concederétur eis pœniténtia, ſed commúnio negarétur. Nam cùm illis tempóribus crebræ perſecutiónes eſſent, duriórem remiſſiónem fecit témporis condítio; ſed poſtéaquàm Dóminus noſter pacem Eccléſiis réddidit, jam terróre depulſo, communiónem dari abeúntibus plácuit propter Dómini miſericórdiam quaſi Viáticum profectúris. Tribúitur ergo cum pœniténtia extréma Commúnio, ut hómines hujúſmodi vel in ſuprémis ſuis pœnitentes, miſerente Salvatóre noſtro, à perpétuo exítio vindicentur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola decretáli quarta ſancti Cœleſtíni Papæ ad Epíſcopos Gálliæ.

Ann. 428. *num.* 3.

SAlútem hómini ádimit quiſquis mortis témpore ſperátam præteríti pœniténtiã denegârit, & deſperávit de cleméntia Dei, qui eum ad ſubveniendum morienti ſuffícere vel momento poſſe non crédidit. Vera ergo ad Deum convérſio in últimis poſitórum mente pótiùs eſt æſtimanda, non témpore. Cùm ergo ſit Dóminus cordis inſpector, quovis témpore non eſt deneganda pœniténtia poſtulanti, cùm illi ſe óbliget júdici, cui occulta ómnia nóverit revelári.

Tu autem.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Arauſicáno.

Ann. 441. *C.* 12 & 13.

SUbitò obmuteſcens, prout ſtatus ejus eſt, baptizári aut pœniténtiam accípere poteſt, ſi voluntátis aut præterítæ teſtimónium aliórum verbis habet, aut præſentis in ſuo nutu.

Tu autem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Carthaginenſi quarto.

Ann. 398. *C.* 76 & 79.

QUi pœniténtiam in infirmitáte petit, ſi caſu, dum ad eum Sacerdos invitátus venit, oppreſſus infirmitáte ob-

mutúerit, vel in phréneſim verſus fúerit, dent teſtimónium qui eum audiérunt, & accípiat pœniténtiam. Et ſi contínuò créditur moritúrus, reconciliétur per manûs impoſitiónem. Si ſupervíxerit, admoneátur à ſupradictis téſtibus, petitióni ſuæ ſatisfactum; & ſubdátur ſtatútis pœniténtiæ légibus, quámdiu Sacerdos qui pœniténtiam dedit, probáverit. Pœnitentes qui attentè leges Pœniténtiæ exequuntur, ſi caſu in itínere, vel in mari mórtui fúerint, ubi eis ſubveníri non poſſit, memória eórum & oratiónibus & oblatiónibus commendétur.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1573. *Cap.* 9.

SI quis morbi vi vel repentíno áliquo caſu ſenſum omnem amíſerit, ut nihil planè intélligat, Extrémæ-Unctiónis Sacramentum ei miniſtrári líceat; ſi modò, dum uſum ratiónis habéret, pii ánimi ſignificatiónem déderit, ut indè judicári poſſit, eum hoc Sacramentum petitúrum, ſi adhuc íntegrâ mente eſſet.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Vaſenſi primo.

Ann. 442. *Can.* 2.

PRo his qui, pœniténtiâ acceptâ, in bonæ vitæ curſu ſatisfactóriâ compunctióne viventes, ſine communióne, inopináto nonnunquam tránſitu, in agris aut itinéribus præveniuntur, oblatiónem recipiendam, & eórum fúnera, ac deinceps memóriam Eccleſiáſtico affectu proſequendam decérnimus; quia nefas eſt eórum commemoratiónes exclúdi à ſalutáribus ſacris, qui ad eádem ſacra fidéli affectu contendentes, dum ſe diútiùs reos ſtátuunt, indignos ſalutíferis myſtériis júdicant; ac dum purgatióres reſtítui deſíderant, abſque Sacramentórum viático intercipiuntur, quibus fortaſſe nec abſolutíſſimam reconciliatiónem Sacerdos denegandam putaſſet.

SABBATO.

Ex Epiſtola decretáli ſancti Leónis Papæ ad Rúſticum Narbonenſem Epiſcopum.

Ann. 443. *Reſp.* 7 & 9.

EOrum qui in ægritúdine pœniténtiam accípiunt, & cùm revalúerint, ágere eam nolunt, culpanda eſt negligéntia, ſed non pénitùs deſerenda; ut crebris cohortatiónibus incitáti, quod neceſſáriè expetiérunt, fidéliter exequantur. Nemo enim deſperandus eſt, dum in hoc córpore conſtitútus eſt; quia nonnunquam quod diffidéntiâ ætátis differtur, conſílio maturióre perfícitur. Eórum qui, dolóre nímio perurgente, rogant pœniténtiam, & cùm vénerit Présbyter, ſi dolor parumper quiéverit, excúſant & nolunt accípere, diſſimulátio poteſt non de contemptu eſſe remédii, ſed de metu gráviùs delinquendi. Undè Pœniténtia quæ diláta eſt, cùm ſtudióſiùs petíta fúerit, non negétur, ut quoquómodò ad indulgéntiæ medicínam ánima vulneráta pervéniat.

De Excommunicatione.

DOMINICA XIX
poſt Pentecoſten.

Ex Régula Canónica ſancti Chrodogangi Metenſis Epíſcopi.

Script. ann. 757. *Can.* 14.

CUi peccáta non impédiunt de Clero, ómnibus diébus Domínicis & Feſtivitátibus præclárus debet corpus & ſánguinem Dómini noſtri Jeſu Chriſti accípere; quia Dóminus in Evangélio dicit: Qui mandúcat carnem meam, & bibit ſánguinem meum, in me manet, & ego in eo. At ſi indignè quis ſacroſancta myſtéria ſúmpſerit, hic judícium ſibi mandúcat & bibit.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola * ſancti Leónis Papæ ad Epíſcopos Provínciæ Viennenſis, & ex Concílio ** Aurelianenſi quinto.

* *Ann.* 445. *Can.* 8.

** *Ann.* 589. *Can.* 2.

Concilio Aurelian. V. aderat Saffaracus, Pariſ. Epiſc.

NUlli Chriſtianórum fácilè commúnio denegétur: nec ad indignantis fiat hoc arbítrium Sacerdótis, quod in magni reátûs ultiónem invítus & dolens quodámmodò debet inferre ánimus judicantis...... Nullus Sacerdótum quemquam rectæ fidei hóminem pro parvis & lévibus cauſis à communióne ſuſpendat, præter eas culpas pro quibus antíqui Patres ab Eccléſia arcéri juſſérunt committentes.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi, áliàs Meldenſi.

Ann. 846. *Can.* 56.

Aderat Erchenradus, Par. Ep.

NEmo Epiſcopórum quémlibet, ſine certa & manifeſta peccáti cauſa, communióne privet Eccleſiáſticâ. Anáthema autem ſine præláta Evangélica admonitióne nulli impónat, niſi unde canónica docet auctóritas; quia anáthema ætèrnæ eſt mortis damnátio, & nónniſi pro mortáli debet impóni crímine, & illi qui áliter non potúerit córrigi.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Tridentíno.

An. 1563. *Seſſ.* 25. *de Ref. C.* 3.

QUamvìs excommunicatiónis gládius nervus ſit Eccleſiáſticæ disciplínæ, & ad continendos in officio pópulos valde ſalutáris; ſóbriè tamen magnâque circumſpectióne exercendus eſt, cùm experiéntia dóceat, ſi témerè aut lévibus ex rebus incutiátur, magìs contemni quàm formidári, & perníciem párere pótiùs quàm ſalútem.

FERIA QUINTA.

Ex Concíliis * Arelatenſi primo & ** Carthaginenſi tértio.

* *Ann.* 317. *Can.* 4 & 5.

** *Ann.* 397. *Can.* 35.

DE agitatóribus plácuit eos, quàmdiu ágitant, à communióne ſeparári: de theátricis & ipſos plácuit,

quámdiu agunt, à commu-nióne ſaparári..... Hujúſmodi perſónis converſis vel reverſis ad Dóminum grátia vel reconciliátio non negétur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Antiochéno.

Ann. 341. *Can.* 2.

OMnes qui in Ecclésiam ingrediuntur, & ſacras Scriptúras áudiunt, oratióni autem cum pópulo non commúnicant, vel ſanctam Euchariſtiæ participatiónem propter áliquam inſoléntiam averſantur, eos ab Ecclésia expelli ſtatúimus, donec poſtquàm confeſſi fúerint, fructuſque pœniténtiæ oſténderint, & imploráverint, véniam áſſequi poſſint. Cenſémus non licére communicáre cum excommunicátis, neque in dómibus convenientes oráre pro iis qui in Ecclésia non commúnicant: neque in ália Ecclésia récipi eos, qui in ália Ecclésia non convéniunt. Si quis autem è Epíſcopis aut Preſbyteris, vel Diáconis, ſeu quílibet ex Clero, deprehenſus fúerit cum excommunicátis communicáre, étiam iſte privétur communióne, tanquam qui régulam confundat Ecclésiæ.

SABBATO.

De Concílio Aquiſgranenſi, ex Gregório magno.

Ann. 816. *Can.* 37.

PAſtor quiſque vel abſólvere indiſcrétè tímeat, vel ligáre. Is autem qui ſub manu Paſtóris eſt, ligári tímeat, vel injuſtè: nec Paſtóris ſui judícium témerè reprehendat; ne etſi injuſtè ligátus eſt, ex ipſâ túmidæ deprehenſiónis ſupérbiâ culpa quæ non erat fiat.

De Eccleſiaſticorum converſatione cum Laïcis & Mulieribus.

DOMINICA XX *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *in Decret. mor. C.* 25.

IN converſatióne cum Láïcis ita ſe hábeant Clérici, ut neque ex nímia familiaritáte, aut converſatióne æquáli, reddátur contemptus dignitátis; neque ex nímia auſteritáte, faſtu aut pompâ ſuperbi aut plùs æquo eláti judicentur: quæ cùm ómnibus Sacerdótibus ſunt indecóra & Clericali órdini multùm detrahéntia, tum illis præcípuè quibus animárum cura eſt commiſſa. Tu autem.

FERIA SECUNDA.

Ex Concíliis * Remenſi & ** Avenionenſi.

* *Ann.* 1583. *Tit. de Cler.*

** *Ann.* 1594. *C.* 32.

PRohibémus, ne Clérici ſacris initiáti aut beneficiáti ſe ſuamque óperam Láïcis, quantumvìs nobílibus, addícant ad rerum domeſticárum diſpenſatiónem, negotiórum civílium procuratiónem, aut áliud áliquid vile indecorum-

que órdini ſuo miniſtérium..... Nullus Clericórum étiam forénſium Láïcis dóminis inſérviat, niſi fortè eórum púeros inſtítuat; idque fáciat cum dignitáte. Sacerdótes, ut étiam à críminis ſuſpicióne abſint, domos éligant in parte civitátis honeſtióre & frequentióre.
Tu autem.

FERIA TERTIA.

Ex libro primo ſancti Ambróſii Epíſcopi de officiis Miniſtrórum.

Script. c. an. 391. *C.* 20. *n.* 86.

QUàm prudenter factis convenire Eccleſiáſticis, & máximè miniſtrórum offíciis, árbitror declináre extraneórũ convívia, vel ut ipſi hoſpitáles ſitis peregrinántibus, vel ut eâ cautióne nullus ſit oppróbrio locus. Convívia quippe extraneórum occupatiónes habent, tum étiam epulandi produnt cupiditátem. Subrépunt étiam fábulæ frequenter de ſéculo, ac voluptátibus: cláudere aures non potes, prohibére putátur ſupérbia. Subrépunt étiam præter voluntátem pócula. Mélius eſt tuæ domi ſemel excúſes, quàm aliénæ frequenter. Et ut ipſe ſóbrius ſurgas, tamen ex aliéna inſoléntia condemnári non debet præſéntia tua.

FERIA QUARTA.

Ex Epíſtola Petri Bleſenſis Archidiáconi ad Cléricos aulæ régiæ.

Ep. 150. *ſcript. int. ann.* 1168 & 1180.

SCio quia hi qui in régiæ familiaritátis ſacrárium admittuntur, multa fácere poſſunt & dícere quibus páuperis necéſſitas ſublevétur, foveátur relígio, fiat æquitas, Eccléſia dilatétur. In his, & conſimílibus miſericórdiæ opéribus, deſideranda plerumquè cum Princípibus converſátio Clericórum. Légimus Sacerdótes & Prophétas frequéntiam & familiaritátem cum Régibus habuiſſe: verúmtamen ſuâ intereſt, ne miniſtérium vigilántiæ paſtorális evácuent, ſed ſint in conſpectu Regum ſuæ ſemper conditiónis mémores.
Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Carthaginenſi tértio.

Ann. 397. *Can.* 25.

CLérici ad víduas vel vírgines, niſi juſſu vel permiſſu Epiſcopórum & Preſbyterórum, non accédant: & hoc non ſoli fáciant, ſed cum Cléricis, vel cum his cum quibus júſſerit Epíſcopus aut Préſbyter. Sed nec ipſi Epíſcopi aut Preſbyteri ſoli hábeant acceſſum ad hujúsmodi féminas, niſi aut Clérici præſentes ſint, aut graves áliqui Chriſtiáni.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Matiſconenſi primo.

Ann. 581. *Can.* 2.

NUllus Epíſcopus, Préſbyter, Diáconus, Cléricus, vel quicumque ſeculáris, in monaſtériis Puellárum, niſi probátæ vitæ & ætátis provectæ, præter utilitátem aut quamcumque reparatiónem monaſtérii, ad quaſcumque eárum neceſſitátes habitáre, aut ſecrétas collocutiónes habére

præſúmant; nec extra ſalutatórium aut oratórium ultériùs ingredi permittantur.

Tu autem.

S A B B A T O.

Ex Concílio Forojulienſi in Iſtria.

Ann. 791. *C.* 12.

MOnaſtéria Puellárum, quæ ſub disciplína régulæ degunt, obſtrúctiis unítis clauſtris, nullo páteant, niſi fortè ſummâ compellente neceſſitáte, áditu virórum. Sed neque Presbyteri, vel Diácones, vel quilibet de Clero, vel étiam Archimandrítis, quaſi viſitatiónis vel prædicatiónis causâ, ſine permiſſu Epíſcopi civitátis, ſibi licéntiam tribuat ineundi. Quin étiam ne Epiſcopus abſque Sacerdótibus, vel Cléricis ſuis, ut decet & honeſtè cónvenit, álicubi illuc licéntiùs ſe exiſtimet. Sed ſive ipſe, ſive quælibet religióſa perſóna, alienus ab illícita ſuſpicióne, quem morum grávitas ornat, permittente & admonente Epíſcopo, exhortatiónis vel ædificatiónis obtentu, quæ ad ſalútē ánimæ pertinent, dignum fúerit ut ádeat hæc Deo dicáta loca, non áliter, ſed cum idóneis téſtibus péragant; ne propter incautam præſumptiónem ſanctæ Eccléſiæ infamétur angélicus ordo.

De fugienda à Clero avaritia.

D O M I N I C A X X I

poſt Pentecoſten.

Ex Concílio * Moguntíno, & ** Capitulári Herardi Turonenſis Archiepíſcopi.

* *Ann.* 813. *C.* 44.

** *Ann.* 858. *C.* 35 & 132.

OBlatiónem & pacem in Eccléſia fácere júgiter admoneátur pópulus Chriſtiánus; quia oblátio ſibi & ſuis magnum eſt remédium animárum, & in ipſa pace vera unanímitas & concórdia demonſtrátur..... Décimæ & fidéliter à pópulis dentur, & canónicè à Presbyteris diſpenſentur. (Easdem) nullus Sacerdótum cum lite & júrgio ſuſcípiat, ſed prædicatióne magìs & admonitióne.

F E R I A S E C U N D A.

Ex libro ſecundo ſancti Ambróſii Epiſcopi de officiis Miniſtrórum.

Script. circa ann. 391. *C.* 21.

DEcet Dei miniſtrum eſſe benignum, juſtum, non aliéni cúpidum, imò de ſuo jure pótiùs cedentem áliquid, ſi fúerit laceſſitus, quàm aliéna jura pulſantem, fugitantem lítium, abhorrentem à júrgiis, redimentem concórdiam & tranquillitátis grátiam; ſiquidem de ſuo jure virum bonum áliquid relaxáre, non ſolùm liberalitátis, ſed étiam plerumquè commoditátis eſt. Primùm diſpéndio litis carére, non mediócre eſt lucrum. Deinde accédit ad fructum quòd augétur amicítia ex qua

oriuntur

oriuntur plúrimæ commoditátes, quæ contemnenti áliqua in témpore póſteà fructuóſæ erunt.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Carthaginenſi quarto.

Ann. 397. Can. 56. 57. 58. 92. 93 & 94.

CLéricus qui adulatiónibus & proditiónibus vacáre (ſuis rebus) deprehénditur, ab offício degradétur. Cléricus malédicus, máximè in Sacerdótibus, cogátur ad poſtulandam véniam; nec unquam ad officium abſque ſatisfactióne revocétur. Ejus qui frequenter lítigat, & ad cauſandum fácilis eſt, teſtimónium nemo abſque grandi exámine recípiat. Seditionários ſtatúimus nunquam ordinandos Cléricos, ſicut nec uſurários, & injuriárum ſuárum ultóres. Oblatiónes diſſidéntium, neque in ſacrário, neque in gazophylácio recipiantur. Eórum quoque qui páuperes ópprimunt, dona à Sacerdótibus refutanda.

Tu autem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Lib. 1. Cap. 13.

CUm nullus Chriſtiánus theſauros in terra, ſed pótiùs ſecundùm Dómini ſenténtiam in cœlo recóndere débeat, cavendum ſummóperè Sacerdótibus, ut ab avarítiæ peſte quæ eſt idolórum ſérvitus, & cupiditáte quæ radix ómnium malórum eſt, ſuoſque ſectatóres à regno Chriſti exclúdunt, ſe compeſcant; quóniam dignè non poſſunt ſúbditis prædicáre, ut ab his ſe abſtíneant, cùm ipſi his, quod valde dédecens, imò periculóſum eſt, ſe mancipáverint. Gráviùs quippe atrociúſque hæ peſtíferæ lues in illis damnantur, quàm in his qui eórum dictis & exemplis coercéri debuérunt. Quód autem oblatiónes fidélium non ad ſuam avarítiam, ſed ad Chriſti honórem Eccléſiæque utilitátem retorquére débeant Sacerdótes, annotandum eſt.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Epíſtola ſancti Anſelmi ad Paulum Abbátem ſancti Albáni.

Script. ann. 1077 Edit. Pariſ. L. 1. Epiſt. 71.

SUnt multi Præláti qui quaſi ſollíciti ne deſtruátur res Dei in mánibus eórum, agunt ut diſſipétur lex Dei in córdibus eórum. Nam tantùm conantur eſſe prudentes ne decipiantur ab áliis, ut fiant aſtúti ad decipiendum álios. Adeò ſunt cauti ne fiant pródigi, & quæ habent irrationabíliter perdant, ut avári fiant, & quæ ſervant inutíliter putreſcant. Sic ſtudióſè, ut ſervis & paupéribus Dei, & ſancto loco ſemper ſátagunt áliquid acquírere, ut dolóſè ſemper alícui tentent áliquid auferre. Sic animantur zelo corrigendi ſtultos, ut accendantur crudelitáte vel cupiditáte colligendi nummos. Hæc ígitur veſtra prudéntia ſollícitè cáveat. Táliter peccantes coargúite, ut nec crudélitas adſit, nec avarítia.

Tu autem.

FERIA SEXTA.

Ex Conſtitutiónibus à Galóne Cardináli, Apoſtólico Legáto, éditis pro Diœcéſi Pariſienſi.

Ann. 1208. *C.* 2.

NE Sacerdótes vel Clérici occaſióne alicújus conſuetúdinis pro Baptiſmo, aliiſve Sacramentis & Eccleſiáſticis functiónibus áliquid exígere vel extorquére præſúmant; ſed ea liberáliter, & ſine difficultáte ſtúdeant canónicè miniſtráre. Moneantur tamen Láici diligenter, ne quod pro reveréntia Sacramentórum fidélium píetas introduxit, ex avarítia velint aliquátenùs revocáre.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℞. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Pariſienſi ſub Petro Cambelláno.

Ann. 1212. *Part.* 1. *C.* 11.

A Viris Eccleſiáſticis monſtrum avarítiæ extirpáre volentes, prohibémus ne pro defunctórum annálibus vel triennálibus vel ſeptennálibus Miſſárum faciendis, Láici vel álii dare áliquid vel legáre cogantur in teſtamento, ne ſuper his áliqua páctio vel exáctio, vel ſub áliqua ália ſpécie palliáta à Sacerdótibus vel áliis mediatóribus fiat; & ne ſupérfluâ multitúdine tálium annálium ſe ónerent Sacerdótes, ad quæ explenda honeſtè ſufficere non poſſint, & propter quæ ipſos opórteat habére conductítios Sacerdótes.

Tu autem.

De Poteſtate Civili & Eccleſiaſtica, & obſequio ipſis debito.

DOMINICA XXII *poſt Pentecoſten.*

Ex Capituláribus Herardi Turonenſis Archiepiſcopi.

Ann. 858. *n.* 39.

DOceantur plebes Epiſcopis humiliter ac reverenter in cunctis obedíre, & quòd eórum injúria referátur ad Deum, cujus ſummâ legatióne funguntur; & ut Reges vel Príncipes, pro quibus oráre, quibuſque propter Deum ſubdi præcípimur, nullus maledícere vel detráhere præſúmat.

FERIA SECUNDA.

Ex ſancto Joanne Chryſóſtomo.

Homil. 23. *in Epiſt. ad Rom. ante ann.* 397.

APóſtolus movens rationes eas quæ Poteſtátibus ex débito obedíre jubent, oſtendit quòd iſta imperentur ómnibus, & Sacerdótibus, & Mónachis, non ſolùm ſeculáribus: id quod ſtatim in exórdio declárat, cùm dicit: Omnis ánima Poteſtátibus ſupereminéntibus ſúbdita ſit; etiamſi Apóſtolus ſis, ſi Evangeliſta,

ſi Prophéta, ſive quisquis tandem fueris: neque enim pietátem ſubvertit iſta ſubjéctio. Et non ſimplíciter dicit, Obédiat; ſed, Súbdita ſit. Eſt autem prima conſtitutiónis hujus juſtítia, & quæ & fidélibus cogitatiónibus ac méntibus omníno decóra eſt & honeſta; nimírùm quòd à Deo ita ordinátum ſit: non enim eſt poteſtas niſi à Deo.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Ann. 829. *L.* 1. *C.* 3.

PRincipáliter totíus ſanctæ Dei Eccléſiæ corpus in duas exímias perſónas, in Sacerdotálem vidélicet & Regálem, ſicut à ſanctis Pátribus tráditum accépimus, diviſum eſſe nóvimus. De qua Geláſius Románæ ſedis venerábilis Epíſcopus ad Anaſtáſium Imperatórem ita ſcribit: Duo ſunt, inquit, Imperátor auguſte, quibus principáliter mundus hîc régitur; auctóritas ſacra Pontíficum, & Regális poteſtas: in quibus tantò grávius pondus eſt Sacerdótum, quantò étiam pro ipſis Régibus hóminũ in divíno redditúri ſunt exámine ratiónem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi, áliàs Meldenſi.

Ann. 846. *Can.* 15.

SI quis poteſtáti régiæ quæ non eſt, juxta Apóſtolum, niſi à Deo, contumáci ac infláto ſpíritu contra auctoritátem & ratiónem, pertináciter contradícere præſúmpſerit, & ejus juſtis ac rationabílibus impériis ſecundùm Deum & auctoritátẽ Eccleſiáſticam ac jus civíle obtemperáre irrefragabíliter nolúerit, anathematizétur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Cabilonenſi ſecundo.

Ann. 813. *Can.* 20 & 21.

SI inter omnes fidéles pax & concórdia habenda eſt, multò magìs inter Epíſcopos & Cómites eſſe debet, qui poſt Imperiális (ſeu Regális) ápicis dignitátem pópulum Dei regunt. Ita enim inter ſe concordáre debent, ut altérutrum ſibi ad Dei ſervítium peragendum & miniſtérium ſuum explendum non ſolùm non nóceant, quin pótiùs adminículo ſint. Comítibus verò & Judícibus hoc ſummópere obſervandum eſt, ut juſtè júdicent, & nequáquam in judício múnera ſeu perſónas accípiant, dicente Dómino: Non accípies perſónam nec múnera; quia múnera excæcant óculos ſapientûm, & mutant verba juſtórum. Sed & miniſtros juſtos habére debent, ne fortè eórum avarítiâ & rapacitáte pópulus gravétur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Turonenſi tértio.

Ann. 813. *Can.* 49.

ADmonendi ſunt à Sacerdótibus Dómini ſubditórum, ut circa ſuos piè & miſericórditer agant; nec eos quálibet injuſtâ occaſióne condemnent, nec vi ópprimant, nec illórum ſubſtantíolas injuſtè tollant, nec ipſa débita quæ à ſúbditis reddenda ſunt, impiè ac crudéliter exigantur.

SABBATO.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Ann. 813. Can. 17.

NOverint (Epíſcopi) ſibi curam populórum & páuperum in protegendis iiſdem ac defendendis impóſitam. Ideòque dum conſpíciunt Júdices ac Potentes páuperum oppreſſóres exíſtere, priùs eos ſacerdótali admonitióne redárguant; & ſi contémpſerint emendári, eórum inſoléntia Regis áuribus intimétur; ut quos Sacerdotális admonitio non flectit ad juſtítiam, Regális poteſtas ab improbitáte coérceat.

De Miraculis. De Sanctorum reliquiis & imaginibus.

DOMINICA XXIII poſt *Pentecoſten.*

Ex Concílio Carthaginenſi quinto.

Ann. 398. C. 14.

PLácuit ut altária quæ paſſim per agros & per vias tanquam memóriæ Mártyrum conſtruuntur, in quibus nullum corpus aut relíquiæ Mártyrum cónditæ probantur, ab Epíſcopis qui locis eiſdem præſunt, ſi fieri poteſt, evertantur. Si autem hoc propter tumultus populáres non sínitur, plebes tamen admoneantur, ne illa loca frequentent; ut qui rectè ſápiunt, nullâ ibi ſuperſtitióne devincti teneantur. Et omníno nulla memória Mártyrum probabíliter acceptétur, niſi ubi corpus, aut áliquæ certæ relíquiæ ſunt, aut origo alicújus habitatiónis, aut poſſeſſiónis vel paſſiónis fideliſſimâ orígine tráditur. Nam quæ per ſómnia & per inánes quaſi revelatiónes quorúmlibet hóminum ubicumque conſtituuntur altária, omníno reprobentur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concíliis * Lateranenſi & ** Mediolanenſi quarto.

* *Ann. 1215. Tit. 62.*

** *Ann. 1576. ſub ſancto Carolo, Part. 1. Tit. 2. & Part. 2. Tit. 4.*

INventas de novo (Relíquias) nemo públicè venerári præſúmat, niſi priùs auctoritáte Pontíficis fúerint approbátæ. Prælàti verò non permittant illos qui ad Eccléſias causâ veneratiónis accédunt, vanis figmentis aut falſis décipi documentis..... Sanctórum Relíquiæ, præſertim inſignes, & ſacra córpora ſacraque membra, quæ ex certis monumentis in quavis Eccléſia recondi conſtat, ne paſſim omni témpore, ſed certis tantùm celebritátibus exponantur. Cùm in Proceſſióne ſanctiſſimum Dómini Corpus religióſo cultu defertur, ne Relíquiæ ullæ, ſed illud ſolum, ut véteris inſtitúti eſt, ſolemni celebritáte ferátur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 25. Decret. de Invoc. SS.

OMnis ſuperſtítio in Sanctórum invocatióne, Reliquiárum veneratióne, & imáginum ſacro uſu, tollátur: omnis turpis quæſtus eliminétur, omnis dénique laſcívia vitétur; ita ut procáci venuſtáte imágines non pingantur nec ornentur: & Sanctórum celebratióne, ac Reliquiárum viſitatióne, hómines ad comeſſatiónes atque ebrietátes non abutantur, quaſi feſti dies in honórem Sanctórum per luxum ac laſcíviam agantur.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Mechlinienſi.

Ann. 1570. de Superſtitione.

CUm rectè móneat ſacroſancta Tridentína Synodus ut omnis ſuperſtítio tollátur; docet hæc Synodus omnem illum rerum uſum eſſe ſuperſtitióſum, qui ſine verbo Dei & Eccléſiæ doctrína fit, præſcriptis alíquibus rítibus & obſervántiis, quarum rationábilis cauſa reddi non poteſt, & fidúcia in eis collocátur certò expectandi áliquem eventum, qui ſine illis rítibus ex Sanctórum interceſſióne non ſperarétur, aut quæ in cultu Sanctórum ex temeritáte ac quâdam levitáte, pótiùs quàm pietáte & verâ in Deum religióne, fíeri videntur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 25. De Reliq. & Invocat. SS.

STátuit ſancta Synodus némini licére ullo in loco, vel Eccléſiâ, étiam quomodólibet exemptâ, ullam inſólitam pónere, vel ponendam curáre imáginem, niſi ab Epíſcopo approbáta fúerit: nulla étiam admittenda eſſe nova mirácula, nec novas Relíquias recipiendas, niſi eódem recognoſcente & approbante Epíſcopo; qui ſimul atque de iis áliquid compertum habúerit, adhíbitis in conſílium Theólogis & áliis piis viris, ea fáciat quæ veritáti & pietáti conſentánea judicáverit.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Mediolanenſi primo.

Ann. 1565. Part. 1. C. 7.

CAveant Epíſcopi ne quid pingátur aut ſculpátur, quod veritáti Scripturárum, traditiónum, aut Eccleſiaſticárum hiſtoriárum adverſétur. Ne cujus léctio prohibétur, ejus imágo pópulo proponátur. Hiſtóriæ quoque, quibus neque Eccléſia, neque probáti Scriptóres auctoritátem ullam dedérunt, ſed ſolâ vulgi vanâ opinióne commendantur, effingi prohibeantur. Deinde uniuſcujuſque imáginis os, corpus, córporis hábitum & ſtatum, ornátum & locum inſpiciendum curent Epíſcopi; ut hæc ómnia ad protótypi dignitátem & ſanctitátem apta

ſint & decóra, atque imáginis inſpectióne pietas excitétur.

SABBATO.

Ex Statútis Henríci de Gondíaco, Pariſienſis Epiſcopi.

Ann. 1608.

Synod. Par. p. 399.

VEtámus omníno in templis imágines, ſive pictas ſive ſculptas expóni, quæ non bene expreſſæ ſint, & præcípuam eórum Sanctórum quos réferunt, dignitátem non exhíbeant, ſpectantesque ad pietátem & religióſam in eos Sanctos reveréntiam non éxcitent. Si quæ porrò minùs decentes reperiantur, eas auferri omníno vólumus, & ſi quæ prætéreà inſigni áliquâ ſuî parte minútæ ſint & ſordátæ.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

De Hæreticis.

DOMINICA XXIV *poſt Pentecoſten.*

Ex Conſtitutiónibus quæ Apoſtólicæ dicuntur.

Script. ſæculo IV. Lib. 6. C. 18.

IMpios hæréticos non pœniténtes discládite & ſemovéte à fidélibus, & eis Eccléſiam Dei interdícite; ut ómnibus modis ab eis declínent, neque ulla cum eis ſit ſermónis aut precatiónis commúnitas. Hi enim ſunt adverſárii & inſidiatóres Eccléſiæ, qui corrumpunt gregem, & fœdant hæreditátem: de quibus Dóminus acerbè & rígidè pronuntiávit eſſe pſeudochriſtos & falſos magiſtros, qui in Spíritum grátiæ blaſphémi fuérunt, & donum ejus poſt grátiam contumeliósè aſpernáti ſunt.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio * Remenſi & Synodo ** Ebroicenſi.

* *Ann.* 625. *C.* 4.

** *Ann.* 1576. *Tit. de Hæret.*

Priori adfuit Leudebertus Epiſcopus Pariſienſis.

SI qui Hærétici adhuc eſſe ſuſpicantur in Gálliis, & Paſtóribus Eccleſiárum perquirantur; & ſi verácitet fúerint inventi, ad Cathólicam fidem revocentur..... Orent aſſíduè pro ipſis, demonſtrent ſe de eórum perditióne ex ánimo dolére, pro eórum converſióne ómnia parátos eſſe ágere, ut agnoſcantur fílii Patris ſui qui ſolem ſuum oríri facit ſuper bonos & malos.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Statútis * Synodálibus Odónis de Solíaco, Pariſienſis Epíſcopi, & ex Concílio ** Colonienſi primo.

* *Synodo poſteriori, c. ann. 1202.*

** *Ann. 1536. Part. 6. Cap. 12.*

PRæcípitur Sacerdótibus ut frequenter Domínicis diébus & áliis feſtívis, in áliqua parte ſermónis propónant fidéliter pópulo Symbolum fídei, & eis diligenter diſtinguant artículos fídei, & in síngulis confirment pópulum auctoritátibus & ratiónibus ſacræ Scriptúræ, pro poſſe ſuo, propter hæréticos..... Ne inténdat his Párochus quæ magis quæſtiónes præſtant quàm ædificatiónem quæ eſt ex caritáte. Proinde, ubi cum hæréticis res eſt, corrípiet cum modéſtia eos qui reſiſtunt veritáti; nequando Deus det illis pœniténtiam ad cognoscendam veritátem, & reſipiscant. Nequáquam autem ad pópulum verbis contendat, (ad nihil enim útile eſt niſi ad ſubverſiónem audiéntium,) memor Apoſtólici ſermónis: Si quis vult contentióſus eſſe, nos talem conſuetúdinem non habémus, neque Eccléſia Dei.

Tu autem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Laodicéno.

Ann. 372. Can. 7.

QUi ab hæréſibus convertuntur, non antè ſuſcipiantur quàm omnes hæreſes anathematízent, & præcípuè illam quâ detinebantur: tunc noſtræ doceantur fídei Symbolum, & ſic myſtériis commúnicent ſacroſanctis.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Epíſtola decretáli ſancti Leónis ad Januárium Aquileienſem Epiſcopum.

Script. ann. 447. Epiſt. 14.

PResbyteri, ſive Diáconi, vel Subdiáconi, aut cujúſlibet órdinis Clérici, qui ſe correctos vidéri volunt, atque ad Cathólicam fidem quam jamprídem amíſerant, rurſum reverti ámbiunt, priùs errores ſuos, & ipſos auctóres errórum damnári à ſe ſine ambiguitáte fateantur; ut ſénſibus pravis étiam peremptis nulla ſpirandi ſuperſit occáſio, nec ullum membrum tálium poſſit ſocietáte violári, cùm per ómnia illis profeſſio própria cœperit obviáre; circa quos étiam illam Cánonum conſtitutióne̅ præcípimus cuſtodíri, ut in magno hábeant benefício, ſi ademptâ ſibi omni ſpe promotiónis, in quo inveniuntur órdine, ſtabilitáte perpétuâ máneant.

Tu autem.

FERIA SEXTA.

Ex Concíliis Aurelianénſibus * primo & ** quarto.

* *Ann. 511. Can. 10.*

** *Ann. 541. C. 8.*

Primo ex his Conciliis aderat Heraclius Episc. Pariſienſis; alteri Amphilochius Abbas; pro Amelio Episc. Pariſienſi.

SI hærétici Clérici fidéliter convertuntur, & fidem cathólicam íntegrè confitentur,

vel ita dignam vitam morum & áctuum probitáte cuſtódiunt, offícium quo eos Epíſcopus dignos eſſe cenſúerit, cum impóſitæ manûs benedictióne ſuſcípiant.... De his qui poſt Baptiſmi Sacramentum ad hæreſis lapſum deſcendunt, & agnoſcentes reátum ad unitátem fídei cathólicæ veníre deſíderant, in Epiſcopórum poteſtáte conſiſtat, cùm eos víderint dignam pœniténtiâ ágere, quando vel quáliter communióni príſtinæ reformentur.

SABBATO.

Ex Concílio Turonenſi.

Ann. 1236. *Tit.* 13.

DIſpónant Epíſcopi in ſuis Diœcéſibus, quáliter de novo converſi erudiantur in fide, & cómmodè ſuſtententur, & ſicut víderint expedíre; ne ſub paupertátis prætextu ad vómitū redíre cogantur.

Tu autem.

De reverentia Eccleſiis aliiſque locis ſacris debita.

DOMINICA XXV *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Aquiſgranenſi ſub Cárolo magno.

Ann. 789. *C.* 71. 72.

UNuſquiſque veſtrûm vídeat per ſuam Paróchiam, ut Eccléſia Dei ſuum hábeat honórem: ſimul & altária ſecundùm ſuam dignitátem venerentur; & ut ſacrifícia ſanctificáta cum magna diligéntia ab eis colligantur qui digni ſunt, vel cum honóre ſerventur: & ut ſeculária negótia vel vanilóquia in Eccléſiis non agantur, quia domus Dei domus oratiónis debet eſſe, non ſpelunca latrónum; & ut intentos ánimos hábeant ad Deum, quando véniunt ad Miſſárum ſolémnia. Sed & hoc flagitámus veſtram almitátem, ut miniſtri altáris Dei ſuum miniſtérium bonis móribus ornent, & bonam & probábilem vitam & converſatiónem hábeant.

Tu autem.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Turonenſi tértio.

Ann. 813. *Can.* 38.

SAcerdótes debent fidéles admonére, ut quando ad Eccléſiam véniunt, ſine ſtrépitu ac tumultu eam ingrediantur: in qua étiam quámdiu oratiónis causâ morantur, nequáquam inánes inter ſe próferant confabulatiónes. Sed & témpore quo Miſſárum ſolémnia celebrantur, non ſolùm ab otióſis & inutílibus verbis, verùm étiam & à pernicióſis cogitatiónibus fúnditùs abſtinendum eſt.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Turonenſi ſecundo.

Ann. 567. *Can.* 4.

Aderat S. Germanus Pariſienſis Epiſcopus.

LAïci ſecùs altáre, quo ſancta myſtéria celebrantur, inter Cléricos tam ad Vigílias quàm ad Miſſas ſtare pénitùs non præſúmant; ſed

pars illa quæ à cancellis verſùs altáre divíditur, choris tantùm pſalléntium páteat Clericórum. Ad orandum verò & communicandum, Láïcis & féminis, ſicut mos eſt, páteant ſancta ſanctórum.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Aquileienſi.

Ann. 1596. *Tit.* 16.

ECcléſiam in qua fiunt ſacra, & cultus divínus perágitur, externis vacáre impedimentis cónvenit. Idcirco decérnimus concurſatiónes páuperum quorúmcumque, étiam miſerabílium, qui celebrántibus & orántibus in Eccléſia impedimento ſunt, ab ómnibus Eccléſiis, cùm ſacra fiunt, arcendas eſſe.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Aquenſi.

Ann. 1585.

Tit. de Eccleſiis, & de Sacriſtia.

NE quis ad ornanda Templa periſtrómatis aulæiſque utátur, quæ obscœnis figúris intexta ſint: ne pictas imágines & ſigna adhíbeat, quæ loci ſanctitáti non convéniant. Pállia aliaque ſacra indumenta altárium úſui ornatuive addicta, ad hóminis Eccleſiáſtici vel láïci, quâvis dignitáte præditi, apparátum, aut ad aliárum rerum quæ profánæ ſint, uſum ſive ornamentum, ne adhibeantur. Veſtes ſacræ ceteráque ornamenta, volúmina item Eccléſiæ úſui miniſterioque addicta, & réliqua Eccleſiáſtica ſuppellex in Sacríſtia certis armáriis rectè atque ordinátè aſſerventur: ab omni ſorde & inquinamento pura ómnia & ſíngula ſint ac íntegra. In Sacríſtia ſiléntium ſervétur accurátè; neque in ea páteat áditus láïcis, niſi neceſſárium fúerit.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Vaurenſi.

Ann. 1368. *Can.* 86.

CUm non déceat ſacramentália, per quæ ſpirituálium munditiárum conſéquimur puritátem, materiálium ſórdium contagiónibus inquinári, ſinguli Eccleſiárum Rectóres, in quibus Fontes (Baptiſmáles) ſunt fundáti, eos ſic claudi clávibus fáciant, & clauſos tenéri, quòd nullus ad illos ſórdibus patére poſſit acceſſus, ne temerária manus ad immundam contrectatiónem exténdere ſe váleat cómmodè; ut per hujúſmodi obſervántiam illíus quod íbi percípitur, creſcat reveréntia Sacramenti.

SABBATO.

Ex Statútis Henríci de Gondíaco, Pariſienſis Epíſcopi.

Ann. 1608 & 1620.

NE novæ ullæ ſodalitátes in ullis Eccléſiis, ſive immúnibus, ſeu non immúnibus inſtituantur, niſi hábita conceptis verbis per lítteras noſtras authénticas facultáte. Item nec in iis aut benedicendi panis, aut benedicendæ aquæ cæremóniæ niſi feſtis Patronórum diébus uſurpentur. Omníno autem non ferantur in privátas domos, neque in públicis ſup-

plicatiónibus, báculi ſeu inſignia Confratriárum cum tetrachordis, fiſtulis aliisve inſtrumentis; ſed in Sacrário cujusque Eccléſiæ reſerventur. Ne étiam ullæ fiant comeſſatiónes in celebratióne dictárum Confraternitátum.

De Sanctificatione diei Dominicæ, aliarumque Feſtivitatum.

DOMINICA XXVI *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Ann. 829. *Lib.* 1. *Can.* 50.

SAcerdótes, reges, príncipes, cunctique fidéles summopere procúrent, ut diéi Domínici débita obſervátio, nunc usque magnâ ex parte neglecta, devótiùs exhibeátur. Si Judæi Sábbatum carnáliter cuſtodientes, eo die ab opéribus ſe ábſtinent; quantò magìs Chriſti grátiâ redemptis cónvenit ut eo die, quo Auctor vitæ reſurrexit, eisque ſpem reſurgendi conceſſit, ab his ſe abſtíneant, & láudibus cœléſtibus toto cordis anníſu vacáre ſátagant.

Tu autem.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Aurelianenſi tértio.

Ann. 538. *C.* 28.

QUia perſuáſum eſt pópulis die Domínico agi cum vehículis itínera non debére, neque ullam rem ad victum præparáre, vel ad nitórem domûs vel hóminis pertinentem ullátenus exercére, (quæ res ad Judáicam magìs quàm ad Chriſtiánam obſervántiam pertinére probátur;) id ſtatúimus ut die Domínico quod ántea fieri lícuit líceat. De ópere tamen rurali, id eſt arátro, vel vínea, vel ſectióne, meſſióne, excuſſióne, exarto vel ſepe cenſúimus abſtinendum; quò facíliùs ad Eccléſiam venientes oratiónis grátiâ vacent. Quòd ſi inventus fúerit quis in opéribus ſuprà ſcriptis quæ interdicta ſunt, ſe exercére; quáliter emendáre débeat, in Sacerdótis caſtigatióne conſiſtat.

Tu autem.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Rotomagenſi.

Circa ann. 650. *Concil. Norm. Edit.* 2. *p.* 10. *Can.* 14.

ADmonére debent Sacerdótes plebes ſúbditas ſibi, ut paſtóres vel aratóres qui in agris aſſíduè commorantur, vel in ſylvis, & ideò velut more pécudum vivunt, in Domínicis & in áliis feſtis diébus, ſaltèm vel ad Miſſam fáciant, vel permittant veníre: nam & hos Chriſtus pretióſo ſuo ſánguine redémit. Quod ſi negléxerint, pro animábus eórum abſque dúbio ratiónem ſe reddidúros ſciant.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℞. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Matisconenſi ſecundo.

Ann. 585. *C.* 1.

PEr Synodálem noſtram Epíſtolam decérnimus, ut unusquisque noſtrûm in ſacroſanctis Eccléſiis admóneat ſúbditam ſibi plebem, quóniam noſtræ eſt auctoritátis utilitáti veſtræ proſpícere, & à malis opéribus coercére. Cuſtodíte diem Domínicam, quæ nos dénuò péperit, & à peccátis ómnibus liberávit. Nullus veſtrûm lítium fomítibus vacet, nullus cauſárum actiónes exérceat: nemo ſibi talem neceſſitátem exhíbeat, quæ jugum cervícibus juvencórum impónere cogat. Non quia hoc Dóminus noſter à nobis éxpetit, ut corporáli abſtinéntiâ diem Domínicum celebrémus, ſed quærit obediéntiam per quam nos, terrénis calcátis áctibus, ad cœlum usque miſericórditer próvehat. Si quis ítaque veſtrûm hanc ſalúbrem exhortatiónem parvipénderit, aut contémptui tradíderit; ſciat ſe pro qualitátis méritò à Deo principáliter puníri, & deinceps Sacerdotáli quoque iræ implacabíliter ſubjacére, ſi causídicus fúerit, ſi rúſticus aut ſervus, ſi Cléricus aut Mónachus. Hæc namque ómnia & placábilem erga nos Dei ánimum reddunt, & plagas morbórum vel ſterilitátem ámovent atque repellunt.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℞. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Ann. 813. *Can.* 16.

PResbyteri pópulo ſibi commiſſo prædicáre non négligant, ne Domínicis diébus pública mercáta, neque cauſatiónes disceptationesque exerceantur, & pénitùs à rurâli & ſervíli ópere ceſſétur, his ſolúmmodò peractis quæ ad Dei cultum & ſervítium pertinére noscuntur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℞. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Toletáno tértio.

Ann. 589. *C.* 23.

EXterminanda omníno eſt irreligióſa conſuetúdo quã vulgus per Sanctórum Solemnitátes ágere conſuévit; ut pópuli qui debent divína Offícia atténdere, ſaltatiónibus & túrpibus invígilent cánticis, non ſolùm ſibi nocentes, ſed & religioſórum offíciis obſtrepentes. Hoc étenim ut depellátur, Sacerdótum & Júdicum à Concílio ſancto curæ committátur.

Tu autem.

SABBATO.

Ex Concílio Moguntíno.

Ann. 1549. *Can.* 61.

QUò Dei glória in obſervatióne divíni cultûs magìs illuſtrétur, & fidélium devótio minùs impediátur diébus Domínicis & Feſtivitátibus, tripúdia, ſaltatiónes, quas damnat Concílium Toletánum (tértium,) & profána ſpectácula, non (ſunt) permittenda : ſimul étiam lúdicra

quædam à pietáte aliéna, & theátris quàm templis aptióra, in Ecclésia non admittenda.

DOMINICA XXVII

poſt Pentecoſten.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1460. *Art.* 4. *Cap.* 1.

Aderat Guillelmus Chartier, Pariſienſis Epiſcopus.

DIes Dómino ſanctificáti nullis ſervílibus opéribus profanentur, nec vanitátibus aut voluptátibus occupentur; ſed divínis vacando Officiis, expoſitióni & auditióni divinórum eloquiórum, laudes, vota & ſacrifícia Dómino offerantur, & ad hæc ómnia pópuli ſæpiùs moneantur. Feſtivitátibus præcípuis, Parochiáles Presbyteri pópulos hortentur páriter & móneant piis commonitiónibus & devótis, & ſua confitéri peccáta, & ſe ad celebritátem & devotióne̅ in ipſis ſolemnitátibus præparáre, dictas commonitiónes die Domínicâ ante ipſárum celebritátem Feſtivitátum débitè faciendo.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Pontigonenſi.

Ann. 876. *Can.* 7.

Aderat Ingelvinus, Pariſienſis Epiſcopus.

SEculáres & fidéles Láïci diébus feſtis, qui in civitátibus ſunt, ad públicas ſtatiónes occurrant; & qui in villis & poſſeſſiónibus ſunt, ad públicum Offícium in plebem feſtínent: & nullus latibulóſa Miſſárum in ſuis dómibus Offícia celebráre præſúmat ſine ſui rationábili licéntia Epíſcopi.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Rotomagenſi.

Anno 1581. *Tit. de Curat. & Paræc. Offic. n.* 22 & 33.

SI quæ ſint Miſſæ quæ ex tenóre fundatiónis dici débeant die Domínico in Ecclésia Parochiáli aut ex devotióne, non dicantur, niſi ante aut poſt Miſſam Parochiálem, aut ſaltèm poſt Communiónem factam. Prohibémus quoque in Ecclésiis quæ ſimul Collegiátæ ſunt & Paræciáles, eâdem horâ cantári Miſſas Canonicórum, & Paræcianórum. In Miſſis confraternitátum moneantur fidéles non eſſe prætermittendas Miſſas Parochiáles propter aſſiſténtiam in ea Miſſa, quæ ex devotióne & conſílio tantùm celebrátur.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Conſtantinopolitáno tértio.

Anno 692. *Can.* 19.

OMnibus quidem diébus, ſed præcípuè Domínicis, oportet eos qui præſunt Ecclésiis, omnem Clerum & pópulum docére pietátis & rectæ religiónis elóquia, ex divína Scriptúra colligentes intelligéntias & judícia veritátis, & non transgredientes jam póſitos términos, ſecundùm Patrum divinórum traditiónem. Hic enim ordo eſt: nec áliter, ſi controvérſiæ áliquæ ad Scriptúram pertinentes tractantur, cuípiam licet interpretári, quàm quómodò Ecclésiæ lumiinária & Doctóres ſuis ſcriptis expoſuérunt.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Aurelianenſi.

Ante ſeculum XI. apud Yvonem Carnotenſem. Decr. part. 2. Cap. 120.

Diébus Domínicis vel Feſtis, poſt ſermónem Miſſárum intrà ſolémnia hábitum, plebem Sacerdos admóneat, ut juxta Apoſtólicam inſtitutiónem in commúni pro diverſis neceſſitátibus preces fundant ad Dóminum pro Rege, & Epíſcopis, & Rectóribus Eccleſiárum, pro pace, pro peſte & pro infirmis qui in ipſa Paróchia lecto decumbunt, pro nuper defunctis. Sacerdos verò oratiónes ad hæc pertinentes ſolémniter éxpleat, & poſt hæc ſacra celebrétur oblátio.

FERIA SEXTA.

Ex Conciliis * Matisconenſi ſecundo, & ** Colonienſi ſub Adolpho Archiepiſcopo.

* *Ann.* 585. *C.* 4.

** *Ann.* 1549. *C.* 20.

Domínicis diébus altáris oblátio à viris & muliéribus offerátur, ut per has immolatiónes, & peccatórum ſuórum fáſcibus cáreant, & cum Abel vel céteris juſtis promereantur eſſe conſortes... De quibus (oblatiónibus) exſtant antíqui Patrum Cánones, extant quoque oratiónes quas Secrétas appellámus ſub Offertório Miſſæ, quibus oblatiónes pópuli Deo commendantur. Quamobrem divíni verbi Concionatóribus, illis præſertim qui de oblatiónibus pópuli non partícipant, ad cupiditátis ſpéciem tollendam, præcípimus ut pópulo veritátem rei iſtíus & utilitátem expónant, hortenturque omnes ut vel exígui munúſculi oblatióne ſuam pro rebus à Deo acceptis oſtendant gratitúdinem, quò étiam preces illæ in eos cònquádrent, & teſtentur ſe à Deo & ad Dei honórem & cultum habére quidquid habent.

SABBATO.

Ex Concílio Aurelianenſi quinto.

Ann. 549. *Can.* 20.

Aderat Saffaracus, Epiſcopus Pariſienſis.

Id miſeratiónis intúitu æquum dúximus cuſtodíri, ut qui pro quibuſcumque culpis in carcéribus deputantur, cum céteris egéntibus ab Archidiácono ſeu à Præpóſito Eccléſiæ ſingulis diébus Domínicis requirantur; ut necéſſitas vinctórum ſecundùm præceptum divínum misericórditer ſublevétur, atque à Pontífice inſtitútâ fidéli & diligenti perſónâ quæ necessária eis provídeat, cómpetens victus de domo Eccléſiæ tribuátur.

Tu autem.

De operibus caritatis & miſericordiæ erga proximum, & domos hoſpitales pauperum & infirmorum.

DOMINICA XXVIII *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Bituricenſi.

Ann. 1584. *Tit.* 43.

PRæcípuum Chriſtiáni offícium poſt cultum divínum eſt adimplére ea quæ ad ſecundam legis tábulam pértinent : cujus ſumma eſt caritátem & dilectiónem in próximos obſerváre, & totis víribus ampleƈti, páuperes præſertim. Fruſtrà enim ália étiam quæ videntur ſanƈtióra, ópera exhibentur, niſi in caritáte fiant. Idcirco ſanƈtíſſima mater Eccléſia piè inſtítuit xenodóchia & ália várii géneris loca ſub Hoſpitálium nómine, nonnullis étiam aſſignátis redítibus : quorum cura præcípuè ad Epíſcopos pértinet tanquam diſpenſatóres, non tantùm verbi Dei, ſed étiam eleemoſynárum Eccléſiæ.

Tu autem.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *C.* 116.

RES Eccléſiæ vota ſunt fidélium, prétia peccatórum, & patrimónia páuperum. Fidéles namque fídei ardóre ſuccenſi, ſuis própriis facultátibus ſanƈtam locúpletem fecérunt Eccléſiam ; ut his & mílites Chriſti alerentur, & Eccléſiæ exornarentur, páuperes recrearentur, & captívi redimerentur. Quapropter vigilanti ac ſolerti curâ providendum eſt his qui ejus facultátes adminiſtrant, ne eas in ſuos ſolúmmodò uſus convertant, ſed magìs, juxta poſſibilitátem rerum, Chriſto famulántium, immò eórum in quibus Chriſtus páſcitur & véſcitur, curam gérere non négligant.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Cabilonenſi ſecundo.

Ann. 813. *Can.* 6 & 8.

IMputátur quibusdam frátribus, eò quòd avarítiæ causâ homínibus perſuádeant ut abrenuntiantes ſéculo, res ſuas Eccléſiæ cónferant ; quod pénitùs ab ómnium méntibus eradicandum eſt. Animárum quippe ſalútem inquírere Sacerdos, non lucra terréna debet. Eccléſia verò ſanƈta non ſolùm fidéles ſpoliáre non debet, quin pótiùs inópibus opem ferre ; ut neceſſitátem patientes, à ſanƈta Eccléſia ut putà à pia matre & ómnium gubernatríce ſubsídium accípiant. Si quando Sacerdótes fruges vel quoſdam réditus terræ cóngregant & prótelant, non ídeò hoc fáciant, ut cáriùs vendant & theſauros cóngregent, ſed ut paupéribus témpore neceſſitátis ſubvéniant.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Moguntíno.

Ann. 1549. *Can.* 72.

CUm Apóſtolus viƈtu adeòque ipsâ vitâ indignos

júdicet hómines otióſos, qui panem non labóre ſuo partum cum gravámine alióru edunt; quantò gravióri indignatióni divínæ eos ſubjacére putandum eſt, qui cenſus Eccléſiæ, ſanctórum Mártyrum patrimónia, & donária piæ plebis, ad divíni miniſtérii ſuſtentatiónem colláta otióſè abſúmunt, pro iis débita ipſis Eccléſiis obſéquia repéndere non curantes?

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi primo, ſub ſancto Cárolo.
Ann. 1565. *Part.* 2. *C.* 62.

Statútum eſt quæ bona fidélium píetas Deo conſecrávit, ea vel illórum neceſſitátibus honeſtè ſublevandis, qui divínis dicáti eſſent obſéquiis, vel Eccléſiis reficiendis, earumque ornamentis ad divínum cultum neceſſáriis comparandis, vel paupéribus ſuſtentandis addicta eſſe. Quare cavendum ne cupiditáte prolapſi, dum vel própriis vel propinquórum & familiárium divítiis & honóribus ſtudémus, quæ Deo dicáta ſunt bona, & Eccléſiæ detrimento, & páuperum gémitu, & bonórum offenſióne ad alióru uſum convertámus. Qui beneficia óbtinent, meminerint ea bona non eſſe ſibi crédita ad luxum, neque ad augendos conſanguíneos, ſed ad vitam honeſtè, ut pietátis chriſtiánæ magiſtrum decet, traducendam. Ex eo verò quod ſupérerit, ſi neceſſária paupéribus alimenta denegáverint, intélligant ſe, quos non páverint, occidiſſe.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Toletáno quarto.
Ann. 633. *Can.* 38.

Quicumque fidélium de facultátibus ſuis Eccléſiæ áliquid devotióne própriâ contulérunt, ſi fortè ipſi aut fílii eórum redacti fúerint ad inópiam, ab eádem Eccléſia ſuffrágium vitæ pro témporis uſu percípiant. Si enim Cléricis, vel Mónachis, ſeu peregrínis, aut quámlibet neceſſitátem ſuſtinéntibus, pro ſolo religiónis intúitu, in uſum res Eccleſiáſticæ largiuntur; quantò magìs his conſulendum eſt, quibus retribútio juſta debétur?

SABBATO.

Ex Concíliis* Aurelianenſi & ** Pariſienſi quintis.
* *Ann.* 549. *Can.* 13.
** *Ann.* 615. *Cap.* 6.

Priori aderat Saſſaracus, Epiſcopus Pariſienſis. Alterum, ſub S. Ceranno Præſule itidem Pariſ. habitum eſt.

Ne cui líceat res vel facultátes Eccléſiis aut Monaſtériis aut Xenodóchiis pro quacumque eleemóſyna cum juſtítia delegátas retentáre, alienáre, atque ſubtráhere. Quod quiſquis fécerit, tanquam necátor páuperum (habeátur) antiquórum Cánonum ſenténtiis conſtrictus.... Quod per prióra témporum ſpátia præceptum eſt, deinceps perpetuáliter obſervétur; hoc eſt, ut quæcumque fúerint Eccléſiæ delegáta, in poteſtátem Pontífices, Presbyteri, vel ſervientes ſanctórum locórum ad ſe débeant revocáre.

Tu autem.

DIE VIII. SEPTEMBRIS.

IN FESTO NATIVITATIS BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Ex Concilio Tridentino.

Anno 1547. Seſſ. 6. de Juſtificatione, Can. 23.

SI quis hóminem ſemel juſtificátum dixerit poſſe in tota vita peccáta ómnia, étiam veniália, vitáre, niſi ex ſpeciáli Dei privilégio, quemádmodùm de beáta Vírgine tenet Eccléſia; anáthema ſit.

Tu autem.

DOMINICA quæ antecedit QUATUOR TEMPORA SEPTEMBRIS.

Ex Concílio Aquenſi.

Ann. 1585. Tit. de Sacramento Ordinis.

† DOmínico illo die qui quátuor ſtata jejúnii Témpora, quibus Ordinis Sacramentum miniſtrátur, próximè antecédit, Párochi non ſolùm illud ſolemne jejúnium hujus rei causâ inſtitútum denúntient, verùm étiam in ſua unusquisque eórum Parochiáli Eccléſia pópulum éxcitet, ut illis ipſis ſtatis jejúnii diébus frequens in oratióne purè ſanctèque verſétur; ut tum Epíſcopus in eórum delectu quibus Ordines cónferet, Spíritûs ſancti lúmine illuſtrétur; tum illi quibus conferuntur, in vitæ ſanctitáte, doctrína, religioſisque virtútibus profíciant.

Tu autem.

FERIA QUARTA QUATUOR TEMPORUM SEPTEMBRIS.

Ex Concílio Moguntíno.

Anno 813. Can. 34 & 35.

QUátuor Témpora anni ab ómnibus cum jejúnio obſerventur: jejunétur usque ad horam nonam, & à carne ab ómnibus abſtineátur. Quòd ſi quis indictum jejúnium ſuperbiendo contémpſerit, & obſerváre cum céteris Chriſtiánis nolúerit, in Gangrenſi Concílio præcípitur ut anathematizétur, niſi emendáre ſe ſtúdeat.

Tu autem.

FERIA SEXTA QUATUOR TEMPORUM SEPTEMBRIS.

Ex Statútis Synódicis Euſtáchii de Belláio, Pariſienſis Epíſcopi.

Ann. 1557. Can. 14.

JUbémus ómnibus Cléricis qui ad ſacros Ordines aspírant, diligentíſſimè ſacroſanctum Dei Evangélium, & álios libros qui in Eccléſia noſtræ Diœcéſis leguntur, assíduè vídeant, & intellígere nitantur;

ut nobis ac his qui exámini noſtro præficiuntur, idónei, capáces & docti inveníri poſſint. Alióquin ubi comperiémus eos deſidióſos & negligentes in his obſervandis, ab ipſórum Ordinum ſusceptióne repellendos vólumus.

Tu autem.

SABBATO
QUATUOR TEMPORUM
SEPTEMBRIS.

Ex Statútis Synódicis Euſtáchii de Belláio, Pariſienſis Epíſcopi.

Ann. 1557. *Can.* 14.

QUia nonnulli, indocti omníno, ac ſuæ infirmitátis cónſcii curant ſe promovendos Romæ, aut áliis in locis extra ſuam Diœcéſim, absque ullo título, exámen aſſuétum reformidantes, aut à nonnullis qui ſe dicunt Epíſcopos, promoventur; ſicque promóti ad Diœcéſim noſtram revertuntur: vólumus hujusmodi promótos à ſacrórum Ordinum executióne arcendos eſſe, donec de dicti Epíſcopi poteſtáte, eórum doctríná, vitá & móribus, & título conſtíterit.

Tu autem.

DIE IX. OCTOBRIS.
In Feſto
SANCTI DIONYSII
ET SOCIORUM, MARTYR.

Ex antíquis Conſtitutiónibus Eccleſiárum Orientálium.

Tom. 2. *Conc. Labb. pag.* 350. *C.* 62.

SAnctórum Mártyrum qui bonum certámen pro Chriſto, ejusque orthodóxa fide certárunt, oſſa deponantur in Eccléſiis & monaſtériis; ut emánent ex iis ſanitátes, & utilitátes ægrótis, infirmis, paralyticis, & indigéntibus áliis. Eórum fiat quotannis commemorátio ab univerſa Chriſtiána plebe; nec reputentur ut réliqui mórtui, ſed máximus deferátur illis honor; quóniam amíci Dei, & Eccléſiæ diadémà & coróna: ſuo quippe pretióſo ſánguine cornu Chriſtiánæ Religiónis extulérunt præ cunctis géntibus & pópulis.

Tu autem.

DIE I. NOVEMBRIS.
In Feſto
OMNIUM SANCTORUM.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 25.

Decret. de invocatione Sanctor.

MAndat ſancta Synodus ómnibus Epíſcopis & céteris docendi munus curamque ſuſtinéntibus, ut juxta Cathólicæ & Apoſtólicæ Eccléſiæ uſum, à primævis Chriſtiánæ Religiónis tempóribus receptum, ſanctorumque Patrum conſenſionem, & ſacrórum Conciliórum decréta, imprímis de Sanctórum interceſſióne, invocatióne, Reliquiárum honóre, & legítimo imáginum uſu, fidéles diligenter inſtruant; docentes eos (Sanctos) unà cum Chriſto regnantes, oratiónes ſuas pro homínibus Deo offerre, bonum atque útile eſſe ſupplíciter eos invocáre, & ob beneficia impetranda à Deo per Fílium ejus Jeſum Chriſtũ Dóminum noſtrum, qui ſolus noſter Re-

demptor & Salvátor eſt, ad eórum oratiónes, opem auxiliumque confúgere.

DIE VIII. NOVEMBRIS.

OCTAVA OMNIUM SANCTORUM, & eorumdem Reliquiárum VENERATIO.

Ex Concílio Moguntíno.

Ann. 1549. *Can.* 43 & 44.

† RElíquias Sanctórum velut divínæ grátiæ olim receptácula, & veríſſima Chriſti membra, & pura Spíritûs ſancti domicília, monémus in Eccléſiis, vel ob id proponendas & religióſâ pietáte venerandas; ut per eas fidéles commóniti, diſcant virtútem & fidem Sanctórum imitári. Peregrinatiónes étiam ad certas Sanctórum Relíquias vel ob id Chriſtiáno pópulo cenſémus permittendas, ut hómines ad imitandam Sanctórum pietátem & conſtántiam vehementióre affectu incitentur, & ut majóri devotióne ſe méritis Sanctórum ſociári & précibus eórum adjuvári póſtulent; dúmmodò ſédulò cáveant paſtóres ne concurſus ſuperſtitióſi fiant.

Tu autem,

IN PRÆCIPUA SOLEMNITATE

SS. PATRONORUM,

ubi deeſt proprius Canon.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1573. *Tit.* 1.

QUò religióſiùs íncolæ uniuſcujuſque Paróchiæ feſtum diem colant illíus Sancti Sanctæve cujus patrocínio Parochiális Eccléſia dicáta eſt, cohortatiónibus agat Párochus, ut ánimo piè répetant religióſas ejus ſanctárum virtútum exercitatiónes; quarum méritis in cœlum ille vocátus, cùm ſempiternâ glóriâ perfruátur, pro caritáte quâ abundat, eórum quorum ſalútis patrocínium ſuſcépit, preces Deo offert. Die Sancti qui Paróchiæ patrónus eſt & cuſtos, quò ad illíus imitatiónem magìs fidéles inflammentur, id Párochus præſtet, cùm frequéntior in Eccléſia pópulus adeſt, ut ipſe aut álius in ſuggeſtu res ejus ſanctè admirabiliterque geſtas, morum diſciplínam, pietátis ſtúdia ac virtútes pronúntiet.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

IN FESTO
DEDICATIONIS ECCLESIÆ.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto. *Ann.* 829. *Lib.* 2.

Cap. 11.

QUia Pontífices Basílicas Deo dédicant, ut omnes qui illuc deprecatúri véniunt, de quacumque tribulatióne ad eum clamáverint, conſolatiónis ejus benefícia conſequantur; oportet ut, remóto negligéntiæ torpóre, hujúsmodi loca ad Deum exorandum, ſibique propítium faciendum, frequenter ac devótè ádeant (Chriſtiáni;) dignosque ſe aſpéctibus Angelórum, quorum conventus mínimè ibi adeſſe dubitantur, exhíbeant.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

OCTAVA
DEDICATIONIS ECCLESIÆ.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. *Part.* 9. *C.* 13.

SIgnat Templi Dedicátio tam fidélis ánimæ, quàm Eccléſiæ cum Chriſto deſponſatiónem. Ipſa enim Eccléſia Cathólica, ex multis vivis lapídibus adunáta, verum Dei Templum eſt. Quòd ſi Dei Templum ſumus, altáre intùs habémus. In hoc altári fit ſacrifícium laudis. Hinc preces ad cœlum ascendunt: ad cor enim réſpicit Deus. Quamobrem, niſi ómnia quæ in hujuscémodi conſecratióne extérius aguntur, in nobis ſpirituáliter impleantur, parum hinc fructus nobis accéſſerit.

Tu autem.

INDEX PSALMORUM.

Pſalmi		Paginæ
119	AD Dóminum, cùm tribulárer.	61
27	Ad te, Dómine, clamábo.	6
24	Ad te, Dómine, levávi.	39
122	Ad te levávi óculos meos.	78
28	Afferte Dómino, filii Dei.	124
77	Atténdite, pópule meus.	66
48	Audíte hæc, omnes gentes.	115
118	BEáti immaculáti in via.	13
127	Beáti omnes qui timent Dóminum.	129
31	Beáti quorum remiſſæ ſunt.	63
40	Beátus qui intélligit.	115
1	Beátus vir qui non ábiit.	2
111	Beátus vir qui timet Dóminum.	24
33	Benedícam Dóminum in omni témpore.	91
103	Bénedic, ánima mea, Dómino: Dómine Deus.	29
102	Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia.	75
143	Benedíctus Dóminus Deus meus.	130
84	Benedixiſti, Dómine, terram tuam.	52
91	Bonum eſt confitéri Dómino.	34
95	CAntáte Dómino cánticum novum: cantáte.	40
149	Cantáte Dómino cánticum novum: laus ejus.	126
97	Cantáte Dómino cánticum novum, quia.	41
18	Cœli enarrant glóriam Dei.	48
74	Confitébimur tibi, Deus.	117
110	Confitébor tibi, Dómine... in concílio.	24
9	Confitébor tibi, Dómine... narrábo.	65
137	Confitébor tibi, Dómine... quóniam audiſti.	94
104	Confitémini Dómino, & invocáte.	30
135	Confitémini Dómino, quóniam... Confitémini.	34
106	Confitémini Dómino, quóniam... Dicant qui.	50
117	Confitémini Dómino, quóniam... Dicat nunc.	12
105	Confitémini Dómino, quóniam... Quis loquétur.	32
15	Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te.	80
115	Crédidi, propter quod locútus ſum.	94
4	Cùm invocárem, exaudívit me Deus.	27
129	DE profundis clamávi ad te, Dómine.	79
43	Deus, áuribus noſtris audívimus.	105
49	Deus deórum Dóminus locútus eſt.	57

[redacted]

